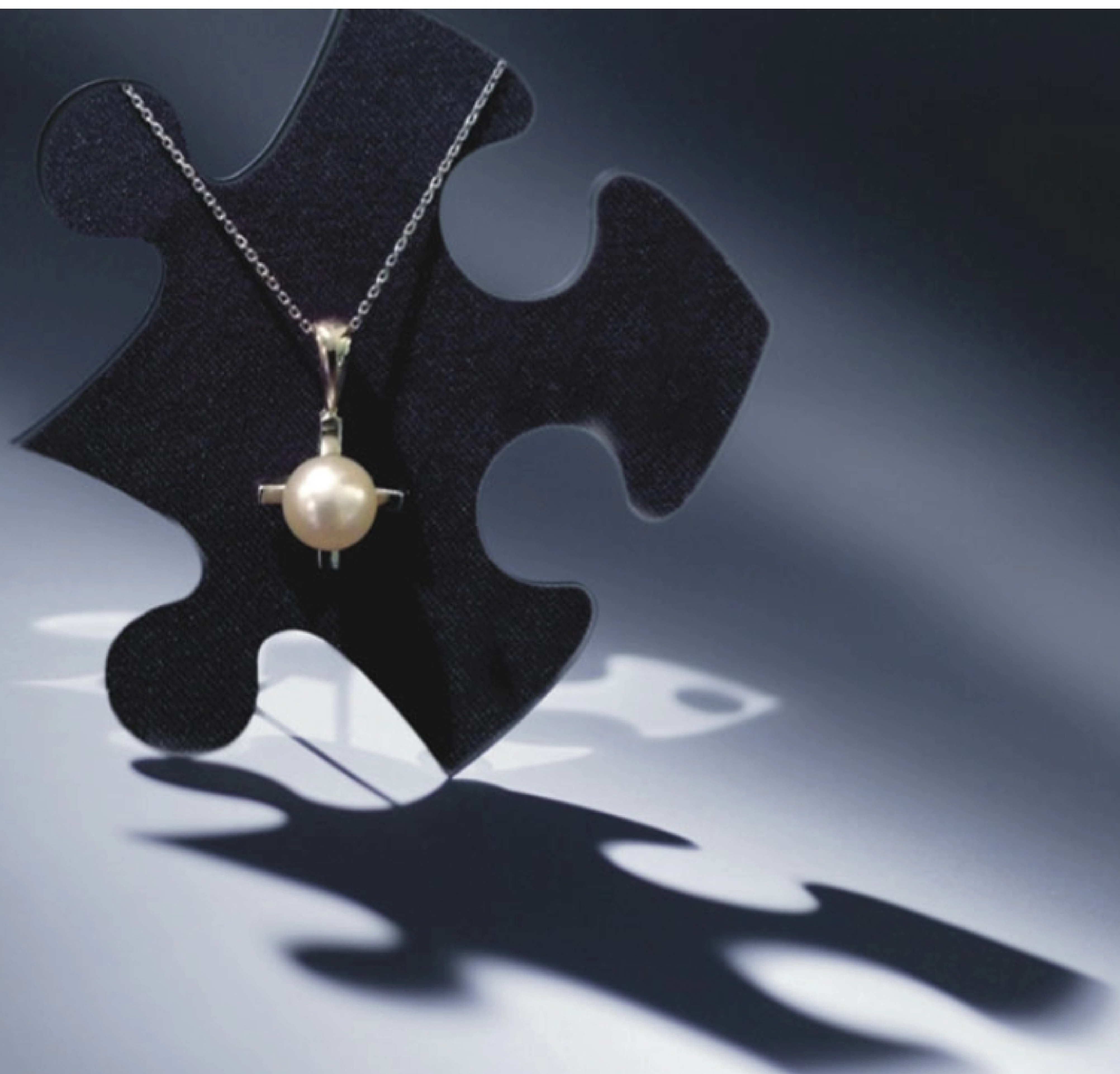

רב המכר של הניו יורק טיימס

השלכות

אלית'יה רומיג

אלית'ה רומיג

השלכות

Aleatha Romig

Consequences

אלית'יה רומיג
השלכות

ספרות שנוגעת U

מהדורה אלקטרונית: מנדלי מוכר ספרים ברשת

תרגום מאנגלית: מור רוזנפלד
עריכת תרגום: שלומית ליקה
עיצוב עטיפה ועימוד: ניב עימוד ספרים
הגהה: רינת בר-אור

מהדורה ראשונה- מרץ 2016

usafrut@gmail.com
www.facebook.com/usafrut

דאנאקוד 1391923094

פרק 1

המין השורד אינו המין החזק ביותר, או הנבון ביותר. המין השורד הוא זה שמסתגל לשינוי בצורה הטובה ביותר.

- צ׳ארלס דרווין

החזרה להכרה התרחשה באטיות, כמו קרח הנמס אט-אט. המים עדיין היו שם, הם פשוט שינו צורה. מוחה של קלייר לא הצליח לעבד בשלמות את הנסיבות. היא ידעה שהיא מתעוררת, חשה בחמימותם של סדינים רכים ושמיכה עבה נגד עורה, אבל התחושה הייתה מוזרה, בלתי מוכרת. היכן היא נמצאת?

לפתע פתאום, הקרח הפך נוזלי וורידיה נמלאו בנוזל הקר והמרוכז. פעימות לבה האיצו שעה שהשריר האומלל התאמץ ככל יכולתו להזרים את התמיסה הצמיגית. העקצוץ בשמורות עיניה הנפוחות העלה זיכרונות של הגעתה למקום הזה. היא אימצה את אוזניה והשתדלה להאזין לכל רחש. הצליל היחיד שנקלט היה צלצול בלתי פוסק בתוך אוזניה. הייתה זו סקרנות דווקא - ולא אומץ - שגרמה לה לפקוח את עיניה בזהירות. היא הביטה סביב, וגילתה שאכן הייתה לבדה. הקלה רגעית גרמה לחזה להתכווץ ואנחה נפלטה מבין שפתיה.

בנסיבות אחרות, ודאי הייתה מתענגת על רכותם המדהימה של סדיני המשי, או על הדרה וגודלה של המיטה הזוגית הענקית. אבל היום, אף על פי שהרגישה כמו גולם המצונף היטב בפקעתו החמימה, נרעד גופה שעה שהערפל שרבץ על מוחה החל להתבהר. זיכרונות מליל אמש החלו לצוף על פני השטח ממעמקי תת-ההכרה שלה. אולי זה היה סיוט. היא ניסתה לשכנע את עצמה שהם לא היו אמיתיים.

אבל אם זה נכון, אז איך הגיעה לכאן? ואיפה בדיוק זה ״כאן״?

חלונות עצומים, שכוסו לפי שעה בווילונות זהובים, הניחו לקרני שמש מועטות לחדור פנימה. עוצמתן המינורית אפשרה לעיניה להסתגל לאור בנינוחות. בפעם הראשונה מאז הגיעה לכאן, היא התבוננה, התבוננה באמת, על סביבותיה. היא בחנה את ארבעת עמודי מיטת האפריון המעוטרים. הם היו נפלאים. כשהביטה מעבר להם, ראתה שכזה היה גם החדר. חדר השינה המפתה נראה רחב ממדים ומפואר יותר מכל חדר שראתה מעודה. הוא נראה כמו גן עדן, אבל היא כבר ידעה שדמה יותר לגיהינום.

היא השתדלה להאזין בתשומת לב פעם נוספת: שום דבר. הקולות היחידים היו אלה של הזיכרונות שהתרוצצו בראשה. היא שמעה את עצמה צורחת עד שקולה הצטרד והולמת על דלת חדר השינה עד שאגרופה הקמוץ דאב. איש לא שמע אותה. או שאולי שמעו, אבל לא היה להם אכפת. החדר היפהפה הזה היה הכלא שלה.

לאט-לאט, ניסתה להתיישב. עצם הניסיון הכאיב - ראיה נוספת לכך שאירועי ליל אמש היו אמיתיים. היא שינתה תנוחה בזהירות, וכך יכלה לראות את יתר תא הכלא: אזור ישיבה עם כורסה מרופדת ומזמינה, ספה תואמת, אח קטנה בקיר, מוקפת אריחי שיש,

ושולחן קטן לשניים, ועליו אגרטל בדולח ופרחים רעננים. תחושת האינטימיות שהקרין השולחן גרמה לקיבתה של קלייר להתהפך. לתחושת אי השקט שחלחלה אל גרונה היה טעם גועלי. היא ניסתה נואשות לבלוע.

חסרונם של ארונות, של שידות ושל רהיטים אחרים שבדרך כלל מצויים בחדרי שינה בלט לעין. ועם זאת, היא זכרה במעומעם שנאמר לה שזה חדר השינה החדש שלה. כשבחנה את קירות החדר, הבחינה בעבודת נגרות יפהפייה בעץ לבן: ארונות ספרים מובנים בקירות, מדפים בנויים לפי הזמנה ושלוש דלתות. הדלת המרוחקת ביותר ממיטתה נראתה מוצקה ואיתנה. שום סימן לא ניכר עליה, חרף כל החבטות שספגה אתמול בלילה. לא הייתה לה סיבה להאמין שלא תהיה נעולה כעת. אבל מה שקלייר כן ידעה, בוודאות גבוהה למדי, היה שדלת זו היא הדרך היחידה שלה החוצה, אל החופש. היא חייבת למצוא דרך לעבור דרכה שוב.

היא עצמה את עיניה ונזכרה במאורעות ליל אמש. אבל כשהזיכרונות החלו לזרום ממגירות התת- מודע שלה, מטרתה החדשה הייתה לבלום אותם. היא לא הצליחה - וראתה אותו מבעד לעפעפיה הסגורים.

אנתוני רולינגס היה שונה כל כך מהגבר שפגשה לפני פחות משבוע: הגבר חום השיער, הנאה והגבוה, בעל העיניים האפלות ביותר שראתה מימיה. הוא היה מנומס, ונהג כג'נטלמן. אבל איש לא היה משתמש באף אחד משמות התואר הללו כדי לתאר אותו אחרי אתמול בלילה. לקרוא לו "אכזר" הייתה לשון ההמעטה של המאה. אכזריות לא הייתה תיאור הולם לסבל שעברה. תובעני ואגרסיבי, אולי, קר ונוקשה, שתלטן, אבל יותר מכל - ברוטאלי.

היא נעה מעט, וגילתה שהתנועה הקלה ביותר שילחה גלי כאב בשריריה. ירכיה פעמו, גופה היה רגיש לכל מגע, ובפיה היא הרגישה נפיחות וצריבה. היא זכרה את ריחו, את טעמו, ואת צליל קולו. המחשבות הללו עוררו תחושת גועל עמוק בשיפולי בטנה. באותו רגע, המראות שצפו ועלו מליל אמש גרמו ללבה לדהור, לא מרוב ציפייה, אלא מפחד.

זה היה מטורף לחלוטין. דברים כאלה קורים רק בתכניות פשע ובסרטים, לא בחיים האמיתיים; לא לאנשים כמוה.

היא השתדלה לצנזר את הזיכרונות, ותרה אחר הרגעים שבהם עזב סוף-סוף את החדר והיא החלה להיאבק בדלת לשווא. דמעות זלגו מעיניה הנפוחות שעה ששחזרה את המאורעות במוחה. היא השעינה את ראשה על הכרית הקטיפתית ואפשרה לעצמה את המותרות שבחזרה אל זרועות השינה: מפלט ממציאות חייה החדשה.

בפעם הבאה שהתעוררה, ידעה קלייר שאינה יכולה לדחות עוד את ההצצה מבעד לשתי הדלתות האחרות. היא צריכה למצוא את הדרך לחדר האמבטיה. השטיח הנהדר אפף את כפות רגליה כשקמה מהמיטה. משקל גופה גרם לרגליה לזעוק בכאב, חרף ריפוד הקטיפה. היא נזכרה בעצב כיצד צווחה בקול, יותר מפעם אחת. הקול שבראשה זעק מרוב שאלות שנותרו ללא מענה: איך זה קרה? איך הגעתי לכאן? למה אני כאן? איך אוכל לצאת מפה?

שתיים משלוש הדלתות שספרה קודם לכן נמצאו קרוב למיטה, ואחת ניצבה בסמוך לאזור הישיבה. קלייר כרכה סדין סביב גופה הדואב וניגשה באטיות אל הדלת המרוחקת: מחסום העץ המלא והמאסיבי היה שער החירות שלה. החרדה הולידה רעד. ידיה רטטו ללא

שליטה כששלחה את אצבעותיה באטיות אל ידית המתכת הקרה. אם אכן תנוע, האם תנסה להימלט כשרק סדין לגופה? שאלה מיותרת.

ההתרגשות הפכה במהירות לאכזבה כשהידית נותרה במצבה האופקי. היא אפילו לא זעה, בניגוד לדלתות נעולות רבות אחרות. המחסום עמד איתן, ללא ניע. אף שלא ציפתה לתוצאה אחרת, גרמה האכזבה לכאב בגופה להחריף. היא סבה על עקביה ובחנה את תאה. אחת משתי הדלתות האחרות נראתה כמו הסיכוי הטוב ביותר שלה להגיע אל היעד. היא פתחה את הראשונה וחשפה ארון, שגודלו כגודל מרבית חדרי השינה שהכירה. ייתכן שיהיה מדויק יותר לכנותו חדר הלבשה בהתחשב במגירות המובנות בקירות, במדפי הנעליים הבנויים לפי הזמנה ובקולבים. למרבה ההפתעה, היו הקולבים והמדפים מלאים. הבגדים נראו כאילו הגיעו היישר מתצוגת אופנה של כלבו היוקרה סאקס. שום דבר מהסוג שקלייר הייתה בוחרת ללבוש או יכולה להרשות לעצמה. המלתחה שלה הייתה יותר בסגנון הבגדים הזולים של טארגט, או מציאות וינטג' מחנויות יד שנייה. הבגדים האלה השתייכו למישהי שחיה בסגנון של העשירים והמפורסמים. מי הייתה אותה אישה? קלייר תהתה למה היא נמצאת בחדר השינה שלה, ולמה היא זוכרת שנאמר לה שהוא שלה.

היא פתחה את הדלת הבאה, ומצאה את מה שחיפשה. היא פסעה אל תוך חדר אמבטיה גדול ומבהיק בלובנו, שנראה כמו אלה שראתה עד כה רק בטלוויזיה. קרירות האריחים הכתה בעור כפות רגליה היחפות. שיש לבן, חרסינה לבנה, ואבזרים שונים בכסף ובזכוכית הקיפו אותה. לולא מגבות הקטיפה הסגולות, היה החדר חף מצבע לחלוטין. היה שם ג'קוזי עצום ממדים ומקלחת זכוכית גדולה, עם ראשי מקלחת קטנים וגדולים מכל כיוון. הכיור התמזג עם שולחן איפור. מעל השולחן ניצבה מראה מוארת גדולה ולידו עמד שרפרף.

היא נפנתה להביט באישה המשתקפת במראה. המראה הפחיד אותה. שיערה החום והסבוך מסגר פנים לא מוכרות. חבורות עיטרו את שפתיה, וצבען היה כמעט זהה לזה של המגבות. רקתה השמאלית נראתה אדומה ונפוחה. באטיות, היא שמטה את הסדין. הראיות המוחשיות לכאב שחשה נגלו על כל גופה בצורת חבורות אדומות וסגולות. המראה חידש את מעיין דמעותיה. בנחישות פלדה, אחזה בידית דלת נוספת בתוך חדר האמבטיה. היא מצאה את השירותים.

חלוק קטיפה לבן נתלה בסמוך למקלחון. היא החליטה שמקלחת תגרום לה להרגיש טוב יותר וסובבה את הברזים כדי לכוון את טמפרטורת המים. פרץ מים רותחים היכה בעורה כשפסעה אל תוך החלל המרווח. היא חשה כאילו אלף מחטים דקיקות דוקרות את כתפיה שעה שהמים החמים שטפו את שריריה הדוויים. התחושה הייתה מענגת ומכאיבה כאחת היא הניחה למים להמשיך במתקפתם, ושריריה החלו להתרפות ככל שחלף הזמן והטמפרטורה נותרה גבוהה. ניחוחם הפרחוני והמתוק של השמפו ותחליב הרחצה תפסו את מקומם של ריחות ליל אמש. תחושת כוח מחודשת מילאה אותה בנחישות. איכשהו, היא תצא מהסיוט הזה בחיים.

קלייר החלה להגות תכנית כשניגבה את גופה החבול במגבת. היא תדבר עם אנתוני ותסביר לו שזאת פשוט טעות. הם יכולים ללכת איש-איש לדרכו, בלי שאלות ובלי האשמות. החלוק הרך חימם אותה, והעניק לה תחושת ביטחון מדומה.

האישה במראה נראתה טוב יותר; אבל שיערה הכהה צנח כעת בגלים סבוכים על כתפיה.

בלי לחשוב, החלה קלייר לפתוח מגירות ושידות. בדיוק כמו הארון, היה חדר האמבטיה מצויד בכל הדרוש לאישה. לנגד עיניה נגלו מוצרי טיפוח יוקרתיים בשווי אלפי דולרים. היה שם הכול, מקרמים ועד עפרונות עיניים. מובן שהיו שם גם מגוון מוצרים לשיער. היא לבשה את החלוק של מישהי אחרת, ישנה במיטתה והתקלחה במקלחת שלה. שימוש במברשת שלה היה פסיק נוסף ברשימת הסגות הגבול. אבל לא עמדו בפניה הרבה ברירות אחרות.

כשפתחה שוב את דלת חדר האמבטיה, נדהמה לגלות מגש אוכל שהמתין לה על השולחן הקטן. היא התעלמה ממדקרות הרעב עד לאותו רגע. אלוהים יודע שהמחשבות על כל מה שקרה בלילה גרמו לבטנה להתהפך, אבל הניחוח שעלה מהצלחת המכוסה גירה את רעבונה. היא הרימה את המכסה וראתה חביתה מקושקשת מעלה אדים, טוסט ומנת פירות טריים. על המגש היו גם כוס מיץ תפוזים, כוס מים וקנקן קפה.

כעת, נינוחה יותר ושבעה בעקבות הרחצה והאוכל, החליטה קלייר שהיא זקוקה לעוד שינה. גם כך לא הייתה לה שום דרך להימלט כרגע. רק אז הבחינה שהמיטה הוצעה יפה, ושהסדינים הוחלפו. החדר נראה כאילו זוועות ליל אמש לא התרחשו מעולם. גופה סיפר סיפור אחר לגמרי. היא הסירה את כיסוי המיטה, התכסתה בסדיני הסאטן הרכים, שאפה לקרבה את ניחוחם הרענן והנקי, ועצמה את עיניה. זו לא הייתה הבריחה שקיוותה לה; רק הסחת דעת זמנית.

הנקישה על הדלת הסמוכה לאזור הישיבה העירה אותה. היא הייתה שקועה בחלום איפשהו, הרחק-הרחק מכאן. קול הנקישה והחדר הזר גרמו לה להתבלבל לרגע. כמה זמן ישנה? אור שמש, אף כי לא חזק כקודם, הוסיף לזרום אל החדר מבעד לווילונות. הנקישות הבאות החזירו אותה אל ההווה. נכון, היא הייתה אישה בוגרת בת עשרים ושש, אבל באותו רגע, החליטה קלייר לנהוג כפי שכל ילדה בת חמש הייתה עושה, והעמידה פני ישנה. היא שכבה דוממת במיטה, ושמעה את הדלת נפתחת.

היא פקחה את עיניה בזהירות וצפתה באישה שנכנסה אל החדר בשקט. היה קשה לדעת מהמקום בו שכבה, אבל היא נראתה גבוהה ממנה בכמה וכמה סנטימטרים, ושיבה זרקה בשיערה השחור. קלייר שיערה שהיא צריכה להיות בערך בגילה של אמה - אם הייתה עוד בחיים. כשהאישה ניגשה אל המיטה, היא זקפה את ראשה ואמרה, "אני מצטערת אם אני בחדר שלך."

"לא, העלמה קלייר. זאת הסוויטה שלך, לא שלי. באתי לעזור לך להתכונן לארוחת הערב. שמי הוא קת'רין."

קלייר התיישבה באטיות, נדהמת. למה לכל הרוחות היא התכוונה כשאמרה "להתכונן לארוחת הערב?" מישהו מחזיק אותה כמו אסירה באיזו סוויטת יוקרה, כל הגוף שלה מכוסה חבורות, והאישה הזאת אמורה לעזור לה להתכונן לארוחת הערב? "אני לא מתכוונת להישמע כפוית טובה. אבל למה את מתכוונת כשאת אומרת 'להתכונן לארוחת הערב'?"

"מר רולינגס יגיע הנה לארוחת הערב בדיוק בשבע. הוא מצפה שתהיי מוכנה ולבושה בהתאם. הנחתי שאולי תזדקקי למעט עזרה."

בהתחלה, קלייר פשוט לא הצליחה לעכל את דבריה. הוא רצה שתהיה לבושה בהתאם

לארוחת הערב. מי לעזאזל הוא חושב שהוא? "תקשיבי, אם את רוצה לעזור לי, תני לי לצאת מכאן." קלייר השתדלה כמיטב יכולתה שלא להרים את קולה, אבל הפחד מאנתוני והאפשרות לברוח הפכו זאת למשימה בלתי אפשרית.

"העלמה קלייר, זה לא תלוי בי. אני כאן כדי לסייע לך בכל דרך שאוכל." לא היה שום היגיון בדבריה. ובכל זאת, מתוך הייאוש שבמצבה, מצאה קלייר שהיא מאמינה לגברת הזאת מסיבה כלשהי. קת'רין המשיכה, "יש לנו רק שעה. אולי נתחיל בשיער שלך."

התנהגותה הרגועה של קת'רין, שלא נרתעה כלל מהופעתה המבהילה או מנסיבות נוכחותה בחדר, השרו גם על קלייר רוגע מסוים. היא זכרה את החלטתה הנחושה במקלחת, נענעה את ראשה ודיברה בסמכותיות משכנעת, "קת'רין, תודה לך שהצעת לעזור, אבל אני לא מתכוונת להתלבש לקראת ארוחת הערב. למען האמת, אני בטוחה שיש כאן טעות. אני אצא מכאן בקרוב." בזמן שהמשיכה לדבר, ניגשה קת'רין לארון וחזרה ממנו עם שמלת קוקטייל כחולה ונעליים תואמות. "אה, אין לי מושג של מי כל הבגדים האלה."

"אבל, העלמה, הרי כולם שייכים לך. עכשיו, אנחנו באמת צריכות להתחיל להזדרז, וגם אם את לא מתכננת לאכול, את לא צריכה ללבוש משהו?" קלייר הבחינה שהיא מדברת באופן רשמי. היא לא הצליחה להתחקות אחר מוצאו המדויק של מבטאה. זה בהחלט לא היה המבטא הנפוץ בג'ורג'יה, שאף שהעריכה אותו, עמלה קשה כדי למחות כל זכר שלו כשדיברה.

קת'רין נטלה בעדינות את ידה של קלייר והוליכה אותה אל חדר האמבטיה. היא התיישבה בצייתנות ליד שולחן האיפור שעה שהחלה להבריש ברכות את שיערה. היא החליטה שלא להתווכח עם האישה האדיבה הזאת. עדיף שתשמור את האנרגיה שלה להתמודדות עם אנתוני.

"יש מוצרי קוסמטיקה במגירות שמולך. אולי תוכלי להתחיל עם האיפור בזמן שאסדר את שיערך." ואז הוסיפה, "את מאוד יפה גם בלי זה, אבל אני מאמינה שזה יגרום לך להרגיש טוב יותר, אחרי שישנת רוב היום."

קלייר הביטה בהשתקפותה. מראה עיניה, רקתה ושפתיה החבולות גרם לה להתחיל לבכות. אלה לא היו ההתייפחויות המרות של קודם, אלא פרץ דמעות שזלגו בשקט במורד לחייה.

"קדימה, העלמה, זה לא יעזור בכלל. מר רולינגס מעריך דייקנות. הבכי רק יגרום לאיפור שלך להימרח."

"אני לא רוצה לעמוד מולו." אחרי המשפט הנואש הראשון, קלייר היססה. היא לא הכירה את האישה הזאת. מובן שעבדה בשבילו. למה שתבטח בה? ואז התבוננה בהשתקפות - לא בשלה, אלא בזו של האישה העומדת מאחוריה. עיניה היו בצבע פלדה, אפורות ורכות. הבעת פניה לא הביעה מילוי חובה גרידא או רחמים, אלא חמלה. ייתכן שהיה זה רק הדמיון שלה, אבל מסיבה כלשהי, המילים המשיכו לזרום מפיה בשטף. "אחרי אתמול בלילה, אני מרגישה כל כך... מלוכלכת. את לא יודעת מה הוא עשה, מה הוא הכריח אותי לעשות. אני מתביישת מדי." מילותיה נאמרו בלוויית דמעות, ואפה החל לדלוף.

קולה של קת'רין נעדר מכל שיפוטיות כלפי אנתוני או קלייר; הוא היה מלא ברצון להבין, כאילו חשבה שתוכל לקבל ממנה תשובות. "אני מכירה את מר רולינגס כבר זמן רב.

האם קרה משהו אתמול בלילה שהוא לא רצה שיקרה?"

קלייר נענעה את ראשה. "לא. כל מה שקרה אתמול קרה כיוון שהוא רצה שיקרה."

"אז אין שום סיבה שתרגישי נבוכה לעמוד מולו. כשתעשי משהו שהוא לא ירצה שתעשי, אז עדיף שלא תעמדי מולו."

קת'רין ניגשה אל הארונית, נטלה מטלית רחצה, והרטיבה אותה בכיור. היא הגישה אותה לקלייר, שניגבה בצייתנות את פניה והחלה להתאפר. לא עבר זמן רב ושתיהן היו מרוצות מהתוצאה. החבורות הוסתרו היטב תחת שכבת מייקאפ ופודרה. השפתון הפך את הנפיחות לפחות בולטת. כשקת'רין נכנסה אל חדר הרחצה עם השמלה, הבינה קלייר שהיא עירומה לחלוטין מתחת לחלוק.

"אממ, אין לי כאן שום לבנים."

"כן, העלמה, את זוכרת את החוקים של מר רולינגס?" בלי לחכות לתשובה, המשיכה, "בלי בגדים תחתונים, אף פעם."

קלייר נאבקה בערפל של ליל אמש. היא לא הצליחה להבין מדוע היו הזיכרונות כה מעורפלים, אבל איכשהו, היא זכרה משהו על שיחה כזאת, או נכון יותר, דרישה כזאת. ושוב, זה כבר היה מגוחך לחלוטין. מי לעזאזל הוא חושב שהוא? איך הוא מעז להציג דרישות כאלה, ולצפות שימלאו אחריהן?

קת'רין עזרה לה ללבוש את השמלה כדי שהאיפור ושהתסרוקת לא ייפגמו. אף על פי שבאותו רגע זה נראה בלתי אפשרי לחלוטין, נדרה קלייר בדממה: אני לא בטוחה איך או מתי, אבל אני אצא מכאן, אני אברח ממנו, ואחזור למקום שנשים לובשות בו תחתונים.

קת'רין חייכה אליה באישור כשנעמדה מול המראה. "מר רולינגס יהיה מרוצה. עכשיו אני חייבת ללכת; הוא יהיה כאן בעוד רגע."

תזכורת הגעתו הממשמשת ובאה מוססה מעט מנחישותה של קלייר וכמו ינקה את האוויר מריאותיה. קת'רין הכירה אותו. אולי אם תישאר, הוא... קלייר לא ידעה איך לסיים את חוט מחשבתה. יהיה נחמד? ייתן לה ללכת? בכל אופן, היא הרגישה בטוחה יותר כשהאישה הזאת בסביבה.

"אולי תוכלי להישאר עד שיגיע?"

קת'רין לא השיבה, אבל הבעת שביעות הרצון שעל פניה התחלפה לרגע בעצב. קלייר הבינה מיד שמועד עזיבתה לא היה תלוי באף אחת משתיהן. היא תיאלץ להתמודד עם פחדיה לבדה; תיאלץ לפגוש את האיש שהתעלל ושלט בה אתמול בלילה. היא גם ידעה שהוא היה הדרך היחידה שלה לצאת משם. מסיבה זו ומסיבה זו בלבד, היא תעמוד מולו. "תודה לך שוב על העזרה. אני באמת בספק אם אהיה כאן מחר. הוא ואני נדון בזה במהלך ארוחת הערב."

קת'רין הנהנה. הייתה זו הכרה בהצהרתה של קלייר, ולא אישור לנכונות דבריה. ואז היא יצאה מחדר האמבטיה. קלייר שמעה קול צפצוף חלש כשעזבה את הסוויטה. הוא הזכיר לה צליל שנשמע כשלוחצים על שלט של מכונית כדי לפתוח או לנעול אותה.

היא עדיין הייתה באמבטיה כששמעה שוב את הביפ החלש. לבה החל לפעום בקצב מטורף.

הוא לא דפק. הוא פשוט פתח את הדלת ונכנס. קלייר דמיינה אותו סורק במבטו את

הסוויטה הריקה. אם תישאר בחדר האמבטיה, האם יבוא לחפש אותה בסופו של דבר? או שיעזוב? בזמן שניסתה להחליט מה לעשות, המתין הוא בדממה בחדר השינה. לקח לה דקה או שתיים, אבל בסופו של דבר, היא פתחה באטיות את הדלת ונכנסה אל הסוויטה.

היא נזקקה לכל טיפת כוח שנותרה בה כדי להדחיק את הפחדים שהשתוללו בקרבה וניסו לפרוץ החוצה. היא הייתה נחושה להסתכל לו ישר בעיניים ולנצח במשחק המוחות הזה. הדבר הראשון שראתה כשנכנסה לסוויטה היה העיניים שלו - עיניו השחורות והאפלות - שדמו לחללים ריקים או לחורים שחורים. שפתיו נעו. הוא דיבר, אבל קלייר שמעה רק את זיכרונות ליל אמש. היא ניגשה אל ארון הספרים בפינה המרוחקת של הסוויטה, וניסתה לאזור עוז.

נחישותה המזויפת התפוגגה כשהסתובבה וראתה את עיניו נעוצות בה. ואז, כמעט בן-רגע, הוא היה שם, ממש מולה. קרבתו גרמה לבטנה להתכווץ. תחושת הבחילה האיומה שחשה קודם עלתה בה שוב.

ידו הגדולה לפתה את סנטרה, ומשכה את עיניה ואת פניה אל עבר החללים הריקים והאפלים. קולו החזק היה עמוק, איטי וסמכותי, "שננסה את זה עוד פעם." זו לא הייתה שאלה, אלא הצהרה. "נהוג לענות כשמברכים אותך לשלום. אמרתי ערב טוב."

ברכיה של קלייר פקו למגעו. היא רצתה לצעוק, לרוץ, אבל לא הרשתה זאת לעצמה. אם לא תצליח להיות חזקה, תוכל לפחות להחזיק מעמד ולא להתעלף. "אני מצטערת. אני חוששת שאני לא מרגישה טוב." ידו הוסיפה לאחוז בסנטרה, והיא ידעה שהוא מרגיש איך גופה רועד.

הוא חזר, "ערב טוב, קלייר." הפעם, המילים היו מודגשות יותר. עיניו היו קרות כל כך. היא לא הצליחה לפענח את מבטן, ורק הביטה אל עומק האפלה האינסופית שעמדה בהן.

"ערב טוב, אנתוני." היא יכלה לספר לעצמה שנשמעה חזקה, אבל זה לא היה נכון. באותו רגע, נפתחה הדלת שוב, וצעיר שהדף עגלת הגשה הביא להם את ארוחת הערב. קלייר החלה לפסוע בכיוון השולחן, אבל ידו של אנתוני לפתה את זרועה ועצרה בעדה. היא נפנתה לאחור והביטה בו, התבוננה היישר בעיניים האלה. הוא שלח את ידו השנייה, הרים את שמלתה וחפן את ישבנה.

ההלם שבעקבות המגע הפך במהירות לכעס. עיניה הירוקות ירו ברקים, וצווארה התקשח. "מה לעזאזל..." הדחף הורה לה להשתלח בו, אבל אחיזתה של היד שלפתה את זרועה התהדקה, וגרמה לה לשכוח מה רצתה לומר.

"אני רואה שאת מסוגלת למלא אחר חוק אחד לפחות. שנאכל?" אחיזתו התרופפה כשקולו עבר לנימה נינוחה יותר לכאורה.

הוא משך עבורה את הכיסא הסמוך לשולחן האינטימי. היא בחנה את ההצגה: הכול נראה כל כך יפה, אבל זה היה בסך הכול נשף מסכות אחד גדול. האוכל הדיף ריח נפלא, אבל קיבתה של קלייר לא אפשרה לה לאכול. כל שיחות המוטיבציה שערכה בינה ובין עצמה - תעמדי על שלך, אל תוותרי לו - התבררו כחסרות תועלת. לכן פשוט ישבה בנימוס, שיחקה עם המזון שבצלחתה והנהנה בתשומת לב.

כשבחנה את ארוחת הערב, הרגישה שמשהו חסר שם, אף שלא הצליחה לשים עליו את האצבע. הצעיר מזג מים לכוסותיהם, אבל כדי להפוך את נשף המסכות למושלם, היה צריך

להימזג גם יין בארוחת ערב שכזו. יין, או אולי שמפניה.

ואז, ממש כאילו קרא את מחשבותיה, העיר אנתוני, "אני לא אוהב לשתות אלכוהול. זה מקהה את החושים."

מיד חשבה כמה טוב יהיה להוריד איזה שוט של ג'ק דניאלס. אנתוני התענג בבירור על אי הנוחות שחשה. "את לא אוהבת את האוכל?"

"אני כן. אני מניחה שאני פשוט לא רעבה."

"שמעתי שהיום אכלת רק ארוחת בוקר. אני מציע שתאכלי. את תזדקקי לכוח." הוא לקח נגיסה נוספת ושלח אליה חיוך שלא הגיע אל עיניו.

קלייר השתמשה בכל טיפת אנרגיה שנותרה בה כדי להישאר במקומה ולא לנוס על נפשה. היא שמעה את הצליל העמום כשהמלצר עזב את החדר וידעה שהדלת נעולה.

נראה שליל אמש היה רק המבוא. ברגע שסיים לאכול, הוא קם על רגליו ולקח את ידה. הרעד בגופה החריף כשנעמדה. הוא חייך והחזיק בה כמטווחי זרוע כששאל, "את בחרת ללבוש את השמלה הזאת הערב?"

"לא, קת'רין בחרה אותה." היא נותרה זקופה ודרוכה, אף שידעה שלא יתחשב ברצונותיה.

"כן, היא מכירה אותי טוב מאוד. עכשיו תורידי אותה." שום דיבורים מתוקים, שום נשיקות, שום דבר. רק דרישה לפשוט את שמלתה. קלייר לא זזה. היא נעצה בו את מבטה ואחר כך השפילה את עיניה אל הרצפה.

היא לקחה נשימה עמוקה, שבה להביט בו ואמרה, "אני חושבת שאנחנו צריכים לדבר על זה - " בתנועת בזק, נשרה השמלה מכתפיה כשקרע את הבד היקר מגופה. קלייר עמדה המומה. רק נעלי העקב נותרו על רגליה.

"כנראה שאת לא זוכרת את כל החוקים. חוק מספר אחד הוא לעשות מה שאני אומר לך."

הרעד החריף כשדמעות זרמו במורד שמורות עיניה הצבועות. שום הגה לא בקע מפיה. וזה היה בסדר, כי לאנתוני היו תכניות אחרות בשבילו. הוא הדף אותה מטה, הורה לה לכרוע ברך, ופתח את רוכסן מכנסיו. היא הבחינה מיד שגם הוא ציית לחוקים: בלי תחתונים. הוא לא דיבר, רק הצמיד אליו את ראשה בגסות. בהתחלה, ניסתה להיאבק ולסגת מפחד להיחנק, אבל הוא שילב את אצבעותיו בשיערה והניע את ראשה כפי רצונו. מאותו רגע, הערב נמשך עד אחת לפנות בוקר.

כשעזב אנתוני לבסוף את החדר, היא השליכה מעליה את השמיכות, חטפה את החלוק, ומיהרה אל הדלת. ידה לפתה את הידית האפורה והחלקה. היא משכה בכל כוחותיה. היא לא זזה. היא אגרפה את ידה והלמה על הדלת שוב. ידה פעמה בכאב, אבל איש לא ענה. התשובה היחידה שזכתה לה הייתה דממה מאיימת.

קלייר גיששה בעיוורון אחר משהו, כל דבר. אצבעותיה נתקלו באגרטל הפרחים. היא תפסה בו והשליכה אותו על הקיר. הבדולח התנפץ, והכתים את הקיר ואת השטיח בשברי זכוכית ומים. הפרחים, שמקור המים שלהם נגזל מהם, היו מוטלים בערבוביה על הרצפה, שם יקמלו וימותו. קלייר קרסה תחתיה, דמעותיה זרמו ללא מעצורים. היא נכנעה לתשישות ולייאוש ונרדמה על הרצפה.

*

למחרת בבוקר, נכנס אנתוני לסוויטה. צליל הביפ וקול הדלת הנפתחת העירו את קלייר בבהלה. היא קמה על רגליה, ועיניהם נפגשו. הוא סקר את החדר: מנורה הפוכה ליד המיטה, צעיף קשור לאחד מעמודיה, והאגרטל השבור בסמוך לרגליהם. "בוקר טוב, קלייר."

"בוקר טוב, אנתוני," אמרה בנחישות רבה יותר מכפי שהצליחה לגייס אתמול בערב. "אני רוצה שתדע שהחלטתי ללכת הביתה. אני יוצאת מכאן היום."

"את לא אוהבת את תנאי המגורים שלך." עיניו השחורות זהרו כשחיוכו התרחב. "אני לא חושב שתצאי מפה מהר כל כך. יש בינינו חוזה כובל מבחינה חוקית." הוא שלף מפית של בר מכיס חליפתו. "עם תאריך וחתימה של שנינו."

קלייר בהתה, המומה, שעה שהמחשבות החלו להשתולל במוחה. הסיטואציה כולה הייתה כה הזויה שהיה קשה להאמין שהיא אמיתית. איזה אדם שפוי בדעתו חושב שמפית מאיזה בר היא חוזה מחייב מבחינה חוקית? ואפילו אם זה היה נכון, והסיכויים לכך שאפו לאפס, לא יתכן שהוא מעניק לו את הזכות להתעלל באדם, להשפיל אותו, או לדון אותו לעבדות. מוכת אלם, היא פשוט בהתה בו. לא היו לה מילים.

אנתוני המשיך, "אולי את לא זוכרת. את הסכמת לעבוד בשבילי, לעשות כל דבר שאני מוצא אותו הולם או מענג, בתמורה לזה שאשלם את כל החובות שלך."

ראשה הלם. היא זכרה משהו בקשר למפית, אולי הצעת עבודה, אבל הכול נראה מעורפל. חוץ מזה, היא מעדיפה להישאר עם חובות ולעבוד משמרות כפולות או משולשות בבר לפני שתסכים לזה!

"נראה שהיית עסוקה במהלך עשרים ושש השנים האחרונות. כולל השכלה, שכר דירה, חובות בכרטיסי אשראי ומכונית, הצלחת לצבור חוב של למעלה מ-215,000 דולר. ההסכם הזה נחתם ב-15 למרץ, ובדיוק כמו בכל חוזה כובל אחר, לך או לי היו שלושה ימים להתחרט ולסגת. היום ה-20 למרץ. נכון לעכשיו, אני הבעלים שלך, עד שתגמרי לשלם את החוב. את לא תעזבי עד שההסכם שלנו ימולא עד תומו. וזה סוף הדיון."

הרעד שב ביתר שאת כשהייאוש סגר עליה. היא הצליחה לומר איכשהו, "זה ממש לא סוף הדיון! זה מגוחך! שום חוזה לא נותן לך את הזכות לאנוס אותי! אני הולכת!" היא העיפה מבט בדלת המובילה אל המסדרון. היא הייתה במרחק מטרים ספורים ממנה ונשארה פתוחה בדרך נס. בלי כל אזהרה, פגשה ידו של אנתוני בלחייה השמאלית וגרמה לה לעוף לקצהו השני של החדר. הוא התקדם באטיות אל המקום בו שכבה. הוא לא טרח להתכופף, ופשוט התבונן בה מלמעלה. הוא חזר, "יכול להיות שהזיכרון שלך ישתפר עם הזמן. נראה שיש לך בעיות עם זה. תרשי לי להזכיר לך שוב, חוק מספר אחד הוא שאת תעשי מה שאני אומר לך. אם אני אומר שהדיון נגמר, הוא נגמר." הוא הרים את המפית והכניס אותה לכיס הז'קט של חליפתו. "ובחוזה המחייב בינינו כתוב בבירור 'כל דבר שאני מוצא אותו הולם או מענג', וזה אומר שאין כאן שום אונס. הכול נעשה בהסכמה."

הוא יישר את ז'קט החליפה שלו, החליק את עניבתו, והוסיף ממרום קומתו: "החלטתי שעדיף שלא תעזבי את הסוויטה שלך במשך זמן-מה. אל תדאגי. יש לנו הרבה זמן: זמן בשווי 215 אלף דולר." הוא פנה לצאת מהחדר, וקול הזכוכית המתנפצת הדהד תחת

המוקסינים של גוצ'י. נימת קולו המאיימת והמאופקת החרידה את קלייר יותר מהמילים שאמר. הוא דיבר בסמכותיות כה רבה, שלא נותר בה כוח לנוע או לדבר.

"אני אודיע לצוות שתוכלי לקבל את ארוחת הבוקר שלך אחרי שתנקי את כל הזכוכיות." הוא נעלם מאחורי הדלת הלבנה והגדולה.

קלייר שמעה את הצפצוף ואת המנעול כשהניחה לידה לתעות אל לחיה הצורבת. הדממה המוחלטת שבה לסגור עליה כשהחלה לבחון את הבלגן סביבה. אף שהייתה זו מחאה קטנה ושולית, שמעה את עצמה אומרת, "אני מעדיפה למות מרעב ולא לנקות את זה."

זמן-מה לאחר מכן, מצאה את עצמה זוחלת על הרצפה ומלקטת רסיסי בדולח. דמעות זלגו מעיניה והיא משכה באפה. היא סיימה לאסוף את מרבית החתיכות הגדולות יותר כשהבחינה בדם שעל חלוקה. היא בדקה ומצאה שמקורו בחתך על ידה. ראייתה המעורפלת בשל הדמעות הקשתה עליה לאתר ולשלוף את רסיס הזכוכית. לפתע, גרם לה קול הצלצול המוכר לפנות אל הדלת, מבועתת שמא חזר.

אבל הייתה זו קת'רין. היא נכנסה והסתכלה על סביבותיה, ואז הנידה בראשה. "העלמה קלייר, תני לי לנקות את זה. את עוד תחתכי את עצמך."

"נראה לי שכבר עשיתי את זה." קלייר הראתה לה את ידה. קת'רין הובילה אותה בעדינות רבה אל חדר האמבטיה ושלפה את הרסיס. אחר כך, ניקתה וחבשה את הפצע. כששבו אל הסוויטה, כל הראיות למאורעות ליל אמש נעלמו כלא היו. החדר היה נקי, בלי מנורות הפוכות, בלי צעיפים, והאגרטל נעלם. על השולחן הונח מגש אוכל.

קלייר ניגשה אל השולחן ואכלה בצייתנות את ארוחת הבוקר שלה - לבדה. תחושת ייאוש משתקת מילאה את חזה. היא הייתה לכודה, לבדה, ולא היה לה מושג מה לעשות.

סבתא שלה נהגה לומר שנקודת מבט רעננה תמיד עוזרת. קלייר החליטה להתקלח שוב, ואז, קיוותה, תצליח לחשוב על משהו.

פרק 2

אמונם של התמימים הוא כלי הנשק היעיל ביותר בידיו של השקרן.

- סטיבן קינג

חמישה ימים לפני כן

היום העמוס בפגישות הסתיים בהצלחה. ראשית, הוא נפגש עם מנהל התחנה, ואז העביר שעות לאינספור עם צוות המכירות, מאזין לדוחות תקציב ולהצעות שהועלו בעקבותיהם. למעשה, הפגישות הללו לא חייבו בדרך כלל את נוכחותו של מנכ״ל תאגיד האם. הפעלולים האקרובטיים שביצעו הבכירים ב-WKPZ בניסיון להצדיק כל הוצאה ולאשר כל הצעה העידו בבירור שהם מכירים בביקורו כיוצא מגדר הרגיל לכל הפחות. אם לומר את האמת, אנתוני רולינגס לא שם זין על תחנת הטלוויזיה חסרת הערך הזאת. היא כבר מילאה את תפקידה. שנתו לא תנדוד אם יחליט לסגור אותה מחר; מצד שני, במהלך הפגישות התברר לו שהתחנה נושאת רווחים, ובהתחשב במצב הכלכלה הנוכחי, נכס נושא רווחים היה דבר טוב, נקודה. כשיחזור אל המשרד הראשי, ימנה צוות מיוחד שיחקור את כדאיות האפשרות למכור את התחנה. נכון שיהיה נהדר אם התחנה הזו שרכש תתגלה כבעלת יתרונות כספיים בנוסף לאלה האישיים?

לאחר שהסתיימו הפגישות, הסכים אנתוני לצאת לבילוי בחברת מנהל צוות התחנה החדש ועוזרו האישי. אם היו השניים מכירים אותו ולו במעט, הם היו יודעים שמדובר במהלך בלתי-אופייני לחלוטין. הוא קיבל את הזמנתם בתנאי אחד, ממוקד לחלוטין במטרותיו האישיות: הם חייבים ללכת לכנף האדומה. הוא אמר להם ששמע שהם מגישים את העגבניות הירוקות המטוגנות הטובות ביותר בכל אטלנטה, ג׳ורג׳יה.

למרבה המזל, שני עמיתיו היו בעלי משפחות אשר חיכו לשובם בקוצר רוח. הוא האזין בתשומת לב לתכניותיהם בנוגע לצוות התחנה והודה להם על מסירותם ל-WKPZ. לאחר שלגם את הבירה המיוחדת לכנף האדומה ואכל אחד ממתאבני העגבניות הירוקות המטוגנות, התעקש מר רולינגס שיעזבו וילכו לבלות זמן במחיצת יקיריהם; עם זאת, אם היה נחקר תחת שבועה, לא הייתה לו ברירה אלא להודות שאין לו שמץ של מושג על מה דיברו כל הערב. תשומת לבו הייתה ממוקדת כל העת בברמנית חומת השיער וירוקת העיניים. הוא ידע שהמשמרת שלה מתחילה בשעה ארבע ושהיא תהיה בבר. הוא שלח הודעה לנהג שלו ברגע שעמיתיו עזבו והודיע לו שיישאר בכנף האדומה עד שעה מאוחרת. לאחר מכן, פסע באגביות אל שרפרף פנוי בקצה הבר, בסמוך לקיר. זה הפחית בחמישים אחוז את הסיכוי שמישהו ינסה לפתוח עמו בשיחה. הוא היה מעדיף מאה אחוז, אבל מה לעשות, הוא לא יכול לקבל כל דבר שהוא רוצה. בינתיים.

כישורי השיחה שלו ותשומת לבו נועדו כולם אך ורק לאישה הצעירה המחייכת שמעברו השני של הבר העשוי עץ מלוטש ומבהיק.

״היי, חתיך, למזוג לך עוד בירה?״

אנתוני נשא את מבטו והביט היישר בעיני האזמרגד שלה. היו לו פנים יפים והוא ידע בדיוק כיצד להשתמש בהן לאחר שנות אימונים רבות; ואף על פי כן, ברגע זה, היה חיוכו כנה. היא דיברה אליו סוף-סוף. הדרך הייתה ארוכה וקשה, אבל סוף-סוף, הוא ראה את סופה. "תודה רבה, אני אשמח."

היא מדדה בעיניה את שארית המשקה שבכוסו ושאלה, "זאת אחת מבירות החיטה הבהירות שלנו?"

"כן, בהחלט, זאת הבֵּיֶיר בְּלַאנְש."

היא חייכה במתיקות ומיהרה למלא לו כוס נוספת. משׁשבה עם הנוזל בגון הענבר, סילקה בזהירות את הכוס הריקה, הניחה במקומה את זו המלאה, והוסיפה מפית נוספת של הכנף האדומה.

"הייתי רוצה לפתוח חשבון לקוח אישי," אמר אנתוני.

"זה יהיה נהדר. אם תוכל לתת לי את כרטיס האשראי שלך, אפתח לך חשבון מיד."

אנתוני פתח את ז'קט הארמני שלבש והוציא את ארנקו מהכיס הפנימי. היו כל כך הרבה דברים שרצה לומר, אבל היה לו את כל הלילה. לעזאזל, את כל החיים. המשמרת שלה לא תסתיים לפני עשר, והוא תכנן לבלות את הערב כולו על השרפרף המסוים הזה. הוא הושיט לה את כרטיס הוויזה פלאטינום שלו, וצפה בה שעה שקראה את השם.

"תודה לך, מר רולינגס. אחזיר לך אותו בעוד רגע." החיוך לא מש משפתיה ומעיניה ולו לרגע. היא הסתובבה ופנתה אל הקופה. לרגע חטוף, נשען אנתוני לאחור בכיסאו בשביעות רצון. היא לא ידעה מיהו. זה היה מושלם.

במהלך השעות הבאות, התבונן אנתוני בקלייר המפטפטת ומפלרטטת עם לקוח אחר לקוח. השירות שהעניקה היה ידידותי וקשוב, אבל לעולם לא בלתי-אמצעי יתר על המידה. היא בירכה חלק מהלקוחות בשמם שעה שחיפשו אחר מושב פנוי. רבים מהם אמרו את שמה עוד לפני שהספיקה להציג את עצמה. הוא שיער שמדובר בלקוחות קבועים. הן הגברים והן הנשים נראו מרוצים לגלות שהיא זו שתשרת אותם. היא נעה ללא הפסקה, מפנה כוסות וצלחות ריקות ומחליפה אותן באחרות, מלאות, או בדפי חשבון הממתינים לתשלום. היא מירקה את בר העץ המבהיק והוסיפה לחייך אפילו כשנתקלה בהערה שהייתה צריכה לגרור מענה חריף מצדה. לאחר שבילה זמן רב כל כך בצפייה בה מרחוק, ריגשה אותו השהייה בקרבתה אפילו יותר מסגירת עסקה בשווי מיליוני דולרים. אולי הייתה זו הידיעה של מה שעומד לבוא.

*

לאחר שעבדה כברמנית במשך שנים, ידעה קלייר נִיקוֹלְס לקרוא אנשים. חשוב מכך, היא חיבבה באמת ובתמים את המוזרויות הקטנות שהפכו אותם לאמיתיים. קחו לדוגמה את מר לה בייר בלאנש, שעקב אחריה בעיניו ללא הרף במהלך השעות האחרונות. הוא העלה בדעתה אריה האורב לטרפו. היא שיערה שהוא מבוגר ממנה בעשר שנים בערך, אבל גילו האמיתי לא ניכר עליו. הוא הסתיר אותו מאחורי החיוך המושלם, השיער השחור והגלי המעוצב להפליא, והעיניים המדהימות בצבע חום כמעט שחור. קלייר חייכה חיוך קטן, חשאי. גם היא עקבה אחריו בגניבה.

"באיזו שעה את מסיימת?" קולו החזק והצרוד הדהד מעל המולת הבר - קולות שיחה ומוסיקה.

"ובכן, אנתוני, ככה אמרת שקוראים לך, נכון?" נימת הקול שהשתמשה בה בעבודה צפנה בחובה עקבות קלושים של מבטא דרומי, מהסוג שמאמצים אחרי ששומעים אותו סביבך ללא הרף. היא הייתה מאינדיאנה במקור, ועם אמא שלימדה אנגלית למחייתה, לא היה שום סיכוי שתגרור ותאריך כל הברה יתר על המידה בסגנון הדרומי האופייני - אלא אם רצתה לעשות זאת במתכוון.

הוא חייך חיוך זדוני. עיניו החושניות פגשו במבטה בתקיפות. "כן, זה נכון, ואם אני זוכר נכון, השם שלך הוא קלייר."

"ואפילו שזה מאוד מחמיא לי, אני לא נוהגת בדרך כלל לפגוש את הלקוחות שלי מחוץ לכתלי המוסד המהולל הזה."

"בסדר גמור, באיזו שעה את מסיימת? אולי נוכל לשבת באחד התאים האלה, ממש כאן..." הוא החווה בידו לעבר רחבת הריקודים. "...בין כתלי המוסד המהולל הזה, ולדבר? הייתי רוצה לדעת עלייך קצת יותר."

לכל הרוחות. הוא היה חלקלק ואלגנטי הרבה יותר מכל הלקוחות הקבועים שישבו על השרפרפים האלה. ועכשיו, כשעניבת המשי שלו שכנה לבטח בכיס ז'קט חליפת הארמני שלבש, והכפתור העליון של חולצת המשי שלו היה פתוח, מראה איש העסקים הנינוח שלו היה סקסי להחריד.

"אז ספר לי שוב מה מביא אותך לאטלנטה. אתה לא מכאן, נכון?" אמרה קלייר, נשענת על הבר.

"עסקים, ולא, אבל אני חושב שאני הייתי זה שרצה לשאול כאן את השאלות." נימת קולו הייתה משועשעת משהו, אבל הקרינה בו-בזמן מיקוד ושליטה.

האינטואיציה של קלייר רמזה לה שהוא רגיל לקבל את מה שהוא רוצה. מסיבה כלשהי, היא מצאה את עצמה תוהה אם זה הדבר שהפך אותו לאיש עסקים מצליח. ללא צל של ספק, הופעתו שידרה הצלחה. היא תהתה אם היכולת הזו באה לידי ביטוי גם בחייו האישיים.

היא האזינה וצפתה שעה שעיניו של אנתוני נצנצו לעומתה. הוא היה גבוה, ועכשיו, כשהסיר את הז'קט, ראתה שהוא שרירי, בעל חזה רחב ובטן שטוחה. והחשוב מכל, האצבע הרביעית בידו השמאלית הייתה נטולת טבעת. דגל אדום אחד פחות. בניגוד לתביעות שכלה הישר, החליטה קלייר שהיא רוצה לענות לשאלות שלו.

"בסדר." חייכה חיוך מקסים. "אבל זה יהיה אחרי שש שעות עבודה בלי הפסקה. אני לא יכולה להבטיח שאהיה אשת שיחה מרתקת במיוחד."

"אז אני מבין שזה כן? אבל לא אמרת לי את השעה, או שאני עדיין מחכה לתשובה?"

היא מצאה את עצמה טובעת בעיניים האלה שלו.

"היי! את שם, מותק, מה דעתך לתת לנו פה קצת שירות?" תשומת לבה של קלייר הוסבה לפתע מכוחן המגנטי של העיניים המדהימות. האידיוט בקצה הבר רצה עוד ג'ק דניאלס וקולה. כשהחלה מסתובבת, הושיט אנתוני את ידו ותפס בידה, אשר נחה במרחק סנטימטרים ספורים משלו, על הבר. מגעו החמים גרם לעורה לעקצץ. הוא לא שאל שוב,

אבל הבעת פניו עשתה זאת במקומו...

"בעשר. אני גומרת את המשמרת בעשר." היא שלפה את ידה מאחיזתו, נענעה את ראשה, ופנתה ללכת אל קצה הבר, מחייכת לעצמה. היא צריכה לשאול את האידיוט הזה מה הוא רוצה.

*

מושבי הוויניל באדום-עמוק שבתא המעוגל הממוקם בקצה רחבת הריקודים היו אמורים לדמות ריפוד משובח, אך נכשלו בכך כישלון חרוץ. מוזיקה מילאה את האוויר, חזקה מדי ומהירה מדי. בינו לבינו, חשב אנתוני שהיא מושלמת לצרכיו, מפני שידע שתכפה עליהם לשבת קרוב זה לזה אם ירצו לנהל שיחה כלשהי. הוא גם הזמין בקבוק של הקברנה סוביניון הטוב ביותר שהיה לכנף האדומה להציע. הוא הציץ בשעונו בפעם המאה, מביט במחוגים המעידים על השעה - 22:30. הוא נשא את מבטו וראה את קלייר חוצה את רחבת הריקודים הריקה אל עבר התא בו ישב.

הוא מצא את עצמו מתנהג בצורה בלתי אופיינית בלילה הזה. אנתוני רולינגס לא רק שלא נהג להתרועע עם עמיתים מקומיים, הוא גם מעולם לא נאלץ לחכות לאף אחד. הוא היה קם ועוזב ב-22:05 אם הנסיבות היו אחרות. ידידיו, עמיתיו ועובדיו הכירו כולם את האובססיה שלו לדייקנות. הלילה הזה היה שונה.

שעה שנדחקה אל המושב בתא, חייכה קלייר חיוך יגע והתנצלה, "אני מצטערת על העיכוב. הייתה בעיה עם הקופה, אבל הכול בסדר עכשיו."

הוא נגע בידה בעדינות. הניגוד ריתק אותו לרגע קצר: יד גדולה ויד קטנה. "התחלתי לתהות אם תגיעי." חיוכו רימז על קלות ראש. "אבל מאחר וראיתי אותך בקצה השני של החדר, קיוויתי שעדיין יש לי סיכוי לנהל איתך שיחה ידידותית קטנה."

האופן בו נשפה אוויר וזוויות שפתיה המופנות כלפי מעלה שידרו הקלה. האם היה זה מפני שלא עזב ונשאר לחכות לה, או פשוט בגלל שהמשמרת שלה הסתיימה סוף-סוף?

"אולי נוכל לשתות כוס יין, ואת תיהני מישיבה וממנוחה אחרי כל ההתרוצצויות שלך?"

"אני חושבת שזה יהיה נחמד מאוד."

אנתוני מזג את היין והבחין שפניה החלו נרגעים. לנגד עיניו, פשטה קלייר את מסכת הברמנית והפכה לקלייר ניקולס האמיתית. הוא צפה בה כשלקחה את הכוס, הצמידה את שפתיה אל שוליה, עצמה את עיניה וגלגלה את הנוזל האדום הסמיך על לשונה.

הוא נלחם בדחף שדחק בו להרהר בפעולותיה יתר על המידה. "אז איך זה שבחורה קלאסית כמוך מוצאת את עצמה משרתת ליצנים כמונו?" קולו העשיר השיב את תשומת לבה אליו.

עיניה הבהבו במשובה באור בגון אזמרגד כשנפנתה להביט בו. "הו, אלי, אנתוני, אני מאמינה שההצהרה מלאת הביטול העצמי הזו נועדה להחמיא לי במובן מסוים." נימת קולה גלגלה את המבטא הדרומי הכבד באורח שנבדל מכל וכל מהדיוק והחיתוך האופייניים לאינדיאנה. הוא רק קישת את אחת מגבותיו בתגובה, ממתין בסבלנות לתשובתה. היא נענעה את ראשה, נכנעת לקסמו. "אני מטאורלוגית מובטלת. תחנת החדשות שלי נמכרה לפני שנה בערך. בחוכמתם האין סופית, הם החליטו ששירותיי כבר לא נחוצים להם, וכך

קרה שאלה..." אמרה והחוותה אל השולחן בכף יד פרושה, "הם החיים הזוהרים החדשים שלי. ואין מה לזלזל בהם. הם משלמים את הלוואות הסטודנט שלי, שלא לדבר על כמה וכמה חשבונות אחרים."

צחוקו העמוק נעדר כל שיפוטיות. "ולא היית מעדיפה לחזור לקטע של מזג האוויר במקום לעשות את זה?"

"ברור שכן, אבל אם לומר את האמת, זה לא כל כך נורא. יש לי כמה חברים נהדרים כאן. משהו תמיד קורה, לא משעמם פה אפילו לרגע, ואני פוגשת אנשים נחמדים כמוך." היא לגמה פעם נוספת מהיין ונרכנה מעט קרוב יותר אליו. "אז זה הסיפור שלי על רגל אחת. ועכשיו, אדוני, הגיע תורך. אמרת שאתה כאן בענייני עסקים. איזה מין עסקים אתה עושה?"

"למעשה, אני מעורב בעסקים רבים ומגוונים. באתי לאטלנטה לרגל רכישה, וכמה עמיתים שכנעו אותי לבוא הנה, אל המוסד המהולל והנישא שלך, כדי לנסות את העגבניות הירוקות המטוגנות המהוללות לא פחות."

"אז זה מה שהולך פה. וניסית אותן?"

"אנתוני הנהן. "בהחלט כן."

קלייר הביטה בכוסה בריכוז, מתאמצת לרסן את הגיחוך שאיים להימלט מבין שפתיה. "ואהבת אותן?"

גם הוא הביט בכוסו בריכוז כעת. "לא, אני חושש שהמטבח של ג'ורג'יה הוא לא בדיוק בשבילי." היא ויתרה על ניסיונות האיפוק ופרצה בצחוק רם שגרם לו לשאת את מבטו במהירות. "למה את צוחקת?"

"בגלל שאני חושבת שהן איומות! בכל פעם שמישהו מזמין אותן, אני רוצה ללחוש לו, 'לא, אל תעשה את זה!' הן פשוט כל כך - "

"ריריות!" אמרו שניהם יחד וצחקקו.

השיחה זרמה ללא מאמץ. היא שאלה על הרכישה שלו. האם נראה לו שהנסיעה תוגדר כהצלחה? אנתוני הופתע בכנות מעומק הידע שלה ומהבקיאות הרבה שגילתה. חבל שתחנת החדשות שלה פיטרה אותה. הגיע לה משהו כל כך הרבה יותר טוב מלהיות ברמנית. מובן שזה בדיוק מה שאמר לה. הם דנו באפשרויות העומדות בפניה מבחינת הקריירה. בשל מעורבותו בכמה וכמה מיזמים שונים, הציע לה אנתוני סיוע במציאת אפיק תעסוקה רווחי פי כמה. קלייר הודתה לו על הצעתו, אבל פקפקה ביכולתו וברצונו להגיש לה עזרה של ממש.

"את יודעת, הגורל שלך יכול להיות פשוט עד כדי הצעה וחתימה בלבד." הוא גייס לעזרתו כל עסקה שאי פעם השלים - והיו רבות מכדי שיכול לספור או לזכור. הוא הניח מפית על השולחן, והפנה את תשומת לבה לסמל שבמרכזה. "פשוט תדמייני לעצמך, שבמקום האותיות המתערבלות שמכריזות הכנף האדומה, יהיה כתוב פה ערוץ מזג האוויר."

בקבוק הקברנה סוביניון היה כמעט ריק עכשיו. קלייר עצמה את עיניה ועשתה כפי שהורה לה: היא דמיינה. היא נשפה בקול, ואמרה, "זה היה יכול להיות נהדר. ממש הצעת החלומות של כל מטאורולוגית."

אנתוני ידע שהוא עומד בפני סגירת העסקה. הוא אמר, "טוב, קלייר, אם המפית הזאת

הייתה החווה הזה..." הוא שלח יד אל העט שבכיס חולצתו וכתב בראש המפית חווה תעסוקה. "האם היית מוכנה לחתום עליו? האם באמת היית מוותרת על כל זה בשביל הצעת עבודה?"

היא לא מצמצה אפילו. "בלי לחשוב פעמיים!" היא חטפה את העט מידו וחתמה קלייר ניקולס ליד שם הבר.

בסביבות חצות, הודתה קלייר לאנתוני על הערב הנעים והסבירה שהיא עייפה מאוד אחרי היום הארוך שעבר עליה ושהיא צריכה להגיע הביתה.

"אני אהיה בעיר עוד כמה ימים. אולי אני יכול להתקשר ולהזמין אותך לארוחת ערב? זה לא יאה להציע ליידי אלכוהול ללא מזון."

"תודה רבה, לכבוד הוא לי, אבל אני מאמינה שבזה באה אל קצה אפיזודת ההתחככות שלי עם ג'נטלמנים מהוגנים מהאגדות. נראה לי שהגיע הזמן שאשוב אל קיום הברים הזוהר שלי. אני חוששת שהאנשים של ערוץ מזג האוויר לא עומדים ליצור איתי קשר בעתיד הנראה לעין."

למרות שסירובה הפתיע אותו, הוא לא הפגין את רגשותיו. זה לא ישנה כלום בטווח הארוך, ושום נזק לא ייגרם ברגע זה אם ישתף פעולה עם הצניעות שהתעקשה להפגין. "אני מבין לחלוטין; גבר זר מסוכן מנסה לגלות את כל סודותייך ומציע לעזור לך להגשים את כל שאיפותייך. יתכן מאוד שאת עושה בחוכמה." על אף שמאחורי הגיחוך שבדבריו, נחבאה כנות מבשרת רע שממש זעקה לשמים, הוא הניח שחשדה לא יתעורר בעקבות ההצגה הקטנה.

"בחורה לא יכולה להיות זהירה מדי בימינו. באמת, אתה ממש מחמיא לי, ואני לא חושבת שאתה נראה מסוכן יותר מדי." היא החלה לצאת מהתא, אבל הוא תפס לפתע בידה. עיניהם נפגשו. הוא הרכין את ראשו ונישק את גב ידה.

"היה נפלא לפגוש אותך, קלייר ניקולס." היא ניתקה את ידה מידו בחיוך והחליקה לאטה מהתא.

דקה לאחר מכן, הוא נותר לבדו. הוא לקח את העט, חתם את שמו, והוסיף את התאריך על אותה המפית. הוא קיפל אותה בזהירות והכניס אותה אל כיס הז'קט שלו. אחר כך, שלף את הפלאפון שלו ושלח לנהג הודעה:

"תאסוף אותי עכשיו."

הוא תמיד השתמש במילים שלמות. שפת הקיצורים של הודעות הטקסט הייתה בדיחה אחת גדולה לדעתו. הוא עצם את עיניו וחשב, כן - הרכישה שלי מתקדמת לא רע בכלל. תודה ששאלת.

פרק 3

להביט לאחור לזמן-מה משמעו לרענן את המבט, לשקם אותו ולהתאים אותו לתפקיד המשמעותי ביותר שלו ההסתכלות - קדימה.

- מרגרט פֵּיירְלֵס בַּארבֵּר, מתַקֵן הדרך

קלייר שקלה את מצבה בזמן שאכלה. היא לא התייחסה ברצינות לדיון שניהלו על אותה המפית. אנתוני ודאי צפה זאת מראש. היא לא התכוננה לעזוב את דירתה באטלנטה ואפילו לא שקלה את האפשרות לעשות כן. הדברים שאמר בנוגע למסמך שקשר אותה אליו מבחינה חוקית הימּמו אותה לחלוטין. תחושת הבטן שלה אמרה לה שזה לא חוקי, אבל אלו אפשרויות להיאבק בו היו לה בתוך החדר הזה? היא חיפשה בכל מקום טלפון, מחשב, כל צורת תקשורת עם העולם החיצון - והעלתה חרס בידה.

היא חשבה באמת ובתמים שתוכל פשוט לצאת מהסיוט המעוות הזה; אבל אז התברר לה שלא מדובר בסיוט, מעוות או לא. הייתה זו המציאות שלה. מוחה תר בחוסר-אונים אחר דרכים לשרוד ולהימלט.

היא התענגה על דייסת שיבולת השועל החמה, על הפירות ועל הבייקון, על הקפה המשובח, המיץ. אתמול, בקושי נגעה באוכל. היום, טרפה אותו ברעבתנות, חיסלה כל פירור, ואפילו הציצה פעמיים בקומקום הקפה כדי לוודא שאכן לא נשארה בו ולו טיפה. לפחות ידעה שהרעבה לא הייתה חלק מתכניתו הזדונית.

היא נעה בזהירות כשנכנסה למקלחת ועמדה תחת זרם המים, חשה באותם הכאבים והרגישויות שחוותה יום קודם לכן - אם כי יתכן שבעוצמה מוגברת. כשפסעה בזהירות על רצפות חדר האמבטיה הגדול וניגשה באטיות אל שולחן האיפור, לא הייתה קלייר בטוחה שהיא רוצה לראות את בבואתה במראה. כשהביטה לבסוף, נרתעה למראה הדמות המפחידה שהחזירה לה מבט: שיער פרוע וסבוך, פנים מכוסות חבורות בגוונים שונים של אדום וכחול. הגרועות מכל היו שפתיה, שנראו כאילו קיבלה זריקות בוטוקס. הפעם לא היו דמעות; במקום לבכות, נעצה מבט בדמותה ושקלה את צעדיה.

סבתא ניקולס אמרה לה יותר מפעם אחת שהיא אישה צעירה וחזקה בצורה יוצאת דופן. קלייר מעולם לא ראתה את סבתה נשברת. עבודתו של סבא במשטרה הרחיקה אותו מהבית תדיר. סבתא מעולם לא התלוננה. במקום להתלונן, הייתה היא לבה הפועם של המשפחה: היא תמיד הייתה שם בשביל כל אחד מהם, וחילקה לעתים קרובות עצות בסגנון: "הנסיבות הן לא מה שהופך אדם לסיפור הצלחה. מה שהופך אדם לסיפור הצלחה היא הדרך שבה הוא מגיב לנסיבות." סבתא האמינה שאפשר לשפר כל סיטואציה עם מצטיידים בגישה הנכונה. קלייר הסירה את החלוק והניחה לו ליפול על הרצפה. היא בהתה בהשתקפות גופה במראה, וחשבה שסבתה מעולם לא העלתה על דעתה נסיבות דומות לאלו הנוכחיות.

אחרי המקלחת, החליטה שלא תתלבש בצורה "נאותה" בציפייה לביקורו של אנתוני. אם

ייכנס אל הסוויטה שלה, ימצא אותה במכנסי ג׳ינס, בחולצת טי ובגרביים צמריריות, כמו אלה שהיו עליה כשהגיעה לכאן. יתר על כן, היא החליטה לסרב לאיפור ולתסרוקת. נכון שלא הייתה זו התרסה משמעותית במיוחד, אבל לא עמדו בפניה אפשרויות רבות למרוד. כל איבר בגופה השתוקק להיאבק. היא ניסתה להילחם במהלך שני הלילות האחרונים, אבל נכשלה בכך לחלוטין.

היא נכנסה לארון-חדר ההלבשה רחב הידיים, והבינה שאתמול לא התפנתה להעריך כראוי את כל מה שהיה לו להציע. הדבר הראשון שעשתה היה לחפש תחתונים, אבל אז נזכרה שלא תמצא כאלה באף אחת מהמגירות. אי לכך, היא החלה לחפש מכנסי ג׳ינס. היו שם זוגות רבים, בגוונים שונים של כחול ובגזרות שונות. נראה שלבישת מכנסי ג׳ינס לא היוותה הפרה של החוקים; אם זה היה נוגד את הכללים, הם לא היו כאן. היא נתקלה במותגים שעל התוויות רק בחנויות יוקרה כמו סַאקְס, הַאדְסוֹן, גֵ׳יי בְּרֶנְד ו-אֶם אֶיי אֵייץ׳. קלייר מעולם לא מדדה מכנסי ג׳ינס כגון אלה. הם היו רכים, נוחים להדהים, והתאימו בשלמות לגופה.

היא חשה בצינה כשפשטה את החלוק, והחליטה שסוודר יהיה עדיף על חולצת טי. היו לה אפשרויות אין ספור לבחור מביניהן, כולן אופנתיות במידה שווה. היא החליטה ללכת על סוודר קשמיר ורוד וצמירירי של דוֹנָה קַארֶן. היא חיפשה חזייה לפני שלבשה אותו. נראה שגם חזיות היו מנוגדות לחוקים; אבל היא כן הצליחה למצוא מגירה מלאה בקומבינזונים צבעוניים. היא בחרה באחד ורוד.

החיטוט במגירות ובארונות שבחדר ההלבשה הזכיר לה נבירה בתיבת אוצר. היא הוסיפה לתור אחר גרביים צמריריות, ומצאה כמה וכמה מגירות מלאות בפריטי הלבשה תחתונה מהודרים. כותנות הלילה המשייות בשחור ובאדום, שהגיעו במגוון אורכים משתנה, גרמו לה לאי נוחות מפני שהעלו בדעתה את תצוגת האופנה של ויקטוריה׳ס סיקרט. לבסוף, היא הצליחה למצוא מגירת גרביים. בשום אופן לא הצליחה לעכל את העובדה שכל הבגדים היקרים והראוותניים האלה נועדו עבורה. אם לומר את האמת, היא לא רצתה בהם.

הסקרנות והשעמום גרמו לה לקרוא את התוויות שעל שמלות הערב: אֵיידֶן מֵטוּקֶס, ארמני, דונה קארן ואֵמִילְיוֹ פּוּצִ׳י. השמלות הללו לבדן יכלו לשלם את שכר הדירה שלה באטלנטה במשך חצי שנה לפחות. בהיסח הדעת, מצאה את עצמה תוהה לגבי השמלה שלבשה אתמול בערב. התווית שעליה נועדה להישאר בגדר תעלומה מאחר שנעלמה כלא הייתה יחד עם השמלה כשהחדר נוקה.

הצעד הבא היה בדיקת אגף הנעליים: נעלי סירה, סנדלים, מגפיים וכפכפים - רובם בעלי עקבים של עשרה סנטימטר ומעלה. המותגים היו יוקרתיים לא פחות מאלה של השמלות: פְּרַאדָה, קלווין קליין, דיוֹר, קֵייט סְפֵּייד ואיב סַן-לוֹרַן. היא מעולם לא הייתה חובבת נעליים גדולה, ונעלה בדרך כלל נעליים שנועדו לנוחות בלבד: קרוקס ונעלי התעמלות. היא התהדרה בנעלי עקב לעתים נדירות לבד, ומעולם לא התנסתה בעקבים גבוהים כל כך. מובן שכל אחד מהזוגות היה במידה שלה.

מחשבותיה נדדו אל ימי בית הספר התיכון הרחוקים שלה. לפני עשר שנים, הייתה עושה כל דבר עלי אדמות בשביל לזכות בארון מצויד כמו זה שעמדה בו ברגע זה. בתקופה ההיא, אחותה עזרה לה להשתלב בחברה חרף הכנסתם הצנועה של הוריהן. היא לקחה

אותה לחנויות יד שנייה, חיפשה מציאות בכל מקום ונברה בחנויות שהציעו הנחות משמעותיות. זה עבד. קלייר נטמעה בקהל הבנות המקובלות, אלה שלבשו את הבגדים הנכונים, נעלו את הנעליים הנכונות והצטיידו בתיק הנכון. כשפסעה לאחור באטיות וסקרה בעיניה את הבגדים, כל שייחלה לו כעת היה שחדר ההלבשה הזה ייעלם, יחד עם כל הזיכרונות שנלוו אליו.

היא שמעה את הצפצוף המוכר, וידעה שדלת הסוויטה נפתחה. לבה החל דוהר. מי נכנס לחדר? כמה זמן בילתה בארון? היא יצאה אל הסוויטה, וראתה שאותו הצעיר שהביא את ארוחת הערב בליל אמש נכנס עכשיו עם ארוחת הצהריים. היא לא הבחינה בזה אתמול, אבל הוא נראה ממוצא לטיני. היא שאלה אותו על האוכל. הוא חייך ואמר, "אני מביא את ארוחת הצהריים של העלמה קלייר." היא שאלה על קת'רין, תהתה אם היא עומדת לבקר שוב בחדרה, והוא השיב, "אני מביא את ארוחת הצהריים של העלמה קלייר." היא חייכה אליו והודתה לו על הארוחה, מבינה שאין טעם להציג לו שאלות נוספות.

כל תשובה וחיוך של האיש הצעיר לוו ביצירת קשר עין. קלייר הרהרה בעבודתו: להביא לה אוכל. מאחר שלא התאפרה, ידעה שהוא רואה את החבורות על פניה. לעזאזל, הוא פתח דלת נעולה כדי להביא לה אוכל. מה חשב עליה, מה חשב על מצבה? המחשבות על כך שמישהו אחר חוזה במצוקתה ולא עושה דבר העיקו עליה. העצבות התעצמה כשירדה עליה ההבנה: פעם נוספת, היא הייתה לגמרי לבדה.

במקום לגשת אל השולחן, התיישבה קלייר על הספה וכרכה את זרועותיה סביב ברכיה. היא נעצה את מבטה באח, ושקלה להבעיר בה אש. הזמן חלף לאטו. היא לא זכרה שישנה. תנוחתה לא השתנתה. השקט שאין לשאתו והבידוד המוחלט חברו יחד ויצרו מעין רצף זמן ומקום. מחוגי השעון שלצד המיטה עברו את השעה שלוש כשקמה לבסוף מהספה. רק אז נזכרה שהאוכל נותר על השולחן בלי שנגעה בו.

הנוגה הרך שחדר לחדר מבעד לווילונות הזכיר לה שלא הביטה החוצה מאז שהתעוררה אתמול בבוקר. כשחיפשה דרכי מילוט בלילה הראשון, היו כל החלונות נעולים. כשניסתה להביט דרכם אז, חשכת הליל אפשרה לה לראות רק את השתקפותה-שלה.

הגדול מבין הווילונות הזהובים הרבים בחדר כיסה טפח מהקיר הסמוך לאזור הישיבה. קלייר ניגשה אליו וחיפשה חוט משיכה שיסיט את הווילונות ויחשוף את הסודות הנחבאים מעברם השני. היא חיפשה כמה רגעים, ולבסוף מצאה מתג. היא לחצה עליו. הווילונות נפתחו כולם מיד, חושפים חלונות צרפתיים גבוהים ומרפסת מעברם השני.

היא לא הבחינה בחלונות הצרפתיים בליל אמש, כשהייתה היסטרית. אז הייתה בטוחה שהם חלונות רגילים, ולא העלתה על דעתה שניתן לפתוח אותם כמו דלתות. והיא בהחלט לא ראתה את המרפסת. אפשרויות שונות ומשונות התערבלו במוחה: אולי תוכל לטפס למטה מהמרפסת. אבל לא, החלונות הצרפתיים היו סגורים על מנעול ובריח. היא לא הצליחה למצוא את המפתח בשום מקום, כצפוי. היא הייתה בטוחה למדי שהיא יודעת מי מחזיק בו.

הנוף הנשקף מהחלונות הגדולים חשף אזור כפרי נרחב ובלתי מיושב: קילומטרים על קילומטרים של עצים - אלפים רבים של עצים - על פני קרקע מישורית להפליא. ברגע שחדלה מלהתמקד בגודלה העצום של הקרקע הבלתי מיושבת, תפסה שהעצים לא היו

ירוקים, ושהאדמה לא הייתה אדומה. כשאנתוני והיא חתמו על חוזה התעסוקה ההוא, הם ישבו בבר, הכנף האדומה, באטלנטה. הנוף שניבט אליה מבעד למרפסת הנעולה לא הזכיר את הנוף של ג׳ורג׳יה.

היא כמהה להיות שוב בביתה באטלנטה. למרות שלא הייתה משם במקור, הוביל אותה מסלול הקריירה שלה אל WKPZ, תחנת טלוויזיה מקומית בקרבת אטלנטה. אותו מסלול שהתחיל בלימודי תואר ראשון במטאורולוגיה באוניברסיטת וֶלְפּוֹרַיְיזוֹ באינדיאנה. מאחר שנולדה וגדלה בפִּישֶׁרְז הסמוכה לאינדיאנפוליס, נראו לימודים גבוהים באינדיאנה כמו הצעד המתבקש. הגולל כמעט נסתם על חלומותיה כששני הוריה מתו מוות טראגי במהלך שנתה השנייה באוניברסיטה. בדרך נס, היא זכתה במלגה אשר אפשרה לה להמשיך בלימודיה כשצורפה אל הלוואות הסטודנטים שלקחה ולמשכורתה כברמנית. לאחר סיום הלימודים, הוביל אותה המסלול אל שנת התמחות ללא תשלום בצפון ניו יורק. בהתחשב בזה שהייתה בעסקי מזג האוויר, כנראה שהייתה צריכה לצפות מראש כמה תשנא את מזג האוויר באלבני; אבל הייתה זו האפשרות לחיות עם אחותה ועם גיסה שהפכה את ההצעה לאטרקטיבית במיוחד. אמילי וג׳ון, שנישאו זה לא מכבר, היו להוטים לסייע לה בכל דרך שיכלו. אמילי לימדה בבית ספר, וג׳ון בדיוק התחיל לעבוד כעורך דין בחברה ידועה באלבני. מאחר שהשניים היו זוג מאז התיכון, הכירה קלייר את ג׳ון במשך רוב חייה. החיים איתם היו קלים. במבט לאחור, היא הבינה שיתכן בהחלט שזה לא היה קל כל כך עבור הזוג הצעיר; אבל מבחינתה - הם היו המשפחה היחידה שנותרה לה.

כאשר קיבלה את ההצעה להתחיל לעבוד ב-WKPZ לקראת סוף ההתמחות שלה, הניחה קלייר למסלול הקריירה להוביל אותה ברצון לאטלנטה. היא הניחה שבני הזוג וַאנְדֶרְסוֹל נזקקו למעט פרטיות, מזג האוויר היה נעים יותר, והצעת העבודה הייתה כל מה שייחלה לו. עם חלוף השנים, למדה עוד ועוד על התחום וזכתה בכבודם של עמיתיה, במוניטין מסוימים ובהכנסה נאה. מנהל התחנה אמר לה יותר מפעם אחת שנכונותה ללמוד ולעבוד הפכה אותה לכוכב עולה.

התקדמותה הבוטחת נעצרה באחת באפריל 2009, כש-WKPZ נרכשה על ידי תאגיד גדול. היא לא הייתה האדם היחיד שאיבד את עבודתו. למעשה, למעלה ממחצית הוותיקים בתחנה ומרבית המתמחים והעוזרים פוטרו. בשלב זה, כבר היו לה הלוואות סטודנטים, דירה, מכונית וחוב אשראי. אם לומר את האמת, כרטיס האשראי המדובר ועבודתה כברמנית הניחו מזון על שולחנה בזמן שחיפשה עבודה חדשה. היא שקלה לעזוב את אטלנטה, אבל אהבה את העיר, את האקלים, את האנשים.

באטלנטה, יכלה להיות בטוחה שהשמיים יהיו תמיד בגון כחול-אינדיגו ושהאדמה תהיה בצבע אדום-חלודה. הנוף שנשקף מחלונה כעת היה שחור ולבן, כמו בתמונה ישנה. האדמה, העצים והעשב היו חסרי צבע. השמיים מכוסי העננים היו נמוכים ואין-סופיים. המילה שצצה במוחה מיד הייתה קר. היא יכולה להיות באינדיאנה, מישיגן, או בכל מקום אחר במערב התיכון. כולם דמו זה לזה. היא שנאה את החורף. שנאה את החושך, את המחסור בצבע. ברגע זה, היא הביטה לחורף היישר בפרצופו מבעד לחלונות תא הכלא שלה.

היא תהתה אם הייתה צריכה לפתוח את הווילונות בכלל. תגליתה הפכה את מצבה

לחמור פי כמה. אם איננה עוד באטלנטה, היכן היא נמצאת עכשיו? ואיך הגיעה לכאן? היא הביטה במתג הטיפשי ושקלה להגיף את הווילונות על העולם החיצון הקודר. המראה לא סייע לה במאום. היא החליטה שהמתג אינו מסייע לה, וגם לא המשרת שאינו דובר אנגלית, הבגדים היקרים, או המותרות שהקיפו אותה מכל עבר. היא הוחזקה כאסירה על ידי גבר מטורף שהאמין מסיבה כלשהי שהיא שייכת לו עכשיו. המקום בו נמצאה, המותרות שסבבו אותה, הבגדים המהודרים - כל אלה היו חסרי חשיבות. באותה המידה, יכלה להיות כלואה בתא אפל ומאובק. היא עדיין הייתה אסירה, וחפצי המותרות המטופשים לא שינו את העובדה הזאת.

כשהשעות הפכו לימים, לא נותר לה דבר לעשותו מלבד לחשוב. המחשבה העיקרית שהעסיקה את מוחה הייתה הימלטות: פנטזיות על בריחה אל היערות האימתניים שמחוץ לחלונה. בפנטזיות הללו, הישועה המתינה מעבר לעצים, אבל היא לא הצליחה למצוא דרך לעבור אפילו את כתלי החדר, שלא לדבר על היער האדיר. אחרי כמה ימים, ברגע של ייאוש נורא, הרימה קלייר את אחד הכיסאות שליד השולחן וניסתה לשבור את זגוגיות החלונות הצרפתיים. הכיסא הארור נחבט בזכוכית ועף אחורנית בלי להותיר בה ולו סימן קלוש. היא חיפשה בסוויטה חפצים כבדים יותר. הדבר הקרוב ביותר למה שרצתה היה ספר עבה. החלונות נותרו ללא פגע למרות שהכתה בהם נמרצות שוב ושוב. השעות והימים שבילתה בגפה גרמו לה לערוג אל הרעש וההמולה של הכנף האדומה. היא חשבה על הלקוחות הקבועים ועל עמיתיה לעבודה. האם מישהו דיווח על היעדרה? המחשבות הללו הובילו בדרך כלל לדמעות ולכאב ראש. בניסיון נואש לשמור על שפיותה, היא החלה לחשוב על העבר. האם היה משהו בעברה שהוביל לכל זה?

הבחירה במטאורולוגיה נראתה כמו הדבר הטבעי לעשות בהתחשב בחיבתה העזה למדעי כדור הארץ ולמזג האוויר. היא אהבה את הבלתי-ידוע. היא חוותה את הטורנדו הראשון שלה כשהייתה נערה. עוצמת הסערה והופעתה הבלתי צפויה ריתקו אותה. הצפייה בחזיתות חמות וקרות מתנגשות שלהבה אותה. היא אהבה ללמוד עוד ועוד על למה ואיך קורה הכול. המחשבים בהחלט עזרו לחזות את מזג האוויר. אבל הם היו חלק קטן כל כך מכל זה. מדוע חזיתות מסוימות משתהות וגורמות לשיטפונות, כשימים ספורים קודם לכן צפו התחזיות רק סנטימטרים בודדים של גשם? איך יכול יום שמש חמים להפוך סוער בבת-אחת? היא רצתה להבין את כל זה טוב יותר, לשלוט בתוצאות במובן מסוים, ולמזער ככל האפשר את השלכותיהם ההרסניות של איתני הטבע. אבל כעת, התואר שלה במטאורולוגיה נראה חסר תועלת בתכלית.

*

לקראת סוף מרץ

הוא ביקר בדירה הקטנה בכמה וכמה הזדמנויות. למרבה המזל, זה עמד להיות הביקור האחרון שלו במקום. מבט חטוף בשעון הטַאג הוֹיר היקר שלו הבהיר שהמובילים יגיעו לדירה בעוד חצי שעה. הוא הילך באטיות לאורכם ולרוחבם של החדרים הקטנים. הוא התחיל בחדר השינה, סוקר את שארית חפציה. כל היתר, בגדים, רהיטים וכלי בית, נארז בקופסאות שנכתב עליהן לתרומה. המיטה הזוגית עמדה עירומה. נותרו רק מזרן הקפיצים

והמסגרת.

על השידה הונחו הפריטים שעדיין לא החליט לגביהם. תמונות במסגרות, אשר הצביעו על קשר סנטימנטלי. הוא הכיר את מרבית הפרצופים. חלק מהם ראה אישית, ואת חלקם למד להכיר דרך כל האמצעים האחרים שעמדו לרשותו. הייתה שם תמונה של סבא וסבתא שלה, נתונה באחת המסגרות הזולות ההן שמתנוססת עליהן הכתובת סבתא וסבא שלי! מלבדה, הייתה שם תמונה ישנה של קלייר עם אחותה, אמילי, ועם הוריהן. ארבעתם עמדו על רקע גשר הזהב של סן פרנסיסקו. אם היה עליו לנחש, הוא היה אומר שהייתה בת שתים-עשרה או שלוש-עשרה כשהתמונה צולמה. הייתה שם תמונת תקריב של קלייר ואמילי בחתונתה של זו האחרונה. הוא היה יודע באיזה אירוע מדובר גם ללא ההינומה הדומיננטית. הוא זכר את אותו היום. היה חם ולח, אפילו בסטנדרטים של אינדיאנה. התמונה האחרונה הייתה עדכנית יותר, והנציחה את אמילי וג'ון היושבים יחד על ספה.

תכשיטים ספורים היו פזורים על גבי השידה. העדיים הזולים נארזו בארגזים המיועדים לתרומה. הפריטים האלה היו מאיכות טובה מעט יותר. מחרוזת הפנינים המושחלות על שרשרת זהב דקיקה הייתה אותה אחת שקלייר ענדה בתמונת החתונה עם אמילי. היה שם גם זוג עגילי יהלומים. הוא מישש ובחן את כפתורי היהלום הקטנים באצבעותיו הנתונות בכפפה והחליט להכניס אותם לארגז התרומות. משקלם הכולל של הדברים הארורים לא יכול להיות יותר מחצי קראט בסך הכול. הוא גיחך. אם ירצה שקלייר תענוד עגילי יהלומים, הם ללא ספק יהיו הרבה יותר גדולים מהדברים העלובים האלה.

הוא פנה אל הסלון, והציץ בחדר האמבטיה בדרכו. ריק לחלוטין. מרבית החפצים שהיו שם נזרקו. אף אחד לא רוצה וילון אמבטיה משומש. הסלון היה סטרילי באופן לא טבעי, ועמד בניגוד דרמטי למצב בו מצא אותו. לפני חודשים, כשנכנס לדירה לראשונה כדי להתקין את מצלמות המעקב, הסלון הקטן הפתיע אותו. היו לו חדרי ארונות גדולים ממנו, אבל הוא עדיין הקרין תחושה ביתית חמימה. אם דבר כזה הוא אפשרי בכלל בחדר קטן כל כך. יתכן שהיו אלה התמונות, העציצים, או מגוון הרהיטים האקלקטי. הוא לא היה בטוח. אבל הוא הקרין חמימות, כמוה.

עכשיו היה החדר ריק עד להכאיב. הוא הביט בשעונו: עוד שבע-עשרה דקות. הוא נטל את הלפטופ והכניס אותו למזוודה שלו. אחר כך חזר אל חדר השינה. הוא החליט לשמור את כל התמונות הממוסגרות ואת מחרוזת הפנינים.

במבט לאחור, ערכו של המחשב לא יסולא בפז. באמצעותו, עלה בידו להשיג גישה אל לוח הזמנים שלה, לחשבון האימייל שלה, ולכמה וכמה חשבונות אחרים. הוא מצא את כל ההתחייבויות והפגישות שקבעה וביטל את כולן בנימוס באמצעות אימייל. הוא שלח מייל גם למעסיק שלה, לחברים שלה בפייסבוק, ולאחותה. כולם קיבלו הודעה דומה שתיארה הזדמנות מדהימה שנקרתה בדרכה. בהמשך האימייל הוסבר שיהיה בלתי אפשרי להשיג אותה במשך תקופה ממושכת, ושתחזור אליהם בקרוב, ברגע שתחליט סופית לגבי המשך עתידה. דרך הלפטופ, חשבונות הבנק שלה, כרטיסי האשראי שלה, הלוואת הרכב, הטלפון הנייד - כולם נבדקו והוערכו. כל טורי החובה עמדו על אפס כעת. לאחר שהכול שולם עד הפרוטה האחרונה, נסגרו כל החשבונות. יהיה קשה להתחקות אחר הכספים שהוזרמו אל חשבונות הבנק שלה, אבל אם מישהו ייקח את הזמן לעשות זאת, הוא יגלה שמדובר

בפיצויי פיטורין מ-WKPZ. אנתוני קיווה שאף אחד לא יטרח לחקור לעומק, אבל גם אם יחליט מישהו לעשות כן, התגלית הזו תרגיע אותו. מובן ששום העברה כזו לא תהיה רשומה בספרים של WKPZ, אבל הסבירות שמישהו יחקור זאת ביסודיות כה רבה הייתה נמוכה. העובדה שכספים הופקדו בחשבונות העובר ושב ובחשבונות החיסכון השונים שלה ארבעה ימים לפני היעלמותה תתרום לחיזוק האשליה. בחיוך, נזכר איך ישב איתה בכנף האדומה, וידע כל הזמן שיש לה בחשבון יתרה של 200,000 דולר בלי שהיה לה ולו צל של מושג על כך. הוא למד ממצלמות המעקב שהיא נוהגת לבדוק את החשבונות שלה רק במהלך סוף השבוע. בפעם האחרונה שבדקה אותם, היא ישבה, מרוכזת כולה במסך, מנסה להבין איך לסגור את החודש. למחרת היום שבו ניסתה לאזן את החשבונות כמיטב יכולתה, כבר הופיעו סכומי הכסף החדשים במאזן האלקטרוני.

כספי הפיצויים והמיילים בנוסח "נתראה מתישהו" יצרו יחד מראית עין של עזיבה מתוכננת. אם הוא היה יכול לטפוח לעצמו על הגב, הוא היה עושה זאת, זה בהחלט הגיע לו!

המנהל בכנף האדומה היה זה שעורר הכי הרבה קשיים. אחרי שקיבל את האימייל ממנה, הוא החל מיד להתקשר ולשלוח הודעות לטלפון שלה. למרבה המזל, הבלקברי שלה היה איתו, באַיוֹוָה. היא שלחה לבחור הודעת טקסט מתנצלת:

"אני כל כך מצטערת שנאלצתי לעזוב בחיפזון כזה, אבל הזדמנות כזו לא נוקשת על הדלת פעמיים..."

אנ'תוני היה משוכנע למדי שגם אם תחזור אי-פעם לאטלנטה, דבר שלא יקרה לעולם, בכנף האדומה לא יסכימו להעסיק אותה שוב.

מאחר שהחזיק במחשב שלה, יוכל אנתוני לבדוק את האימייל שלה ואת מאזני החשבונות שלה. הוא גם יוכל לשלוח אימיילים מדי כמה שבועות ולפרסם עדכוני סטטוס בפייסבוק כדי לוודא שסקרנים לא יחליטו לחטט יותר מדי. למרות שהמחשב יהיה באיווה, כתובות האינטרנט לא ישתנו מפני שישתמש ברשת וירטואלית פרטית שמקורה באטלנטה. איש לא ידע היכן באמת נמצא הלפטופ שלה.

הבלקברי של קלייר נקלע לתאונה מצערת. הרבה טלפונים ניידים כוללים אופציה לאיתור באמצעות ג'י פי אס. אנתוני לא היה מוכן לקחת את הסיכון הזה. הודעת טקסט המונית נשלחה לכל מכריה. נכתב בה שקיבלה מספר טלפון חדש ושהיא תיצור קשר עם כולם בהקדם האפשרי. ואז, לאחר שנפטר מכרטיס הסים, דרס אנתוני את המכשיר ברכב השכור שלו. הוא לא שרד את זה. המזוודה שלו הכילה גם יתרת ציוד המעקב שלו. הוא בהחלט לא רצה שאיזה צבעי מטומטם ייתקל במקרה באחת המצלמות שלו.

שישה חודשי מעקב מצולם לימדו אותו לא מעט על קלייר ניקולס. היא עבדה עד מאוחר ונהנתה לישון עד שעה מאוחרת בבקרים. היא אהבה לבשל ולאפות, אבל חילקה הרבה מפירות עבודתה במטבח. לא היו שום חברים או מבקרים ממין זכר בדירה, דבר ששימח אותו. היא אהבה לדבר בטלפון ולצ'וטט עם אנשים במחשב. היא צפתה בטלוויזיה לעתים נדירות, בעיקר בתכנית מסוימת שנקראה האנטומיה של גריי, ובעוד תכנית ששודרה באותה התחנה. היא אהבה להתעמל, ויצאה לפעמים להליכות עם השכנה מהדירה ממול. בערבים

הפנויים שלה, נשארה בבית לעתים רחוקות בלבד, והרבתה לצאת לבלות עם חברים. פעמים רבות, חזרה הביתה שיכורה למדי, אבל תמיד לבדה. היא תלתה קישוטים לקראת חג המולד ואפילו הביאה לדירה עץ. החלק הטוב ביותר במעקב היה קבלת הגישה ללוח הזמנים שלה ולסיסמאות שלה. הפריצה למחשב הייתה עלולה להיות בעייתית יותר אלמלא הסיסמאות הללו. או, הוא בהחלט היה מסוגל לעשות זאת, אבל כך זה היה קל פי כמה.

אנתוני שמע את הנקישה על הדלת. הוא הסיר את הכפפות שלו, הכניס אותן אל כיסיו, ופתח את הדלת. גבר מוצק בעל פנים שטופי זיעה ניצב מולו. כתמי רטיבות נראו תחת זרועותיו. הוא שאל, "היי, אתה ג'ון ואנדרסול?"

"כן, זה אני. אתם המובילים? תיכנסו." הוא החליט שאפילו שלא דמה במאום לגיסה של קלייר, נוכחותו של ג'ון בדירה תיראה הגיונית יותר מזו של כל גבר אחר. אנשים גם ככה זכרו פרצופים לעתים נדירות בלבד.

הוא חתם על החוזה ושילם לאיש במזומן. הוא הוסיף טיפ של 200 דולר. הוא הסביר שגיסתו עברה לגור בעיר אחרת בעקבות הצעת עבודה וביקשה שכל חפציה יובאו לאחד ממוסדות הצדקה בעיר לשם תרומה. המוביל לא היה מעוניין בסיפור הרקע, ואנתוני לא התעקש. הוא סיפק די מידע כדי להסביר את המעבר בצורה מניחה את הדעת והגיונית. חבל שקלייר לא תשלם עוד מסים. היא יכלה לקבל הנחה רצינית אחרי כל התרומות שלה. הגברים רוקנו את הדירה במהירות מפתיעה.

מכוניתה נמכרה במחיר נמוך להחריד. למעשה, הכסף לא הספיק אפילו כדי לכסות את ההלוואה, אבל המטרה הייתה להיפטר ממנה במהירות. זיוף חתימתה לא היה קשה במיוחד. הוא השתמש בחתימה שלה על המפית כדוגמה. הקונה בר המזל לא שאל שאלות.

הוא ליטף בידו האחת את המזוודה שהכילה את שיירי חייה הקודמים של קלייר, ניגב את ידית הדלת בידו השנייה העטויה כפפה ונעל את דלת הדירה הריקה. הוא הכניס את המפתחות למעטפה. דיירי הבניין קיבלו אימייל בנוגע לעזיבתה הפתאומית, ובעלי הדירה כבר פוצו על הפרת החוזה. הוא שלשל את המעטפה אל תוך תיבת הדואר של משרד הנהלת הבניין, נכנס אל הרכב השכור, והתקשר לנהג שלו, "תאסוף אותי מבאדג'ט השכרת מכוניות בעוד עשר דקות."

הוא לא אהב את העובדה שהיה עליו לבצע את כל המשימות הללו בעצמו. בנסיבות אחרות, הוא היה שוכר מישהו שיארוז את חפציה וימתין במקומו למובילים. אבל אלה בהחלט לא היו נסיבות שגרתיות. הוא לא יכול להסתכן באפשרות שמישהו מלבדו יתוודע לפרטי תכניתו. הוא לא יכול לבטוח אפילו בחברו הטוב ביותר וראש הצוות המשפטי שלו. זה היה עסק פרטי ביותר.

לאֶריק, הנהג שלו, היה שמץ של מושג בנוגע לדברים המתרחשים באטלנטה. למען האמת, היה לו יותר משמץ של מושג. הוא עזר להביא את קלייר הביתה, לאיווה; עם זאת, מסירותו ונאמנותו של אריק לא היו מוטלות בספק, בדיוק כמו נאמנותו ומסירותו של צוות משק הבית שלו.

הוא נשם לרווחה כשהחנה את הטויוטה קַאמְרי האפורה והבלתי חשודה במגרש החנייה של באדג'ט השכרת מכוניות והודה לאלוהים שכל זה היה סוף-סוף מאחוריו. עכשיו הגיע הזמן לפשוט את הבגדים שלבש ולהחליף למשהו התואם יותר את סגנונו. הגיע הזמן לשוב

אל חייו האמיתיים, להתכונן לפגישות שנקבעו לו מעבר לים - ולקבוע את עתידה של קלייר.

הוא חייך לעצמו בחשאי. הרכישה הושלמה בהצלחה.

פרק 4

ההומור יכול לעזור לרכך כמה מהמהלומות הקשות ביותר שהחיים מנחיתים עלינו. וברגע שמוצאים את הצחוק, אפשר לשרוד כל סיטואציה שנקלעים אליה, ולא משנה כמה מכאיבה היא.

- ביל קוסבי

היא חשבה על פגישתה האקראית עם אנתוני רולינגס כמה וכמה פעמים ביום. היא חשבה ששמו מצלצל מוכר, אבל לא הצליחה להיזכר מאיפה אז או עכשיו. אלוהים, כמה הייתה רוצה להקליד את שמו בגוגֶל ולראות מה יצוץ: אולי מטורף מתעלל או פסיכי או סובל מתסביך גדלות?

היא זכרה שהתחילו לדבר יום אחד בזמן שעבדה בבר. הם לא שוחחו על שום דבר מסוים, סתם פטפטו. הוא היה קשוב ומקסים. עיניו הפנטו אותה, לא בשל הפחד, כפי שקרה עכשיו; זה היה יותר בכיוון של משיכה, מגנטיות. המדיניות שלה הייתה לא להתרועע עם לקוחות בנסיבות חברתיות, ולמרות זאת, כשהזמין אותה להצטרף אליו באחד התאים הקטנים בבר אחרי המשמרת, האמינה שלא כרוך בכך שום סיכון. אחרי שהתיישבו בתא, המשיכו לשוחח ולגמו יין. בשלב מסוים, הוא שלף מפית והתחיל לדבר על לעזור לה לקבל עבודה חדשה. משהו בקשר לערוץ מזג האוויר - בהחלט לא שום דבר כזה. היא ידעה שחתמה על המפית, אבל לא זכרה שראתה אותו עושה את אותו הדבר. הם לא דנו בנושא שנית והוסיפו לשתות עוד כמה כוסות קברנה סוביניון.

אחר כך, היא הלכה הביתה - לבדה.

למחרת היום, היא ישנה עד מאוחר, יצאה לקנות מצרכים - שוודאי מרקיבים עכשיו במקרר שלה - ועבדה במשמרת האחרונה בבר. אם הייתה יודעת שזהו היום האחרון שלה כאישה חופשייה, ודאי הייתה מנצלת אותו בצורה טובה יותר: פוגשת את חבריה, נהנית משיטוט בקניון, או מתקשרת לאחותה. היא תהתה אם אנתוני חזר אל הבר באותו יום. היא לא חשבה כך, אבל זכרה בבירור את השיחה שניהלו כשהתקשר באותו הערב...

ה- 16 במרץ, לפני שבוע בערך

שיחת הטלפון הפתיעה אותה. אחרי חילופי הדברים ביניהם בליל אמש וסירובה לפגוש אותו לארוחת ערב, חשבה שלעולם לא תשמע ממנו שוב. ולמרות זאת, הוא צלצל בדיוק כשהכיסאות בבר החלו מתמלאים. הבוס שלה לא אהב שהעובדים מקבלים שיחות אישיות גם ברגעים מתים, שלא לדבר על שעות העומס. "שלום, מדברת קלייר. איך אפשר לעזור?"

"ערב טוב, קלייר." לבה החסיר פעימה. היא זיהתה מיד את הקול העמוק והצרוד שבקע מגרונו של הגבר הנאה, שחור השיער וכהה העיניים.

"אנתוני?"

הוא גיחך תחילה, ואז אמר, "אני מתרשם. יש לך זיכרון מופלא לקולות."

טוב, אין ספק, כשמדובר בקול של אנשים כמוך. "תודה רבה, אני מדברת עם אנשים למחייתי. אני מופתעת שהתקשרת. שכחת או השארת משהו בבאר?"

"ובכן, כן ולא."

המנהל החל להתקדם לעברה. היא כיסתה את המכשיר בידה ולחשה, "איזה לקוח מאתמול מחפש משהו." הוא הסתובב ופנה אל המטבח.

"בסדר גמור, אם תגיד לי מה זה, אוכל לחפש ולחזור אליך. קודם כל, תן לי לרשום את המספר שלך."

"או, אני חושב שבהחלט יש לך את המספר שלי. קודם כל, אני חושב שכדאי שתדעי מה השארתי בבר." קלייר המתינה בקוצר רוח. הוא נשמע מסתורי, אבל אנשים חיכו שתשרת אותם.

לבסוף, הוא אמר, "אותך, קלייר."

לחייה האדימו. "סליחה?"

"חשבתי עלייך, ויהיה לי לכבוד אם תתלווי אליי לארוחת ערב."

מחשבותיה התרוצצו. היא ניסתה לחשוב בבהירות, אבל הבר התמלא לקוחות, וכולם המתינו בחוסר סבלנות לשירות. אנתוני המתין לתשובתה. הוא היה כל כך נאה ומקסים אתמול בערב. החמיאה לה הידיעה שמישהו כמוהו, מבוגר ממנה ומצליח כל כך, בחר להתקשר אליה אחרי פטפוט של כמה שעות. היא השתדלה להישמע אדישה. "אני מצטערת, אבל אני עובדת עד הסגירה. זה יהיה מאוחר מדי בשביל ארוחת ערב."

"מישהי בשם קריסטל, שענתה לטלפון מוקדם יותר, אמרה שאת עובדת במשמרת המוקדמת מחר. או שאת מתכוונת לדחות אותי שוב ולשלוח אותי הביתה שבור לב?"

היא נאנחה. זה בהחלט לא היה אופייני לה, אבל מובן שלא רצתה לשלוח איש עסקים מצליח, מהמם ואומלל הביתה בלב שבור... "אני אמורה לסיים לעבוד מחר בשש, אבל אני מניחה שאתה זוכר מאתמול בערב שזה לא אומר בהכרח שזו תהיה השעה המדויקת. אני יכולה להיות מוכנה בשבע, אם זה לא מאוחר מדי."

נימת קולו נשמעה בהירה ונחפזת יותר. "נהדר. תרצי שאאסוף אותך מהכנף האדומה או מהבית?"

אוי, אלוהים. היא ממש לא הייתה מוכנה להגיד לו איפה היא גרה עדיין. "אני יכולה לבוא לפגוש אותך - "

הוא קטע אותה. "אני בטוח שאת יכולה, אבל תרשי לי לאסוף אותך בסגנון. אהיה בשבע בערב בכנף האדומה. אנחנו הולכים לשֶה סֶזַאר. נתראה מחר, קלייר." הוא ניתק. במהלך השעה הבאה, שטף ההזמנות והלקוחות שנזקקו לטיפולה הסיחו את דעתה ומנעו ממנה לעכל את ההתפתחות החדשה. היא קיבלה הזמנה לסעוד באחת המסעדות האקסקלוסיביות ביותר באטלנטה, בחברתו של מישהו שבקושי הכירה. היא הפרה את חוק ה"אסור לצאת עם לקוחות" שלה, שלא לדבר על חוק ה"לא נכנסים למכונית של מישהו בפגישה הראשונה"; מצד שני, יתכן שתוכל להחשיב את השיחה שניהלו בתא בכנף האדומה לפגישה הראשונה שלהם, וזה אומר שרשמית, זו תהיה הפגישה השנייה - וזה בהחלט היה במסגרת הכללים. אוי, אלוהים, מה היא הולכת ללבוש?

לא עמד לרשותה זמן רב למחרת בבוקר; ובכל זאת, לאחר שגילחה את רגליה, החליטה

קלייר לקפוץ לקניון גְרִינְבְּרַאיֵיר ולראות אם יש בּמֵייסִי'ס משהו הולם ללבוש בטווח המחירים שלה לערב בחברת גבר כמו אנתוני רולינגס. באופן מפתיע, לא היה שם שום דבר בחינם, אבל היא בכל זאת הצליחה למצוא שמלה שחורה פשוטה שמחירה הוזל פעמיים. היא הייתה קצרה יותר ממה שהייתה רגילה ללבוש, אבל היא התאימה, ולא היה לה יותר מדי זמן להיות בררנית. היא עשתה סיבוב מהיר בּבֶּרְלִינְגְטוֹן'ס ורכשה זוג סנדלי עקב שחורים פשוטים. הפריטים הללו, בלוויית קרדיגן כותנה שחור קצר שכבר נח בארונה, יהיו מושלמים לערב אביב קריר.

בעסקי הברים, ה-17 למרץ הוא חג גדול יותר אפילו מחג המולד. למרבה המזל, המשמרת שלה אכן הסתיימה בשש בערב. היא רצתה לעזוב לפני שקהל החוגגים יגיע לכנף האדומה. ביום סיינט פטריק, כל אחד מלקוחות הבר נזכר לפתע בשורשיו האיריים, וכולם המתינו בלהיטות למנת הבירה הירוקה שלהם. היא העבירה את כרטיס העובדת שלה בשש ורבע, לאחר שבדקה את המאזן בקופה. בירכתי הבאר הייתה מלתחה קטנה שבה שמרו העובדות את תיקיהן, את מעיליהן ואת הבגדים שהביאו עמן בנוסף למדים. קלייר פתחה את הארונית שלה ושלפה ממנה את השמלה השחורה.

לאחר שהחליפה בגדים ותחבה את מדי הכנף האדומה שלה - חולצת טי וג'ינס - אל תוך הארונית, היא הביטה בעצמה במראה והתפתלה בחוסר-אונים. אי-הנוחות הבולטת שחשה ניכרה בלחייה המאדימות. זאת לא הייתה היא. היא הייתה ג'ינס, חולצת טי ונעלי ספורט. היא החליטה שאם כבר - אז כבר, והוסיפה איילינר, מסקרה וליפגלוס. זה, בלוויית הברשה מהירה של שיערה, היה המירב שהייתה מוכנה לעשות.

אם לשפוט על פי השריקות שנשמעו משני צדי הבר כשנכנסה אל קדמת הכנף האדומה, הלך לה בסדר דווקא. "תראי אותך, מהממת. לאן את הולכת מיופייפת כל כך?" היא הכירה היטב את נימת הקול הפלרטטנית שנקט המנהל שלה.

היא הרגישה שמתחשק לה להשתעשע מעט, וענתה כמו יפהפייה דרומית מצויה, "הוי, אדוני," היא לאטה כל הברה בהדגשה. "אינני יכולה להעלות על דעתי למה כוונתך," הוא הרים את גבותיו ונעץ בה מבט. "ובכן, שכה אחיה, באמת יש לי פגישה קטנה וחביבה עם זר גבוה, כהה ונאה."

כמה דקות לאחר מכן, נעצרה פורשה שחורה ונוצצת לפני קדמת הבאר. "אני אראה את כולכם אחר כך. אל תחכו לי." עמיתיה העובדים מאחורי הבר הוסיפו עוד כמה שריקות וצעקות לרפרטואר. היא חייכה שעה שקולותיהם נמוגו והתחלפו בקולות הלילה כשהגיפה את הדלת אחריה.

אנתוני יצא ממושב הנהג. חליפת הארמני הבהירה המחויטת בשלמות שלו הצדיקה את רכישת השמלה השחורה החדשה שלה. הוא נישק את ידה באבירות והוביל אותה סביב, אל דלת הנוסע. באותו רגע, חשבה קלייר שמעשה פשוט זה היה המחווה האלגנטית ביותר שחוותה מימיה.

לשה סזאר - מסעדת ארבעה כוכבים איטלקית בלב אטלנטה - היה מוניטין של מקום שפשוט בלתי אפשרי להשיג בו שולחן. קלייר תהתה איך לעזאזל הצליחו להשיג מקומות בהתראה קצרה כל כך; ואף על פי כן, המארחת בירכה אותם בחום ברגע שהגיעו והובילה אותם לשולחן מבוקש במיוחד.

כשניגש אליהם המלצר עם התפריטים, ביקש אנתוני מיד את בקבוק הבַּטַסִיוֹלוֹ בָּרוֹלוֹ הטוב ביותר שלהם. אחרי שהבחור הסתלק במרוצה, החלה קלייר לבחון את התפריט. היא לא יכלה שלא להבחין שלא הופיעו בו מחירים. מה זה אומר? כשנשאה את מבטה מעל לתיקיית העור הגדולה, ראתה שאנתוני מביט בה - ולא בתפריט שלו. היא חשה בלחייה מתלהטות פעם נוספת. "אתה כבר יודע מה אתה רוצה?" שאלה.

"אני חושב שכן." הוא הושיט את ידו לתפריט שלה. קלייר הניחה לו לקחת אותו, למרות שלא ניתנה לה די שהות לבחור מה הייתה רוצה בעצמה. כל הקטע הזה של בלי מחירים די בלבל אותה. "וחוץ מזה, אני לא יכול לראות אותך מאחורי התפריט הגדול הזה." היא חייכה. מעולם לא פגשה גבר כמוהו. היא הרגישה שכל תשומת לבו נתונה לה, דבר שהיה נחמד מאוד, אבל מעט מלחיץ. כשהמלצר חזר עם היין, הוא מזג כמות קטנה לכוס. אנתוני טעם מהנוזל והשיב, "אהה, כן." המלצר מזג להם שתי כוסות.

קלייר תהתה האם זה סוג השירות שאנשים מקבלים בשיט על ספינת פאר. אלוהים יודע שהלקוחות לא קיבלו יחס כזה בכנף האדומה או באחד מסניפי רשת אַפֶּלְבִּי'ז. עוד לפני שהספיקה להבין מה קורה, הזמין אנתוני את המנות עבור שניהם. בלי לחשוב, אמרה, "טוב, תודה רבה לך באמת."

"את לא אוהבת סלט קיסר ולִינְגְוִוינִי שרימפס?" שאל, נבוך משהו.

"הו, אני בהחלט אוהבת. זה פשוט שאף אחד מעולם לא הזמין בשבילי בלי לשאול קודם מה הייתי רוצה." ומצד שני, מעולם גם לא פגשתי מישהו כמוך, חשבה לעצמה.

זוויות שפתיו התעגלו כלפי מעלה ועיניו זרחו. "אם האוכל לא ימצא חן בעינייך, נוכל בהחלט להחזיר אותו למטבח ולהזמין לך משהו אחר."

ברגע שהלינגוויני הגיע לשולחן וארומת החמאה והשום חדרה לנחיריה, ידעה קלייר שהטעם יהיה אפילו טוב יותר. היא התענגה על הטעם המתובל כאשר נגעה בו בלשונה. אנתוני היה מקסים ומנומס להפליא. אחרי ארוחת הערב, כשהמתינו שיביאו את המכונית, כרך את זרועו בעדינות סביב מותניה. הוא היה גבוה הרבה יותר מכפי שזכרה מהכנף האדומה. הוא הרכין את ראשו בסמוך לאוזנה ושאל, "מותר לי לנשק אותך?"

אפופה באינטנסיביות האדירה של מבטו, היא הצליחה רק להנהן. כששפתיו הרכות והמלאות נגעו בשלה, חשה שהעולם כולו כמו נמוג ונעלם לרגע. הנשיקה הסתיימה מהר מדי לטעמה. הוא נסוג ממנה וחייך. לחייה סמקו. ברגע שהיו לבדם במכונית, שאל אותה, "את מוכנה לחזור לכנף האדומה, או שאקח אותך הביתה?" בזמן שניסתה להחליט מה לענות, הוא הציע אפשרות שלישית. "או שתרצי להצטרף אליי בסוויטה שלי? אולי נשתה עוד קצת יין, או שנזמין קינוח משירות החדרים?"

"אני אוהבת קינוח," השיבה בחיוך.

הלובי של המלון היה נפלא - רצפות שיש, נברשות גדולות וזוהרות וסידורי פרחים עצומים בגודלם. היא ניסתה שלא להפגין את התרשמותה. מעולם לא נכנסה למוסד אקסקלוסיבי כל כך. הסוויטה שלו בריץ קרלטון הייתה בגודל של דירה. לאחר שנכנסו פנימה, הוא הוסיף לנהוג בה ברכות חושנית, מביט בה ללא הרף בעיניים עמוקות, חומות-כהות. מבטו היפנט אותה. היא חשבה על שוקולד; כהה ונמס. למרות שלא הכירה אותו היטב, הסכימה לחלוק עמו מעט רומנטיקה ואינטימיות גופנית. היה בו משהו שגרם

לה להפר את כל החוקים שלה. הוא היה נכון, רומנטי וקשוב לצרכיה.

אחרי חצות, נשאה קלייר את ראשה ופגשה במבטו הרך. "אני באמת צריכה ללכת הביתה." היא התענגה על סדיני הכותנה המובחרים קצת יותר מדי. "אני לא רוצה להפריע לך, אני יכולה פשוט להזמין מונית למטה." כשהחלה להתרחק ממנו, תפס בזרועה בעדינות.

"אם אבטיח לך טרמפ מחר בבוקר, יש סיכוי שתשקלי עוד קינוח?" הבעת פניו, שלא לדבר על איברי גופו האחרים, הבטיחו לה שאכן השתוקק שתבחר בקינוח נוסף.

היא ידעה שלא נקבעה לה משמרת למחרת היום. "אני לא רוצה לשבש את לוח הזמנים שלך. אני בטוחה שאתה עסוק מאוד."

"אני מבטיח לך שאת לא מפריעה בכלל. ואולי, אחרי עוד קצת קינוח, נוכל לשתות עוד כוס יין. עדיין נשאר קצת בבקבוק שהביאו משירות החדרים." בפעם האחרונה שהעיפה מבט בשעון, השעה הייתה 01:15 לפנות בוקר.

אפילו אז, קלייר לא הבינה את ההשלכות של הסכם המפית שלהם.

היא שכבה על הספה והרהרה בהתרחשויות שהובילו אותה אל המקום והמצב הנוכחיים. היא לא זכרה בשום אופן שנסעה לאנשהו. היא זכרה מכונית, אבל לא שום חלק אחר מהבית שנמצאה בו - להוציא את הסוויטה, כמובן. היא לא זכרה שום פרט נוסף ממה שהתרחש באטלנטה. ההצצה החטופה ההיא בשעון המראה על השעה 01:15 הייתה הזיכרון המודע האחרון שלה מחייה הקודמים.

הנוף הנשקף מהחלונות האחרים הסמוכים למיטה כלל עצים בלבד. מאחר שלא יכלה לראות דרכם חלקים נוספים של הבית, החליטה קלייר שהיא ודאי נמצאת בקצהו. גם אם יכלה לפתוח את החלונות, הם היו גבוהים מאוד - מרחק רב מהקרקע. אם תנסה לקפוץ מגובה כזה, אין שום ספק שתשבור משהו. מדי בוקר, התבהרו השמיים האפורים בהדרגה, ואז החשיכו מוקדם מדי עם רדת הערב. הניסיון לעקוב אחר מניין הימים נעשה קשה יותר ויותר.

כשנעצה את מבטה בנוף הבלתי מוכר, ניסתה קלייר לנחש היכן היא נמצאת. היא אמרה לעצמה שכשתשוב קת'רין, תשאל אותה היכן הם. קת'רין לא באה. הצעיר שלא דיבר אנגלית בא והלך. יום אחר יום, איש לא בא לדבר איתה. האוכל הגיע והחדר נוקה. הבגדים כובסו באורח פלאי והוחזרו לחדר ההלבשה, אבל היא מעולם לא ראתה איש. היא הייתה לבדה. הבידוד היה גיהינום. יתכן שלא הותיר בגופה צלקות נראות לעין, אבל לקלייר לא היה שום ספק - הייתה זו רק עוד אחת משיטות ההתעללות של אנתוני - מהסטריליות שבהן.

אף על פי שקלייר לא הייתה חובבת טלוויזיה גדולה, ולמרות שהטלוויזיה שבסוויטה לא קלטה ערוצים רבים, היא עדיין הקפידה לצפות בחדשות מדי יום כדי לדעת את התאריך. ב-2 לאפריל, שמעה סוף-סוף נקישה קצובה על הדלת.

במהלך שלושה-עשר ימי הבידוד שלה, גילתה קלייר כמה דברים חשובים. ראשית, אחרי יומיים-שלושה, היא תפסה פתאום שערוץ מזג האוויר ישדר, מן הסתם, תחזית מקומית. בפעם הראשונה שהתיישבה לצפות, מצאה את עצמה בוהה במסך, המומה. החזאית של חצות, שֶׁלְבִּי, סיימה את לימודיה בווּלְפּוֹרַיְיזוֹ שנה לפניה. קלייר צפתה, ממאנת להאמין. איך יתכן ששלבי מגישה בערוץ מזג האוויר בזמן שהיא מוחזקת בשבי בבית באיווה?

התחזית המקומית שודרה מאיווה סיטי, איווה.

אחר כך, גילתה שהחלונות בחדרה פונים לכיוון דרום-מזרח. היא למדה זאת במהלך הימים הספורים בהם החליטה השמש לזרוח. אף ששעות האור התארכו בכמה שניות מדי יום, הנוף הוסיף להיראות קר ושומם. בשל החלונות המבודדים והאח החמימה, נותרו שלבי ועמיתיה להגשה מקור הידע היחיד שלה בנוגע לטמפרטורה בחוץ.

היא פנתה לקריאה בניסיון להימלט מהמציאות העגומה. מדפי הספרים הבנויים לפי הזמנה היו גדושים ברבי המכר החדשים ביותר. היו שם סדרות שלמות, כמו-גם רומנים העומדים בפני עצמם. היא אהבה לקרוא כילדה, אבל חייה הפכו עמוסים מדי ועניינה בספרות דעך. כעת עמד לרשותה כל הזמן שבעולם.

קלייר גילתה גם מקרר קטן שצויד מדי יום במים ובפירות. איש לא שאל מה הייתה רוצה לאכול, ולמען האמת - היא לא הייתה רעבה. היא לא עשתה דבר שעשוי לעודד תיאבון בריא. מדי יום, היא התקלחה, התלבשה, ועסקה מעט בטיפוח עצמי. מעשה המרדנות הראשוני שלה הפך חסר משמעות ברגע שלא התייצב מולה אף אדם שתוכל להתריס נגדו. נקודת האור היחידה הייתה שהחבורות שעל גופה דהו מדי יום: מאדום, לכחול, לסגול, לירוק ולבסוף - לצהוב חיוור שבקושי ניתן להבחין בו.

הנקישה נשמעה שוב. האוכל הגיע בדרך כלל אחרי הנקישה הראשונה. האדם הזה המתין להזמנה להיכנס. קלייר לא חשבה שזה אנתוני; הוא מעולם לא הקיש בדלת. האם יתכן שזו קת'רין?

היא ניגשה לדלת באטיות ושאלה, "כן? מי זה?" הציפייה לשמוע סוף-סוף קול אנושי שלהבה אותה שעה שהמתינה למענה.

פרק 5

לנפש נאצלת, האכזבה היא כמו מים קרים על מתכת בוערת. היא מחזקת, מחשלת, מעצימה, אבל לעולם לא הורסת אותה.

- אנונימי

"העלמה קלייר, מותר לי להיכנס?"

לבה של קלייר ניתר בחזה. האישה שבקושי הכירה הייתה האדם האחד שהתפללה שיבוא לבקרה בכל אחד משלושה-עשר ימי הבידוד שלה. נרגשת להשתמש בקולה שוב, אמרה, "כן, קת'רין, היכנסי בבקשה." הרי לא יכלה לפתוח לה את הדלת מהצד שלה. היא שמעה את צליל הביפ.

קת'רין פתחה את הדלת וחייכה אליה בעצב. קלייר רצתה לחבק אותה, אבל משהו בעיניה אמר לה, "לא, לא עכשיו. לא יכולתי לעלות לכאן לפני כן." זה היה כאילו דיברה, אף על פי ששפתיה לא נעו.

"העלמה קלייר, את נראית... נינוחה מאוד. יש לי הודעה בשבילך." קלייר הנהנה, מצפה להודעה מאנתוני. "מר רולינגס יבוא לראות אותך הערב. הוא יתעכב בעיר עד מאוחר. הוא אמר שעלייך לצפות לו בין תשע לעשר."

קלייר העיפה מבט בשעון שליד המיטה. השעה הייתה רק 16:35 אחר הצהריים. "בסדר." היא לא ידעה מה לעשות. זה לא שהייתה לה האפשרות לסרב. הוא לא ביקש, רק הצהיר. "אנחנו עומדים לאכול יחד?"

"את תאכלי לבדך. הוא יגיע מאוחר מדי מכדי לאכול ארוחת ערב." קת'רין נראתה כאילו רצתה לומר יותר, אבל ידעה שעליה לשלוט בעצמה. קלייר קיוותה שגם היא תהיה כמוה - שגם היא תדע לשלוט בעצמה. אבל אולי, רק אולי, היא תצא מכאן בקרוב, ואז זה כבר לא יהיה רלוונטי.

"קת'רין תוכלי בבקשה לעזור לי להתכונן?"

"לא, העלמה. אני מצטערת, אבל הלבוש, האיפור והתסרוקת שלך צריכים להיעשות על ידך בלבד הפעם." היא פנתה לעזוב את הסוויטה.

"בבקשה, חכי. קת'רין, לא תוכלי להישאר בבקשה ולדבר איתי, אפילו לזמן קצר? אחרי ככלות הכול, יש עוד חמש שעות עד שמר רולינגס יגיע."

"אני חייבת ללכת, אבל אני מקווה שלא אכפת לך שאגיד שאת נראית יפהפייה. אני אוהבת את הפנים שלך... ובכן - אה... נקיים." היא חייכה חיוך כן וענוג ויצאה מהסוויטה.

איכשהו, ידעה קלייר שמדובר פה במשחק מוחות. הוא בוחן אותה. מחכה לראות איך תתלבש, איך תיראה, איך תתנהג. הוא גם רצה לראות אם הידיעה שיגיע תגרום לה לאי-שקט. היא החליטה שהמבחן הזה הוא הזדמנות להגיב על המציאות שנכפתה עליה - במקום לקבל אותה בהכנעה. הוא ייקח את גופה. המציאות הזו הפכה ברורה עד כאב; אבל היא בשום אופן לא תניח לו לקחת את נשמתה. הוא רצה שתבלה את חמש השעות הבאות

לבדה, רצה שהפחד מפני בואו יכלה אותה לאטו ויותיר אותה רועדת בכל גופה. היא לא התכוונה לתת לו את הסיפוק הזה.

לקלייר היו חמש שעות להוכיח שהיא שולטת בחייה-שלה: אם לא לו, אז לפחות לעצמה. היא נכנסה אל חדר ההלבשה. כמו גנרל הסוקר את חייליו במסדר, סקרה את הקולבים ואת המדפים, מחפשת תלבושת שתפגין את ביטחונה העצמי. היא מצאה אותה: שמלה שחורה עם חצאית ארוכה וזורמת. המחשבה על ישיבה במחיצתו לבושה בשמלה גרמה לה בחילה קלה, אבל ההעזה והחוצפה שבדבר מצאו חן בעיניה.

היא שקלה את החלטתה עם כל משיחת מסקרה, עם כל סנטימטר שנרכס בשמלת הסאטן השחורה והזורמת. בריחה מהחדר הזה אינה אפשרית. הדרך היחידה לצאת מכאן הייתה להסכין לכל דרישותיו ולמצוא פרצה אחרת. היא התבוננה בהשתקפותה במראה, זקפה את צווארה, יישרה את כתפיה וידעה שהפור נפל. היא ניסתה להיאבק איתו פיזית. זה לא הועיל לה במאום; ההיפך הוא הנכון: נראה שהדבר רק חיזק את נחישותו. היא צריכה להיכנע - זמנית - לדרישותיו כדי שתוכל למצוא גישה לאמצעי מילוט כלשהו. היא השלימה את תסרוקתה בעודה מנתחת את תכניתה לפרטי-פרטים. ייתכן שזה עשוי להיראות כמו כניעה, אבל לבה אמר לה שהיכנעות לרצונותיו בפנים חתומים וקבלתן של השפעות החלטתה זו ללא מאבק תדרוש ממנה יותר שליטה עצמית מכפי שנדרשה לה במהלך כל השבועיים בהם התחננה, הטיחה האשמות ונאבקה.

ב-20:45, נעלה קלייר את סנדלי ג'ימִי צ'ו היקרים שבחרה לפני המראה. חזותה החיצונית תאמה את דרישות תפקידה; עכשיו נותר לה רק לגלם אותו כראוי. עם כל תקתוק שעון, זרעו עצביה המרוטים הרס במעמקי בטנה. הארוחה שאכלה לפני שעות איימה לטפס במעלה גרונה.

שילך להזדיין! היא ידעה שזאת התכנית שלו, וסירבה לרקוד לפי החליל שלו. היא שלחה יד לרומן שעסקה בקריאתו והשאירה על יד המיטה, ניגשה לכורסה המרופדת והעמוקה והתיישבה. אבל אף על פי שקראה את המילים, הן סירבו להתמזג במוחה לכדי טקסט בעל משמעות. היא לא הצליחה להתרכז שעה שחזה הוסיף להלום בקצב פעימות לבה הדוהר. פיה היה יבש וצחיח לחלוטין. היא קמה והביאה בקבוק מים. כפות ידיה המזיעות היקשו על פתיחת הפקק, אבל המים סייעו לסלק את תחושת היובש המטרידה - עד שהגיעו לבטנה הגועשת. היא הזכירה לעצמה לנשום, חוששת שתיאלץ לרוץ לשירותים. נשימות עמוקות ומטהרות. בדרך נס, החלו עצביה נרגעים שעה שלהבות האש התלהטו, והיא שבה לנסות להתרכז בספרה.

ב-21:58, לאחר הישמע צליל הביפ, נפתחה דלת הסוויטה שלה. אנתוני נכנס פנימה כאילו היה כאן רק הבוקר - ולא לפני שבועיים. הוא לבש חליפת משי אפורה-כהה בעלת דשים כפולים, ונראה גדול יותר מכפי שזכרה; אולי לא גדול - מאסיבי, רחב כתפיים. היא לא הייתה בטוחה מה גובהו, אבל ניחשה שהיה בסביבות מטר תשעים, מה שהעניק לו יתרון של שלושים סנטימטרים לפחות. גילו ניכר בקווים הדקיקים שעטרו את עיניו. קלייר הניחה שהוא בשנות השלושים המאוחרות שלו.

"ערב טוב, קלייר." קולו הדהד בסוויטה.

החום שנבע מהאח סייע לשכך את רעדה. היא קמה והנהנה. "ערב טוב, אנתוני." היא

השתלטה על המצב והציעה, "שנשב?"

הוא התיישב על הספה, נשען לאחור ופתח את הז'קט שלו. קלייר ישבה על קצה הכיסא והביטה היישר בעיניו. היא לא תפגין את פחדה; אפילו שעיניו הכהות היו הדבר המפחיד ביותר שראתה מימיה.

"את חושבת שאת מוכנה להמשיך עם ההסדר שלנו? או שתזדקקי לעוד מעט זמן לבדך כדי לשקול את המצב?"

"אחרי התייעצות עם עורך הדין שלי, הגעתי למסקנה שאין לי ברירה אלא להמשיך עם ההסדר."

עיניו האפילו בעקבות אזכור ההתייעצות הדמיונית. "קלייר, אני יודע שאת מתבדחת, אבל את באמת חושבת שזה רעיון טוב? בהתחשב בנסיבות?"

החיוך לא סר מפניה כשאמרה, "היה לי הרבה זמן לחשוב. העליצות הייתה הדבר שקיים אותי."

"אני חייב לציין שהגישה שלך מרשימה אותי. אני אצטרך להתרגל לאישיות החדשה הזאת."

הם ישבו שם בדממה בזמן שמפוח האח זמזם ברקע. קלייר ניצלה כל טיפת שליטה שהייתה בה כדי להמשיך להיראות שלווה בזמן שאנתוני שקע בהרהורים. גבו נותר שעון נגד משענת הספה, אך דומה שלסתו התהדקה שעה שטרף אותה במבטו, סוקר כל סנטימטר בגופה וסופג עמוק את דמותה. ואז, לפתע, ננעל מבטו על שלה. "ספרי לי מה למדת במהלך הזמן שניתן לך להרהר."

"למדתי שיש לי הרבה בגדים, ובגדים יפים מאוד, אם יורשה לי להוסיף. יש לי מרפסת שאני לא יכולה לצאת אליה כיוון שהדלת נעולה. יש לי מקרר ומיקרוגל קטן, אבל למען האמת, המיקרוגל נראה חסר תועלת בהתחשב בזה שמביאים לי ארוחה חמה שלוש פעמים ביום."

"כל זה נחמד מאוד." אמר בשמץ של סרקזם. "אבל מה למדת בנוגע למצבך? את יודעת בכלל היכן את נמצאת?" נימת קולו המלגלגת הצביעה על ביטחון שרק אדם היודע את התשובות לכל השאלות יכול להפגין.

קלייר תהתה מה לומר. האם כדאי להיות כנה ולומר לו שהיא יודעת שהם נמצאים באיווה סיטי בעקבות צפייה בערוץ מזג האוויר? מה אם תאבד כמה ערוצי טלוויזיה בעקבות תשובתה? היא יכולה לטעון שאין לה אפילו מושג איזה יום היום. אבל שוב, אם תשקר ותאמר שאינה יודעת והוא יתפוס אותה בכך, מה עלול לקרות אז? לבסוף אמרה, בנימת קול בטוחה לכאורה, "אני באיווה, או לפחות, במקום לא רחוק מאיווה סיטי."

היא לפתה את מסעד הספה בידה הימנית בזמן שראתה את שריריו נדרכים. כל מילה שהגה בוטאה בהדגשה גוברת כשדיבר, "ומי בדיוק גילה לך את זה?"

"ערוץ מזג האוויר גילה לי - התחזית היומית. התחזית המקומית באזור הזה משודרת מאיווה סיטי, איווה." היא המשיכה לנסות להישמע חסרת דאגה ככל האפשר.

גופו נרגע כשהנהן לאות אישור. "בסדר גמור, זה חוסך ממני את הצורך לספר לך." היא רצתה לשאול כיצד הגיעה לשם, אבל לפני שהספיקה לעשות זאת, הוא המשיך, "רק לשם הבהרה, מאחר שנראה שהיו לנו בעיות בתחום הזה בעבר, את מודעת לכך שאני ורק אני

יכול לקבוע שחובך אליי שולם במלואו?"

היא בלעה את רוקה. זה מה שציפתה לו. היא הנהנה. קולו הדהד שוב, חזק וסמכותי. "אני מעדיף אישור מילולי."

"אני מודעת לכך שאתה האדם היחיד שיכול להחליט מתי החוב שלי שולם במלואו." הרוגע בקולה הפתיע אפילו אותה. היא הגתה תפילה חרישית, מייחלת שלא יבחין בידיה הקפוצות לאגרופים ובציפורניים הננעצות בבשר. אם תתרכז, תוכל לזכור להרפות את ידיה להבא, אבל ברגע זה, כל מאמציה הופנו לכיוון אחר.

"את גם מודעת לכך שבמסגרת חובותייך, את נדרשת לעמוד לרשותי בכל שעה, מקום וצורה שאבחר?" עיניו הכהות לא מצמצו אפילו פעם אחת וננעצו בה ישירות, אולם שפת גופו שידרה נינוחות ויהירות. הוא בהחלט היה נכון לדחוף אותה עד הסף. זה היה כמו לצפות במשחק פוקר, ניסיון לנצח את הסיכויים וההסתברויות. האם תגרוף את כל הקופה בסופו של דבר? או שמישהו מהשחקנים ימצמץ?

"אני מודעת לכך."

"את מודעת לזה שאת חייבת לציית לכל החוקים שלי, תמיד?" עיניו הפכו חודרות מאי-פעם.

"אני מודעת לזה שאני חייבת לעשות כל מה שאומרים לי." המילים צרבו בגרונה אך נשמעו קלילות כשבקעו מבין שפתיה. היא לא התכוונה להניח לו לבלבל אותה, והיא גם ככה לא צריכה את העור המזוין בפנים כפות ידיה. חיוכה נותר יציב ונטול מורא.

הוא לא אמר דבר במשך זמן ממושך, ורק צפה בה. לבסוף, הוא דיבר. "בסדר גמור." הוא קם על רגליו. קלייר ציפתה להוראה כלשהי. אבל הוא פשט פנה והלך אל הדלת.

"חכה." קראה. הוא הסתובב והביט בה. הבעתו הביעה תדהמה על כך שהעזה לצוות עליו. היא הבינה מיד שהפרה את הכללים כשדיברה כך, אבל ידעה שפשוט איננה מסוגלת להמשיך להיכלא לבדה בסוויטה הזאת. נימת קולה התרככה, "אני מצטערת, אבל מותר לי לעזוב את הסוויטה הזאת?"

"כל זמן שתנאי ההסכם בינינו ברורים לך ואת מצייתת לכללים ולפקודות, אין שום סיבה שלא תשוטטי בבית." הוא שלח יד אל ידית הדלת. "הוא גדול למדי. אני אעבוד מהבית מחר. אזדקק לשירותייך, אז תהיי מוכנה שאזמן אותך. כשתהיה לי הזדמנות, אעשה לך סיור בבית ואבהיר את החוקים ואת המגבלות. אני חושב שעדיף שלא תצאי מהסוויטה הלילה. אני לא רוצה שתלכי לאיבוד." היא שמעה את הביפ כששלח את ידו אל הידית בשנית.

"אנתוני? אין לי שום... מחויבויות הערב?" קולה החל להכזיב. היא נשמעה יותר כמו ילדה ופחות כמו האישה החזקה וחסרת הדאגה שניסתה נואשות לגלם.

"הגעתי לא מזמן מסדרת פגישות באירופה ואני עייף למדי. אני שמח לגלות שאנחנו מבינים זה את זה. לילה טוב, קלייר."

"לילה טוב, אנתוני." הוא סגר את הדלת. היא שמעה את הביפ ואת המנעול.

המחשבות התרוצצו בראשה. הוא היה באירופה! אני הייתי נעולה כאן בזמן שהוא היה ביבשת אחרת! בסדר, תתרכזי, הדלת תיפתח מחר. הצלחת לנהל שיחה. השיחה הראשונה זה שבועיים כמעט. הוא לא אמר שום דבר על ההופעה שלך: כל העבודה הזאת ואף מילה.

יכול להיות שמחמאות זה לא הקטע שלו, רק ביקורת. וזה בסדר, כי מחר את יוצאת מהסוויטה הזאת ועושה עוד צעד בדרך חזרה הביתה!

היא הייתה מתוחה מכדי לישון, והסתובבה והתפתלה במיטתה, חסרת מנוח. זה לא היה רק גופה - מוחה הסתחרר מרוב התרגשות כשהרהרה בשחרור הממשמש ובא. כל צרכיה נענו במהלך שלושה-עשר הימים האחרונים - מלבד הצורך שלה להיות בחברת בני אדם. היא לא זכרה זמן בחייה שלא כלל קשר עם אנשים. זה היה דבר שקיבלה כמובן מאליו - עד עכשיו. הבידוד היה בלתי-נסבל. היא לא אפשרה לעצמה להרהר בכך עם חלוף הימים, אבל ברגע זה, כשהסוף היה קרוב, הרקיעה להיטותה לצאת שחקים. היא שכבה במיטה וחשבה על אנתוני רולינגס. איזה מין בן אדם הוא?

אין ספק שאהב שליטה - שליטה מוחלטת. למה התכוון כשאמר, "תהיי מוכנה כשאזמן אותך?" האם משמעות הדבר היא שעליה להשכים קום ולחכות שמישהו יישלח להביא אותה? הוא לא ציין שעה. היא הביטה בשעון: 05:33 בבוקר. האם היא אמורה לקום עכשיו? מה אם תירדם ולא תהיה מוכנה כשיקרא לה? האם משגה כזה עלול לגרור עונש בדמות שלושה-עשר ימי כליאה נוספים בסוויטה? היא לא תוכל לשאת את זה. היא נזקקה לחברה נואשות.

זיכרונות מימי האוניברסיטה צפו ועלו במוחה. היא נזכרה במגורים בבית האחווה, מוקפת בסטודנטיות אחרות כמוה. בזמנו, השתוקקה לעתים קרובות לזכות במעט זמן לבדה, הרחק מכל הדרמה. תמיד התעוררו בעיות בין האחיות באחווה: ענייני חברים, שיעורים, או הורים. בזמנו, היא ערגה למקום משלה ולבילוי מעט זמן ביחידות. עוד אחת מהאמרות של סבתה צצה במוחה: "היזהרו במשאלותיכם." מה לא הייתה נותנת כדי להיות מוקפת שוב בהמולה החברית ההיא, כולל כל הדרמה?

היא ויתרה סופית בשש בבוקר, קמה מהמיטה והלכה לאמבטיה, להתכונן לקראת מי יודע מה. היא בילתה כמעט שבועיים בחזרה על אותן הפעולות בדיוק. עכשיו, התכוננה לצאת לגלות את הבלתי ידוע. המחשבה על כך הפחידה וריגשה אותה בו-זמנית - בדיוק כמו הפכפכותו של מזג האוויר.

ארוחת הבוקר שלה המתינה לה על השולחן כשיצאה מחדר האמבטיה. לאחר שאספה את שיערה בזנב סוס נמוך - תסרוקת בלתי רשמית ועם זאת קלאסית - וסיימה להתאפר, החליטה קלייר להתלבש לפני שתאכל. היא נכנסה לחדר ההלבשה וסקרה בעיניה את ים האפשרויות, תוהה אם כל תלבושת תהיה כה קשה לבחירה ואם כל פעולה שלה תהיה בגדר מבחן. לבסוף החליטה. היא לבשה מכנסי ג'ינס כהים וסוודר, וחזרה לסוויטה, מוכנה לקפה. לפתע, שמטה קלייר את נעליה ופלטה זעקה מהוסה קטנה.

היא הייתה שקועה לחלוטין במחשבות, ולכן תפסה אותה נוכחותו של אנתוני בחדר לא מוכנה. היא לא שמעה אותו נכנס. לכל הרוחות, הוא לא יכול ללמוד לדפוק בדלת? הוא גיחך למראה תגובתה המופתעת וההמומה. הוא הבהיל אותה, והיה ברור שזה שימח אותו. "בוקר טוב, קלייר."

"בוקר טוב, אנתוני, לא שמעתי אותך נכנס." היא הרימה את נעליה והצליחה להשיב לעצמה מעט משלוותה.

"את מוכנה לסיור שלך?" הוא הביט בארוחת הבוקר שלא הספיקה לגעת בה. "תכננת

לאכול קודם? יש לי ועידה אינטרנטית בעוד ארבעים וחמש דקות."

"מה זאת ועידה אינטרנטית?" לפתע, עלה בדעתה שייתכן שאסור היה לה לשאול, או שאולי כן? היא פשוט לא ידעה מה לעשות או לומר. היא רק ידעה שהיה נחמד שיש לה מישהו לדבר איתו, אפילו מדובר בו.

"זה כמו שיחת ועידה בין אנשים שונים רבים, אבל במקום לדבר בטלפון, זה קורה באינטרנט."

היא התקשתה להאמין כששמעה את נימת קולו הבלתי-רשמית והידידותית. הוא אפילו נראה נינוח יותר. היום לבש מכנסיים מחויטים וחולצת כפתורים, ללא ז'קט או עניבה. הוא הזכיר לה את האנתוני שפגשה באטלנטה. "זה בסדר. אני באמת לא רעבה. ואני כבר לא יכולה לחכות לסיור." היא נעלה את נעליה ולגמה מעט קפה.

הוא התחיל בהסבר על מבנה הבית: ראשית, היה האגף המרכזי, שכלל את חדר האוכל, הסלון הרשמי, הסלון הקטן והרשמי פחות, המטבח ואולם הכניסה הגדול, שממנו התפתל גרם המדרגות הראשי. שני אגפים רחבי ידיים הסתעפו מהאגף המרכזי. בקצה כל אחד מהם התעקל גרם מדרגות נוסף. לצוות העובדים הייתה גישה למעלית שנועדת לשינוע עגלות משא ופריטים כבדים יותר לקומות הבית השונות.

הוא המשיך בהסבר כשחצו סוף-סוף את מפתן הדלת: הסוויטה שלה נמצאת בקומה השנייה של האגף הדרום-מזרחי. קלייר הביטה באטיות במסדרון רחב הידיים המשובץ בדלתות רבות. במהלך כל ימי שהותה בבית, לא שמעה מעולם אף אחד ושום דבר. אנתוני כבר הקדים אותה בכמה וכמה צעדים לפני שנזכרה לפסוע בעקבותיו. תחושת היציאה מהסוויטה הייתה מערערת מעט. היא הרגישה קצת כמו גוזל העוזב לראשונה קן חמים ובטוח. היא הדביקה אותו במהירות ועשתה כמיטב יכולתה שלא לפגר אחר קצב צעדיו המהיר. לעתים לא אמר דבר, ורק הלך. לפעמים, דיבר באריכות רבה על יצירת אמנות או עתיקה כלשהי. במהלך הסיור, הראה לה אנתוני ספרייה גדולה, מלאה במדפים גדושים בספרים ומעוטרת בעבודת עץ דובדבן יפהפייה. הספרייה חלשה על שתי קומות, ועל הקיר האחורי נשען סולם המחליק מצדו האחד של החדר אל השני - בדיוק כמו אלה שראתה בסרטים. היא יכלה ללכת לאיבוד שם במשך ימים שלמים. היא הביטה על סביבותיה, מחפשת מחשב. בכל ספרייה צריך להיות מחשב, לא? "יש כאן מחשב, איזושהי דרך לאתר ספרים?"

"אני חושב שיהיה עדיף שלא תהיה לך גישה למחשבים, לאינטרנט, או לטלפונים." הצהרתו לא הייתה תשובה של ממש לשאלתה. זו הייתה הכרזה.

הסיור בביתו המרהיב חשף אוצרות רבים כל כך, שבמשך רגעים אחדים שכחה קלייר מה הסיבה להיותה שם. הצהרתו הזכירה לה את העובדות בבת-אחת. היא ידעה שאין שום דרך ליצור קשר עם העולם מהסוויטה שלה, אבל הניחה שמחוץ לדלת ממתין אינטרנט אלחוטי. אף על פי שלא ראתה את הבלקברי שלה מזה למעלה משבועיים, קיוותה שתחזור לעמוד בקשר כלשהו עם העולם החיצון. הוא הביט בה בעיניו הכהות שעה שדיבר. היא עשתה כמיטב יכולתה שלא להסב את מבטה, בלעה את רוקה, והנהנה בתגובה.

לאחר מכן, לקח אותה אנתוני לחדר כושר בקומה הראשונה, שכלל את כל הציוד החדיש ביותר: מכשירי הרמת משקולות, הליכון, אֶלִיפְּטִיקָל וסְטֵפֶּר. בריכה פנימית מחוממת הייתה

מחוברת אל חדר הכושר. היא לא הייתה אולימפית, אבל בהחלט גדולה מספיק כדי לשחות בה. קלייר התנשפה בהפתעה כשהריחה את ריח הכלור המוכר וראתה את הבריכה, את אריחי הפסיפס המהממים שכיסו את הכתלים והרצפה ואת החלונות שאור השמש זורם דרכם.

"את אוהבת לשחות?" שאל.

"או, כן. זה פשוט מדהים." עיניה זהרו.

"תקבלי בגדי ים מחר."

מילותיו הפתיעו אותה. היא לא ביקשה. למרות זאת, הוא הציע, והיא באמת אהבה לשחות. "תודה לך."

חדר האוכל הרשמי היה נפלא. סביב השולחן ניצבו כיסאות לעשרה סועדים, אבל החדר נראה כאילו יוכל להכיל לפחות שלושים. פיתוחי העץ המרהיבים הבליטו קירות צבועים בצהוב וכללו עיטורים מגולפים בעבודת יד, כרכובים, וארונות תצוגה שקועים. התקרה חולקה לריבועים באמצעות קורות עץ, וכל ריבוע עוטר בעיצובים שונים בעלי זהב שנצצו באור השמש. מארונות התצוגה ניבטו כלי בדולח וחרסינה מפוארים ויקרים מאוד, מן הסתם. התקרה הגבוהה אפשרה את קביעתם של חלונות ודלתות זכוכית גבוהים מהמקובל - שלושה מטרים לפחות. ווילונות נהדרים עטרו אותם מכל עבר. "נאכל כאן כשארצה. כשלא אהיה בבית, את תאכלי בסוויטה שלך."

בקצה המסדרון המערבי שהסתעף מהאגף הראשי ניצב צמד דלתות גדולות. "זה המשרד שלי. אזדקק לשירותייך שם בימים שאעבוד מהבית - כמו היום. הכניסה למשרד אסורה לחלוטין ללא רשות ממני. האם זה ברור?" היא הנהנה. אנתוני הסתובב והביט בה. הוא היה קרוב מאוד. "קלייר, אני רוצה שתעני לשאלות שלי באופן מילולי. שלא תגרמי לי לומר לך את זה עוד פעם."

"אני מבינה, המשרד שלך הוא מחוץ לתחום אלא אם תאמר לי להיכנס אליו." מבטה התרוצץ בין עיניו ובין הקיר. היא התאמצה לשמור על קשר עין. הם לא הספיקו להגיע לקצה המסדרון המערבי כשהביט לפתע בשעונו.

"יש לי עסקים שאני צריך לטפל בהם. השעה 07:25 בבוקר. אני רוצה שתחזרי למשרד שלי ב-10:30 בבוקר. יש לך חוב לשלם." היה ברור שנהנה מאי-הנוחות שהסבו לה הערותיו. "את חושבת שתצליחי למצוא את הדרך בחזרה לסוויטה שלך?"

"כן, אני אצליח, אבל אני חייבת לחזור?" היא אמרה לו שהייתה רוצה לחזור לספרייה ולשוטט שם, והבטיחה שתחזור עד 10:30.

הוא היסס, אבל הסכים בסופו של דבר. "לא דנו עדיין בכל הכללים הנוגעים לבית. בשלב זה, אל תצאי החוצה. רשות לצאת לגנים תינתן כתוצאה מיכולתך למלא אחר הכללים בין כתלי הבית."

"אני מבינה, ואחזור הנה ב-10:30." מלאת התרגשות וציפייה, פסעה קלייר לאורך מסדרון השיש כשפניה מועדות אל הספרייה. תחושת נעליה על רצפות השיש, קול צעדיה, קרירות המסדרון הריק - כל אלה הסעירו את חושיה. לאחר שנכלאה במשך זמן רב בין ארבעה קירות, ולא משנה כמה יפים היו, גרם לה החופש לשוטט סתם כך אקסטזה של ממש. היו לה שלוש שעות לבלות בספרייה.

אוסף הספרים שלו היה מדהים. היו לו קלאסיקות: בין שתי ערים, גאווה ודעה קדומה, ציפיות גדולות, מובי דיק, ועוד מאות אחרות. היו שם ספרי עיון, אנציקלופדיות, מילונים, ספרים מתורגמים משפות שונות. היא מצאה ביוגרפיות ומֶמוּאַרִים, ספרי מדע בדיוני, רומנים רומנטיים, מותחנים וספרי פנטזיה. כשהסתובבה בכוונה להיכנס לאזור נוסף, פגש מבטה בזה של אנתוני. פעם נוספת, היא זינקה בבהלה. הוא לא חייך הפעם.

ראשה הסתחרר. לא יכול להיות שאני מאחרת. הסתכלתי על השעון שם כל הזמן. היא העיפה בו מבט מהיר. 10:37. איך הזמן טס ככה? "אוי, אנתוני, אני כל כך מצטערת. הייתי פשוט שקועה בכל הספרים שלך - "

ידו התרוממה והכתה בלחייה. היא לא נפלה, אבל התנודדה במקום. הוא משך אותה אליו. ידו החמימה לפתה את עורפה ונשזרה בשיערה. הוא הטה את פניה מעלה עד שכל מה שראתה היו עיניו החודרות.

"נתתי לך הוראות פשוטות. אולי את עדיין לא מוכנה לעזוב את הסוויטה שלך וצריכה לבלות שם עוד קצת זמן." הוא רופף את אחיזתו בשיערה.

"לא, בבקשה, אל תגיד את זה. אני יכולה למלא הוראות. אני באמת יכולה." היא לא רצתה להתחנן, אבל לא יכלה לשאת את המחשבה שתהיה כלואה בסוויטה שלה אפילו עוד יום אחד.

"בואי אחריי למשרד שלי, עכשיו."

כל צעד שלו היה שווה ערך לשלושה צעדים שלה; היא כמעט רצה כדי לעמוד בקצב. כשהגיעו לדלתות הכפולות של משרדו, פתח אנתוני אחת מהן והדף אותה פנימה. קודם, ראתה רק את דלתות המשרד, אבל עכשיו ראתה גם את תוכו. כמו כל חדר אחר באחוזה, היה גם חלל זה ראוותני ומהמם. פיתוחי עץ הדובדבן הנפלאים נמצאו גם כאן, וכך גם העיטורים המגולפים ביד ומדפי הספרים השקועים בכתלים. היו שם שולחן מהגוני מרשים ביותר, ספת עור, כיסאות, ושולחן ישיבות. מסכי מחשב רבים ניצבו על שולחנו, ומסך נוסף נקבע בקיר - גדול ומפוצל. ברגע זה, הראו כל הריבועים הקטנים את אותה התמונה. כל המסכים בחדר הציגו מידע משוק המניות. האורות המהבהבים על מכשיר הטלפון רמזו על קיומם של כמה קווים שונים.

הוא הסתובב ונעל את הדלת. לבה של קלייר הלם, היא חשה שפניה מאדימים ושגופה מתחיל לרעוד. היא עמדה לבדה במשרדו הענקי וצפתה בו כששקל את צעדו הבא. הבעתו הזועמת הבעיתה אותה. העיניים השחורות כליל היו אותן העיניים שראתה בסוויטה שלה לפני שבועיים.

לאחר דומייה ממושכת, הוא דיבר לבסוף בקול שקט וחסר מבע. "אז את אומרת שאת יכולה למלא הוראות. אנחנו נראה."

הפור נפל. הייתה זו התוצאה שכה התייראה מפניה. הוא היה אדם אחר לפני כמה שעות. עכשיו, הגבר שעמד מולה היה אותו הגבר שהתעלל בה באלימות נוראה כל כך בשני הלילות הראשונים לשהותה בבית. חיוכו לא היה משועשע, אלא חסר רחמים. "בואי נתחיל בזה שתתפשטי."

קלייר עשתה כפי שהורה לה, משתדלת ככל יכולתה להיות צייתנית. היא הסירה את בגדיה: קודם הנעליים ולבסוף הסוודר. אחרי שסיימה, הוא הורה לה לשכב על השטיח

כשפניה מופנות מטה ולהשפיל את מבטה. היא עשתה זאת - וחשה במגעו הגס של שטיח הקטיפה כנגד עורה. גופה רעד ביתר שאת בשל הפגיעות שחשה בתנוחתה הנוכחית. היא לא ראתה או שמעה את תנועותיו. היא התאמצה להאזין, ולבסוף שמעה אותו מסיר את חגורתו. הצלפה הבלתי צפויה שניחתה עליה גרמה לה לזעוק זעקת ייסורים והלם. היא כיסתה על פיה בידה ונשכה את עורה - מסרבת לצעוק פעם נוספת.

לאחר שלא הגיבה, הוא הפך אותה, נעמד מעליה והסיר את עניבתו ואת מכנסיו. הוא לא אמר מילה, רק בחן את תגובתה בעיון. יתכן שהייתה בהלם. הלם או לא, היא מצאה שאינה מסוגלת להגיב. היא המתינה, יודעת שמה שלא יבחר לעשות יהיה רע. ידיו פישקו את רגליה בגסות שעה שצפתה בו - מנותקת - כאילו מממד אחר. הסצנה שחזתה בה הייתה אכזרית ושתלטנית.

באורח נס, הרגישה קלייר את הכול בדרך מרוחקת ונוכחת בו-בזמן. היא ראתה את פעולותיו ושמעה את דרישותיו. היא הייתה נוכחת, ראתה את הבעתו, הרגישה בגופו, הריחה את עורו וטעמה את בושתה, ובכל זאת, נותרה מרוחקת איכשהו - לא ממש שם. כשגמר לבסוף, נראו על גופה שפשופים בולטים בשל החיכוך בשטיח, ושיערה היה סבוך ומלא קשרים.

הוא קם על רגליו באדישות. הבעת פניו אמרה בוז וקולו היה שטוח וקר. "את רשאית לחזור לסוויטה שלך. תתנקי ותתכונני להפגין בפניי פעם נוספת את יכולתך לציית להוראות."

היא החלה לאסוף את בגדיה ולהתלבש, כשהוסיף. "אל תעזבי את הסוויטה עד שאחליט. האישור שלך לשוטט בבית הופקע." היא לא הצליחה לעכל את משמעות דבריו; הכול היה יותר מדי בשבילה באותו רגע. היא זכרה שעשתה הסכם עם עצמה, הסכם שנועד להגן על נשמתה ועל גופה כאחד: היכנעי לדרישותיו. ולמרות זאת, ברגע זה, קלייר לא ידעה או הבינה מה היא עושה, למה היא מסכימה, או מה כופים עליה לעשות. היא הייתה אבודה וכנראה שסבלה מהלם. היא זכרה רק את ציוויו: תחזרי לסוויטה ותתנקי.

היא עזבה את המשרד ופנתה לגרם המדרגות הגדול. מעבר למדרגות, ראתה את הדלתות הכפולות המובילות החוצה בקצה אולם הכניסה המופלא, גבה התקרה. היא הלכה לעברן מבלי לחשוב. יתכן שהייתה צריכה לרוץ, אבל אף אחד לא נראה בסביבה. הבית היה ריק, כמו מוזיאון, או אולי כמו קבר.

היא שמעה את לבה הולם באוזניה כשהתקרבה אל הידית ותהתה אם תיפתח. היא פשוט סירבה ללמוד לקח. לפתע, החריש קול פסיעות על רצפות השיש את צליל הלמות לבה. הצעדים לא נשמעו נחפזים, אלא נחושים, והיה ברור שהצועד מתקרב אליה במהירות. קלייר הסתובבה בחיפזון והחלה לטפס אל הקומה השנייה. היא לא הביטה לאחור. היא לא רצתה לראות את האדם הצועד - בייחוד לא אם אותו האדם יפגוש במבטה בעיניים שחורות. היא הלכה ישר לסוויטה שלה.

כשסגרה אחריה את הדלת, השיח הפנימי שהתחולל בתוכה כבר היה בעיצומו. הוא ממש הכה אותי עם החגורה שלו! אלוהים אדירים! האיש הזה מטורף. אני חייבת למצוא דרך לברוח מכאן!

באותו רגע, היא לא חיפשה דרך מילוט. במקום לעשות זאת, היא התקלחה, סידרה את

שיערה מחדש, תיקנה את האיפור ולבשה בגדים נקיים. היא חשבה על בריחה בזמן שהתנקתה. כל מיני שאלות עלו במוחה: לאן תלך? איך תגיע לשם? כמה רחוק נמצא היישוב הקרוב? ומה היו סיכוייה להצליח? והחשוב מכל, אם תיכשל, מה הוא יעשה?

ארוחת הצהריים שלה הגיעה. קלייר בקושי נגעה באוכל למרות שהחמיצה את ארוחת הבוקר. היא ישבה בשקט על הספה, קראה ספר, בהתה בחלל, והמתינה להוראות. תחושת חוסר אונים התפשטה בחזה, חוסר אונים שכמותו לא ידעה מימיה.

הביפ נשמע שוב בסביבות 16:30. הדלת נפתחה, והיא צייתה לכל דרישותיו. התנהגותו הייתה אכזרית פחות, קרובה יותר לחוסר רגש מוחלט. השלווה היחסית שידעה בשעות הבוקר ובמהלך הסיור נגוזה. הוא היה חדור מטרה: היא צריכה להבין מי נמצא בשליטה. היא הביאה את זה על עצמה. הוא אמר לה. היא הייתה צריכה לעשות מה שאמר. אבל האם עשתה זאת? לא.

הוא אילץ אותה לומר: "לא, לא עשיתי מה שאמרו לי. ולהתנהגות כזאת יש השלכות."

האם תוכל לזכור זאת בעתיד? "כן, אני מבינה שלהתנהגות שלי יש השלכות."

באותו ערב הם לא התלבשו כיאות כשהתכוננו לארוחה בסוויטה של קלייר. הוא החליט שעליה לדגמן בפניו חלק מפריטי ההלבשה התחתונה. היא אכלה את ארוחת הערב כשלגופה כותונת משי שחורה וארוכה.

הוא חידש את המתקפה בכל פעם שחשבה שגמר והוא מתכוון לעזוב. מדי פעם, לגם מעט מים או בדק את ההודעות באייפון שלו, ואז התחיל הכול מחדש. למרות שרצתה לצרוח, היא לא עשתה זאת. ככל שגברה צייתנותה, כך פחת חוסר הרחמים שלו. אנתוני עזב את הסוויטה שלה אחרי חצות. הוא לא אמר אם דלתה תהיה נעולה בבוקר או לא, והיא לא הצליחה להיזכר אם שמעה את הביפ המוכר. היא רצתה לבדוק, אבל בקושי הצליחה להניע את איבריה. היא עצמה את עיניה ונרדמה.

פרק 6

על ידי שינוי פנימי של גישתם הכללית, יכולים בני אדם לשנות את האספקטים החיצוניים של חייהם.

- וויליאם ג'יימס

עיניה לא נפקחו עד ששמעה את הדלת וראתה שארוחת הבוקר שלה הגיעה. היא בדרך כלל הוכנסה לחדר רק לאחר שקמה. היא הביטה בשעון וראתה שהשעה היא 10:30 בבוקר. היא לא ישנה עד שעה מאוחרת כל כך מאז שהגיעה הנה לראשונה. המשרתת הצעירה שהביאה את האוכל התנצלה, "אני מצטערת, העלמה קלייר. אני יודעת שעדיין לא התעוררת, אבל מר רולינגס רוצה שתתלבשי ותגיעי למשרד שלו עד 12:00. קת'רין אמרה שאת צריכה לאכול." היא הושיטה לקלייר את חלוקה שעה שיצאה בלאות מהמיטה.

"האם מר רולינגס עובד מהבית גם היום?" ראשה הלם וכל גופה דאב.

השעה הייתה מאוחרת הרבה יותר מדי בשביל קפה, ויתכן שמה שעבר עליה אתמול נתן בה את אותותיו. "העלמה, היום יום ראשון. מר רולינגס בדרך כלל נמצא בבית בימי ראשון." המשרתת הצעירה עזבה את החדר. קלייר רשמה במוחה: היזהרי מימי ראשון.

היא ניגשה אל המראות שבחדר האמבטיה בחשש. היא הנמיכה את החלוק הרך, וראתה פסים ארוכים וארגמניים לאורך גבה, וגם כמה חבורות חדשות. היא לא בכתה; למעשה, היא רתחה מזעם. מובן שזעמה כוון בעיקר אליו, אבל היא כעסה גם על עצמה. היא רצתה שהסיוט הזה ייגמר, אבל לא הצליחה למצוא דרך להיחלץ. היא לא הייתה רגילה לתחושת חוסר האונים, והיא לא מצאה חן בעיניה. הפיתרון היחיד הנראה לעין היה להישאר חזקה עד שתזדמן לה הזדמנות לברוח.

היא נקשה על דלת משרדו של אנתוני בשעה 11:57. הדלת נפתחה, והוא נשא את מבטו מעברו השני של השולחן. "אחר צהריים טובים, קלייר."

היא חייכה במלוא הכבוד והשיבה, "בוקר טוב, אנתוני. אני מאמינה שעדיין בוקר עכשיו." היא נכנסה אל משרדו ונעמדה לפני שולחנו: אותו המקום בו התרחשה סצנת הזעם והאלימות המחרידה יממה קודם לכן. היא הביטה בעיניו, גבה ישר, סנטרה מורם, חיוך מלאכותי על שפתיה, ותהתה איזה מהגברים שהכירה הוא עומד להיות היום.

החולצה שבחרה ללבוש והאיפור שעטתה הסתירו את עקבות מאורעות יום האתמול. אנתוני ישב בשקט ובחן אותה. הדממה גרמה לה לאי-נוחות. היא התפללה שהוא לא שומע את הלמות לבה הדוהר ושאיננו מבחין בכפות ידיה הרטובות מזיעה. היא למדה לפני זמן רב ששתיקות מביכות היו חלק מטקטיקה שנקטו בה בראיונות עבודה רבים. היא לא תהיה זו שתשבור את השתיקה. לבסוף, הוא אמר, "אני מאמין שאת צודקת, לפחות במהלך שתי הדקות הקרובות." עיניו נדמו בהירות יותר, מה שגרם לה לנשום בקלות רבה יותר ולחייך. היא הגיעה בזמן. הוא המשיך, "ארוחת הצהריים תגיע בעוד כמה דקות. חשבתי שנדון בכמה מן הקשיים שההסדר בינינו נתקל בהם." הוא קם על רגליו ונע לעברה. היא עמדה

על שלה בצוואר זקוף וצפתה בו כשהקיף את השולחן הגדול. הוא עצר במרחק סנטימטרים ספורים ממנה. היא שאפה את ריח מי הקולון המבושמים שלו והטתה את ראשה כלפי מעלה כדי שתוכל לראות את פניו. הוא לא דיבר, ורק אותת לה לעבור לשולחן הישיבות. הוא משך עבורה כיסא כדי שתשב; היא עשתה כן. הוא התיישב בראש השולחן, כשהיא ישובה לימינו. החדר היה שקט, והיא הרהרה בפארסה המגוחכת שיצרו מחוותיו הג'נטלמניות לכאורה.

החיוך לא מש משפתיה כששאלה, "קשיים? אני לא בטוחה למה אתה מתייחס."

*

לפני שהגיב, נשען אנתוני לאחור והרהר בה. אש יוקדת בערה בעיניה. הייתה בה יותר תעוזה משהייתה למחצית מנשיאי החברות הרבות שבבעלותו. אחרי כל מה שגרם לה לעבור, הוא לא יכול שלא להתרשם עמוקות.

"לא הייתי בטוח שתבואי הנה היום."

"לא ידעתי שהבחירה בידיי. אני מאמינה שמחויבויות העבודה שלי כוללות ציות להוראות."

"זה נכון." הוא בחר את מילותיו בקפידה.

"אבל אולי ניתן לאמן אותך."

שפתיה התעוותו, אבל היא לא נעה. אם תניח למילותיו לפגוע בה, כל שתשיג יהיה אובדן שליטה בלבד. ואם תאבד את השליטה - הוא ישיג את שלו. יתכן שישיג זאת בין כה וכה, אבל היא נשבעה שאינה מתכוננת לתת לו הכול מבלי להיאבק. "אני עושה כמיטב יכולתי. ועכשיו, לגבי הקשיים האמורים?"

נשמעה דפיקה על הדלת וארוחת הצהריים הוכנסה אל החדר. הם ישבו בדממה שעה שהמשרתת הצעירה הניחה לפניהם את המזון ושאלה את אנתוני אם יזדקקו למשהו נוסף. הוא אמר לה שהם בסדר ברגע זה. היא נסוגה מהמשרד וסגרה את הדלת אחריה.

"קשיים, כן - אני הוצאתי 215 אלף דולרים על עסקה. אני נוהג לעשות עסקאות רווחיות. ציפיתי לתמורה טובה יותר מזו שקיבלתי במהלך שלושת השבועות האחרונים."

אם זה היה אמור לזעזע אותה, זה לא עבד. היא הרימה את מזלגה באגביות, אכלה פיסת ברוקולי, והשיבה. "אני מאמינה שאתמול קיבלת החזר עם ריבית נאה." היא דקרה פיסת ברוקולי נוספת, והוסיפה, "חוץ מזה, אתה לא היית זה שהחליט שהרכישה העסקית שלך תיכלא בגפה במשך כמעט שבועיים?" היא אכלה עוד ברוקולי. חלק ממנה פחד מפעולת תגמול, אבל יותר מוחה האמין שהוא מעריך את האומץ שגילתה.

"זה נכון, ובעקבות המחזה שאני עד לו ברגע זה, אני מתחיל לחשוב שזה היה שווה את זה." הוא צפה בהבעתה כשדיבר. "ובחוזה שלנו לא הוגדר מועד גמר ספציפי."

קלייר לא ידעה אם עליה לשמוח שנראה שהתרשם. היא דווקא חשבה שתקופת העסקה מוגדרת מראש תהיה נחמדה, אבל לא עלה בדעתה להזכיר זאת ברגע זה. במקום זה, היא אמרה, "אז נראה שהקשיים באו על פתרונם." היא חשבה שדיברה בדי כבוד כדי להימנע מעימות, ובד-בבד, הצליחה להישמע חצופה במידה שהפגינה עמידות. האור החום-בהיר סביב קשתיות עיניו הבהיר לה איכשהו שהוא לא עומד בפני התפרצות. היא תלמד לקרוא

אותו. הם המשיכו לאכול.

היא הניחה לו לדבר רוב הזמן. הוא דן בעוד כמה מ"חוקי הבית". היא יכולה להסתובב בבית; עם זאת, בהתחשב בקשיים שהתעוררו עד כה, היא איננה מורשית לצאת החוצה, או לשקול לעזוב את השטח. המשרד שלו והמסדרון המוביל לסוויטה שלו הם מחוץ לתחום. היא תוכל לעשות ככל העולה על רוחה במשך רוב שעות היום - אלא אם הוא או קת'רין יורו לה אחרת. הוא לא עבד מהבית לעתים קרובות מדי, אבל כשיעשה זאת, תידרש קלייר להיות בקרבת מקום ופנויה בכל עת. בימים שיעבוד במשרד, דרישתו היחידה תהיה שתחזור לסוויטה שלה עד לשעה חמש בערב כדי לקבל הוראות. הוא גבר עסוק מאוד ולא יהיה בבית בכל ערב כדי לסעוד בחברתה; עם זאת, היא תקבל הוראות בנוגע לשעת ארוחת הערב, קוד הלבוש המצופה ותכניותיו השונות בימים בהם יתאפשר לו להגיע בכל זאת. כשישהה בעיר, תקבל קלייר הוראות לגבי כוונותיו לבקר בסוויטה שלה וזמן הגעתו המשוער. היא הגיבה מילולית לכל כלל וכלל.

המשרתת הצעירה עם האוכל חזרה לפנות את הכלים והביאה איתה קנקן קפה ושני ספלים. כאב הראש של קלייר הוקל בעקבות האוכל, אבל היא ידעה שעוד קפה יועיל לו מאוד. אנתוני אמר למשרתת הצעירה שהוא והעלמה קלייר ישתו את הקפה במרפסת השמש. היא הודתה לו ועזבה עם הקפה. קלייר לא זכרה מרפסת שמש מהסיור.

היא הלכה לצדו כשיצאו מהמשרד. הם פנו אל ירכתי האגף המרכזי של האחוזה, חלפו תחת המעבר המקושת שמעבר לגרם המדרגות הראשי, חצו את הסלון ונכנסו אל חדר שכל קירותיו עשויים מזכוכית. חולשה תקפה את קלייר כשעיניה מצמצו אל מול אור השמש החזק, והיא שאפה אל קרבה את אוויר האביב הרענן. החדר רוהט בכיסאות ובספות רטאן עטורות כרים צבעוניים, וצמחים טרופיים נראו בכל פינה. אנתוני התיישב על ספה דו-מושבית וקלייר בחרה באחד הכיסאות. שניים מכותלי החדר היו פתוחים ואפשרו לבריזה הקרירה והמרעננת לנשב פנימה. שלוות רוחה המזויפת נמוגה והתחלפה בקור רוח אמיתי שעה שהרוח בידרה את שיערותיה והיא האזינה לקולות הטבע העמומים.

כשהייתה ילדה, ידע אביה, שוטר באינדיאנפוליס, עד כמה אהבה את השהות בטבע. הוא נהג לקחת אותה לאחד הפארקים הלאומיים הגדולים מדי שנה, באביב. הם היו מבלים את סוף השבוע בטיפוס, דיג, שיחות ושיטוטים. סבא שלה, אביו של אביה, היה באָף בִּי אַיי. הזהירות הייתה להם טבע שני. במהלך סופי השבוע ההם, הוא היה נותן לקלייר להאמין שהיא זו השולטת בתכניותיהם ובהרפתקאות השונות שנקלעו אליהן. היא הרהרה בפעילויות השונות שעסקו בהן וחייכה, יודעת כעת שהוא היה האחראי על מרבית ההכוונה ועל כל היבט של השמירה על בטיחותם. ניחוח האוויר הרענן השיב אליה באחת את זיכרונות ההרפתקאות ההן.

מעבר לקצה מרפסת השמש, ראתה קלייר בריכה גדולה. המים היו מכוסים בכיסוי ברזנט גדול, על הדֶק לא היו כל רהיטים והמזרקות עמדו בשיממון. זו בהחלט לא הייתה העונה, אבל הבריכה עדיין נראתה כמו מקום נפלא להעביר בו את שעות הקלייר שלה ברגע שמזג האוויר יתחמם.

שעה שישבו ולגמו קפה חם כשהרוח הקרירה מנשבת סביבם, הודיע לה אנתוני שהוא עומד לנסוע לשלושה ימים לצרכי עבודה. עסקיו היו חובקי עולם ונסיעות היו חלק חשוב

מעבודתו. הוא יעזוב מאוחר יותר אחר הצהרים מאחר שהפגישות שנקבעו לו עמדו להתחיל בשעת בוקר מוקדמת מאוד. הוא תכנן לחזור הביתה ביום רביעי בערב, והיא תקבל הודעה במידה ויחול שינוי בתכניותיו.

"אנתוני, מה אתה עושה?"

"את באמת לא יודעת מי אני?"

היא פחדה לפגוע באגו שלו, אבל הגיעה למסקנה שכנות היא תמיד האופציה הטובה ביותר. "אני מצטערת אם אני אמורה לדעת, אבל אני חוששת שאין לי מושג. בהתחלה חשבתי שהשם שלך מצלצל מוכר, אנתוני רולינגס, אבל ניסיתי להיזכר במהלך כל השבועיים האחרונים, ואני חייבת להודות שאני לא יודעת."

הוא נשען לאחור וסיכם את תולדותיו בקצרה, וציין שאת מרבית הונו עשה מהאינטרנט, עם איש עסקים נוסף שבנה את עצמו בעשר אצבעות, בדיוק כמוהו. הוא והחבר יצרו יחד את אחד ממנועי החיפוש הראשונים. בשלב מאוחר יותר, קנה את חלקו של ידידו בחברה, התפרש לתחומים שונים נוסף להייטק ובסופו של דבר, הצליח לא רע.

קלייר גיחכה. "אתה מתכוון לומר שהצלחת בצורה מדהימה, בגלל שבן אדם לא מגיע לכל זה..." היא הביטה על סביבותיה, " ...אחרי שרק הצליח לא רע. ועשית את ההון שלך מהאינטרנט, ולמרות זאת, הטכנולוגיה היחידה בבית שלך ממוקמת במשרד שלך?"

"אולי רציתי להפוך את הבית שלי למעין נווה מדבר, מקום מנותק לחלוטין מעולם העסקים שלי."

היא הרהרה בתשובתו לרגע. "אני מבינה. סבא שלי ואבא שלי עבדו במשטרה ובאף בי איי. הם ראו דברים שאף בן אדם לא צריך לראות. לפעמים, סבא שלי היה נעדר במשך חודשים שלמים כשעבד כסמוי. בעצם, אני זוכרת שסיפרו לי שהוא לא היה בבית שנתיים כשהייתי קטנה. אבא שלי הגיע הביתה בכל ערב, אבל גם הוא לא רצה שהבית יזכיר לו את העבודה בשום דרך. היה לי אסור לראות אפילו חוק וסדר בטלוויזיה. אני חושבת שזה היה בגלל שגם הוא רצה שהבית יהיה כמו שאמרת - מין נווה מדבר."

הוא המשיך ושאל אותה שאלות על משפחתה. היא סיפרה שסבה וסבתה נפטרו לפני שסיימה את התיכון. הוריה נהרגו בתאונת דרכים טראגית כשהייתה בשנתה השנייה באוניברסיטה. נותרו לה רק אחותה וגיסה בניו יורק. בהיסח הדעת, תהתה קלייר מתי תזכה לדבר שוב עם אמילי. היא המשיכה לדבר, מתענגת על משב הרוח ועל קולות ציוץ הציפורים. היא שאלה אותו על משפחתו. היא ראתה את עיניו מתקדרות ברגע שהשאלה נפלטה משפתיה, והוסיפה ברוגע, "אבל אם אתה לא רוצה לדבר על זה, אני לא צריכה לדעת."

יתכן שהייתה זו תפיסתה המהירה או ההבנה שהיא מסוגלת לקרוא אותו, אבל עיניו התבהרו. "גם הוריי אינם. הם מתו בתאונה כשהייתי בן עשרים וארבע. אין לי אחים, וגם הסבים שלי נפטרו." השלווה שבה לשכון בפטיו כשהחליפו דברי ניחומים מנומסים.

הקפה שלה נגמר, והיא לא ידעה מה עוד לומר. היא ראתה שאנתוני צופה בה כשנעצה את מבטה בבריכה. מעבר לה, השתרע הגן האחורי. היא ראתה את פינתו מחדרה, אבל לא יכלה לראות משם את הבריכה או את המרפסת. מעבר לגן היו עצים. היא ידעה שהם נמשכים עד אין קץ לאחר כל התצפיות ההן מחלון חדרה שבקומה השנייה, אבל מהמקום

בו ישבה כעת, ראתה רק את המסך האפור שיצרו, אשר אפף את הגן מכל עבריו. בקרוב, יהפכו ניצנים קטנים של ירוק את המסך הקודר לווילון ססגוני. היא כל כך אהבה את האביב.

אנתוני התנצל ואמר שעליו להתכונן לנסיעה שלו. הוא הוסיף שהיא מוזמנת להישאר במרפסת או ללכת לכל מקום אחר בבית. הוא יבוא לחפש אותה לפני שיעזוב. הוא חייך חיוך שנראה אמיתי. "אני שמח שהקשיים נפתרו. יש לי תכניות להסכם שלנו."

החיוך אכן נראה כנה, אבל הדברים שלא נאמרו אך השתמעו מהצהרתו גרמו לה לרעד. אחרי שעזב, היא הביטה מטה אל זרועה ובחנה את אותות הצמרמורת. היא ניסתה לשכנע את עצמה שנגרמה בשל הרוח הקרירה.

היא חזרה אל הסוויטה שלה, מכירה בעובדה שברגע שניתנה לה החירות לשוטט כאוות נפשה, פחת הצורך לעשות זאת באופן דרמטי. חוץ מזה, היא הייתה עייפה. לשינה עד מאוחרת יש השפעה כזו על אנשים; עם זאת, תחושה פנימית אמרה לה שסביר יותר שהקשיים של אתמול היו הגורם לתשישותה הגופנית ולמכאוביה. היא חשבה לעשות אמבטיה ארוכה ומפנקת באמבט השקוע הנהדר שלה כשנכנסה לחדר.

על מיטתה, פרושים כך שתוכל לראות כל אחד מהם היטב, נחו כמה וכמה בגדי ים: בגדי ים שלמים כמו אלה שלבשה בשיעורי השחייה בבית הספר, וגם בגדי ים בשני חלקים, מושלמים לרביצה בשמש. הם מצאו חן בעיניה, אבל היא תהתה אם יתאימו לה. ואז חשבה שמובן שיתאימו - בדיוק כמו כל שאר פריטי הלבוש שבארונה. היא לא יכלה שלא לתהות כיצד קוימה הבטחה שנעשתה בשבת בבוקר במהירות רבה כל כך, כבר ביום ראשון, במקום שנראה על פניו כה מרוחק.

הוא אמר לה שתקבל בגדי ים מחר. נראה שהוא גבר שעומד במילה שלו. היא רשמה נקודה אחת לזכותו. רשימת הנקודות השליליות הייתה אינסופית.

כשהציצה מתחת לכיסוי המיטה הלבן, ראתה מתנה עטופה. זו הייתה קופסה קטנה, עטופה בנייר אריזה לבן וקשורה בסרט זהב. היא אהבה מתנות בדרך כלל, אבל היא הרגישה רע לגבי המתנה הספציפית הזו. מה המשמעות שלה? האם שלח לה מתנה בגלל ההתנהגות הקודמת שלו, או בגלל איך שהתכוון להתנהג מעתה ואילך? היא הרימה את הקופסה והחליטה שהיא לא רוצה לדעת. היא הניחה את המתנה בפינת מיטתה, ונכנסה לחדר הרחצה בלאות כדי לטבול באמבט.

אחרי הרחצה, היא בחרה באותו חלוק רך שלבשה קודם לכן. הוא היה חמים. היא נעלה נעלי בית, והתכוונה להישאר כך עד שתלך לישון. היא הברישה את שיערה הרטוב, והחליטה שלא להתאפר. השעה הייתה רק חמש וחצי בערב, אבל היא חשה מותשת.

אנתוני אמר שיחפש אותה לפני שיעזוב. היא ציפתה למצוא אותו בסוויטה שלה. אם תפתח את הדלת והוא לא יהיה שם, האם תחוש אכזבה? - רק מפני שרצתה שיעזוב, וכניסתו לחדר כדי לומר שלום תחיש את מועד עזיבתו הנכסף. היא לא התאכזבה כשפתחה את הדלת, ונוכחותו לא הבהילה אותה הפעם. הוא ישב ליד השולחן כשהמתנה בידו. "לא פתחת את המתנה שלך."

"ידעתי שהיא ממך וחשבתי שאולי תרצה לראות אותי פותחת אותה," שיקרה. הוא הניח את הקופסה על השולחן וניגש אליה. למרות שהתנשא גבוה מעליה, עמדה קלייר על שלה

והביטה היישר בעיניו כשגופו נגע בשלה. הוא הצמיד אותה אל גופו והחזיק בה בזרועותיו החזקות והיציבות. היא ידעה שעיניה הירוקות נראות יגעות כשבחן את פניה. עיניו החומות הרכות הבהבו כשניחוח המושק שנדף מגופו אפף את חושיה. היא לא הייתה מפוחדת; רק עייפה. היא התפללה ללא קול: אלוהים היקר, אם הוא רוצה שאעשה משהו, אני מקווה שזה ייגמר מהר.

הוא הרים אותה בתנועה זורמת אחת ונשא אותה אל המיטה. למרות שהיה צריך לנסוע אחר הצהריים, הוא לא נראה כממהר. במקום להיחפז, הוא השכיב אותה על המיטה ופתח את החלוק שלה באטיות. היא לא נעה כשנעמד וסקר את גופה העירום, ורוד לאחר הרחצה במים החמים ומדיף ריחות מלחי אמבט משכרים. איש מהם לא דיבר. לא היו שום הוראות, עלבונות, או חוקים. הוא ניסה לכבוש את יצריו המתלהטים כשאצבעותיו נעו באטיות, כמרחפות, על קווי המתאר של חזה, ואז במורד בטנה ועל פני ירכיה.

הלהט התעצם כשמגעו הפך לליטופים. היא לא רצתה להגיב; רצתה להישאר אדישה לחלוטין למעשיו. היא הזכירה לעצמה שזה הגבר שפגע בה. ולמרות הכול, כשנגעו שפתיו בעורה הרך, נושקות לצווארה, מרפרפות על עצם הבריח, מוצצות את בשר שדיה - הזדעזע גופה עמוק מבפנים. היא ניסתה להיאבק בתחושות, ושכבה דומם עד שלשונו החלה מגרה קלות את פטמותיה ואצבעותיו החלו לחקור עומקים חדשים. מבלי משים, הדפה קלייר הצדה את האבסורד שבמצב, כמו-גם את תחושתם הגסה של הזיפים שעטרו את לחייו. פטמותיה התקשו שעה שגפה התקמר, הודף את שדיה גבוה, אל פיו.

החדר הוצף אור טבעי שזרם מבעד לווילונות הפתוחים. היא התיישבה זקופה והניחה לו להסיר ממנה בעדינות את החלוק בזמן ששפתיו הוסיפו להשתעשע בעורה. ואז, הוא התנשף בחדות.

היא קפאה - לא בטוחה מדוע השמיע צליל שכזה - והסתובבה לראות את פניו. תוויהן נראו רכים וחרושי דאגה יותר מכפי שראתה אי-פעם. הוא לא אמר מילה ורק ליטף ברוך את צווארה ואת גבה. מגעו היה חושני, זהיר ועדין.

באטיות, הוא הצטרף אליה על המיטה, וחדר אל גופה רק אחרי שווידא שהיא רטובה ומוכנה. הוא היה שם בעבר, אבל זה היה שונה. הקולות היחידים שבקעו מפיו היו צלילים חסרי פשר שמשמעותם ברורה. במהרה, היא הגיבה באותה השפה. הפעם, הוא לא היה היחיד שהגיע לשיא.

אחרי ששניהם באו על סיפוקם, היא נחה על סדיני הסאטן בזמן שהוא ניגש לשולחן, עירום לחלוטין. ממקום משכבה, ראתה קלייר את שריריו המפוסלים, שהובלטו ביתר שאת בשל המאמץ, ואת עורו המוצק, הנוצץ מזיעה. הוא לקח את הקופסה ופנה אליה. היא הרימה את ראשה מהכרית, ושיערה הארוך, הלח והחום, עטר את פניה בגלים. הוא הושיט לה את המתנה וצפה בה כשהסירה את נייר העטיפה מקופסת הקטיפה השחורה. בפנים היה שעון יד של סְבָרוֹבְסְקִי. היא חייכה.

"כדי למנוע את הישנותם של קשיים נוספים בעתיד," אמר ברכות.

"תודה רבה. הייתי מאוד רוצה להימנע מהם."

היא החזירה לו את הקופסה והניחה את ראשה על הכרית. אחר כך עצמה את עיניה, מרוקנת לחלוטין, וחשה בחמימות הרכה כשעטף את גופה בשמיכות. היא עדיין הריחה את

ניחוח המושק של גופו כששקעה בשינה עמוקה, ממנה לא התעוררה עד יום שני בבוקר.

*

כשהקיצה משנתה, תהתה קלייר האם אתמול בערב התרחש במציאות. איך זה יכול להיות שהוא היה אמיתי, אם גם יום שבת היה אמיתי כמותו? האם יכול אנתוני רולינגס באמת להיות שני גברים שונים כל כך? כשערפל השינה החל להתפזר, הבינה קלייר שמי שלא יהיה, הוא נסע למשך היומיים וחצי הבאים. ההבנה הזאת נסכה בה חיוניות מחודשת. היא לא ידעה מה תעשה עם שישים וחמש שעות החירות שעמדו לרשותה, אבל לא היה לה ספק שתמצא משהו.

הווילונות הוסטו וארוחת הבוקר שלה המתינה על השולחן כשיצאה מחדר האמבטיה. בשמיים הסתמן גוון חיוור מאוד של כחול, והיא דימתה שראתה עננים נקבצים באופק. זה היה אביב נוסח איווה. מזג האוויר עשוי להיות בלתי צפוי. אחרי שאכלה, החליטה לנסות את הבריכה הפנימית. היא שחתה הלוך-חזור במשך ארבעים דקות, ואז נחה בג׳קוזי. זו הייתה הרגשה נהדרת - לדחוק את שריריה עד קצה גבול היכולת. להוציא את מחויבויות העבודה שלה, היא לא עשתה שום פעילות גופנית במשך שלושה שבועות כמעט. למרבה ההפתעה, נראה שהמחסור בפעילות גופנית לא גרם לעלייה במשקל. לא היו לה מאזניים, אבל היא הסיקה זאת מהתבוננות במראה וממדידת בגדיה החדשים. למען האמת, נראה שאיבדה מעט ממשקלה. היא נשענה אחורה ועצמה את עיניה, מאזינה לקולות הזמזום והבעבוע של הג׳קוזי, והבינה שהסיבה לכך הייתה השינוי בתזונה. היא לא שתתה אלכוהול בכלל במהלך שלושת השבועות האחרונים - אפילו לא כוס יין. והיא גם לא הכניסה לפיה ולו פירור מתוק אחד - לא עוגייה, לא בראוני, אפילו לא קוביית שוקולד מריר. עכשיו, כשההבנה הכתה בה, חשה קלייר שהיא כמהה לקצת שוקולד.

שישים וחמש השעות חלפו ללא אירועים מיוחדים. היא חקרה את הבית ביסודיות. הוא היה עמוס חפצי מותרות, רחב ידיים, וכלל כל מיני המצאות שונות ומשונות שנועדו להקל על חיי הדיירים; ועם זאת, ככל שהעמיקה לחקור, כך גברה בה יותר ויותר התחושה שהבית עדיין היה כלא. היא לא יכלה לעזוב. היא לא יכלה לצאת החוצה. נכון שהיה גדול ומפואר יותר מהסוויטה שלה, אבל עדיין היו לו קירות.

היא עשתה מאמץ ללמוד את שמות העובדים. המשרתת הצעירה שהביאה אוכל הייתה סינדי. הגבר הצעיר שכמעט שלא דיבר אנגלית היה קרלוס. הנהג של אנתוני נקרא אריק. היו אחרים שניקו, בישלו, כיבסו וטיפלו בגנים, אבל קלייר ראתה אותם לעתים נדירות בלבד, ולכן לא הייתה לה הזדמנות ללמוד את שמותיהם. ובכל זאת, בכל פעם שנתקלה באחד מהם בעֲברה במסדרון, הם היו מכירים בנוכחותה במנוד ראש. "העלמה קלייר."

ביום רביעי, לפני שובו הצפוי של אנתוני, ישבה קלייר במרפסת השמש וצפתה בענני הגשם הגדולים והכבדים שנקבצו במערב. חודש קודם לכן, הייתה תופעת מזג האוויר הזו מסעירה את חושיה. היא אהבה לחזות בהתחוללות סערות, בין אם באופן אישי או על גבי מסך הרדאר, ותמיד נמלאה התרגשות כשעשתה כן. כשהעננים הכהים החלו להתקרב, שמעה קלייר את קולו המתגלגל של רעם וחשה בירידת לחץ האוויר האופיינית לרגע. היא ידעה שאיווה, כמו אינדיאנה, ידעה לא מעט סופות טורנדו. למרות הירידה בלחץ האוויר,

הורו לה האינסטינקטים שלה שהסערה הזו עומדת להיות בסך הכול עוד סופת רעמי אביב מהסוג הרגיל, הרועש והראוותני, סופה שנביחתה גרועה מנשיכתה. היא צפתה והאזינה במשך כמה רגעים, מהופנטת. בעבר, תמיד הייתה עסוקה מכדי פשוט לשבת ולהקשיב למזג האוויר. עכשיו, היה לה את כל הזמן שבעולם לעשות זאת.

הייתה זו קת'רין ששברה לבסוף את הכישוף. "העלמה קלייר, תיכנסי בבקשה. אנחנו צריכים להגיף את החלונות, ואת תירטבי."

היא נכנסה והלכה לסוויטה שלה. יללת הרוח חשמלה את חושיה. היא ידעה שאנתוני יחזור היום. היא שנאה אותו בכל מאודה. היא תיעבה את התנהגותו האדנותית, את גישתו חסרת הרחמים, ומעל לכל - את נטיותיו הסדיסטיות. והיא שנאה להיות לבדה. היא חיבבה מאוד את קת'רין, אבל היא התייחסה אליה כמו אורחת או מעבידה. היא השתוקקה למישהו שתוכל לדבר איתו, לצחוק איתו, מישהו שפשוט יארח לה חברה. אבל, בכל לבה ונשמתה, היא לא רצתה שהאדם הזה יהיה אנתוני רולינגס. לכן, כשהגיעה השעה חמש וקלייר ציפתה להודעה על הגעתו, הייתה אמורה לשמוח למשמע מילותיה של קת'רין. "מר רולינגס מתעכב בגלל הסערה. הטייס מסרב לטוס מערבה משיקגו בגלל העננים הגבוהים. הוא יהיה בבית מחר בערב ומתכנן לסעוד בחברתך כשיגיע. תדעי יותר מחר."

היא הודתה לה על ההודעה, אכלה את ארוחת הערב שלה, קראה מעט והלכה לישון.

*

לאחר שובו של אנתוני, החלו חייה להתנהל על פי לוח הזמנים שפירט בפניה. היא חזרה אל הסוויטה שלה בכל ערב בחמש כדי לקבל דיווח על תכניותיו. הוא היה עמוס מאוד בעבודה ולא ביקר כלל ברבים מהלילות. לפעמים סעדו בסוויטה שלה ולפעמים בחדר האוכל. לפעמים תבע ממנה לבצע את מחויבויותיה, ולפעמים אמר שיש לו יותר מדי עבודה. הימים הפכו לשבועות, ובמהרה חלף חודש נוסף.

נקודת האור הייתה שלא נתגלעו קשיים נוספים. אין זה אומר שחוותה בשנית משהו דומה לאותו אחר הצהריים בסוויטה שלה, ההיפך הוא הנכון. כל משימה שהטיל עליה במסגרת התחייבויותיה החוזיות נסובה סביבו וסביבו בלבד. ואף על פי כן, היא שמחה שעלה בידה להימנע מאותן התפרצויות אלימות ובלתי צפויות.

באחד הימים לאחר ראשית חודש מאי, בחר אנתוני להישאר במיטתה של קלייר אחרי שגמר איתה. היא גילתה זאת רק אחרי שנרדמה והתעוררה באמצע הלילה לקול נשימותיו - יציבות ושוות. גילוי נוכחותו לצדה הפחיד אותה. האם היו לו תכניות נוספות? האם היא אמורה לעשות משהו? היא פחדה מדי להעיר אותו ולשאול. במקום זה, נעה באטיות ובשקט לקצה הצד שלה במיטה וחזרה לישון. כשהתעוררה בבוקר, הוא כבר לא היה שם.

ב-12 למאי, יום ראשון, הודיעה קת'רין לקלייר שמר רולינגס והיא יסעדו בפָּטְיוֹ האחורי. הטמפרטורות עלו תדיר, והגן נמלא צבע: גוני ירוק עמוקים, אדום ארגמני מהעצים אדומי הניצנים, ולבן זך משיחי המורן. אנתוני העסיק גננים ששתלו בגנים בשקידה אלפי פרחים עונתיים, הציבו עציצי חמר יפים בכל פינה ותלו עציצים תלויים מקסימים שתפרחות משתלשלות מהם. הבריכה נפתחה זה לא מכבר והמזרקות שבו לפעול והאירו בלילה במופע אורות צבעוניים ששינה את צבע המים מתכלת, לוורוד, לסגול, לירוק ושוב לתכול.

קלייר זכרה את היום ההוא היטב, מפני ששעה שישבו לאכול שאל אותה אנתוני לפתע, "כבר שחית בבריכה החיצונית? היא מחוממת."

לאחר זמן רב כל כך שבמהלכו צייתה לחוקים ונאסר עליה לצאת החוצה, הכזיב אותה עוז רוחה הפעם; היא החלה לבכות. תגובתה הפתיעה אותו בבירור. היא הצליחה למלמל מבעד ליפחותיה, "לא הייתי בחוץ כבר חודשיים. לא חשבתי שמותר לי לצאת."

גם אם תגובתה הראשונית נגעה ללבו, לא ניכרו בקולו כל אותות לכך כשהשיב, "כן, זה נכון. אני יודע בדיוק כמה זמן עבר מאז שהיית בחוץ." הוא השתמש שוב באותה נימה אדנותית שתיעבה. "ואני שמח לשמוע שאת עדיין זוכרת בידי מי מצויה השליטה על זכויות היתר הנוספות שלך."

קלייר הנהנה ברפיון. היא הבינה. הוא כחכח בגרונו. היא הביטה בעיניו וניסתה לסלק את הדמעות מריסיה. "כן, אני מבינה, אבל אני באמת אוהבת להיות בחוץ."

"אני בטוח שאת חכמה מספיק כדי למצוא פתרון," התגרה בה.

מבולבלת ומאוכזבת בשל אובדן תחושת השוויון המדומה שחשה קודם לכן, אמרה קלייר, "אני לא בטוחה שאני מבינה למה אתה מתכוון."

"קלייר, אני אדם חשוב. יש לי מאות אלפי עובדים במאות חברות ואני מקור הפרנסה של כל אחד מהם. יש לי הרבה מאוד עיסוקים בכל רגע נתון. הניסיון לנחש את כל הרצונות והגחמות שלך לא מדורג גבוה ברשימת העדיפויות שלי. אם את רוצה לצאת החוצה, פשוט תבקשי."

הפשטות בדבריו הבהילה אותה, והמציאות העלתה בה תחושת קבס. היא הייתה אדם מבוגר, ובכל זאת מצאה את עצמה מבקשת רשות לצאת החוצה. היה לה קשה להיזכר בוודאות, אבל היא לא זכרה שעשתה זאת מאז שהייתה בת עשר או אחת-עשרה. זה היה אחד המבחנים שלו. האם תיכנע לסמכותו, או שאולי תסרב ותבלה את כל הקיץ סגורה בין כתלי הבית? ואם תיכנע, האם באמת מדובר בכניעה, או שאולי זוהי רק דרך לתמרן את המצב לטובתה? המאבק הפנימי שתחולל בתוכה נמשך זמן קצר בלבד.

"אנתוני, האם אני יכולה בבקשה לעזוב את הבית ולצאת החוצה?"

"מותר לך להיות בחוץ; עם זאת, אסור לך לעזוב את השטח בלעדיי או ללא רשותי." הוא דיבר באותה נימה שנואה, אבל כל תשומת לבה של קלייר התרכזה במשמעות דבריו. הוא המשיך, "אל תשכחי שעלייך להיות זמינה עבורי בכל זמן שאני כאן, ובהתאם לזאת, השוטטות בגנים אסורה כשאני בבית, ואת חייבת לחזור לסוויטה שלך בכל ערב עד השעה חמש לשם קבלת הוראות. תוכלי לציית לכללים האלה?"

"או, כן, אני בהחלט יכולה!"

אמנם עדיין הייתה בכלא, אבל הוא הכפיל את גודלו בן-רגע.

פרק 7

חמדנות, בהיעדר מילה הולמת יותר, היא דבר טוב. החמדנות, על כל צורותיה - תאוות הבצע, האהבה והידע - היא הדחף אשר הניע את עלייתה של האנושות כולה לגדולה.
- גוֹרְדוֹן גֶקוֹ, ווֹלְסְטְרִיט

ענן העשן שאפף את התקרה המוגבהת יצר ערפל שגרם לאורות הפלורוסנט להיראות עמומים בינות לכתליי המשרד הקטן. נֵייתַ'נִיאֶל חרק בשיניו בזמן שניתח את המספרים. מאז הנפקת החברה, הראו טורי המספרים רווחים. שווי המניות הוסיף לעלות, ודיווחי השוק הצביעו על מגמה חיובית. הנתונים של תאגיד רוֹלְס אכן העידו על רווחים, ובהתחשב במצב הכלכלה הנוכחי של 1970, זה היה דבר טוב. הבעיה הייתה שניית'ניאל רולס לא רצה סתם טוב. הוא לא הסתפק ברווח. הוא רצה יותר - הרבה יותר. הקול שבקע ממפזר החום יצר זמזום מהפנט משהו. הוא נשען לאחור, שאף ממושכות מהסיגריה שבידו, ועיסה את רקותיו. איך יוכל לגרום לספרות שבטור הרווחים להכפיל את עצמן? אחרים עושים את זה, לעזאזל. גם הוא רצה להיות כמותם.

הוא לחץ על הכפתור השחור שבקופסה הקטנה, ושאג, "קוני, תביאי הנה את סמואל, עכשיו!" הקול המקוטע השיב מיד. "כן, אדוני, מר רולס."

*

סמואל נכנס למשרד הקטן, שקירותיו מחופים עץ, ושאף אל ריאותיו את העשן העומד. כשראה את אביו רכון מעל ספרי החשבונות וגיליונות המאזן, ידע בדיוק מה עומד לבוא: הוא ייאלץ להאזין שוב לאחד מנאומי האנחנו יכולים להצליח הרבה יותר שלו. "כן, אבא, רצית משהו?"

"ראית את המספרים העדכניים?"

"כן, המכירות למפיצים הגדולים עלו בשמונה-עשר אחוזים."

"זה הכול פירורים! אי אפשר להתקדם לשום מקום עם שוק הטקסטיל של ארצות הברית. אנחנו חייבים לשקול שוב את הרעיון להעביר את המפעלים שלנו לחוץ לארץ. אנחנו יכולים לייצר במקסיקו את אותה הסחורה ברבע ממה שזה עולה לנו כאן. איגודי העובדים המזוינים בג'רזי עולים לנו הון עתק."

סמואל למד מזמן כיצד לפייס את דעתו של אביו. הוא ידע שצריך לתת לו להוציא קיטור ושהדברים יירגעו לאחר מכן. "כבר בדקנו את האפשרות הזאת. הבעיה היא שנצטרך לפטר מאות עובדים שהיו נאמנים לנו כל השנים האלה. חוץ מזה, כמו שאמרתי, אנחנו ברווח."

ניית'ניאל נשף ענן עשן לעומת בנו. "החלטתי לשכור את גֶ'רֶד קְלוֹסוֹן ולמנות אותו לאחראי על התחום הפיננסי. לאיש הזה יש כמה רעיונות מהפכניים."

"הוא לא עזב את נְיוּ אִינְגְלֶנְד אנרגיה בעיצומן של ההאשמות בנוגע לפעילויות בלתי

חוקיות?"

"הם לא הצליחו להוכיח שום דבר. חוץ מזה, ראיתי את המספרים. כשקלוסון היה מעורב בפיננסים ב-נ. א. אנרגיה, הרווחים שלהם היו מטורפים. מאז שהוא עזב, הם בקושי מצליחים להחזיק את הראש מעל המים." סמואל החריש. "הבן אדם הזה פשוט גאון. נפגשנו כמה פעמים. הוא מאמין שלרולס יש פוטנציאל, ויש לו כמה רעיונות מצוינים."

סמואל ידע שלדעתו לא ייוחס כל משקל. אם ניית'ניאל כבר החליט, משמעות הדבר היא שג'רד קלוסון עומד להצטרף אליהם. הדבר היחיד שיוכל לעשות זה לצפות, ולעשות כמיטב יכולתו על מנת לעצור כל פעילות בלתי חוקית בטרם תחל. "החוזים עם בית הַאנְטִינְגְטוֹן נמצאים בשלבי הסיכום הסופיים. יש להם תכניות לקו ביגוד חדש. פוטנציאל הרווחים עצום. יש להם מפיצים בכל רחבי החוף המזרחי."

"הכול פירורים מזוינים," רטן ניית'ניאל.

פרק 8

חוסן מנטאלי וגישה חיובית איתנה מחוללים יותר נסים מכל סם פלא.

- פַּטְרִישְׁיה נִיל

קלייר הצליחה לשרוד את החודשיים האחרונים באמצעות טכניקה שכינתה "מִידוּר". היא לא יכלה לשאת את מצבה בכללותו, אבל הצליחה להתמודד עם חלק אחד בכל פעם. שיקול הדעת הלקוי להחריד שהכניס אותה למצב הזה: הטיפול, העונש, או ההשלכות שהוא האמין שהייתה לו הזכות או היכולת להטיל עליה, המטלות שציווה עליה למלא, והעובדה שצייתה לו, כל אלה היו יותר מדי. היא הייתה חייבת להפריד ביניהם ולהתמודד עמם במנות קטנות וקצובות. בימים מסוימים, מצאה שזה אפשרי; באחרים, זה היה קשה מנשוא.

שגרת הבוקר שלה כללה כעת שחייה והרמת משקולות. אומרים שפעילות גופנית מייצרת אנדורפינים, ואנדורפינים מסייעים בשיפור מצב הרוח. זה נראה לה כמו רעיון טוב.

לפני שהורשתה לצאת החוצה, בילתה קלייר שעות אחר צהריים רבות מכורבלת בשמיכה, צופה בסרט טוב באולם הקולנוע שבקומה הראשונה. בהתחשב בלוח הזמנים העמוס של אנתוני, היא תהתה האם השתמש בו אי-פעם. היו שם מאות - אם לא אלפי - סרטים דיגיטליים. קלייר אהבה את הקלאסיקות, ובייחוד מחזות זמר. הם שימשו מפלט נהדר ממציאות חייה העגומה. היא יכלה להעביר אחר צהריים שלם מכורבלת בכורסה גדולה ורכה, צופה באנשים מאושרים שרים ורוקדים.

זה היה לקראת סוף מאי, והיא ניצלה את חירויות השהייה בחוץ שניתנו לה בכל הזדמנות שהייתה לה: היא התרגעה ליד הבריכה, טיילה בגנים, או קראה ספר בחצר.

ברגע זה, היא רצתה לחקור. היא שיערה שתוכל לראות ביערות זני צמחים ובעלי חיים מרתקים. עברו כבר כמה שנים מאז שלמדה את מדעי כדור הארץ, אבל היא האמינה שהדברים שלמדה יחזרו אליה. אנתוני אמר שהבית נבנה לפני ארבע-עשרה או חמש-עשרה שנה. היא האמינה שאיש לא שוטט ביערות הסמוכים אליו מזה שנים רבות. היא התלהבה מההזדמנות לחזות בחיי בר אמיתיים, שיד אדם לא נגעה בהם. היא ידעה שלא יהיו שם דובים או אריות, אלא רק צבאים, ארנבים, ציפורים ומיני מכרסמים. במצבה הנוכחי, דרבן אותה אינסטינקט השימור העצמי שלה למצוא נקודות אור בכל מקום שיכלה.

היא ביקשה מאנתוני מגפי שטח לפני שלושה ימים. כעת מדדה אותם והתכוננה להרפתקה חדשה. היא שאפה אל קרבה את ניחוחו המתוק של הטבע, וניסתה להחליט באיזה כיוון לפנות כשקת'רין ניגשה אליה במרוצה. "העלמה קלייר, אני כל כך שמחה שהגעתי לפני שיצאת."

תחושת הרוגע שאפפה אותה התפוגגה בערפילי אחר הצהריים. "לא, נראה שהגעת בדיוק בזמן, ואני מבטיחה לחזור לפני חמש."

"העלמה קלייר, בדיוק קיבלתי שיחת טלפון ממר רולינגס. יש לו מחויבות חברתית הערב,

בדֶוֶונְפּוֹרְט. זה אירוע של התזמורת הסימפונית של ארבע הערים בתיאטרון אַדְלֶר."

"אז זה אומר שהוא לא יחזור הערב?" שאלה קלייר. היא חשבה שאולי תוכל להישאר בחוץ אחרי השעה חמש.

לא, העלמה, הוא יחזור."

"מתי?"

"הוא יהיה כאן בשש, כדי לאסוף אותך. את עומדת להתלוות אליו באירוע."

היא בהתה בקת'רין באי-אמון. בדיוק הרשו לה לצאת החוצה, ועכשיו היא נוסעת לדוונפורט, לאירוע של התזמורת הסימפונית של ארבע הערים. היא ידעה שסירוב בנוסח "לא, תודה" לא בדיוק בא בחשבון. מחשבותיה החלו מתרוצצות. "קת'רין, אף פעם לא הייתי באירוע כזה בעבר. תוכלי לעזור לי?" היא התפללה שזה לא מבחן נוסף בנושא קוד לבוש הולם.

"מובן שאעזור לך, העלמה. בואי נעלה לחדרך ונתחיל בהכנות."

וזה מה שעשו. קת'רין פנתה היישר לארונה וחזרה עם שמלת ערב ארוכה ושחורה. היא הייתה פשוטה, אבל יפהפייה עד להדהים. קלייר התקלחה בפעם השנייה לאותו יום. קת'רין עזרה לה עם האיפור והתסרוקת. הן יישרו, סידרו ותלתלו את גלי שיערה הארוך והערמוני וערמו אותם על קדקודה, מותירות רק כמה תלתלים גולשים במורד צווארה. היו שם אפילו עגילים מרהיבים שתוכל לענוד. היא הידקה אותם אל אוזניה וחשבה כמה זמן עבר מאז שענדה תכשיטים וכמה יפה נראו העגילים בשילוב תסרוקת אסופה ומורמת.

אביזר נוסף שהפתיע אותה היה תיק הערב. היא לא הלכה לשום מקום ולא נזקקה לתיק מזה חודשיים, אבל הערב, קת'רין הביאה לה אחד. אנתוני היה אמור לחזור הביתה ולהיות מוכן ליציאה עד שעה שש. הקונצרט עמד להתחיל בשמונה וקוקטיילים יוגשו בשעה שבע. קת'רין הסבירה שייקח להם שעה להגיע לדוונפורט, ושאריק יסיע אותם בלימוזינה.

לפני שהתלבשה, ישבה קלייר בחלוקה על שפת אמבט השיש הגדול, שיערה ואיפורה עשויים ומושלמים, ונאבקה בתחושת הבחילה המבעבעת.

היא הביטה בקת'רין ושאלה, "למה מר רולינגס מצפה ממני הערב? איך אני אמורה להתנהג? אם יש לו כללים בנוגע ליציאות מהבית, הוא לא ציין אותם בפניי; ואם את יודעת על כללים כאלה, אשמח מאוד אם תוכלי להסביר לי אותם." עיניה של קת'רין זרחו בדאגה ובחמלה. קלייר האמינה באמת ובתמים שרצתה לעזור לה, ושתעשה כל דבר כדי לדאוג שהערב יעבור בהצלחה הן עבורה והן עבור מר רולינגס. היא התיישבה לצדה, לקחה את ידה בעדינות ואמרה, "העלמה קלייר, את רק צריכה להיראות יפהפייה, וכך את נראית."

חיוכה הרגיע אותה. "מר רולינגס הוא איש עסקים רב השפעה ביותר. הוא מאמין גדול בהשפעתה המכרעת של ההופעה החיצונית. כשדברים נראים כמו שצריך על פני השטח, אנשים מטילים ספק בתוך רק לעתים נדירות; מצד שני, דברים עשויים להיות נפלאים במציאות, אבל כשהם אינם נראים כך כלפי חוץ, קשה מאוד לשנות את תפיסתם של אנשים לגביהם. ולכן, העלמה קלייר, מצופה ממך להיות בת-הלוויה המושלמת: יפהפייה, מנומסת, שבעת רצון, ומלאת הערכה."

קלייר הרהרה: טוב, פשוט נהדר. העיקר שאין לחץ.

קת'רין המשיכה, "אדם במעמדו של מר רולינגס נבחן כל הזמן תחת זכוכית מגדלת. חלק צופים בו בניסיון לחקות אותו; חלק צופים במטרה להטיל בו דופי. זו הסיבה שהוא מצפה שביתו יהיה נווה מדבר של שלווה. הוא חייב לעשות כל כך הרבה בשביל אנשים רבים כל כך, שהוא זקוק למקום שיוכל לנוח בו, למלא בו מצברים. לכן את היית כל כך טובה עבורו."

קלייר הביטה אל תוך עיניה של קת'רין. היא הייתה כנה. היא האמינה שקת'רין רוצה אך ורק בטובתו של אנתוני, אך יחד עם זאת, הייתה בטוחה שאין לה צל של מושג מה בדיוק דרש מחלק מהעומדים לשרתו.

היא המשיכה, "אבל, מעל לכל, מר רולינגס דורש חשאיות ודיסקרטיות מכל מי שעובד עבורו או קרוב אליו." קלייר הרהרה בדבריה. "העלמה קלייר, לך ניתנה ההזדמנות הנדירה להכיר את מר רולינגס באופן שמרבית האנשים לא זוכים לו. אסור לך לחלוק את המידע שברשותך עם אף אחד. הוא הרשה לך להתוודע אל צד אינטימי יותר שלו. המר רולינגס שהעולם מכיר הוא זהיר הרבה יותר. הוא נתן בך אמון. את צריכה לדעת שהוא לא בוטח לחלוטין בהרבה אנשים. אל תדוני במר רולינגס או במערכת היחסים שלכם עם אף אחד בשום פנים ואופן." היא חייכה ולחצה את ידיה של קלייר. "אני יודעת שתהיי נהדרת, העלמה קלייר. מר רולינגס יתגאה לצעוד לצדך."

לרגע, ישבה קלייר בשקט ושקלה את מילותיה של קת'רין: הזדמנות נדירה? אמון? צד אינטימי יותר שלו? היא לא ביקשה שום דבר מכל זה. למען האמת, היא שקלה את האפשרות לנסות לברוח מהקונצרט. האם קת'רין באמת מצפה שתרגיש שהוא חולק לה כבוד מיוחד? התואר ההולם ביותר לרגשותיה היה, כנראה, "חצויה".

קת'רין התעקשה שתאכל ארוחת ערב קלה לפני שתלבש את שמלת המשי המעוטרת רקמת חרוזים. המחוך בעל סגירת הקולר התאים בשלמות לגופה, כאילו נוצר במיוחד למענה. לאחר שנעלה את נעלי העקב הגבוהות והשחורות של רַאלְף לוֹרֵן, היה אורכה של השמלה מושלם. רקמת החרוזים הפכה את הבד לכבד יותר מכפי שציפתה. היא בחנה את עצמה במראה, חגה קלות סביב עצמה וראתה את החצאית נעה בתיאום מושלם עם גופה. זו הייתה השמלה המהממת ביותר שראתה אי-פעם, ומיותר לציין שמימיה לא לבשה שום שמלה שהגיעה לקרסוליה. לאחר מכן, סייעה לה קת'רין לעטות על כתפיה שכמיית משי שחורה, קלת משקל, והושיטה לה את תיק הערב התואם, אליו הכניסה מבעוד-מועד פודרייה ושפתון.

היא הזכירה לה, "יהיו שם אנשים בכל מקום. זכרי שמראית עין היא הכול. העלמה קלייר, את עוצרת נשימה!" עיניה נצצו באישור.

קלייר הביטה שוב בהשתקפותה וחשה כאילו היא מתבוננת במישהי אחרת.

היא חייכה בהיסח הדעת לאישה שבראי, והסכימה שהיא אכן נראית יפהפייה.

ב-17:50, הן עזבו את הסוויטה ופנו אל אולם הכניסה. במקום ללכת במסלול הרגיל, הובילה קת'רין את קלייר בדרך הארוכה יותר, שדרשה מהן לרדת בגרם המדרגות המרכזי. כשהגיעו אל ראש המדרגות, כחכחה קת'רין קלות בגרונה. היא נשאה את מבטה אל קלייר, שהייתה גבוהה ממנה עכשיו, בנעלי העקב שלרגליה, וחייכה אליה חיוך מעודד. היא החוותה בידה ואותתה לה לרדת ראשונה.

אנתוני עמד ליד הדלת, שקוע בכתיבת הודעה באייפון שלו. הוא קרן ביטחון ומגנטיות חייתית. הטוקסידו שלבש, שנתפר ללא ספק במיוחד עבורו, נראה נהדר והדגיש להפליא את כתפיו הרחבות. כל שיערה משיערות ראשו הכהות עמדה במקומה, מוברשת ומשוחה בג'ל. לחייו היו חלקות לאחר גילוח קפדני. קלייר לא יכלה להימנע מלחשוב שהוא נראה נאה עד להדהים. הוא נשא את עיניו לאחר שקת'רין כחכחה בגרונה. דומה שהעסקה שתבעה את כל תשומת לבו התפוגגה ונעלמה לפתע פתאום. הוא צפה בקלייר היורדת בחן במדרגות. עיניו שתו בצמא כל תנועה מתנועותיה, והיא תהתה אם יחייך. היא לא הייתה בטוחה כיצד יגיב. הבעת פניו שידרה שביעות רצון. היא רצתה באישורו. היא אמרה לעצמה שהיא לא זקוקה לו, שדי לה שראתה את עצמה במראה וחשבה שהיא נראית נהדר, אבל ידעה שלמרות זאת, היא אכן רוצה שיתגאה בה.

היא פסעה על רצפת האולם וניגשה אליו. הוא לא אמר כלום תחילה, ואז פנה אל קת'רין. "קת'רין יקירתי, התעלית על עצמך. את אמנית." הוא קד לה.

"מר רולינגס, יצירתו של כל אמן תלויה בטיב הקנבס העומד לרשותו. אתה מתלווה לקנבס יפהפה."

"או שאולי..." אמר, "...נכון יותר לומר שהיא מתלווה אליי." הוא פנה אל קלייר סוף-סוף ופקד, "אנחנו חייבים ללכת, אריק מחכה."

בהתחלה, הוטרדה קלייר מסוגיית נושאי השיחה האפשריים בדרך לדוונפורט, אבל במהרה התחוור לה שלא הייתה כל סיבה לדאגה. לאחר שסייע לה להיכנס אל הלימוזינה, שקע אנתוני שוב באייפון שלו, ומדי פעם הקליד במהירות גם על האַייפֶּד. בימים שעבד מהבית, ציפה ממנה לעתים קרובות להישאר במשרד למקרה שיזדקק לשירותיה. היא צותתה שלא במתכוון לשיחות עסקיות, ועידות אינטרנטיות וסמינרים מקוונים רבים. אי לכך, גילתה להפתעתה שההאזנה לאנתוני שעה שדן בכל מיני עסקאות גורמת לה לחוש בנוח.

היא רצתה להודות לו, לומר לו עד כמה נרגשת הייתה לעזוב את שטח הבית ולראות משהו אחר - ולא חשוב מה, אבל עבודתו העסיקה אותו במשך כל הנסיעה. גם היא הייתה עסוקה, והשקיפה מבעד לחלון הכהה מבלי להחמיץ דבר. אפילו הנסיעה במכונית לכשעצמה שלהבה אותה. מעולם לא נסעה בלימוזינה. פנים המכונית היה נהדר, והיא הריחה את ניחוחם של מושבי העור הרך המסודרים בצורת פרסה.

הם הגיעו לפאתי דוונפורט כשהשמיים החלו מתמלאים בגוני ורוד וסגול שונים. המחזה הזכיר לה צבעי שמן עזים, מעורבבים יחד. במהרה, החלו השמיים משחירים ואורות העיר נראו באופק. היה זה השילוב המרהיב ביותר של שמים ואופק שראתה מימיה.

דקות ספורות לפני שהגיעו ליעדם, סיים אנתוני את ענייניו ופנה אליה. "האם קת'רין הבהירה לך היטב כיצד מצופה ממך להתנהג, או שיהיה מוגזם מצדי לצפות להצלחה דומה לזו שהשיגה מבחינת ההופעה שלך?"

היא חשבה: בהצהרה הזו מסתתרת מחמאה איפשהו. אני עומדת לקבל אותה. "היא נתנה לי את עצתה, אבל ארגיש טוב יותר אם אשמע את שלך."

"בסדר גמור. אני מניח שיהיו צלמים כשנגיע. אל תיראי מופתעת או המומה מכל תשומת הלב. פשוט תחייכי חיוך יפה ותשדרי ביטחון. תישארי צמודה אליי כל הזמן. יהיו שם

כתבים שינסו לגלות מי את. יש לי יחצנית שתדע מתי הזמן הנכון לפרסם את המידע הרלוונטי. זאת לא העבודה שלך. אני אהיה זה שידבר רוב הזמן, אבל בכל זאת, אני מצפה שתפעילי את ההיגיון שלך. אם יפנו אלייך בדברים, תגיבי, אבל אל תחלקי שום מידע חסוי. את מבינה אותי?"

"אני מבינה."

"התבקשתי לקחת חלק באירוע הזה בעקבות תרומה שלי לתזמורת הסימפונית של ארבע הערים ולקרן התמיכה באמנויות. היית פעם בקונצרט סימפוני?" היא ענתה שלא. הוא המשיך לדבר שעה שהלימוזינה הזדחלה באטיות דרך רחובות צרים. הכבישים היו עמוסים והם נעו באטיות. היא חשבה לעצמה שזה כנראה סימן שהם מתקרבים. "הקונצרט אמור להיות נהדר. אני מאמין שתיהני מהמוזיקה. המנצח הערב מוכשר כמו שד."

"תודה רבה לך, אנתוני, על שהרשית לי להצטרף אליך הערב."

"עליי להודות שלמדת את הלקח שלך היטב. עכשיו הגיע הזמן לראות אם את מסוגלת לציית לחוקים שלי מחוץ לגבולות שטח האחוזה."

"אעשה כמיטב יכולתי."

הוא אחז בסנטרה בעדינות והפנה את פניה לעברו. "ואת תצליחי. כישלון בפומבי פשוט לא בא בחשבון." מבטיהם הצטלבו.

"כן, אנתוני. אני אמשיך לציית לחוקים שלך." המכונית האטה ועצרה.

הוא לחש, "חכי לאריק. הוא יפתח את הדלת ויעזור לך לצאת. אני אהיה ממש מאחורייך, וניכנס לאולם ביחד."

קת'רין אמרה שיהיו אנשים שיסתכלו עליהם, ואנתוני הזהיר אותה מצלמים, אבל קלייר לא ציפתה למשהו שנראה כמו השטיח האדום של פרסי האֶמִי. מצלמות הבזיקו מכל פינה ואנשים המטירו עליה שאלות. ב-WKPZ הייתה מטאורולוגית, ג'ניפר, שהייתה מבוגרת מקלייר בעשר שנים בערך. היא לקחה אותה תחת חסותה ולימדה אותה את כל מה שצריך לדעת כשעובדים בתחנת חדשות. היא הייתה זו שהכינה אותה למצלמות לפני שהתחנה נמכרה. העצות שנתנה לה בנוגע להתנהגות אל מול המצלמה הוכחו כיעילות. היא אמרה שכשהמצלמות נדלקות והתמונה שלך חודרת לחדרי האורחים של אנשים, זה לא אכפת להם אם הכלב שלך בדיוק מת, אם החבר שלך בגד בך, או אם זכית בלוטו. אכפת להם רק ממזג האוויר. אז תעשי לעצמך מסכה, תדאגי שתהיה מצוחצחת תמיד, וכשהאור האדום האחרון נדלק, תעטי אותה בגאווה. זה עבד בשביל ג'ניפר. היא לא פוטרה לאחר הרכישה.

אריק פתח את הדלת. קלייר החליקה את רגליה בעדינות מחוץ למכונית ועטתה את המסכה שלה. הייתה זו מסכת הפנים היפהפיות שחייכו אליה ממראת חדר האמבטיה מוקדם יותר באותו ערב. תנועותיה שפעו חן, והחיוך לא מש משפתיה ולו לרגע. היא מילאה בצייתנות עיוורת אחר הוראותיהם של כולם.

אנתוני יצא מהמכונית, חייך אל הקהל במנוד ראש, והניח את ידו בעדינות על שיפולי גבה. עצבנותה התחלפה בתחושת התעלות שעה שהתקדמו לאטם אל תוך התאטרון. על יד הדלתות המתין גבר שבירך את מר רולינגס בהתלהבות וליווה אותם למעלה, לחדר פרטי. ברגע שנכנסו פנימה, נעלמו הכתבים, אבל האנשים שכבר גדשו את החדר היו להוטים באותה המידה לקבל דקה מזמנו.

הם החלו להתערב בחברתם, ואנתוני נטל שני גביעי שמפניה והושיט לקלייר אחד מהם. קולו נשמע שונה - ידידותי ומזמין - בזמן שבירך את האנשים השונים וקיבל את ברכותיהם. הוא הציג לכולם בחן את בת-לווייתו, קלייר ניקולס. היא חייכה בנימוס, לחצה את ידיהם, וניהלה שיחות חולין. היא צפתה בגבר שלמדה להכיר. הוא נראה שונה כל כך. אנשים רבים רצו לדבר איתו, והוא הכיר את כולם בשמותיהם. לאחר שבילו זמן רב כל כך ביחידות, היא מצאה שמיומנויותיו החברתיות מרתקות אותה.

כשהאורות החלו להבהב, נגע במרפקה בעדינות והוביל אותה למושביהם. הם חצו מסך שחור. התיאטרון כולו היה פרוש לנגד עיניה. אנתוני הוביל אותה לתא פרטי מוגבה, מימין לבמה. הם התיישבו וצפו בנוף הנפלא: קירות מקושטים, המוני אנשים לבושים בהידור, ומסך קטיפה רב-הוד. האורות כבו מעט מהר מדי לטעמה, ואור הזרקורים הופנה אל הבמה.

אישה בעלת מבטא גרמני החלה לדבר. "לפני שנתחיל בקונצרט, ברצוני להודות לכולכם על שהגעתם הערב. הייתי רוצה לבקש מכל הקהל להצטרף אל התזמורת הסימפונית של ארבע הערים ולהודות לאדם שתודות לו התכנסנו כאן הערב, ונושיב להתכנס כאן שוב בעתיד, מר אנתוני רולינגס."

לפתע, הופנה אור הזרקורים ישירות אל תאם. הקהל פצח בתשואות וקם על רגליו. קלייר צפתה באנתוני. הוא קם על רגליו והודה להם בחיוך מסנוור ובנפנוף קל של ידו. הוא חזר והתיישב, נרכן לפנים ולקח את ידה של קלייר שעה שהאור הוסיף להאיר עליהם. עיניו היו עליזות כל כך. האורות כבו והקונצרט התחיל.

הם בקושי דיברו בזמן שהתזמורת ניגנה, להוציא הערה פה ושם על קטע זה או אחר. כשלא מחא כפיים, הוסיף אנתוני לאחוז בידה בעדינות. הקונצרט הסתיים הרבה יותר מדי מהר. האורות עלו והם קמו על רגליהם כדי ללכת. היא לחשה על אוזנו והודתה לו פעם נוספת. זה היה יותר מכפי שיכלה לדמיין בחלומותיה הפרועים ביותר. הוא חייך, הניח את ידו על גבה בעדינות, והוביל אותה בינות לאנשים אל אולם הכניסה. ברגע שיצאו, פתח אריק את דלת הלימוזינה הממתינה, ואנתוני סייע לה להיכנס פנימה.

אוזניה צלצלו בשל הניגוד החד בין ההמולה שבפנים והשקט שבחוץ כשנסעו משם. מחשבות התרוצצו במוחה. הערב היה נפלא: המוזיקה, השמפניה, האנשים, המקום, הכול. הם נסעו במשך כמה דקות כשהבינה שלא דיבר מאז שנכנסו ללימוזינה. לבה החל לדהור כששקלה את האפשרות שהוא כועס או מאוכזב. היא אמרה לעצמה שזה לא יתכן. היא עשתה כל מה שכולם אמרו לה לעשות. היא שמרה על מראית עין מהוגנת וכמעט שלא דיברה. היא חשה בעיניו הנחות עליה, אבל פחדה מדי להסתובב ולהביט בו. הצלצול באוזניה הפך לדממה דקה - נטולת צלילים - מוחלטת. היא היטיבה את המסכה על פניה ופנתה אליו. "הערב היה פשוט נפלא, תודה רבה שוב."

"את באמת חושבת ככה?"

היא ניסתה להבין האם הוא שואל על הקונצרט או עליה. "בהחלט. המוזיקה הייתה נהדרת, וצדקת בקשר למנצח." פעימות לבה הואצו. היא לא יכלה לשאת את המתח עוד ושאלה, "הייתי בסדר?"

"מה את חושבת?"

היא ניסתה להחליט מה לומר. "אני חושבת שהייתי בסדר. הקשבתי לקת'רין, ולך, והייתי

בסדר.״ היא קיוותה שקולה לא הסגיר את חוסר הביטחון שחשה.

הוא לא הגיב ורק תחב את ידו אל תיק המסמכים שלו. היא הניחה שהשיחה הסתיימה, ושהוא מתכונן לחזור לעבודה. היא החליטה שאם הדיון אכן הסתיים והוא לא ציין שנכשלה, משמעות הדבר היא שכנראה הצליחה. היא נשפה אוויר בהקלה.

לפתע, הוא פנה לעברה והושיט לה קופסת קטיפה שחורה מרובעת. ״אני חושב שהיית בסדר גמור.״ נימת קולו מצאה חן בעיניה. הוא נשמע כמו הגבר מהתיאטרון. ״אמרתי לך שלכל התנהגות יש השלכות. זה יכול להיות דבר שלילי, כפי שלמדת, אבל גם דבר חיובי. אני חושב שהמעשים שלך הערב מזכים אותך בהשלכות חיוביות.״

״אנתוני, אני לא צריכה מתנות. רציתי שתהיה גאה בי. אם השגתי את המטרה, אז אני שמחה וזה מספיק לי לחלוטין.״

״זאת באמת מתנה, או לפחות, אני מאמין שזו הייתה מתנה; מצד שני, אני חושב שהיא לא חדשה.״ הוא הוסיף להחזיק בקופסה. האורות המרצדים שהאירו את פנים המכונית חשפו את חיוכו: חיוך אמיתי, לא אכזרי או סאדיסטי. ״תמיד יהיה קשה כל כך לשכנע אותך לפתוח מתנות?״

היא לקחה את הקופסה. ״עוררת את סקרנותי. איזה מין דבר ישן אתה נותן לי?״

היא פתחה את מכסה הקטיפה. הגוש בגרונה גרם לה להשתנק, והיא מצאה שאינה מסוגלת לדבר. על גבי הסאטן נחה שרשרת זהב לבן עדינה, עם תליון צלב זהב לבן שפנינה קבועה בו. היא הייתה המומה לחלוטין. היא הציצה בשרשרת לרגע חטוף, ועיניה מלאו דמעות מיד. היא הביטה באנתוני שוב, דמעות זולגות במורד לחייה. ״איך מצאת? איפה השגת את זה? היא הייתה של סבתא שלי.״

״היא הייתה בדירה שלך באטלנטה. מצאתי אותה בזמן הפינוי. חשבתי שאולי תרצי אותה. צדקתי?״

היא האזינה לדבריו. הדירה שלה פונתה. היכן היו יתר חפציה? היא הייתה חייבת למדר שוב. ברגע זה, היא התמקדה אך ורק בשרשרת של סבתה. ״או, כן, בהחלט!״

הוא שאל אם יוכל לעזור לה לענוד אותה. היא הנהנה. הפעם הזאת, הוא לא דרש ממנה מענה מילולי. הוא לקח מידה את הקופסה והסיר את השרשרת מעל מצע הסאטן. היא צפתה בתנועותיו העדינות כשאחז בשרשרת הדקה ובסוגר העדין. היא הפנתה לו את גבה והוא כרך את השרשרת סביב צווארה. היא הוציאה את הפודרייה מתיקה וצפתה בפנינה העולה ויורדת לקצב פעימות לבה.

״אנתוני, אין בעולם שום שרשרת שאפשר לקנות בכסף שהייתה גורמת לי יותר שמחה מזו.״ דמעותיה יבשו, אבל עיני האזמרגד הירוקות שלה נצצו עדיין.

״אנשים שמכירים אותי היטב, והם ספורים מאוד, קוראים לי טוני. את רשאית לקרוא לי טוני.״

״תודה רבה, טוני. זה היה ערב מדהים. איך אוכל להודות לך אי-פעם?״

טוני כיבה את האורות בתאם. נותרה עוד חצי שעה עד שיגיעו הביתה והחלון שחצץ בינם ובין אריק היה סגור. חיוכו השתנה לגיחוך שטני. ״יש לי כמה רעיונות.״

פרק 9

הנוסחה שלי לחיים פשוטה למדי. אני קם בבוקר והולך לישון בלילה.
בין לבין, אני עושה כמיטב יכולתי להעסיק את עצמי.

- קֶרִי גְרֶנְט

מזג האוויר המשיך להתחמם. קליר יכלה ליהנות עכשיו מאמבטיות שמש בביקיני. בכל פעם שעברה את סף הדלת ופסעה אל דק הבריכה, חשה כאילו נכנסה לאתר נופש יוקרתי. היא יכלה לאכול ליד אחד השולחנות המעוטרים בשמשיות, לקרוא בכיסא נוח, או לשחות במים הפושרים. קרני השמש של איווה שיזפו את עורה לגוון חום-זהוב יפהפה. שיערה, שתמיד היה חום, זהר כעת בגוונים זהובים שיצרו ניגוד נאה עם הגוון הערמוני המקורי שלה.

קשה להאמין, אבל היא הרגישה עסוקה. היא הייתה קמה, מתעמלת, מתקלחת, ואוכלת ארוחת בוקר. אחר כך - אם טוני לא היה בבית - האפשרויות היו רבות ומגוונות. הבריכה תמיד הייתה אפשרות טובה, אבל היא העדיפה לבלות בה בשעות אחר הצהריים. הדבר שנהנתה ממנו יותר מכל היה לחקור את היערות. השטח שסבב את אחוזתו של אנתוני רולינגס השתרע על פני קילומטרים רבים לכל כיוון. ערב אחד, שאלה אותו קליר אם מותר לה לטייל ביערות. הוא הסביר שתוכל ללכת שעות על גבי שעות ועדיין לא להגיע אל גבולות אדמתו. הוא אף פעם לא נכנס ליערות בעצמו, אבל טס מעליהם במסוק כדי לסרוק את השטח ולבחור את המקום הטוב ביותר להקים בו את הבית. הידיעה הזו גרמה לה להרגיש טוב יותר לגבי שיטוטיה התכופים. הוא לא רצה שתעזוב את השטח בלעדיו או ללא רשותו, אבל היא יכלה לתעות ולשוטט ועדיין לציית לכללים. העובדה שאפילו הוא-עצמו לא חקר את המרחבים הללו, הפכה את החוויה לאטרקטיבית אפילו יותר.

קליר רצתה ללמוד הכול על מרחבי הטבע שנפרשו בפניה, ולכן החליטה לפנות לכיוון שונה בכל פעם שיצאה לשוטט. היא גילתה אזורים בהם צמחו העצים בצפיפות רבה כל כך שהקרקע נותרה חשופה לחלוטין והאוויר היה צונן אפילו כשטמפרטורות הקיץ טיפסו בהתמדה. היא מצאה גם קרחות יער אקראיות, שהיו מלאות בדרך כלל בפרחים. ככל שנכנסה ליער מוקדם יותר, כך ראתה פרחים רבים יותר. היו שם לפופיות כחולות כעין השמיים. לאחר שאלה סגרו את עלי הכותרת שלהם מחמת השמש, היו החרציות הלבנות ופרחי החרדל הצהובים ממלאים את החלל ויוצרים תמונה ססגונית. עם הפרחים באו גם החרקים. היא צפתה בדבורים היונקות צוף בעסקנות ובהמוני זני הפרפרים שרפרפו סביב בכנפיהם. היא החליטה לבדוק אם יש בספרייה מגדיר צמחים ובעלי חיים.

קת'רין ציפתה שתחזור הביתה לארוחת צהריים בכל יום, ולכן השתדלה לשים לב לכך שתוכל לחזור מכל נקודה בתוך שעה וחצי לכל היותר. בחייה הקודמים, היא הלכה לשם ההתעמלות, לפעמים במכון כושר, ולרוב בשכונה שלה באטלנטה. היא מדדה את המרחק שגמעה לפי הזמן שעבר כשהלכה על מדרכות או בפארק מקומי. היא עברה קילומטר וחצי

בערך בכל רבע שעה. לאחרונה, נשאו אותה הרפתקאותיה אל השבילים החבויים יותר. היא התרגלה לטפס מעל גזעי עצים שנפלו, או במעלה סוללות עפר תלולות. היא נתקלה במכשולים כאלה בתדירות גבוהה למדי, ולכן העריכה שלוקח לה עשרים דקות בערך לעבור קילומטר וחצי ביער. בזכרה את החישובים הללו, גמעה קלייר בסביבות שישה קילומטרים לכל כיוון בכל אחת משוטטויותיה.

בוקר אחד, נתקלה בקן שועלים. היא פחדה מעט בהתחלה, וצפתה בהם ממרחק. היו שם שני שועלים גדולים ושלושה קטנים. הגורים ניסו להתרחק מהקן, אבל הוריהם השגיחו עליהם כל הזמן. זה הזכיר לה את טיולי המחנאות עם אביה. הזיכרון מילא אותה חמימות וזוהר מגונן ומרגיע.

דומה שלאחרונה מצאה את עצמה חושבת יותר ויותר על ילדותה, ולא על חייה הקודמים כאישה בוגרת. ייתכן שגם זה היה קטע של מרחק. הילדות הייתה בעבר. אי אפשר לשנות אותה, רק לזכור.

חייה לפני החמישה-עשר במרץ היו ההווה - או שהיו צריכים להיות ההווה. היא צריכה להיות באטלנטה, לעמוד מאחורי הבר בכנף האדומה ולנסות נואשות למצוא עבודה אחרת במטאורולוגיה. היא צריכה לצאת עם חברים ולהשתכר עד שראשה יהלום בכאב למחרת בבוקר. היא צריכה לדבר עם אחותה בטלפון או להתכתב איתה באימיילים ולשאול מה קורה איתה ועם ג'ון.

יוני עמד להסתיים, ומשמעות הדבר הייתה שאמילי תצא לחופשה מבית הספר למשך הקיץ. ג'ון היה עורך דין עסוק בחברת נחשבת. לפני שקלייר נעלמה, דיברה אמילי על לבוא לביקור. "את יודעת שאני לא עובדת בקיץ וג'ון עסוק. אני יכולה לבוא ולבלות איתך כמה ימים באטלנטה."

"וואו, זה יכול להיות נהדר, אבל נורא חם כאן בקיץ, ואני צריכה לעבוד, אז בטח תשתעממי למוות." היא הצטערה עכשיו שלא הפגינה התלהבות רבה יותר. האמת הייתה שפחדה שאמילי תעקם את האף כשתגלה שהיא עובדת כברמנית. קלייר סירבה להקשיב לעצתה. כעת, הייתה נותנת הכול כדי לקבל את עצותיה או אפילו לשמוע את קולה. היא נאנחה ותהתה: האם היא תוהה לאן נעלמה? האם ניסתה ליצור איתה קשר? היא תפסה שהנוף המיוער שלנגד עיניה הפך מטושטש כשדמעות החלו זולגות במורד לחייה. היא החליטה להדוף את המחשבות האלה. לדחוק אותן לאחד התאים המתויגים בתווית אחר כך. הילדות הייתה מקור למחשבות ולזיכרונות בטוחים יותר.

טוני הסביר שהשטח שלו דומה לעוגה עגולה. חלקה הקדמי היה המקום בו השביל המוביל אל הבית נפגש עם הכביש הראשי. אחר כך בא הבית עצמו, ומשם הסתעפה האדמה לכל שאר הכיוונים. היא הרגישה שהיא מתחילה להכיר טוב למדי את מתווה השטח, אבל זה לקח זמן רב. היא הרהרה שלמרבה המזל, זמן הוא הדבר האחד שהיה לה ממנו בשפע. מובן שקו המחשבה הזה הוביל באופן טבעי לתהיות בנוגע לפרק הזמן המסתורי שיהיה עליה לבלות באיווה. מתי יחליט טוני שחובה שולם?

בוקר קריר אחד, ישבה קלייר על הז'קט שלה בקצה קרחת יער יפהפייה וצפתה במופע חיי בר מרהיב. תחילה, ראתה צבאים רצים לאורך השדה הפתוח. קרני השמש פגעו בזנבותיהם הלבנים עם כל ניתור, שולחות ניצוצות מסמאי עיניים. ככל שעבר הזמן, ראתה

עוד ועוד מהם. הם ניגשו לקרחת היער באטיות, רצו בה במהירות הבזק, ואז האטו כשהיו שוב בינות העצים. שום איום לא נשקף להם אותה שעה, אבל האינסטינקט הורה להם שהעצים צופנים בחובם ביטחון והגנה. היא תהתה היכן תוכל למצוא ביטחון והגנה משלה, והייתכן שכל זה היה שיעור חשוב בציות לאינסטינקטים.

היא חשבה לשאול את קת'רין אם מותר לה לקחת איתה ארוחת צהריים כדי שתוכל לבלות ביער פרקי זמן ארוכים יותר. ואז החליטה שאולי זה משהו שעדיף לעשות כשטוני לא יהיה בעיר. היא לא רצתה ללכת לאיבוד ולא לחזור לסוויטה עד חמש בערב. היא שנאה את החוקים שלו, אבל חייה היו נעימים יותר כשצייתה להם.

בימים בהם נשאר בבית, השוטטות בחוץ לא הייתה אפשרית. הוא דרש שתישאר קרובה במקרה שיזדקק לשירותיה. לעתים קרובות הורה לה להישאר לצדו במשרד. היא הייתה קוראת על ספת העור הרכה עד שזימן אותה אליו. לפעמים, לא תבע ממנה דבר במשך ימים שלמים, אבל עדיין עמד על כך שתבלה את היום כולו במשרד. היא ידעה שגם זה היה חלק ממשחק הכוח שלו, שאין לו קץ. הוא שלט בזמן שלה, בגופה ובחייה.

הלאה בשגרת ימיה העמוסה: אחרי ארוחת הצהריים, נהגה להשתזף על שפת הבריכה או לקרוא במרפסת השמש. גם הספרייה עמדה לשירותה, והיא בילתה בה שעות ארוכות. כשירד גשם, בחרה לעתים קרובות לצפות בסרט באולם הקולנוע. היו כל כך הרבה דברים לעשות. התוספת של בילוי ערב מחוץ לבית בחברת טוני מדי פעם הייתה השינוי הגדול ביותר שחל בלוח הזמנים הקדחתני שלה. זה התחיל בקונצרט. מאז, היא התלוותה אליו לכמה אירועים נוספים. אף אחד מהם לא היה רשמי כמו הראשון, אבל כולם היו קשורים לארגוני צדקה שונים: קרנות שונות ערכו ארוחות ערב או מסיבות קוקטייל או נשפים. טוני היה מצלצל לקת'רין בכל פעם ואומר לה להכין את קלייר לאירוע מסוג אחר. היא אהבה לצאת קצת מהאחוזה, אבל חשבה שהייתה שמחה לקבל הזמנה במקום פקודה עקיפה. נראה שליווי לאירועים התווסף כעת לרשימת מחויבויותיה. היא חשבה שתפקדה יפה למדי בכל אחד מהאירועים והרגישה בטוחה בעצמה כל זמן שהיה בקרבתה. הוא ידע כיצד יש להתמודד עם כל מצב שניתן להעלות על הדעת.

באירוע לכבוד התורמים לבית החולים לילדים של אוניברסיטת איווה, עמדה קלייר בצייתנות לצד אנתוני. בזמן שדיבר עם ג'נטלמן שהוצג בפניה דקות ספורות קודם לכן, החל גבר אחר לשוחח איתה. דבריו הראשונים היו תמימים לכל הדעות. "שלום, העלמה ניקולס, אני לא בטוח שאת זוכרת אותי? נפגשנו לפני כמה שבועות בקונצרט של סימפונית ארבע הערים." הוא דיבר בקול נמוך - אולי כדי להרחיק אותה מטוני, ואולי על-מנת לוודא שלא יישמע את דבריו. קלייר חשבה שזכרה מיהו. היא ניסתה לזכור שמות היטב כמו טוני, אבל הצליחה להיזכר רק בפניו. בשלב זה, הוא הציג את עצמו: צ'ארלס ג'קסון, ופתח בשיחת חולין על הקונצרט. אחר כך, החל לשאול אותה איפה היא גרה - האם התגוררה במחוז ארבע הערים? בשיקגו? מה מביא אותה לאזור? היא לא משה מצדו של טוני. היא לא רצתה לקטוע את השיחה שלו, אבל האינסטינקטים שלה אמרו לה שמשהו לא טוב קורה כאן. היא התחמקה בהצלחה מתשובות ישירות, אבל הוא הוסיף ללחוץ, בצורה שגבלה בגסות-רוח. היא החליטה שהיא צריכה לערב את טוני לפני שהאיש הזה יחלץ ממנה משהו שאסור לה לומר. היא הניחה את ידה בעדינות על זרועו. בהתחלה, הוא לא הגיב, ולכן

לחצה מעט באצבעותיה. הוא ביקש את סליחת בן-שיחו ופנה לעברה. היא שנאה את העובדה שנאלצה להפריע לו, אבל הדבר לא ניכר במסיכה שעטתה על הפניה. היא החוותה בנימוס לעבר הג'נטלמן. "אנתוני, זה צ'ארלס ג'קסון." הוא פנה אל צ'ארלס ולחץ את ידו. נראה ששניהם חשים שלא בנוח. "מר ג'קסון היה סקרן באופן בלתי רגיל. חשבתי שאולי תוכל לסייע לו ביעילות רבה יותר ממני."

היא פסעה צעד אחורה בלי להרפות מזרועו, וצפתה בו כשפנה אל מר ג'קסון, שהחוויר יותר ויותר מרגע לרגע. היא זיהתה מיד את נימת הקול שנקט בה. זה לא היה הקול הידידותי שהשתמש בו בחברה. "מר ג'קסון, יש לי זיכרון מצוין לשמות ולפרצופים. אני זוכר שראיתי אותך בקונצרט של הסימפונית. אני לא חושב שהציגו אותנו זה בפני זה. אני לא נוהג לשוחח עם עיתונאים. המדיניות שלי היא להשאיר ליחצנית שלי את הדיונים הללו. אני ממליץ שתדבר איתה ולא עם בת-לווייתי."

מר ג'קסון הבין היטב את נימת הקול ואת משמעותה. הוא התנצל בפני שניהם ברוב טקס ועזב את המקום מיד. היא הרגישה רע. היא באמת לא ידעה מה הייתה עושה ללא עזרתו. הוא אחז בידה כשמר ג'קסון התרחק משם.

"טוני, אני מצטערת שהפרעתי לשיחה שלך. פשוט הרגשתי לא בנוח."

הוא נרכן קרוב אל אוזנה, לחץ את ידה ולחש, "זה בסדר. עשית את ההחלטה הנכונה."

היא נשפה בהקלה.

*

שלושה חודשים חלפו מאז החלה "לעבוד" אצלו. היא עדיין חשה לכודה ושנאה את עובדת היותה שם, אבל כבר לא שנאה כל יום בנפרד. היא חשבה על כל יום כעל אפשרות חדשה, וכמו כל אדם אחר, היו לה ימים טובים יותר ופחות. היא ידעה שההבדל העיקרי בינה ובין יתר האנשים היה שהאדם שקבע את התנודות במצב רוחה לא היה היא-עצמה. זה סיכם את תלותה באנתוני רולינגס. מצב רוחה היה תלוי לחלוטין במצב רוחו.

הוא נסע לכמה ימים מדי שבועיים. הוא היה באירופה כשנאסר עליה לצאת מהסוויטה שלה, ומסתבר שביקר שם בתדירות גבוהה למדי. החירויות הרגעיות הללו העציבו אותה. במקום להתענג עליהן, חשה את עצמה בודדה. היו ערבים בהם נעדר בשל מחויבויות עסקיות ולא בא לסעוד בחברתה, ולעתים אפילו לא ביקר בסוויטה שלה. כמה מהמושגים שלו בנוגע לדרישות העבודה שלה לא היו מקובלים עליה, אבל היא החלה להעדיף אותם על השהייה לבדה.

יוני בא והלך. מאחר שבחרה שלא לצפות בטלוויזיה, לא היה לה מושג שגל חום היכה בכל הארץ. היא רק ידעה שהאוויר בחוץ נעשה מחניק ושזיעה שטפה את גופה בתוך דקות מרגע שיצאה מהבית. אם נשבה רוח, הייתה זו רוח דביקה ומעיקה, לא מרעננת. אפילו השחייה בבריכה הפכה לא נוחה - אלא אם עשתה זאת השכם בבוקר, או לפנות ערב.

באחד הערבים, אמרה קת'רין לקלייר שמר רולינגס לא יחזור הביתה עד מאוחר. היא לא חיבבה שימוש במושגים מעורפלים כמו מאוחר. בדרך כלל, הייתה מחכה בסוויטה שלה כדי לראות אם יבוא לראותה או לא, אבל היום היה לוהט, והיא ידעה שמשמעותו של מאוחר עשויה להיות בכלל לא. כששקעה השמש, החליטה לצאת לשחייה.

כשהלכה אל הבריכה, תפסה פתאום שיצאה מהסוויטה שלה לאחר שקיעת השמש לעתים נדירות בלבד. הבית נראה שקט באופן לא טבעי, כמו מוזיאון אחרי שעת הסגירה. העובדים פרשו ברובם לחדריהם והאורות היו עמומים. כפות רגליה הנתונות בכפכפים הדהדו כשפסעה על רצפות השיש של אולם הכניסה. לאחר ארבעה חודשים, היא כבר לא נזקקה לאורות וצעדה בביטחון תחת הקשתות ודרך חדר האורחים. היא עצרה על יד החלונות והשקיפה על הבריכה. צבע המים השתנה מוורוד, לירוק, לצהוב, לסגול, כלחול, לתכלת ושוב לורוד. האורות סביבה היו כבויים, ויצרו אשליה של תהום צבעונית המוקפת בחשיכה מוחלטת. היא שקלה להדליק אותם והחליטה שלא לעשות זאת.

היא יצאה אל אוויר הלילה הכבד והדומם. הניגוד בין מיזוג האוויר ובין החום ששרר בחוץ הזכיר לה למה נשארה בפנים כל היום. היא הביטה מעלה וידעה שבחרה נכון כשהחליטה להותיר את האורות כבויים. השמיים הקטיפתיים נצנצו באורם של מיליון כוכבים. המים אפפו את גופה כשירדה לאטה במדרגות. הטמפרטורה שלהם הייתה זהה כמעט לחלוטין לטמפרטורת האוויר, והיא טבלה את כל גופה במהירות. אחרי ששחתה הלוך-חזור כמה פעמים, צפה קלייר על גבה, צופה בשמיים וחושבת על מערכי כוכבים. לפתע, קפא גופה.

היא הייתה כל כך שקועה במחשבות על כוכבים, שלא הבחינה בטוני העומד על שפת הבריכה. הוא דיבר, אבל אוזניה היו מלאות מים והיא לא שמעה מה אמר. היא נבהלה כשזיהתה את צלליתו על רקע אורות המזרקה. היא הרימה את ראשה כדי להיטיב לשמוע והחלה לבוסס במים.

"טוני, הבהלת אותי. קת'רין אמרה שלא תהיה בבית עד מאוחר." היא לא יכלה לראות את עיניו. היא חיכתה שיגיב. הוא עמד בדממה לרגע. כשניסתה להחליט מה לומר, פנה לכיסא שנחבא בחשיכה. כשׁשב, ראתה רק את צלליתו, אבל ידעה שהוא עירום.

הוא צלל אל הבריכה בלי לומר מילה. הוא שחה אליה וכרך את זרועותיו סביבה. בגד הים שלה נעלם תוך שניות. פעולותיו היו חפוזות וגסות. פיותיהם התאחדו שעה שלשונותיהם תרו בגסות זו אחר זו. הוא התנתק משפתיה ועבר אל שקע צווארה. עומק הבריכה אפשר לו לעמוד על רגליו, אבל היא לא הייתה גבוהה כמותו. היא כרכה את רגליה סביב גופו והניחה לו להחזיק בה. הוא הוסיף ללחך את צווארה, והרים את גופה כך ששדיה העגולים והשופעים מצאו את שפתיו. נשיקותיו הפכו לנשיכות קלות, והוא תפס בשיניו בעדינות את קצות פטמותיה הקשות. היא גנחה בעונג.

זיפיו שרטו את עור פניה הרך בשל תנועותיו הנחפזות, אבל אי הנוחות הקלה נשכחה במהירות כשהעונג שהסב לה מגעו מילא את כל ישותה. פיו השתעשע וידיו חקרו. גבה התקשת כשלחצה את שדיה אל פיו ושזרה את אצבעותיה בשיערו הרטוב. אף על פי שהלילה היה חם, היא נתקפה צמרמורת בכל גופה. אנקותיה הדהדו שעה שגופה התעוות בדומיית ליל הכפר.

הוא הוביל אותה לבסוף מהבריכה, הניח אותה על כיסא נוח, וחידש את משחק החקר המדוקדק שלו, אבל הפעם לא עשה זאת באמצעות ידיו. הם עדיין לא דיברו. מחשבותיה של קלייר נעו בין ההוא לא נראה כועס המודע ובין האקסטזה התת-הכרתית. הוא האט את תנועותיו, הופך מוכוון מטרה וחושני יותר, מעצים את התחושות הסוערות עמוק בתוכה.

היא לפתה את כתפיו הרחבות וקיבלה את כל מה שהיה לו לתת.

תאוות הבשרים התעצמה בשל לחות הלילה והזיעה ששטפה את גופותיהם. קלייר טעמה על שפתיה את שיקוי הזיעה והכלור המלוח והממכר שעה שפיה ולשונה סגרו על צווארו. כשגמר, היו שניהם לחים, הן מזיעה והן ממי הבריכה.

מתנשפים, הם שכבו דומם, מאזינים לצרצרים. לבסוף, בחיוך ממזרי, פנה אליה ואמר, "ערב טוב, קלייר." עיניו היו בצבע חום זמש רך. "לא הייתי מרוצה כשלא מצאתי אותך בסוויטה שלך." היא החלה לדבר, אבל עצרה כשאצבעו נגעה קלות בשפתיה. "אבל הרעיון שלך לשחות בלילה החם הזה היה הרבה יותר טוב ממה שאני תכננתי."

היא חייכה. הם שבו אל הבריכה כדי להצטנן מעט, אבל גילו שאינם מצליחים להימנע מלהתחמם אפילו במים.

מאוחר יותר באותו ערב, בסוויטה שלה, הזכיר טוני את התקרית באירוע של בית החולים לילדים. הוא אמר לה שזה לא היה מבחן מתוכנן, אבל הוסיף שגם אם זה היה המצב, היא הייתה עוברת אותו בהצלחה. הוא האמין שאפשר לבטוח בה כעת ולהעניק לה אחריות ועצמאות נוספות. לכן, על השולחן היה מונח ארנק שהכיל את תעודת הזהות שלה, את רישיון הנהיגה שלה, וכרטיס אשראי חדש. הוצאות הכרטיס ישולמו על ידו והוא נועד לשימושה כשלא יהיה בסביבה.

"למה אתה מתכוון כשאתה אומר שלא תהיה בסביבה?" קולה לא הסתיר את פחדה. טוני חייך לנוכח חרדתה.

"כשלא אהיה איתך, תוכלי לעזוב את שטח הבית - רק בחברת אריק, וברשותי, כמובן. אני איאלץ לנסוע לאירופה לשבוע לפחות בחודש הבא, ואת התנהגת יפה." הוא חייך והעביר את ידו על ירכה וישבנה החשופים. "יפה מאוד, אפילו, ומילאת את ההנחיות שניתנו לך בצורה הרבה יותר מוצלחת מכפי שחשבתי שתהיי מסוגלת לה לפני כמה חודשים." ידיו שוטטו; עיניה נעצמו כשגופה הגיב למגעו. קולו היה אדנותי ומשועשע כאחד. "למעשה, אני מאמין שעכשיו כבר תעשי כל מה שאגיד לך."

היא פקחה את עיניה, הביטה בעיניו וענתה, "כך אעשה." קולה גווע כשגופה ציית ללא שליטה.

"אני חושב שאנחנו צריכים להמשיך לבחון את התיאוריה הזאת," אמר בגיחוך שטני. "אבל קודם כול, אני מאמין שהרווחת את היכולת לצאת לקניות לבדך."

מחשבתה הראשונה הייתה שהיא לא רוצה להיות לבדה. מה יקרה אם מישהו כמו מר ג'קסון ייגש אליה? אבל, מצד שני, האם זה לא היה מה שרצתה מרגע שהגיעה הנה? להיות בחוץ, רחוק מכאן, לבדה? היא תצטרך לתייק את המחשבות הללו, למדר אותן, ולהרהר בהן מחר.

טוני הציג את התיאוריה שלו. היא חייבת להאזין בתשומת לב לכל מילה שאמר. ההוראות בנוגע למבחן הנוכחי נשמעו משעשעות ומרגשות כאחד. היא ידעה שתוכל לעבור.

פרק 10

החיים הם לא מה שהם אמורים להיות. הם רק מה שהם. הדרך שבה מתמודדים איתם היא מה שעושה את כל ההבדל.

- וִירְגִ'ינְיָה סַאטִיר

קלייר עמדה שעונה על מעקה המרפסת בחדרה, צופה במחזה שנגלה לעיניה. קרני הירח האירו את הגן ואת צמרות העצים, משנות את צלליותיהם המוכרות ומחליפות את צבעיהם. תחת אור הירח, נראו העצים שחורים והדשא - כסוף. המוני הכוכבים נצנצו שעה שהאזינה לקולותיהם של זאבי הערבות במרחק. הרעש הדאיג אותה. היא חשבה על החיות הקטנות יותר ביערות וקיוותה שכל רע לא יאונה להן.

אף על פי שלא עמדה בחוץ זמן רב, התכסה עורה אגלי זיעה בשל האוויר הלח. היא חשה בשיער הדבק בעורפה ובטיפות הזיעה הזעירות המתגלגלות במורד גבה. היא קיבלה הודעה: מר רולינגס לא יגיע הביתה עד אחרי עשר, והיא תסעד לבדה. זה כבר היה הלילה השלישי ברצף. אתמול בערב, הוא לא בא לסוויטה שלה בכלל. שלשום, הוא נכנס לדקות ספורות בלבד, כדי לבדוק מה שלומה. נראה שלוח הזמנים שלו היה קדחתני במיוחד בימים אלה.

השעה הייתה אחת-עשרה בלילה כשיצאה אל המרפסת. היא לא ראתה אותו או קיבלה הודעה, ורצתה לעשות משהו - כל דבר שהוא. הסבלנות לא הייתה אחת מסגולותיה בחייה הקודמים. כעת, כשהביטה באזור הכפרי שנפרש לפניה, הרגישה שהיא מאבדת את מעט הסבלנות שנאלצה להתאזר בה לאחרונה. היא הרהרה בכך שאפילו האוויר הדיף ריח חם כשהדלת מאחוריה נפתחה לפתע.

"או, היי טוני, הבהלת אותי."

"חשבתי שאולי אצטרך לצאת לחפש אותך שוב, ואז ראיתי את הווילונות."

"לא ידעתי אם תבוא הלילה."

הוא אותת לה לחזור אל החדר. היא צייתה. הוא סגר את הדלת. "לא קיבלת את ההודעה שלי?"

"קיבלתי. זה פשוט מאוחר יותר מבדרך כלל." כשראתה אותו באור, תפסה שהוא נראה עייף, וחשבה כמה נדיר לראות אותו במצב שאיננו אידיאלי. העניינים בטח ממש מסובכים בעבודה. היא רצתה לדבר איתו על זה, אבל בעבר, הוא לא טרח - או שסירב לחלוטין - להסביר לה דברים כאלה.

"באתי להודיע לך שאני טס לניו יורק מחר. יש לי עסקה שכנראה תתפרק ללא המעורבות האישית שלי."

"כמה זמן תיעדר?"

"לעזאזל, קלייר, אין לי מושג." הוא הורה לה לבוא אליו, והיא צייתה. הוא החזיק בה כה קרוב, שנאלצה לשאת את מבטה כדי לראות את עיניו. הוא הרכין את ראשו אל

שיערה. היא השעינה את ראשה על חזהו ושמעה אותו נאנח. "העסקה הזאת הייתה חתיכת קוץ בתחת. זה משהו שמתגבש כבר שנים. רק הזמן שזה לקח עלה לי מיליונים, שלא לדבר על מחקר ועל נתונים סטטיסטיים. ועכשיו זה נראה כאילו הכול מתפרק."

היא לא ידעה דבר על העסקה המדוברת. אבל היא ידעה היטב שכרגע חלק איתה יותר מכפי שחלק אי-פעם. היא רצתה לעזור, לשפר את מצב רוחו. היא לא רצתה לעשות זאת כיוון שהייתה שייכת לו, אלא פשוט מפני שרצתה בכך. אנתוני רולינגס בהחלט יכול להיות מטיל אימה כשנהג בכוחנות ובשתלטנות, אבל למרות זאת, היא לא אהבה לראות אותו שפל-רוח וירוד. "טוני, יש משהו שאני יכולה לעשות?"

הוא הרחיק אותה מעט כדי לבחון את פניה. "את שואלת אותי? אני לא חושב שזה קרה בעבר."

היא כרכה את זרועותיה סביבו. "אני רוצה לעזור לך להירגע לפני הפגישה הגדולה הזאת." היא נעמדה על קצות אצבעותיה ונשקה ללחיו בזמן שידיה פתחו את חגורתו ואת רוכסן מכנסיו. היא אחזה בידו, הובילה אותו אל המיטה והורתה לו לשבת. היא כרעה ברך לפניו. ידיו אחזו בפניה והיא נעה לעברו.

היא הייתה בשליטה כל הלילה. היא עשתה מה שרצתה, מה שהאמינה שיעזור לו. הקצב שלה היה איטי ויסודי יותר. במיטה, נטה טוני לנוע מהר וחזק. קלייר נעה במתינות, ברכות, והשקיעה בפעולותיה את כל-כולה. הוא אמר לה בדיוק מה הוא רוצה ואיך הוא רוצה את זה במשך שלושת החודשים האחרונים. היא ידעה מה הוא אוהב. החלק המפתיע ביותר בכל זה היה העובדה שנתן לה לעשות כרצונה. הוא לפת אותה מדי פעם והדף את עצמו עמוק יותר וחזק יותר, ואז היה מניח לה לקחת את המושכות לידיה שוב.

הוא הפתיע אותה פעם נוספת כששכבו יחד במיטתה. "תודה לך." הוא התגלגל כדי להביט בעיניה. "תודה לך על שנתת את עצמך. את מדהימה אותי בכל פעם מחדש."

שניהם היו על סף הירדמות כשהודיע לפתע, "את באה איתי לניו יורק מחר. תוכלי להשתמש שוב בכרטיס האשראי החדש שלך כשאהיה בפגישות. ואחרי הלילה, יכול להיות שאזדקק לעוד מזה - תלוי איך ילכו הפגישות." היו לה מיליון שאלות שרצתה לשאול, אבל היא לא אמרה דבר. הוא המשיך, "לא, אין שום ספק שאצטרך עוד מזה, ולא משנה איך ילכו הפגישות." הם נרדמו.

הם עלו על המטוס הפרטי של טוני קצת לפני שש בבוקר. קת'רין העירה אותה ב-04:30 בערך. מאחר וטוני והיא נרדמו אחרי חצות, ההשכמה הייתה מוקדמת הרבה יותר מדי לטעמה. כשהתעוררה, טוני כבר לא היה בסוויטה. היא התקלחה בזמן שקת'רין ארזה את המזוודה שלה. בעבר, הייתה קלייר נחרדת מהמחשבה שמישהו אחר יארוז עבורה לקראת נסיעה, אבל היום, הידיעה דווקא הרגיעה אותה. נראה שקת'רין ידעה תמיד מה בדיוק תצטרך ומתי. להניח לה לטפל בכל צרכיה כבר היה לטבע שני עבורה.

מכנסיים בצהוב בהיר וחולצה לבנה ארוכה ואוורירית נפרשו על המיטה. היא לבשה אותם בצייתנות. מזוודתה הייתה ארוזה. היה לה תיק פראדה חדש שהכיל את ארנקה, את תעודת הזהות שלה ואת כרטיס האשראי שלה, וגם מוצרי איפור, ממחטות, וחפצים נחוצים אחרים. קרלוס נכנס לסוויטה כדי לשאת את חפציה אל המכונית הממתינה.

לפני שעזבו את הסוויטה, הודיעה לה קת'רין שהיא ומר רולינגס ישהו בדירתו במנהטן.

היא הוסיפה שאף על פי שהיא עלולה להיות עייפה הבוקר, אסור לה להפגין זאת - היא חייבת לשמור על מראית עין נאותה. מר רולינגס יפנה לעניינו ברגע שיגיעו לעיר. אז תוכל לנוח בדירה. קלייר הנהנה לאות הבנה.

בזמן שאריק הסיע אותם לשדה התעופה הפרטי המקומי, דיבר טוני בישירות רבה יותר וברגש רב הרבה פחות משדיבר בליל אמש. "את תהיי בדירה שלי בזמן שאעבוד היום. אריק יסיע אותך אחרי שייקח את העמיתים שלי ואותי לפגישה שלנו." היא חייכה ואמרה שזה בסדר גמור. לא הייתה לה ברירה. היא ידעה את זה, וכך גם הוא. "כשנגיע לשדה התעופה, נפגוש את בְּרֶנְט סִימוֹנְס, ראש הצוות המשפטי שלי; את שֶׁרוֹן מַיְיקֶלְס, השותפה שלו; ואת דֵיְיוִויד פִּילְד, אחד מאנשי המשא ומתן המובילים שלי. הם יצטרפו אלינו בטיסה לניו יורק. ברנט כבר יודע על קיומך. ברגע שנעלה על המטוס שלי, את תשבי בנפרד, רחוק מאיתנו, כדי שנוכל להתחיל בהכנות."

היא אמרה שהיא מבינה. "טוני, אני לא רוצה להפריע. אני כאן כי רצית שאהיה כאן."

"כן." הוא הביט באייפון שלו, שבדיוק זמזם. "זה נכון. זו הבחירה שלי, ואני רוצה אותך כאן. אני מאמין שנוכחותך תועיל לי." הוא שב להתמקד בהודעה שכתב.

תועיל לו? למה לא יכול לומר פשוט, אני רוצה אותך כאן? בטנה התכווצה כשתהתה מה ידע עליה ברנט סימונס. האם הוא יודע מה עשתה? האם חשב שהיא בת-לוויה, עובדת, או גרוע מכך? כשנסעו במושב האחורי של המרצדס בנץ, החליטה קלייר שזה הזמן לעוד מסכה. היה קשה לאתר אותה בינות לכל החששות שגדשו את מוחה, אבל היא הצליחה לעשות זאת לבסוף, ועטתה אותה על פניה.

היא לא ידעה למה לצפות כשאמר שיטוסו במטוס פרטי. מבחוץ, הוא נראה קטן יותר מכפי שחשבה. אבל ברגע שעלו במדרגות, הופתעה מהחלל הפנימי המרווח. משמאלה, נמצאה דלת תא הטייס, ומימינה - חלל פתוח עם שולחן וארבעה כיסאות. מעבר לשולחן ניצבה ספה לאורך אחד הקירות, ומולה עמדו שלושה כיסאות מתכווננים. כל המושבים היו מצוידים בחגורות בטיחות כמו אלה שרואים בכל מטוס. הכיסאות וכמה מן הקירות כוסו בעור לבן ורך והודגשו בעיטור דמוי-עץ. מעבר לקיר המרוחק ממנה היה חלל נוסף. היא הניחה שיש בו חדר רחצה, ומי יודע מה עוד.

הוא הציג אותה בפני עמיתיו ואותת לה להתיישב על הספה הסמוכה לקיר. כולם היו מנומסים וידידותיים. היא ניגשה לספה כפי שהורה לה. טוני, מר סימונס, העלמה מייקלס ומר פילדס התיישבו סביב השולחן האובלי. אריק עלה גם הוא על המטוס אחרי שהעמיס את המטען שלהם. למרבה הפתעתה, הוא התיישב במושב הטייס. היא מצאה שהיא מתרשמת מכישוריו לפתע - אין ספק שהיה הנהג הרבגוני ביותר בעולם.

היא צפתה והאזינה שעה שטוני והאחרים דנו בעסקה המדוברת. למען האמת, הדבר היחיד שעניין אותה בנוגע לעסקה היה השפעותיה על טוני. היא נהנתה לצפות בו עובד - המומחיות שגילה, האינטליגנציה והשליטה. הוא כיבד את חוכמת עמיתיו ואת הידע שלהם, שאל שאלות והאזין בתשומת לב לתשובותיהם ולדעותיהם. ולמרות כל זאת, לא היה לה שום ספק שכשתגיע השעה להחליט החלטות, תהיה דעתו-שלו הדעה היחידה הנחשבת.

היא חשבה לנמנם אחרי שהמריאו והדיון סביב השולחן הפך קולח, אבל זכרה את עצתה

של קת'רין. להישאר ערה. היא הציצה בתיקה - תיבת אוצר נוספת. בהתחלה, פתחה את הארנק, ובהתה בתמונה המתנוססת על רישיון הנהיגה שלה מג'ורג'יה. היא קראה את תעודת הזהות שלה וראתה את כתובתה באטלנטה. למדר. התמונה לא דמתה לה. היא צולמה לפני שנתיים ופניה השתנו מאז: הם נעשו צרים ושחומים יותר, ופשוט נראו אחרים. גובהה, 162, נשאר זהה; משקלה, 57 קילוגרמים, היה קרוב למדי למשקלה הנוכחי. זה לא היה כך לפני ארבעה חודשים. המשקל הרשום היה אקטואלי כשהייתה בת שש-עשרה, וכמו שקורה לכולם, טיפס מעלה עם השנים; אבל עכשיו חשבה שהוא כנראה מדויק, אולי קצת גבוה אפילו. אחר כך, הבחינה בכרטיס הפלאטינום של אמריקן אקספרס. השם קלייר ניקולס התנוסס באותיות מודגשות על צדו הקדמי.

כשנתן לה את הכרטיס לראשונה, לא רצתה להשתמש בו. היא הודתה לו על האמון שנתן בה וניסתה להסביר שאינה זקוקה לשום דבר. היו לה כל הבגדים שתוכל לרצות. היא עדיין לא הספיקה ללבוש אפילו חצי מהם. האוכל הגיע אליה שלוש פעמים ביום, והייתה לה קורת גג מעל ראשה. לא היה לה שום עניין בתכשיטים; השרשרת של סבתה הספיקה לה לחלוטין. היא אהבה לקרוא, אבל הספרייה הכילה יותר ספרים משתוכל לסיים אי-פעם.

הוא לא הסכים לקבל את התירוצים שמנתה בפניו. הוא אמר לה להגיד לו מתי תרצה ללכת לקניות. היא לא עשתה זאת. אחרי שבוע, היה נדמה שהרים ידיים. ערב אחד, כשאכלו ארוחת ערב, הצהיר פתאום, "אריק לוקח אותך לדוונפורט מחר כדי לעשות קניות." היא זכרה שחשה בחילה פתאום. היא לא דיברה בהתחלה ורק בהתה בו. "קלייר, שמעת אותי?" הוא ידע ששמעה; הוא דרש מענה מילולי.

"כן, טוני, שמעתי אותך. חשבתי שדנו בזה והחלטנו שאין לי צורך בשום דבר."

"אני די בטוח שדנו בזה, ואני אמרתי שאת הולכת - מחר."

"אבל, אתה לא צריך את אריק מחר?"

עיניו האפילו כשלאט את מילותיו. "את מתווכחת איתי? היית אישה מלאת ביטחון כשפגשתי אותך. למדת את הלקח שלך היטב. את צריכה לצאת לעולם, ורק שיהיה ברור, השיחה הזאת מסתיימת עכשיו, אלא אם את חושבת שוויכוחים יועילו לך איכשהו."

היא רצתה למחות ולהסביר שהיא דואגת שתיתקל בצ'ארלס ג'קסונים של העולם; אבל הרי כבר עשתה את הטעות הזאת פעם אחת בעבר. היא בלעה את רוקה. "מתי אני צריכה להיות מוכנה?"

הנסיעה לדוונפורט הייתה מתוחה. אריק לקח אותה בב. מ. וו. שחורה. היא ישבה במושב האחורי וחשה מוזר לנסוע כך לבדה, בלעדיו. כשהתרחקו מהבית, אמרה לעצמה שהוא צודק. היא הייתה אישה בטוחה בעצמה, וחוץ מזה, היא תעזוב את המקום הזה יום אחד. היא גם ידעה את האמת. זה היה מבחן שנועד לקבוע אם אפשר לבטוח בה מחוץ לכותלי הבית, לבדה. היא כבר למדה מהקשיים המוקדמים יותר שנתגלעו שהדרך הטובה ביותר לעבור מבחן הייתה לנסות להימנע ממנו. אבל טוני לא הותיר כל מקום לספק - הימנעות מהמבחן הזה לא הייתה אופציה.

אריק לקח אותה למתחם החנויות רִיבֶר ווֹק, המקום בו נמצא ריכוז בוּטִיקֵי אופנת העילית הגדול ביותר במחוז ארבע הערים. היא נכנסה לכל אחת מהחנויות וסקרה את הסחורה ממושכות. בהתחלה, הייתה דרוכה ומתוחה להחריד, וחששה מפני כל אדם שצעד

לכיוונה. אבל במהרה הבינה שאיש לא מקדיש לה תשומת לב מיוחדת. המוכרים היו קשובים ולהוטים לעזור, והראו לה כל דבר שרצתה וגם דברים שלא היה לה מושג שהיא רוצה בהם. אנשים שידם אינה משגת לא שוטטו בחנויות האלה.

היא לא ראתה כתבים בשום מקום. איש לא נעץ בה מבטים או שאל שאלות. לאחר זמן-מה, היא יצאה לרחוב ונכנסה לבית קפה קטן. היא כבר הרגישה טוב יותר לגבי היציאה מהבית ואפילו ישבה ברחבה החיצונית ושתתה קפה. היא לגמה מהנוזל הארומטי, העשיר והמשובח והתבוננה באנשים הממהרים לדרכם. היא התגעגעה להיות בחברת אנשים, אבל המחשבה על לדבר עם מישהו הפחידה אותה. מה אם תאמר משהו לא במקום?

היא הספיקה למצוא כמה ספרים על פרפרים וכמה בגדים לא רשמיים שתוכל ללבוש במהלך הימים שתבלה בחיק הטבע עד שובו של אריק. זה לא היה הרבה, אבל היא עשתה מה שאמרו לה לעשות ונאלצה להודות שנהנתה מכך.

טוני נראה מאוכזב שלא קנתה יותר, אבל שמח שעשתה כפי שהורה לה. הוא ציפה ממנה לדגמן לו את כל הבגדים שקנתה והציע שבפעם הבאה תקנה כמה בגדים שימצאו חן גם בעיניו - כלומר, כאלה שיכללו הרבה פחות בד.

כשהמטוס נחת, נכנסו חמישתם ללימוזינה הממתינה. טוני ועמיתיו נסעו לפגישה הגדולה שלהם. קלייר ישבה בשקט והאזינה - מנסה שלא להפריע. השעה הייתה 09:20 והפגישה הייתה אמורה להתחיל בעשר. אריק ישב במושב הסמוך לנהג. הם מצאו את עצמם בעיצומו של פקק התנועה האופייני לניו יורק בתוך זמן קצר. המכונית נעה בתנועות קצרות ונחפזות.

קלייר חוותה את התנועה המאפיינת את העיר ממושבן האחורי של מוניות מזדמנות כשחיה עם אמילי וג'ון, וידעה שהיא עלולה בהחלט לשבש את כל לוח הזמנים שלך. טוני לא נראה מודאג. הם הגיעו ליעדם כמה דקות לפני השעה הייעודה. ארבעת העמיתים יצאו מהרכב וחצו את דלתות הזכוכית הגדולות. היא מצאה את עצמה לבדה בלימוזינה גדולה. היא לא ידעה לאן מועדות פניה או כמה זמן תשהה שם. השליטה בחייה כבר לא הייתה בידיה, והיא למדה להשלים עם זה איכשהו.

*

היא הביטה על סביבותיה כשפסעה על מרצפות השיש של אולם הכניסה וידעה בוודאות שדירתו לא תדמה לשום דירה שראתה בעבר. חרדתה שכחה לנוכח קבלת הפנים החמימה של מנהלת משק הבית. "העלמה קלייר, ברוכה הבאה. שמי הוא ג'ן. הרשי לי ללוות אותך לחדרו של מר רולינגס. נשים שם את חפצייך ואחר כך נעשה לך סיור בבית."

היא הודתה לה וטיפסה בעקבותיה במעלה גרם מדרגות מעוטר שהעפיל אל רחבה המשקיפה על הקומה הראשונה. הדירה כללה חדר אורחים ענקי עם אח מבוערת, חדר אוכל רשמי, מטבח ומשרד בקומה הראשונה. קלייר אמנם כינתה אותה "הקומה הראשונה", אבל למעשה, הייתה זו הקומה השבעים ושש של גורד השחקים. החלונות בחדר האורחים ובחדר האוכל הגיעו מהרצפה ועד לתקרה והשקיפו על העיר והנהר. היא בילתה ימים ולילות רבים בניו יורק, אבל מעולם לא ראתה נוף נפלא כל כך של העיר.

חדר השינה של טוני היה גדול מאוד ועוצב בצבעים כהים וגבריים במובהק. מיטה

מוגבהת גדולה עם ראש מיטה עשוי עור ורהיטי עור תואמים גדשו את החלל. ג'ן נשאה את תיקה של קלייר, ושני חברי צוות נוספים נשאו את יתרת המטען שלהם. ברגע שהונחו החפצים במקומם, שאלה ג'ן את קלייר אם תרצה לאכול ארוחת צהריים, או שתעדיף לנוח. קלייר החליטה שתאכל משהו קטן לפני שתנמנם.

טוני הגיע לדירה בסביבות שבע בערב. הוא לא היה לבדו. ברנט סימונס היה איתו. הם נכנסו לדירה בעודם שקועים בשיחה אודות משהו שקרה במהלך היום. שיחתם נמשכה כשפנו אל חדר האוכל, שם פתחו את תיקי המסמכים ואת המחשבים הניידים שלהם וחידשו את הדיון. ג'ן שאלה את מר רולינגס אם ירצה לאכול ארוחת ערב. הוא אמר לה שתביא להם משהו שיאכלו לאכול תוך כדי עבודה.

קלייר קיוותה ללילה מסעיר בעיר, ובמקום זה, התמקמה בחדר השינה שלו, אכלה ארוחת ערב לבדה ואז קראה ספר במיטה. היא נרדמה זמן רב לפני שהצטרף אליה, לבושה בכותונת משי שחורה. הוא עזב את החדר לפני שהתעוררה. היא לא הייתה יודעת לעולם שבילה שם את הלילה אלמלא העובדה שהמצעים בצד שלו היו סתורים. היא מצאה פתק ליד המיטה:

אריק פנוי עבורך כל היום. שיהיה לך יום טוב בעיר.
תחזרי עד שש בערב. אל תאכזבי אותי.

היא מצאה גם צרור מזומנים בלוויית פתק נוסף:

בשביל טיפים. תזכרי - מראית עין!

בסדר, חשבה. אני תקועה בניו יורק. נראה לי שכדאי שאעשה מאמץ ליהנות אם אני כבר כאן.

אחרי המקלחת, הגישה לה ג'ן ארוחת בוקר נפלאה והבטיחה לקרוא לה ברגע שאריק יחזור ממשרדו של מר רולינגס. בעשר בבוקר כבר ישבה בלימוזינה. הגיע הזמן לקצת תרפיית קניות. היא החליטה שאם טוני כל כך רוצה שתערוך קניות, זה בהחלט המקום לעשות זאת. תמיד נהנתה לעשות קניות בניו יורק, אבל זאת עמדה להיות חוויה חדשה. גודלה של העיר, בשילוב עם כמות האנשים בה, העניקו לה תחושת אנונימיות - דבר שלא חוותה בדוונפורט. אף אחד לא ישים אליה לב כאן. היא יכולה לעשות ככל העולה על רוחה.

"לשדרה החמישית ורחוב חמישים ואחת, בבקשה," הורתה.

אריק לא היסס. היא החליטה שתבלה ארבע או חמש שעות לפחות בוורסאצ'ה, פראדה, בֵּנְדֶל, ולוּאִי וִיטוֹן. אריק נתן לה כרטיס עם מספר הטלפון שלו ואמר לה שלא תטריד את עצמה בסחיבת השקיות. היא פשוט צריכה להגיד למוכרים להתקשר לנהג שלה. הוא ידאג לאסוף את כל מה שתקנה. הוא הוריד אותה ליד חמישים ואחת אִיסְט ומֶדִיסוֹן והבטיח לאסוף אותה ממלון פלאזה בחמישים ושמונה איסט בשעה 14:00, אז ישמח לקחת אותה ליעדה הבא.

קלייר יצאה מהלימוזינה. סנדליה גבוהי העקב נגעו בבטון ושמלת השיפון הקיצית שלה התנופפה קלות ברוח. היא הרגישה כמו דוגמנית בסשן צילומים למגזין אופנה נחשב. זה

לא נראה אמיתי. היא לא הפסיקה לומר לעצמה: תגלמי את התפקיד כמו שצריך. חום הקיץ עלה בגלים מהמדרכות וקולות העיר נסכו בה מרץ שעה שנאבקה בהמוני האנשים שגדשו את הרחוב.

התחנה הראשונה הייתה ורסאצ'ה. היא חלפה על פני חזית האבן המעוטרת של הבניין וחצתה את סף דלתות הזכוכית הגדולות. כמות הכסף הבלתי מוגבלת בארנקה גדשה את ורידיה באדרנלין. זה לא דמה לתחושות שהכירה לאחר פעילות גופנית. זו הייתה הרגשה מוזרה - לדעת שביכולתה לקנות כל דבר שתחפוץ בו. היא עשתה כמיטב יכולתה כדי לזייף תדמית של מישהי המורגלת בבזבוזים. לא חלף זמן רב והיא האמינה בכך בדיוק כמו צוות העובדים בחנות.

היא השתדלה מאוד שלא להביט בתגי המחיר כשבחרה בגדים למדידה. מצאו חן בעיניה שמלת כותנה צמודה ופשוטה ושמלה צמודה נוספת, בעלת מחוך מובנה. הן הדגישו את גזרתה הדקה יותר. היא בחנה את השתקפותה בראי וניסתה לקלוע לטעמו של טוני. היא החליטה ששתי השמלות ימצאו חן בעיניו. המוכרת חשבה שהיא זקוקה גם לנעליים תואמות. בסופו של דבר, כשהגיע הזמן לשלם על שתי התלבושות שבחרה, כמעט שאיבדה את שלוות רוחה. המוכרת חייכה ואמרה, "זה יוצא שלושת אלפים שש מאות חמישים ושבעה דולר. תרצי להוסיף את הרכישה לחשבון קיים?"

קלייר עשתה כמיטב יכולתה על-מנת להיטיב את המסכה שעל פניה. חרף ההאצה הדרמטית בקצב פעימות לבה, השיבה, "לא, אני אשלם עכשיו והנהג שלי יבוא לאסוף את החבילות. אני אתן לך את המספר שלו, והוא יתקשר לתאם איתך את המועד." היא מסרה למוכרת את האמריקן אקספרס שלה.

"תודה לך, גבירתי, אשמח לטפל בזה בשבילך." היא העבירה את הכרטיס. אין ספק שתצטרך לגמול לה על השירות האדיב בטיפ נאה - מראית עין.

קלייר המשיכה צפונה. התחנה הבאה - קַרְטִיֶיה. היא הייתה נחושה לחזור לדירה עם פריטים רבים שתוכל להראות לטוני. היא בחרה זוג משקפי שמש יפים שעלו חמש מאות דולר בלבד. היא נזכרה במשקפי השמש בשווי עשרה דולר שהרכיבה במהלך כל ארבע השנים שלה באוניברסיטה. הרפתקאת הקניות שלה נמשכה. המוני האדם המפטפטים, הקופות הרושמות את רכישותיהם, ריחות האגזוזים, מראה הבניינים הגבוהים בכל פעם שנשאה את מבטה מעלה, כולם התמזגו יחד לכדי תחושת התעלות מושלמת.

היא כבר הייתה מותשת לחלוטין כשהגיע השעה אחת. היא קנתה כמה שמלות, כמה זוגות נעליים, כמה פריטי הלבשה תחתונה חדשים, ומשקפי שמש. היא בזבזה בהצלחה מעל חמשת אלפים דולר. הסכום נראה מגוחך לחלוטין, אבל היא הייתה נחושה לגרום לטוני להתגאות בה. אבל עכשיו כבר לא רצתה לקנות עוד. היא עצרה לאכול ארוחת צהריים במגדלי טְרַאמְפּ, מרחק פחות משני בלוקים מהפלאזה. היא הייתה שם בעבר וזכרה את הטראמפ קפה. יפי הזכוכית והאנשים היושבים במקום משכו את תשומת לבה כשנכנסה ללובי, אבל כעת התרכזה באוכל ובאוכל בלבד.

בארבעת החודשים האחרונים, לא בחרה קלייר בעצמה שום דבר שאכלה. עכשיו, התענגה על האפשרות להזמין כל דבר שרצתה. היו שם אפילו קינוחים. היא שוטטה סביב תיבות התצוגה עשויות הזכוכית במשך כמה רגעים - האפשרויות היו רבות כל כך. הניחוח

שעלה מהגריל גרם לה לחשוב על המבורגרים בקיץ. היא כמעט טעמה את טעם המזונות על לשונה כששאפה אל קרבה את ניחוחותיהם המגרים. היא שקלה בדממה את האפשרויות המגוונות.

היא מצאה שולחן סמוך לחלון, אכלה את סלט התרד והיוגורט ושתתה תה קר. זו עדיין הייתה הבחירה שלה, אבל אכילה בריאה נראתה לה הגיונית יותר עכשיו. היא אכלה וצפתה בנעשה. ניו יורק תמיד הייתה כיפית, ואפילו היום, כשבילתה לבדה, נותרה העיר כזאת בעיניה. היא הציצה בשעונה: 13:40. היא סיימה את ארוחת הצהריים שלה והלכה למלון פלאזה. טוני לא יהיה שם, אבל אריק ימתין לה. והיא לא רצתה שידווח לו שאיחרה.

היא הייתה מוכנה כשאריק עצר את המכונית במקום המוסכם, אבל המתינה שידומם את המנוע, יצא מהרכב ויפתח עבורה את הדלת. היא למדה לגלם את תפקידה היטב. כשיצאו לדרך, שאל אותה מהו יעדה הבא.

"אני חושבת שהתעייפתי. הייתי רוצה לחזור לדירה. אה, אספת את הקניות שלי?"

"כן, גבירתי," השיב, והוסיף שהן בתא המטען. הוא ידאג שמישהו יביא אותן אל חדרו של מר רולינגס ברגע שיגיעו.

קלייר נשענה לאחור, עצמה את עיניה, והניחה לאריק להוביל אותה אל דירתו של טוני. הם עמדו להגיע כשלפתע צץ במוחה רעיון: אמילי וג'ון נמצאים במרחק שלוש שעות בלבד מהעיר. היא יכולה להגיע לשם ברכבת. אם תבקש מאריק להוריד אותה ליד תחנה, תוכל להגיע לביתם ולחזור בתוך כמה שעות. היא נסעה ברכבת כל הזמן כשגרה איתם. אף אחד לא ידע לעולם. היא לא תוכל לעשות זאת היום, אבל ההתרגשות החלה גואה בה כשהחלה לתכנן את פרטי המסע שתכננה למחר.

היא נמנמה בשלווה על המיטה עד שעות אחר הצהריים המאוחרות, והיה זה קולו של טוני שהעיר אותה משנתה. "עשינו את זה! השלמנו את העסקה!"

היא שפשפה את קורי השינה מעיניה וניסתה להתרכז במילותיו. "זה נהדר. אני שמחה בשבילך."

"נראה לי שאנחנו צריכים לחגוג!" היא החלה לצאת מהמיטה, מחייכת לנוכח התלהבותו.

"לאן את חושבת שאת הולכת?" נימת קולו המאיימת הבהילה אותה.

היא ראתה את הבעתו שבעת הרצון הופכת במהירות למבע חדש ומטיל מורא. היא חשה צינה חרף חומן של השמיכות. "חשבתי שרצית לחגוג. אני צריכה להתלבש."

"כן, זה נכון, אבל קודם את צריכה להתפשט." הוא פשט את חליפת האחים בְּרוּקְס שלבש, הסיר מצווארו את עניבת המשי, והניח לבגדים להישמט על הרצפה. הוא החל לפתוח את כפתורי חולצתו. "החגיגה שלנו תתחיל כאן."

היא לא ציפתה שיחזור מוקדם כל כך ונכנסה למיטה לבושה בתחתונים ובחולצה בלבד. האינסטינקטים שלה הורו לה שהוא עומד לתעל כאן ועכשיו את חדוות הניצחון ופרץ האנרגיה שנבעו מהשלמת העסקה בהצלחה. היא שמחה שהספיקה לנוח, והסירה בצייתנות את החולצה והתחתונים.

היא צפתה בו בחשש כשהתקרב אליה. בגדיו יצרו שובל עד מרגלות המיטה. היא ניסתה להרגיל את עיניה לאור העמום בחדר וסקרה במבטה את גופו העירום. היא הייתה תשושה

כשנכנס לחדר, אבל משהו בהתנהגותו הפחיד אותה, כמו רעם מתגלגל המתריע לפני פרוץ סערה. כעת, היא הייתה ערה לחלוטין וכל גופה רעד. היא הביטה בחזהו הרחב כשניגש אליה, בחנה את קווי המתאר הבולטים של השרירים ואת פלומת השיער הכהה, את בטנו השטוחה ואת ירכיו ומותניו הצרים. קו שיער צר הוביל אל . . . היא ראתה בבירור שהוא אכן היה מוכן ומזומן לחגוג. כל דבר בנוכחותו אמר כוח.

היא ייצבה את עצמה כשהדף את גופה הקטן בגופו. הוא נע במהירות ובגסות, מושך אותה אל בין זרועותיו. שפתיו נלחצו אל שפתיה בתובענות. היא טעמה קפה על לשונה וניסתה להאט אותו מעט - ניסתה לשלוט בהתפרצות האנרגיה הבלתי צפויה הזו שלו. אבל זה היה עניין של מומנטום. היא הייתה חסרת אונים לחלוטין אל מול תופעת הטבע שהיה באותו רגע. הדרך היחידה לשרוד הייתה לזרום איתו. היא ניסתה לנחש את צעדיו הבאים וציפתה שירים אותה אל המיטה, אבל הוא פשוט דחף אותה עליה. היא חשה במגע הסאטן של המצעים על לחייה. הוא פעל בצורה בלתי צפויה לחלוטין, ולא הכין אותה כלל. היא החניקה את זעקת הכאב שעה שאצבעותיה לפתו את הסדינים, יוצרות צורת אגרוף. במצב רוחו האדנותי, לא הפגין אנתוני רולינגס שום חולשה, רק שליטה טוטאלית.

הצורך הרעבתני שלו נרגע אך לרגע. הוא פקד עליה לכרוע ברך, אחז בראשה והניע אותו כרצונו עד שהיה מוכן שוב. הוא לא ידע שובע. אחר הצהריים נמשך עוד ועוד, עד אין קץ. הוא לא מיהר. נימת קולו הסמכותית שבה אליו, יחד עם ההוראות והציוויים. לבסוף, הוביל אותה אל המקלחת. הם היו צריכים להתארגן ליציאה. אבל הוא המשיך גם שם, נעזר בסבון וראשי המקלחת המרובים.

כששבע ממנה סוף-סוף, לקח אנתוני שמפו והחל לחפוף את שיערה. לאחר שחילל את גופה, החל מלטף את מחלפות ראשה הערמוניות בחרדת קודש. תנועותיו הפכו רכות ועדינות לפתע. היא הגיבה בהתאם כלפי חוץ, אבל עמוק בפנים בערה מרוב תיעוב. יום אחד היא רוצה לעזור לו, להיות איתו, ובזה שאחריו הוא מתייחס אליה כמו זונה. זה גרם לה לרתוח מזעם ולבה כמו שתת דם, אבל היא עצרה את הדמעות. הוא כבר לקח ממנה יותר מדי גם כך. היא לא התכוונה לתת לו גם אותן.

באותו ערב, לקח אותה לדניאל, מסעדת ארבעה כוכבים במנהטן, באַפֶּר אִיסְט סַייד. היא לבשה שמלת סטרפלס שחורה וצמודה ונעלי עקב שחורות. המסעדה הייתה ידועה באווירה האלגנטית ששררה בה ובאוכל הצרפתי הנפלא שיצר השף. כהרגלו, הזכיר לה טוני שוב את הכללים: לעשות מה שאומרים לה, לשמור על מראית עין נאותה. הוא הוסיף שהעונש שיוטל עליה אם תיכשל בפומבי יהיה חמור במיוחד. ייתכן שחש בדחייה שלא ביטאה בקול ובתשוקתה הבלתי נשלטת להימלט, וחשב שרצוי להזכיר לה את ההשלכות הצפויות אם אך תנסה.

כשהגיעו לדניאל, הוביל אותה טוני קודם אל אזור ההסבה והזמין להם קוקטיילים. הם לגמו משקאות בזמן שפטפט על המהלך המדהים שיזם - מהלך אשר הציל את העסקה כולה. קלייר הרגישה כאילו היא מבלה את הערב בחברת שני גברים שונים. הוא היה מסוגל להלקות אותה רגע אחד ולנהוג באדיבות מקסימה במשנהו. כשדן בעסקה, אמר שהוא לא אוהב לדבר על כסף, אבל שהיום עשה יותר ממה שרוב האנשים מרוויחים בכל ימי חייהם, ולמעשה, "לעזאזל, יותר ממה שמשפחות שלמות מרוויחות בכל ימי חייהן!"

כשהמלצר הראשי הודיע להם שהשולחן שלהם מוכן, נכנסו אל חלל המסעדה המרכזי והמרהיב. פעם נוספת, היה טוני זה שהזמין עבור שניהם את האוכל. תשומת לבה של קלייר הייתה ממוקדת בו לחלוטין. הוא תבע זאת ממנה - מראית עין מעל לכל. באותו ערב, גילתה שהוא דובר צרפתית. מאחר שלא הכירה את השפה, לא היה לה מושג מה אמר למלצר. כשבקבוק היין הגיע אל השולחן, ניסתה ללא הצלחה להסתיר את הפתעתה. הרי כבר שתו קוקטיילים. "זה אירוע מיוחד," הסביר.

מלצר מזג כמות יין קטנה לכוס והציע לו אותה. הוא אישר את הבחירה והיין נמזג לשתי כוסות.

הארוחה יכלה להיות נעימה יותר לולא מחזה הזוועה שקדם לה. היא זכרה שאמר שהוא לא אוהב לשתות אלכוהול כיוון שהוא מעמעם את החושים. ברגע זה, עת חשה את גופה, ראשה ולבה דואבים ביתר שאת, קידמה קלייר בברכה את השפעותיו המעמעמות. מובן שלא הפגינה את המצוקה שחשה בעקבות שובו של אנתוני רולינגס שזכרה. היא צייתה לכללים והוסיפה להיות בת-הלוויה המושלמת.

בדרך חזרה לדירה, הסיע אותם אריק סביב מנהטן כדי שיוכלו ליהנות מהאורות, מהמראות ומהקולות. ניו יורק הייתה עיר מדהימה באמת ובתמים, וזמן רב מאוד חלף מאז שחוותה אנשים רבים כל כך ואנרגיה כה אדירה. זה היה יכול להיות מהנה יותר אם טוני לא היה ממשש את ירכה ללא הפסקה.

הוא הודיע לה שיחזרו לאיווה בבוקר. הוא שאל אותה על הקניות כשעמדו להירדם. גופה היה מותש וראשה סחרר בשל האלכוהול. היא השיבה, "זה היה נחמד. אפשר להראות לך מה קניתי בבוקר?"

שניהם שקעו בשינה.

פרק 11

נשלוף מעמקי הסבל עצמו את אמצעי ההשראה וההישרדות.

- סר ווינסטון צ׳רצ׳יל

השעון המעורר צלצל, ומר רולינגס הזמין את המכונית שלו. היא תהיה מוכנה לקחת אותם לשדה התעופה ב-06:00. קלייר חשבה שהייתה מעדיפה להיות בסוויטה שלה, להתעורר בשמונה, להתעמל, לאכול, ולהעביר את היום לפי לוח הזמנים האישי שלה. כשעבדה ב-WKPZ, הייתה צריכה להתעורר לפני 03:00 מדי בוקר, אבל בשעתו, נהגה ללכת לישון הרבה יותר מוקדם, וחשוב מזה - תמיד ישנה לבדה.

היא נכנסה למקלחת בישנוניות מעט לפני חמש בבוקר. היא הפנתה את פניה אל זרם המים החמים וניסתה נואשות לעורר את חושיה ולעמעם את הכאב בגופה. המים פתחו בתהליך, אבל ההשכמה האמיתית הושלמה כששמעה את דלת הזכוכית נעה וראתה את טוני נכנס אל המקלחון המהביל. הפעם היה מעוניין במקלחת בלבד, אבל עצם האקט - האילוץ לחלוק את המרחב האישי הזה באופן שאיננו מיני - היה אינטימי יותר מכפי שציפתה או רצתה.

כשישבו במטוס, שאלה אותו על עמיתיו. הוא הסביר שמר סימונס ומר פילד נשארו בניו יורק כדי להשלים את החוזים, ושהעלמה מייקלס עזבה את העיר אתמול, במטוס אחר של החברה. רק שניהם היו בתא במהלך השעתיים וחצי שבילו באוויר. טוני מיקד את מלוא תשומת לבו במסך המחשב בזמן שקלייר צפתה בעננים החולפים תחת המטוס והרהרה בנסיעה המאכזבת והקצרה. היא חשבה בעוגמה על ההזדמנות שהוחמצה ליצור קשר עם אמילי וג׳ון. היא לא דיברה אם אף אחד שהיווה חלק מחייה הקודמים מזה ארבעה חודשים. האם מישהו תוהה מה קרה לה? האם דאגו שנעלמה מבלי להשאיר עקבות? אבל אז חשבה על טוני. הוא יצא איתה בפומבי והציג אותה בפני העולם. אין סיכוי שהוכרזה כנעדרת. המשטרה הייתה מתערבת אם זה היה המצב. היא לא הייתה בטוחה איך עובד עניין היחצנות הזה. אולי אמילי יודעת שהיא נראתה בציבור עם מר אנתוני רולינגס. היא ייסרה את עצמה. הדאגה שלא לאכזב את טוני העסיקה אותה יותר מאשר יצירת קשר עם אחותה.

לפתע, שבר טוני את השתיקה. האדון השליט של אתמול נעלם.

נימת קולו הייתה ידידותית וסקרנית. ״עכשיו, ספרי לי על מסע הקניות שלך.״

היא עשתה כמיטב יכולתה על-מנת להגיב בנימת קול ומחוות הולמות. ״זה היה מדהים. ניו יורק היא עיר צפופה ושוקקת כל כך. לא דאגתי שייגשו אליי אנשים, או שאולי נכון יותר לומר, כתבים.״

״זה מדאיג אותך?״

״כן - אחרי מה שקרה באירוע ההוא, אני מתה מפחד שמישהו ייגש אליי. אני יודעת כמה מראית העין והפרטיות חשובות לך.״

מרוצה, הוא חייך חיוך זחוח. "בסדר גמור, זה מעניין. תמשיכי, מה קנית?"

"טוב, קודם הלכתי לוורסאצ'ה ומצאתי שתי שמלות ונעליים תואמות. אני חושבת שתאהב אותן. אחר כך המשכתי בשדרה החמישית וקניתי משקפי שמש. רגע . . ." היא שלפה את המשקפיים מתיקה והרכיבה אותם. " . . . הנה הם."

*

הוא חייך והסיר את המשקפיים שהסתירו את עיניה הירוקות. הוא אהב אותן ורצה לראות אותן ללא מחסומים.

היא המשיכה לפטפט, "מצאתי גם כמה פריטי הלבשה תחתונה." היא חייכה בביישנות. "שאני חושבת שימצאו חן בעיניך."

עיניו היו רכות, והוא היה ממוקד בה לחלוטין. התרגשותה שעשעה אותו. "נשמע שהלך לך טוב. אכפת לך לומר לי כמה בזבזת?"

היא השפילה את עיניה. הוא אחז בסנטרה בעדינות וחידש את קשר העין ביניהם. קשתיות האזמרגד התנוצצו כשהבזיקה לעברו חיוך ואמרה, "בערך חמשת אלפים."

הוא צחק.

*

תגובתו הפתיעה אותה. היא חיכתה לראות אם הצחוק יוביל למשהו אחר, אבל לא, זה היה רק צחוק. לבסוף, השיב, "עבודה טובה, קלייר. את תופסת מהר. אני מצפה בכיליון עיניים לתצוגת האופנה הפרטית שלי כשאחזור הביתה הלילה."

היא לא אהבה את זה שהוא יכול להתייחס אליה בצורה משפילה כל כך בחדר השינה, או בכל מקום אחר שיבחר, ואז לקום ולחייך כאילו שום דבר לא קרה. היא תצטרך להתאמץ למדר את הסקס מכל שאר האספקטים של חייה. זו הייתה משימה קשה יותר מכפי שנשמע.

כשנחתו באיווה, נכנסו למכונית שהמתינה להם, ואריק הסיע אותם בחזרה לבית. טוני היה צריך לקחת כמה דברים לפני שייסע למשרד באיווה סיטי. הוא התכונן לטוס למחרת לעשרה ימים באירופה, והיו כמה דברים שהיה צריך לסגור קודם ודרשו את תשומת לבו המידית.

אחרי שהמכונית חצתה את שערי האחוזה, הם נסעו בשביל הארוך והמתפתל המוביל אל הבית. על פי רוב, ראתה קלייר את הבית מאחור. היא עזבה את המקום לעתים נדירות בלבד - בדרך כלל בשעות הלילה. כעת, ראתה את הבית לאור יום, והשילוב היפהפה בין לבנים, אבן גיר ויהלומי רִיבֶּר סְטוֹן גולמיים ובין סגנון הארכיטקטורה הרוֹמָנֶסְקִי גרם לה להביט במקום בהערכה מחודשת. טוני אמר לה שבנה את הבית לפני חמש-עשרה שנה בערך, אבל הוא נראה ישן יותר. הוא לא נראה כמו מבנה עתיק שעבר זמנו, אבל בהחלט נראה שתוכנן עבור תקופה מוקדמת יותר. היא לא יכלה שלא לשאול, "טוני, אמרת שבנית את הבית שלך לפני חמש-עשרה שנים בערך?"

"כן," ענה, שעה שאריק עצר לפני חזית הבית. "למה את שואלת?"

"אני לא רגילה להסתכל עליו מלפנים. הוא יפהפה!" הוא הודה לה. היא המשיכה, "אבל

הוא נראה לי בן יותר מחמש-עשרה שנים, הסגנון, אני מתכוונת."

"הוא נבנה בהשראת בית המשפה שגדלתי בו כילד."

היא ידעה שאיבד את הוריו ולא רצתה לעורר זיכרונות רעים מרבצם, אבל סקרנותה הביסה אותה. "חשבתי שבנית את ההון שלך מאפס. אז איך זה שלהורים שלך היה בית כזה?" הם יצאו מהמכונית.

"הבית ההוא היה שייך לסבא שלי, לא להורים שלי. אבא שלי היה חלש; בכל אופן, הבית של סבא וכל הונו אבדו לפני יותר מעשרים וחמש שנה. סבא שלי בטח באנשים הלא נכונים."

קלייר לא הייתה בטוחה מה לעשות בשפע המידע שחלק איתה לפתע. קת'רין אמרה לה שמר רולינגס לא אפשר לאנשים רבים להתקרב אליו. היא הייתה בטוחה שחלק מזה נבע מההיסטוריה המשפחתית שלו. היא ניסתה לגלות מעט יותר כשהלכו למשרדו. "הוא באמת מדהים לחלוטין. גם עיצוב הפנים נעשה בהשראת הבית ההוא?"

"על פי רוב, כן. אפילו מצאתי ורכשתי כמה מיצירות האמנות והענתיקות המקוריות; מצד שני, רציתי שהבית שלי יצויד בכל אבזרי הנוחות והאבטחה המודרניים. כל סנטימטר בבית הזה נמצא תחת מעקב מתמיד. אני לא עומד לעשות את אותה הטעות שסבא שלי עשה."

קלייר הרהרה במה שאמר. היה ברור שהתכוון לכל סנטימטר בבית. אין ספק שניסה למנוע ממישהו שלא היה אמור להיכנס לבית לעשות זאת.

הוא התייצב מאחורי שולחן העבודה שלו והמשיך לדבר בזמן שהקליד במהירות ועבר על ניירת. "לא תהית מעולם איך העובדים יודעים מתי בדיוק להיכנס לסוויטה שלך?"

ברכיה של קלייר פקו. היא הרגישה שהיא חייבת להתיישב. "אתה מתכוון שגם הסוויטה שלי נמצאת תחת מעקב? אתה אומר שיש שם מצלמות?"

הוא נשא את מבטו מהניירות והביט בה. הוא חייך למראה הסלידה שניכרה בפניה. הוא דיבר באטיות רבה יותר, ולנימת קולו התווסף כעת גם זדון. "כן, כמובן. הכול מתועד בווידאו, מתויק ונשמר." היא התיישבה על הכיסא הקרוב ביותר. הוא הפיק את המרב מאי-הנוחות הבולטת שגילתה והוסיף, "אולי נוכל לארגן הקרנת בכורה חגיגית. נרשום הערות ונעביר ביקורת לשימוש עתידי."

היא תיעבה את עצם קיומו. "טוני, בבקשה, תגיד לי שאתה מתבדח. תגיד לי שזאת סתם בדיחה חולנית."

גיחוכו השטני העלה ניצוץ בעיניו המאפילות. "אבל, קלייר, יקירתי, אני מבטיח לך שאני ממש לא מתבדח. אבל לצוות אין גישה לסרטונים שמתעדים את מה שקורה במיטה שלך. רק לי יש גישה אליהם. אבל הם יכולים לראות את פינת הישיבה ואת הדלתות של חדר ההלבשה וחדר האמבטיה. זאת הסיבה שהם יכולים לצאת ולבוא בלי שתראי אותם."

"אבל למה? למה לך לעשות דבר כזה? ולמה שתשמור הכול?"

הוא ערם את הניירות שנזקק להם, הכניס לכיסו דיסק אוֹן קִי והתכונן לעזוב את המשרד.

"כיוון שאני יכול. אני יכול לצפות בסרטים ולהחליט מה מוצא חן בעיניי ומה טעון שיפור. את תביני אחרי שתצפי שאחד מהם. אולי הערב, אבל אני חייב ללכת עכשיו." הוא החל ללכת לעבר הדלתות המובילות למסדרון.

קלייר לא קמה. היא לא הייתה בטוחה שרגליה יצליחו לשאת את משקלה. המחשבה

עליו צופה בהם; עליה צופה בהם יחד, גרמה לה בחילה איומה. היא הרגישה שאם תעמוד, לא תוכל בשום אופן לכבוש את הדחף הנורא להקיא.

הוא חזר. "הגיע הזמן לצאת מהמשרד שלי." הוא הביט בה כשישבה בלי לנוע והוסיף בקור, "ובמקרה שתהית - כן - גם החדר הזה מצולם מכל כיוון, חוץ מהשולחן שלי. אבל יש נוף נהדר של הספה ושל החלל המרכזי." הוא גיחך ברשעות והחווה בידו על מקום התרחשותו של אחד הסיוטים המזוויעים ביותר שחוותה מעודה. סיוט שעשתה כמיטב יכולתה להדחיק. ועכשיו נודע לה שתיעד הכול בסרטון וידאו ואף צפה בו. "קלייר, אני צריך ללכת. קומי מהכיסא, עכשיו."

היא קמה בפיזור נפש, מתרכזת רק בניסיון לא להקיא. היא ניסתה נואשות להרחיק את כל יתר המחשבות ממוחה כשעזבה את המשרד. היא חזרה אל הסוויטה שלה בלי להשגיח בכך. ראשה הסתחרר. היא רצתה לקרוס על הספה ולעצור את המחשבות הדוהרות בתודעתה, אבל ידעה שהוא יכול לראות אותה.

האם קיים מקום כלשהו שבו הייתה באמת לבדה?

*

באותו ערב, הם סעדו בפטיו האחורי. הוא היה מוצל, ואוויר הלילה היה חמים. הגן נראה יפה כמו ציור. המדשאות בהקו בירוק חרף גל החום האחרון שלווה בבצורת - תודות לפלאי מערכת ההשקיה ולמסירותו של צוות הגינון. הוא עשה את מה שתיעבה: דיבר על הנסיעה שלו לאירופה, על הזמן שבילו בניו יורק, על כל דבר מלבד המצלמות וסרטי הווידאו.

היא לא הצליחה לתפוס איך יתכן שהוא מסוגל להתנהג בצורה מסוימת, לומר דבר מסוים, ואז להתנהג כאילו זה לא קרה מעולם. היא-עצמה התקשתה לחשוב על משהו אחר מלבד הדברים שאמר באותו בוקר. לא היה לה תיאבון, והיא בקושי נגעה באוכל.

לאחר סיום הארוחה, הוא הוביל אותה אל אולם הקולנוע. זה היה המפלט שלה - מקום שאִפְשר לה לברוח ולצפות באנשים שרים ורוקדים. אבל טוני לא התכוון לצפות במחזמר הערב. הוא ניגש למערכת ההקרנה והקליד קוד. לפתע, נמלא המסך בתאריכים ותיאורי מקום כמו: 05.05.2010, סוויטה. הוא יכול לגולל מטה את התאריכים ואת המקומות השונים. זה לא היה רק החדר שלה. היו שם גם סרטים של החנייה, המטבח, אולם הכניסה, המדרגות, אולם הקולנוע, הבריכה, הלובי בקומה הראשונה, הלובי בקומה בשנייה וכדומה.

בחיוך סאדיסטי, הוא בחר בסרט שתיעד את ה-20.03.2010 בסוויטה, ואז הקליד את השעה המבוקשת. הוא גולל את הסמן והשעות רצו על המסך: 9, 8, 7. . . הוא חזר לשעה שמונה בבוקר בערך ולחץ על אנטר. ושם, על מסך הקולנוע, גדולה יותר מבחיים עצמם, הייתה הסוויטה שלה. היא לבשה חלוק לבן ושכבה מכורבלת על הרצפה, ליד הדלת. היא לא רצתה לצפות, היא ידעה היטב מה עומד לקרות. היא גם ידעה שגופה של קלייר שעל המסך מכוסה חבורות, ששיערה מלא קשרים, ושבחדר שורר תוהו ובוהו. היא שמעה ביפ ואת קול פתיחת הדלת.

קלייר שעל המסך זינקה. גם היא שמעה את הצליל. היא צפתה בטוני נכנס לחדר. "בוקר טוב, קלייר." היא הביטה בו.

"בוקר טוב, אנתוני. אני רוצה שתדע שהחלטתי ללכת הביתה. אני יוצאת מכאן היום."

הוא דיבר בשלב זה. עיניו השחורות נצצו כשחייך. "את לא אוהבת את תנאי המגורים שלך." עיניו השחורות זהרו כשחיוכו התרחב. "אני לא חושב שתצאי מפה מהר כל כך. יש בינינו חוזה כובל מבחינה חוקית. . ." הוא שלף מפית של באר מכיס חליפתו. ". . . עם תאריך וחתימה של שנינו."

היא לא רצתה להמשיך לצפות עוד. "בבקשה, טוני. אני לא רוצה לראות את זה." היא כיסתה את עיניה.

הוא משך אותן מפניה בכוח. "הבטחתי לך הקרנה. אמרתי שתצפי בזה, ואת עומדת לעשות מה שאמרתי."

הסרטון המשיך להתנגן. היא נשאה את מבטה ושמעה את קולה-שלה מצלצל במצוקה בולטת. "זה ממש לא סוף הדיון! זה מגוחך! שום חוזה לא נותן לך זכות לאנוס אותי! אני הולכת!"

היא ידעה מה עומד לבוא עכשיו. היא עצמה את עיניה כששמעה את ידו מכה בלחייה של קלייר שעל המסך.

אצבעותיה שלה נדדו בלי משים אל אותה הלחי. היא פקחה את עיניה וראתה את עצמה עפה על הרצפה, ואת טוני ניגש אליה. היא עצמה את עיניה שוב, והאזינה לקול האכזרי שהדהד בחדר. "יכול להיות שהזיכרון שלך ישתפר עם הזמן. נראה שיש לך בעיות עם זה. תרשי לי להזכיר לך שוב, חוק מספר אחד הוא שאת תעשי מה שאני אומר לך. אם אני אומר שהדיון נגמר, הוא נגמר... ובחוזה המחייב בינינו כתוב בבירור 'כל דבר שאני מוצא אותו הולם או מענג', וזה אומר שאין כאן שום אונס. הכול נעשה בהסכמה."

עיניה של קלייר האמיתית נותרו עצומות. היא ידעה שטוני שעל המסך מיישר את הז'קט שלו. היא שמעה אותו ממשיך לדבר בנימה מאיימת וסמכותית. ""החלטתי שעדיף שלא תעזבי את הסוויטה שלך במשך זמן-מה. אל תדאגי. יש לנו הרבה זמן: זמן בשווי 215 אלף דולר." היא פקחה את עיניה שוב וראתה את טוני שעל המסך דורך על הזכוכית ומדבר שנית בקול שהעביר רעד בכל גופה אפילו עכשיו.

"אני אודיע לצוות שתוכלי לקבל את ארוחת הבוקר שלך אחרי שתנקי את כל הזכוכיות." הוא נעלם מאחורי הדלת הלבנה והגדולה.

"בבקשה, תעצור את הסרט!" בכתה. היא לא הצליחה לשלוט בזה. "בבקשה, אני לא יכולה לצפות בזה יותר."

היה ברור שהתענג על סבלה. הוא השיב, "או, אבל יש כל כך הרבה סרטונים אחרים. נוכל לבלות שעות על גבי שעות בצפייה בהם." הוא לחץ על כמה כפתורים וחזר אל התפריט הראשי. "למשל... התאריך שהופיע על המסך היה ה-19.3.2010. " ...איך נראה לך שהסוויטה שלך הגיעה למצב הזה? אני בטוח שנוכל לגלות."

"בבקשה!" התחננה. ראשה כאב וקיבתה התהפכה. היא לא יכלה לשאת את זה. היא ניסתה נואשות לגרום לו להפסיק. "בבקשה... אתה עוזב מחר. לא תעדיף לבלות את הערב בלעשות סרטים חדשים במקום לצפות בישנים?"

עיניה היו אדומות ונפוחות, והיא רצתה למחות את אפה הרטוב מבכי.

הוא גיחך לנוכח ייאושה. קולו נדף רשעות. "אולי כדאי שנראה עוד כמה - נמצא דברים

טעוני שיפור בהתנהגות שלך."

"אני אעשה כל מה שתגיד - כל מה שתרצה שאעשה אחרת - פשוט תגיד לי. רק, בבקשה, אל תכריח אותי לראות את זה." היא כרעה על ברכיה מולו עכשיו, מתייפחת. היא שנאה את המצב המשפיל שהידרדרה אליו, אבל הסרטונים הללו החריבו את כל מאמצי המידור שלה. איך תוכל להדחיק את הזיכרונות המחרידים הללו אם יאלץ אותה לצפות בהם?

עיניו האפלות נקבו את נשמתה. קולו היה קר כקרח. "את בהחלט תעשי כל מה שאגיד, אפילו אם זה אומר לצפות בסרטים האלה, אבל ..." הוא עצר לרגע לשם הדגשה. " ...אני לא רוצה לבלות את הלילה האחרון שלי לפני שאיעדר מהבית במשך שבוע כאן, כשאת במצב הזה." הוא קם על רגליו, הודף את גופה אל הרצפה. "אני אגיע לסוויטה שלך בעוד כמה דקות."

היא קמה.

הוא המשיך. "עלי למעלה ותתכונני. תשטפי את הפנים! את נראית מזועזע. ולגבי לבוש ... חשבתי על אחד מפריטי ההלבשה התחתונה החדשים שלך."

כשפנתה לצאת מהחדר, לפת לפתע את זרועה. היא עצרה, הביטה בעיניו, והאזינה לנימת קולו חסרת הרחמים. "קלייר, מה את צריכה להגיד עכשיו?"

היא הביטה בו כשעמדו דוממים לרגע, ומחשבות מבולבלות התרוצצו במוחה. היא לא הצליחה לתפוס מה רצה ממנה עכשיו. כשהבינה לבסוף, התלקחו עיניה הלחות בלהבה. היא החניקה את מחאתה והצליחה לומר, "תודה לך, טוני."

הוא רופף את אחיזתו בזרועה והשיב, "תוכלי להפגין את אסירות התודה שלך כשאגיע למעלה."

היא המשיכה לעמוד דומם, מפחדת לנוע. מוחה היה רצוץ מדי. היא לא ידעה מה לעשות או מה לומר. כל שנותר לה לעשות היה להתפלל שלעולם לא תצטרך לחזות שוב באחד מהסרטונים האלה. נראה שחש בבלבול באחז בה. הוא פקד בטון אדנותי: "את רשאית ללכת לסוויטה שלך עכשיו."

היא הרגישה בו עוזב את מיטתה לאחר זריחת השמש. היא האזינה בשקט כשהרים את בגדיו, וידעה שהוא מתלבש. אחר כך, שמעה אותו פותח מגירה ומחטט בה. היא פקחה את עיניה וראתה אותו כותב פתק באור העמום. כשפנה להביט בה, עצמה את עיניה מיד והעמידה פני ישנה. היא עשתה כמיטב יכולתה לנשום באופן סדיר, והזכירה לעצמה: הוא לא יחזור במשך שבוע לפחות.

באותו רגע, תיעבה כל דבר שקשור לאנתוני רולינגס.

פרק 12

תאווה וחמדנות הן תכונות נאיביות יותר מתמימות.

- מֵייסון קולִי

הכורח לנסוע הלוך ושוב מניו יורק לניו ג'רזי לא הפריע לניית'ניאל, והדבר היה נכון שבעתיים כשנהג חזרה הביתה. בכל פעם שנגלה לעיניו השילוב היפהפה בין לבנים, אבן גיר ויהלומי ריבר סטון גולמיים, הרהר קצרות בדירת שני חדרי השינה שחלק בעבר עם אשתו. לגבי חייל צעיר ששב הביתה זה לא מכבר לאחר לחימה ביפנים, הייתה הדירה ההיא מרווחת בהחלט. עובדת היותו חייל שלחם למען מולדתו הייתה הדבר היחיד שגרם למשפחתה של שרון לסבול את יחסיו עמה. זו הייתה הסיבה היחידה שבגינה אפשרו לבתם להינשא לניית'ניאל רולס.

הוא הצטער בכל מאודו שאביה הרם והנישא לא זכה לראות את בתו בין כתלי ביתה הנוכחי בכל פעם שפסע על רצפות השיש של אולם הכניסה. הו, כן, אין ספק שניית'ניאל רולס עשה מעצמו משהו, ועכשיו, עם הרעיונות של קלוסון, הוא היה משוכנע שזו רק ההתחלה. אם חמו היה עדיין בין החיים, הוא היה שמח לדחוף לו את זה עמוק ל -

"ערב טוב, ניית'ניאל." ברכתה של שרון הדהדה מתוך הסלון המקושת. היא כבר הכינה לו את הבוֹרבּוֹן שלו. ארוחת הערב תוגש בשעה שבע בדיוק. כולם ידעו את זה. ייתכן שהייתה זו ההכשרה הצבאית שלו, אבל הדייקנות הייתה נר לרגליו. "איך היה היום שלך?"

"הוא משתפר מאוד ברגעים אלה ממש." הוא לקח את הכוס שהושיטה לו ונשק על לחייה. הניצוץ בעיניה של אשתו שיקף את הלהבות המרצדות באח הגדולה.

"איך עבר עלייך היום, אהובתי?"

שרון פטפטה על ענייני משק הבית וצוות העובדים בזמן שהוא-עצמו שקע במחשבות. כתמיד, הרהר בתאגיד רולס. מובן שהגיב לדבריה והתייחס לסוגיות שהעלתה, אבל מוחו הסתחרר בשל הרעיונות שהעלה קלוסון. הם שמעו את סמואל ואמנדה יורדים במדרגות קצת לפני השעה שבע. כולם נאספו בחדר האוכל.

הוא אמנם חשב על ענייני עבודה, אבל ארוחת הערב לא הייתה הזמן המתאים לדון בהם. למרות שבילו את היום כולו בדיונים בנוגע לרעיונות החדשים שהועלו, הקדישו ניית'ניאל וסמואל את ארוחת הערב לשיחה עם נשותיהם. הם דנו במזג האוויר, בפוליטיקה, בספורט, בסרטים וכו'.

ביתו של אדם הוא מבצרו, וניית'ניאל אהב בכל לבו את המבצר שבנה עבור מלכתו ובני משפחתו.

פרק 13

אם תתבוננו בטבע בתשומת לב רבה יותר, תבינו טוב יותר פי כמה את העולם הסובב אתכם.

- אלברט אינשטיין

היא המתינה כעשר דקות לאחר ששמעה את דלת הסוויטה שלה נסגרת. היא שכבה דוממת, נושמת אך בקושי, מעמידה פני ישנה. היא לא רצתה לעמוד מולו, לדבר איתו, או אפילו לראות אותו. היא נראתה כישנה בשלווה אך למרות זאת, נגדש מוחה במערבולת מחשבות: כמה זמן לחכות עד שאהיה בטוחה לחלוטין שהוא לא חוזר? האם הוא יכול לראות אותי? האם הוא צופה בי כרגע? אוי, אלוהים! מה הוא כתב? לבסוף, הכריעה סקרנותה את הכף. היא יצאה מהמיטה והחלה לפסוע לעבר השולחן כדי לקרוא את הפתק שהשאיר. לפתע, היכתה בה ההבנה כמו מהלומה פיזית. היא נזכרה במצלמות ובצוות. היא חטפה את החלוק שעל הרצפה והידקה אותו סביב גופה העירום. הפתק נח על השולחן, בדיוק במקום בו השאיר אותו:

אני מאמין שיש לנו שובר קופות בידיים. קשה לומר בוודאות לפני שנצפה בצילומים בקפידה. אני מתכוון לחזור בתוך שבוע מיום רביעי הקרוב. אריק פנוי אם תרצי לבקר בארבע הערים. אני מניח שהסרט של אתמול בערב הזכיר לך את החוקים שלי. אל תאכזבי אותי.

היא חשבה שמעולם לא הייתה המומה כל כך - בכל ימי חייה. כל תא בגופה זעק תיעוב כלפי גבר אחד ויחיד: אנתוני רולינגס. היא שנאה אותו. שנאה את תעלוליו הסאדיסטיים ואת התזכורות המרושעות שלו. היא לקחה את הפתק, כדררה אותו לכדור קטן והשליכה אותו על הקיר. האפקט היה הרבה מרשים פחות מזה של אגרטל הפרחים מלפני חמישה חודשים.

מוחה ניסה נואשות להעלים את הסרטונים. היא רצתה להדחיק אותם - לתחוב אותם לפינה אפלה שבה לא תמצא אותם שוב לעולם. תחשבי על משהו אחר, אמרה לעצמה. זה היה קשה מדי. היא חזרה למיטה והריחה את ניחוח האפטרשייב שלו, שדבק בכרית. היא הפכה אותה על פניה. הריח לא דבק בצד השני. היעלמות הריח בשילוב עם הידיעה שלא יחזור במשך יותר משבוע השרו עליה רוגע מסוים. היא ניסתה להתרכז. איזה יום היום? ראשון. היא חשה בשריריה מתרפים. היום יום ראשון, היום בו נשאר בבית בדרך כלל. אבל לא היום. עיניה נעצמו שעה שדמעותיה החלו מתגלגלות על הכרית. היא שקעה בשינה שנשאה אותה הרחק משם.

*

"העלמה קלייר? העלמה קלייר, את חייבת לקום."

היא ניסתה להתרכז. היא הייתה שקועה בחלום. היא זיהתה כעת את קולה של קת'רין, התגלגלה על צדה וראתה אותה עומדת למרגלות מיטתה.

"קת'רין, מה את עושה כאן?"

"העלמה קלייר, כבר אחרי אחת בצהריים. את צריכה לקום ולאכול. כבר החמצת את ארוחת הבוקר ואני לא מתכוונת לתת לך להחמיץ גם את ארוחת הצהריים. אני דואגת לך." היא ראתה את הבעתה המודאגת ושמעה את קולה החומל.

היא בכתה מרגע שטוני עזב את החדר, אפילו מתוך שינה. עיניה הנפוחות נפקחו וכאב חדש התווסף למכאוביה האחרים: גופה, ראשה ולבה דאבו כולם. מעולם לא הרגישה יותר לבד. מעולם לא חשה את עצמה מבודדת יותר מברגע זה. "תודה על הדאגה, קת'רין, אבל אני חושבת שאשאר במיטה היום. אני לא מרגישה טוב." היא ניסתה להישמע חזקה, אבל הדמעות פרצו שוב כשדיברה. מליחותן צרבה את עיניה הדואבות ממילא. היא רצתה להתרכז בקת'רין, אבל לא הצליחה להפסיק לחשוב על טוני ועל מה שעולל. היא לא רצתה שתראה אותה במצב הזה, ולכן קברה את פניה בכרית, אשר עמעמה את מילותיה. "בבקשה, עזבי אותי בשקט."

היא לא עשתה כדבריה. במקום ללכת, התיישבה קת'רין על קצה המיטה וליטפה ברכות את שיערה הרוטט בשל ההתייפחויות. היא לא אמרה דבר עד שהבכי שכח וקלייר נרגעה מעט. "העלמה קלייר, את תרגישי טוב יותר אם תתקלחי ותאכלי. בבקשה, תני לי לעזור לך." הדאגה והחיבה שהפגינה הזכירו לה את אמה ואת סבתה, אבל היא ידעה שאם שתיהן היו נוכחות בחדר, הן היו אומרות לה לברוח ולא להתקלח.

היא לא רצתה לאכול, להתרחץ, או אפילו לצאת מהמיטה. הדבר היחיד שרצתה היה לצאת מהבית שלו. באותו רגע, לא היה לה אכפת אם מכונית תהיה זו שתישא אותה משם, או המוות. היא פשוט רצתה להסתלק. תחושת חוסר האונים הכבידה נוראות על חזה. היא ניסתה לשרוד את הגיהינום הזה. היא אפילו הצליחה לשכנע את עצמה שתוכל לשרוד כל מבחן שיעמיד אותה בו. אבל המצב הנוכחי היה מעבר לכוחותיה. הוא שבר אותה. מאז מרץ, היא לא איבדה את עוז רוחה גם כשאבדה לה השליטה בגופה. אתמול, הוא לקח ממנה גם את זה. היא הסתובבה, הביטה בעיניה של ק'תרין ושאלה, "איך את מסוגלת להמשיך לעבוד בשביל אדם כזה?"

היא הפסיקה ללטף את שיערה ולקחה את ידה בעדינות. "מר רולינגס הוא אדם טוב, העלמה קלייר. הוא באמת ובתמים כזה."

קלייר טלטלה את ראשה ושבה להתייפח. "לא! לא! הוא לא אדם טוב! מעולם לא פגשתי אדם סאדיסטי, אכזרי ומרושע יותר ממנו." היא עצמה את עיניה וחשה שוב בצריבת הדמעות, בראשה ההולם ובאפה הרטוב.

קת'רין הושיטה לה ממחטה. "מר רולינגס מסתיר את רגשותיו מאחורי התנהגויות מסוימות. הוא מפחד להתמודד עם הרגשות שלו, והוא משתמש בחזות האפלה בתור מגן. זה לא מי שהוא באמת. אני מכירה אותו כבר הרבה מאוד זמן."

מילותיה של קלייר נשמעו בקושי מבעד ליבבות. "קת'רין, אני לא יכולה. אני לא יכולה לקום. אני לא יכולה לעמוד מול הצוות. כולם יודעים. כולם ראו אותי... ראו אותו... אני פשוט לא יכולה."

"לא, העלמה קלייר. רק לי יש גישה למצלמות שבחדר שלך." קלייר משכה את ידה משלה והסבה את מבטה. קת'רין נגעה בכתפה ברכות. "אני בודקת את המצלמות רק כדי לדעת מתי לשלוח את הצוות, או כדי לוודא שאת בסדר." קלייר עדיין מיאנה להביט בה. "ועכשיו, אני דואגת לך. העלמה קלייר, בבקשה, תני לי לעזור לך. היום יום יפה כל כך." היא לא נעה. "תרצי לאכול ארוחת צהריים כאן, או למטה?"

קלייר הנידה בראשה. "אני לא רוצה לאכול. תודה על הדאגה, אבל אני יותר מדי... יותר מדי..." היא הסתובבה והביטה בה. "...אני לא יודעת מה אני!" קולה גווע לאטו. "אני כבר לא יודעת אפילו מי אני."

"העלמה קלייר, את אישה יפהפייה וחזקה. זה הדבר שמר רולינגס מוצא מושך כל כך. הכוח והעמידות שבך מדהימים אותו."

"זה לא נכון! הוא שונא שמישהו אחר מלבדו מפגין כוח. הוא חייב לשלוט בכול, תמיד." קלייר נזכרה בתמונות שהעבירו צינה בגופה.

"העלמה, זה לא מדויק לחלוטין. מר רולינגס לא רוצה לתת לאף אחד אחר הזדמנות להשתמש בכוח נגדו. זאת הסיבה שאם יודה ברגשות שלו כלפייך, הוא יוותר על השליטה, וזה הדבר שמפחיד אותו, לעניות דעתי."

קלייר באמת ובתמים לא חשבה שיש משהו שמפחיד את אנתוני רולינגס. "אני לא רוצה את הרגשות שלו. אני רוצה לצאת מפה! אני רוצה לחזור לאטלנטה ולשכוח שהייתי פה אי-פעם." קולה התייצב. "אני מבטיחה שלא אגלה לאף אחד את הסודות שלו. אני פשוט רוצה לחזור הביתה." הדמעות זלגו ביתר שאת. שאלתה הבאה הייתה לא יותר מלחישה. "את חושבת שהוא יניח לי ללכת פעם?"

קת'רין הביטה עמוק אל תוך עיניה. "מר רולינגס הוא אדם שעומד במילה שלו. אם הוא אמר שישחרר אותך כשהחוב שלך ישולם במלואו, הוא יעשה את זה." השאלה המובנת מאליה הייתה - מתי זה יהיה? "עכשיו, אחרי שתתקלחי, האם תרצי לאכול ארוחת צהריים כאן, או למטה?"

קלייר החלה לצאת מהמיטה וקת'רין סייעה לה להיטיב את החלוק. "אני אתרחץ, אבל אני באמת לא רעבה."

"השמש זורחת והיום מקסים; האור יגרום לך להרגיש טוב יותר. אני אגיד לצוות להביא את ארוחת הצהריים שלך לבריכה." קת'רין פנתה אל הדלת, עצרה, והוסיפה, "אלא אם תרצי שאעזור לך במשהו?"

"לא, תודה לך. אני אהיה בסדר. ארד לבריכה בקרוב."

היא נכנסה באטיות אל חדר האמבטיה, סובבה את ברז המים החמים עד הסוף, ועמדה תחת הזרם הלוהט, מניחה למים להכות ללא רחם בפניה ובעורה. ראשה לא פסק מלכאוב, אבל הריח, לפחות, התנדף מגופה. אורה האדים מהחום, והיא מצאה את עצמה יושבת על הספסל המובנה, מחטים נוזליות מכות בשיערה ודמעות זולגות מעיניה.

היא לא הייתה בטוחה כמה זמן ישבה באותה התנוחה, אבל טמפרטורת המים החלה להצטנן כשחזרה סוף-סוף אל ההווה. היא ייבשה את גופה ובחנה את החבורות החדשות. ירכיה וזרועה השמאלית היו אדומות ורגישות למגע. היא מצאה חבורות נוספות על רגליה כשמרחה קרם הגנה. לרגע, התלבטה האם כדאי שתנסה להסתיר אותן באיפור, ואז נמלכה

בדעתה וחשבה - למה לטרוח? ייתכן שלצוות אין גישה למצלמות בחדר השינה שלה, אבל הם עדיין רואים את הבריכה, את המשרד, וכל מקום אחר שבחר לתבוע בו את שירותיה.

היא הברישה את שיערה הרטוב, לבשה ביקיני, קשרה סרונג סביב מותניה, תחבה את רגליה לכפכפים ומצאה את משקפי השמש החדשים שלה. עיניה נראו מפחידות במראה. המשקפיים בהחלט יעזרו בזה. היא עצרה בספרייה בדרכה לבריכה ולקחה גיליון ישן של פִּיפֵּל מגזין. לא יזיק לה לקרוא קצת שטויות שיסיחו את דעתה.

היא ראתה שקת'רין צדקה לגבי מזג האוויר ברגע שיצאה מהבית: הלחות פחתה והשמש זרחה בעוז. כשהגיעה אל הבריכה, הביאה לה סינדי מגש עם ארוחת הצהריים שלה: כריך פסטרמה הודו, מגש פירות טריים ותה קר. היא שאלה את קלייר אם תרצה עוד משהו.

"לא, סינדי, אני בסדר. תודה על הארוחה." נימת התבוסה הזדחלה באטיות אל קולה. מראה האוכל גרם לה בחילה. זה הזכיר לה את ארוחת הערב של אתמול. ארוחה בחברת טוני. טוני והכללים שלו, הפקודות שלו ומצלמות המעקב שלו. היא החלה להדוף את המגש בניסיון להפיל אותו מהשולחן אבל עצרה לפתע. מישהו יצטרך לנקות את זה. אין סיבה שתעשה זאת. היא נטלה את כוס התה הקר ופנתה לשבת בכיסא נוח.

היא נזכרה בדברים שקרו על הכיסא הזה ממש, והתיישבה על אחד אחר.

תחושת השמש על עורה הייתה נפלאה והתה רענן אותה. ראשה עדיין כאב ועיניה הוסיפו לצרוב. היא חשבה פתאום שהייתה צריכה לבקש מסינדי כדור נגד כאב ראש. היא עלעלה במגזין והביטה בתמונותיהם של מפורסמים מחויכים ויפים. היא קראה מאמר על ילדה קטנה שהכלב שלה הציל את חייה - מתוק.

אחר כך, קראה את הרכילות האחרונה: מי נראה בחברת מי ומי נפרדה ממי. ברגע זה הבחינה לפתע בתמונה, במדור שנקרא "מסע בין כוכבים". זו הייתה היא! התמונה הנציחה אותה ואת טוני, יושבים יחד בתא הפרטי בקונצרט של הסימפונית. היא חייכה אליו והוא אחז בידה. מעל התמונה התנוססה הכותרת:

יפהפייה מסתורית?

תחתיה הופיע הכיתוב:

במהלך החודש האחרון נראה המיליארדר אנתוני רולינגס, רווק מושבע וסקסי בטירוף בן 45, בחברת היפהפייה הזאת בכמה וכמה אירועים.

מקורות מדווחים ששמה הוא קלייר ניקולס, אבל מיהי?

מר רולינגס סירב להגיב בנוגע להשערות שייתכן שסוף-סוף יש מישהי מיוחדת בחייו.

קלייר בהתה בתמונה, ממאנת להאמין למראה עיניה. טוני היה בן ארבעים וחמש - באמת? ולמי אכפת שהייתה בקונצרט ההוא? כלומר, חוץ מלה-עצמה, בהתחשב בעובדה שזו הייתה הפעם הראשונה שהורשתה לצאת מהבית אחרי יותר מחודשיים. האם אמילי ראתה את זה? ומה בנוגע לחבריה באטלנטה?

המגזין הטיפשי היה אמור להסיח את דעתה מהכול, ועשה בדיוק את ההפך. היא סגרה אותו והביטה בשער. התאריך היה 14 ליוני. היום היה יום ראשון, אבל מה היה התאריך? שמיני לאוגוסט. וטוני לא יחזור עד השמונה-עשרה. כשחשבה על היעדרותו במונחים כאלה, היא נראתה ממושכת אפילו יותר. היא חייכה, שמטה את המגזין מידה ועצמה את עיניה. השעון שליד הבריכה הורה על 15:15 כשקת'רין העירה אותה שוב.

"הבאתי לך משהו מיוחד, העלמה קלייר." היא פקחה את עיניה וראתה את קת'רין אוחזת בידה כוס גבוהה, מלאה במשהו שדמה לשייק פירות. "זה המתכון הסודי שלי: בננה, תות ויוגורט."

היא העריכה את עקשנותה ולקחה את המשקה מידה. הוא היה צונן ומתוק והחליק בגרונה בקלות. הפירות הטריים והיוגורט סיפקו לה אנרגיה נחוצה עד מאוד. כששתתה, התיישבה קת'רין לצדה ופטפטה על דא ועל הא. קלייר ידע שצופים בה, אבל לשם שינוי, הרגישה שהעיניים הצופות הן עיניים ידידותיות, לא מציצניות. זו הייתה הפגנה פשוטה של דאגה ושל חמלה. היא לא דיברה כלל על מה שקרה. היא פשוט דיברה. כשקלייר סיימה לשתות, היא עזבה עם הכוס הריקה.

קלייר עצמה את עיניה וחשה בתחושה חדשה של ריקנות מעורבת בהקלה. ארבעה חודשי סבל וייאוש נשטפו בגלונים של דמעות. היא זכרה את האמרה הנדושה של סבתה: לפעמים, בכי הגון זה כל מה שצריך. סבתא נהגה לקרוא ספר מרגש או לצפות בסרט עצוב לשם מטרה זו בדיוק. קלייר בהחלט צפתה לאחרונה בסרט עצוב במיוחד.

אף על פי שהשמש עדיין להטה גבוה בשמיים, היא החלה לנוע באטיות אל קדמת הבית, מטילה צללים על הבריכה ועל ההדק. קלייר החליטה לחזור למעלה, אבל נזכרה פתאום שהסוויטה שלה נעדרת כל פרטיות.

באותו רגע, היא הבחינה בעצים. מוחה פעל באטיות; הוא עבר גיהינום צרוף במהלך עשרים וארבע השעות האחרונות. היא בהתה בעלים הירוקים וביער העבות, וראתה חופש. אולי לא חופש באטלנטה, או רחוק ככל האפשר מטוני, אבל חופש ממצלמות, מפקודות, מכללים; חופש להירגע. ההבנה המריצה אותה יותר מכל ניסיונותיה של קת'רין לכל אורך היום. היא תלך ליערות מחר.

בבוקר יום שני, התעוררה קלייר בפתאומיות. היא חלמה, אבל לא הצליחה לזכור על מה. היא רק ידעה שלבה הלם, שהתנשפה בניסיון להסדיר את נשימתה, ושהרגישה כאילו היא נחנקת. היא הביטה על סביבותיה שעה שמוחה החל להצטלל, ונוכחה במציאות. היא הייתה לבדה, הלילה היה רגוע, והיום היה יום חדש. היא התקלחה במהירות והתלבשה לקראת המסע המתוכנן. כשיצאה מחדר ההלבשה - היא נשבעה שלעולם לא תסתובב עוד עירומה בחדר השינה - נסגרה הדלת.

"רק רגע, בבקשה," צעקה.

"אני מצטערת, העלמה, הייתי צריכה להיות זריזה יותר."

"אה, לא, סינדי, זה בסדר. אל תדאגי. אני פשוט צריכה טובה."

"מה שתרצי. מה אפשר לעשות בשבילך?"

קלייר הסבירה את תכניותיה ליום של סיורים ביער. היא רצתה שיארזו לה את ארוחת הצהריים וכמה בקבוקי מים. סינדי הקשיבה בתשומת לב והבטיחה לעזור.

קלייר התיישבה לאכול ארוחת בוקר. לא נדרש הרבה כדי להעלים את תיאבונה כליל, רק כמה מחשבות על אודות מציאות חייה. ולכן בחרה שלא לעשות זאת. היא תדחיק את המחשבות הללו בכל מחיר. היא התרכזה בכל מאודה בהרפתקה הצפויה לה, וניסתה לחשוב מה עליה לקחת עוד מלבד תרסיס נגד עקיצות ומגפי שטח.

נשמעה נקישה על הדלת. היא אמרה שאפשר להיכנס.

הבעתה של קת'רין תאמה את הדאגה שניכרה בקולה. "העלמה קלייר, תוכלי להסביר לי בבקשה את מה שסינדי ביקשה ממני?"

קלייר סיפרה לה על תכניותיה, והסבירה שלא רצתה לחזור במיוחד בשביל ארוחת הצהריים. היא ידעה שקת'רין לא תרצה שתחמיץ ארוחה. לכן, הסבירה, תזדקק לארוחה ארוזה ולכמה בקבוקי מים.

קת'רין נראתה דאוגה. "אני מצטערת, אבל מה יקרה אם לא תחזרי?"

אף על פי שזה נשמע לה נהדר, היא הופתעה בשל הדאגה שגילתה. "קת'רין, אין לי שום כוונה כזו. קודם כול, לא הייתי עושה לך דבר כזה. אני רק יכולה לדמיין לעצמי איך מר רולינגס יגיב אם יתברר שלא חזרתי. ושנית, לא הייתי רוצה לעולל את זה לעצמי. אני יכולה לומר בכנות שאם אברח מכאן, אבלה את כל שארית חיי בפחד." ללא קול, הוסיפה, שלא לדבר על זה שאני לא מאמינה שאחיה זמן רב. "אני פשוט רוצה לחקור ולהיות בחוץ, רחוק מהכול. מר רולינגס נתן לי רשות לשוטט ביערות. עשיתי את זה בעבר. אני רק רוצה לבלות בחוץ זמן רב יותר, בלי לדאוג לגבי שעת עוצר. חוץ מזה, שתינו יודעות שהשיחה הזאת מצולמת. אני מבטיחה לחזור. אם לא אחזור, הוא ידע ששיקרתי. כל מה שאת עשית היה להאמין לי." היא שלחה יד אל ידה של קת'רין. "אני מבטיחה שאחזור."

ניצוץ הופיע בעיניה הירוקות, אותן העיניים שרק אתמול היו אדומות, נפוחות וחסרות חיים. קת'רין אמרה לה שארוחת הצהריים והמים שלה יהיו מוכנים וארוזים בעוד כמה רגעים, אבל ביקשה שתחזור עד שש, לאכול ארוחת ערב. היא הבטיחה שתחזור בזמן. ברגע שעזבה קת'רין את החדר, הלכה קלייר לשולחן האיפור וענדה את השעון שלה. היא לא רצתה לאכזב אותה.

באותו בוקר, היא זנחה את אסטרטגיית ניתוח פני השטח השיטתית שלה. היא זכרה את קרחת היער הגדולה עם כל הפרחים והחלה ללכת לכיוונה. בעבר, מעולם לא הרחיקה מעבר לנקודה זו; היום תכננה להמשיך ללכת הלאה. היא מצאה את קרחת היער בדיוק במקום בו חשבה שתהיה. חום הקיץ הפך את העשב הירוק לקש ארוך וצהוב. רק העשבים השוטים היו ירוקים. זה לא הפריע לה. העשבים הללו היו מנוקדים בפרחים יפים וצבעוניים. בניגוד לפרחים של טוני, שנידונו לשכון בחצרו, בגניו או בעציצי החמר שלו, הפרחים הללו גדלו חופשיים, בכל מקום שרצו. וחשוב מכך, העשבים השוטים היו יצורים בעלי כושר הישרדות מופלא. הם הוסיפו לשגשג גם כשכל הצמחים סביבם גוועו. כן, היא אהבה אותם.

היא הציצה בשעונה. היא הגיעה לקרחת היער בשעה עשר בבוקר.

האוויר היה צונן מעט כשעזבה את הבית ולכן הביאה איתה אימונית. כעת, כשהטמפרטורות נסקו, שימשה לה האימונית כמצע נוח. היא פרשה אותה במרכז קרחת היער והתיישבה עליה. משב רוח קלוש בידר את שערותיה וגרם לעלים לרשרש קלות. צבעם החל להשתנות, אף על פי שאוגוסט רק החל - כנראה בגלל היובש שידעו לאחרונה.

המחשבה הטרידה אותה. היא עברה - או הועברה - לאיווה במרץ. בזמנו, העצים היו עירומים לחלוטין. כעת, העלים שצימחו כבר החלו לשנות צבע. הזמן חמק מבין אצבעותיה, והיא לא הצליחה להאט את מרוצתו בשום אופן. זה גרם לה להיזכר באופרת סבון שאמה נהגה לצפות בה. הקריין נהג לומר על רקע נעימת הפתיחה, "כמו החול בשעון

החול, כך הם ימי..."

היא השעינה את ראשה על האדמה הקשה ובהתה בשמיים הפתוחים. היא עקבה במבטה אחר כמה עננים לבנים ופלומתיים. הרקיע בהק בכחול זוהר וצח. היא שכבה בלי לנוע זמן רב, והתמזגה יותר ויותר בסביבתה. בהתחלה, הבחינה בפרפרים שרפרפו בכנפיהם נמוך מעל העשב. אחר כך, ראתה את הסנאים. אחד מהם רץ סביב גזע עץ, אחד טיפס עד צמרתו, רודף אחרי חברו ונרדף על ידו רגע לאחר מכן. היא הזדקפה לבסוף, פתחה את אחד מבקבוקי המים שלה, והוסיפה לשבת ולהרהר.

ברגע שהחלה לפסוע בין העצים והותירה מאחור את החומות שסגרו על הגנים, הרגישה קלייר שחמקה מחוץ לטווח מצלמות האבטחה המשוכללות שלו. היא הרגישה כאילו השתחררה מהכלא. אפילו האוויר הדיף ריח מתוק יותר כששאפה אותו עמוק אל ריאותיה והניחה לעצמה להירגע. היא חייכה לנוכח האירוניה שבדבר: היא בהחלט הרגישה בטוחה הרבה יותר ללא האבטחה.

היא לא הביטה בשעונה, והתענגה על החירות. היא התלבטה ארוכות, והחליטה לבסוף ללכת בכיוון מערב צפון-מערב. שום סיבה מיוחדת לא עמדה מאחורי החלטתה - רק מעין כמיהה - אבל הייתה זו ההחלטה שלה ושלה בלבד, ולכן עשתה כפי שהחליטה. היא הלכה והלכה. היא הייתה קרובה לאדמה וחשה בקרירות הנובעת רק משהות בצלם של עצים גבוהים במיוחד. כשהביטה מעלה, הזכירו לה צמרות העצים את חוויית ההתבוננות מבעד לקליידוסקופ. השמיים הכחולים הדהדו מבעד לצורותיהן המשתנות תדיר. היא לא בדקה מה השעה כשעזבה את קרחת היער, ולכן לא היה לה שום מושג כמה זמן הלכה לפני שהגיעה אל החוף.

האגם לא היה גדול, אבל גם לא קטן. היא ראתה את עברו השני ממרחק. המים היו מוקפים בטבע בלבד. היא הביטה מטה בעֶמדה על הגדה וראתה שמגפיה דורכים על אלפי חלוקי נחל קטנים וחלקלקים. היא תהתה לפתע אם תצליח להקפיץ אחד מהם על פני המים. היא זכרה שלמדה כילדה שחלוק האבן הנבחר חייב להיות חלק במיוחד. זה דרש שלושה ניסיונות, אבל היא הצליחה בסופו של דבר. חלוק האבן דילג על פני המים ארבע פעמים, שקע עמוק מעט יותר עם כל דילוג ויצר אדוות גדלות והולכות על פני המים בכל פעם. האדוות התפשטו והלכו עד שגוועו אל תוך גלי האגם. לראשונה זה ימים, הרגישה את עצמה רעבה.

קת'רין לא הכזיבה מעולם בכל הנוגע לאוכל. קלייר מצאה כריך - הודו או עוף - פירות במיכל קטן ואטום, וכמה גזרים. היא ישבה על שפת המים, פוררה מעט מהלחם והשליכה את הפירורים אל המים. הם צפו, עולים ויורדים לאטם. ואז, ארבעה או חמישה דגיגונים הקיפו לפתע כל פירור. הם קיפצו וכרסמו. ברגע שסיימו את כל הלחם, השליכה להם עוד. הפעם הצטרפו לסעודה דגיגונים נוספים.

צלילי האגם היו התגלמות השלווה. קלייר עצמה את עיניה ואבדה בתוך המקצב. גלים קטנים לחכו את החוף ויצרו הלמות לב אחידות: ששש, ששש, ששש. העלים רשרשו והפיקו קול הדהוד עדין, בא והולך. השמש נעה באטיות עבר גדת האגם הנגדית. משקפי השמש החדשים שלה היו נחוצים בהחלט. לא רק בשל קרני השמש, אלא גם בשל השתקפותן על פני המים. הקרניים התנוצצו וזרחו שעה שמנסרות אור וצבע פיזזו על גבי

הגלים. היא יכלה לשבה שם ולצפות במשך שעות. מדי פעם, נשמע קול נתז, והיא ראתה את טבעות המים המסגירות שהותיר אחריו דג שניתר אל האוויר וצלל במהירות מטה.

היא עמדה להציץ בשעונה כשלפתע הבחינה, במרחק מאה מטרים בערך, באיילה ובעופר. הם ניגשו בזהירות אל שפת המים. האיילה הביטה בחשדנות לכל עבר בזמן שהעופר התרכז בשתיית המים הקרירים והצלולים. היא לא רצתה לנוע או להפריע להם, אבל השמש הוסיפה לשייט מערבה.

היא הביטה בשעונה בלב כבד. השעה הייתה 16:30. ההליכה מקרחת היער אל הבית לוקחת ארבעים וחמש דקות, אבל לא היה לה מושג כמה זמן ייקח לה להגיע מהאגם אל קרחת היער. טוני לא יהיה בבית, אבל קת'רין הייתה כל כך אדיבה ותומכת. היא לא רצתה לאכזב אותה.

היא קמה על רגליה באטיות. לא היה לה מושג כמה זמן ישבה על החוף. שריריה דאבו. היא תהתה אם הכאב נגרם מהישיבה על חלוקי הנחל, או אולי מהפעילות של יום שישי ושבת בערב. היא חשה בקיבתה המתכווצת כשהזיכרונות הללו חדרו אל תודעתה. עוד שמונה ימים. לא היה לה כל ספק היכן תבלה אותם.

פרק 14

הישרדות היא לא באמת עניין של הגוף;
הישרדות היא בראש ובראשונה ניצחונה של נפש האדם.

- דֶנִיטְרָה וֶאנְס

יום רביעי הגיע מהר יותר מכפי שקיוותה. מאז גילתה את נווה המדבר שלה באגם, בילתה שם כל יום וחזרה לבית עד שש בערב, כפי שהבטיחה. אם לומר את האמת, היא הייתה קרובה מאוד להפר את הבטחתה בלילה הראשון. היא אפילו נאלצה לרוץ חלק מהדרך, אבל הגיעה בזמן. עכשיו, היא הכירה את הדרך וידעה שההליכה לוקחת שעה וארבעים וחמש דקות לכל כיוון.

במרוצת הימים, החלה קלייר להביא איתה ציוד נוסף: שמיכה, ספר וכמובן - ארוחת צהריים ומים. היא אפילו החלה ללבוש את בגד הים שלה מתחת למכנסיים הקצרים כדי שתוכל להשתזף על החוף. בגד הים לא היה שונה בהרבה מתחתונים ומחזייה. האקט המרדני הזה שלה העלה חיוך על שפתיה.

כשהתקרבה אל האגם, החלה לזהות את המראות, הקולות והריחות - ארומה נקייה ורעננה שחדרה עמוק אל תוך ריאותיה. עם חלוף הימים, היא התענגה בכל לבה על הרוגע המוחלט שבמפלט הסודי הזה וכוחה ונחישותה החלו שבים אליה. היא הייתה במצב הירוד ביותר שידעה מאז שהובאה אל הבית כשנסע לאירופה. למען האמת, זה היה המצב הירוד ביותר שהדרדרה אליו מימיה. היא רצתה לברוח והייתה מוכנה למות כדי להשיג את מטרתה - אם רק היו לה האמצעים.

עכשיו, חשה אסירת תודה על כך שהאמצעים לא היו בנמצא. כשישוב, הוא יהיה כמו תמיד, אבל היא תהיה שונה. הוא פגע בה אנושות - ולא רק גופנית. מאז הגיעה לכאן, הוא השפיל אותה שוב ושוב, ונראה שהתענג על כך. הצפייה הכפויה בעצמה בסיטואציות ההן הייתה סבל צרוף. לפני שאילץ אותה לצפות בסרטים, השתדלה להדחיק את הזיכרונות, ליצור הפרדה בין חיי היום-יום שלה ובין המטלות שהיה עליה לבצע מדי יום. במידה מסוימת, היא נחלה הצלחה. ההדחקה עזרה לה לשרוד. הסרטונים המזעזעים המתעדים את התנהגותו הברוטלית ופקודותיו חסרות הלב חשפו אותה בפני עצמה. זה שבר אותה.

האגם, הטבע, השמש והחירות השיבו לה את כוחותיה. היא הרגישה כמו גיבורת על: חזקה יותר, מהירה יותר וטובה יותר. היא תשאב חיות וכוח מזיכרונות גלי הבדולח המתנוצצים והמהבהבים באור השמש. הוא יכול לומר, לעשות, או לגרום לה לעשות כל דבר, בכל מקום, ועדיין - כל שתשמע יהיה קול רשרוש העלים, שירת הציפורים והתנפצות הגלים. היא ידעה שזה לא יהיה קל, אבל גם הכירה את השגרה שלו. יהיו הפסקות כשיצטרך לנסוע לצרכי עסקים, ויש לקוות שייסע רחוק וייעדר זמן רב. היא תחיה למען ההפסקות הללו עד שיגיע היום שבו חובה ישולם והיא תהיה זו שתעזוב, לתמיד.

היא לא הופתעה כשקת'רין אמרה לה שהיא לא יודעת מתי בדיוק הוא צפוי לשוב. זה

היה חלק מהמשחק שלו, מבחן שנועד לבדוק אם קראה את הפתק שלו, אם תהיה מוכנה. היא ידעה מה עליה לעשות. היא תכננה להיות מוכנה כשיגיע, וכך אכן היה.

*

ביום רביעי אחר הצהריים, אכלה קלייר בסוויטה שלה וישבה על הספה לקרוא ספר - מותחן בלשי, אבל אחד מצחיק, החמישי בסדרה. היא לא הייתה בטוחה כמה ספרים היו בסדרה כולה, אבל נהנתה לקרוא בהם. מפני שלא ידעה מתי יגיע, לא רצתה להסתכן בכך שלא תהיה בחדרה בדיוק כשישוב. היא בחרה את בגדיה בקפדנות: מכנסי קַאפְּרִי לבנים, חולצה בשחור-לבן שהדגישה את גזרתה, וסנדלים שחורים, נמוכי עקב. שיערה התבהר והתארך מאוד מאז מרץ. היא סידרה אותו בתסרוקת אסופה למחצה ותלתלה את הקצוות. איפורה היה ללא פגם. היא הכינה תלבושת נוספת במקרה שיגיע רק בשעה מאוחרת יותר. היא התכוונה לפגוש בו בראש מורם, ששה אליי קרב. האישה האומללה והנרצעת שראה בפעם האחרונה נעלמה.

הדלת נפתחה ללא כל אזהרה. לבה החסיר פעימה, אבל היא שלטה בנשימותיה ונותרה דוממת. היא נראתה רגועה כשנשאה את מבטה מספרה. טוני נכנס אל הסוויטה ובירך אותה. "אחר צהריים טובים, קלייר."

היא סימנה את העמוד שקראה באטיות, הניחה את הספר על השולחן הסמוך לספה וקמה על רגליה. חיוכה קרן קבלת פנים חמימה שאינה משתמעת לשתי פנים. היא לא רק עטתה את המסכה שלה, אלא גם מירקה אותה היטב, עד שהבריקה. "אחר צהריים טובים, אנתוני." עיניהם נפגשו. "נחמד לראות אותך בבית. איך הייתה הנסיעה שלך?"

היא לא ניגשה אליו, ורק עמדה זקופה, מתריסה; כל איבר מאיברי גופה קרא תיגר. הוא פסע קדימה ובחן את תגובתה כשצמצם את המרחק ביניהם. הוא הרכין את ראשו והביט בעיניה כשגופו כמעט שנגע בשלה. היא לא נרתעה ולו במעט; רק חייכה והמתינה לתגובתו. היא ידעה שלא יהיה חכם מצדה לדרוש מענה מילולי על שאלתה, ולכן נותרה דוממת ושמרה על קשר עין.

"הנסיעה שלי הייתה ארוכה. אני מרוצה מקבלת הפנים שלך. האם זה אומר שהתפרצות הזעם שחוויתי לפני הנסיעה הגיעה אל סופה?"

היא הריחה את מי הקולון שלו וחששה שאם תשאף שאיפה עמוקה מדי, ייגע חזה בשלו. "כן, אני מאמינה שאכן כך. אני מתנצלת על התנהגותי. היא הייתה ילדותית ובלתי הכרחית לחלוטין."

*

הוא חייך, מנסה להבין אם מילותיה נאמרו בכנות או בניסיון להתל בו. נימת קולו ומילותיו נועדו לערער את יציבותה. "למיטב זיכרוני, ההתנהגות שלך כללה מעשים רבים שהיו בלתי ילדותיים בעליל." הוא עצר לרגע. שום תגובה. "אבל ייתכן שזיכרוני מטעה אותי, זו הייתה נסיעה ארוכה. אין לי ספק שנוכל להיזכר אם נתאמץ..." עצירה נוספת. שום תגובה. "...ושאולי פשוט נוכל לצפות?"

קלייר לא הגיבה. היא לא נפלה בפח. במקום להתייחס לשאלתו האחרונה, ענתה, "אתה

צודק. זו הייתה התנהגות בוגרת מאוד. אשמח לעשות שוב כל מה שתאמר לי לעשות. אני מאמינה שיש לי חוב לשלם. המטרה שלי היא לשלם אותו מוקדם ככל האפשר. ביצוע המטלות שלי הוא האמצעי להשגת המטרה הזו."

הוא הצמיד אותה אל גופו, נעץ את עיניו בעיניה וראה שם אש. אש שכובתה על ידי דמעות לפני עשרה ימים. היא חייכה, אמרה את כל הדברים הנכונים, אבל עיניה אמרו מלחמה. הוא נרכן ונישק אותה. הנשיקה התחילה באטיות, אבל הפכה במהרה לתובענית וגסה. היסוסה נמשך שבריר שנייה בלבד לפני שהגיבה בתשוקה לא פחותה משלו. הוא לא התכוון שפגישתם המחודשת תתנהל כך. הוא ציפה למישהי אחרת.

הוא התקשר למטבח בסביבות 18:30 מהטלפון הנייד שלו והורה להם להביא את ארוחת הערב אל הסוויטה שלה. הטיסה הייתה ארוכה. ב-21:30 כבר היה שקוע בשנת ישרים במיטתה.

*

היא ישבה זקופה במיטה וצפתה בו במשך כמה רגעים. היא עדיין תיעבה אותו, אבל הרגישה שזכתה בקרב הזה. היא עמדה איתן והשקיטה את הזעם האצור בו. היא נכנעה ללא מאבק, דבר שהפך אותו לאגרסיבי פחות. השורה התחתונה לא השתנתה הרבה, אבל היא הצליחה להימנע מאלימות ומהכורח לצפות בסרטונים. זה היה ניצחון מבחינתה. היא קראה בספרה במשך כמה שעות לפני שהצטרפה אליו ושקעה בשינה.

כשהתעוררה למחרת בבוקר, הוא לא היה בחדר. היא ידעה שלוח הזמנים הנוקשה של מחויבויותיה היומיות הושב על כנו. היא לא ביכתה את הידיעה. במקום לעשות זאת, הלכה לחדר הכושר והתעמלה, חזרה אל הסוויטה והתקלחה, אכלה ארוחת בוקר, והתעדכנה בתכניותיו של טוני. היום התכוון לעבוד במשרד, לא בבית. היא נאנחה בהקלה. משמעות הדבר הייתה שיכלה לעשות ככל העולה על רוחה עד השעה חמש. השעה הייתה כבר עשר בבוקר, וההליכה עד לאגם וממנו - טיול של שלוש שעות וחצי - תגזול את רוב שעות היום. היא תצטרך לקום מוקדם יותר בימים שתרצה ללכת לשם. אולי תוכל לעשות זאת בקביעות בימים שיהיה בהם מחוץ לעיר. היא ידעה שתתגעגע לאגם, אבל הייתה נחושה בדעתה שלא להסתכן באובדן חלקת גן העדן שלה. היא תמתין ליום מתאים יותר ללכת. מובן שאין זה אומר שלא תוכל ללכת להליכה ביער. וזה מה שעשתה. ההתרחקות מהמצלמות עוררה בה תחושת שחרור משכרת.

היא בילתה זמן-מה בבריכה, חזרה לסוויטה שלה, התקלחה, והייתה מוכנה לקבל הוראות לפני השעה חמש. קת'רין הביאה לה הודעה: מר רולינגס יחזור הביתה הערב והם יסעדו בחדר האוכל בשעה שבע. קלייר לא נזקקה לעזרתה בבחירת לבוש הולם. חדר האוכל משמעו לבוש ערב רשמי. היא ידעה כיצד יש לציית לחוקים.

היא ירדה לחדר האורחים ברבע לשבע, כדי לחכות לארוחת הערב. טוני הצטרף אליה זמן קצר אחרי שבע. "ערב טוב, קלייר."

"ערב טוב, אנתוני." הם הלכו יחד אל חדר האוכל.

"עליתי לסוויטה שלך. ציפיתי למצוא אותך שם."

"אני מתנצלת. אמרו לי שארוחת הערב תהיה בחדר האוכל בשעה שבע בערב ולא רציתי

לאחר." היא הדגישה את צייתנותה הרבה. טוני משך עבורה את אחד הכיסאות והיא התיישבה. היא לא יכלה שלא להבחין בעיניו - שחורות כמו הלילה. היא ידעה שעזות המצח שלה משפיעה עליו, ושתצטרך להיות זהירה. היא הילכה על חבל דק ומסוכן מאוד.

"לקחתי לתשומת לבי את הדייקנות שלך. נראה שהיעדרותי סייעה לך להיזכר מי אחראי ועל פי אלו קווים מנחים עלייך לפעול."

"כן, להיעדרות שלך היו יתרונות רבים." היא הניחה את המפית בחיקה. עיניו היו נוקבות. לאחר שתיקה ממושכת, החליטה קלייר לרכך את האווירה. "אני מאמינה שהיעדרותך סייעה לי להכיר בזה שאני חייבת לך הרבה, ולא רק מבחינה כספית. לאמון שנתת בי יש משמעות גדולה מאוד עבורי." הוא האזין לדבריה. "העובדה שהחלטת לבטוח בי ולגלות לי סודות אינטימיים." היא עצרה וחיכתה. הוא לא הגיב. "אני לא אמעל באמון שנתת בי."

סינדי וקרלוס נכנסו לחדר האוכל, הניחו צלחות עמוסות מזון ומזגו מים ותה. שניהם לא אמרו מילה עד שעזבו את החדר.

"קלייר, אם את כנה בדברייך, אני חייב לומר שאת לא מפסיקה להדהים אותי. מצד שני, אם את משחקת בי, את תתחרטי על זה." עיניו היו עזות, תובעות תשובות לשאלת התנהגותה התמוהה.

"טוני, איזה תועלת תבוא לי מלשחק בך? אני מודעת לכך שההווה שלי, העתיד שלי ומועד השחרור שלי נתונים כולם רק בידיך. אני מצטערת על ההתנהגות שלי לפני שעזבת." היא הייתה בטוחה למדי שנשמעה כנה.

הוא נראה מרוצה. הוא לא אמר לה שהכול בסדר; במקום זה, הוא שינה את נושא השיחה והם אכלו. אחרי הארוחה, יצאו אל הגנים, לטיול. הוא שאל אותה על שיטוטיה ביערות בזמן שהלכו. כמה רחוק הלכה? לאן הלכה? במשך כמה זמן נעדרה בכל פעם? היא לא רצתה לספר לו על האגם, אבל פחדה לשקר. הוא ראה בסרטוני האבטחה שעזבה את הבית בשעה מסוימת ולא שבה עד שעה אחרת.

היא סיפרה לו על קרחות היער הרבות, על החרקים, על הפרחים ועל בעלי החיים השונים, ועל האגם. הוא נראה מופתע. הוא אמר שראה אותו לפני שנים כשטס מעל השטח, אבל שהוא נמצא במרחק של לפחות עשרה קילומטרים מהבית. היא חשה מודאגת לפתע. "הוא עדיין על האדמה שלך?"

הוא העריך את דאגתה ואמר לה שכן. עיניו התבהרו שעה ששוחחו. הוא שלח יד אל כיס הז'קט שלו והוציא קופסת קטיפה שחורה. "מצאתי את אלה בשבילך באיטליה. חשבתי שהם יתאימו מאוד לשרשרת שלך."

היא פתחה את הקופסה, וראתה זוג עגילי פנינה. הפנינים הגדולות בצבע קרם היו זהות כמעט לחלוטין לפנינה שעל המחרוזת של סבתה, אבל היו מוקפות בעיגולי זהב לבן. הם היו יפים, אבל שונים. היא ניסתה להבין את משמעות המתנה.

הוא הסביר, "השרשרת שלך היא צלב, שזה כמו X. ועכשיו העגילים שלך הם עיגולים - איקס-עיגול." הוא חייך.

היא בהחלט לא התחילה לחבב אותו פתאום, אבל העריכה את המחשבה שהשקיע במתנה. זו הייתה מחווה מתוקה ובלתי צפויה. "תודה רבה, טוני. זה היה אדיב מאוד מצדך

לחשוב עליי במהלך הנסיעה העמוסה שלך."

הם צלחו את הסערה בשלום. עזיבה לא באה בחשבון, אבל נראה שהגיעו להבנה מסוימת. טוני ידע שהוא בשליטה. הוא לא היה צריך לשוב ולהוכיח את זה מחדש בכל פעם. קלייר ידעה שהיא שולטת בפעולותיה-שלה, ושהיא יכולה לבחור אם ברצונה לריב או להתלונן. תכניתה נעה סביב שימור-עצמי עד שתורשה לעזוב. זו הייתה סופת רעמים כמו שצריך מהסוג הישן: סוערת וקולנית, אבל ללא נזקים של ממש.

*

הימים חלפו והפכו לשבועות. זה היה סוף אוגוסט ולוח הזמנים של קלייר נותר קבוע. המשתנה היחיד היה המקום בו עבד טוני. לפני שנסע לאירופה, הציע לה להשתמש באריק לצרכיה. הוא לא שב להזכיר את האפשרות שתעזוב את השטח מאז שחזר. היא לא עזבה את אדמות האחוזה מאז הנסיעה לניו יורק לפני חודש. אם לומר את האמת, היא לא התגעגעה לעיר. היא התגעגעה לאגם. היא התפללה ללא הרף שייאלץ לנסוע לכמה ימים, אבל זה לא קרה.

דבר נוסף שלא קרה מאז שחזר היה האיום בדבר צפייה בסרטוני האבטחה. הוא לא הזכיר אותם אפילו פעם אחת, חוץ מבלילה הראשון לשובו, כשניסה להכשיל אותה. זה היה כאילו המצלמות לא התקיימו עוד. היא ידעה שזה לא נכון, אבל האשליה סייעה לה בהדחקה שלה.

בימי ראשון הם נשארו בבית, במשרד שלו, בסוויטה שלה, בבריכה, ובכל מקום מרגוע אחר. טוני נאלץ לעתים קרובות לקרוא, או לדון בעניין כלשהו עם ברנט סימונס, אבל ימי ראשון היו הזמן שלו לעשות כל מה שהתחשק לו.

קלייר החליטה לבקש ממנו טובה באחד מימי ראשון הללו, ב-29/08.

הוא אמר לה פעם שאם היא רוצה משהו, היא צריכה לבקש. הם ישבו על שפת הבריכה, נהנים מימי הקיץ האחרונים, כשפנתה אליו ואמרה, "טוני, אני רוצה לבקש ממך טובה."

הוא שכב על כיסא נוח. שיערו הכהה היה רך וגלי לאחר שהתייבש בשמש, והוא התרגע לאחר מפגש נוסף בבריכה. בגד הים שלו חשף את גופו השרירי והשזוף. עיניו הוסתרו מאחורי משקפי שמש, והוא לא נע כשהגיב, "קדימה."

"הייתי רוצה להתקשר לאחותי."

הוא התיישב באטיות, הסיר את משקפי השמש ונעץ בה את מבטו החודר. "אני מאמין שכבר דנו בזה, ואת יודעת מה החלטתי. קבעתי שיהיה עדיף שלא תצרי קשר עם בני משפחתך."

אף על פי שדבריו נאמרו כהצהרה סופית ומוחלטת, היא המשיכה להתעקש. "אני זוכרת שאמרת את זה, אבל זמן רב חלף מאז. אני לא אגיד שום דבר שלא תרצה שאומר." היא הרגישה שהוא נעשה מרוגז יותר ויותר, אבל הוסיפה באומץ מידע נוסף. "יום ההולדת שלה הוא ב-31 לאוגוסט."

הוא שאף אוויר, נשף, ונשען שוב אחורנית. קלייר חיכתה. הוא לא ענה. היא שבה והשעינה את ראשה על הכיסא, תוהה כיצד תוכל לשאול אותו שנית בלי שתיראה כמזלזלת בתשובתו או בשתיקתו.

*

טוני עצם את עיניו אל מול קרני השמש. הוא חשב על התמונות הממוסגרות המוסתרות בארון שבסוויטה שלו - התמונות מדירתה של קלייר באטלנטה. הוא תהה כמה זמן ייקח לה לבקש ליצור קשר עם משפחתה. חמישה חודשים. אין ספק שהייתה עושה זאת לפני כן גם בלי לשאול אם רק הייתה לה הזדמנות.

שיחת טלפון לא הייתה משמשת סיכון גדול במיוחד אם בני משפחתה היו איכרים עניים מאינדיאנה. למעשה, אחותה לא הייתה זו שהדאיגה אותו. מי שהדאיג אותו היה גיסה, ג'ון ואנדרסול, עורך דין מצליח שהיווה איום פוטנציאלי. חרף נקודת המוצא הצנועה שלו, ניצל ג'ון את מוחו המבריק ואת חושיו החדים והיה לעורך דין בכיר בחברת עורכי דין מצליחה ומהוללת באלבני, ניו יורק. זו הייתה חברה ששכרה אנשים שלא למדו באחת מאוניברסיטאות ליגת הקיסוס היוקרתיות לעתים נדירות בלבד. הם אפילו החל לשקול להפוך אותו לשותף. הוא לא חשב שיהיה חכם להניח לקלייר לעמוד בקשר איתו.

מבחינתו, חמשת החודשים האחרונים קיבלו כמה תפניות בלתי צפויות וחיוביות. התנהגותה של קלייר הייתה הפתעה נעימה - טובה הרבה יותר מכפי שציפה בזמן שתכנן את רכישתה. למען האמת, אף על פי שתכנן במדוקדק איך ישמור אותה סגורה בבית וישתמש בה לתועלתו האישית, הוא לא היה משוכנע לחלוטין שזה יעבוד. תמיד הייתה האפשרות ללכת על תכנית ב', אפילו בשלב זה, אבל עכשיו, לאחר שנראתה איתו בציבור, יהיה קשה להישאר מנותק לחלוטין. הוא לא רצה שגורמים נוספים בדמות אמילי ובייחוד, בדמותו של ג'ון ואנדרסול, יקלקלו את המשוואה המושלמת שהרכיב.

הבזק זעם קטע את הרהוריו לפתע. הוא הבין פתאום שהיא הטילה ספק - לא, התווכחה אפילו - בהחלטתו. והיא עשתה יותר מלהתווכח. היא ממש גרמה לו לשקול את בקשתה. אלה היו התמונות הממוסגרות הארורות ההן. חלק קטן ממנו הרגיש רע על כך שלקח ממנה את כל זה. זה לא הפריע לו לפני חמישה חודשים. למעשה, הוא חשב בזמנו שמדובר בהברקה של ממש מצדו, אבל עכשיו... לעזאזל, זאת רק שיחת טלפון אחת. אולי אם הוא-עצמו יוכל לשלוט בתוכן. הוא הרגיע את עצמו: מובן שיוכל לשלוט בתוכן. הוא שלט בה. הוא יוכל לשלוט בשיחת טלפון. הוא החליט שקודם יבדוק עד כמה היא נואשת לטלפן לאחותה. הוא ישב בשקט ויצפה, יבדוק עד כמה תרהיב עוז ללחוץ עליו, יבחן את נחישותה אל מול קשיים לאינספור - ואת ניסיונותיה לתמרן אותו. כן, אין מה לומר, האומץ הזה שלה עשה לו את זה. לבסוף, אמר, "אני אחשוב על זה."

הוא לא העלה את הנושא שוב ביום ראשון. יום שני בא וחלף. הם בילו זמן רב יחד, אבל הוא לא הזכיר את בקשתה. יום שלישי היה יום הולדתה של אמילי. הוא חש בקוצר רוחה. שליטתה העצמית מאז יום ראשון הייתה מרשימה. הוא תהה אם פשוט תזנח את הרעיון אם לא יעלה אותו שנית.

*

היא לא הייתה בטוחה האם חשב שאם יימנע מלהעלות את הנושא שוב היא פשוט תשכח את יום הולדתה של אחותה היחידה. היא לא שכחה. היא הייתה טובה ולא לחצה עליו. היא ניסתה לתרץ תירוצים בשמו: הוא עסוק, אולי הוא שכח. היא החליטה לחכות עד תום

ארוחת הערב. אם לא יזכיר את העניין עד אז - תעשה זאת היא בעצמה.

הם אכלו בפטיו האחורי ורוח קלה בידרה את שערותיה. הערבים הפכו קרירים יותר ויותר והיא התחרטה שלא הביאה איתה סוודר או ז'קט קל. כשסיימו לאכול, התכונן טוני לעזוב את השולחן. היא נשכה את שפתה ודיברה. "טוני, היום יום ההולדת של אמילי." היא יצרה אשליית שיוויון במוחה ולא רצתה להתחנן.

הוא חזר לשבת ונרכן לעברה. קולו נשמע מאיים: איטי והחלטי. "אז החלטת שהעניין הזה שווה את הסיכון הגדול? אני מאמין שתשובתי האחרונה הייתה שאחשוב על כך."

קלייר בלעה את רוקה בראש מורם והביטה היישר אל תוך עיניו. "כן, אני חושבת שלדבר עם אמילי ביום הולדתה זה דבר ששווה את העונש שאתה מאמין שמגיע לי על שהתעקשתי להעלות שוב את הנושא." הוא לא דיבר, ורק הוסיף לנעוץ בה את עיניו החודרות. היא המתינה לתשובתו. לבסוף, דיברה שוב. "טוני, תרשה לי בבקשה להתקשר לאחותי ולאחל לה יום הולדת שמח?"

"יש לי את מספר הטלפון שלה במשרד שלי. את רשאית להתקשר אליה משם." לבה ניתר ועיניה נצצו. היא התכוננה לקום, אבל הוא הורה לה להישאר ישובה. "קודם כל, אני מתכוון להגדיר את כללי השיחה הזאת." היא הנהנה והקשיבה. "את תדברי איתה בדיבורית, בנוכחותי. לפני שתתקשרי, נדון במגבלות נושאי השיחה." היא שנאה את נימת קולו, הנימה שהשתמש בה כשחש צורך להפגין את סמכותו, אבל משמעות המילים שאמר הייתה שתוכל לדבר עם אמילי. כל השאר לא שינה לה.

"אני מבינה. תודה רבה, טוני."

שעה שפסעו במורד מסדרון השיש המוביל למשרדו, חשבה קלייר על אחותה. הן לא דיברו כבר חמישה חודשים. היא חשה בדחף בלתי נשלט כמעט לרוץ מהר ככל יכולתה ולחייג ללא שהיות. כשנכנסו אל המשרד, הורה לה להתיישב בסמוך אל שולחנו. היא ראתה את הטלפון. הציפייה הייתה מייסרת. הוא נשען לאחור בכיסא המנהלים עשוי העור והצהיר, "אני אוסר עלייך לספר לאמילי או לג'ון שאת גרה בביתי או שגרת כאן בעבר. מותר לך לציין שאת חיה ועובדת באיווה, ליד ארבע הערים, במידה שילחצו עלייך. אם היא תעלה את הנושא, מותר לך להודות שהתלווית אליי בכמה וכמה אירועים. אני מדגיש שאסור לך ליזום שיחה על כל נושא שקשור אלייך או אליי. אם נושא היחסים בינינו עולה, תהיי מעורפלת. ככל שהשיחה תהיה קצרה יותר, כך יפחת הסיכוי שתעשי טעויות." על-מנת להדגיש את חשיבות הציות, הוא הוסיף, "אי-ציות לחוקים הללו לא בא בחשבון בשום אופן. ההשלכות יהיו חמורות ביותר. יש לך שאלות כלשהן? את מבינה את החוקים שלי? את מוכנה להתקשר?"

"אין לי שום שאלות. טוני, אני מבטיחה לך שאני מבינה את החוקים, ואני בהחלט מוכנה לחלוטין להתקשר!"

הוא שלף פיסת נייר מהמגירה הראשונה בשולחנו וחייג את המספר. ואז, כאילו הדבר עלה בדעתו רק הרגע, הוסיף, "הקו הזה חסום. המספר שלי לא יופיע בשיחה המזוהה שלהם." הוא לחץ על כפתור הדיבורית. לבה של קלייר הלם בעוז כששמעה את הקו של אמילי מצלצל.

הצלצול נמשך ונמשך עד שקולו של ג'ון בקע לבסוף מהרמקול, אבל זה לא היה הוא. זו

הייתה הודעת המשיבון שלהם. לבה שקע. היא הביטה בטוני ושאלה, "מותר לי להשאיר הודעה?" הוא הנהן שעה שקולו של ג'ון הוסיף להדהד בחדר. "מותר לי לומר שאנסה להשיג אותה שוב?"

צליל הקלטת ההודעה נשמע. טוני הנהן.

היא שמרה על נימה קלילה ככל האפשר - בהתחשב באכזבה שספגה הרגע - ואמרה, "היי אמילי וג'ון. זאת קלייר. רציתי להתקשר לאחל לאמילי יום הולדת שמח. אני מצטערת שלא תפסתי אתכם. אני מקווה שעובר עלייך יום נהדר. אני מאוד עמוסה, אבל אנסה להשיג אותך שוב. יום הולדת שמח! - "

טוני ניתק את השיחה. היא לא רצתה להפסיק לדבר. היא הרכינה את ראשה וחשה בדמעות. היא החליטה שהגיעה השעה לקבל את גזר הדין, ונשאה את מבטה. "תודה לך על שהרשית לי להתקשר. אתה זקוק לי כרגע, או שמותר לי ללכת לחדר שלי?"

"את רשאית לעזוב."

היא קמה, מדוכאת בעליל.

הוא המשיך, "אני אצטרף אלייך אחר כך. יש לי קצת עבודה להשלים קודם." היא הכירה בתכניותיו מילולית והמשיכה ללכת לעבר הדלתות הכפולות הגדולות. כשהושיטה את ידה אל הידית, הוסיף פתאום, בנימה רכה יותר, "קלייר, השעון של ניו יורק מקדים את איווה בשעה. אולי הם יצאו לארוחת ערב ולסרט. את רשאית לנסות שוב מאוחר יותר."

היא לא הסתובבה שוב. היא לא רצתה שיראה את הדמעות המתגלגלות במורד לחייה. היא השתדלה להחניק את הייפחה שאיימה לפרוץ מגרונה, ואמרה בנחישות מזויפת, "תודה רבה."

היא יצאה אל המסדרון הצונן, סגרה את דלת משרדו וקרסה על רצפת השיש. האכזבה הנוראה החלישה אותה זמנית. לבסוף, גברה נחישותה על הבכי. היא השיבה לעצמה את שליטתה העצמית וחזרה בצייתנות אל הסוויטה שלה. למען האמת, היא העריכה את הצעתו.

*

בשעה תשע לפי שעון איווה, הם חזרו אל משרדו כדי לנסות שוב. כדי להאיץ את התהליך, היא הביטה בו שוב והצהירה שהיא זוכרת את החוקים ושלא תיכשל. היא שמעה את הטלפון מחייג שוב מבעד לדיבורית. הוא צלצל רק פעם אחת לפני שקול אישה ענה מצדו השני של הקו. "קלייר, זאת את?"

לבה הרקיע שחקים. "כן, אמילי, זאת אני. יום הולדת שמח, אחותי!"

קולה של אמילי לא השתנה. קלייר שמעה את התרגשותה הברורה דרך הטלפון. "תודה רבה. לשמוע ממך זאת המתנה הכי טובה שיכולתי לקבל ליום ההולדת. איפה את? את בסדר? למה לא התקשרת אלינו?"

קלייר הביטה בטלפון, בטוני, ואז שוב בטלפון. עיניו היו קשות. "היי, לאט-לאט. יש לי עבודה חדשה ואני עובדת מהבוקר עד הערב, אבל לא הייתי מחמיצה את ההזדמנות לדבר איתך ביום ההולדת שלך. מה שלומך? מה שלום ג'ון? איך העניינים בחברה שלו?" היא עשתה זאת. היא הצליחה לגרום לאמילי לדבר עליהם.

היא אמרה שהיא בסדר. בית הספר נפתח שוב לאחרונה, והיא חשבה שזו עומדת להיות כיתה נחמדה. ג'ון בסדר, רק עסוק מאוד. הכל בסדר בחברה שלו. הוא היה עורך דין בכיר עכשיו וככל שעבד שעות רבות יותר, כך גבר הסיכוי שלו להתמנות לשותף. קלייר יכלה לדבר איתה שעות על גבי שעות. היו להן כל כך הרבה פערים להשלים. אבל במקום לעשות זאת, התנצלה ואמרה לה שהיא חייבת לרוץ. היא הוסיפה שהיא אוהבת אותה וביקשה ממנה למסור את אהבתה לג'ון. אמילי אמרה, "אני אמסור, מותק, אבל ג'ון ממש כאן, והוא ממש ישמח לדבר איתך!"

קלייר הביטה בטוני. עיניו האפילו כשהניד בראשו באטיות.

היא השיבה, "הייתי נורא שמחה לדבר איתו, אבל אני ממש חייבת לרוץ. שיהיה לך יום הולדת נהדר. ביי." טוני ניתק את השיחה פעם נוספת.

היא בהתה בטלפון במשך זמן ממושך מאוד. זה היה אחד הצמתים הללו. היא יכלה להיות עצובה מפני שהשיחה הייתה קצרה, או שיכלה לבחור לשמוח שהתקיימה בכלל. היא החליטה לבחור באפשרות השנייה.

היא קמה על רגליה בכוונה לעזוב את המשרד, והביטה בו כשנשען לאחור בכיסאו. עיניו טרפו אותה בזמן שידיו התעסקו באבזם חגורתו. ההבנה המחליאה ירדה עליה. מבחינתו, הוא הפגין נדיבות, וכעת ציפה להכרת תודה - יד לוחצת יד.

פרק 15

אם החיים היו צפויים, הם היו מפסיקים להיות חיים והופכים להיות חסרי טעם.
- אלינור רוזוולט

"הוזמנו לברביקיו לכבוד יום העבודה מחר."

הם ישבו על מרפסת השמש ונהנו מאחר הצהריים של יום ראשון. קלייר הייתה שקועה בקריאת רומן חדש, והצהרתו הפתאומית הפתיעה אותה. הרוח החמימה והעדינה וניחוחו הקלוש של דשא גזום נדחקו הצדה ואת מקומם תפס פרץ חרדה ואי-אמון. "אנחנו? מי היה מזמין אותי?"

"קוֹרְטְנִי, אשתו של ברנט סימונס," אמר טוני. הוא התרווח על הספה הדו-מושבית כשהמחשב הנייד שלו מונח על רגליו הפשוטות. עיניו החומות בהירות הביטו בה כשהמטירה עליו שאלות.

"למה? מה היא יודעת עליי?"

"ובכן, ברנט פגש אותך כשהבאתי אותך לניו יורק, וקורטני יודעת שנראיתי בחברת אותה אישה בכמה וכמה הזדמנויות. מאחר שהם ככל הנראה החברים הקרובים ביותר שלי, היא רוצה להכיר אותך, ולכן הזמינה את שנינו לברביקיו מחר."

חרף פרץ החרדה שנתקפה בו בעקבות המחשבה על כך שתפגוש את חבריו הקרובים ביותר, היא ידעה שגורלה נתון בידיו. "אנחנו הולכים?"

"כן. זה מתחיל בשתים-עשרה בצהריים. אנחנו נצא באחת-עשרה וחצי."

"אני מניחה שזה נשמע נחמד." קולה היה זהיר. היא תהתה מה החברים האלה יחשבו עליה. האם הכירו אותו היטב מספיק כדי לדעת את האמת? ואם לא ידעו את האמת, איך היא אמורה להתנהג? בטנה החלה להתכווץ בשל ריבוי התהיות הבלתי-פתורות. "בבקשה תודיע לי אם יש לך הנחיות שונות לגבי אופן ההתנהגות הנדרש בברביקיו אינטימי."

הוא הניח את המחשב שלו על השולחן והרהר בשאלתה המתבקשת. המילים שאמר נשמעו מצוות, אבל נימת קולו לא הייתה אדנותית, רק עובדתית. משב הרוח של שלהי הקיץ בידר קצוות משיערה החום-זהוב והם ריחפו סביב פניה היפים. עיניה הירוקות ראו אותו ואותו בלבד והבעת פניה שיקפה את עניינה הכנה בעצתו. "התנהגת היטב באירועים ציבוריים. זה יהיה שונה. אני מאמין שיהיו שם ארבעה או חמישה זוגות. כבר פגשת את ברנט. קורטני היא אשתו. יש להם שני ילדים שכבר לא חיים בבית. השותף של ברנט, תומס מילר, יהיה שם. לאשתו קוראים בֵּוֶורְלִי. היא הבעלים של חברת עיצוב פנים מצליחה בְּבֶּטֶנְדוֹרְף. ברנט מבוגר ממני בכמה שנים. תומס ובוורלי הם בני גילי בערך. אין להם ילדים. גם אֶלַייזַ'ה סַאמֵר יהיה שם. הוא יבוא עם בת הזוג שלו, מריאן. הם ביחד כבר הרבה שנים. אלייז'ה הוא לקוח נוסף של ברנט ותום. הוא עשה הון בעסקי הבידור ואוהב מאוד לספר סיפורים על כמה מהלקוחות היותר ידועים שלו. אישית, אני חושב שהוא נהנה לשמוע את עצמו מדבר ..." הוא עצר וחייך. "... הרבה יותר משאנשים אחרים נהנים

להקשיב לו. והזוג האחרון יהיה טימותי בְּרוֹנְסוֹן ואשתו, סו. טים הוא סגן הנשיא החדש במשרד המקומי שלי. הוא צעיר, אבל הוכיח את עצמו. ביקשתי מברנט להזמין אותו כדי שירגיש מעורב יותר."

כל המידע הזה היה מועיל בהחלט - היא ניסתה נואשות לזכור את כל השמות: ברנט וקורטני, תומס ובוורלי, אלייז'ה וסו. לא, בעצם, אלייז'ה ומריאן, טימותי וסו - אבל עדיין לא ממש ענה על שאלתה. היא חשבה לעצמה: יהיו שם רעיות ובנות זוג ותיקות. למה זה הופך אותי? "טוני, מי אני?"

"את שמועה." יתכן שהייתה זו מרפסת השמש משרת השלווה, או ההבנה שהגיעו אליה זה לא מכבר. בין כך ובין כך, ניכר שהשקיע מחשבה בדבריו. הוא הסביר שכל חייו הקדיש את כל זמנו לעבודה, להשגת מטרות ולהגשמת החזון האישי שלו. הוא היה במערכות יחסים בעבר, ורובן היו קצרות ביותר. הוא האמין בדבקות במראית עין ולא היה נכון לסכן את האופן בו אנשים תופסים אותו למען אישה. קלייר חשבה על מה שאמר ועל הכנות שניכרה בקולו, ובין אם צדקה או טעתה כשעשתה כן - האמינה לו. הוא המשיך, "אמרת לי שלא תבגדי בי, שתצדיקי את האמון שלי."

"נכון, וזה לא השתנה."

"אני מאמין שאת יודעת מה עלול לקרות אם תעשי את זה." היא חשה בתחושה המעקצצת הנלווית לצמרמורת, והאמינה שאכן ידעה, אבל לא רצתה לאשר זאת מילולית. היא הניחה לו להמשיך לדבר. "וזו הסיבה שהרשיתי לך להפוך לחלק מחיי."

היא חשבה שכנראה התכוון באמת ובתמים לחלוק לה מחמאה, ושהיא אמורה לשמוח על כך, אבל הרגישה מפוחדת יותר ויותר. היא תהתה בנוגע למועד שחרורה. היא הרגישה שעכשיו אין זה הזמן והמקום לבטא בקול את חששותיה, ולכן החליטה לדחוק אותם הצדה ולהתמודד איתם מאוחר יותר.

הוא הוסיף, "מאחר ונראית איתי בכמה וכמה אירועים, ואני נראה לצד אותה אישה לאורך זמן לעתים נדירות בלבד, את שמועה. אינספור השערות וניחושים הועלו לגבייך. כולם, בדיוק כמו האיש ההוא באירוע, רוצים לדעת מי את ומה את בשבילי."

קלייר הודתה בינה לבין עצמה שגם היא נמנית על כל אותם אנשים. "ראיתי תמונה שלנו יחד בגיליון של פיפל מגזין מהספרייה שלך."

הוא אמר שהתמונה הזו הופיעה במגזינים רבים. היחצנית שלו פרסמה רק פרטי מידע בסיסיים: שמה, והעובדה שהיא מאטלנטה. האנשים שיהיו בברביקיו הזה מהווים את מעגל החברים המקורב אליו ביותר ואיש מהם לא ימעל באמונו. להוציא את אלייז'ה סאמר - פרנסתו של כל אחד מהם הייתה תלויה בו - אם במישרין ואם בעקיפין. אלייז'ה היה דמות ציבורית יותר, אבל גם הוא כיבד אותו ולא יעלה על דעתו לסכן את הידידות ביניהם.

היא ניסתה פעם נוספת, "ואני ..."

"בעלת כושר התמדה." עיניו היו רכות ובהירות והבעת פניו הביעה שביעות רצון. הוא דיבר בזמן שעבר מהספה לרצפת מרפסת השמש. "טוב, הייתי אומר שאת יותר ממכרה..." הוא כרע על ברכיו לפניה, פישק את ברכיה בעדינות והניע את ידו במעלה אמרת חצאיתה. עיניהם נפגשו כשזוויות שפתיו התעקלו כלפי מעלה בגיחוך שטני. "...אולי נאמר, בת-לוויה?"

גם אם הייתה זו שאלה, היא לא ענתה עליה. תשומת לבה התמקדה במעשיו, שעה שתנועותיו הנחו אותה מהכיסא אל מחצלת הקש. החלונות והדלתות היו פתוחים, והם היו חשופים לעיני כל. זה היה הבית שלו ולו לא היה אכפת. למרות שהמרבד היה מחוספס למגע, תנועותיו היו רגועות כמו נימת קולו. העובדים התרחקו מהמקום עד שגמרו.

*

בשעת לילה מאוחרת של יום ראשון, דיווחה שלבי מערוץ מזג האוויר שחזית קרה תעבור מעל איווה. קלייר התעוררה למחרת בבוקר והסיטה את הווילונות. היא ראתה עקבות התעבות על החלונות ושמיים כחולים וצלולים מעבר להם. היא יצאה אל המרפסת שלה, התבוננה בעצים והריחה את אוויר הסתיו הרענן. הבטון הקריר תחת כפות רגליה החשופות והצמרמורת שחלפה בזרועותיה וברגליה אישרו שהטמפרטורות אכן צנחו. היא התעטפה היטב בחלוק הקשמיר העבה שלה, והרהרה בהבזקי זיכרונות מהסתיו שעבר. תמיד אהבה את הקיץ, אבל גם הסתיו היה מיוחד בדרכו-שלו, עם פיקניקים ומשחקי פוטבול. אבל היום, חילופי העונות השרו עליה עצבות: תזכורת נוספת לזמן החולף ללא שוב.

במקלחת, הרהרה בברביקיו המתקרב. זה היה מצב חדש - מבחן חדש - וככזה, הפך אותה לעצבנית. היא לא קיבלה תשובה ישירה לשאלתה; ולכן החליטה ליישם על האנשים בברביקיו את אותן ההנחיות שקיבלה בנוגע לשיחה עם אמילי. היא תשתדל להימנע מלדבר על עצמה ותסגיר מידע מועט ככל האפשר. תשובות מעורפלות יהיו הטובות ביותר. היא אהבה מסיבות בזמנו; אהבה לפגוש אנשים, לצחוק, לפטפט ולנהל שיחות של ממש. עכשיו, הפחד שתאמר משהו שלא הייתה צריכה או שתעשה טעות כלשהי שיתק אותה.

היא יצאה מהמקלחת ומצאה בגדים מוכנים על המיטה. זה הרגיז אותה לפעמים. בפעמים אחרות, כמו היום, זה היה מרגיע: דבר אחד פחות שיש סיכוי שתשגה בו. היא סידרה את שיערה, התאפרה והתלבשה. היא הייתה מוכנה בעשר וחצי - שעה לפני הזמן בו היו אמורים לצאת.

במרפסת היו שני כיסאות. היא התיישבה בעגמומיות וצפתה בעצים מבעד למשקפי השמש. אור השמש הבוהק גרם לעלייה מהירה בטמפרטורה, ועלי העצים רשרשו ברוח הקלילה. גוני צהוב וכתום עזים החלו לבצבץ על פני הקנבס הירוק. מחשבותיה נדדו דרך היערות עד שהגיעו לאגם שלה. היא לא חזרה לשם מאז שובו של טוני. לפחות לא פיזית. נפשית, בילתה על החוף שעות רבות, צופה בדגיגונים, או מאזינה לגלים המלחכים את החוף במקצב קבוע. למען האמת, היא ישבה על החוף גם שעה שטוני הופיע לפתע מאחוריה. "או, בוקר טוב, טוני. לא שמעתי אותך נכנס."

הוא התיישב באחד הכיסאות. "בוקר טוב. איפה היית?"

"הייתי פה. איפה עוד אני יכולה להיות?"

"נראית רחוקה מאוד מכאן."

"חשבתי על העצים." היא הייתה כנה למחצה. "העלים כבר התחילו לשנות צבע."

זה היה כאילו מעולם לא הביט בהם באמת עד לאותו רגע. "אני מניח שאת צודקת. זה קורה." עניינים שהיו מעבר לשליטתו לא עניינו אותו. "את מוכנה ליציאה שלנו?" היא אמרה שכן, והם יצאו מחדרה וירדו בגרם המדרגות המרכזי. "המכונית מחכה בחוץ. אנחנו

יכולים לצאת עכשיו."

כשפתח את הדלת, ראתה לֶקסוס אֶס סִי 10 קטנה עם גג נפתח, אבל אריק לא עמד לידה. הוא פתח עבורה את הדלת, והיא התיישבה. הוא פנה אל מושב הנהג. היא לא יכלה שלא לחייך אליו. הוא לבש מכנסי ג'ינס שהדגישו את מותניו הצרים וחולצה לבנה מכופתרת שהבליטה את עורו השזוף ואת חזהו וכתפיו הרחבים. שיערו היה ללא דופי. כשבחנה את הפרופיל שלו, עלו בדעתה המילים "סקסי בטירוף" שהופיעו בגיליון ההוא של פיפל מגזין.

הוא העיף לעברה מבט כשהתניע את המכונית, והבחין בחיוך הלא מוכר שעל פניה. "מה?" שאל.

"אני מניחה ששכחתי שגם אתה יכול לנהוג, בלי אריק, אני מתכוונת."

הוא חייך. "אני אוהב לנהוג; אבל הדבר היעיל יותר לעשות הוא לעבוד בזמן שמסיעים אותי הלוך ושוב."

הגג הנפתח היה נהדר. תחושת האוויר הפתוח והרוח המנשבת הייתה משחררת להפליא והמריצה את חושיהם. למרבה המזל, החליטה קלייר לקלוע את שיערה בצמה צדית. היא השעינה את ראשה על המשענת וצפתה בכביש הצר המתפתל ומתעקל לפניה, בשמיים הכחולים כעין הספיר ובגוני הסתיו הייחודיים שיצרו יחד מראות שכמו נלקחו מתוך גלויית נוף כפרי. היא שאפה אל ריאותיה את אוויר הסתיו המבושם שעה שמראות וניחוחות עבר של דלועים ועלים צבעוניים גדשו את מוחה.

המכונית האטה ועצרה בשולי כביש צדדי ושקט. הוא נגע בצמתה בעדינות וחייך. "בחירה טובה של תסרוקת. אני צריך לנסוע לשיקגו לכמה ימים בשבוע הבא." הוא המשיך להשתעשע בקצה צמתה. קלייר חשבה על האגם שלה. "קבעתי לך תור בספא אקסקלוסיבי ביותר, בבניין שבו אני גר בעיר." היא שבה להתמקד בו ובדברים שאמר. "את צריכה להסתפר קצת, ואת יכולה לקבל פדיקור, מניקור, מסאז', לשבת בסאונה - מה שתרצי."

היא התכוננה לומר, "תודה, אבל לא תודה." כשקטע את חוט מחשבותיה והמשיך. "אני בטוח שלא איאלץ לבטל אותו."

היא חשה מבולבלת ושאלה, "למה שתצטרך לבטל אותו?" היא תהתה למה אכפת לה בכלל בזמן שהגתה את המילים - הרי בכלל לא רצתה לנסוע; היא רצתה רק זמן לבדה, ליד האגם.

הוא הניע את ידו מצמתה והסיר מעיניה בעדינות את משקפי השמש. הוא אחז בסנטרה ואילץ אותה להחזיר לו מבט. היא צפתה בצבען המאפיל. "אם היום לא יתנהל כראוי, יתכן שמסאז' לא יבוא בחשבון. לא היינו רוצים שמראית העין תיפגע." לא הייתה כל עמימות בהצהרתו. כוונתו הייתה ברורה וידועה. אוויר הסתיו הצטנן לפתע.

היא שמרה על קשר העין הכפוי והשיבה, "טוני, אני מבינה לחלוטין את חשיבותה של מראית העין. לא אאכזב אותך."

הוא הושיט לה את משקפי השמש, שב לאחוז בהגה, והכניס את המכונית להילוך. "כל זמן שזה ברור לחלוטין: כישלון בפומבי פשוט לא בא בחשבון."

היא הבטיחה לו שזה אכן ברור לחלוטין.

*

בית משפחת סימונס היה רחב ידיים - כרבע משטחו של ביתו של טוני - אבל גדול על פי כל סטנדרט אחר, ושטחי האדמה סביבו היו נרחבים אף הם: הלקסוס נעה באטיות דרך השערים ובמעלה כביש הגישה המוביל אל הבית וטוני הביט בקלייר. היא חשה במבטו הנח עליה והיטיבה את המסכה על פניה. כל מתבונן חיצוני היה רואה אישה יפהפייה ושבעת רצון לחלוטין - הסגולות העיקריות הנדרשות מבת-לוויה מושלמת. היא ראתה שהוא לופת את ההגה בכוח רב מעט פחות וידעה שעיניו החומות בהירות כעת.

הם חנו במגרש חניה מעוגל ותחום בלבנים שניצב ישירות מול הבית לצד מכוניות רבות אחרות, יפות לא פחות. הדלת הקדמית נפתחה בדיוק כשפתח עבורה את דלת המכונית. הוא כרך את זרועו סביבה בעדינות והוביל אותה אל הכניסה. קלייר זכרה את ברנט, אבל קורטני הייתה שונה מהאישה שציפתה לפגוש. היא נראתה צעירה מכדי להיות אם לשני ילדים בוגרים. גופה היה רזה, שיערה קצר וחום, עיניה היו כחולות ורכות, וחיוכה היה מלבב ושובה לב. היא חיבבה אותה מיד. טוני אולי היה מעסיקו של ברנט והאחראי הישיר לפרנסתו, אבל זה לא הפריע לקורטני כלל והיה ברור שהיא חשה את עצמה בנוח.

היא חיבקה אותה מיד. "את בטח קלייר. אני כל כך נרגשת לפגוש אותך סוף-סוף. יקירתי, את אפילו יותר יפה מבתמונות!" קלייר חשה המומה. היא הציגה את עצמה וקראה לקורטני "גברת סימונס". כשהביטה בטוני, ראתה שכבר שקע בשיחה עם ברנט. "אוי, אלוהים! תקראי לי קורטני. בואי ניתן לשניים האלה לסיים עם ענייני העסקים שלהם ואז נוכל לעשות קצת כיף. אני אציג אותך בינתיים ליתר האורחים." נראה שטוני לא מתנגד. היא הצטרפה אליה.

הבית היה מהמם, אבל עדיין ביתי - לא כמו ביתו של טוני. היה ברור שילדים שיחקו על הרצפות האלה ושמשפחה צחקה ואהבה בין הקירות. כל חדר אצר בחובו זיכרונות יקרים מפז. קורטני הוליכה את קלייר בביתה עד שהגיעו אל המטבח. הוא היה מודרני מאוד בעיצובו, עם מכשירי פלדת אל-חלד מבריקים, משטחי עבודה עשויי גרניט וארונות גבוהים שהודגשו על ידי מלאכת אריחים מתוחכמת. גופי תאורה זהובים תלו במרווחים הולמים, פחות למען התאורה ויותר לשם האווירה. המטבח לא היה רק שימושי לעילא, אלא גם נבנה כלבו של הבית. התנור היה ממוקם במרכז אי גדול שתפקד גם כשולחן לארוחות לא רשמיות. שישה שרפרפים גבוהים ניצבו סביבו. המטבח השקיף על חדר משפחה גדול המוביל למרפסת שמש ולחצר האחורית.

היא לא ראתה מעבר למרפסת, אבל הבחינה בדממה שהשתררה לפתע בחדר הגדוש באורחים. היא לא יכלה להימנע מלחוש בעיניהם הנחות עליה, מודדות ובוחנות. היא היטיבה את המסכה על פניה ונעה קדימה. היא לא חשבה שתצטרך להתמודד עם האנשים הללו ללא טוני לצדה.

קורטני לא משה מצדה שעה שהציגה אותה בפני האחרים. הראשונים שפגשה היו טום ובֶּוו. היא עשתה כמיטב יכולתה להיות מנומסת וחברותית. "כל כך נחמד לפגוש אתכם. אני חושבת שטוני סיפר לי שאתה ..." היא הביטה בטום. "... וברנט שותפים?" שיחת החולין המנומסת נמשכה. היא שאלה את בוו על חברת עיצוב הפנים שלה. שנים של עבודה כברמנית לימדו אותה היטב את רזי אמנות הסמול-טוק.

אחר כך באו סו וטים. "טים, שמעתי עליך דברים נהדרים." היא ראתה איך חיוכה של סו

מתרחב והבעתו של טים מתרכככת. הוא נראה מתוח. היא הבינה; העבודה בשביל טוני יכולה לעשות את זה לבן אדם. היא קיוותה שמעט חיזוקים חיוביים יעזרו.

ואז המשיכו לאלי ולמריאן. לא לקח לה זמן רב לתפוס למה בדיוק התכוון טוני כשאמר שאלייז'ה נהנה יותר מכל לשמוע את עצמו מדבר. לבסוף, הציגה קורטני בפניה את הזוג שעמד בסמוך לאלי ומריאן, צֵ'אנְס ובּוֹנִי. טוני לא סיפר לה עליהם. היא תהתה האם ידע שיבואו. קורטני הסבירה שצ'אנס הוא עמית של אלי שהגיע העירה לביקור, ואמרה שמובן שהוא ובוני הוזמנו להצטרף אליהם. צ'אנס נראה חביב למדי, אבל בוני אף לא טרחה להסתיר את הבחינה המדוקדקת שערכה לקלייר.

קורטני הציעה לה לשתות משהו. היא ביקשה מים. היא הביאה לה כוס והציעה שתשקול משהו כיפי מעט יותר. "יש לנו סַנְגְרִיָה פנטסטית."

טוני וברנט הצטרפו אל כולם במטבח בדיוק בשלב זה. טוני נראה נינוח כל כך במכנסי ג'ינס, אוחז בכוס בירה. זה כמעט גרם לה לפרוץ בצחוק. מראית עין הייתה כל מה שחשוב.

ברנט התייצב ליד הברביקיו בעצמו, ויתר הגברים הצטרפו אליו בפטיו. הנשים נאספו סביב האי שעה שקורטני הייתה עסוקה בהכנת התוספות שיוגשו לצד הבשר. כולן הציעו לעזור, אבל היא לא הסכימה בשום אופן, והודתה שלא הכינה כלום בעצמה. הטבח שלה עשה את הכול אתמול ועכשיו נותר לה רק להגיש את המאכלים בכלים מתאימים. השיחה גלשה במהירות לבישול. חלקן אהבו לבשל, וחלקן לא. האם קלייר אוהבת לבשל? היא אמרה להן שאכן כן. האם טוני אוהב את הבישולים שלה? היא צחקה ואמרה שלא בישלה בשבילו יותר מדי ארוחות. היא לא טרחה לציין שלא בישלה כבר יותר מחמישה חודשים בגלל שנכלאה כאסירה.

נדמה שבוני ניסתה לנווט את השיחה לכיוונה של קלייר בלבד, אבל קורטני שינתה את הנושא בכל פעם במומחיות מדהימה. סו כנראה הפכה לידידתה ומגינתה מפני שהחמיאה לבעלה. היא עבדה בשיתוף פעולה עם קורטני ועזרה לה להתחמק מהחקירות הפולשניות.

היא נראתה בערך בגילה של קלייר - בין 25 ל-30 - והייתה יפה מאוד; בלונדינית ושזופה. היה נחמד לדבר עם מישהי בת-דורה. בזמן שהגברים צלו את הבשר, גילתה שלסו היה תואר באמנות ושעבדה במשרה חלקית במוזיאון לאמנות בדוונפורט. טים לא חשב שהיא צריכה לעבוד, והיא אכן לא הייתה חייבת לעשות זאת מבחינה כלכלית; אבל הוא עבד שעות ארוכות, והיא הייתה צריכה לעשות משהו עם כל הזמן הפנוי. אחרי שהזכירה שהוא עובד שעות ארוכות, הוסיפה סו מיד, "אבל הוא שמח לעשות את זה." לקח לה רגע להבין שהמילים האחרונות נוספו בגלל שהייתה בת-לווייתו של הבוס.

הארוחה הייתה נהדרת. היא לא אכלה אוכל נורמלי כבר חמישה חודשים. הכול היה בריא. היא רצתה לחסל לבדה את כל מגש ההמבורגרים, אבל בחרה בעוף בגריל - כלומר, טוני בחר בו בשבילה. אבל היא הצליחה לטעום כמה מהתוספות תוצרת בית של קורטני והתענגה על כל ביס.

השיחה נותרה קלילה וידידותית. בוני לא הסתפקה בלחקור את קלייר בכל הזדמנות שיכלה; היא גם ניגשה לטוני. כשהוצגו בפניו, היה צ'אנס חכם מספיק על-מנת לפנות אליו כ"מר רולינגס". בוני לא הייתה נבונה כמותו. מובן שטוני אמר לצ'אנס שהוא רשאי לקרוא לו אנתוני בהזדמנויות חברתיות כגון אלה.

הוא צדק לגבי מעגל החברים הפנימי שלו. סקרנותה הבוטה של בוני הרגיזה אפילו את אלי. קלייר לא נאלצה לשקר או לרמות. יתר האורחים קטעו את דבריה ללא הרף, עוד בטרם הייתה לה הזדמנות להגיב.

אחרי שאכלו, הגברים עברו לקומה התחתונה של הבית. היא גילתה לאחר מכן שהיו שם בר יפהפה, מגולף בעבודת יד, שולחן ביליארד וטלוויזיה ענקית. הנשים לקחו בקבוק יין וישבו במרפסת השמש. השילוב בין חום השמש והאוויר הקריר היה נפלא. הפטפוט עם חמש נשים אחרות הרגיש כמו תיאטרון; לא מציאותי. השיחה נעה מספרים, לסרטים ולכוכבי קולנוע סקסים. קלייר ביקשה בנימוס את סליחת כולן ושאלה את קורטני איפה השירותים.

היא עשתה את דרכה בחזרה אל המרפסת כששמעה לפתע את בוני ומריאן בחדר צדדי. "בוני, מה הבעיה שלך? את מביכה את עצמך כשאת מתעקשת לחקור ככה את קלייר וטוני."

"אני אדם סקרן. אני רוצה לגלות את מה שכל העולם רוצה לדעת. מדוע הוא, אנתוני רולינגס, יתעניין במישהי כמוה? היא אף-אחת."

"אם לדבר בבוטות, בוני, זה ממש לא העסק שלך. זה ממש לא העסק של אף אחד מאיתנו. טוני הוא אדם פרטי, ובכל הנוגע לזה שהיא אף אחת, אני מניחה שזה תלוי באדם שאת שואלת. אין ספק שטוני חושב שהיא מישהי. אם הוא רוצה את קלייר בחייו, אז אני שמחה בשבילו."

"ממש לא! את מתכוונת לומר שאת שמחה בשבילה!" קראה בוני. "הבן אדם הזה מהמם לחלוטין ויש לו את כל הכסף שבעולם. הוא לא מוריד ממנה את העיניים לשנייה. את חושבת שהיא הייתה זו ששילמה על הבגדים האלה שהיא לובשת? רק החולצה עולה חמש מאות דולר. היא השיגה לעצמה אבאל'ה מליין שיממן אותה. תראי כמה היא צעירה ורזה. היא הרי - "

"תפסיקי עם זה. תפסיקי עם זה עכשיו, או שנגיד לקורטני שאנחנו חייבים ללכת. אני אספר לאלי מה עשית, ואת וצ'אנס תחזרו לקליפורניה. וכדאי שתתחילי כבר עכשיו לחפש לו עבודה חדשה." שליטתה של מריאן במצב גרמה לקלייר לחייך. בוני אמרה לה שלא תדון בנושא עוד. היא הניחה להן לחזור למרפסת וחיכתה כמה רגעים לפני שהצטרפה לקבוצה. כשהתיישבה, חייכה אל מריאן, אבל לא העיפה מבט בבוני.

הגברים והנשים נקבצו בחוץ כדי לשוחח, לאכול קינוח ולשתות. קלייר ויתרה על הקינוח וישבה כשזרועו של טוני כרוכה סביב כתפיה. לברנט היה בור אש בפטיו. הם התענגו על ערב הסתיו הקריר, על האש המשמיעה קולות נפץ רכים, ועל הארומה שאין לטעות בה הנוצרת על ידי אווירה נפלאה. בשש וחצי בערך, לחש טוני לקלייר שהם צריכים ללכת. נראה שכולם התעצבו באמת ובתמים, כולל קלייר עצמה.

זה היה יום נחמד - יותר מכפי שציפתה.

כשנפרדו לשלום מכולם, הושיטה סו לקלייר פיסת נייר. קלייר פתחה אותה, מופתעת. זה היה מספר טלפון. "תתקשרי אליי. נוכל לצאת לצהריים." קלייר חייכה ואמרה שתנסה.

הם נכנסו למכונית ונסעו משם. הם עברו לא יותר מקילומטר וחצי כשעצר את המכונית בצד הדרך והושיט את ידו. הוא לא דיבר, אבל היא ידעה מה רצה. היא נתנה לו את מספר

הטלפון של סו.

"טוני - "

הוא חסם את פיה בגסות באותה יד שאחזה בפיסת הנייר הקטנה והלבנה. "לא עכשיו. נדון בזה כשנגיע הביתה." הוא שחרר את פניה וחזר לנהוג.

הם לא אמרו דבר בדרך הביתה. אבל השיחה שניהלה קלייר בינה לבין עצמה הייתה ערה ביותר: זה מגוחך. סו סתם התנהגה בצורה ידידותית. לא היה לי שום מושג שהיא עומדת לעשות את זה. מה הבעיה הגדולה? למה הוא חייב להתפרץ בצורה פתאומית ואלימה כל כך, כמו טורנדו מזוין?

טוני עצר את המכונית לפני הדלת הראשית. הוא לא פתח עבורה את הדלת ורק אמר לה ללכת לסוויטה שלה ושיצטרף אליה מאוחר יותר. היו לו דברים לעשות - כמו ביטול תור בספא. נימת קולו הייתה קשה ועיניו אפלות. היא רצתה לברוח, אבל יצאה מהמכונית באטיות ופסעה באומץ דרך הדלתות הגדולות, במעלה גרם המדרגות המרכזי ובמורד המסדרון הדרום-מזרחי המוביל לסוויטה שלה. ברגע שסגרה אחריה את הדלת, הרגישה בלבה הדוהר, והשיחה הפנימית נמשכה: זה היה יום נחמד כל כך. פגשתי את החברים שלו, והם היו נחמדים. רציתי לספר לו על הדברים ששמעתי. רציתי לומר לו כמה נהניתי.

היא ידעה מה הוא עושה. מרגע שהתיישבו במכונית, הוא הרהר - חשב יותר מדי - וניתח יותר מדי את הסיטואציה כולה. היא ידעה שאם רק יניח לה לעשות זאת, תוכל להסביר. אוי, אלוהים! היא רצתה לשכב, לצרוח ולבכות. אבל היא גם ידעה שהוא יכול לצפות בכל תנועה שלה. היא סירבה להעניק לו את הסיפוק, סירבה להניח לו לדעת עד כמה הייתה מודאגת מהחלטתו. למען האמת, היא בהחלט הייתה מודאגת - מבועתת, למעשה. כל עצם בגופה התייראה מהעונש שעמדה לספוג מידי האישיות השנייה שלו.

פרק 16

יש שני דברים שאדם לעולם לא צריך לכעוס בגינם: הדברים שבשליטתו; והדברים שאינם בשליטתו.

- אפלטון

קלייר ישבה ליד שולחנה, שקועה בכתיבה. טוני לא הצליח לראות מה כתבה. אפשרות התקריב של המצלמות הייתה מוגבלת. שפת גופה לא שידרה עצבנות. תנוחתה הייתה גאה ומתריסה. הוא צפה בה כשכתבה - זקופה, צווארה נישא וגאה. הרמז היחיד שיכול להעיד על אי-נוחות הייתה רגלה המקפצת מתחת לכיסא.

המסכים שבמשרדו סיפקו לו גישה לזוויות שונות בחדר. מזווית אחרת, ראה אותה יושבת רחוק יותר, ואת המיטה ברקע. כמובן שהייתה גם זווית שתיעדה את המיטה בלבד, אבל הוא לא יכול לראות את השולחן מהמצלמה ההיא.

הוא עצם את עיניו ושחזר במוחו את היום בניסיון לבחון את האפשרויות העומדות בפניו ואת השלכות מעשיה. כשנכנס לסוויטה שלה, ציפה לחרדה, אבל מצא רוגע. ואז היה החיוך הזה שלה כשנכנסו למכונית. אלוהים! זה פשוט המיס אותו כשחייכה חיוך אמיתי. עיני האזמרגד שלה נצצו וזרחו ממש. מובן שלא ראה את החיוך האמיתי הזה לעתים קרובות מדי. אבל היום ראה אותו, וכשצפה בה עם חבריו, היא הייתה מושלמת.

הוא אמר לעצמו שהסיבה שלא הצליח להסיר ממנה את עיניו הייתה אך ורק מפני שהיה חייב לפקח על ההתנהגות שלה. מובן שלא היה לזה שום קשר ליופייה הרב. עכשיו, כשצפה במסכים, תהה מה היא חושבת. האם חשבה עליו, על עתידה? הכול היה תלוי בו. הוא ידע את זה. אבל הכוח לא העניק לו את הסיפוק שידע בעבר.

לעזאזל. למה לכל הרוחות נתנה לה סו את המספר שלה? על מה דיברו ביניהן כשלא היה בסביבה? מוחו נמלא בשאלות בלתי פתורות ובתרחישים שונים. היא רצתה לעזוב אותו. ולמה שלא תרצה? האם רקמה תכנית כלשהי? למה שלא תציית לחוקים שלו?

המחשבות הללו הסיחו את דעתו מהמסכים לרגע. עכשיו, כשהביט בהם שוב, לא ראה אותה. הוא סקר את המצלמות האחרות עד שהבחין בדלת הפתוחה המובילה למרפסת. הוא ראה רק את חלקו האחורי של ראשה. הוא צריך להתקין שם מצלמה נוספת.

עברה כבר יותר משעה מאז שחזרו הביתה. הוא רצה שתחכה לו זמן רב - זה היה חלק מהתכנית - אבל כשצפה בה, נדמה לו ששלטה בעצביה הרבה יותר טוב ממנו. אולי גם הוא זקוק לאוויר צח. לא, הוא צריך להגיע להחלטה. זו הייתה המנטרה שלו. היא ידעה את החוקים. זה לא משנה אם אתה עושה משהו נכון בתשעים ותשעה אחוז. הוא דרש שלמות. ואין דרך להתכחש לעובדה שללא ספק הפרה את החוקים שלו. הוא צריך להגיע להחלטה. לכל התנהגות יש השלכות. ההשלכות עלולות להיות לא נעימות. הוא אמר לעצמו שהזהיר אותה. היא הייתה זו שבחרה לא להקשיב לו.

*

היא שאפה אוויר ונשפה. אוויר הכפר מילא את ריאותיה בכוח צונן ומרענן. היא חשבה על האנשים שפגשה ועל הדיבורים והצחוק. זה היה נהדר. התנהגותה המקסימה של קורטני וחיוכיו האדיבים שלא כרגיל של טוני הקלו על חרדתה הראשונית. היא ידעה שזו רק הצגה, אבל זה היה כיף, לבלות עם אנשים אחרים, מחוץ לבית. ואז הגיע מספר הטלפון. המחשבה שמחווה פשוטה כל כך יכולה לגרור השלכות מגוחכות כאלה שיגעה אותה.

היא חשבה עליו. הוא ייכנס לסוויטה בקרוב –בלי לדפוק, כמובן - עם איזשהו גזר דין הנוגע לאי- הציות לכאורה שלה. העובדה שלא נהגה בחוסר צייתנות לא תשנה את החלטתו. היא תהתה האם טיפל כך גם בנושאים עסקיים, מבלי לבדוק את הדברים לעומק. מחשבותיה התרוצצו והיא שאלה את עצמה - איזה אפשרויות יש לי?

רגשותיה הגואים גרמו לפרץ אדרנלין שדחק את אוויר הלילה הצונן מתודעתה. החלטתו הבלתי ידועה הבעיתה אותה, חיוכיו היום שמחו אותה, וגופו הנתון במכנסי ג'ינס עורר אותה. איך זה ייתכן שגופה קורא תיגר על מוחה בנחרצות שכזו? היא חשבה לעצמה שהגוף שלה היה האשם האמיתי באי-ציות!

היא הרהרה בבוני וצחקה לנוכח האירוניה שבדבר. היא חשבה שקלייר השיגה לעצמה "אבאל'ה מליין שיממן אותה", אבל המציאות הייתה שונה בתכלית. ועם זאת, באותו רגע, במקום שתרצה להסביר, הרגישה שמחמיא לה שקושרים את שמה בשמו. "חוסר היגיון" היה התיאור הטוב ביותר למה שהלך במוחה. אולי, אם תצליח לגרום לגופה ולמוחה לעבוד יחד, תוכל לחשוב על תכנית כלשהי. קול דלת הסוויטה הנסגרת קטע את מחשבותיה באחת.

הוא לא דיבר, אבל עיניו עשו זאת במקומו: הוא אותת לה להיכנס. היא צייתה. היא הייתה נחושה להמשיך להעמיד פני אישה נחושה ובוטחת. היא עצרה סנטימטרים ספורים לפניו ועמדה על שלה. הוא לא בירך אותה; במקום לעשות זאת, הרים את סנטרה. עיניו נראו קרות כמו מגע ידו. היא ידעה ללא ספק שזה עומד להיות רע. "במה דנו ממש לפני שהגענו לבית סימונס?"

עיניה ירו אש, אבל מילותיה נשמעו מלאות כבוד. "אמרתי לך שלא אאכזב אותך, ולא אכזבתי."

"למעשים יש השלכות. אמרתי לך את זה. למה כל כך קשה לך להבין את זה?"

"טוני, אני מבינה מצוין. אם רק - "

הוא עצר אותה. לא באמצעות הצמדת אצבע עדינה לשפתיים, אלא בסטירה על לחייה השמאלית. היא הפסיקה לדבר. עיניה היו לחות, אבל היא סירבה להסיט את מבטה או לסגת.

"למעשים יש השלכות. חשבתי לא מעט על עונש הולם."

קלייר החליטה שאין לה מה להפסיד - העונש יבוא בכל מקרה. אין סיבה שלא תתגרה במזלה. "טוני, אם רק תיתן לי בבקשה לדבר. אני יודעת שכבר החלטת, אבל תרשה לי לדבר."

הוא הנהן ואמר לה לעשות את זה קצר.

"הייתי עצבנית לקראת ההליכה לברביקיו הזה היום, אבל נהניתי מאוד. קורטני הייתה המארחת המקסימה והמושלמת. כולם היו נחמדים אליי. באמת שלא ידעתי למה לצפות."

היא ניסתה להיזכר. "טוב, כולם, חוץ מבוני. דרך אגב, שמעתי במקרה את בוני ומריאן מדברות, וכולם שם גיבו אותך. וזה כולל אותי. סו, טוב, סו פשוט בודדה. היא אמרה לי שטים עובד הרבה מאוד שעות, והיא גם הוסיפה שהוא נהנה מזה, אבל היא בודדה. בשלב מסוים, היא ביקשה ממני את המספר שלי. אין לי מספר, כמו שאתה יודע, אבל חשבתי שזה נשמע טיפשי. הרי למי אין פלאפון? אז רק אמרתי שאין לי אותו עליי, ושאני לא זוכרת אותו כי אני אף פעם לא מתקשרת לעצמי. אז אני מניחה שזאת הסיבה שהיא נתנה לי את המספר שלה. באמת לא ידעתי שהיא עומדת לעשות את זה. אם הייתי יודעת, אתה חושב שהייתי נותנת לה לעשות את זה ממש מולך?"

הוא לא עצר אותה, ולכן החליטה להמשיך לדבר, והעבירה משקל מרגל לרגל בעצבנות. "כשקורטני הציגה אותי בפני טים וסו, אמרתי לו ששמעתי עליו דברים טובים ממך. אני מניחה שזאת הסיבה שהיא חיבבה אותי מיד. נשים אוהבות לשמוע דברים טובים על הבעלים שלהן. הייתי מספרת לך אם היא הייתה נותנת לי את המספר בלי שתדע. אין לי שום דרך להתקשר, ואם פשוט לא הייתי מתקשרת, זה היה נראה גס רוח. ואני יודעת כמה חשובה לך מראית עין." היא לא ידעה מה עוד לומר, אבל לפחות אמרה את שלה. "באמת שהתנהגתי יפה היום. זאת הייתה רק אי הבנה, והחברים שלך היו נחמדים מאוד."

היא עמדה שם ושמרה על קשר עין. טוני המשיך לדבר כאילו לא אמרה דבר. "החלטתי שתוכלי לבחור. אולי תרצי לדעת מה הבחירות האפשריות?"

לבה שקע כשהתיישבה בכיסא שליד השולחן והביטה הצדה. שום דבר שאמרה לא שינה. הוא לא הקשיב למילה. התבוסה מילאה את קולה. "טוני, הרי כבר החלטת. לא אכפת לי." היא גיחכה ללא קול אל מול פיסת הנייר שעל השולחן כשהבחינה בכותרת שרשמה: דברים טובים שקרו לי היום.

"האפשרות הראשונה היא פסק זמן של שבועיים בסוויטה שלך."

"מה? האפשרות מעולם לא עלתה על דעתה. רק לא זה, היא לא תוכל לשאת את זה. היא הביטה בו.

*

הוא צפה בה כשנעמדה והישירה אליו מבט. אלוהים, הכוח שלה הדהים אותו. קולה נשמע יציב. "אז אני בוחרת במספר שתיים."

הוא לא הגיב. השתיקה התעצמה. הוא רצה אותה. הוא רצה לומר לה שהוא מצטער, שהגזים, אבל זה לא היה הוא. הוא לא יכול לעשות דבר כזה.

"בסדר גמור, תתפשטי."

היא לא היססה וצייתה לפקודתו מיד. קודם פתחה את כפתורי החולצה שלה, כפתור אחד בכל פעם. אחר כך, השתחלה מתוך המכנסיים. היא לא התווכחה או התלוננה ושמרה על קשר עין כל הזמן. הוא מצא שקשה לו להסתיר את תגובתו הגופנית אליה. נחישותו התפוגגה כשעמדה מולו עירומה, רועדת מעט.

"בואי הנה." היא צייתה. הוא אחז בכתפיה והביט בעיניה הירוקות. "לעזאזל איתך, קלייר." הוא הצמיד אותה אל גופו. "אני עושה החלטות של רגע בהתבסס על הראיות שמונחות בפניי. אי אפשר להגזים בחשיבותה של מראית עין. הנחתי שתכננת משהו עם סו,

משהו שלא אישרתי. טעיתי. הנאום שלך..." הוא הרים את סנטרה, בעדינות הפעם, קולו התרכך. "...היה אמיץ מאוד." הוא צפה בהבעתה. "עזרת לי להבין שהסקתי מסקנות מהר מדי." הוא קירב את שפתיו לשיערה.

*

קלייר נשפה אוויר בחדות אל מול ההתגלות הבלתי צפויה: אנתוני רולינגס התנצל בפניה. היא עמדה דומם בזמן שכרך את זרועותיו סביבה. הרעד פסק והיא השעינה את פניה על חזהו, שואפת את ניחוח העשן שדבק בחולצתו. היא חשה בזקפתו כנגד ירכיה והמתח החל להיבנות בשיפולי בטנה. נימת קולו, הרכה עכשיו, הרפתה את שריריה המתוחים, "עד הרגע שסו נתנה לך את הפתק, הייתי מאוד-מאוד גאה בך. היית מדהימה. קורטני אמרה לי את זה עשר פעמים בערך." היא נשאה את עיניה ובחנה את הבעתו. היא הייתה מחויכת, כמו קולו. היא חייכה וחשה בגופה נרגע לעומת שלו. "יש משהו שאני רוצה שנעשה."

ההקלה שחשה בעקבות התנצלותו היממה אותה. גופה הוסיף להתעלם לחלוטין מצו ההיגיון. היא רצתה שייקח אותה ולא היססה. "מה שזה לא יהיה, אני מסכימה."

"לשיער שלך יש ריח של עשן. הייתי רוצה שנתקלח." היא לקחה את ידו והובילה אותו אל המקלחת שלה. ברגע שנכנסו לחדר, עזרה לו להתפשט, והוא החל לפרום את צמתה. הוא הרטיב את שיערה תחת קילוח המים החמים, הוסיף שמפו ועיסה בעדינות. "השיער שלך יפהפה, אבל את באמת צריכה להסתפר קצת, ומזג האוויר נעשה קר יותר, אז אולי תוסיפי גם כמה גוונים. אני מאמין שתיהני מהספא. יש לו מוניטין נהדר."

היא הסתובבה והביטה בו. "לא ביטלת את התור שלי?"

הוא חייך ברכות ואמר, "לא. אני מניח שקיוויתי שמשהו ישנה את דעתי." אחרי שמרח על שיערה את המרכך, לקח טוני את ג'ל הרחצה והחל לסבן את גבה. הוא הקיף את גופה בזרועותיו וסיבן את שדיה ואת בטנה. הוא מצא שנעשה לו קשה יותר ויותר לשלוט בעצמו כשנגע בגופה. אבל זה היה בסדר, כי גם היא רצתה אותו לא פחות.

מגעו העדין גרם לכאב עמום במקום עמוק בתוכה. הוא סובב אותה והרים אותה בזרועותיו. היא כרכה את רגליה סביב גופו כשפיו סגר בהתלהבות על שדיה. לשונו עוררה בה תחושות נפלאות כשגירתה את פיטמותיה העגולות והקשות. היא לפתה את כתפיו המוצקות ושזרה את אצבעותיה בשיערו הרטוב. זרועותיו החזקות הצמידו את גופה אל קיר המקלחת. הוא השתעשע בה באצבעותיו עד שאנקותיה הביאו אותו אל סף פיצוץ. ככל שהוסיף לגרות אותה, כך התעצמה ערגתה אליו.

עוויתות רועמות אחזו בגופה כשמילא אותה לחלוטין לבסוף. היא צפתה את פעולותיו, אבל הסיפוק הבלתי צפוי גרם לגבה להתקשת ומילט צלילים חסרי פשר מבין שפתיה. גופותיהם נעו בתיאום מושלם, ולא בשל הוראות או דרישות. זה היה אינסטינקט אירוטי פיזי וחייתי. לאחר זמן-מה, הם העבירו את תשוקתם הבוערת מהמקלחת אל המיטה. הוא בא על סיפוקו, אבל רק לאחר שווידא שגם היא באה על סיפוקה - הרבה יותר מפעם אחת.

בשלב כלשהו במהלך הלילה, שאל אותה טוני מה שמעה כשצותתה שלא במתכוון. היא סיפרה לו. בהתחלה, לא רצתה לחזור בשום אופן על תיאוריית האבאל'ה העשיר, אבל אז החליטה שאין טעם להסתיר את זה. הוא צחק.

הוא שמח לשמוע על התנהגותה של מריאן, ועל כך שקורטני וסו עמדו לצדה ולצדו כך לכל אורך היום. היא אמרה לו כמה נהנתה לראות אותו בג'ינס והוסיפה שחשבה שהוא "סקסי להחריד". הוא ענה שהוא מעדיף לראות אותה בלי ג'ינס, או שום פריט לבוש אחר. זה גרם להם להתחיל מהתחלה שוב.

התור של קלייר בספא נקבע ליום רביעי הקרוב. בהתחלה, לא רצתה ללכת, אבל עכשיו מצאה את עצמה מהרהרת בשיקגו ובדירה שלו בעיר. "כמה דירות יש לך?"

"כמה דירות שאני צריך. אני לא כל כך אוהב מלונות." שניהם שקעו בשינה.

*

טוני התעורר לפני שהשעון שלו צלצל. הוא האזין לקול נשימותיה הרכות וראה שהיא מכוסה בסדין בלבד ומכורבלת בתנוחת עובר בקצה המרוחק של המיטה. אור הירח האיר את החדר קלושות והוא הביט בשיער הערמוני שנפרש כמניפה סביב ראשה, לח וגלי, ובגופה הקטן, הרך והחושני. הוא הרים את השמיכות בזהירות וכיסה אותה. הוא צפה בה כששקעה בשינה עמוקה ונינוחה יותר, אפופה בחמימות השמיכות.

זו לא הייתה התכנית שלו. הוא תכנן הכול בקפידה במשך זמן רב כל כך, ועכשיו נכנסו לתמונה רגשות ויצרו תוהו ובוהו. זה היה אמור להיות קל. היא נועדה לספק את צרכיו הגופניים, לאפשר לו לפרוק אנרגיה אצורה ולענג אותו גופנית. הוא צפה בה במשך זמן רב כל כך. הוא אמר לעצמו שזה מגיע לו. ולמרות כל זה, הוא היה יכול להיות בעבודה, בפגישה, על מטוס - בכל מקום - ופתאום להיזכר איכשהו במשהו שאמרה או עשתה, ולחייך בלי משים. הוא אפילו הבחין במבטיו המוזרים של ברנט, שהיוו עדות מרשיעה לכך שמחשבותיו ניכרות על פניו.

זאת הייתה טעות. הוא לא רצה שום רגשות. הסקס היה נהדר. זה היה בסדר לרצות אותה, לשלוט בה ועליה. אבל זה בהחלט לא היה בסדר לרצות להיות איתה, לענג אותה ולאהוב אותה. ועדיין, הוא השתוקק אל קלייר בכל חושיו. כשצפה בה ישנה, כמה לראות את עיניה הירוקות כאזמרגד, שרשפו כשכעסה; הוא רצה לראות את הצוואר שהזדקף בהתרסה אפילו כשמילותיה אמרו ציות לדרישותיו; רצה לראות את הגוף שרדף את מחשבותיו בכל שעה ושעה. הוא רצה לגעת בעורה המוצק, שהיה חמים ורך בו-בזמן, וללטף את שיערה הארוך והמשיי. הוא רצה לטעום אותה. הדבר הראשון שרצה לעשות כשחזר הביתה היה לשאוף עמוק את ניחוחה: נקי ורענן, עם עקבות בושם קלושים; ואת הארומה שהדיף גופה אחרי סקס, כשהייתה חמימה, לחה ומותשת. הוא רצה לשמוע אותה. ברגע זה, האזין לקול נשימתה הרכה, אבל הוא גם אהב את דיבוריה האינסופיים. הוא ידע שערגה לחברה ולחברות. הוא גם ידע שהוא-עצמו היה החברה היחידה שעמדה לרשותה בנסיבות הקיימות. הוא ניסה נואשות להיראות אדיש, אבל קולה מילא אותו בתשוקה עזה, שכמותה לא חווה מעודו. בתשוקה הזו היה מרכיב מיני, אבל היא כללה גם רצון להגשים את כל משאלותיה. אנתוני רולינגס מעולם לא התעניין לפני כן בהגשמת משאלותיו של מישהו אחר. כל חייו הבוגרים סבבו סביב הרצונות, המטרות והצרכים שלו ושלו בלבד.

הוא הרהר בה - ישנה במרחק כמה עשרות סנטימטרים ממנו - שעה שהלבטים הללו גדשו את מוחו. הוא רצה אותה שוב. הוא ידע שיוכל להעיר אותה, ושהיא תספק את

רצונו. הוא השעין את ראשו על הכרית, נזכר בהתעלסותם האחרונה ותהה - מתי כל זה קרה? הוא כבר לא רצה לשלוט בה; כל שרצה היה לגרום לה סיפוק.

הסיטואציה שנקלע אליה הייתה בלתי מתוכננת לחלוטין. כל חייו, כל עסקיו, הכול היה מחושב עד לפרט הזניח ביותר. איך יתכן שדבר כזה קרה?

הוא לא הבין זאת עד ששמע את עצמו מתנצל. כשנכנס אל הסוויטה שלה, ידע מה הוא עומד לומר. וזה לא היה מה שאמר בסופו של דבר. אנתוני רולינגס יכול לספור על יד אחת את האנשים שהתנצל בפניהם. ועכשיו, האישה הזאת, עוד חתיכה בפאזל הגדול שלו, נכנסה לרשימה המצומצמת הזו.

התנהגותה הייתה נפלאה בבית משפחת סימונס - הרבה יותר טובה מכפי שציפה. ואז, תגובתו המוגזמת כמעט הרסה את הכול. הכוח שלה לעמוד מולו, להסביר את המצב, ואז האופן שבו פשוט השלימה עם העונש שלו בלי להתלונן - כל אלה נגעו ללבו. אבל כשראה שהוקל לה שהבין ונוכח שלא כעסה בשל תגובתו המוגזמת - זה המס אותו לחלוטין.

הוא גער בעצמו כעת, כשהרהר בהתרחשויות האחרונות. הוא היה צריך להישאר אדיש, אדנותי, בשליטה. המילים מעברו הדהדו בזיכרונו: "רק החלשים מתנצלים." הוא שקל שוב להעיר אותה, ולעורר שוב את התכונות השתלטניות וקרות הלב שיוכיחו שלא נמנה על החלשים. ואז ראה את הבעת פניה השלווה וחשב עליה - נותנת לו את עצמה שוב ושוב, בכל פעם מחדש. הוא יצא בשקט מהמיטה, לבש את מכנסי הג'ינס, ועזב את הסוויטה שלה.

הוא החליט שילך להתעמל כשפסע לאורך הפרוזדור.

פרק 17

יש משהו מעוות בכל דבר שהוא יותר מ"מספיק".
כשיש לנו יותר, זה אף פעם לא מספיק.
הרצונות שלנו תמיד מצויים איפשהו אי-שם, מחוץ להישג ידינו.
ככל שאנו צוברים יותר, המושג "מספיק" הופך חמקמק יותר.

- אנונימי

קלוסון הסביר שוב. "זה פשוט מאוד. הטקסטיל הכניס לך הון. השנה היא 1977. הכסף האמיתי הוא לא בייצור. הכסף האמיתי נמצא בבעלות ובמכירה. אתה רואה את המספרים האלה?" הוא הושיט לניית'ניאל את הדוחות. " ההון שלך מושקע לא רק בעשיית רווחים, אלא גם בתכניות פרישה סגורות. הכסף הזה פשוט יושב שם, מחכה שכל העובדים האלה יזדקנו. הרי הרבה מהם יהיו זכאים לכספי הפרישה שלהם רק בעוד עשרים שנה. תשתמש בכסף הזה, תשקיע אותו. תגרום לו לשלש את עצמו. כל מה שהוא עושה עכשיו זה להעלות עובש בחשבונות האלה."

סמואל שתק זמן רב ככל שהצליח. הוא ראה את עיניו הכהות של אביו זוהרות בירוק של שטרות. "קלוסון, הבעיה עם התכנית שלך היא שהכסף הזה שייך לעובדים - לא לנו. הם סומכים עלינו שנשמור על הכסף הזה בשבילם, כדי שיוכלו להשתמש בו ובריבית שתצטבר כשיפרשו."

*

"עם כל הכבוד, מר רולס, ראית את שיעורי הריבית? העובדים שלך יקבלו את הכסף שלהם, כי אתה לא הולך להפסיד אותו. אתה תכפיל אותו. ואז, כשיגיע היום, כל אחד מהם יקבל את כספי הפרישה שלו, והרווחים של תאגיד רולס ירקיעו שחקים." קלוסון דיבר לסמואל, אבל כיוון את דבריו לניית'ניאל.

והוא מצא אצלו אוזן קשבת. ניית'ניאל אמר, "אלוהים, סמואל, הסתכלת על הדוחות האלה? איפה הנתונים מתעשיות הונג קונג?" קלוסון העביר לו את הדוחות. "זה משחק ילדים, לעשות מניפולציות על האופציות האלה, זה ככה מאז השינוי באופציות סחר החליפין ב-1973. אנחנו קובעים את המחיר ההתחלתי שלנו. אם נראה שמחיר המניה מתחיל לעבור את האופציה לקראת מועד הפקיעה, אנחנו קובעים את שווי השוק."

קלוסון חייך. הזקן תפס סוף-סוף את הקטע. "יש לך את ההון הדרוש." סמואל הטיח את הניירות בשולחן. "זה לא ההון שלנו."

עיניו החומות של ניית'ניאל האפילו כשהביט בניירות המפוזרים ובבנו. "אז של מי הוא בדיוק, הא? זאת החברה שלי. אני בניתי אותה משום דבר. אתה חושב שלעובדים האלה שאתה כל כך דואג להם הייתה עבודה אם לא הייתי קורע את התחת שלי לפני שלושים שנה?"

פרק 18

מי יכול לומר אם רגע מאושר אחד של אהבה, או האושר הצרוף הכרוך בנשימה, או בהליכה בבוקר בהיר באוויר הרענן אינם שווים את כל הסבל והמאמץ שהחיים גוזרים עלינו?

- אֵרִיךְ פְּרוֹם

הם טסו לשיקגו שבוע בדיוק לאחר הברביקיו. טוני שקע בעבודה ובמחשב הנייד שלו בזמן שקלייר ישבה בשקט וחשבה על העיר. היא ביקרה בה לעתים תכופות כסטודנטית מאחר שאזור הלולאה בעיר התחתית נמצא במרחק שעה ועשרים דקות בלבד מוולפורייזו. בכל אחד מביקוריהן בעיר, נהגו היא ובנות האחווה האחרות להתענג על המראות במשך כל שעות אחר הצהריים והערב. הן היו עורכות קניות, אוכלות בחוץ, או הולכות להצגה, וידעו איפה אפשר למצוא את המבצעים הכי טובים.

קלייר נזכרה בכיף שעשו כשנסעו בכל רחבי העיר ברכבת העילית או ברכבת התחתית. לפעמים, הלכו עם כמה בחורים למשחק בייסבול, בדרך כלל למשחקים של הקַאבְּס. מאחר שמעולם לא הייתה מעריצה גדולה של בייסבול, היא פשוט נהנתה מבילוי ערב חמים עם קבוצת חברים, אכלה נקניקיות, שתתה בירה קרה ובחנה את האנשים הרבים שגדשו את אצטדיון רִיגְלִי פִילְד. כולם היו נדחסים לאוטו של אחד מהם ויוצאים למסעות של כמה ימים. זה היה נהדר. באמת. הם אפילו נהגו להבריז מהלימודים לטובת יום בריגלי. קלייר תירצה את ההיעדרות בתואנה של מחקר אקדמי. ההתמחות שלה הייתה מטאורולוגיה, ומשחקי בייסבול נערכו באוויר הפתוח. זה היה הגיוני מאוד, בעצם.

החברים היו מה שהפך את שיקגו ואת הבייסבול לכיף. מבחינתה, הבחורים, שהשתייכו כולם לבית אחווה אחד, היו יותר כמו אחים. לאחר רומן קצר בשנת הלימודים הראשונה שלה, היא החליטה להתרכז בלימודים ולא באהבה. לפתע, הבינה קלייר ששטף הזיכרונות מעציב אותה. היא תהתה היכן היו החברים הללו היום? היא התרכזה כל כך בקידום הקריירה שלה, שאיבדה קשר עם רובם. אולי הם היו מבחינים בהיעדרה מאז מרץ אם הייתה שומרת על קשר.

כשהמטוס התקרב לשדה התעופה הפרטי, ראתה קלייר את קו האופק כנגד הכחול של האגם. היא אמרה לעצמה להדחיק את העצבות לפי שעה. תמדרי. כשעשו את דרכם לעיר בוואן ישן, תמיד ידעה שהיא עומדת לבלות נהדר. עכשיו, כשירדה מהמטוס הפרטי ונכנסה למושב האחורי של הלימוזינה השכורה, לא היה לה שמץ של מושג מה עתיד לבוא.

אריק נהג את הלימוזינה והם התקרבו אל האגם בשבע וחצי בבוקר. קלייר ראתה את הבניינים, הריחה את עשן המכוניות והרגישה ברטט כלי הרכב השועטים כשפנו צפונה לכביש לֵייק שוֹר דְרַייב. היא הרגישה יותר בבית מכפי שהרגישה מזה חודשים. היא רצתה לדבר על כל דבר שחלפו על פניו: מֶק'קוֹרְמיק פְּלֵייס, סוֹלְדְגֶ'ר פִּילְד, וּגְרֶאנט פארק. כשהתקרבו אל מילניום פארק, חשבה על הקונצרטים שנערכו שם לכל אורך חודשי הקיץ.

למרות ההתלהבות ההולכת וגוברת שלה, היא לא דיברה. טוני התעסק בטלפון שלו. הוא שוחח עם מישהו מאז שנחתו. קולו נשמע ידידותי, אבל היא הבחינה בשפת הגוף שלו. היא סיפרה סיפור אחר לגמרי. האזנה להרצאה בנוגע לאטרקציות המרכזיות בשיקגו לא תתקבל בברכה כרגע. היא גם חששה שלא יהיה שבע רצון כשיגלה כמה נוח היא מרגישה בשיקגו. היא לא רצתה להצטרף לנסיעה במקור. עכשיו, לא יכלה לחכות לגלות את העיר מחדש.

הלימוזינה עצרה לפני בניין הרֶלַאיֶינְס וטוני לקח את תיק המסמכים, המחשב הנייד והטלפון. אריק יצא ופתח לו את הדלת. הוא הנהן אליה - עדיין שקוע בשיחה - ויצא מהמכונית. היא מצאה את עצמה במצב מוכר: יושבת בלימוזינה המסיעה אותה אל יעד בלתי נודע.

לפני שהמטוס הגיע, אמר לה טוני שתוכל לנוח בדירה שלו. הוא לא אמר היכן הדירה נמצאת או מתי התכוון לחזור. היא נשמה עמוקות וחיכתה בזמן שאריק ניווט את המכונית דרך הרחובות ההומים. לא עבר זמן רב, והלימוזינה התייצבה בקצה טור המכוניות שהאטו לפני מגדל טראמפ.

אריק הנמיך את המחיצה המפרידה בין שני חללי הלימוזינה ומסר לה פרטים ראשונים בנוגע ליעדה. "העלמה קלייר, הדירה של מר רולינגס היא בקומה השמונים ותשע של מגדל טראמפ. המאבטחים יודעים את השם שלך והם יאפשרו לך להיכנס. כשאת נכנסת בכניסה הראשית, את צריכה לפנות שמאלה. תראי שם דלפק אבטחה. הם יעזרו לך להגיע אל הדירה. אני אחנה את המכונית ואביא את המטען שלך ושל מר רולינגס ברגע שאוכל. צוות העובדים בדירה יעמוד לשירותך ברגע שתגיעי לקומה השמונים ותשע. יש לך איזשהן שאלות, העלמה?"

"לא, תודה רבה, אריק. אני אהיה בסדר." היא חיכתה עד שעצר את המכונית וניגש לפתוח עבורה את הדלת. לאחר חמש שעות שינה בלבד, היא הרגישה כמו עכבר שהוכנס למבוך. האם תצליח למצוא את הגבינה?

משב הרוח הקריר שעלה מאגם מישיגן היכה ברגליה החשופות כשיצאה מהמכונית והתקדמה לעבר הכניסה. היא חשבה על הופעתה: החולצה, החצאית, נעלי העקב המתוחכמות והשיער האסוף מאחור. היא לא דמתה לנערת הקולג' שנהגה לשוטט ברחובות האלה עם חבריה.

היום, דלתות נפתחו בפניה והשוער קד כשחלפה על פניו. היא נראתה כמו אישה שאמורה לנסוע בלימוזינה. השומר שמאחורי דלפק האבטחה לא עפעף לרגע כשדיברה בביטחון, "שלום. אני קלייר ניקולס. תוכל להראות לי את הדרך לדירתו של מר רולינגס?"

"כן, העלמה ניקולס, ציפינו לך. אנחנו מקווים שהייתה לך טיסה נעימה. בבקשה, בואי אחריי מכאן." השומר השתדל ככל יכולתו לנהל שיחת נימוסין, אבל מחשבותיה של קלייר נדדו שש שנים אחורה.

כשהמעלית הגיעה לקומה השמונים ותשע, היא נתנה לשומר טיפ, הודתה לו ונכנסה אל הדירה. ג'נטלמן מקסים בירך אותה מיד בחמימות. "שלום, העלמה קלייר. שמי הוא צ'ארלס. אני שמח מאוד לפגוש אותך." הוא הראה לה את הדרך לחדרו של מר רולינגס.

"העלמה, האם תרצי ארוחת בוקר, קפה, או משהו אחר?"

חדרו של טוני הזכיר לה את הדירה שלו בניו יורק - גם כאן שלטו הגוונים הגבריים

במובהק. הצבעים היו מאופקים ובחדר שררה אווירה עגומה משהו. היא ידעה שהשמש זרחה בעוז מעברם השני של התריסים וביקשה מצ'ארלס לפתוח אותם. כשפתח את הווילונות, הנוף עצר את נשמתה. החלונות פנו צפונה, לכיוון האגם. היא עמדה קרוב אל החלון, גבוה-גבוה מעל העיר כולה, והביטה מטה, על הבניינים האחרים. משמאלה, ראתה את המזח, נֵייבִי פִּיר, ובמרחק, ראתה סירות וספינות שטות על פני האגם. הנוף היפהפה הפנט אותה. היא אהבה את שיקגו. והרי היא לפניה - היא רק צריכה לרדת שמונים ותשע קומות.

"העלמה ניקולס, את מתכוונת להישאר בבית, או לצאת?"

היא ניעורה מהטראנס שהייתה שרויה בו, וידעה שרצונותיה לא עלו בקנה אחד עם המציאות. טוני והיא לא דנו בפעילויות המותרות. "אני מאמינה שאשאר כאן לעת עתה, והייתי רוצה כוס קפה בבקשה."

צ'ארלס חזר עם קפה ועם המטען שלהם. אם הייתה עכשיו באיווה, יכלה להיות בדרכה אל האגם; במקום זה, מצאה את עצמה כלואה בדירתו של טוני. היא שכבה על מיטתו הגדולה, המפוארת והקרה, התעטפה בשמיכות, ונרדמה. כשהתעוררה, השעון הורה על 12:30 בצהריים. יתכן שטוני לא יחזור בחמש השעות הקרובות - לכל הפחות. אם רק יכלה לדבר איתו, לגלות מה הוא מתכנן. במקום לעשות זאת, היא חקרה את דירתו.

באורח לא מפתיע, הייתה הדירה נפלאה ורבת הדר וחלשה על הקומה השמונים ותשע כולה. בדומה לדירתו בניו יורק, היו בה חלונות שהתרוממו מהרצפה ועד התקרה. היא מצאה משרד שהכיל מחשבים וטלפונים, שללא ספק היה משרדו הביתי בשיקגו. היא פתחה את דלת החדר, הביטה סביב, וסגרה אותה. בבית, לא הורשתה להיכנס למשרד בלעדיו בשום אופן. לא הייתה לה שום סיבה להניח שזה ישתנה בשיקגו.

היא חשבה פתאום שאולי אריק יוכל להשיג את טוני ולגלות מה היו ציפיותיו. צ'ארלס הודיע לה שהוא נמצא עם מר רולינגס. הוא לא ידע מתי הם מתכוונים לשוב.

אחר כך, הוא הגיש לה את ארוחת הצהריים, שדמתה להפליא לארוחות שאכלה מדי יום באיווה. תיאבונה של קלייר נעלם כשהרהרה במסעדות המגישות מגוון מאכלים נפלאים המצויות במרחק נסיעת מעלית קצרה אחת. היא לקחה ספר והתמקמה על הספה בחדר האורחים, אבל הנוף המהמם והתשוקה העזה להיות בעיר הקשו עליה להתרכז. לבסוף, ברבע וחצי אחר הצהריים, נכנס צ'ארלס לחדר ואמר שמר רולינגס התקשר ומסר שיש להם הזמנות למסעדה בשעה שש וכרטיסים להצגה של 20:30 למחזמר וִויקֶד.

קלייר החלה להתכונן לקראת הערב המצפה לה: היא פתחה את מזוודתה ושלפה שמלת סטרפלס בצבע אפור-חום מכוסה רקמת פאייטים של ניקול מילר. היא מעולם לא ראתה את השמלה הזו בעבר, אבל ידעה שתתאים לה כמו כפפה. הנעליים מתוצרת גוצ'י ותיק היד התואמים השלימו את המראה. היה שם אפילו ז'קט קטן, מכוסה רקמת פאייטים תואמת, שהיה מושלם לערב סתווי. היא אספה את שיערה בתסרוקת גבוהה לאחר שסלסלה אותו קלות, והניחה לכמה תלתלים ארוכים להישמט במורד צווארה.

היא הייתה עסוקה בהשלמת האיפור שלה כשטוני פסע אל תוך חדר השינה, בירך אותה לשלום, ונכנס במהירות לחדר האמבטיה הצמוד, למקלחת מהירה. היא חייכה למשמע נימת קולו הידידותית. זה היה כאילו נמצאו בחברת אנשים נוספים. עיניו היו כעת בגוון שוקולד

חלב. כשהגיח מחדר האמבטיה, מילאה ארומת האפטרשייב שלו את חדר השינה, ולחייו היו מגולחות למשעי. שיערו היה רטוב, ומגבת נכרכה סביב מותניו.

היא צפתה בו, והרהרה לרגע בדו-שיח המתמיד שניהלה לאחרונה בינה לבין עצמה, דו-שיח שנפתח בדרך כלל במחשבות עליו: מחשבות נעימות. ואז הייתה חושבת על הרגשות שעורר בה או על האושר שנגרם לה כשראתה אותו שמח. ואז הייתה מתחילה לחקור את עצמה, שואלת שאלות בסגנון: את מטורפת לחלוטין, או רק קצת מעורערת?

היא לא הצליחה להבין איך זה יכול להיות שהיא מרגישה כך כלפיו. אחרי הכול, הוא חטף אותה ופגע בה - אבל כשהוא היה טוב... היא ניסתה להיזכר, היה איזה שיר שאמר משהו בסגנון: כשהוא טוב, הוא כל כך טוב. וזה סיכם את זה, בערך.

היא הרהרה בצדדים המתמיהים הרבים של התעלומה הזאת כשצפתה בו בראי. קודם כל, פעימות לבה הואצו כשצפתה בו מסיר את המגבת והיא שכחה כליל מהאיפור. אף אחד לא יוכל להכחיש שיש לו גוף יפהפה. לעזאזל, הוא היה מהמם. למרות שהפרידו ביניהם כמעט עשרים שנה, היא בחנה את שריריו המעוצבים, את כתפיו הרחבות ואת בטנו המוצקה. לרגע, מצאה את עצמה מפנטזת על תחושת עורו כנגד עורה. חוץ מזה, הוא היה ללא ספק איש עסקים מצליח להפליא, שהיה נחוש בדעתו לשמור את חייו הפרטיים - פרטיים. בנוסף, הוא האמין בכל לבו ומאודו במראית עין. ולבסוף, הוא לא ידע שובע במיטה. מבחינה זו, היא גילתה שלמדה להשלים עם גישותיו המשתנות תדיר, שנעו בין רכות לשליטה מוחלטת. הדבר שהכי הטריד אותה בו היה התנהגותו הבלתי צפויה. מצב רוחו יכול להשתנות ללא אזהרה, והיה עשוי לגרום לטורנדו רציני באינדיאנה להיראות כמו משב רוח קל.

בהתחשב במעמדו - קנאותו לפרטיותו ותביעתו לשמור על מראית עין ללא פגם היו מובנות. הדבר שהטריד אותה הייתה המהירות שבה הפך משלו לרותח מזעם. ולמרות כל זאת, היא צפתה בו מתלבש, הריחה את מי הקולון שלו, האזינה לפטפוטיו, וגופה עקצץ בציפייה. היא לא יכלה לחכות עד שתתענג על חיי הלילה של שיקגו כשהיא שעונה על זרועו.

הוא הזמין מקומות לארוחת ערב בסִיקְסְטִין, מסעדת שף משובחת בקומה השש-עשרה של מגדל טראמפ. הם לוו אל שולחן מבוקש עם נוף מרהיב שכלל את מגדל השעון של ריגלי. טוני הזמין עבורם את היין, את המתאבנים, ואת המנות. המוניטין שיצא למסעדה התברר כמוצדק: הכול היה נפלא. הם שוחחו במהלך הארוחה, בעיקר על אודות העיר והאפשרויות הנפלאות הגלומות בה. קלייר לא התלוננה על שבילתה את היום בדירה, אבל אמרה שאחרי התור בספא הייתה רוצה לעשות קצת קניות. אחרי הכול, האם טוני עצמו לא עודד אותה לקנות ללא הרף?

אחרי ארוחת הערב, הציע טוני שילכו ברגל את המרחק הקצר ממגדל טראמפ ועד לתיאטרון קדילאק פאלאס. מאחר שכמהה לצאת החוצה לכל אורך היום, חשבה קלייר שהרעיון שלו פשוט נהדר והסכימה בהתלהבות. היא חשה בבריזה החמימה המנשבת בעיר, וחשה שהיא נבלעת בקהל הגדול כשהלכה עמו שלובת זרוע במורד רחוב סַאוּת'. הם דיברו וצחקו שעה שהערב גווע והפך ללילה. חושיה העורגים של קלייר נמלאו בקולות התנועה, בתחושת ההמון ובחזיונות של בניינים ההופכים לאתרים ארכיטקטוניים ייחודיים בחסות

החשיכה ובסיועם האדיב של האורות המנצנצים.

היא יכלה ללכת כך לנצח. אפילו תחושת נעליה המכות במדרכת הבטון הקשה הלהיבה אותה, אבל טיולם הסתיים מהר מדי. כשנכנסו לתיאטרון, ראתה את שלט ההצגה הזוהר גבוה מעל ראשם. היא הייתה מעריצה מושבעת של הקוסם מארץ עוץ והתרגשה מאוד לראות את וויקד.

מובן שישבו במקומות הטובים ביותר באולם. קלייר זכרה שצפתה במחזות אחרים בתיאטרון הזה ממש, שנים קודם לכן, אבל אז ישבה רחוק וגבוה למעלה, בקצה היציע. ממושבה הנוכחי, ראתה היטב את הבמה ואת התזמורת. במהלך השעתיים הבאות, היא אבדה לחלוטין בהצגה: במשחק, בריקודים ובשירה. כשאַלְפֶבָּה שרה את דִיפַיינְג גְרַוִויטִי, להתנגד לכוח המשיכה, היא הייתה מהופנטת לחלוטין. חייה כמו נמוגו ונעלמו אל תוך המופע. מדי פעם, היא הבחינה בטוני הצופה בה, ולא במופע. היא בחרה להתעלם ממבטיו וליהנות. היא האמינה שהתנהגותה נאותה וידעה בביטחון גמור שאם הייתה שוגה איכשהו, הוא כבר היה דואג להגיד לה את זה.

אחרי ההצגה, הם הלכו בחזרה אל מגדל טראמפ. טוני דיבר על התור שנקבע לה לשעה תשע בבוקר. היא הייתה אמורה לקבל מסאז' וטיפול פנים ולעצב את שיערה, אבל הוא הוסיף שאם תרצה לעשות משהו נוסף, היא רק צריכה לומר להם. הם כבר ידאגו לחייב את החשבון שלו. היא צריכה לדאוג רק לחלק טיפים נדיבים, והוא ייתן לה את כל המזומנים שתזדקק להם. הספא נמצא במגדל עצמו וצ'ארלס יעזור לה למצוא את המקום. הם ידאגו לה לארוחת הצהריים אם תישאר שם עד אז, והוא הניח שאכן כך יהיה.

באותו לילה, מיטתו של טוני כבר לא הייתה קרה כמו שהייתה מוקדם יותר באותו יום. היא חשבה שהעסקים בשיקגו כנראה מתקדמים לשביעות רצונו המלאה. באותו לילה הוא היה נדיב, סובלני, חושני וארוטי. אולי הרגיש שהוא חב לה התנצלות על התפרצות הכעס האחרונה שלו שבוע קודם לכן. ללא קשר לסיבה - היא התענגה על התוצאות!

כשבילו את הלילה יחד בעבר, תמיד ישנו בקצוות מנוגדים של המיטה. הלילה הזה הסתיים אחרת. הם נרדמו כשלחייה של קלייר שעונה על חזהו. זרועו חבקה את כתפה החשופה וזרועה נחה על בטנו השטוחה. היא חשה בחומו ובדגדוגה העדין של הפלומה שכיסתה את חזהו. ראשה התרומם ושקע עם כל נשימה שלו, וקול פעימות לבו הדהד באוזנה. היא שאפה עמוק את ניחוחו המשכר ושקעה בשינה עמוקה ושלווה.

למחרת בבוקר, היא התעוררה לבדה. הווילונות הכבדים החשיכו את החדר והיה לה קשה להעריך מה השעה. היא הביטה בשעון: 07:10. היא לא שמעה את טוני יוצא מהמיטה, מתקלח או מתלבש, ולא היה לה מושג כמה זמן עבר מאז שעזב.

היא התעטפה בחלוק והלכה להשיג לעצמה כוס קפה. בבית, הקפה היה מוגש לה ברגע שהתעוררה. היא חשבה, או אולי קיוותה, שיתכן שבחדר הזה אין ציוד מעקב משוכלל כמו בחדרה באיווה. בחדר האוכל, צ'ארלס מזג לה קפה והודיע לה שמר רולינגס יצא למשרדו בעיר לפני חצי שעה.

היא לגמה מהנוזל העשיר ועז הטעם, והרהרה בלילה המענג שעבר עליה. לא רק בסקס - שהיה נהדר - אלא גם בזיכרון קולו והבעות פניו. היא החלה לפסוע בעליצות אל עבר חדר השינה, ואמרה לצ'ארלס שתאכל את ארוחת הבוקר אחרי שתתלבש.

כשחזרה לחדר, מצאה פתק שהשאיר לה:

אני בטוח שאת זוכרת שהתור שלך נקבע לשעה תשע בבוקר. אל תאחרי. אני מתכנן לחזור לדירה עד שש בערב. אמרת שתרצי לצאת לקניות בארוחת הערב אתמול. השארתי לך את כרטיס האשראי ואת תעודת הזהות שלך. השארתי גם הרבה מאוד מזומנים - לטיפים ולהוצאות אחרות.

אחרי שתסיימי בספא, צ׳ארלס יסייע לך עם ההסעה לקניות.

אל תשכחי את הכללים שלי. אני בטוח שאת יודעת שזה לא יהיה חכם.

הוא מעולם לא פתח בברכות נימוסין. מעולם לא חתם. קלייר הציצה במעטפה שתחת הפתק. בתוכה היו תעודת הזהות שלה, כרטיס האשראי, ולמעלה מאלף דולר בשטרות שונים.

היא חשבה שאין סיבה שישמור את תעודת הזהות ואת כרטיס האשראי שלה אצלו. הרי גם ככה לא יכלה להשתמש בהם בכל זמן שרצתה. כמות המזומנים נראתה לה מוגזמת לחלוטין, עד שהבחינה בפתק הקטן הנוסף שהוצמד לאחד השטרות:

100 דולר לכל אחד מהאנשים שיטפלו בך.

היא חשבה שלא הייתה מזיקה לה מעט הדרכה מראש. היא לא הייתה מעלה על דעתה לתת טיפים שמנים עד כדי כך.

היא הגיעה אל הספא עשר דקות לפני הזמן. אנשי הצוות בירכו אותה בחמימות והובילו אותה אל אחד מחדרי הטיפולים. במקום מוזיקה, האוויר נמלא בקולות טבע ובניחוח נרות מבושמים. תאורה עמומה סייעה בהשלמת האווירה נוסכת השלווה. יום הפינוקים שלה החל ברביצה בג׳קוזי גדול. לאחר שהתיישבה, הוסיף אחד מאנשי הצוות למים תערובת מיוחדת של שמנים ומלחים, שהתבססה על תשובותיה לכמה שאלות שנשאלה מבעוד מועד בדבר העדפותיה האישיות. אחרי הרחצה, היא הובלה אל שולחן העיסויים, והתבקשה לשכב על בטנה כשראשה משוקע בחור מיוחד.

לפתע, היא הוצפה זיכרונות כאובים, ועשתה כמיטב יכולתה להשתלט על רגשותיה ולהוסיף לשכב. המעסה התחיל לעבוד על כתפיה והעיר ששריריה מתוחים מאוד. לא עבר זמן רב והשילוב בין מלחי האמבט, האווירה הרוגעת וידיו הקסומות הרפה את המתח. כשהעיסוי הסתיים, כל שריר בגופה היה משוחרר ורפוי.

אחר כך, עברה קלייר להיכל עיצוב השיער. נראה שההזמנה שלה כללה גם הוספת גוונים. היא לא צבעה את שיערה מימיה. החשש הקל השיב מעט מהמתח לשרירי כתפיה, אבל היא ידעה שטוני היה זה שתכנן את שהותה בספא, והמחשבה שתמרה את פיו הייתה מערערת פי כמה. בזמן שהמתינה שהצבע יפעל את פעולתו, קיבלה טיפול פנים שהיה אמור לגרום להתחדשות העור. אחרי שחפפו את שיערה ומרחו אותו במרכך, החל מעצב השיער בתספורת.

כשכיסאה הסתובב והיא ניצבה מול המראה, בהתה קלייר בתדהמה במחלפותיה הערמוניות, שהבהיקו כעת בגוני קרמל ובלונד בהיר. כולם השתלבו נפלא יחדיו, והאורך

לא השתנה בהרבה. התוצאה הסופית הייתה שיער שנראה בריא, מעוצב למשעי, מהמם ושונה.

בשלב זה, הוגש לה תפריט. בהתלהבות, היא בחרה בעצמה את ארוחת הצהריים שלה והחליטה להזמין מגש סושי מגוון וסלט. היא חשבה לעצמה שטוני כנראה לא אוהב במיוחד אוכל יפני. היא לא אכלה סושי מזה חודשים. הוא היה נהדר. אחרי הארוחה, היא החליטה לעשות מניקור ופדיקור בזמן שהמאפרת המקצועית השלימה את האיפור שלה. היא השתוקקה לטייל בחוץ, אבל בכל זאת נהנתה מאוד מהפינוק המיוחד. היא נזכרה בחיוך בהתלהבות שגילה לקראת היום שלה בספא.

השעה הייתה קרוב ל-14:00 כשפקידת הקבלה הביאה לה את הטלפון. "העלמה ניקולס, יש לך טלפון." בהתחלה, היא פשוט נעצה בה מבט. להוציא את השיחה הקצרה עם אמילי לפני למעלה משבוע, היא לא דיברה בטלפון שישה חודשים כמעט. היא הניחה מיד שמדובר במבחן.

היא הביטה בציפורניה המונחות מתחת למייבש ואמרה, "תודה לך. תוכלי לשאול בבקשה מי זה?"

פקידת הקבלה צייתה ואמרה, "מר רולינגס רוצה לדבר איתך."

היא לקחה את המכשיר בזהירות. "הלו, טוני?"

"טוב מאוד, קלייר." היא חייכה. "אני בדרך לשדה התעופה. אני חייב לנסוע בדחיפות לניו יורק. מקרה חירום." קולו נשמע ענייני וטרוד בו-בזמן.

"בסדר גמור. גם אני נוסעת?"

"לא, אריק יחזור לשיקגו הערב וילווה אותך הביתה. פשוט תעשי מה שתכננת ותחזרי לדירה עד שש בערב. צ'ארלס ידאג שתגיעי לשדה התעופה ותעלי לטיסה שלך."

היא רצתה לשאול אותו על הקניות. היא הרגישה יפה ולא רצתה לבלות את אחר הצהריים בדירה. אבל הוא הרי אמר לה לעשות מה שתכננה. היא החליטה שזה בהחלט כולל קניות. אם לא תשאל אותו, תוכל לטעון שהניחה שהוא מאשר אם ישאל אותה על כך.

"בסדר, כך אעשה." היא לא רצתה לומר שום דבר בלתי הולם כשאנשים נוספים מאזינים לה. "אתה יודע מתי תחזור?"

"לא בוודאות. אני מאמין שבשבת. אני חייב ללכת, הגענו לשדה התעופה."

"נתראה אז. שתהיה לך נסיעה בטוחה."

"קלייר..." הוא עצר. "... אל תאכזבי אותי."

"אני מבטיחה, טוני. נתראה בשבת." הוא ניתק את השיחה. היא הושיטה את הטלפון לאחת העובדות ובחנה את ציפורניה. האחיזה במכשיר לא הזיקה להן. אצבעות ידיה ורגליה נצצו באדום זוהר, והאיפור שלה היה מושלם. היא נעמדה מול המראה. היא ייחלה בכל מאודה שיוכל לראות אותה עכשיו. היא הרגישה מהממת.

שישה עובדים בסך הכול טיפלו בה. היא הלכה לשולחן הקבלה, חתמה על החשבון ונתנה את הטיפים לפקידת הקבלה, בתוספת חמישים דולר שנועדו לה. היא חייכה והודתה לה על שהביאה לה את הטלפון.

כשחזרה אל הדירה, היא החליפה בגדים והתכוננה לצאת החוצה וליהנות מהחנויות לפני

שתצטרך לחזור בשש. היא השקיפה מבעד לחלונות וראתה שהיום בהיר וחמים. הגלים באגם רמזו על רוחות חזקות. אבל מובן שזו הסיבה ששיקגו מכונה "עיר הרוחות"!

היו לה מעט יותר משלוש שעות לערוך קניות, והיא רצתה לנצל כל דקה! היא הרגישה כאילו הפכה בבת אחת לקלייר של לפני שש שנים. היא תהיה חייבת לסיים את הקניות מהר אם תרצה לחזור לשיעור שלה בזמן. ההבדל הגדול ביותר בין אז לעכשיו היה מטרתה: במקום לחפש מציאות, היא חיפשה פריטים שישמחו את טוני.

צ'ארלס הציע לה נהג, אבל היא העדיפה ללכת ברגל. היא השתוקקה להיות בחוץ ולעשות ככל העולה על רוחה, גם אם לזמן קצר וקצוב. התחנה הראשונה שלה הייתה קרטייה. היא מצאה זוג משקפי שמש נוסף. הם דמו בכל למשקפיים מניו יורק, אבל היו שחורים - צבע שהתאים יותר לחורף.

למרות שהאמינה שאכן כך יהיה, היא תהתה אם תבלה עם טוני את כל החורף. תמדרי. ברגע זה, התכנית שלה הייתה ליהנות מאחר הצהריים הזה, ליהנות מהקניות. השאר יסתדר מעצמו בסופו של דבר.

ההיכרות שלה עם אזור החנויות הראשי התבררה כמועילה ביותר. אריק לא היה שם כדי לאסוף את הרכישות, ולכן לא קנתה שום דבר גדול או כבד מדי; ולמרות זאת, היא הצליחה לשאת בכוחות עצמה כמה שקיות קטנות יותר מסאקס, אֶן פוֹנְטֵיין, ארמני ולואי ויטון.

היא הציצה בשעונה כשהתקרבה למגדל טראמפ וראתה שנשארו לה שלושים דקות. היא עצרה בבית הקפה לכוס מוקה מהירה. באיווה, שתתה על פי רוב קפה רגיל בחלב - קפה איכותי וטעים להפליא - אבל היום, החליטה שתתפרע קצת וחשבה שתוספת שוקולד קטנה תהיה בדיוק מה שדרוש לה.

היא ישבה ליד השולחן, מוקפת בחבילותיה, לגמה מהמוקה והניחה למחשבותיה לתעות. דומה שחייה פנו בכיוון לא צפוי. השבועות האחרונים היו טובים הרבה יותר מהחודשים שקדמו להם: טובים הרבה יותר מכפי שיכלה לקוות או לצפות. היא דיברה עם אמילי - גם אם רק לכמה דקות. היא חשבה על הכללים: דיבורית, נושאים אסורים, שיחה קצרה ביותר. היא נזקקה לכל כוחות המידור שלה כדי להתמקד באספקט החיובי של השיחה. ואף על פי כן, היא דיברה עם אחותה וזה עשה אותה מאושרת. ואז היה הברביקיו - כולל אי ההבנה הקטנה והמצערת - שהיה נהדר בסך הכול. טוני הציג אותה בפני חבריו, והם היו נחמדים אליה. הערב שבילו יחד אתמול היה רומנטי: ארוחת הערב, המחזמר, ואז הפעילויות שעסקו בהן עד שנרדמו. ועכשיו, היא ישבה בשיקגו - עיר שאהבה בכל לבה.

היא לגמה את המוקה שלה בחיוך וחשבה עליו. היא שונאת אותו יום אחד ואז מסכימה לשנות את צבע שיערה למחרת מפני שרצה בכך. יתכן ש"מסכימה" לא הייתה המילה ההולמת ביותר את המצב. האם באמת הייתה לה אפשרות לסרב? איך יכול להיות שהוא פוגע בה בצורה כזו יום אחד ואז גורם לה להרגיש מסופקת כל כך במשנהו? הוויכוח הפנימי שהתנהל בתוכה תדיר נמשך.

המחשבות עליו עוררו רגשות תאווה שדחקו הצדה את הפחדים הישנים. היא נזכרה בתחושת מגעו, בצליל קולו, בטעם עורו, ורצתה להאמין שמדובר בשיפור משמעותי. היא תהתה איך זה יכול להיות שהיא חווה רגשות כאלה, שהיא נהנית מנוכחותו ואפילו מצפה

לבלות איתו. היא קראה על "תסמונת סְטוֹקְהוֹלְם". אולי זה העניין. היא ידעה שזה לא הגיוני, אבל לא יכלה להתכחש לרגשות שהחלו להנץ בה.

היא הייתה כה שקועה במחשבותיה שלא הבחינה באישה המתקרבת עד שניצבה ממש מעליה. "קלייר? קלייר ניקולס? זאת באמת את?"

היא נשאה את מבטה, ממאנת להאמין שמישהו זיהה אותה ופנה אליה בשמה. היא זיהתה את מֶרֶדִית' בֶּנְקְס מיד. היא הייתה אחת מהבנות באחווה שלה בוולפורייזו. זה היה הגיוני. ולפורייזו לא רחוקה.

"היי, מרדית', מה שלומך?" קולה שיקף את התרגשותה והפתעתה הכנות. היא לא האמינה שפגשה מישהי מעברה. הן שוטטו ברחובות האלה יחד, בחיים אחרים.

"אלוהים, הכול מצוין! מה איתך? את נראית מדהים. לא שמעתי ממך שנים!" מרדית' העיפה מבט בכיסא הסמוך לזה של קלייר. "אכפת לך אם אצטרף אלייך לכמה דקות?"

קלייר הביטה בשעונה בחשש. היא חייבת להיות בדירה בשש. השעה הייתה 17:40. היא שקלה את סוגיית מראית העין. זה יהיה גס רוח מצדה אם לא תניח לה לשבת.

קלייר החוותה בידה. "כן, שבי בבקשה."

שתי הנשים דיברו על הנסיבות שהביאו אותן לשיקגו. מרדית' סקרה את השלל שהקיף את כיסאה של קלייר ואמרה שאין ספק שבדיוק חזרה מקניות. היא אפילו ציינה שהקניות הנוכחיות שלה היו שונות בתכלית מאלה שערכו בימי הקולג' שלהן. קלייר צחקה, אמרה שאפילו בחנויות האלה אפשר למצוא מציאות מעולות, ושינתה את הנושא. היא לא יכלה שלא לחשוב על בוני האומדת את שווי בגדיה. היא תהתה אם גם מרדית' עושה את אותו הדבר.

היא שאלה אותה אם הלכה לאחד ממופעי התיאטרון בעיר. קלייר סיפרה שראתה את "וויקד" ושנהנתה מאוד. מרדית' שאלה אם היא זוכרת את כל המופעים והקונצרטים הכיפיים שנהגו ללכת אליהם, והוסיפה שהיא בעיר בענייני עבודה. היא שאלה אותה איפה היא עובדת. נראה שידעה שהתגוררה באטלנטה. היא ניסתה להיזכר אם דיברו בזמן שגרה שם. כנראה שכן. מרדית' חיה בחוף המערבי בימים אלה, בקליפורניה. היא שאלה אם היא מגיעה לשם לפעמים והיכן היא גרה עכשיו.

קלייר עשתה כמיטב יכולתה להיות חמקנית וידידותית בו-זמנית. זה לא היה איזה פפראצי, אלא אחת מבנות האחווה שלה, והיא בסך הכול התנהגה בצורה ידידותית. בסופו של דבר, החלה מרדית' לדבר על בעלה. היא נישאה לג'רי מאחוות הסטודנטים, שהסתובב תמיד עם הקבוצה שלהן. ידעת את זה? קלייר השיבה שלא ושאלה כמה זמן הם נשואים, ואז סיפרה לה מרדית' שאֵן ושׁוֹן מאורסים! היא הוסיפה שאם תיתן לה את כתובתה, היא בטוחה שאן תשלח לה הזמנה לחתונה. היא רצתה לדעת אם קלייר נשואה בעצמה. לא? ואת יוצאת עם מישהו? לא שמעתי כל מיני שמועות?

המילה הזו עוררה את חשדה. שמועות. האם זו לא אותה המילה שטוני השתמש בה כדי לתאר אותה, שמועה? היא צחקה שוב. "אוי, מרדית', לא למדנו לפני הרבה שנים שאסור להאמין לשמועות?"

היא בדקה את שעונה שוב. השעה הייתה 17:55. "היה נהדר לראות אותך, אבל אני באמת חייבת ללכת. אנחנו צריכות לדבר בהזדמנות." היא ניסתה לא לנהוג בגסות רוח,

אבל לא רצתה להמשיך בשיחה. היא הלכה היישר אל דלפק האבטחה. השומר זיהה אותה וסייע לה עם השקיות כשפנו אל המעליות המובילות לדירות.

בשמונה בערב, כבר ישבה בעצמה במטוסו של טוני, בדרכה חזרה לאיווה. אריק היה טייס המשנה. היא ניסתה שלא לחשוב על השיחה עם מרדית'. היא החליטה שמידור יהיה המוצא הטוב ביותר. היא תחשוב על זה בפעם אחרת. במקום זה, החליטה לחשוב על יום חמישי ושישי. טוני יהיה בניו יורק. היא אמרה לעצמה בחיוך, אני הולכת לאגם שלי!

פרק 19

הניסיון הוא המורה האכזרי ביותר.
אבל הוא מלמד אותך. אלוהים, איך שהוא מלמד אותך.

- ק. ס. לואיס

ביום חמישי בבוקר, התעוררה קלייר לקולו הנשכח של הגשם. היובש שחוותה בקיץ גרם לה לפקפק בהתחלה במשמעות הנקישות הקצובות, אבל הספק נמוג כשמחשבותיה התבהרו. היא הלכה היישר אל החלון וצפתה באגלי המים על הזכוכית, בעננים האפורים ובשלוליות שנקוו על הקרקע. היא כל כך התרגשה ללכת לאגם, אבל בכל זאת לא רצתה לעבור שמונה קילומטרים - לכל כיוון - בגשם ובבוץ. האכזבה היממה אותה. איך זה יכול להיות שיורד גשם ביום היחיד שערגה לשמש? טוני לא היה בבית והיום נגרר עד אין קץ.

למחרת בבוקר, היא שכבה במיטה והאזינה, מתאמצת לשמוע את קול הגשם. היא אימצה את אוזניה, אבל שמעה רק דממה. היא הציצה בזהירות מבעד לחלון וראתה את השמיים הכחולים, הנקיים מענן. הגשם שטף את האבק ואת היובש של הקיץ, והותיר אחריו עולם רענן ונקי. קרני השמש הבוהקות התנוצצו על פני העלים הלחים.

היא התעטפה בחלוקה, יצאה אל המרפסת וחשה מיד בצניחת הטמפרטורות. רועדת, היא כרכה את זרועותיה סביב עצמה והביטה ביערות הססגוניים. ניחוח הסתיו הטרי חדר עמוק אל תוך ריאותיה. היא ידעה שהאדמה תהיה בוצית, אבל זה לא שינה לה. היא תנעל זוג נעליים ישנות ותלך אל האגם שלה.

השתקפותה במראה תפסה אותה לא מוכנה כשהתכוננה באותו בוקר. הגוון הבלונדיני יותר של שיערה גרם לעורה להיראות בהיר יותר והעמיק את הירוק בעיניה. זה לא אומר שנראתה פתאום כמו מרילין מונרו, אבל דמותה הייתה בלונדינית יותר מאי-פעם. היא לא הייתה בטוחה מה חשבה על המראה החדש שלה, אבל ידעה שטוני לא יחזור עד מחר, ולכן אספה את שיערה המובהר בקוקו.

כשהתכוננה להרפתקה המזומנת לה, תפסה לפתע שלא היה ברשותה שום דבר ישן - ודאי שלא נעליים ישנות. הכול היה חדש או נראה חדש. הבגדים שהיו בארונה לפני שישה חודשים כמעט נעלמו - הם היו גדולים מדי עכשיו. מלתחתה הייתה מלאה וגדושה תמיד - בין אם ערכה קניות ובין אם לא. מספר הסוודרים והז'קטים כמו הכפיל את עצמו בכל פעם שקמה בבוקר.

למרבה המזל, מידת הנעליים שלה לא השתנתה, ומגפי השטח שביקשה לפני כמה חודשים המתינו לה והתאימו בדיוק. היא החליטה שפשוט תנקה אותם כשתחזור הביתה. תכניתה לא מצאה חן בעיני קת'רין, שחשבה שהאדמה תהיה בוצית וחלקלקה מדי. מה אם תיפול ותשבור רגל? קלייר הבטיחה לה שתהיה זהירה מאוד. היא הסבירה שעבר הרבה יותר מדי זמן מאז שטיילה ביער; היא רצתה להישאר בחוץ זמן רב ככל האפשר. היא תשוב, היא פשוט לא יודעת מתי בדיוק.

קת'רין הבטיחה שארוחת הערב תהיה מוכנה מיד כשתגיע, ולא משנה כמה מאוחר זה יהיה. היא גם נתנה לה ארוחת צהריים ארוזה, בקבוקי מים ותרמוס עם קפה חם. היא יצאה מהחצר האחורית מעט אחרי עשר בבוקר.

למרות שעבר כמעט חודש, היא עדיין ידעה את הדרך לאגם בעל פה. היא הגיעה ליעדה בסביבות השעה 12:00. החוף נראה בדיוק כמו שזכרה אותו, אבל העצים המקיפים את האגם בהקו בשלל צבעים - אדומים, עשירים וזוהרים, צהובים וכתומים. הירוק בהחלט היה במיעוט עכשיו. כמה זני עצים נשירים עמדו עירומים לחלוטין. היא החלה לתהות פתאום מה גורם לעצים מסוימים להשיר את עליהם לפני כל האחרים. היא תצטרך לחקור את העניין.

ניחוח הסתיו מילא את האוויר, סמיך, עז, רענן וחריף. אחרי הגשם והרוח של יום האתמול, היה אוויר הבוקר דומם והאגם היה רוגע: המים השקטים הזכירו לה מראה ענקית. העצים הססגוניים על קו החוף השתקפו בהם. היופי הפשוט גרם לה להצטער שלא הייתה לה מצלמה.

צלילי הטבע הדהדו בכל מקום: דבורים וצרעות זמזמו באור השמש הסתווית, ציפורים זימרו ומכרסמי יער התרוצצו במהירות בינות לעלים הנושרים. קלייר צפתה בברווזים ששחו באגם היפהפה והשקט, מותירים אחריהם אדוות קלות. כמה מהם צפו בקרבת החוף, וטבלו את ראשיהם במים מדי פעם - ממלאים את בטנם לקראת מסעם הקרב דרומה. כמעט שבועיים עברו מאז ראשית ספטמבר. גם היא הייתה יוצאת דרומה אם הייתה יכולה. היא שקעה בהרהורים על אודות אטלנטה.

כשהתכוננה לצאת, לבשה מכנסי ג'ינס, חולצת התעמלות וז'קט. עכשיו, כשהשמש הגבוהה חיממה אותה בעוז, יכלה לפשוט את הז'קט. בשעת אחר צהריים מאוחרת, היא כבר הסירה את המגפיים, גלגלה את מכנסיה עד הברכיים, ודשדשה אל תוך המים.

חלק ממנה הכיר באפשרות שלא תחזור לאגם שוב לפני החורף, והיא רצתה לחוות כמה שיותר ממנו. מובן שקיוותה שבקרוב יתברר שחובה שולם במלואו, אבל אם להיות מציאותית, היא הבינה שחובותיה כוללות כעת גם נסיעות. אם מצופה ממנה להתלוות אל טוני במסעותיו, זה אומר שלא תהיה בבית כדי ללכת לאגם.

המים הקרים גרמו לכפות רגליה לעקצץ. היא צפתה בבהונותיה המטופחות הדורכות על חלוקי נחל ורומסות את אדמת הקרקעית. כשעמדה בלי לנוע, התקבצו הדגיגונים סביב רגליה וחקרו בעניין את ציפורניה הצבועות באדם בוהק. כמה מהם אפילו כרסמו קלות את עור כפות רגליה; זה דגדג.

היא אכלה את ארוחת הצהריים שלה בסביבות השעה שתיים, אבל קיבתה אותתה לה שתזדקק לתוספת מזון בקרוב. היא מצאה שאריות קפה קר בתרמוס והעמידה פנים שמדובר באייס קפה ללא קרח כתוש. השתייה עזרה לה למלא זמנית את החלל עד ארוחת הערב המובטחת. היום התקרב לקצו, והשמיים החלו להאדים לפתע פתאום.

היא הציצה בשעונה וראתה שכבר אחרי 17:00. היא תהתה איך היום חלף מהר כל כך, כשהתמונה היפה ביותר שיכלה להעלות על הדעת נגלתה לנגד עיניה. היא ישבה על החוף וצפתה בשמיים כשהשמש החלה לשקוע באגם. היא לא הצליחה לאלץ את עצמה לקום ולחזור אל הבית כשהמראה המלבב שכמו יצא מתוך גלויה שינה את פניו והפך לפיצוץ

מהמם של ארגמן.

השמש השוקעת גרמה לתלוליות העננים לשנות את צבען מלבן לאפור, ואז לוורוד ולאדום לוהט. קרני השמש האחרונות נגהו ושינו את צבעם של העלים. החיזיון הפך מלא הוד יותר ויותר והיופי אך התעצם. קלייר ישבה בסבלנות וצפתה בתחושת שביעות רצון חדשה.

ברגע שהשמש הגיעה אל קו העצים בגדתו הרחוקה של האגם, החשיכה פשטה במהירות. היא זכרה את קת׳רין וידעה שתדאג לה. המחשבה על ההליכה הביתה ביערות החשוכים הייתה אמורה להפחיד אותה, אבל היא לא פחדה. היא הכירה את הדרך.

כשחזרה אל קרחת היער, אפשר לה אור הירח להביט בשעונה: 20:30. היא התקדמה בקצב מהיר למדי, אבל השעה תהיה 21:30 לפחות עד שתחזור. האוויר הצטנן, אבל טעמו היה עדיין רענן ונקי. היא שאפה אותו עמוק אל ריאותיה והוסיפה לצעוד מהר ככל שיכלה. ההתמצאות לא הייתה הבעיה, אלא הבטיחות. הקרקע הייתה רצופה במכשולים שונים בדמות ענפים ושורשים, והגשם הותיר אזורים בוציים שגרמו לה להחליק. היא מעדה פעם אחת, וברכה הימנית התמלאה בבוץ. כשחזרה אל החצר האחורית, התמקדו עיניה בשעונה. השעה הייתה 21:35. החלק האחרון של מסעה ארך זמן רב יותר מהרגיל. למרות שבטנה דרשה בקול את ארוחת הערב שלה, הדבר הראשון שרצתה לעשות היה לחלוץ את המגפיים המכוסים בבוץ, לפשוט את מכנסי הג׳ינס המטונפים, להיכנס למקלחת, או לעשות אמבטיה טובה.

היא השאירה את המגפיים על המדרגות האחוריות. הרצפות המכוסות שטיח של הפרוזדור הדרום-מזרחי היו רכות למגע רגליה והבליעו את קול צעדיה. היא פתחה את דלת הסוויטה שלה, מתרכזת בפשיטת הבגדים המלוכלכים ובמקלחת חמה. ההתמצאות בחדר החשוך לא הייתה מסובכת, והיא אפילו שקלה להשאיר את האורות כבויים. ואז נזכרה בקת׳רין. היא תדליק את האור כדי שתדע ששבה בשלום. היא שלחה את ידה אל המתג, ולפתע חשה בנוכחותו. היא חשה בזרוע הנשלחת אל צווארה לפני שהספיקה לדבר, וראשה פנה מעלה בחדות כשהקוקו שלה נמשך לאחור.

הכול קרה מהר כל כך. היא התנשפה בחדות.

קולו המאיים פילח את אפלת החדר. ״איפה היית לכל הרוחות?״

היא ניסתה להגיב, אבל הזרוע שנכרכה סביב צווארה מנעה ממנה לשאוף אוויר. היא לא יכלה לנשום, וודאי שלא לדבר. הוא הרפה ממנה לרגע וסובב אותה אליו. היא הביטה בו כשלפת את כתפיה בכוח שטרם חוותה כמוהו. נשימתו החמימה היכתה בפניה עם כל מילה שאמר. ״שאלתי אותך שאלה. איפה היית לכל הרוחות?״

היא השתעלה כשהחמצן חדר בפתאומיות לריאותיה וניסתה להגיב. ״טוני, לא חשבתי שתחזור הביתה עד מחר.״

זו לא הייתה תשובה לשאלה שלו. למרות שהאורות נותרו כבויים, עיניה הסתגלו לחשיכה במהירות בשל אור הירח הבהיר שזרם מבעד לחלונות. התאורה הקלושה הקשתה עליה לזהות צבעים במדויק, אבל היא לא הייתה צריכה לראות בבירור כדי לדעת שעיניו היו שחורות לחלוטין. הוא שחרר את כתפה והכה אותה בידו הימנית. ידו השמאלית מנעה ממנה ליפול. הוא תמך בגופה ותקף שוב. ״שאלתי אותך שאלה פעמיים. אני לא מתכוון

לשאול פעם שלישית." הוא סטר לה פעם נוספת, חזק יותר הפעם.

"טוני, בבקשה, תפסיק." היא התנשמה בניסיון לשאוף אוויר כשרקתה ולחייה החלו לפעום בכאב. "הלכתי לטייל ביער."

הוא הרפה מכתפיה ודחף אותה על הספה. גופו התנשא מעליה. "את מצפה שאאמין שהיית ביער עד שעה מאוחרת כל כך?"

היא ניסתה להסביר. "הייתי ביער. השמש התחילה לשקוע. זה היה יפה כל כך." מילותיה בקעו מקוטעות.

הוא צעק, "תסתמי את הפה המזוין שלך! יצאת בגלל שידעת שאני חוזר הביתה ולא רצית לעמוד מולי אחרי מה שעשית!"

ראשה הסתחרר. "אין לי מושג למה אתה מתכוון. אמרת לי שאתה בא הביתה בשבת, והיום עדיין יום שישי." הדמעות עמעמו את מילותיה. "לא עשיתי שום דבר."

טוני סטר לה שוב. "שקרנית!"

היא נאבקה בהתייפחויות ובפחד כשצפתה בו מתרחק בזעם ומדליק את האור. היא הבחינה מיד שלא לבש את ז'קט החליפה שלו, ושמכנסיו וחולצתו מקומטים. חזו התרחב והתכווץ בבירור עם כל נשימה מאומצת, ועיניו היו לא רק שחורות, אלא גם אלימות. הוא כעס בעבר, אבל תמיד נותר בשליטה. הלילה, תפס הזעם את מקומה של השליטה העצמית. היא הבינה אינסטינקטיבית שהוא חצה איזשהו סף בלתי נראה. היא פשוט לא ידעה מדוע. הדבר היחיד שידעה היה שהסיבה הפחידה אותה עד מוות.

הדממה הדהדה כשפסע אל שולחן האוכל והרים ערימת דפים. השקט נסדק כשקולו המרעים דרש. "אז תגידי לי. תגידי לי איך זאת אמורה להיות אי הבנה." הוא קימט את הניירות שבידו כשדיבר, מהר הרבה יותר מדי. "הייתי פזיז בפעם האחרונה. תגידי לי איך יכול להיות שאני טועה גם עכשיו."

קלייר פחדה לדבר, אבל עשתה זאת. "טוני, אני מצטערת. באמת שאין לי מושג על מה אתה מדבר."

הוא השליך את הניירות לעברה, והם התפזרו על הרצפה ליד כפות רגליה. כשלא נע ולא זע, היא נרכנה להרים אותם. למרות שראייתה הייתה מעורפלת בשל הדמעות, היא ניסתה נואשות למצמץ ולהתרכז בדפים. הם היו מודפסים, כנראה מאתר אינטרנט כלשהו. על שני הדפים האחרונים הופיעו תמונות: שניהם בקונצרט של הסימפונית ובאירוע נוסף שלא הצליחה להיזכר בו בבירור, ותמונות שלהם בניו יורק ובשיקגו, הולכים ברחוב שלובי זרוע. ואז היו תמונות של קלייר בימי הקולג', מוקפת חברים, ותמונה נוספת של מרדית' ושלה, יושבות ומדברות ליד שולחן. נשימתה נעתקה לפתע. עיניה התמקדו במילים:

תשובות לכל השאלות –

האישה המסתורית בחייו של אנתוני רולינגס בראיון אחת על אחת.

עיניה התרחבו והוצפו מיד בשטף דמעות. היא לא יכלה להאמין למראה עיניה. אלוהים אדירים! "טוני! אלוהים אדירים! לא הסכמתי לשום ראיון."

"אז את מנסה להגיד לי שהתמונה הזאת שלך מדברת עם האישה הזאת ..." הוא הצביע על התמונה כשעמד מעליה. "...מפוברקת? שמישהו הדביק אותך פנימה בפוטושופ, וזאת

עוד אי הבנה אחת גדולה, בדיוק כמו בברביקיו?"

קרבתו מילאה אותה אימה. זאת אכן הייתה היא, מדברת עם מרדית'. היא ניסתה להסביר, "זאת אני, אבל - "ידיו משכו אותה מהספה ומסמרו אותה אל הקיר. היא ניסתה לדבר בהיגיון, "טוני, לא הסכמתי לשום ראיון." גופה הוטח בקיר בעוצמה שגרמה לתמונה התלויה בסמוך ליפול. לפיתתו הכאיבה לזרועותיה. היא טעמה את דמעותיה המלוחות שעה שאוזניה הדהדו בשל הצעקות וצלצלו בגין הסטירות החוזרות ונשנות.

פניו התקרבו אל שלה. "אז מה לעזאזל עשית שם בדיוק?" הוא ניער אותה שוב. "קלייר! בטחתי בך! אמרת לי שאני יכול לבטוח בך, ואני האמנתי לך! שלחתי אותך ליום בספא! וככה את גומלת לי - את מפרה את כל הכללים שלי - ונכשלת באופן פומבי?" הוא הרפה את אחיזתו והיא נפלה על הרצפה כמו בובת סמרטוטים.

היא ניסתה לאסוף את הניירות המפוזרים ושאלה, "מה כל זה?"

"זה פרסום מקדים באינטרנט לכתבה שעומדת להתפרסם. שֶׁלִי, היחצנית שלי, ראתה את זה היום והעבירה לי עותק מיד." הוא התנשא מעליה לרגע, ונפנה ממנה בפתאומיות. הוא ניגש אל מדף הספרים - מנסה להכיל את כעסו ולשלוט בעצמו - לקח ספר והשליך אותו אל תוך האח. מילותיו היו אטיות יותר עכשיו. "היא אמורה להתפרסם גם בפיפל מגזין וגם ברוֹלִינְג סְטוֹן." עיניו נקבו את נשמתה. "טסתי הביתה מיד."

היא תהתה כמה זמן חיכה לה בסוויטה. היא ניסתה נואשות להתרכז בקריאה:

כתבה מאת: מרדית' בנקס

טוב, אז חשבתם שאתם מכירים את אנתוני רולינגס, המיליארדר בן הארבעים וחמש שבנה את האימפריה שלו בעשר אצבעות?

או שאולי, הייתם רוצים להכיר אותו? יכול להיות שאיחרתם את המועד.

אנתוני נראה בלוויית אותה אישה מסתורית מאז מאי 2010. עד עכשיו, לא ידענו הרבה על האישה המיוחדת בחייו. כל זה השתנה כשהיא הסכימה לשבת לראיון עם ידידתה הוותיקה, העיתונאית מרדית' בנקס.

האישה בחייו של אנתוני רולינגס היא קלייר ניקולס, בת עשרים ושש. היא גדלה בפישרז, אינדיאנה, לא רחוק מאינדיאנפוליס.

קלייר סיימה את לימודיה באוניברסיטת ולפורייזו בוולפורייזו, אינדיאנה בשנת 2006, עם תואר ראשון במטאורולוגיה. העלמה ניקולס ומרדית' השתייכו לאותה האחווה בין השנים 2003 ו-2006. נראה שידידותן ארוכת השנים היא הסיבה לכך שקלייר הסכימה סוף-סוף לדון ביחסיה עם אחד הרווקים המבוקשים בעולם.

קלייר נשאה את מבטה וראתה את טוני יושב על הספה ומביט בה. היא רעדה בכל גופה כשתחושת הבחילה התעצמה בבטנה הריקה. "טוני, למדתי עם מרדית' באוניברסיטה. היא ניגשה אליי שלשום והתחילה לדבר. לא ידעתי שהיא עיתונאית. לא הסכמתי לתת ראיון; לא אמרתי שום דבר עליך." היא הוסיפה בייאוש, "לא הזכרתי את השם שלך אפילו פעם אחת!"

הוא לא דיבר, ורק הנהן לעבר הדפים. היא המשיכה לקרוא:

כבר שנים שאנתוני רולינגס נחשב לסחורה חמה ביותר בקרב כל רווקות העולם. בעבר, הוא יצא עם נשים כמו דוגמנית העל סינתְ'יָה סִימוֹנְס והזמרת ג'וּלְיָה אוֹוֶנְס, אבל מערכות היחסים הקודמות שלו מעולם לא נמשכו זמן רב עד היום - עד שפגש את קלייר ניקולס.
השניים האלה נראו יחד לראשונה בסביבות סוף מאי (ראו תמונה מצורפת) בקונצרט מיוחד של התזמורת הסימפונית של ארבע הערים, לא רחוק מאחוזתו הגדולה, המוקפת ביערות, של רולינגס. מאז, הם נראו יחד שוב ושוב במגוון אירועי צדקה, כמו-גם בשתיים מהערים הגדולות ביותר בארצות הברית: ניו יורק (ראו תמונה) ושיקגו (ראו תמונה).
השאלה שכל הרווקות הנחשקות שואלות את עצמן היא - למה קלייר?
מה הופך אותה לאישה הנכונה עבור גבר כמו אנתוני רולינגס?
יתכן שאלה נעוריה, יופייה או חוש הסטייל המשובח שלה.
למרות שקלייר מסרבת לאשר או להכחיש שהיא יוצאת עם רולינגס, היא לא הכחישה שהיא חיה באזור איווה סיטי. האם יתכן שכתובתה זהה לזו של מר רולינגס?
רשומות הביטוח הלאומי מעדים על כך שהעלמה ניקולס עבדה כברמנית בלבד מאז שפוטרה מעבודתה ב-WKPZ באטלנטה, ג'ורג'יה, בשנת 2009. WKPZ נרכשה על ידי ***TTT-TV***, ועובדים רבים בתחנה פוטרו כתוצאה מהרכישה. מעניין לציין שלמרות שאיבדה את עבודתה, נראתה העלמה ניקולס עורכת קניות בשיקגו בחנויות כגון סאקס פִיפְת' אַבֶנְיוּ, אן פונטיין, קרטייה, ג'וֹרגְ'וֹ ארמני ולואי ויטון. השמועה אומרת גם שהעלמה ניקולס בילתה את מרבית שעות היום בהתענגות על כל המותרות שכסף יכול לקנות באחד ממכוני הספא האקסקלוסיביים ביותר בשיקגו.
בעבר, נהגה קלייר לבלות זמן רב בשיקגו בחברת גברים שונים רבים מאוניברסיטת ולפורייזו (ראו תמונה). עכשיו, נראה שהיא נהנית מהחיים הטובים בחברת גבר אחד בלבד (ראו תמונה).
אני בטוחה שחברי הקָאסְט של וויקד ישמחו לשמוע שקלייר ואנתוני נהנו מאוד מהמופע.
פיסת המידע האחרונה המאשרת את דבר יחסיהם היא העובדה שהעלמה ניקולס לוותה לקומה השמונים ותשע במגדל טראמפ בעיר - דירתו הפרטית של לא אחר ממר אנתוני רולינגס.
אמילי ואנדרסול, בת עשרים ותשע, אחותה של קלייר וקרובתה היחידה שנותרה בחיים, נשאלה מה היא יודעת על היחסים בין אחותה ומר רולינגס. הגברת ואנדרסול הצהירה שדיברה עם קלייר לאחרונה ושנראה ששלומה טוב. אנתוני רולינגס לא הוזכר בשיחתן, ולגברת ואנדרסול אין תגובות נוספת.
מצטערת, בנות, נראה שהעלמה קלייר ניקולס מחזיקה את אנתוני רולינגס חזק.
מה היא עומדת לספר לנו על חייו החשאיים? אנחנו לא יכולות לחכות לגלות!

ידיה של קלייר רעדו. למרות שסיימה לקרוא, היא הוסיפה להשפיל את עיניה, מנסה נואשות לחשוב מה לומר, איך להסביר. לבסוף, היא הניחה את הדפים על הרצפה ולא הרימה את מבטה. לא היה שום דבר שיכלה להגיד. המאמר לא חשף שום מידע, למרות שהכותרת הסנסציונית רמזה אחרת. ברור שטוני יודע את זה. הוא טס הביתה מיד. אין ספק שקרא את הכול כמה פעמים. זו אכן הייתה היא בתמונה. היא באמת דיברה עם מרדית'. אבל זה לא היה ראיון, חרף מה שחשב בבירור.

היא שמעה אותו קם על רגליו ופוסע לעברה. "מראית עין, קלייר. כמה פעמים אמרתי לך את זה? מראית עין היא הכול. יש תמונה שלך יושבת איתה, עם הכתבת. זה לא משנה אם מה שהיא כותבת מדויק או לא. אנשים יאמינו לזה כי הם יראו אותך מדברת איתה."

הוא לא צעק; הוא חזר לשלוט בעצמו, אבל הילת הזעם לא פגה. קלייר חשה במבטו החודר ולא רצתה להביט בעיניו השחורות.

"קומי."

היא ידעה שהיא צריכה לעשות כדבריו, אבל לא הצליחה לזוז. גופה היה משותק מרוב פחד. היא הייתה חסרת אונים לחלוטין. היא הפרה את הכללים שלו.

עוצמת קולו גברה. "קלייר, קומי!"

הדמעות נטפו על אפה. "בבקשה, טוני..." היא התייפחה. "...אני כל כך מצטערת." הוא הרים אותה ביד אחת. היא לא יכלה להתנגד. קולו נטף חימה. "כל הדרך הביתה התפללתי שאולי זאת גם כן איזושהי אי הבנה. חשבתי שלא תעשי דבר כזה אחרי שבטחתי בך. אבל ידעתי שאם יתברר שזאת לא אי הבנה, שאם באמת יתברר שהפרת את הכללים, יהיו לזה השלכות. את חייבת להיענש על ההפרה הבוטה הזו של הכלל החשוב מכולם!"

היא ראתה את ידו נעה והתכופפה אינסטינקטיבית כדי לחמוק ממהלומה נוספת. זה הכעיס אותו. שליטתו העצמית התפוגגה. הוא הרים את ידו שוב. הפעם, ידו תפסה את מחרוזת הפנינה שלה. השרשרת העדינה נכנעה מיד. תליון הפנינה נפל כשהשרשרת הקרועה החליקה מצווארה. המכה הבאה העיפה אותה על הרצפה, ובפיה עמד טעם של דם. היא שלחה יד אל פניה, מנסה לגלות את מקור הדם, כשקולו המאיים הרעים שנית, "אני מאמין שבילוי תקופה מסוימת הרחק מאנשים, מעט זמן לבד, יעזור לך להיזכר עם מי מותר לדבר ועם מי לא."

היא התחננה שיפסיק. אמרה שהיא מצטערת. היא ניסתה להתפתל ולהשתחרר, אבל הוא המשיך במתקפתו על גופה. היא ניסתה לצעוק, אבל ההפצרות התחלפו ביבבות. היא ניסתה להגן בידיה על פניה ועל גופה, אבל לא הצליחה לחמוק. השעון עצר מלכת. היא תהתה כמה זמן זה כבר נמשך. לא היה לה מושג - אולי שניות ואולי שעות.

לפתע, היא הושלכה לאחור במהלומה רבת עוצמה. קולו נמוג ונעלם. למרות שגופה דאב כולו מחמת הייסורים, היא הרגישה שזה היה שונה הפעם - התפרצות פתאומית של כאב חריף. היא ניסתה לקום, לדבר, אבל לא יכלה.

ואז הדממה גברה והכול - טוני, הסוויטה שלה, דמעותיה, פחדה והכאב - כולם נמוגו והתפוגגו אל תוך העלטה.

פרק 20

תיהנו מהדברים הקטנים בחיים,
שכן יום אחד אתם עלולים להיזכר בהם בערגה
ולהבין שהם היו הדברים הגדולים באמת.

- אנונימי

היא לא יכלה לזכור מדוע פחדה, וידעה רק שהיא פוחדת נורא ולגמרי לבדה. ואז, החשיכה והקור שאפפו את ישותה החלו התפוגג. היא שמעה מוזיקה והרגישה חום. החשיכה לא נמוגה מפני שלא פקחה את עיניה, אבל צלילי המוזיקה המוכרת הפכו חזקים ומנחמים יותר. בֵּט מִידְלֶר שרה את וִוינְד בֶּנִית' מַיי וִוינְגְס, הרוח שתחת כנפיי. היא זכרה שאמה אהבה את השיר הזה. היא הייתה מגבירה את הרדיו ושרה כל מילה ומילה. אמא נהגה לומר, העניין הוא לא איכות הקול שלך, אלא האושר שגורם לך לשיר מלכתחילה.

"שירלי, את יודעת איפה הארנק שלי?" קרא ג'וֹרְדֶן מקצה המסדרון.

"אמא, קלייר אכלה את הפּוֹפּ-טַארְט שלי." קולה של אמילי נשמע שונה, צעיר כל כך.

קלייר פקחה את עיניה וצפתה בהתרחשויות כמו בסרט. היא הייתה שם ולא הייתה שם. היא ראתה גם את אמה, את אביה ואת אחותה. היא צפתה בעצמה, אבל הקלייר שראתה הייתה קטנה, בת חמש או שש. הבית הקטן שנמצאה בו היה כאוטי ומלא אהבה.

היא צפתה באמה שהכינה לאמילי עוד פופ-טארט, נזפה בקלייר, והטביעה נשיקה אוהבת על מצחה. אבא נכנס אל המטבח, לבוש במדי השוטר שלו. היה לה קשה להאמין כמה צעירים נראו כולם, וכמה חמימות ואהבה הרגישה כשצפתה בתמונה זו מימי ילדותה. אבא הלך מאחורי אמא וכרך את זרועותיו סביבה בעדינות. היא ראתה את אמילי וקלייר משחקות זו עם זו ועם ארוחת הבוקר שלהן. הן לא הבחינו במסירות ובהערצה הגלויות ששררו בין הוריהן. אמא צחקקה כשאבא נשק לצווארה, והושיטה לו את הארנק שנח על דלפק המטבח. הוא לחש משהו באוזנה. קלייר התאמצה להאזין.

"מה הייתי עושה בלעדייך?"

"טוב, אתה לא עומד לגלות בקרוב. אני מתכוונת להישאר בסביבה לנצח."

הם הביטו זה בזו, ושתי הילדות הקטנות היושבות ליד השולחן משכו את תשומת לבם בצחקוקיהן. הן התקוטטו קלות וכוס מיץ תפוזים נשפכה לפתע. אמילי וקלייר הקטנות השתתקו מיד. אף אחת מהן לא התכוונה להלשין על אחותה. קלייר שמעה את קולו של אביה. "בנות, תראו מה קורה כשאתן משתוללות." לא היה כעס בקולו. הוא ניקה את המיץ במגבת נייר, ואמא עזרה לו עם סמרטוט רטוב. "תנסו להיות זהירות יותר, מצחיקות קטנות." הוא נישק את מצחיהן והתכונן לעזוב - לא לפני שהעניק לאמן חיבוק ממושך.

החיזיון החל להתפוגג. קלייר לא רצתה להותיר מאחור את התחושה החמימה. היא העיפה מבט אחרון באחיות האוכלות את דגני הבוקר שלהן ומצחקקות. המיץ שנשפך נשכח. האפלה שבה. קרירות -

"העלמה קלייר, העלמה קלייר, את שומעת אותי?" למרות שהקול המוכר היה מודאג בבירור, החמימות של ימי ילדותה נגוזה. היא לא רצתה ללכת אל הקול. היא רצתה לחזור. היא רצתה עוד שינה, עוד רוגע...

"קדימה, קלייר, הסרט מתחיל בעוד חצי שעה." קולה של סבתה עלה מקצה המדרגות.

קלייר פקחה את עיניה ותהתה איפה היא. זה היה ביתם של סבא וסבתא. היא כנראה נשארה לישון אצלם. היא תהתה אם גם אמילי בסביבה. היא ראתה את עצמה - כבר לא ילדה, אלא מתבגרת גמלונית. סבתא קראה לה שוב, "קלייר, אחותך אמרה שהיא תאסוף אותך ואת החברה שלך. רדי מהר." הבעתה של סבתא נראתה מודאגת. היא לא רצתה שתחמיץ את הסרט. קלייר האמיתית תהתה האם קלייר המתבגרת תבחין בדאגתה של סבתה.

עצמה הצעירה דשדשה בחוסר חשק במורד המדרגות. "בסדר, אני מוכנה, אבל התקשרתי לאֵיימי, ומסתבר שהיא לא יכולה ללכת. אני לא רוצה לראות את בַּאג לַייף עם אמילי. ג'ון יהיה שם. הוא יחשוב שזה מטופש."

"בואי נתקשר לאמילי ונאמר לה שאת, אני וסבא הולכים יחד לסרט." קלייר צפתה בעצמה והתפללה שתקבל את הצעתה של סבתא. היא תהתה גם בת כמה היא בדיוק, כנראה ארבע-עשרה או חמש-עשרה. ואז נזכרה שסבא מת כשהייתה בת ארבע-עשרה. קלייר הנערה עיוותה את פניה כששמע את הצעתה של סבתא.

"לאן אנחנו הולכים?" עיניו הירוקות של סבא זרחו, וקולו הדהד, רם ועליז, כשהצטרף אליהן מהחדר השני. לבה כאב ועלה על גדותיו מרוב אהבה כשראתה את סבה וסבתה.

"לקולנוע," אמרה סבתא, מחייכת אל סבא. הם ניהלו שיחה שלמה בחילופי מבטים והבעות פנים משתנות בלבד. קלייר הצעירה לא הבחינה - שקועה בעצמה יותר מדי.

סבא כרך את זרועו סביבה. "נהדר, ניסיתי לשכנע את סבתא ללכת לראות את נשק קטלני החדש. את יודעת שאני מת על דרמות משטרתיות כאלה."

סבתא חייכה אליו. "אוי, לא, זה למבוגרים בלבד. קלייר תעדיף לראות את עכשיו ולתמיד."

הם הצליחו איכשהו. הם ניערו מעליה את הדכדוך. היא לא התרצתה בקלות, אבל הם הצליחו.

"אוי, לא, סבתא, אני לא רוצה לראות את זה. זה עוד סיפור סינדרלה. זה טיפשי." היא חייכה אל סבא בשובבות והוסיפה, "אני רוצה לראות את התחת של מל גיבסון!"

סבה וסבתה חייכו זה אל זה והמשיכו במפגן האהבה. "אני לא חושבת ששירלי וג'ורדן יסכימו לזה," אמרה סבתא ולקחה את העיתון. "תני לי לבדוק מתי מקרינים את עכשיו ולתמיד."

קלייר הנערה הביטה מעבר לכתפה של סבתה. "סבא, נשק קטלני מתחיל עוד עשרים דקות. אם נמהר נספיק להגיע." הפנים הזעופות נעלמו. היא האמינה שעלה בידה לנצח.

קלייר חשה חמימות כשצפתה במניפולציה האוהבת שהפעילו עליה.

מילותיה הבאות של סבתא הפתיעו אותה. "היי, גם אני באה. אני לא רוצה להחמיץ את התחת של מל."

ממש לפני שהחיזיון החל לדהות, ראתה קלייר את סבתא קורצת לסבא. הדבר האחרון

שראתה היה שלושתם יוצאים מהבית בדרכם לקולנוע.

היא תהתה מדוע לא נזכרה בזה בעבר. ואז הבינה פתאום. זה לא היה רגע יוצא דופן. היא גדלה במשפחה מדהימה וזכתה באהבה ובהתחשבות ללא תנאי. איפשהו לאורך הדרך, היא שכחה את ההרגשה: החמימות שאפפה את כולם בהילה מאושרת. העלטה שבה, וקלייר נצמדה אל תחושת השלווה והנוחם.

העלטה התעצמה בהדרגה, והחמימות החלה להתפוגג. היא שמעה שוב קולות בחשיכה הצוננת. היא המתינה.

"קלייר, תדברי איתנו. תפתחי את העיניים." זו לא הייתה פקודה. קולו הנואש של טוני הפציר בה.

היא לא רצתה לפקוח את עיניה. היא רצתה לחוש שוב בחמימות ההיא - ולישון.

"העלמה ניקולס, העלמה ניקולס," הקול העמוק והבלתי מוכר כבר לא דיבר אליה, אלא אל מישהו אחר. "נצטרך להתחיל בהזנה תוך-ורידית אם היא לא תשוב להכרה בקרוב. תרופות ההרדמה כבר היו צריכות לצאת מהמערכת שלה. רשמנו תגובות חלקיות, אבל לא נוכל להיות בטוחים במצבה עד שתתעורר. לפעמים הגוף עושה דברים כאלה - מכבה את עצמו כדי להחלים ולהימנע מהכאב." היא שמעה דיבורים מרוחקים, ואז הקול הבלתי מוכר דיבר שנית. "נראה שהכאב פחת בזכות התרופות. זה אמור לעזור לה להתעורר."

קלייר לא רצתה להאזין להם עוד או לדעת על מה הם מדברים. היא רק רצתה לישון, לחוש בחמימות ולשוב אל חיק הזיכרונות.

"קום כבר, ישנוני. יש לך חדר משלך." שמעה את קולה-שלה. הוא נשמע מאושר ושובבי, אבל היא לא הצליחה לראות את עצמה או את האדם אליו דיברה.

"אבל אני אוהב את החדר הזה יותר. אני אוהב את המיטה הזאת יותר." הקניט אותה הקול האחר בצחוק.

"באמת, מיטת קומותיים? זה מה שאתה אוהב?" שניהם צחקקו.

"כל זמן שאת כאן."

קלייר ראתה את שניהם - גבעה גדולה תחת השמיכות - צוחקים ומשחקים. השמיכות נעו והיא זיהתה את עצמה ואת סַיימוֹן, סיימון ג'וֹנְסוֹן. היא לא חשבה עליו כבר שנים. היא אילצה את עצמה לדחוק אותו אל פינה מרוחקת במוחה.

שיערם היה פרוע והם נראו צעירים מדי לפעילויות כאלה. זה היה חדר המעונות שלה בשנתה הראשונה באוניברסיטה.

"קלייר, אני רוצה להתחתן איתך."

"כן, בטח." היא לא האמינה לו. תכניותיה לא כללו נישואין. אבל סיימון הצעיר התכוון לכל מילה שאמר. עכשיו, כשצפתה בסצנה מהצד, תהתה קלייר מה היה קורה אילו?

"לא, אני רציני. אנחנו יכולים לחכות עד שנסיים את הלימודים, או שאנחנו יכולים לברוח יחד היום. לוח הזמנים שלי פנוי. איך שלך?" הוא העמיד פנים שהוא צוחק, אבל נימת קולו ניחנה ביותר משמץ כנות.

"נעשה את זה בהזדמנות אחרת, טוב?" היא כרסמה את אוזנו. "אני חושבת שאבא שלי עלול להתעצבן אם אני אוותר סתם ככה על שנת לימודים שלמה כדי להתחתן בסמסטר האביב."

"אני רוצה להתחתן איתך, לא לעצור את החלומות שלך. אנחנו עדיין יכולים לסיים את התואר, ואת תוכלי להיות מטאורולוגית מפורסמת." סיימון לא כעס. הוא חייך ברכות והמשיך, "מטאורולוגית מפורסמת העונה לשם קליר ג'ונסון." הוא השתעשע קלות בתנוך אוזנה והניח לה לכרסם את שלו. הם שכבו יחד על אחד הדרגשים במיטת הקומותיים הצרה ההיא ודיברו במשך שעות.

קלייר צפתה וזיכרונות החלו גודשים את הכרתה. סיימון והיא חלקו כל כך הרבה זה עם זו: את חלומותיהם, שאיפותיהם, צרותיהם, כישלונותיהם, תקוותיהם והישגיהם. שום דבר לא עמד בדרכה של ההערצה ההדדית שרחשו זה לזו. הוא היה אהבתה הראשונה והיא הייתה שלו. היא צפתה בשניהם כשיצאו סוף-סוף מהמיטה והחלו להתלבש - מכנסי טרנינג וסווצ'רים של **אוניברסיטת ולפורייזו**. קלייר אספה את שיערה בקוקו.

היא הביטה בתמונה והוכיחה את עצמה: מה עם מקלחת, קצת איפור, מברשת? נראה שסיימון לא הבחין בכל אלה. הוא המטיר עליה מחמאות, חיבק ונישק אותה. הוא אמר לה שהיא נראית יפהפייה ושתה את כל מילותיה בצמא. שניהם היו מאוהבים לחלוטין. הם דנו באפשרויות הקולינריות המובחרות יותר שהציע להם הקמפוס: טַאקוֹ בֶּל, פיצה האט, מקדונלד'ס או וֶונְדִי'ס.

הם נשקו זה לזו בלהט והחליטו פה אחד ללכת לטאקו בל. בלי העמדות פנים. בלי כללים. רק חמימות ורצון אין סופי להיות ביחד. קלייר הביטה בבלגן שהשאירו אחריהם כשעזבו את החדר: בגדים מוטלים על הרצפה, מיטה סתורה, קרטון פיצה ריק ליד פח הזבל. היא הביטה בכל אלה וראתה בית.

הסצנה החלה להתפוגג, דוהה אט-אט לשחור. תחושת האהבה לא נעלמה.

היא חשבה רק: בבקשה, אל תלך. אני רוצה שזה יימשך. אבל משאלתה לא נענתה. החלום נמוג ואיננו.

התמונה התאדתה, החליקה חזרה אל תוך אפלה קרירה. היה לה קר כל כך. היא רצתה שמיכה, משהו, מקור חום כלשהו. בבקשה! היא הייתה מוכנה להתחנן. הקור היה מקפיא כל כך! היא רעדה ללא שליטה.

"קלייר, הרופא אמר שיכול להיות שאת שומעת אותנו כשאנחנו מדברים. קת'רין ואני מדברים אלייך כבר ימים, יותר משבוע. הוא אמר שתתעוררי כשהכאב יפחת ותרגישי מוכנה. בבקשה, תהיי מוכנה בקרוב. החרא הנוזלי הזה שהם מכניסים לך לווריד אולי מזין, אבל את גוועת. קת'רין אמרה לטבח להכין את כל הדברים שאת אוהבת בכל יום, רק למקרה שתתעוררי ויתחשק לך משהו." קולו של טוני נשמע קרוב. היא חשה במצוקתו ובדאגתו.

היא תהתה: אם אפקח את העיניים, הוא יהיה שם? יכול להיות שהוא אמר יותר משבוע? ישנתי יותר משבוע? איך זה קרה? למה היה כאן רופא? היא לא הצליחה להיזכר למה ואיך. היא זכרה רק את הוריה, את סבה ואת סבתה, את אחותה, ואת סיימון. הזיכרונות הללו מילאו אותה תקווה והבטחה, ולמרות הכול, טוני נשמע כאילו הוא זקוק לה.

היא ידעה שהיא חייבת ללכת אליו. היא לא רצתה לאלץ אותו לחכות, אבל הייתה כל כך עייפה וחלשה. אולי תנוח רק עוד קצת לפני שתפקח את עיניה. מישהו ודאי כיסה אותה בשמיכות מפני שנעשה לה חם יותר. היא הרגישה בנוקשות בד שמלתה, שהייתה

בצבע ירוק קצף ים. היא ראתה את עצמה במראה ארוכה. אמילי הייתה לצדה והתבוננה גם היא בבבואתה. הן היו בחדר הלבשה גדול.

"אני מתה עליה!" היא בחנה את קלייר מכל צד. "היא תהיה מושלמת לחתונה שלי!"

"ברצינות, אֶם, את רוצה שאלבש ירוק?" קלייר נשמעה כמתבדחת. היא זכרה שהשמלה לא מצאה חן בעיניה, אבל כמובן שהסכימה ללבוש אותה - זה מה שאמילי רצתה.

"כן. היא פשוט מהממת עם העיניים שלך."

היא צפתה בשתי האחיות והחלה לגעור בעצמה בשנית. הקלייר שראתה נראתה מלאה מדי, ושיערה היה עבה ופרוע. אבל היה ברור שאמילי רואה מישהי שונה בתכלית כששיחקה בשיערה, פיתלה אותו בין אצבעותיה ופטפטה. "עם תסרוקת גבוהה ועגילים ארוכים. ואת יכולה לענוד את השרשרת של סבתא. יש לה תליון פנינה, ואני אענוד את מחרוזת הפנינים של אמא. זה יראה נהדר! היא תהיה המשהו הישן שלי. עכשיו אני רק צריכה למצוא משהו כחול ומשהו שאול. את תהיי יפה כמעט כמוני."

זיכרון השרשרת של סבתא עורר בה משהו עצוב, אבל היא לא הצליחה להיזכר במקור העצבות. נדמה שלא הצליחה להיזכר בדבר, להוציא זיכרונות ישנים.

אמילי, שהייתה מבוגרת ממנה בשלוש שנים, הייתה הכלה, אבל גילמה גם את תפקידה של אם הכלה. אמן הייתה צריכה להיות שם, אבל היא לא הייתה. היה להן רק זו את זו. זאת הייתה חתונתה של אמילי, ובכל זאת, היא הייתה זו שעודדה את קלייר.

היא חייכה אל אחותה, ועיניה הירוקות נצצו. "כן, היית מתה. אני רק רוצה שתדעי שג'ון בעצם אוהב אותי! הוא רצה לספר לך, אבל את יודעת איך זה..."

"מותק שלי, זה לא סוד גדול. הוא באמת אוהב אותך. את אחותו הקטנה."

"כן, אני יודעת. אני צריכה להוריד מעליי את כל המחזרים במקל. בסדר, אני אלבש ירוק, אבל לחתונה שלי אני מתכוונת למצוא לך שמלה בצבע ורוד מסטיק מחריד לחלוטין - הדבר הכי נורא שראית בחיים שלך!" שתי האחיות צחקו. אמילי עזרה לה לפשוט את השמלה, והן המשיכו במסע הקניות שלהן. היו להן כל כך הרבה דברים לעשות לפני החתונה. אבל הן יספיקו הכול, יחד.

הן תמכו אחת בשנייה - בדיוק כמו כשהיו ילדות קטנות והמיץ נשפך. אחרי שהוריהן מתו, זה היה רק שתיהן נגד כל העולם. ג'ון הבין ומעולם לא ניסה להפריע לקשר החזק ביניהן. אפילו לא כשקלייר עברה לגור איתם כשהיו נשואים טריים. שניהם קיבלו אותה בזרועות פתוחות.

קלייר ראתה בחטף את ביתם בטְרוֹי, ניו יורק. לא גדול. יתכן שהמילה המתאימה עבורו היא צפוף. היא ראתה אותו שוב מרחוק ונמלאה רגשות חיבה וחמימות. ג'ון עבד שעות ארוכות, ולאמילי היו מחויבויותיה כמורה, אבל הם עדיין הצליחו לגרום לה להרגיש רצויה ואהובה. היא תהתה לפתע אם הודתה להם אי פעם. היא לא הצליחה להיזכר...

הסצנות דעכו מהר יותר עכשיו. החמימות והכוח התאדו ונעלמו. האפלה שבה ומשכה אותה פנימה. היא ניסתה להימלט מפניה.

השלווה הפכה לקור. היא פקחה את עיניה וראתה אותה. ראתה את האפלה השחורה והקרה נועצת בה מבט. היא התנשפה בחדות ועצמה את עיניה, אבל אז שמעה את הקולות השונים מדברים אליה. "קלייר, את ערה?"

"העלמה קלייר, בבקשה תחזרי אלינו."

טוני דיבר מהר. "היא פתחה את העיניים. ראיתי את זה, רק לפני שנייה." היא חשה בידו על ידה. היא הייתה כה חמימה בהשוואה לקור שאפף אותה. "את יכולה לשמוע אותי?" הוא המשיך לדבר עם קת'רין, "לכי להביא את הרופא. הוא אוכל משהו במטבח. תגידי לו שהיא מתעוררת סוף-סוף." הוא הפציר בה בנימת קול שונה, מלאת ייאוש וחיבה, "קלייר, בבקשה, תפתחי את העיניים."

פרק 21

אתם יודעים מה קורה לרקמת צלקת?
היא הופכת להיות החלק החזק ביותר בעור.

- מייקל ר. מֶנְטֶל

קלייר שאפה אוויר. חזה הרגיש כבד, והיא חשה בכאב עמוק בצדה הימני. היא ניסתה להיזכר. איך הגיעה הנה? היא הרגישה חלשה כל כך. היא ניסתה להניע את ידה ולגעת בידו של טוני, אבל אפילו הניסיון התיש אותה. הייתה לה תחושה משונה בזרועה השמאלית. היא הסבה את פניה כדי לראות מה גרם לתחושה המוזרה בזרועה. הכול היטשטש אל מול עיניה. האור בחדר היה עז כל כך. היא לא הצליחה לראות. טוני הבחין בעיניה הממצמצות ברתיעה, קם מיד ממקומו לצד מיטתה וסגר את הווילונות.

הוא חזר ונטל את ידה. קולו היה רך. "האור היה חזק מדי. סגרתי את החלונות בשבילך. זה יותר טוב ככה?"

היא ניסתה להגיב, אבל לא הצליחה. פיה היה יבש כל כך. היא הניעה את ראשה באטיות רבה ככל האפשר, מנסה לאותת שכן, זה טוב יותר. תנועת ראשה גרמה לה סחרחורת, ואי היכולת לדבר הפחידה אותה. עיניה נעשו לחות. דמעה נמלטה מעינה כשעפעפיה נסגרו. היא התגלגלה במורד לחיה.

"זה בסדר. את לא צריכה לדבר." נימת קולו הייתה אדיבה ואוהבת. "בבקשה, תפקחי את העיניים שוב. כל כך טוב לראות את עיני האזמרגד היפות שלך." הוא אחז בידה בעדינות.

היא פקחה את עיניה והביטה במחט המודבקת לזרועה השמאלית. הוא הסביר, כאילו קרא את מחשבותיה, "ככה אכלת במשך שבועיים כמעט, ואת מקבלת גם תרופות נגד כאבים, כדי שלא תסבלי."

היא החלה להיזכר. היא הייתה ביער. היא חזרה הביתה ואז טוני - אוי, אלוהים!

טוני! הזיכרון גרם לעיניה להיפקח בפאניקה.

היא נזכרה.

קולו של טוני המשיך לדבר, עדין ומנחם. "את זוכרת מה קרה? הייתה לך תאונה."

היא ניסתה לומר, לא, אתה עשית את זה, אבל לא הצליחה.

אולי היה זה היובש בגרונה או זוועת המראות שהחלו מתרוצצים בראשה, אבל היא פשוט בהתה בו כשהמשיך לדבר. "הייתה לך תאונה ביער. כשמצאנו אותך, הג'ינס והמגפיים שלך היו מכוסים בבוץ, וסבלת מפציעות בכל הגוף. נפלת? החלקת? מישהו או משהו פגע בך? סרקנו את היערות. לא מצאנו כלום." הוא נרכן קרוב אליה. "קלייר, כל כך דאגנו לך."

הנוקשות בצווארה מנעה ממנה לסובב את ראשה, והסחרחורת הקשתה עליה למקד את מבטה.

היא שמעה את קת'רין. והיה איתה עוד מישהו. האם זה הרופא?

מי שלא היה, הוא ניצב ממש מולה לפתע. גבר מבוגר יותר עם קול נעים מאוד, עמוק ומעודד. "העלמה ניקולס, אני דוקטור לֶאוֹנַרְד. טיפלתי בך מאז שמר רולינגס מצא אותך ביער. את יכולה לדבר איתי?"

קלייר הרימה את ידה הימנית אל גרונה. התנועה הקלה ביותר עייפה אותה.

"קת'רין, תוכלי להביא לעלמה ניקולס קצת מים בבקשה?" קת'רין מיהרה לעשות כדבריו. היא צפתה בה כשחזרה עם כוס וקש. היא הושיטה אותה לרופא, והא קירב את הקש אל שפתיה. "תשתי לאט; הקיבה שלך הייתה ריקה במשך זמן רב." קלייר החלה ללגום. המים צוננו והרוו את גרונה הצחיח. היא המשיכה לשתות בזמן שהרופא דיבר עם טוני. כל לגימה הרגיעה את גרונה, אבל יצרה קול זמזום שמילא את ראשה. היא ראתה את שפתי הרופא נעות, ראתה גם את שפתיו של טוני, אבל שמעה רק את הזמזום. כשהרחיק את הקש משפתיה, הזמזום פסק.

"בבקשה, זה היה כל כך טוב," דיברה. החדר נאלם דום. כולם פנו להביט בה.

טוני דיבר ראשון. "קלייר, תודה לאל. איך את מרגישה?" הוא נרכן אליה, והיא הבינה שאינה שוכבת במיטתה. זו הייתה מיטת בית חולים. זה נראה הגיוני. היא תהתה איך הצליחה להתיישב. אבל היא לא הייתה בחדר בית חולים, זו הייתה הסוויטה שלה.

"אני מרגישה... אני מרגישה... עייפה... ויש לי קצת סחרחורת." קולה רעד באי ודאות וכאב.

דוקטור לאונרד ביקש מטוני ומקת'רין להניח לו לבדוק אותה ביחידות. קת'רין הסכימה והתכוננה לעזוב את החדר, אבל טוני נשאר ואמר שהוא בטוח שלקלייר לא יהיה אכפת אם יהיה נוכח בבדיקה. היא רצתה להסכים ולומר שהוא יכול להישאר, אבל דוקטור לאונרד הקדים אותה ואמר, "מר רולינגס, אני יודע שאתה זה ששכרת אותי, אבל כרופא, אני צריך לבדוק את העלמה ניקולס ולדבר איתה בפרטיות. אתה מוזמן להיכנס ברגע שנסיים." טוני נעץ בו את מבטו, אבל הרופא המשיך לדבר. "מר רולינגס, היא אינה קרובת משפחה שלך. אנחנו חייבים לאפשר לה מעט פרטיות."

קלייר צפתה בחילופי הדברים וחשבה שטוני יוכל להתמודד עם זה - ולנצח. אבל, במפתיע, הוא לא נאבק, ורק אמר, "אני מצטער, אתה צודק. זה רק בגלל שעבר כל כך הרבה זמן מאז שראיתי אותה ערה. אני לא רוצה לעזוב אותה." הוא קם על רגליו, והוסיף, "אני יוצא. אני אהיה ממש מעבר לדלת. בבקשה, תקרא לי כשתסיימו." הוא נרכן לפנים, נשק למצחה, ועזב את החדר. הרופא דיבר בקול מרגיע וסייע לה לפשוט את כותונת הלילה. היא הרהרה בפיזור נפש בכך שהבל פיו הדיף ריח קפה. היא אהבה קפה. הוא לחץ על צלעותיה ושאל, "זה כואב?"

אחר כך, הוא נגע בפניה, בלחיה, ושאל שוב אם הוא מכאיב לה. הוא בדק את ראשה, נגע בגולגולתה מאחור ומלפנים ומישש את צווארה. לאחר מכן עבר לזרועותיה ולרגליה. לבסוף, הוא עבר לגבה, מפעיל לחץ רב יותר בנקודות מסוימות. קלייר ראתה את עקבות החבורות על פני גופה והרגישה אותן גם במקומות שנסתרו מעיניה. גבה וחזה הסבו לה את הכאב הרב ביותר, ופניה היו רגישים למגע. היא היבטה ברגליה המכוסות סימנים חומים וצהובים, ותהתה אם גם פניה היו במצב דומה. לאחר שסיים את הבדיקה, עזר לה הרופא ללבוש שוב את כותונת הלילה שלה.

"העלמה ניקולס, את צריכה לומר לי את האמת ואת האמת בלבד, את מבינה אותי?"

"כן, אבל אני מרגישה עייפה מאוד."

"בבקשה, ספרי לי מה את זוכרת מליל התאונה שלך."

"דוקטור לאונרד, אני עייפה מאוד, והזיכרונות שלי מעורפלים." ראשה המשיך לזמזם בזמן שדיברה. גרונה יבש שוב. השילוב בין השניים הקשה עליה את הדיבור.

"זה בסדר. תני לי להנמיך את המשענת." הוא לחץ על הכפתור, הנמיך את משענת המיטה, והמשיך לחקור, "עכשיו, בבקשה, ספרי לי מה את זוכרת."

התשישות הכריעה אותה. בטנה החלה להתמרד בפתאומיות כנגד המים ששתתה. היא חשה בבחילה וידעה שהיא עומדת להקיא. "דוקטור אני הולכת להקיא..." היא הזדקפה. הוא תפס את הקערה, והיא הקיאה הכול.

"העלמה ניקולס, זה בסדר. זה נורמלי. הבטן שלך הייתה ריקה יותר מדי זמן."

ההקאה גרמה לה לרעוד, וראשה וצלעותיה פעמו בכאב פתאומי. היא החלה לבכות.

"העלמה ניקולס, משככי הכאבים שלך מפסיקים להשפיע. אני אתן לך עוד, אבל אני רוצה אותך צלולה קודם. בבקשה תספרי לי מה קרה." הוא לא ויתר.

היא הרגישה חלשה, וגופה היה תשוש. היא רצתה לאכול, אבל בטנה סירבה לקבל אפילו מים. הרופא רצה לדעת מה קרה - והיא ידעה. כשעצמה את עיניה וחשה בכאב, היא ראתה את טוני. היא ראתה את זעמו, את חרונו, את סירובו המוחלט להקשיב. היא זכרה כל דקה מחרידה שקדמה להתעלפותה. זה קרה לפני שבועיים, אבל היא עדיין חשה באותם הייסורים.

החולשה המשולבת עם הבחילה הבהירה לה שזה לא עומד להסתיים בעתיד הקרוב. היא רצתה לחזור לחלומותיה, אבל הרופא המתין לתשובה. הוא נתן לה עוד קצת מים, אבל אמר לה לשטוף את הפה ולירוק לקערה, בלי לשתות. הנוזל הפיג את הטעם הנורא בפיה.

היא דיברה לאחר שהיובש פחת. "הלכתי לטיול ביער. אני אוהבת להיות ביער. ירד גשם יום קודם, והאדמה הייתה חלקה בכמה מקומות. לא היו לי שום בעיות בדרך, אבל לא שמתי לב והתחיל להחשיך. צפיתי בשקיעה. אני זוכרת שהיא הייתה ארגמנית ויפהפייה."

היא השעינה את ראשה על הכרית ועצמה את עיניה. דמעות החלו לזלוג בשקט במורד לחייה. דוקטור לאונרד היה נחוש וביקש ממנה להמשיך.

היא הוסיפה לדבר בעיניים עצומות. "אז היה חשוך כשהתחלתי לחזור הביתה. אני זוכרת שהגעתי לקרחת היער, שנמצאת במרחק ארבעים וחמש דקות בערך מהבית. אור השמש - אני מתכוונת, אור הירח - היה חזק. ניסיתי לחזור הביתה. קת'רין חיכתה לי עם ארוחת הערב." עפעפיה היו כבדים ומילותיה בקעו מסורבלות ואטיות. מימיה לא הרגישה תשושה כל כך. היא רצתה רק לישון. בבקשה, אלוהים, התפללה, תן לי לישון.

"העלמה ניקולס, הצלחת להגיע לבית?" אמר הרופא ברכות.

"אני לא זוכרת."

ההחלטה נעשתה. שום טובה לא תצמח לה אם תספר את האמת. למעשה, זו תהיה הפרה ישירה של הכללים שלו. היא לא הורשתה לדון בעניינים פרטיים. היא למדה את הלקח שלה. ראשה, צלעותיה ובטנה דאבו, ומוסר ההשכל הדהד במוחה ביתר שאת. "אני זוכרת שהחלקתי בבוץ. היו שם שורשים וענפים. היה חשוך מאוד מתחת לכל העצים. אני לא

זוכרת מה קרה אחרי זה."

"חשוב לי להסביר לך, העלמה ניקולס, שכל דבר שתספרי לי הוא חסוי לחלוטין. אסור לי לספר שום דבר ממה שאת אומרת ללא הסכמתך." הוא דיבר בשקט. חרף תשישותה הגופנית, היא הייתה נחושה בדעתה. היא ידעה שכל מילה שלהם מוקלטת ומצולמת, ושיתכן מאוד שמאזינים להם מעברה השני של הדלת.

"דוקטור, אני לא בטוחה מה אתה שואל אותי או למה אתה רומז, אבל אני לא זוכרת מה קרה באותו לילה. אולי קיבלתי מכה בראש?" עיניה היו פקוחות לרווחה ונצצו מדמעות. התשישות הייתה נוראה. "בבקשה, מותר לי לנוח קצת?"

עיניה נעצמו והיא שקעה בתרדמה עמוקה.

*

שעות לאחר מכן, היא פקחה את עיניה וראתה את קת'רין. היא החזיקה בידה כוס של שייק הבננה-תות ויוגורט המפורסם שלה. היא אמרה לאישה המודאגת שהיא מפחדת שהמשקה יגרום לה בחילה - כמו שקרה עם המים. קת'רין הסבירה שהרופא הוסיף תרופות נגד בחילה וכאב לעירוי שלה. קלייר שלחה את ידה אל הכפתור כדי להרים את משענת המיטה, אבל טוני הגיע אליו לפני שהספיקה ללחוץ עליו בעצמה. נוכחותו גרמה לה לרעד בלתי רצוני. עיניו לא היו שחורות, אלא חומות בהירות, כמו זמש. הוא נגע בפניה בעדינות. "את צריכה להקשיב לקת'רין. בבקשה, תנסי לשתות את השייק. את צריכה להבריא, וכדי לעשות את זה את צריכה לאכול." היא הביטה בו ותהתה אם ידע על השיחה ה"חסויה" שניהלה זה לא מכבר. הוא המשיך להפציר בה, "בבקשה, קלייר."

היא שתתה מעט, עצמה את עיניה, ונרדמה.

בפעם הבאה שהתעוררה, הייתה הסוויטה שלה עמוסת פרחים. הם היו יפהפיים, וניחוחם חדר אל חלומותיה. במהלך השבועות הבאים, הם הוחלפו תדיר. היא מעולם לא ראתה אותם קמלים. הם נועדו לשפר את מצב רוחה, אבל הזכירו לה בעיקר את בית הלוויות לאחר מותם של הוריה.

היא אפילו קיבלה אגרות החלמה מהירה ממשפחת סימונס, ממשפחת מילר וממשפחת ברונסון. נראה שמזכירתו של טוני, פטרישה, התקשרה לסו והתנצלה בשמה - מסתבר שהייתה עסוקה נורא לאחרונה, ואחר כך באה התאונה ומנעה ממנה להתקשר. היא הוסיפה שקלייר תצלצל אליה אחרי שתחלים.

היא הייתה מאושרת להפליא לגלות שאפילו שכמעט מתה, מראית העין לא נפגמה.

היא החלימה לאט ובהדרגה. דוקטור לאונרד המשיך לטפל בה, ובא לאחוזה בכל יום במהלך השבוע הראשון לאחר שהתעוררה. לאחר מכן, פרקי הזמן שהפרידו בין ביקור לביקור החלו להתארך בהתמדה. הוא מעולם לא שאל אותה שוב על התאונה, אבל לחץ עליה להשתדל להחלים. הוא התעקש שתאכל, שתלך, שתצא החוצה. הוא לא היה היחיד שלחץ עליה. גם קת'רין עשתה כמותו. היא התעקשה שקלייר תאכל, תתקלח ותעשה את שיערה ואת איפורה.

התעקשותם נראתה הכרחית. היא הייתה מבלה את כל ימיה במיטה אם רק היו מניחים לה לעשות כן. הדבר היחיד שרצתה לעשות היה לשוב אל החזיונות שנגלו בפניה כשהייתה

מחוסרת הכרה. למרבה הצער, היא לא הצליחה לעשות זאת.

היא לא הרגישה עצובה. זה לא יהיה תיאור מדויק. היא גם לא הרגישה מפוחדת, והתרופות וידאו שלא תחוש גם כאב. היא פשוט לא הרגישה כלום. במודע או לא במודע, היא מידרה והדחיקה את הכול. שום דבר לא נשאר. היא צייתה לכל דרישותיהם. היא אכלה. היא הלכה - בקושי מסוים בהתחלה. שריריה הפכו מדולדלים תוך שבועיים בלבד, ומשקלה צנח והיה נמוך יותר מאי פעם. היא התקלחה - בהתחלה עם עזרה ואחר כך לבדה. היא הסכינה עם תחינותיה של קת'רין והניחה לה לסדר את שיערה ולאפר אותה. אבל כל פעילות עייפה אותה. השינה הפכה למפלט טבעי ונוח.

האדם היחיד שלא לחץ עליה היה טוני. אבל הוא היה שם כל הזמן, בכל יום. קת'רין אמרה לה שלא מש ממיטתה כשהייתה מחוסרת הכרה. הוא הלך לעבודה עכשיו, אבל חזר מדי ערב. הוא בילה את מרבית זמנו בסוויטה שלה - לפעמים עם המחשב הנייד שלו, לפעמים עם ספר. הוא דיבר אליה ארוכות ותמיד היה נכון להקשיב. הוא ישן לצדה בכל לילה. קלייר ישנה על מיטת בית החולים והוא ישן על מיטה מתקפלת שהובאה אל חדרה. כשחזרה לישון במיטה הזוגית שלה, שאל אותה אם יוכל להצטרף אליה.

היא אמרה, "כן, אבל..."

"אני רק רוצה לישון לידך, אם זה בסדר מצדך."

דוקטור לאונרד לא נתן לה אור ירוק בכל הנוגע לחזרה לפעילות נורמלית. היא סבלה מזעזוע מוח, שהיה הגורם לחוסר ההכרה ולכאבי הראש, אבל הצלעות השבורות היו הבעיה האמיתית. היא לא יכלה לשכב בתנוחות מסוימות. משקלה שלה הסב לה כאב נורא. היא ידעה שמשקלו של טוני יגרום לה ייסורים קשים. היא לא חשבה שיש לה בחירה היכן יישן וזה גם לא שינה לה, למען האמת, כל זמן שיכלה לישון. הוא לא התלונן.

היא קיבלה מתנה לכבוד כל ציון דרך: יציאה מהמיטה בכוחות עצמה, הליכה לאמבטיה לבד, הגעה אל חדר האוכל, או אל החצר האחורית. חלקן היו תשורות סמליות: ספר, יומן, צעיף - שמסתבר שהיה שיא האופנה העונה - וחלקן, כמו המתנה שקיבלה לכבוד ארוחת הערב הראשונה בחדר האוכל, היו מוגזמות לחלוטין. מתנת חדר האוכל הייתה מחרוזת מסע משובצת בשלושה יהלומים - קטן, בינוני וגדול - שהיו אמורים לייצג עבר, הווה ועתיד. משקלם הכולל היה למעלה משלושה קראט. היא הייתה נפלאה, אבל קלייר התגעגעה לשרשרת של סבתה. היא לא הזכירה אותה, אבל זכרה שהייתה אחד מנפגעי ה"תאונה".

נראה שהענקת המתנות הסבה לו הנאה, ולכן נאותה לקבל אותן. מחרוזת המסע לא בישרה טובות. אפילו במצבה השברירי, היא ידעה היטב שהיא לא רוצה באף אחד מהזמנים שייצגה. התכשיטים שנתן לה היו ראוותניים כל כך שקלייר החלה לחשוב עליהם כעל אבזרים בתחפושת. זה הקל עליה לקבל אותם. היא ניסתה להתנהג כאילו תשומת הלב הרבה והמתנות משמחות אותה, אבל הרגישה חסרת כל רגש - בדיוק כמו שהיו אז עיניו. לא נותר בה עוד דבר.

קת'רין ידעה שקלייר אוהבת להיות בחוץ ועודדה את טוני לצאת איתה אל החצר. התפאורה השונה לא שיפרה את מצבה הנפשי. כחול השמיים נעלם על פי רוב, והירוק של האביב והקיץ נמוג כמו עלי סתיו חומים וכמושים המתעופפים ברוח סתווית קרירה. כל

העלים נשרו מזמן והעולם היה אפור. כל מה שנותר הייתה אותה תמונה בשחור-לבן שראתה כשהובאה לאחוזה לראשונה.

יום אחד, בזמן שפסעו לאורכה ולרוחבה של החצר, לבושים מעילים חמים ועטויי כפפות רכות, שאלה אותו, "יש לך מושג מתי החוב שלי ישולם?" היה ברור ששאלתה תפסה אותו לא מוכן. היא צפתה בעיניו המתרחבות. צבען השתנה שוב ושוב עד שהתייצב בסופו של דבר ונותר חום בהיר.

"קלייר היקרה שלי, תראי מה קרה בפעם האחרונה שהיית לבדך - וזה היה ליום אחד בלבד. אני חושב שאת זקוקה לי. אני לא רוצה שיקרו לך תאונות נוספות." הוא עצר רגע ואז הוסיף, "ואת?"

היא זכרה לענות בקול, נענעה את ראשה, השפילה את מבטה ולחשה, "לא."

הם לא דנו בתאונה. הם דנו בנסיעות. המחשבה על לעזוב את האחוזה הפחידה אותה. היא הייתה בטוחה למדי שתוכל להימנע מתאונות אם תישאר בבית. טוני אמר שירצה שתצטרף אליו בנסיעותיו כשמצבה ישתפר. הוא דיבר על שיקגו, ניו יורק, פיניקס וסן פרנסיסקו, כמו גם על יעדים מעבר לים. קלייר שאלה אם תזדקק לדרכון אם יטוסו במטוס פרטי. טוני אמר שידאג שברנט ישיג לה אחד.

*

ביום שבת של אמצע נובמבר, חודשיים אחרי התאונה שלה, הוכרזה קלייר כבריאה מבחינה גופנית. היא התחזקה עם הזמן. החבורות נעלמו, הצלעות החלימו לחלוטין, כאבי הראש הפכו תכופים פחות, והיא יכלה לאכול - למרות שלא היה לה תיאבון. דוקטור לאונרד ביקר באחוזה יום קודם לכן והודיע שעבודתו הסתיימה.

טוני החליט שהם צריכים לצאת לנסיעה במכונית. קלייר לא עזבה את שטח האחוזה מאז תחילת ספטמבר, אבל המחשבה שתצטרך להיכנס למכונית גרמה לה להתקף פוסט-טראומטי.

באותו בוקר, היא לבשה בצייתנות את הבגדים שנפרשו על מיטתה - כמו בכל בוקר מאז שהרגישה חזקה מספיק להתלבש בעצמה. השמש זרחה והטמפרטורה הייתה גבוהה במידה לא אופיינית לגבי נובמבר. היא רצתה לצאת החוצה, אבל כשטוני הודיע שהלקסוס ממתינה בחזית הבית, היא נתקפה פאניקה. תגובתה הייתה מהירה ובלתי צפויה. היא לא רצתה ללכת והחלה לבכות ולרעוד. בפעם הראשונה מאז התאונה, טוני לחץ עליה. הוא לא ביקש, אלא קבע עובדה: הם יוצאים לנסיעה.

זה היה הדבר הטוב ביותר שיכול לעשות. היא הייתה חייבת לצאת, אבל לא הצליחה לחשוב בהיגיון. היא התיישבה על המדרגות הקדמיות וסירבה לקום. לבסוף, טוני אחז בזרועה. היא הגיבה כפי שלא הגיבה מאז ימיה הראשונים באחוזה. כל גופה נמלא ייסורים. היא רעדה ללא שליטה, והתחילה לצרוח. "אני זוכרת הכול! אני יודעת את האמת! אל תיגע בי בבקשה!" העינויים שסבלה התפרצו כשקולה גבר והלך. "אני שונאת אותך! עזוב אותי בשקט!"

הוא הביט בה באי-אמון, והיא נעצה בו מבט יוקד.

צעקותיה גרמו לקת'רין ולסינדי לבוא במרוצה. כשהגיעו, מילותיה הפכו חסרות פשר -

היבבות והיללות הבליעו אותן כליל. היא ישבה על המדרגות רועדת, חובקת את ברכיה, מתנועעת קדימה ואחורה. ייפחותיה שכחו לבסוף והפכו לדמעות שזלגו ללא מעצור. היא לא דיברה כשקת'רין סייעה לה בעדינות לקום על רגליה והוליכה אותה ברוגע אל המכונית.

הם החלו לנסוע בדממה. טוני לא עשה או אמר דבר. הוא נהג והניח לה לבכות. עברו חודשיים מאז התאונה שלה. היא לא בכתה או אמרה מילה מאז, עד שהכול התפוצץ בבת אחת.

דוקטור לאונרד אמר שהיא בסדר, טוני היה סבלני. קלייר ידעה מה רצה, והמחשבה שתיאלץ להיות איתו שוב הפכה אותה משותקת. הוא הסיע אותם לאחו שקט. היא מעולם לא הייתה בו ומעולם לא ראתה אותו בעבר. הוא היה מבודד מאוד. בכייה פסק בהדרגה. הוא עזר לה לצאת מהמכונית בעדינות, אחז בידה והתנצל סוף-סוף. "קלייר, אני מצטער."

היא נשאה את מבטה. עיניו נצצו בחום-בהיר. "אתה מצטער? למה אתה מצטער?"

קולו היה כנה ורווי חרטה. "אני מצטער על התאונה שלך." היא לא הגיבה והסבה את מבטה. הוא המשיך. "כן, אני מודה שמה שקרה באותו לילה היה אני. אני מודה שאיבדתי שליטה, דבר שלא קורה לי בדרך כלל. אני מודה שאני מרגיש נורא, וקת'רין גרמה לי להרגיש גרוע אפילו יותר ממה שהרגשתי בהתחלה. אני מודה שרתחתי מזעם עלייך בגלל המאמר של מרדית' בנקס. לא חשבתי בהיגיון." עיניו נעשו כהות יותר. "בטחתי בך. האמנתי שלא תבגדי בי, ואז - "כתפיו התקשחו ואז התרפו. "קלייר, הייתי נותן הכול כדי לחזור לאותו הלילה ולנהוג אחרת."

הם עמדו ליד המכונית מבלי לגעת זה בזה. משב הרוח בידר קלות את העשב הגבוה והעיף כמה קווצות שיער סביב פניה. ריאותיה נמלאו בניחוח החורף המתקרב. היא צפתה בהבעת פניו כשדיבר. עבר זמן רב כל כך מאז שהרגישה משהו. לפתע, היא מצאה את עצמה נאבקת במערבולת הרגשות המהירה שהחלה להסתחרר בתוכה.

טוני הביט בעיניה, שהיו קרות ומתות עד כה, וניחנו כעת בניצוץ זעיר. "טוני, אני זוכרת. אני זוכרת מה עשית ואמרת. אני זוכרת שאמרת שאצטרך להיות לבדי לכמה זמן כדי שאזכר עם מי מותר לי לדבר ועם מי לא." הוא הנהן. הוא אכן אמר את זה. עיניה נצצו מדמעות.

"זה עדיין עומד לקרות?"

הוא שלח יד לכתפה. הוא התכוון להיות עדין, אבל קלייר נסוגה, מעדה ונפלה ארצה.

עיניו אמרו רוך, אבל היא זכרה זעם. היא לא ידעה מה לחשוב או להרגיש. היה לה קל יותר לא להרגיש דבר. בלבול, חשש, כעס ואימה בעבעו כולם בתוכה. היא הביטה בו והבינה שתערובת הרגשות הללו ניכרת על פניה.

הוא התכופף. "קלייר, בבקשה, תפסיקי." הוא כרע ברך לצדה. "לא, זה לא עומד לקרות. אני לא חושב שאת זקוקה לתזכורות נוספות בנוגע לכללי ההתנהגות. אני טועה?"

היא השיבה, כמעט ללא קול, "לא. לא, אני לא צריכה."

"קלייר, מותר לי לגעת בך בבקשה?"

היא חזרה לרעוד. היבבות שבו לטלטל את חזה. קולו נותר עדין, אבל כעת הדהדה בו גם תקיפות. "את יודעת שאני לא זקוק לרשות ממך. אני יכול לעשות איתך כל מה שאני

רוצה."

עיניה נעצמו כשניסתה להחניק את ייפחותיה. היא הנהנה. היא ידעה היטב שהוא לא זקוק לרשותה.

"אבל הייתי רוצה שתסכימי. בבקשה, מותר לי לגעת בך?"

היא אזרה עוז ופקחה את עיניה. היא הביטה בו, סקרה את הבעתו ואת עיניו. היא עצמה את עיניה שוב והגיבה חלושות, "בסדר."

הוא השתופף לצדה, התיישב על האדמה הקרה והקשה וכרך את זרועו בזהירות סביב גבה. היא ניסתה להסתיר את המתח, אבל לא הצליחה לשלוט בחרדתה. הוא נרכן בעדינות ונישק את שפתיה ברכות. שפתיו הברישו את שפתיה, קלות כמגע נוצה. היא לא נסוגה. קולו הרך לחש באוזנה. "כבר אמרתי לך כמה אני אוהב את הגוונים בשיער שלך?" היא נענעה את ראשה לשלילה. הוא ליטף את שיערה בעדינות.

"אני חושב שאת מדהימה. את כל כך חזקה ואיתנה. לא מגיע לי שתסלחי לי, אבל לך מגיע לשמוע אותי מבקש את סליחתך."

היא לא רצתה להביט בו. רגשותיה היו שבריריים מדי. היא רצתה לסלוח לו.

הוא לא נגע בה, ורק התיישב מולה והביט בעיניה. "קלייר, אני מצטער שפגעתי בך."

היא חשה בדמעות העולות בעיניה כשהתאמצה שלא להסב את מבטה. הוא לקח את ידיה בעדינות. "אני מבקש שתשקלי לסלוח לי יום אחד."

הוא נישק את ידיה.

כשהביטה בעיניו, ראתה בהן את העצבות ואת החרטה. מערבולת הרגשות שהתפרצה באלימות שכזו באחוזה החלה נרגעת בחזה. היא רצתה להעלים את העצבות מעיניו. הוא היה סבלני כל כך. הוא היה עדין כל כך. היא לא סלחה לו, אבל החלה להגיב למגעו. זה התחיל בנשיקות. הוא נישק אותה, והיא החלה להחזיר בנשיקות משלה. אחר כך, היא חשה בחומו כשידיה ליטפו את זרועותיו ואת כתפיו.

הוא החניק את התרגשותו, לא האיץ בה או לחץ עליה, והמשיך לנהוג בה בעדינות ובחמלה.

"טוני, אני מפחדת," הודתה.

"אני מבטיח להיות עדין." למרות שהיו לה כל הסיבות שבעולם לא להאמין לו, היא האמינה.

"אנחנו יכולים בבקשה ללכת הביתה, למיטה נעימה ורכה?" הוא התרומם בשקט ועזר לה לקום.

היא לקחה את היד שהציע לה וחזרה איתו אל המכונית. הפעם, היא נכנסה ברצון. כשעצרו לפני הבית, היא נרכנה קרוב אליו. "אני מאוד רוצה, אבל בבקשה, תהיה עדין."

הוא החנה את המכונית, יצא, פתח עבורה את הדלת ועזר לה לצאת. הם עלו במדרגות המובילות אל דלת הכניסה, אוחזים ידיים. כשפתח את הדלתות, הוא אסף אותה אל זרועותיו. במקום לעלות לסוויטה שלה, הוא נשא אותה לחדר שלו. היא עצמה את עיניה ונשקה לצווארו כשהחזיק בה. ניחוח עורו המעורב במי הקולון שלו היה משכר.

היא מעולם לא נכנסה אל חדר השינה שלו - בכל זמן שהותה בבית. הוא היה גדול, מלכותי כמעט. הקירות היו מכוסים בלוחות עץ דובדבן ובשטיחי קיר צבעוניים, רקומים

ביד. קיר אחד היה מכוסה במסך גדול, ממוסגר כמו תמונה, כמו זה שהיה במשרדו. מיטתו הייתה ענקית: גבוהה ורחבה יותר ממיטה זוגית גדולה רגילה. היו שם אפילו מדרגות שנועדו לטיפוס אל המזרן. הוא הניח אותה בעדינות על המיטה.

היא צפתה בו כשחלץ את נעליה באטיות. הוא פתח את כפתורי הז׳קט שלה והסיר אותו בעדינות, ואחריו באו חולצתה ומכנסי הג׳ינס שלה. הוא הסיר את בגדיו שלו בזמן שעקבה במבטה אחר כל תנועה ותנועה שלו. הוא היה מהמם, ותנועותיו היו אטיות וחושניות. הוא נישק אותה ברכות, גורם לה להישכב על גבה. היא הביטה מעלה, אל התקרה המעוטרת היפהפייה, וחשה בשפתיו נעות במורד גופה. הן השתהו על צווארה ועל שדיה, ועצרו ללקק ולמצוץ את פטמותיה. גבה התקשת והיא הצמידה אליו את חזה.

הוא המשיך לגעת בגופה החמים, לטעום את עורה ולשאוף אל קרבו את ניחוחה.

היא לא ידעה זאת עד אותו רגע, אבל לאחר שהתרגלה להגיע לסיפוק באופן קבוע, היה לה קשה לשאת את היעדרו בחודשיים האחרונים. גופה התעורר לחיים עכשיו וחזר להכרה מלאה עם כל מגע מחשמל שלו. הוא גיפף את שדיה וצבט את פטמותיה בעדינות. כשגנחה באקסטזה, הוא עצר.

”הכאבתי לך? אני מצטער. את רוצה שאפסיק?”

היא התחננה, ”לא, אלוהים, לא. בבקשה אל תפסיק.”

הוא הניח לשפתיו לתעות משדיה אל בטנה השטוחה ואל עצמות ירכיה הבולטות. הוא פישק את רגליה בעדינות ונישק את ירכיה הפנימיות, והיא חששה שתתפוצץ לפני שיגיע אל יעדו הסופי. ואז, החל פיו לעורר באהבה את תשוקותיה. הוא סיפק כל תשוקה שהייתה לה אי פעם וגם כאלה ששכחה מקיומן. הוא נע לאט ובכוונה, חושני ורומנטי, חומל ואוהב.

הוא היה סבלני ומלא חרטה. הוא התענג כשראה אותה מתענגת. עכשיו הגיע תורו לחוות השלכות חיוביות. מעשיו בעבר גזלו את הכול, ופעולותיו בהווה השיבו את הכול חזרה.

פרק 22

הדבר הנפוץ ביותר עלי אדמות הוא לרמות אחרים ולהיות מרומה על ידם.
- יוֹהַאן ג. זוֹיְמֶה

בדלי סיגריות גדשו את המאפרה. סמואל רולס וג'ארד קלוסון ישבו בזמן שניית'ניאל רולס צעד כה וכה. שולחן הישיבות הגדול והמבהיק בקושי נראה לעין בשל ים הניירות שכיסה אותו. הם כבר לא עבדו מהמשרד בניו ג'רזי, מעל מפעל הטקסטיל, כפי שעשו חמש שנים קודם לכן. כעת, הנוף הניבט מהחדר בו נמצאו השלושה השקיף על סִידֵר סְטְרִיט, השוכן בלב הרובע הפיננסי של מנהטן.

"המניה של רולס עלתה בחמש שמיניות נוספות אחרי סחר רציני. השמועות שרצו היום לגבי הדוח הרבעוני תרמו לעלייה," אמר קלוסון. הוא יישר את ז'קט החליפה שלו ונשען לאחור בכיסא העור הנוח.

מסלולו של ניית'ניאל כלל שליחת מבטים תכופים אל הבורסה לניירות ערך והקפה חוזרת של השולחן כדי שיוכל לבחון את מסכי המחשבים אשר הציגו את נתוני המניות העדכניים ביותר. הוא נשף ענן גדול ואפור ושאל את השאלה שהכבידה ביותר עליו ועל סמואל כאחד: "אבל מה יקרה כשיתגלה שהשמועות והמציאות שונות בתכלית?"

"יקרו דברים לא טובים בכלל," חייך קלוסון. "ולכן לא נספר לאף אחד."

סמואל עיסה את מצחו ההולם. "מה זאת אומרת, לא נספר לאף אחד? דוח הרווחים הרבעוני יפורסם מחר. המשקיעים יגלו שההון שלנו הצטמק. ההשקעות האחרונות שעשינו עלו לנו מיליונים."

"מספרים הם יצורים מצחיקים. יש לי כאן עותק של דוח אלטרנטיבי. כל המספרים לגיטימיים לגמרי, אבל המידע מוצג מזווית חיובית." קלוסון חילק להם עותקים. החדר נמלא בשתיקה מעיקה כששני הגברים לבית רולס עיינו בדוח החדש.

"איפה הדוח המקורי?" שאג ניית'ניאל. קלוסון שלף מיד את הניירות המבוקשים מתוך הערבוביה שעל השולחן. מר רולס המבוגר לקח את שני הדוחות והתיישב בכבדות ליד שולחנו. הוא השווה את המספרים, עמוד אחר עמוד. סמואל וקלוסון צפו בזוויות שפתיו המתעקלות לאטן כלפי מעלה. הטלפון צלצל, מפר את הדממה בחדר. במקום לענות, לחץ ניית'ניאל על כפתור האינטרקום. "קוֹני, אמרתי לא להעביר לי שיחות!"

הקול שבקע מהרמקול נשמע מתנצל, "אני מצטערת, מר רולס. זה הקו האישי שלך. אני אטפל בזה בשבילך." הצלצול פסק מיד.

לחיוכו של ניית'ניאל היו השפעות שונות על שני הגברים האחרים בחדר. קלוסון נשען שוב לאחור באנחת רווחה והצית לו סיגריה נוספת. סמואל השתופף בכיסאו ואחז את ראשו בין ידיו. עימות עם אביו בנוכחות קלוסון לא היה רעיון טוב, אבל הוא יהיה חייב לעשות זאת.

כל העסק המזוין הזה מתחיל לצאת משליטה.

פרק 23

קשה לקבוע מהו הרגע המדויק בו מתחילה האהבה;
קשה פחות לקבוע שהיא אכן התחילה.

- הנרי ווֹדְסְוּוֹרְת' לוֹנְגְפֶלוֹ

ראשו נח על זרועו כשהאזין לנשימותיה וצפה בה ישנה. הוויכוח בראשו התנהל מזה שעות. הוא חש בחומה, שאף את ניחוחה ורצה לטעום את שפתיה. קולה של האהבה ניצח.

*

קלייר צפה במקום ההוא שלפני ההכרה, והתקשתה להבחין בין מציאות ופנטזיה. היא לא הייתה בטוחה מה היא מרגישה. ההתגלות באה עם ההבנה: היא אכן מרגישה. עבר זמן רב כל כך מאז שהרגישה משהו. היא הרגישה חמימות וביטחון. מוחה ניסה לשכנע אותה שזה רק חלום, אבל היא זכרה שהרגישה כך עוד לפני שנרדמה. היא שאלה את עצמה, האם זה אמיתי? עורה הרך התחכך בסדיני המשי ונהנה בחמימותם. בהיסוס, היא פקחה את עיניה. ממש מולה, קרוב מספיק כדי לגעת, היה חזהו הרחב של טוני. ושוב צצו בתוכה שאלות: הוא באמת כאן? הוא בדרך כלל עוזב את מיטתה לפני שהיא מתעוררת. למה הוא עדיין כאן? היא התגלגלה על גבה, ראתה את התקרה המעוטרת היפהפייה ותהתה, איפה אני? זה לא החדר שלי.

הוא בירך אותה בקול עמוק וישנוני. "בוקר טוב, קלייר." חיוכו חשף את המנצח בוויכוח הפנימי שהתנהל במוחו: הוא קרן הערצה ואהבה. הוא נרכן קדימה ונשק למצחה.

"בוקר טוב, איך זה שאתה עדיין במיטה?" החדר היה חשוך למדי. "כבר בוקר? חשוך כל כך." העיניים המביטות בה שפעו אור.

"הסתכלתי עלייך ישנה." הוא החליק את זרועו תחת גבה והניח את ראשה על כתפו. זרועו נכרכה בעדינות סביב גופה החמים וכתפו החזקה הייתה לה כרית מושלמת.

"לא כדאי לך לעשות את זה. אני צריכה להתקלח ואני בטח נראית זוועה." היא קברה את פניה בחזו, מניחה לפלומה לדגדג את לחייה. היא שאפה עמוקות. ניחוחו היה משכר.

הוא אחז בסנטרה, הפנה את פניה אליו, ונשק לשפתיה בעדינות. "הסתכלתי עלייך בגלל שאת כל כך יפה. הפנים שלך מושלמים."

קלייר ניסתה להסב את מבטה. עיניו היו בהירות, כנות ואמיתיות. כנותו גרמה לה לחוש שלא בנוח.

"בבקשה, אל תפני את המבט. אני מסתכל עלייך עכשיו וחושב על הפנים שלך אחרי מה שעשיתי לך. אני לא מתכוון להמשיך להעלות את זה כל הזמן, אבל אני רוצה שתדעי כמה אני מתחרט על מה שקרה, ולומר לה כמה מדהימה את. עברת כל כך הרבה. אני לא רוצה ששום דבר כזה יקרה שוב אי פעם."

היא לא יכלה לעצור את הדמעות מלזלוג במורד לחייה. היא רצתה להסתיר את פניה,

אבל הוא אחז בסנטרה בתקיפות. "טוני, אני שמחה לדעת שאתה מצטער. גם אני מצטערת." הוא הרפה מסנטרה, אבל היא הוסיפה להביט בעיניו כשדיברה.

"אני מצטערת על מה שקרה עם מרדית'. באמת שלא אמרתי לה כלום. היא ניגשה אליי. כמו שהיה כתוב במאמר, היינו באותה האחווה באוניברסיטה. לא חשדתי לרגע שהיא כתבת. היא שאלה אם היא יכולה להצטרף אליי. לא רציתי שתעשה את זה, אבל אז חשבתי על הכללים שלך בנוגע למראית עין, והחלטתי שזאת תהיה גסות רוח לומר לה לא. אני מצטערת שעשיתי החלטה לא נכונה."

הוא גלגל אותה על גבה. חזו נצמד אל שדיה החשופים. היא הביטה בפניו, וראתה רק התכהות קלה מאוד בעיניו. תווי פניו הזכירו לה דוגמנים שראתה בפרסומות: עצמות לחיים בולטות וקו לסת חזק.

הוא נעץ בה מבט ארוך כנצח לפני שדיבר. "אני לא יכול להבטיח שלעולם לא אתרגז שוב. ההפך הוא כנראה הנכון, אבל אני מבטיח לעשות כמיטב יכולתי שלא לפגוע בך ככה שוב לעולם. אבל אני צריך שתבטיחי לי משהו בתמורה."

היא הניחה שהוא מתכוון להכרת תודה, וזה לא היה אכפת לה. "מה אתה רוצה שאעשה?"

"אני רוצה שתבטיחי לי שתעשי כמיטב יכולתך לציית לחוקים שלי. שתעשי כמיטב יכולתך שלא לתת לי סיבה לפגוע בך שוב."

"טוני, אני מבטיחה שאעשה כמיטב יכולתי כדי שתתגאה בי, ואני מקבלת את ההתנצלות שלך. אתה לא צריך להמשיך להתנצל." היא הביטה בהבעתו וקראה בה רגשות מעורבים: הכרת תודה, הערצה והקלה.

"כבר אמרתי לך כמה את מדהימה? צפיתי בך עם דוקטור לאונרד חמישים פעמים לפחות. כאב לך כל כך. אלוהים, אפילו מים עשו לך בחילה, אבל התנהגת בצורה מושלמת ועשית אותי גאה כל כך. הקשבתי לתשובות שלך שוב ושוב. אני מבין את הדאגה שלו. הסיפור שסיפרנו לו נראה מפוקפק. פשוט כל כך דאגתי לך כששכבת ככה על הרצפה, ולא הצלחתי להעיר אותך. הייתי חייב להזעיק עזרה מקצועית. כעסתי בגלל מה שחשבתי שעשית. חיכיתי שתחזרי כל כך הרבה זמן באותו לילה, וככל שעבר הזמן הרגשתי נבגד יותר ויותר. איבדתי שליטה."

היא ראתה כנות רבה כל כך בעיניו. הן היו כמו חלון שחשף את נשמתו: חלון שחשבה שאנשים מעטים בלבד זכו להציץ דרכו.

"כשהפסקת לזוז, הבנתי מה קרה, תפסתי מה עשיתי. פתאום, מראית העין הייתה חשובה לי הרבה פחות מלהשיג לך עזרה."

הוא ליטף את שיערה בעדינות. "הייתה לך הזדמנות לספר למישהו מה קורה ומה עשיתי. הגיע לי שתעשי את זה. הגיע לי משהו הרבה יותר גרוע. אבל לא, אפילו במצבך, היית פשוט מושלמת."

הוא הנמיך את פניו אל עצם הבריח שלה. זיפי זקנו הקשים דגדגו את סנטרה. "לא מגיע לי שתסלחי לי, אבל..."

הוא הביט שוב אל תוך עיני האזמרגד שלה, והמשיך, "תודה לך שסלחת לי בכל זאת."

כשהתחיל לנשק אותה, גופה הגיב בצייתנות, אבל מוחה התמקד במצלמות המעקב. היא

ידעה שהן שם. תמדרי. היו לה דברים רבים כל כך למדר. היא נזקקה לתאי מידור גדולים יותר.

היא הרגישה בזקפתו המתחככת ברגלה כששפתיו נעו מצווארה אל עצם הבריח שלה. שדיה התרוממו מעלה בציפייה לחוש בפיו, ופטמותיה התקשו כששפתיו נגעו קלות בקצותיהן. היא השתדלה להחניק את תשוקתה המתפרצת, וביקשה ממנו טובה.

"טוני, אם אנחנו כבר מבקשים דברים, מותר לי לבקש ממך משהו?"

"אני מתכוון לתת לך משהו כאן ועכשיו," אמר בין נשיקה לנשיקה, מתקדם לאטו במורד גופה ומפשק את רגליה בעדינות.

"ואני רוצה את זה," חייכה. היא הרימה את ראשה ופגשה במבטו. "אבל קודם כל, אתה מוכן להבטיח לי משהו?"

הוא נע כלפי מעלה, נשק לשפתיה, ושאל מה היא רוצה שיבטיח.

"אתה צודק, היה הרבה כאב, אבל הדבר שרדף אותי במשך החודשיים האחרונים היה האיום שתנעל אותי בסוויטה שלי. בבקשה, אל תשתמש בכנות שלי כנגדי. אני לא רוצה להיכלא שוב לבד. זה היה בלתי נסבל. אני יודעת שאתה לא חייב, אבל אני מבקשת ממך, בבקשה, תבטיח שלעולם לא תאיים עליי בעונש הזה ושלעולם לא תעשה לי את זה שוב."

"קלייר, אני מבטיח שלא אנעל אותך בסוויטה שלך שוב, ואם כל אחד מאיתנו יקיים את ההבטחה שלו, קיום שתי ההבטחות יהפוך לקל מאוד."

"תודה לך," היא נאנחה בהקלה. הבטחתו הסירה עול כבד מעל כתפיה ואפשרה לתשוקותיה העורגות להתקדם אל קדמת הבמה. "ועכשיו - לא אמרת שאתה מתכוון לתת לי משהו?"

היא הייתה שבויה במבטו. היא הרגישה שלחייה מאדימות ועיניה נמלאות אור. למרות הכול, היא ידעה שהחיוך שהסתמן על שפתיה היה אמיתי, ושהוא נועד אך ורק לגבר שמעליה. כשטוני חייך אליה בתשובה, היא לא יכלה שלא להבחין שהבעתו הייתה שובבית יותר מבעבר. כל גופה רעד בציפייה.

*

ארוחת הבוקר הוגשה בסוויטה שלו. הם אכלו כששיערם רטוב, עטופים בחלוקים רכים ולבנים. תיאבונה של קלייר שב אליה והיא טרפה את האוכל. היא אכלה ביצים, קתלי הודו, טוסט ופירות. היא אפילו חשבה על לביבות תפוחי אדמה ושקלה לומר לקת'רין שהיא אוהבת אותן. קולו הסיט את תשומת לבה מהמזון שעל צלחתה. "יש לי וידוי. אני חושב שאני דוגמה חיה לאחד הכללים שלי." היא אמרה שאין לה מושג למה הוא מתכוון.

טוני הסביר שלמרות שהוא מאושר מתוצאתה של הנסיעה אתמול, זו לא הייתה מטרתו.

היא חייכה והשיבה, "טוב, אני חייבת לומר שמראית העין ..." היא הביטה בשיערו הרטוב ובחלוק שלבש. "...מרמזת אחרת." היא העבירה את בהונותיה במעלה ובמורד רגלו. "התוצאה משמחת גם אותי, אבל מה הייתה המטרה המקורית שלך?"

הוא אמר שרק רצה לגרום לה לצאת מהבית ולנשום אוויר. הוא חשב שכדאי שיצאו מהבית לפחות פעם אחת לפני שיצטרכו לנסוע לאנשהו. קלייר הרהרה ביממה האחרונה. בסדר, הוא עשה גם את זה. "למה? מתי נצטרך לנסוע? ולאן?" בהונותיה הוסיפו לשוטט.

"אם תמשיכי לעשות מה שאת עושה, נאחר." קולו לא נשמע מודאג. הוא הציץ בשעון שליד מיטתו: 11:17 בבוקר. "טוב, אנחנו מוזמנים לארוחת ערב אצל ברנט וקורטני. הם מצפים שנגיע בשלוש וחצי."

היא חישבה במהירות שיש להם ארבע שעות. "באמת שהייתי מעדיפה להישאר כאן, אבל אני מניחה שאין לי ברירה. כמה אנשים יהיו שם?"

הוא אמר שהיא צודקת - אין ברירה. הם בהחלט נוסעים - והוסיף שרק ארבעתם יהיו שם. קורטני ביקשה ממנו להביא אותה אליהם מאז תחילת אוקטובר. הם שלחו לה פרחים ואגרות ברכה, כך שידעו, מן הסתם, על התאונה שלה. קלייר חיבבה את קורטני, והיה ברור שטוני בוטח בהם. היא תוכל לעבור את זה.

היא שבה להתרכז בארוחת הבוקר שלה והוסיפה להרהר בארוחה עם בני הזוג סימונס כששיטוטן של בהונותיה נפסק באחת. היא נשאה את עיניה בהפתעה וראתה אותו על הרצפה, אוחז בכף רגלה.

הוא הכניס את בהונותיה אל פיו באטיות והחל למצוץ אותן. הוא בחן את תגובתה. היא שכחה כליל מארוחת הבוקר ומהביקור הממשמש ובא. ההתנשפות הקטנה שנמלטה מבין שפתיה העלתה על שפתיו חיוך שטני.

היא חשה מיד שהטיפול שזכו לו בהונותיה משלח פעמות קצובות באזורים אחרים בגופה. שפתיו נעו מהאצבעות אל כף הרגל, ומשם נדדו אל הקרסול ובמעלה רגלה. כשפתח את החלוק שלבשה ומשך אותה אליו, גופה כבר המהם בציפייה. הוא עינג אותה בדרכים שעלו על כל חלומותיה הפרועים ביותר.

הם חזרו איכשהו אל המיטה, וטוני ייצב את עצמו מעל גופה הדק והפורח. הוא תבע בקול מחוספס, "קלייר, מה את רוצה?"

היא הביטה בעיניו, שנותרו בהירות וכנות כמקודם. הוא מעולם לא שאל אותה מה היא רוצה. הוא נישק את צווארה וגופה הגיב מיד. גבה התקשת והיא נלחצה אליו, מתחננת ללא קול שלא יפסיק לגעת בה.

הוא המשיך, "אני רוצה לשמוע את זה ממך. בלי שום אילוצים ופקודות. אני רוצה לשמוע מה את רוצה." רצונו שלו היה ברור והתחכך בירכיה.

"אני רוצה אותך," לחשה.

זה לא הספיק לו. הוא רצה יותר. "תאמרי לי מה את רוצה. אני צריך לשמוע שאת רוצה את זה בדיוק כמוני."

"אוי, אלוהים, טוני, אני רוצה אותך." תשוקתה הגבירה את קולה. "אני רוצה אותך בתוכי." גופה היה על סף פיצוץ, והיא התחננה, "בבקשה, בבקשה, טוני, קח אותי."

היא לפתה בחוזקה את כתפיו הרחבות, עיניה נעצמו והוא מילא את משאלותיה. היא רצתה כל פיסה ממנו - כל סנטימטר - ועכשיו היא קיבלה אותו. עכשיו היה תורה לאבד שליטה. גופה הגיב לכל נגיעה שלו ללא מאמץ. היא לא חשבה, והניחה לתאוות הבשרים להשתלט עליה שעה שחילץ ממנה פעם אחר פעם עוויתות מלאות עוצמה. לא היו שום שאלות, הכול נעשה בהסכמה, וקלייר קיבלה בדיוק מה שרצתה, מה שביקשה, והיא עדיין רצתה יותר.

*

טוני נהג לבית סימונס באחת ממכוניות המרצדס שלו. היא נהנתה לנסוע בהן כשישבה במושב האחורי ואריק נהג, אבל התענגה על הנסיעה החלקה והשקטה אפילו יותר כשישבה במושב הקדמי. טוני כיוון את הרדיו לתחנה שניגנה מוזיקה קלאסית. המכונית החמימה, המוזיקה הרכה והנסיעה החלקה כמעט גרמו לה להירדם. היא עדיין לא שבה למלוא כוחותיה, ועיניה החלו נעצמות. קת'רין אמרה לה פעם לא להתנהג כאילו היא עייפה, אבל זה לא היה בכאילו.

טוני העיף בה מבט ואמר, "זה בסדר. למה שלא תשכיבי את המושב? אני אעיר אותך כשנגיע." היא עשתה כדבריו.

הם בילו יפה בחברת ברנט וקורטני. קורטני אמרה לקלייר אלף פעמים שהיא צריכה לעלות במשקל. היא אמרה שהתאונה המצערת ביער הותירה אותה רזה מדי, אבל הוסיפה במהירות, "למרות שאת עדיין יפהפייה." אחרי ארוחת הערב הטעימה, הם עברו לקומה התחתונה וצפו במשחק של הוַוייקִינְגְס והפַּאקֶרְס. התברר שברנט וטוני היו אוהדים של הווייקינגס. קלייר תהתה איך לא ידעה זאת.

קלייר וקורטני פטפטו בזמן ששניהם צפו במשחק והתווכחו עם הטלוויזיה. היה נחמד לדבר עם מישהו אחר. קורטני גרמה לה להרגיש רצויה ובטוחה. היא לא חיטטה, אבל בכל זאת רצתה לשמוע על התאונה ועל תהליך ההחלמה.

נראה שברנט סיפר לה כמה מדוכדך טוני היה. מסתבר שהתקשה להאמין שמשהו כזה יכול לקרות בשטח שלו. היא שאלה אם גילו בסופו של דבר אם מישהו ארב לה ביער באותו יום.

משחק הפוטבול לא הסתיים כפי שהגברים קיוו, אבל מצב הרוח הכללי נותר מרומם למרות זאת. הם לגמו יין אדום ושיחקו קלפים. קלייר לא שיחקה משחק זמן רב כל כך. זה היה ממש כיף. לפני שעזבו את ביתם אחרי השעה אחת-עשרה, חיבקה אותה קורטני ואמרה, "תזכרי שהבטחת לי לאכול." קלייר הנהנה.

"אנחנו כל כך שמחים שאת מרגישה טוב יותר."

טוני הילל את התנהגותה כל הדרך הביתה. הוא גם הודיע לה שיצטרך לנסוע לניו יורק בשבוע הבא, ושזה תלוי בה אם תצטרף אליו או לא. הוא הוסיף שיתכן שלא שמה לב, אבל חג ההודיה יחול ביום חמישי בשבוע הבא. הוא לא היה בטוח שיספיק לחזור הביתה בזמן לחגוג. יתכן שייאלץ להישאר בעיר עד יום שישי. הוא אמר שהיה רוצה שתצטרף אליו, אם היא מרגישה מוכנה לזה.

קלייר ידעה ששני הימים הנפלאים האחרונים סייעו לה להתאושש ולחזור לעצמה. "אני עלולה להזדקק לתנומה פה ושם, אבל אני רוצה לנסוע."

*

היא התאוששה פלאים במהלך השבוע שנותר עד הנסיעה. זה היה כאילו מישהו הסיר מפניה רעלה שחורה. במשך שבועות - אפילו חודשים - העולם כולו נראה לה אפור. פריקת הרגשות המודחקים והבטחתו של טוני תרמו להסרת הרעלה. העצים נותרו עירומים והעשב היה נטול צבע, אבל העולם קם לתחייה שוב.

במקום לישון כדי לצבור כוח, היא החלה להתנועע. בהתחלה, היא הלכה בכל רחבי

הבית, שחתה בבריכה הפנימית ונהנתה מהג'קוזי. היא אפילו העזה להיכנס לחדר הקולנוע, שם אילצה את עצמה לצפות בסרט. זה היה המחזמר הֵיירְסְפְּרֵיי עם ג'ון טרבולטה. היא חייכה. זו הייתה הפעם הראשונה שנכנסה לחדר הקולנוע מאז שטוני הכריח אותה לצפות בסרטי הווידאו.

הם טסו לניו יורק בערב יום שני וצפו בשמיים המתכהים כשפנו מזרחה. אריק הסיע אותם ישר לדירה, וג'ן חיכתה להם עם ארוחת ערב. הנוף הנפלא שנשקף מהקומה השבעים ושש חשף את העיר במלוא הדרה - מנצנצת במיליוני אורות ושוקקת פעילות. הם אכלו בחדר האוכל וצפו במכוניות קטנות נוסעות ברחובות קטנים וצפופים הרחק למטה. באותו לילה הם טיפסו למיטה - מותשים מהנסיעה - וטוני הושיט לה לפתע קופסת קטיפה שחורה. כתפיה שחו. "טוני, בבקשה, תפסיק. אני לא רוצה עוד קופסאות קטיפה שחורות. יש לי המון תכשיטים. אני אוהבת את כולם, אבל אני לא צריכה את זה. אני מרגישה רע שאתה מבזבז עליי כל כך הרבה כסף."

"טוב, קודם כל, הכסף לא מהווה בעיה - במקרה שלא שמת לב, ומה התועלת בכסף אם אני לא יכול להשתמש בו כדי לקנות את הדברים שאני רוצה? חוץ מזה, זאת מתנה מיוחדת."

גבותיה התרוממו.

הוא המשיך, "איכשהו, עם כל מה שקרה בחודשיים האחרונים, עשיתי טעות איומה." היא חששה שהוא מתכוון לתאונה. "תפסתי את זה פתאום כשלקחתי את תעודת הזהות ואת כרטיס האשראי שלך."

עכשיו ידעה למה התכוון. הוא החמיץ את יום הולדתה. "זה בסדר. קיבלתי המון מתנות לאחרונה." היא ניסתה להחזיר לו את הקופסה.

"לא!" קרא. "זה לא בסדר. היה לך יומולדת עשרים ושבע ב-17 לאוקטובר." הוא אחז בידיה המחזיקות בקופסה בתקיפות רכה. נימת קולו התרככה. "המתנות האחרות נועדו לחגוג את ההישגים שלך." ולהשקיט את ייסורי המצפון שלך, הוסיפה קלייר ללא קול. "המתנה הזאת היא לכבוד יום ההולדת שלך."

היא הביטה בקופסה בחוסר אונים. הוא המשיך, "בסדר, אני חתיכת קמצן." הוא חייך חיוך שובב ואמר, "אני ממחזר מתנות."

היא הרהרה באפשרויות שעמדו בפניו - מה הוא כבר יכול לתת לה שוב? עיניה נפערו בתדהמה כשהרימה את מכסה הקטיפה וראתה את השרשרת של סבתה. היא נראתה מושלמת - לא נותרו עליה שום עקבות של התאונה. היא קרנה לעברו, סגרה את המכסה והניחה את הקופסה על שידת הלילה. היא התקרבה אליו, הניחה את ראשה על חזהו ועיניה הירוקות נצצו מדמעות. "אני חושבת שאתה עושה עבודה נפלאה בלגרום לי להרגיש טוב יותר. לפעמים אני תוהה איך הגעתי הנה." העייפות גרמה לראשה להלום. היא עצמה את עיניה והניחה לדמעות להרטיב את עורו. החומות שהציבה סביבה קרסו והמסכה הוסרה מפניה. "אני יודעת שאני כאן בגלל שאני והחוב שלי שייכים לך. לפעמים אני מרגישה ככה, אבל בפעמים אחרות אתה גורם לי להרגיש מיוחדת." היא נמסה אל תוך חיבוקו האוהב. מילותיה הפכו אטיות כשהעייפות גברה עליה. "אני כבר לא יודעת אם אתה מנצל אותי, או שאכפת לך ממני, אבל אני יודעת למה אני מקווה."

הוא האזין לה בשקט.

"אני רוצה שתדע שזה לא התחיל ככה, אבל אני מוכנה לעשות מה שתבקש, לא בגלל החוב שלי, אלא בגלל שאני רוצה שתהיה מאושר." היא לא יכלה לתת לו מתנות בקופסאות קטיפה שחורות. היא יכלה לתת לו רק את עצמה.

*

הוא נשק לשיערה ושאף לקרבו את ניחוחה המעורב בתרסיס שיער ובושם. הוא הצמיד את גופה הרך לשלו והשיב, "תודה שאת עושה אותי מאושר." הוא ליטף את כתפה המשיית וידע שהוא רוצה אותה - את כל-כולה.

היא מלמלה אל תוך חזהו. "תודה שתיקנת גם את השרשרת שלי." נשימתה הפכה קצובה תוך שניות והיא שקעה בשינה.

טוני הביט בראשה המתרומם וצונח עם כל נשימה שלו. "שאלוהים יעזור לי, כמה שאכפת לי ממך." הוא הצמיד אותה קרוב יותר לגופו בעדינות, והסיט את שיערה ברכות מפניה המלאכיים. הוא ראה אותה ישנה, שלווה ובוטחת, והמחשבה להעיר אותה כדי שתספק את צרכיו התפוגגה במהירות. הוא חיבק אותה בזרועותיו, עצם את עיניו והצטרף אליה בשינה.

פרק 24

האהבה פורצת כמו קרני השמש אחרי הגשם.

- וויליאם שייקספיר

בוקרו של יום שלישי המה פעילות. טוני יצא מוקדם לפגישות שלו, ואריק הסיע את קלייר לספא כדי שתוכל לחדש את הגוונים בשיערה. היא בקושי יצאה החוצה במהלך החודשיים שחלפו מאז שצבעה את שיערה לראשונה. היא הייתה זקוקה לשמש או לתוספת צבע בלונדיני כדי לשמר את התוצאה המקורית. היא לא עמדה להיחשף לשמש בעתיד הקרוב, אבל שפופרת הצבע עשתה את העבודה טוב לא פחות. היא הסכימה לצבוע את שיערה ולעשות את ציפורניה, אבל סירבה לקבל טיפולים אחרים. המחשבה שמישהו ייגע בה במהלך עיסוי עוררה בה אי נוחות גדולה.

אחרי שסיימה את חובותיה בספא, ביקשה מאריק להחזיר אותה אל הדירה. היא נחה עד שטוני חזר בערב. הוא הודיע לה שיש להם תכניות לערב של יום המחרת. הוא גם שאל אם יצאה לקניות. היא הסבירה שהעדיפה לחכות לו בדירה כי הייתה עייפה וראשה כאב. היא הוסיפה שהיא חושבת שהטיסה התישה אותה.

תשובותיה לא ריצו אותו, אבל הוא לא התלונן או התווכח.

*

בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום רביעי, החלה קלייר להתכונן לקראת הערב המצפה לה. היא לא ידעה מה תכנן או לאן הם הולכים: הוא רק אמר לה להיות מוכנה בחמש בערב. בליל אמש, הוא בחן קצרות את הבגדים שקת'רין ארזה עבורה והכריז ששום דבר שהביאה איתה לא יתאים. הוא רצה שתלבש משהו מיוחד, בגד חדש לחלוטין שתבחר בעצמה.

המשימה שהטיל עליה גזלה את מרבית שעות היום. היא יצאה מוקדם בבוקר והלכה למנהטן, לסוֹהוֹ ולאפר איסט סייד. העבודה הקשה השתלמה בסופו של דבר. היא הצליחה. למעשה, היא מצאה תלבושת חדשה מושלמת, ועוד כמה פריטים נוספים. היא החליטה שגזרתה הדקה יותר בעקבות התאונה מחייבת מכנסיים, מכנסי ג'ינס וסוודרים חדשים. היא סירבה לחשב את הסכום הכולל של הוצאותיה. טוני ידע כמה בזבזה אם רק יעיף מבט במחשב שלו, אבל זה לא הדאיג אותה. הוא אהב כשבזבזה כסף. הקניות הפכו קלות בהרבה, כי אריק היה בסביבה ואסף את החבילות שלה. התלבושת שקנתה לכבוד הערב כללה שמלת משי-קרפ שחורה בעלת שרוול אחד שכיסה את כל הזרוע. היא מצאה אותה בבוטיק קטן ומיוחד בסוהו. נעלי העקב המעוטרות בפפיון מבית וַלֶנְטִינוֹ שקנתה בנוֹרדְסטְרוֹם התאימו לה בצורה מושלמת. ארנק הערב של קייט ספייד ומעיל הצמר הארוך מסאקס השלימו את התלבושת. המוכרת המליצה שתגרוב גרביונים בשל הטמפרטורות הקרירות של חודש נובמבר. היא הראתה לה גרביונים שהגיעו עד אמצע הירך, וקלייר

ידעה שמצאה דרך לכסות את רגליה מבלי להפר את הכללים של טוני. החביב עליה מבין כל הפריטים האחרים שמצאה היה סוודר קשמיר רך להדהים בצבע ורוד חיוור. היא חשבה שהוא יהיה מושלם להתכרבלות בבית עם ספר ביום חורף קר.

היא תפסה שחשבה על ביתו של טוני כעל "הבית", והגילוי בלבל אותה. היא החליטה להניח לזה וזהו. כמו שהוא עצמו אמר: התנהגותה בשיקגו הובילה להשלכות מסוימות. היא הייתה זקוקה לו כדי שימנע ממנה להיקלע לתאונות נוספות. זה לא היה נתון לוויכוח. היא גם ידעה שיש דברים הרבה יותר גרועים מהתכרבלות עם ספר ליד האח בסוויטה שלה, לבושה בסוודר הקשמיר שלה ובמכנסי ג'ינס נוחים. היא עשתה כמיטב יכולתה למדר. מאמציה גרמו לאש שבאח, לספר ולסווצ'ר להיראות מושכים במיוחד.

טוני נכנס לחדר השינה כשעמדה לפני המראה בחלוק משי שחור וסידרה את שיערה. היא ידעה שביקר במשרדיו שמחוץ לאיווה אך ורק באמצעות האינטרנט במשך תקופת ההחלמה שלה. הוא שלח את טימותי לסגור כמה עסקאות בשמו, אבל נוכחותו האישית הייתה עדיפה בהרבה. יש דברים שצריך לטפל בהם באופן אישי. ממצב רוחו המרומם, היא הסיקה שהעסקים התנהלו לשביעות רצונו המלאה.

היא סיימה לאסוף את שיערה בסיכות והייתה שקועה בתלתול הקצוות כשקרב אליה ונשק לצווארה מאחור. נשיקתו הציתה להבה מידית בתוך-תוכה. על אף שיומה העמוס אפשר לה רק תנומה קצרה, נשיקתו עוררה את כל חושיה.

"ערב, טוב, קלייר. אני משער שהיה לך יום קניות מוצלח?"

היא דיווחה בשמחה שנחלה הצלחה ואפילו מצאה כמה פריטים נוספים.

חיוכו הפגין את אישורו. "אני לא יכול לחכות לראות מה בחרת ללבוש הערב."

היא צפתה בהשתקפותו כשנכנס לחדר ההלבשה כדי להתכונן למקלחת שלו. שניות לאחר מכן, חלציה התהדקו כששב אל החדר, עירום לחלוטין. עיניהם נפגשו לרגע במראה. נראה שדעתו הוסחה מהמקלחת. הוא נע לעברה, כרך את זרועותיו סביבה ותחב את ידיו הגדולות מתחת לחלוק שלבשה. הוא ליטף את עורה הרך, קירב את שפתיו לצווארה ולחש, "את חושבת שמקלחת משותפת תגרום לשיער ולאיפור שלך נזק בלתי הפיך?" הוא הוסיף ללחך את צווארה.

היא שאפה את ניחוחו המשכר כשזיפי סנטרו גרמו לה לצמרמורת בזרועותיה וברגליה. "אני חוששת שכן," ענתה בקול רפה.

"אז אולי נדחה אותה להזדמנות אחרת?" ידיו לא צייתו למילותיו והמשיכו לשוטט על פני גופה.

"או ... שנוכל לדחות את התכניות שלך?" היא עצמה את עיניה, השעינה את ראשה על חזהו ועיסתה את זרועותיו החזקות. היא הסתובבה להביט בו וחייכה למראה תגובתו הברורה לקרבה ביניהם. היה ברור שנוכחותה משמחת אותו מאוד.

על אף שקולו המחוספס הדהד באוזניה בלבד, הוא הצליח לשלח פעימות ציפייה בכל גופה. "אוי, אלוהים, הייתי רוצה לעשות את זה, אבל יש לנו מספיק זמן לדברים האלה. הערב, יש לי תכניות מיוחדות בשבילך." הוא נסוג לאחור באטיות, אבל לפני שהסיר את ידיו ממנה, אמר, "בינתיים, את נראית מדהים. אני חושב שאני אוהב את התלבושת הנוכחית שלך יותר מאת זו שקנית."

חלוקה נח בתלולית משיית על הרצפה. לחייה הסמיקו והיא חייכה בביישנות. "כבר נובמבר. אני חושבת שיהיה לי קר ללכת ככה ברחובות ניו יורק." קולה שיקף את עליזותו.

"יכול להיות, אבל אם זה תלוי בי, הולך להיות לך בדיוק ההפך מקר."

הוא נישק אותה ממושכות ונעלם בחדר האמבטיה. היא ניערה את ראשה, לבשה שוב את החלוק והידקה אותו בחוזקה. היכולת שלו לעורר את כל גופה בבת אחת, כאילו לחץ על כפתור נעלם כלשהו, הדהימה אותה לחלוטין. היא ניסתה להתרכז בנשימות סדירות ולחזור לתסרוקת שלה, אבל מחשבותיה נדדו שוב ושוב אל החדר הסמוך, תועות אל המקלחת הלוהטת ואל הקצף החלקלק המכסה את גופו.

כשחזר אל החדר, כבר הייתה לבושה. הוא נעץ בה מבט ממושך. "אני חושב שאת נראית מהממת." הבעת פניו לא עלתה בקנה אחד עם מילותיו. הוא הרים את אמרת שמלתה, ואצבעותיו מיששו את קצות הגרביונים החדשים שלה. חיוכו התרחב. "אלוהים! מה הדבר הבא שהם ימציאו? טוב מאוד." הוא נשק לשפתיה קלות.

קלייר חייכה. הוא היה צפוי כל כך. טוב, לפעמים, לפחות.

כשהגיעו אל הכניסה לבניין, הלימוזינה כבר המתינה להם, חמימה ומוכנה להרפתקה שלהם. אריק נהג. הם התיישבו, והיא שאלה אותו על תכניותיהם. הוא הסכים לומר רק שהתחנה הראשונה שלהם היא ארוחת ערב. אוויר הלילה הקריר והחריף יצר גבישי כפור על החלונות. הם גרמו לאורות העיר לנצנץ ביותר שאת. זה נראה כאילו הם מהבהבים במקצב קבוע, ועוצמת הבזקי האור חיקתה את מהלך המוזיקה שבקעה מהרמקולים החבויים.

בהתחשב בתנועה, לא לקח להם זמן רב להגיע ליעדם: מלון קראון פלאזה בְּרוֹדְוֵויי, בלב מחוז התיאטראות של ניו יורק. הם נכנסו למלון וטוני הוביל אותה אל הבְּרַאסֶרְיֶה 1605, מסעדה יפהפייה והומת אדם. המארחת ליוותה אותם מיד לשולחן רומנטי עם נוף מהמם של טַיימס סְקְוֵור. נראה שבניגוד לקלייר, המלצר ידע היטב מה לוח הזמנים שלהם לאותו ערב, ושירת אותם ביעילות יוצאת מגדר הרגיל. טוני הזמין בקבוק יין, אישר את טעמו, והמלצר מזג להם שתי כוסות. הם נהנו מצדפות צלויות נפלאות שהוגשו כמתאבן, ואחר כך עברו לסלמון אטלנטי צרוב למנה עיקרית. קלייר חשבה שהאוכל נפלא. כל חושיה כמו קמו לתחייה לאחרונה, והיא החלה להעריך שוב מזון משובח. היא נהנתה מהארומה שעלתה מהצלחות שהונחו לפניה והתענגה על הטעמים והמרקמים השונים. טוני צפה בה, מרוצה בעליל.

מצב רוחו שעשע אותה. הוא נראה שונה, בצורה חיובית. הוא דיבר הרבה, אבל לא על שום דבר מסוים. היא שאלה מתי יחזרו לאיווה? והוא ענה שיצטרך להיות נוכח בכמה פגישות ביום שישי, ולכן יוכלו לטוס בערב שישי, או לחכות עד שבת. קלייר התעצבה למחשבה שלא תחגוג עם קת'רין את חג ההודיה. היא הייתה שמחה לבלות את החג עם ג'ון ואמילי, אבל ידעה שעדיף שלא תבקש. קת'רין הפכה לבת משפחתה הקרובה ביותר. היא קיוותה שיש לה מישהו לבלות עמו את החג.

טוני לא הסכים לחשוף את יעדם הבא. הם היו ברובע התיאטראות, ולכן הניחה שהם בדרכם לראות הצגה. הוא חייך, אבל סירב לומר לה איזו. אחרי ארוחת הערב, אריק הסיע אותם לתיאטרון בְּרוֹדְהֵרְסְט. על השלט התנוססו המילים "הסוחר מוונציה בכיכובו של אל

פאצ'ינו". קלייר שמעה שזאת אחת ההצגות החמות בעיר. מובן שהיו להם מושבים מדהימים. היא מעולם לא הייתה מעריצה גדולה של שייקספיר, אבל שקעה לחלוטין בהצגה תוך דקות ספורות. היא צחקה ובכתה. כל השחקנים שיחקו להפליא, ונשאו אותה לעולם אחר למשך שעתיים תמימות. היא חוותה קשת רגשות סוערים והייתה מוכנה לחזור אל הדירה.

אריק המתין להם כשיצאו מהתיאטרון. טוני לא שאל אותה לאן תרצה ללכת עכשיו. היא הניחה שהם נוסעים לדירה, והופתעה כשאריק פנה לכיוון אחר. הם נסעו צפונה, לרחוב חמישה ותשע, ואריק עצר בשדרה השביעית, בסמוך לסנטרל פארק.

האוויר הקר והחריף עורר אותה כשיצאו מהלימוזינה החמימה וטיפסו על הכרכרה הרתומה לסוס שהמתינה להם. הנהג התכונן כראוי למזג האוויר הקר וצייד אותם בשמיכות, ואריק הביא להם כפפות וצעיפים. הם התכרבלו יחד תחת השמיכות כדי להתחמם, החזיקו ידיים והביטו בפארק היפהפה שאורות האירו את שביליו ואת חלק מהעצים. הסוס הגדול והחזק משך את הכרכרה לאט וביציבות. הלמות פרסותיו הקצובות סיפקו רקע נעים לשיחה שניהלו. אפיהם ולחייהם האדימו בשל האוויר הקר. הם התכרבלו, דיברו ונהנו מהאווירה הרומנטית להדהים.

הוא אחז בעדינות בידה העטויה בכפפה, ודיבר בכנות אוהבת. "קלייר, את יודעת שיצאתי עם הרבה נשים."

היא אמרה שקראה על כמה מהן.

"היו כאלה שרצו לצאת איתי אך ורק בגלל הכסף שלי, ואני מודה שניצלתי את העובדה הזאת." היא הייתה מרוכזת לחלוטין בדבריו.

"את יודעת שאני אדם פרטי מאוד. יש מעט מאוד אנשים שראו את האני האמיתי שלי. יש כל מיני סיבות פסיכולוגיות שגרמו לי להיות כפי שאני. הן כנראה נובעות מזיכרונות ילדות טראומטיים, אבל העבר הוא העבר, והסיבות לא משנות. הדבר היחיד שמשנה הוא שבניגוד לרבים משותפיי וממכריי, את פגשת את טוני האמיתי."

המחשבה הזו גרמה לה לחוש אי נוחות קלה.

"יש בי צדדים שצריך לדכא. למען האמת, לא ניסיתי לעשות את זה מעולם כי זה פשוט לא הטריד אותי מספיק, אבל אני מנסה עכשיו, ואני מאמין שזה אפשרי."

היא המשיכה להאזין לו. עיניו החומות והרכות אחזו במבטה כשהוסיף לדבר, "קלייר, אתמול בלילה שאלת אם אכפת לי ממך. אם לומר את האמת, כשחתמנו על ההסדר המקורי בינינו, מעולם לא התכוונתי שזה יקרה, אבל אין שום ספק שזה קרה."

היא ראתה משהו חדש בהבעתו, משהו שלא זיהתה.

הוא שאל, "ואת? אכפת לך ממני? את נהנית להיות איתי?"

היא שקלה את תשובתה. כנות הייתה המדיניות הטובה ביותר, ולא משנה מה יהיו ההשלכות. "טוני, באמת אכפת לי ממך. אני רוצה שתהיה מאושר, והייתי מוכנה לעשות כל דבר כדי לגרום לזה לקרות. בערב כמו הערב, או אפילו כשאנחנו מבלים ערב שקט בבית, אני נהנית להיות איתך."

היא חייכה. "...יותר מסתם נהנית."

עיניה הירוקות נצצו באוויר הקר. "אבל, אם להיות כנה לחלוטין, יש זמנים שבהם אני

לא נהנית להיות איתך. יש זמנים שבהם אני רוצה שתתרחק ממני, או להתרחק ממך בעצמי." היא שמרה על קשר עין וצפתה בתגובתו.

הוא חייך ונרכן קרוב יותר. נשיקתו הייתה עזה ומלאת תשוקה. זו לא הייתה התגובה שציפתה לה. ההקלה הימממה אותה והיא נישקה אותה בחזרה בלהט.

כשהתנתק ממנה, קולו שפע כנות. "את האישה המדהימה ביותר שפגשתי. יש לי סגני נשיא, נשיאים ויושבי ראש שמעולם לא חוו אותי כמוך. לאף אחד מהם לא היה את האומץ לענות לשאלה הזאת בכנות כמו שאת עשית." היא התנשפה בהקלה.

"הכוח והנחישות שלך היו הדבר שהרתיח אותי, אבל הכוח והנחישות האלה גם גרמו לי להתאהב בך."

יתכן שלא הייתה צריכה להיות המומה, אבל כך היה. הוא אמר שהוא אוהב אותה. היא הייתה מרוכזת לחלוטין בדבריו, אבל המונולוג הפנימי שגעש במוחה כמעט והחריש כליל את מילותיו: אוהב, באמת? הוא באמת אמר כרגע שהוא אוהב אותי? ואני אוהבת אותו?

"קלייר, התנסיתי בחיים בלעדייך אחרי התאונה שלך. אני לא רוצה לחזור על זה, אבל אני גם רוצה שתחליטי בעצמך. הלילה, אני רוצה להציע לך שתי אפשרויות: אחת מהן היא החירות שלך. את יכולה לעזוב הלילה ולראות את החוב שלך כמשולם. או"

הוא הוציא טבעת יהלום מכיס מעילו. "שתסכימי להתחתן איתי ולבלות את שארית חייך יחד, לא מתוך מחויבות, או בגלל הסכם מחייב חוקית, אלא רק מפני שאת רוצה להיות איתי."

לבה פעם במהירות, וריאותיה התרוקנו מאוויר לרגע. היא בהתה בו ובטבעת. אורם של פנסי הרחוב חשף את יופיו של היהלום היחיד. הוא היה מוקף במסגרת יהלומים עדינה, ויהלומים נוספים עיטרו את חישוק הפלטינה. היא מעולם לא ראתה תכשיט יפה כל כך, וטוני הגיש אותו לה. ראשה הסתחרר. היא ידעה שהיא צריכה לענות, לדבר, לומר משהו, אבל המילים הכזיבו אותה.

הוא המשיך, "אמרת לי אתמול להפסיק עם הקופסאות השחורות, אז הוצאתי אותה מהקופסה." הוא חייך. "אפשר לראות אם היא מתאימה?"

היא הנהנה והושיטה את ידה שמאלית. טוני חייך כשהסיר את הכפפה הצמרירית וענד את הטבעת על אצבעה הרביעית. היא שמחה לפתע שהסכימה למניקור ההוא.

"נראה שהיא מתאימה." הוא הביט בעיני האזמרגד שלה. "אבל עדיין לא ענית לשאלה שלי. את רוצה להמשיך לענוד אותה ולהישאר איתי? תסכימי בבקשה להיות קלייר רולינגס?"

היא שקלה את האפשרויות העומדות בפניה. הוא היה מסוגל להיות הגבר הרומנטי ביותר בעולם. הוא היה נדיב להפליא בכל הנוגע לכספו, הן כלפיה, והן כלפי מטרות פילנתרופיות רבות. הוא היה המאהב המדהים ביותר שהיה לה. היא לא חוותה מעולם שיאים חושניים כמו אלה שידעה איתו. הוא היה האדם היחיד שיכלה לשוחח עמו בחופשיות. הוא ידע עליה הכול, מפני שהייתה לו גישה למידע הפרטי שלה, אבל - וזו הייתה המילה שרדפה את מחשבותיה - אבל הוא היה מסוגל להיות גם אפל, מרושע, אכזרי, שתלטן וסאדיסטי.

"אני כל כך מופתעת..." היא נרעדה. "...אתה באמת מבקש ממני להתחתן איתך?"

הוא חייך וחיכך את אפו באפה. "כן, יקירתי, כל הערב הזה היה הקדמה להצעת הנישואין

שלי. צפיתי בך, איתי, בציבור, עם חבריי הקרובים ביותר, ואני רוצה שתהיי לצדי תמיד. אני אוהב אותך."

שוב, ויכוח פנימי: אהבה? הוא שוב השתמש במילה הזאת. אהבה. ואני אוהבת אותו? אני חושבת שכן. מתי זה קרה? אלוהים, היא חייבת לחשוב על זה. זה קרה מהר מדי, היא צריכה לשקול את הדברים ברצינות.

"בבקשה," הפצירה, "בבקשה, תן לי לחשוב על זה. אני מבטיחה שאענה לך בעוד רגע."

הוא חיכה בסבלנות. הכרכרה נעה ביציבות באוויר הלילה הקר. היא ראתה את הבל נשימתה כשהביטה בידה ובו. היא חשבה על סבלנותו בזמן שהחלימה מפציעותיה, נזכרה בכך שהסתכן בחשיפה פומבית עם דוקטור לאונרד, חשבה על הרגשות המתעוררים בה בכל פעם שנכנס לחדר. זה לקח קצת זמן. הם נשענו לאחור בכרכרה. היא הניחה את ראשה על כתפו וחשבה. הוא לא אמר מילה ולא לחץ עליה; רק חיכה ואחז בידה בעדינות.

היא יכלה להחליט לעזוב, ואז מה תעשה? תחזור לאטלנטה. האם הדירה שלה עדיין ממתינה לה? הוא חיכה. היה בו צד שהפחיד אותה, אבל, איכשהו, המחשבה על חיים בלעדיו הפחידה אותה אפילו יותר. היא זקוקה לו. הוא אמר לה את זה. וחשוב מזה, היא אהבה אותו. היא באמת אהבה אותו. איכשהו, במהלך שמונת החודשים האחרונים, הוא הפך לכל חייה. היא לא הצליחה לדמיין את עולמה בלעדיו.

לבסוף, היא ענתה, "שאלוהים יעזור לי. כן, טוני, אני אתחתן איתך." הוא כרך את זרועותיו סביבה ונישק אותה ברכות. כששפתיהם נפרדו, התוודתה, "גם אני אוהבת אותך."

היא ראתה את עיניו מתנוצצות ואת אורות פנסי הרחוב משתקפים בהן. היא יכלה ללכת לאיבוד לנצח במבט הזה שלו. הכרכרה המשיכה לנסוע בפארק והיא נצמדה אליו, השעינה את ראשה על כתפו והביטה שוב בידה השמאלית.

קולו קטע את הדממה. "אם הטבעת לא מוצאת חן בעינייך, אנחנו יכולים לבחור לך אחרת. היא מטיפאני. אנחנו יכולים ללכת לשם ביום שישי ולהחליף אותה."

"אוי, לא! אני מתה עליה, וחוץ מזה, אתה בחרת אותה. היא מדהימה. אני פשוט כל כך מופתעת." מחשבה חלפה במוחה. "קת'רין יודעת שזה מה שתכננת?"

הוא אמר שחשדה, אבל ציין שלא חלק את תכניותיו עם איש מפני שלא ידע מה תאמר.

"אני אף פעם לא נכנס לפגישה מבלי לדעת מה יהיו התוצאות שלה. תמיד התכוננתי לכל מצב. אבל הלילה לא הייתי בטוח. שאלת על החוב שלך לפני כמה חודשים. חשבתי שאולי תעדיפי ללכת."

הוא נרכן אליה ונשק לשיערה. "אני לא יכול לתאר לך כמה אני שמח שלא עשית את זה. אני יודע שגם קת'רין תהיה מאושרת."

כשהכרכרה שבה אל השדרה השביעית, אריק המתין להם עם הלימוזינה. טוני עזר לה לרדת והוביל אותה אל המכונית. הוא אמר לו, "ארוסתי ואני מוכנים לחזור לדירה."

"כן, אדוני. ברכותיי, מר רולינגס, ואיחוליי גם לך, העלמה קלייר."

באותו לילה, לאחר שעינג אותה יותר מכפי שחשבה שאפשרי, החלה קלייר להרהר במציאות חייה החדשה: היא מתחתנת, ומשמעות הדבר היא חתונה.

"אני לא יודעת איך מתכננים חתונה עם מישהו כמוך."

"מישהו כמוני?"

"אתה יודע למה אני מתכוונת. זאת לא תהיה חתונה ממוצעת. אתה אנתוני רולינגס. אנחנו לא יכולים לצאת לארוחת ערב בלי שיצלמו אותנו. החתונה תהפוך לאירוע חדשות לאומי."

הוא גיחך. "יקירתי, לכן המציאו את מארגני החתונות. נשכור את הטובים ביותר. הם יטפלו בכול."

זה עודד אותה. היא תהתה: אם החתונה תהיה אסון, האם זה לא יחשב לכישלון בפומבי?

"דרך אגב ..." הוסיף, "...מה דעתך על חתונה בחג המולד?"

מחשבותיה החלו דוהרות. "בחג המולד? בעוד קצת יותר מארבעה שבועות?"

"אני לא יכול לחכות שתהיי אישתי: גברת אנתוני רולינגס."

היה ברור שהוא נחוש בדעתו. היא חשה בבחילה המתעצמת במעמקי בטנה והשיבה, "אני חושבת שתצטרך לשכור את מארגני החתונות הכי טובים בעולם."

היא ניסתה לישון, אבל החרדה הכרוכה בתכנון חתונה תוך ארבעה שבועות גרמה לה להרגיש כאילו היא נחנקת. היא שכבה לצד ארוסה וניסתה לחשוב בהיגיון על כל מה שקרה. אולי היא צריכה למדר גם עכשיו. כל דבר בתורו: חתונה, קבלת פנים, שמלה, ושושבינה ראשית. "טוני, אני רוצה שאמילי תהיה שושבינת הכבוד שלי."

הוא כבר כמעט נרדם, וקולו נשמע מרוחק. "נוכל לדון בזה מחר. לילה טוב."

"לילה טוב."

פרק 25

זוהי הסגולה הנפלאה ביותר של חג ההודיה:
הוקרת תודה הנובעת מאהבה.

וויליאם ס. סקית'

הם דיברו על החתונה עד שעות הבוקר המוקדמות. אחר כך, קלייר נרדמה שנית וישנה היטב עד תשע. היא הרגישה שהיא לבדה במיטה הגדולה, ומבטה התמקד בידה השמאלית. טבעת אירוסים מרהיבה התנוססה על אצבעה הרביעית. היא חייכה והרהרה בפלאי המציאות. זה לא היה חלום. היא באמת מתחתנת עם אנתוני רולינגס. היא לא הניחה לעצמה לחשוב עליו במונחי רגש וחיבה עד אתמול בערב. היא ידעה שהיא מרגישה כלפיו כל מיני דברים, אבל לא אפשרה לעצמה לעסוק בזה. אבל כשהוא אמר שהוא אוהב אותה, הסכר נפרץ. היא חשבה על רגשותיה ועל געגועיה אליו בכל פעם שנסע. נזכרה כמה היא נהנית לדבר איתו, כמה הוא גורם לה להרגיש מיוחדת וכמה הרבתה לחשוב עליו כשלא היה לצדה. לתדהמתה הגדולה, היא הבינה שהיא אוהבת אותו באמת ובתמים. היא לא הצליחה לעצור את החיוך. הגילוי היה מדהים כל כך!

היא התעטפה בחלוק עבה וארוך וירדה למטה, אל חדר האוכל. הניחוח העשיר שאין לטעות בו של קפה טרי מילא את נחיריה כשהתקרבה ועורר את חושיה. ג'ן המתינה לה. טוני לא היה שם. כששאלה עליו, הודיעה לה ג'ן ש"מר רולינגס נמצא במשרד שלו. העלמה קלייר, אם יורשה לי? איחוליי הכנים."

"תודה לך, ג'ן. אני מצטערת שאת צריכה לעבוד בחג ההודיה," אמרה בזמן שג'ן מזגה לה קפה.

"זה בסדר, העלמה. אני מצפה בכיליון עיניים לאורחים שיגיעו אחר הצהריים לארוחת הערב. אנחנו מארחים כאן לעתים נדירות בלבד."

"אורחים? אני מצטערת. יתכן שמר רולינגס הזכיר את זה, אבל שכחתי בגלל כל ההתרגשות של האירוסין. את זוכרת מי מצטרף אלינו לארוחת חג ההודיה?"

"אני מצטערת. אני חוששת שהוא לא ציין את שמותיהם. אני יודעת שהם שניים, ושהם אמורים להגיע באחת וחצי." היא שכנעה את קלייר לאכול מאפין ואשכולית. אחרי ארוחת הבוקר, היא הלכה לדלת משרדו של טוני ושמעה אותו מדבר. למרות שהייתה ארוסתו עכשיו, חשבה שלא יהיה חכם להפריע לו במשרד. יתכן שכמה כללים עומדים להשתנות, אבל היא ידעה שאם זה יקרה, יהיה זה הוא שיחליט אלו חוקים ישתנו ומתי.

היא חזרה לחדר השינה שלהם, התקלחה, ושמחה מאוד שקנתה בגדים חדשים. אם היא אמורה להיות בת הלווייה המושלמת בארוחת ערב בחברת עמיתים עסקיים, אין ספק שתעשה עבודה טובה הרבה יותר בבגדים המתאימים היטב למידותיה.

היא בחרה במכנסי צמר שחורים ובסוודר ורוד מנִיֶמן מַרְקוּס. למגפיים השחורים שהחליטה לנעול היו עקבים גבוהים - טוני לא יראה גבוה כל כך לצדה. היא הרהרה

בחולמנות בגרביים צמריריים ובסוודר החדש שלה. הפיכתה לגברת רולינגס תלמד אותה כל מה שצריך לדעת על מראית עין נאותה.

למעשה, היא כבר למדה את השיעור הזה בתור קלייר ניקולס.

היא החליקה את שיערה והתפעלה מהגוונים החדשים, הבהירים אף יותר מקודם. הצבע הערמוני המקורי בלט מספיק כדי להוות ניגוד נאה, אבל שיערה בהחלט היה עכשיו בגוון בלונד-קרמל. על אף שקת'רין ארזה רבים מתכשיטיה החדשים, היא רצתה לענוד את השרשרת של סבתה ואת עגילי העיגולים שטוני הביא לה מאירופה. היא נענעה את ראשה כשנזכרה בסצנה ההיא בגנים, שנראה כאילו קרתה לפני זמן רב כל כך. ברגע שהייתה לבושה לחלוטין, התרגעה על המיטה והניחה למחשבותיה לנדוד.

אני עומדת להינשא לטוני. אני עומדת להינשא לו בעוד ארבעה שבועות. אולי אוכל להעלות שוב את הנושא של אמילי אחרי ארוחת הערב. איפה נתחתן? את מי נזמין? לפתע, המחשבה על חתונה קטנה ונחמדה בחוץ לארץ, שרק שניהם נוכחים בה, נראתה אטרקטיבית במיוחד.

מחשבותיה נדדו מהחתונה אל חג ההודיה. היה לה קשה להאמין שהחג אכן חל היום. היא הגיעה לביתו של טוני בעשרים למרץ, ועכשיו היא עומדת לשבת לסעודת חג ההודיה בחברתו ובחברת כמה מעמיתיו. אחר כך תתפנה לתכנון החתונה שלהם!

היא הניחה למחשבותיה לתעות אל חגי ההודיה של ימי ילדותה. הם בדרך כלל הלכו לביתם של סבא וסבתא, וסבתא הכינה את כל המאכלים המסורתיים. היא זכרה שעזרה לסבתה ולאמה לאפות עוגות פאי. בחג ההודיה הם אכלו בדרך כלל פאי דלעת, פאי תפוחים ולפעמים גם פאי פקאן. תמיד היה הרבה יותר מדי אוכל. היא המשיכה לאפות את עוגות הפאי אפילו כשגרה עם אמילי וג'ון, ועזרה לאחותה עם כל יתר הבישולים. חלק ממנה רצה לרדת למטבח ולהציע לעזור, אבל היא ידעה בחוש שזה לא יהיה הולם.

קלייר הייתה שקועה לחלוטין בזיכרונות כשטוני נכנס אל חדר השינה, לבוש במכנסיים ובסוודר גולף בצבע בורגנדי שהחמיא מאוד לכתפיו הרחבות ולחזהו המוצק. הוא לבש חליפה לעתים קרובות כל כך, והיא נהנתה לראות אותו במשהו שאיננו ז'קט ועניבה. הוא חייך והתקרב.

"בוקר טוב, ארוסתי," הוא נשק לשפתיה. "איך את מרגישה היום?"

היא הזדקפה. "בוקר טוב לארוסי. אני מרגישה טוב. פשוט חשבתי על חגי ההודיה שחגגנו כשהייתי קטנה. גם אתם אכלתם את כל המאכלים המסורתיים כשהיית קטן?"

הוא התיישב לידה על קצה המיטה ועיניו האפילו. "קלייר, אל תדברי על העבר. העתיד לפנינו, בואי נביט קדימה."

"אני מצטערת, אני מניחה שסתם שקעתי בזיכרונות." היא נגעה בזרועו. "טוני, מי בא לאכול איתנו?"

"קודם כל, אני רוצה להגיד לך..." קולו התחדד מרוב התרגשות. "דיברתי בטלפון כל הבוקר. פטרישה עומדת ליצור קשר עם שלי. הן יפרסמו הודעה פומבית על האירוסין מחר. חוץ מזה, קבעתי לך תור בבוטיק כלות אקסקלוסיבי מאוד במנהטן כדי שתוכלי למצוא לך שמלה. הם מצפים לך - גברת אנתוני רולינגס לעתיד. הם להוטים לשרת אותך בכל דרך שתרצי." הוא נשק לשפתיה והוסיף להביט בעיניה במבט השוקולד שלו. "אני רוצה שתקבלי

את חתונת החלומות שלך ואת שמלת החלומות שלך. פטרישה תבחר גם מארגני חתונות שייפגשו אותנו כשנחזור לאיווה. חג המולד יוצא השנה ביום שבת, אז החתונה תתקיים ב-18 לדצמבר. אני מקווה שלא אכפת לך, אבל בגלל שהחתונה תתקיים בעוד שלושה שבועות בלבד, החלטתי לערוך אותה באחוזה. ככה לא נצטרך לדאוג למקום ולאבטחה. אנחנו רק צריכים להחליט כמה אורחים להזמין ואיפה בדיוק לערוך את הטקס ואת קבלת הפנים. דיברתי עם קת'רין. היא מאושרת, והיא ביקשה ממני לא לשכוח להגיד לך את זה."

היא הרגישה מוצפת במידע - כל כך הרבה פרטים! היא השעינה את ראשה על הכרית ועצמה את עיניה. "אולי הכול קורה מהר מדי."

הוא לא אמר דבר, אבל היא ראתה את השינוי בהבעתו כשפקחה את עיניה ונגעה בזרועו.

"טוני, זה לא שאני לא רוצה להתחתן איתך. אני רוצה, אבל שלושה שבועות - זה נראה חפוז כל כך."

הוא אסף אותה אל זרועותיו. "אני מבטיח לך שכסף יכול לעשות הכול. אל תדאגי בקשר לזה. אנחנו נתחתן ב-18 לדצמבר, וזה יהיה מדהים."

"אני רק דואגת שאאכזב אותך."

"קלייר, זאת החתונה שלך. אני רוצה שתהיי מאושרת. אני גם יודע שעדיין לא חזרת לעצמך לגמרי. אני פשוט לא רוצה שתתישי את עצמך. פשוט תיהני מכל הדברים שהכסף שלך יכול לקנות ותסתכלי על החתונה קורמת עור וגידים מבלי שתצטרכי לנקוף אצבע. היא תהיה מרהיבה."

"הכסף שלי לא יכול לקנות לנו אפילו מסטיק."

הוא צחק ונשק לה. "יקירתי, בעוד שלושה שבועות ויומיים תוכלי לקנות מפעל מסטיקים שלם אם זה מה שתרצי. אני רוצה שנחלוק בכל מה שיש לי. יהיה לך כל מה שתרצי עלי אדמות."

קלייר נאבקה במשמעות המלאה של מילותיו. "טוני, אני לא רוצה את הכסף שלך. לא עשיתי שום דבר שמצדיק את זה שאקבל חלק מההון שלך. אני שמחה לקבל את השם שלך. אני לא צריכה יותר."

"אהובתי, עשית יותר מכפי שאת יכולה להעלות על דעתך, ואני בטוח למדי שעוד תעשי אפילו יותר." הוא נרכן לנשק אותה, וידיו פתחו בחוסר סבלנות את כפתורי מכנסיה.

"האורחים לא צריכים להגיע?"

"הם לא יגיעו לפני אחת וחצי. אני בטוח שנוכל להספיק, אפילו כמה פעמים, עד אז." אמר בחיוך מרושע והסיר את מכנסיה. הוא פישק את רגליה, פשט את הסוודר שלבש ופתח את מכנסיו. היא צפתה בחיוכו המפתה ובחזהו הגברי המתרחב בנשימות ציפייה קצובות. ניחוח מי הקולון שלו חדר אל נחיריה, והיא ידעה שתוכל לטעום אותו על צווארו אם יתכופף.

"אבל, טוני - " הוא הצמיד את אצבעו לשפתיה.

"ששש. יש לי רעיונות טובים יותר בשביל השפתיים היפות האלה."

*

הם יצאו מחדר השינה יחד קצת לפני השעה אחת וחצי. כשהתקרבו למדרגות, זקף טוני את

קומתו ואמר, "אני בטוח שאת מבינה, אבל אני עומד לומר את זה בכל זאת, רק כדי לוודא שהכול ברור לחלוטין. זה שאנחנו מאורסים לא אומר שמותר לך לחשוף מידע פרטי."

קלייר הביטה בעיניו ותהתה מה הוא מעלה בדעתו שתאמר לעמיתיו. "אני מבטיחה לך שזה ברור לי לגמרי."

הם המשיכו ללכת אל המדרגות הראשיות. קולות מהוסים הגיעו מחדר האורחים למטה. "עכשיו, תגיד לי, את מי אני עומדת לפגוש?"

בזמן שדיברה, הקולות הפכו ברורים יותר, ועיניה הפכו רטובות בבת-אחת. היא הביטה בטוני. "אלה באמת הם?"

הוא אחז בכתפיה בעדינות. "כן. הזמנתי אותם כדי להפתיע אותך לכבוד חג ההודיה, אבל עכשיו יש לך חדשות גדולות אפילו יותר לחלוק איתם."

"מותר לי לספר להם על האירוסים?"

הוא חייך. "כמובן. לא אמרת שאת רוצה שאמילי תהיה שושבינת הכבוד שלך?" היא רצתה לרדת בריצה או לצעוק, אבל אחיזתו בידה התהדקה. "קלייר, אל תפרי את הכללים שלי."

"אני מבטיחה שלא אעשה את זה," השיבה, ופסעה בצייתנות לצד ארוסה.

כשסוליות נעליהם נגעו ברצפת השיש, פנו ג'ון ואמילי להביט בהם. הם התפעלו מהנוף הנשקף מחלונות חדר האורחים. בני משפחתה נראו בדיוק כמו שזכרה: ג'ון היה גבוה, בעל שיער בלונדיני כהה ועיניים כחולות שובבות, ואמילי, עם השיער החום של משפחת ניקולס, מסופר בתספורת שובבה וקצרה, ועיניה הירוקות והנוצצות של קלייר. היא רצה לאחותה וחיבקה אותה.

"לא ידעתי שאת באה. זאת הפתעה נהדרת. אוי, אמילי, כל כך טוב לראות אותך!" היא חיבקה גם את ג'ון. "וג'ון! בוא, אני אציג אתכם בפני אנתוני."

אמילי אמרה לה שטוב לראות אותה, אבל ג'ון והיא החליפו מבטים מודאגים. היא נראתה שונה כל כך. אבל הם לא הפגינו את דאגתם והחליפו דברי נימוסין. "אנתוני, זאת אחותי, אמילי. אמילי, זה ארוסי, אנתוני רולינגס." טוני קרן קסם כשלחץ את ידה של אמילי.

"נחמד מאוד לפגוש אותך, מר רולינגס." נראה שאמילי תפסה אט-אט את משמעות דבריה של קלייר. היא בחנה את אחותה במבט שואל, ואמרה, "רגע, אמרת, ארוסי?"

קלייר המשיכה לדבר. "ואנתוני, זה בעלה של אמילי, ג'יסי, ג'ון ואנדרסול. ג'ון, תכיר בבקשה את ארוסי, אנתוני רולינגס." שני הגברים לחצו ידיים והחליפו מילות ברכה.

אדיב מתמיד, טוני אמר, "בבקשה, אנחנו עומדים להיות בני משפחה. תקראו לי אנתוני."

קלייר חייכה וארבעתם התיישבו לפטפט לפני הארוחה. ג'ן נכנסה אל החדר והציעה מתאבנים ומשקאות. קלייר הראתה לאמילי את טבעת האירוסין שלה וסיפרה להם על הצעת הנישואין הרומנטית של טוני בסנטרל פארק. ג'ון ואמילי היו חסרי מילים, אולי המומים. טוני היה קשוב מאוד, אחז בידה של קלייר, הניח את ידו על כתפה או על ירכה שעה שדיברה - נזהרת שלא לחשוף שום פיסת מידע אסורה או אישית מדי.

במהלך הארוחה, גילתה קלייר שאמילי ניסתה להשיג את טוני לקראת יום הולדתה. היא לא ידעה מה עוד לעשות. לא הייתה לה שום דרך להשיג את אחותה, והיא ראתה תמונות

של שניהם במגזינים שונים. נראה שלא קל להשיג את אנתוני רולינגס באימיילים או בטלפונים. אחד מהאימיילים ששלחה הגיע אליו לבסוף לאחרונה, והוא התקשר. הוא הזמין אותם לאכול איתם ארוחת ערב בניו יורק במהלך אותה שיחת טלפון, שהתקיימה לפני שבוע בערך.

קלייר התנצלה על התנהגותה הבלתי מתחשבת. היא אמרה שהייתה צריכה להתקשר יותר. היא אמרה שלא היה לה רגע דל מאז שהתחילה לעבוד עם טוני. אבל הדבר החשוב הוא שהם ביחד עכשיו. היא שאלה את אחותה ואת גיסה אם הם מתכוונים לחזור הביתה לטרוי, או שיישארו ללון בעיר. ג'ון אמר שהם החליטו לבלות קצת זמן בעיר. אחרי הכול, הנסיעה הביתה לוקחת שלוש שעות.

טוני הפתיע את קלייר בפעם השנייה באותו רגע. הוא אמר, "טוב, אמילי, לקלייר יש מחר תור בבוטיק כלות במנהטן. אני בטוח שהיא תשמח אם תצטרפי אליה. תוכלו לבחור שמלה ביחד."

היא ניסתה שלא לנעוץ בו מבט והסתכלה על אמילי. "כן, אני אשמח שתצטרפי אליי, אם אין לכם תכניות אחרות."

אמילי הביטה בג'ון. "מובן שאשמח לעזור לך."

"אמילי," אמרה קלייר. "הייתי רוצה גם שתהיי שושבינת הכבוד שלי. תסכימי לעמוד לצדי בחתונה שלנו?"

"את רוצה? כמובן שאשמח להיות השושבינה שלך." קולה של אמילי ניחן בהתלהבות זהירה. "אבל, לא אמרת שהחתונה תהיה ב-18 לדצמבר?"

כן. זאת עוד סיבה למצוא סיבה בהקדם האפשרי." קלייר חייכה לאחותה. "אני מקווה שיהיו להם שם כמה שמלות שושבינה נפוחות בוורוד מזעזע." אמילי צחקה.

מזווית עינה, היא הבחינה בהבעת אי האמון שלבשו פניו של טוני. היא פנתה לארוסה וחייכה. "זאת בדיחה ארוכת שנים. אמילי הכריחה אותי ללבוש שמלה ירוקה לחתונה שלה. מאחר שוורוד הוא הצבע האהוב עליי, איימתי עליה שכשאתחתן, אכריח אותה ללבוש את השמלה הנפוחה ביותר שאוכל למצוא, בצבע ורוד מסטיק מזעזע."

הוא נשף אוויר בהקלה וחייך. היה ברור ששמח לגלות שהתבדחה.

כשגמרו לאכול, הזמין טוני את ג'ון לסלון, כדי שיוכלו לצפות יחד במשחק הפוטבול של ארבע אחר הצהריים. הוא שאל את האחיות אם ירצו להצטרף אליהם, אבל אמילי אמרה שהיא מעדיפה לדבר עם אחותה. טוני נשק לה לפני שעזבו את החדר. הנשיקה נראתה מתוקה מאוד, אבל קלייר ראתה את האזהרה בעיניו.

ג'ן מזגה להן קפה ופינתה את השולחן. קלייר ואמילי ישבו ליד השולחן, שתו קפה וניסו להתעדכן זו בחייה של זו. ברגע שנשארו לבדן, ידעה קלייר שהשיחה עומדת להפוך קשה יותר.

לאמילי היו המוני שאלות. איך קרה שאחותה הקטנה, מטאורולוגית מאטלנטה, מוצאת את עצמה פתאום מאורסת לגבר העשיר ביותר בארץ? איך הם נפגשו? איפה היא גרה? למה לא שמרה על קשר? למה היא רזה כל כך? למה השיער שלה בלונדיני? אם החיים האלה באמת מוצאים חן בעיניה - משרתים וצוות עובדים גדול שעושה בשבילך הכול בבית? הרי תמיד אהבה כל כך לבשל. והיא אומרת שלא בישלה היום. למה? איזה מין גבר

הוא אנתוני? למה הם מתחתנים בחיפזון כזה? היא בהיריון? הוא לא מבוגר ממנה בהמון שנים? היא אוהבת אותו בכלל?

קלייר עשתה כמיטב יכולתה להיות חמקנית. היא ענתה על שאלות אחדות כלאחר יד, והשיבה על אחרות בפירוט רב יותר. אבל היא הדגישה שהיא אכן אוהבת אותו. זה לא התחיל ככה. בהתחלה, היו אלה יחסי עובדת-מעביד בלבד. טוני מסוגל להיות גבר נפלא: נדיב, רומנטי ועדין. היא גם אמרה לה שהוא אדם פרטי מאוד והפצירה בה שלא לדון בשום פרט מחייהם עם התקשורת, או עם כל אחד אחר. היא לא הבינה בהתחלה כמה פולשנית וחסרת רחמים עלולה להיות התקשורת, אבל החיים לצד טוני לימדו אותה את הלקח הזה.

היא חזרה על בקשתה. "בבקשה, אמילי, לא בשביל טוני, אלא בשבילי. בבקשה, אל תחלקי שום פרט על חיינו עם אף אחד."

אמילי אמרה שהיא מבינה. היא שמחה מאוד לראות אותה מאושרת ונרגשת כל כך לקראת החתונה, אבל משקלה הטריד אותה. היא רזה מדי. ומה לגבי המטאורולוגיה? האם היא מתכננת לעבוד שוב במקצועה?

מטר השאלות עייף אותה. ניסוח התשובות הזהיר שנכפה עליה הכאיב לה. היא רצתה לשמוע על אמילי וג'ון עכשיו.

אמילי סיפרה לה על ג'ון, על החברה שעבד בה ועל ההוראה. היא דיברה גם על כמה מחבריהם בטרוי ובאלבני - אנשים שקלייר הכירה כשחיה איתם. היא אפילו הזכירה כמה חברים מאינדיאנה. קלייר צחקה כשנזכרה בסיפורים מימי ילדותן. השמות שאמילי העלתה השתייכו לאנשים שלא חשבה עליהם שנים. מחשבותיה נדדו אל רשימת המוזמנים לחתונה שלה. היא תהתה אם יש לה את מי להזמין מלבד אמילי וג'ון. היא נזכרה במרדית' כשחשבה על חבריה מהאוניברסיטה. היא ידעה שהאחרונה לא חשבה שלראיון הגנוב שלה יהיו השלכות מרחיקות לכת כל כך, אבל זה לא שינה את העובדות. אולי עדיף שלא תזמין חברים מימי הקולג'.

האחיות הצטרפו לגברים כשחשבו שהמשחק מתקרב אל קצו. הסתבר שטעו. העניינים בדיוק התחממו על המגרש. שני הגברים עודדו את הסֵיינְטְס. קלייר תהתה איך ג'ון וטוני יסתדרו. שניהם היו גברים בעלי רצון חזק מאוד. טוני היה רגיל להיות הזכר הדומיננטי היחיד בחדר. למרבה המזל, נראה שג'ון נהג בו בכבוד. אחרי הכול, הוא היה אנתוני רולינגס.

קלייר אהבה את ג'ון וכיבדה אותו. מאז שאביה וסבה מתו, הוא הפך לראש המשפחה; חלק בלתי נפרד ורב השפעה מחייה. עכשיו, כשראתה אותו ליד טוני, שקלה מחדש את ההירכיה שנחקקה במוחה. טוני היה גדול וגבוה יותר, והקרין ביטחון עצמי רב יותר מג'ון.

שניהם צעקו על המסך כשהסיינטס חזרו להוביל ונותרו פחות משתי דקות לסיום המשחק. דממה השתררה בחדר כשנדמה שהמשחק יוכרע בתיקו. הבועט של דאלאס החמיץ את הבעיטה, ושני הגברים קפצו על רגליהם והריעו יחד. היא נמלאה שמחה כשראתה את שניהם מאוחדים בצורה כזו. אחרי המשחק, ישבו ארבעתם לפני האש החמימה באח ונהנו מהנוף הנפלא של העיר ומהקינוח המצוין. קלייר לגמה מהקפה שלה וויתרה על הקינוח. אמילי סיפרה לטוני בהתלהבות על עוגות הפאי הנהדרות שקלייר נהגה לאפות בעבר. היא

אמרה שתמיד הייתה טבחית ואופה מעולה. נראה שטוני מתעניין מאוד במידע החדש.

הם שוחחו על תכניותיהם למחר. טוני היה צריך לעבוד, וג'ון הסכים באדיבות להישאר במלון ולהשלים קצת עבודה בעצמו. טוני הסביר שאריק, הנהג שלהם, יביא את קלייר למלון שלהם כדי לאסוף את אחותה. אמילי הציעה שתיקח מונית לבוטיק הכלות ואמרה שזאת לא בעיה, אבל קלייר וטוני התעקשו. העניין סוכם. קלייר תגיע להַיַיאט ריג'נסי בתשע בבוקר. הן צריכות להיות בבוטיק בעשר.

אחר כך, שאל טוני אם הוא וקלייר יוכלו להצטרף אליהם לארוחת ערב ביום שישי, מפני שהם עומדים לחזור לאיווה בשבת בבוקר. קלייר הבינה פתאום למה היה מעורפל כל כך בנוגע ללוח הזמנים שלהם בניו יורק. ג'ון ואמילי הסכימו.

לפני שעזבו, חיבקה אמילי את קלייר כאילו היא מפחדת להרפות ממנה. "התגעגעתי אלייך כל כך. נשארנו רק את ואני. בואי לא נפסיק לדבר שוב." עיניה הירוקות זרחו בכנות.

עיניה של קלייר החלו דומעות. היא רצתה לומר דברים רבים כל כך, אבל ידעה שהיא חייבת להישאר חמקנית. לפני שהספיקה לדבר, טוני התערב, "אמילי, החתונה בעוד שלושה שבועות. אני מתערב שכבר לא יהיה לך כוח לשמוע מקלייר אחרי זה!" הוא צחק, וכולם הצטרפו אליו.

הוא הציע להם שאריק ייקח אותם בחזרה למלון, אבל ג'ון סירב בנימוס. ג'ן הביאה להם את מעיליהם והם עזבו. כשהדלת נסגרה אחריהם, קלייר נפנתה להביט בו. "תודה רבה! המון תודה לך. זה היה חג ההודיה הכי טוב בעולם. אני לא מאמינה שהפתעת אותי ככה."

הוא חייך, אבל היא ראתה את האזהרה בעיניו. "אחותך חקרנית מאוד."

היא הסכימה איתו. "אני יודעת, כואב לי הראש מלנסות לחשוב על תשובות הולמות כל הזמן."

הוא נשק ללחיה ואמר, "יקירתי, כדאי שתקחי אספירין ותלכי לחדר השינה. אני אעלה בקרוב. יש לי כמה עניינים דחופים שאני חייב לטפל בהם במשרד שלי."

"בסדר גמור," הגיבה בצייתנות. היא פנתה למטבח כדי להודות לג'ן על כל העבודה הקשה, ואמרה לה שהעריכה מאוד את כל מה שעשתה כדי להפוך את חג ההודיה שלהם למיוחד כל כך. נראה שהמחווה נגעה ללבה באמת ובתמים. היא החלה לעלות במדרגות, וחשבה על האחוזה ועל מצלמות האבטחה המשוכללות בה. בטנה התכווצה כשתהתה האם העניינים הדחופים שתבעו את תשומת לבו של טוני כללו צפייה בשיחה שלהן בחדר האוכל. היא אמרה לעצמה שאם זה אכן כך, אין לה מה לדאוג. היא לא הפרה את הכללים שלו.

פרק 26

אחותך חולקת עמך את זיכרונותייך כילדה ואת חלומותייך כאישה בוגרת.

- אנונימית

ביום שישי בבוקר, טוני יצא מוקדם כדי שאריק יספיק להסיע את קלייר ואת אמילי לבוטיק. בדרכה למלון של אמילי, שקעה קלייר בהרהורים אודות ארוסה. היא כבר ישנה כשהצטרף אליה במיטה בליל אמש. היא זכרה במעומעם שנישק אותה וכיבה את האורות. יכול להיות שלא צפה בסרטוני האבטחה. אולי באמת היה צריך לעבוד - בערב חג ההודיה? אבל לא חשוב, היא שמחה שלא כעס כשבא למיטה. לפני שעזב הבוקר, הוא חיבק אותה חזק ואמר לה לבלות יפה עם אחותה. היא רצתה להאמין שחייה באמת מושלמים כפי שנראו.

עומס התנועה בדרך למלון היה מטורף. היא שכחה לחלוטין מיום שישי השחור עד שראתה את המוני האנשים שצבאו על דלתות החנויות, אשר הוצפו בעדרי קונים להוטים. המהומה שחזתה בה גרמה לה לשמוח שהן בדרכן לבוטיק אקסקלוסיבי.

העובדות שם יעמדו לשירותן בלבד. הן לא יחוו כלל את בהלת הקניות המטורפת שנשקפה אליה מבעד לחלונות הלימוזינה. היא חייכה קלושות, נזכרת בחיבה בקניות שערכה עם אמה ועם אמילי ביום שישי השחור, כשהייתה קטנה. הן נהגו לקום בשלוש לפנות בוקר ולהתייצב בראש התור כדי לחסוך 25, 50 או 100 דולר. היא ידעה שאנשים רבים יראו בזה חוויה מפוקפקת, אבל הזיכרונות עוררו בה תחושת חמימות.

המכונית התקרבה למלון כמה דקות לפני השעה תשע. אמילי לא הייתה שם. "העלמה, תרצי שאגש לדלפק הקבלה ואשאל על גברת ואנדרסול?"

קלייר חשבה על זה. "לא, ניתן לה כמה דקות, ואז אכנס בעצמי אם היא לא תגיע." נראה שאמילי לא קראה את תזכיר הדייקנות על שם אנתוני רולינגס. קלייר החליטה שתיתן לה כמה דקות של חסד. היא הגיחה מהלובי חמש דקות אחרי תשע. אריק יצא מהלימוזינה במהירות ופתח עבורה את הדלת. היא נכנסה וחיבקה את אחותה, ואז הביטה על מושבי העור היקרים.

"את רוצה להגיד לי שככה את מסתובבת בניו יורק?"

"כן."

"ואת לא מרגישה שאת מנקרת עיניים? יכול להיות שלא שמעת, אבל ארצות הברית נמצאת בעיצומו של שפל כלכלי גדול."

אריק התניע את הלימוזינה, והם השתלבו בזרם המכוניות האיטי. התנועה הפקוקה לא הייתה הסיבה לכך ששרירי כתפיה של קלייר התכווצו ונמלאו מתח. המתקפה הלא צפויה ותגובת הנגד המיידית היו הגורם הישיר לכך. "אמילי, בבקשה אל תשפטי אותי או את טוני. אני רוצה שתהיי חלק מהחתונה שלנו. בואי נבלה יפה ונחפש שמלה ביחד."

אמילי נשפה אוויר בהפגנתיות והתרווחה במושבה. "קלייר, אני רוצה שנעשה את זה.

באמת שאני רוצה."

קלייר הרגישה באבל המתקרב.

היא המשיכה, "אבל ג'ון ואני ישבנו ודיברנו שעות עלייך ועל אנתוני."

היא הזדקפה במקומה ושאלה, "ומה היה פסק הדין שלכם?"

"החלטנו שאנחנו אוהבים אותך. כל כך שמחנו שאנתוני הזמין אותנו לפגוש אותך, אבל זאת בדיוק אחת הדאגות שלנו."

קלייר הרימה את גבותיה בשאלה.

"למה אנתוני היה צריך להזמין אותנו? למה את לא עשית את זה בעצמך?"

ראשה של קלייר הזדקף עד שכמעט נגע בתקרת המכונית. היא נעצה את מבטה בעיניה של אמילי והשיבה, "אמילי, זה מגוחך. ברור שיכולתי לעשות את זה בעצמי. אמרתי לך שפשוט הייתי עסוקה נורא. אנחנו רצים ממקום למקום בגלל לוח הזמנים המטורף שלו, כמו שאני בטוחה שאת יודעת תודות לתקשורת. עד השבוע שעבר אפילו לא ידעתי שטוני צריך להיות בניו יורק." ואז, כדי להבהיר הכול לחלוטין, הוסיפה, "הוא עצמו לא ידע שהוא צריך להיות כאן עד השבוע שעבר. הוא עסוק עד מעל הראש."

"אממ... בבקשה, תביני שאנחנו בסך הכול מודאגים. את נראית כמו בן אדם שונה לגמרי. זה לא דבר רע בהכרח, אבל זה גורם לנו להרגשה לא נוחה." היא עדיין הייתה אחותה הקטנה, אבל כעת הייתה גם מלוטשת ומתוחכמת. אשת העולם הגדול המסוגננת והאלגנטית הזו, המתניידת בלימוזינות, לא דמתה בדבר לאחות שהכירה מאז ומתמיד. היא המשיכה לשטוח את דאגותיה.

"ניסיתי ללמוד עוד על אנתוני רולינגס. כל מה שמצאתי בגוּגל קשור לעבודה בלבד. יש לו מוניטין מרשים כאיש עסקים, אבל לא הצלחתי למצוא שום דבר על החיים האישיים שלו."

"אמילי, הוא מרשים גם כאדם פרטי. אני חייבת להדגיש את עניין הפרטי. הוא ביקש ממני להצטרף לחייו הפרטיים והאישיים. אני רוצה שגם את וג'ון תהיו חלק מהחיים האלה. את חייבת לכבד את חשיבות החשאיות שלו."

התנועה לא זזה לשום מקום. "בסדר, אנחנו יכולים לעשות את זה. אבל אנחנו עדיין מרחמים עלייך. לא מגיעים גם לך חיים משל עצמך?"

היא הרגישה שלחץ הדם שלה נוסק. היא נאלצה להגן כעת על החיים שתיעבה במשך חודשים רבים. הגיע הזמן שכל המידור הזה יביא תועלת. "זה שלא יצרתי איתך קשר לא אומר שאין לי חיים משלי. יש לי. יש לי חיים מאוד מלאים ומספקים. אני חיה בבית יפהפה. אנחנו משתתפים כל הזמן באירועי צדקה שונים. פגשתי כמה חברים נהדרים באזור ארבע הערים." היא בחנה את תגובתה של אמילי לדבריה.

"אני לא עוסקת כרגע במטאורולוגיה, אבל אני עובדת עם טוני. כמו שאמרתי, הוא אדם עסוק מאוד, עם לוח זמנים צפוף מאוד." היא לא חשבה שעליה לספק הסברים נוספים.

המכונית החלה לנוע שוב.

אמילי הגיבה באי-אמון. "את חיה איתו? כמה זמן?"

קלייר נשפה אוויר. ההבנה הפתאומית הרגה אותה, אבל היא ידעה שלא תוכל לבלות את כל היום בצורה כזאת. זה היה כרוך ביותר מדי עבודה. ראשה כבר הלם בעוז למרות

שהשעה הייתה מוקדמת יחסית. "טוב, אמילי. אני מצטערת שזה לא עבד." היא לחצה על הכפתור והורידה את המחיצה שהפרידה בינן ובין תא הנהג. "אריק, שינוי בתכניות. תוכל להוריד אותי בבוטיק, אבל גברת ואנדרסול חוזרת להייאט."

אמילי בהתה בה, ממאנת להאמין. אריק השיב, "כן, העלמה."

היא שבה וסגרה את המחיצה, נשענה לאחור, ולא דיברה לאמילי או הסתכלה עליה. היא הייתה צריכה להיות עצובה, אבל האמת הייתה שכעסה. היא הבינה שהתנהגה כמו טוני. יתכן שנהגה בזהירות מופרזת בניסיון לציית לכללים שלו, אבל היא למדה על בשרה שלהתנהגות יש השלכות, וכל זמן שהבחירה הייתה מצויה בידיה, היא העדיפה להיות בצד של טוני.

"קלייר, אני מצטערת. ברור שאת אישה חזקה ועצמאית. אני חושבת עלייך כעל אחותי הקטנה, מישהי שצריכה שנשמור עליה. אנתוני רולינגס הוא בר מזל. אני עדיין לא מבינה איך כל זה קרה, ולא אכפת לי כמה הוא נפלא - הוא בר המזל מבין שניכם במערכת היחסים הזאת. אני אוהבת אותך ורוצה להיות חלק מהחתונה שלך. אם זה מה שאת רוצה, אנחנו מאחורייך במאה אחוז."

קלייר הייתה רגשנית מכדי להיות בדיוק כמוהו. תחושת ההקלה ששטפה אותה הייתה אדירה. היא נרכנה קדימה, חיבקה את אמילי וחייכה. "יופי! בואי נשים את כל זה מאחורינו ונבלה נהדר!" היא לחצה שוב על הכפתור ואמרה, "אריק, שתינו הולכות לבוטיק יחד."

"עוד דבר אחד." עיניה הירוקות של אמילי שיקפו את דאגתה. קלייר התנשפה. היא לא רצתה לשמוע "עוד דבר אחד". "ג'ון מתכוון לדבר איתך הלילה על הסכם הממון שלך."

"מה? אני לא יודעת על זה שום דבר. הוא צריך לדבר עם טוני." היא חשבה על זה רגע. "במחשבה שנייה, לא. תגידי לו שלא ידאג לגבי זה. אני בוטחת בטוני לחלוטין, ובאמת שלא אכפת לי מהכסף שלו. זה באמת לא משנה. פשוט תגידי לו לשכוח מזה."

היא ענתה, "אני אגיד לו, אבל אני לא יכולה להבטיח הבטחות בשמו. ג'ון הוא עורך דין, והוא רואה בך אחות קטנה. הוא רק רוצה בטובתך."

דלת הכניסה לבוטיק הייתה גדולה, כשלושה מטר, וממוסגרת מכל צדיה באבן גיר. מעל הדלת התנוסס מספר הרחוב, אבל לא היה שם שום שלט. אף שמלה לא הוצגה בחלון. זה היה שונה לחלוטין מחוויית קניית שמלת הכלה של אמילי. קלייר כבר ידעה שצריך לצלצל בפעמון כדי להיכנס לבוטיק כזה, אבל אריק הודיע על בואן בטלפון, וכשהחנה את הלימוזינה ועזר להן לצאת, דלת הבוטיק נפתחה לרווחה.

אישה בשנות החמישים או השישים לחייה, לבושה בחליפת עסקים יוקרתית, מיהרה לקבל את פניה של העלמה ניקולס והודתה לה על שנאותה לבקר בבוטיק הצנוע שלהם. היא אמרה ששמה שֵרוֹן סְפֶּרִינגְהִיל, הובילה אותן פנימה והשתפכה, "העלמה ניקולס, כל כך שמחנו לקבל את שיחתו של מר רולינגס אתמול. עבדנו מאז ללא הרף כדי ליצור קולקציה במיוחד בשבילך. כולנו תקווה שאת, גברת אנתוני רולינגס לעתיד, תמצאי כאן היום את שמלת חלומותייך."

קלייר עשתה כמיטב יכולתה לגלם את דמות האישה שהפכה להיות. היא הביטה באחותה וחשה באי הנוחות שלה, והחליטה שזוהי הזדמנות טובה ללמד אותה דבר או שניים. "גברת

ספרינגהיל, אני מאוד נרגשת להיות כאן היום. מר רולינגס סיפר לי על המוניטין הנפלא של הבוטיק שלך. אני מאוד מעריכה את נכונותך לסייע לי אישית בסוף שבוע של חג."

הגברת ספרינגהיל הודתה לה על המילים האדיבות ואמילי צפתה בסצנה בתדהמה.

"ועכשיו, גברת ספרינגהיל, זאת אחותי, הגברת ואנדרסול. היא תהיה שושבינת הכבוד שלי. יתכן שמר רולינגס אמר לך שהחתונה תתקיים ב-18 לדצמבר. אני מלאת תקווה שתוכלי לעזור לא רק עם השמלה שלי, אלא גם עם זו של אחותי."

אמילי הוקפה מיד בפמליית עוזרות משלה. קלייר חייכה אל אחותה כשעיניהן נפגשו, ואמילי נענעה את ראשה. העלמה ספרינגפילד הציעה להן קפה, מים, תה ושמפניה, והובילה אותן לכיסאות שהוצבו לפני רחבה גדולה שהזכירה לקלייר רחבת ריקודים באולם אירועים.

היא הסבירה להן שהקולקציה הורכבה במיוחד עבור גברת רולינגס לעתיד, וכללה שמלות של מרבית המעצבים הנחשבים ביותר בתחום: וֶרָה וֶונְג, אוסקר דה לַה רֶנְטָה, מנואל מוֹטָה, מוֹניק לוֹלְיֵיה, מֶגי סוֹלְטֶרוֹ, וִויני קוֹטוּר, מְיֵיקוֹ ושמות רבים נוספים.

"בבקשה, שבו בנוח בזמן שהדוגמניות יציגו בפניכן את שמלות הכלה המדהימות והמהממות ביותר שראיתן מימיכן. אל תהססו לשאול שאלות ולבקש בקשות. תוכלי לראות כל שמלה כמה פעמים שתרצי, והרגישו חופשיות לגעת בבדים הנהדרים."

מילותיה נטפו התלהבות, "העלמה ניקולס, לאחר שתצמצמי את האפשרויות, תוכלי למדוד כל שמלה שתבחרי, ואחר כך ניקח את המידות שלך כדי ששמלת החלומות שלך תיתפר במיוחד עבורך. בנוסף, אם שמלה מסוימת תמצא חן בעינייך אבל תרצי לשנות בה משהו, נוכל ליצור קשר עם המעצבים ואני בטוחה שהם יעשו כל מאמץ כדי להגשים כל משאלה שלך."

היא המשיכה, "אחרי שמלות הכלה, נחזור בשמחה על התהליך עבור גברת ואנדרסול. נוכל להביא לכן עוד משהו?"

"לא, גברת ספרינגהיל, אנחנו נרגשות מאוד לראות את השמלות."

הבחירה הייתה קשה להחריד. רוב השמלות היו מופלאות. למעשה, חלק מהן היו מוזרות מעט, וגרמו לאחיות להחליף מבטי תמיהה, אבל מרביתן היו אלגנטיות להפליא. היו שמלות זוהרות שכללו ניגודי נפח נועזים ובדים עשירים כמו תחרה, אורגנזה ומשי. כל אחת מהן הוצגה בלוויית האביזרים המדהימים ביותר שראו מעודן. חלקן היו רקומות באבני חן יקרות, ואחרות רובדו להפליא בקפלים חינניים, תיפורים ייחודיים, מלמלות, או טול.

היו שם שמלות אופנתיות מאוד, תפורות מבדים דקיקים, שקופים למחצה וזורמים להפליא, כמו גם שמלות בגזרת בת ים. אלו האחרונות נתפרו מבדים רכים כמו שיפון ומשי. הן הדגישו את קימורי הגוף וניחנו במאפיינים מעניינים כמו מחשופים א-סימטריים, אפליקציות פרחים, נוצות, או רקמות אבני חן מורכבות. כל פרט ופרט נעשה בצורה מושלמת.

השמלות של מוניק לולייה ושל אוסקר דה לה רנטה נוצרו במחשבה על עולם שכולו חלומות ופנטזיה טהורה. המחשופים שלהן היו בגזרת סטרפלס, הדגישו את המותניים ונצמדו אליהן כמו עור שני, ואחר כך התרחבו בבת אחת באזור החצאית, שכלל מטרים על מטרים של בד. היו בהן שמלות מחוך עם חצאיות רחבות במיוחד ושמלות בגזרת בת ים,

שעוטרו באלפי נוצות, קפלים זורמים ואפליקציות קסומות. קלייר חשבה לעצמה שסינדרלה ובֶל מ"היפה והחיה" היו גאות ללבוש אותן.

הן צפו בדוגמניות במשך שעתיים, והיא חשה המומה למדי. היא רשמה לעצמה יותר מעשרה דגמים. גברת ספרינגהיל הציעה שהעלמה ניקולס וגברת ואנדרסול יאכלו ארוחת צהריים קלה בזמן שיצפו בעשר השמלות הנבחרות בפעם השנייה.

היא צמצמה את הרשימה לארבע מועמדות סופיות בזמן שאכלו סלט עוף ופירות ולגמו תה קר. כל אחת מהן הייתה בסגנון שונה לחלוטין, ונוצרה על ידי מעצב נודע אחר. הן היו צריכות לראות את שמלות השושבינה לפני שיעברו למדידות. השמלות שראו היו שחורות או כסופות ברובן, אבל גברת ספרינגהיל הבטיחה שתוכל לספקן בכל צבע שיירצו.

קלייר חייכה ופנתה לאמילי. "זה נהדר! נוכל לקבל שמלה ורודה!" גברת ספרינגהיל לא ידעה שהיא רק מקניטה את אחותה. שתי האחיות גיחכו.

המועמדות הסופיות היו שמלת סאטן בעלת חצאית הדוקה יחסית לגוף של אוסקר דה לה רנטה, שמלת ולנטינו מכוסת תחרה, ושמלה של מוניק לולייה, שהייתה מושלמת כשמלה שנייה. הן החליטו שקלייר חייבת לבחור ראשונה, כדי ששמלת השושבינה תתאים לשמלתה.

הן החלו למדוד שמלות בשעה 14:30. כשהביטה בשעונה, הייתה לה תחושה מחליאה שהתהליך גוזל זמן רב מדי. היא חששה שטוני לא יבין היכן הן, או יחשוב שהלכו למקום אחר. היא החליטה שכדאי שתתקשר לאריק מהטלפון של הבוטיק ותאמר לו שיעבור זמן רב לפני שיצטרך לחזור לאסוף אותן. אמילי הציעה את הפלאפון שלה - מאחר שקלייר שכחה את שלה בדירה - אבל קלייר החליטה לבחור בזה של החנות. מספר הטלפון של הבוטיק יופיע בשיחה המזוהה של אריק. היא חשבה שאם תתקשר אליו מהטלפון של אמילי, טוני עלול להטיל ספק במקום הימצאן או לחשוב שיתכן שדיברה עם אנשים נוספים.

היא לא אהבה את זה שכל צעד שלה נתון לביקורת מחמירה ועלול להיות מפורש שלא כהלכה, אבל אמרה לעצמה שמוטב להיזהר מאשר להצטער.

"הלו, אריק, זאת קלייר."

"כן, העלמה קלייר, את מוכנה שאאסוף אותך?"

"לא, זאת הסיבה שאני מתקשרת. התהליך היה ממושך מאוד. אני מעריכה שנזדקק לעוד שעה או שעתיים. אתקשר אליך כשנסיים."

"כן, העלמה קלייר. אני אהיה שם כשתהיו מוכנות."

אמילי האזינה לכל מילה שאמרה. היא רצתה לבקש מאריק להתקשר לטוני ולומר לו שהן עדיין בבוטיק, אבל חששה שזה עלול לעורר את חשדה, ולכן אמרה רק, "תודה לך, אריק."

היא מצאה את עצמה בסיטואציה לא נעימה כשניגשה למדידת השמלות. היא שכחה לגמרי מהיעדר הבגדים התחתונים. היא שאלה את גברת ספרינגהיל אלו בגדים תחתונים נלבשים בדרך כלל עם כל שמלה, ואמרה לה שתרצה לקנות כמה עכשיו כדי שתוכל לקבל תמונה סופית מדויקת ככל האפשר. נראה שבקשתה לא הייתה יוצאת דופן. גברת ספרינגהיל הביאה לה מחוך בגזרת סטרפלס. היא הניחה לעובדות לרשום את מידותיה רק

לאחר שלבשה אותו. אמילי לא הבחינה בשיחה הקטנה. היא הייתה עסוקה בפמליית העוזרות שמדדו את גופה שלה.

קלייר מדדה כל אחת מהשמלות. היא נכנסה לחדר גדול שקירותיו מכוסים מראות, נעמדה על בימה קטנה, ובחנה את עצמה מכל זווית. היא השתוקקה לדעת מה טוני היה חושב על כל אחת מהשמלות. הוא אמר פעם שקת'רין מכירה היטב את הטעם שלו. היא הצטערה שזו איננה לצדה עכשיו, אבל זה היה המצב. אבל אמילי הייתה שם, והיא אמרה לה שוב ושוב כמה יפה היא נראית בכל אחת מהשמלות - מה שלא עזר לה במיוחד. היא חזרה שוב ושוב ללא קול, החתונה שלי בעוד שלושה שבועות - אני חייבת להחליט.

השירות והאפשרויות שהוצגו בפניה היו נהדרים. בילוי הזמן עם אחותה היה נהדר. אבל המתח גרם לה לכאב ראש.

היא צמצמה את האפשרויות שוב: שמלת הסאטן של אוסקר דה לה רנטה והשמלה של ולנטינו. יתכן שבחרה כפי שבחרה בסופו של דבר בגלל שהחתונה עמדה להיערך בדצמבר במערב התיכון. השמלה של ולנטינו הייתה מכוסה בשכבת תחרה יפהפייה שכללה שרוולים ארוכים ושובל ארוך ועדין. השרוולים קרצו לה כבחירה המתאימה לחתונת חורף באיווה.

גברת ספרינגהיל רשמה את מידותיה והבטיחה לה שכל שמלה שתבחר תהיה מוכנה בזמן, אבל ציינה בנימוס רב שיהיה עליה להחליט במהירות בשל הבהילות הרבה, בייחוד מפני שתצטרך לשוב למדידות נוספות. קלייר אמרה שלא תהיה שום בעיה, אבל תהתה בינה ובין עצמה אם טוני צפה את זה.

הן התרכזו כעת בשמלתה של אמילי. קלייר החליטה שהיא אוהבת מאוד את שמלת הוולנטינו עם כיסוי התחרה, וידעה שתתאים לכל אחת משמלות השושבינה שמצאו חן בעיניהן. השאלה הבאה הייתה צבע. היא הבינה לפתע שלצבע הנבחר יהיו השלכות רבות מבחינת הקישוטים, הפרחים וההזמנות - שייבחרו בהתאם, כמובן. קלייר לקחה מניפות צבע והבטיחה לגברת ספרינגהיל למסור לה את החלטתה הסופית עד יום שני. היא חשה שדמעות עומדות בעיניה. היו לה כל כך הרבה דברים לשקול!

אריק הגיע לאסוף אותן מהבוטיק לקראת 16:00. קלייר הייתה מותשת והמומה. היא לא בילתה זמן רב כל כך מחוץ לבית מאז התאונה שלה. ראשה הלם בכאב עז והיא חשה בחילה. היא רק רצתה לישון קצת, אבל לא הפגינה את תשישותה - נאמנה עד הסוף לאישיותה החדשה.

אמילי ניסתה להעמיד פנים שלא הבחינה בטיפים המוגזמים שחילקה קלייר לצוות הבוטיק - למעלה מאלף דולר, לא כולל כמובן, את עלות השמלות עצמן. ברגע שנכנסו למכונית, היא אמרה לאחותה בהתרגשות כמה נהנתה מהחוויה שעברה עליהן. "קלייר, זה היה מדהים! אף פעם לא התייחסו אליי ככה!" היא תפסה בידה של אחותה. "את יכולה לדמיין לעצמך מה כמה מהבנות מהתיכון היו אומרות אם הן היו רואות אותך עכשיו?"

קלייר זייפה חיוך. הדברים האלה כבר לא נראו לה חשובים. "זה באמת לא כזה ביג דיל."

"אלוהים, קלייר! כרגע חילקת טיפים בשווי חצי מתשלום המשכנתא החודשי שלי!"

"באמת, אמילי, בבקשה, זה לא כזה חשוב." תגובתה של אמילי גרמה לה לחוש שלא בנוח.

"את יודעת, קלייר, האנשים היחידים שאומרים שכסף לא חשוב הם האנשים שיש להם כסף."

היא שאלה אותה על השמלה שלה. "אני רוצה ללבוש את השמלה שאת אוהבת, אבל אם לומר את האמת, הרי נצטרך לטוס לאיווה ולהישאר שם אני לא יודעת כמה זמן, ועם כל ההוצאות האחרות, אני לא יודעת אם אוכל להרשות לעצמי לקנות שמלה משם. לא היו תגי מחיר. זה אף פעם לא סימן טוב."

הכאב בראשה החמיר. היא לא חשבה בזמן שהציצה במקרר שבלימוזינה בחיפוש אחר משהו לשתות ולאכול, ואמרה בנונשלנטיות, "אמילי, אל תחשבי על זה בכלל. טוני ישלם על השמלות. אני אדבר איתו על הטיסות לאיווה ועל סידורי הלינה שלכם."

היא לא התכוונה לעשות זאת, אבל היה ברור שפגעה באחותה. "תודה רבה, קלייר, אבל בעלי ואני יכולים להרשות לעצמנו לשלם את ההוצאות שלנו."

"אוי, בבקשה, אמילי, לא התכוונתי להעליב אותך. אני יודעת שאתם יכולים, אבל הנחתנו את זה עליכם משום מקום. אתם יכולים לעשות מה שתרצו בכל הנוגע לטיסה ולשהות, אבל בבקשה, תני לטוני לטפל בשמלה. הוא אמר שהוא רוצה שזאת תהיה חתונת החלומות שלי, אז בבקשה, תני לו לטפל בזה." היא הוסיפה כשמסכתה המחוייכת מהודקת היטב אל פניה: "ונדמה לי שאני זוכרת שאת וג'ון שילמתם על השמלה הירוקה היפה שלי לפני כמה שנים."

אמילי חייכה. "את צודקת, באמת שילמנו עליה. כמובן שהיא עלתה בסביבות ה-150 דולר. את חילקת פי עשר מזה היום." היא נשפה אוויר. "אני פשוט לא רגילה לקלייר החדשה הזאת. תני לי קצת זמן."

קלייר הושיטה לה בקבוק מים והציעה לה קצת אוכמניות כשהתפללה בדממה: בבקשה, הלוואי שקצת אוכל ומים ירגיעו את הראש שלי. המים היו קרירים ומרעננים. היא השתוקקה לקפה. היא דמיינה את הניחוח הנפלא וידעה מיד שזה מה שישפר את הרגשתה. היא החליטה שתבקש מג'ן קפה ברגע שתחזור לדירה.

התנועה זרמה בחופשיות רבה יותר כעת. לפני שהגיעו למלון, התקשר ג'ון לאמילי ושאל אותה מתי תחזור. היא אמרה לו שהן מתקרבות, ושעבר עליהן יום ארוך. הוא הזכיר לה שהם אמורים לאכול ארוחת ערב עם קלייר ואנתוני, ושאל אם היא יודעת מתי ואיפה יסעדו. היא ענתה שאין לה מושג, אבל קלייר הבטיחה להתקשר אליהם ברגע שתחזור לדירה.

אמילי נתנה לה את מספר הפלאפון שלה כשיצאה מהלימוזינה ואמרה לה שבילתה נהדר ושהיא מצפה לארוחת הערב המשותפת שלהם. הן התחבקו, ואמילי נכנסה למלון. קלייר השעינה את ראשה על משענת המושב כשאריק שב והשתלב בתנועה. דמעות זלגו מעיניה העצומות. ראשה הלם, והיא הייתה הרוגה לחלוטין. תרדמה עמוקה נפלה עליה בדרך לדירה.

"העלמה קלייר, הגענו לביתו של מר רולינגס." היא שמעה את קולו של אריק ופקחה את עיניה, מבולבלת. היא נזכרה במהירות שהיא יושבת בלימוזינה, מחוץ לבניין הדירות.

האוויר הקריר של חודש נובמבר זרם אל תוך המכונית דרך הדלת הפתוחה ואושש אותה מעט. היא נכנסה לבניין ועלתה לקומה השבעים ושש. כשדלת המעלית נפתחה, פניה

האדימו בפתאומיות וקצב פעילות לבה נסק. טוני עמד על מפתן הדלת.

פרק 27

אני חושב שגיליתי את סוד החיים -
אתה פשוט מחזיק חזק עד שאתה מתרגל לזה.

- צ'ארלס מ. שולץ

הלב של בחורה אמור לפעום בחוזקה כשהיא רואה את ארוסה עומד בקצה השני של החדר. לבה של קלייר נהג כמצופה כשראתה את טוני עומד על המפתן, אבל פעימות לבה לא הוחשו בשל האהבה, אלא מתוך חרדה. השעה הייתה חמש וחצי כשנכנסה לבניין. מחשבותיה נעו באטיות בתוך ראשה הכואב. מובן שסיים לעבוד להיום. היא רצתה להגיע הביתה לפניו - אריק עמד לרשותה. איך הוא הגיע הביתה?

"ערב טוב, קלייר." הבעת פניו הייתה אדישה. היא לא הצליחה לקרוא אותו.

המסכה הודקה היטב אל פניה. התנומה שיפרה את כאב הראש מעט. הוא כבר לא הלם כמקודם. "ערב טוב, טוני." היא התרוממה על בהונותיה כדי לנשק אותו, והוא התכופף מעט כדי להיענות לנשיקתה.

"את נראית הרוגה. מצאת שמלה?" הוא הוביל אותה אל הדירה. קלייר נשפה אוויר וניסתה להסביר את מורכבותו של היום שעבר עליה. הבוטיק היה נפלא, קצת יותר מדי נפלא - המבחר היה גדול מדי. הוא עזר לה לפשוט את מעילה, מסר אותו לג'ן וליווה אותה במעלה המדרגות, אל חדר השינה. היא הייתה במחצית הדרך למעלה כשנזכרה בקפה.

"אוי, רק רגע," אמרה לטוני. היא קראה במורד המדרגות, "ג'ן?" היא עצרה, ירדה שוב למטה, וקראה לה שנית.

מנהלת משק הבית חזרה אל אולם הכניסה. "כן, העלמה קלייר?"

"אני צריכה משהו מכיס המעיל שלי, בבקשה." ג'ן הושיטה לה אותו. קלייר הוציאה פיסת נייר קטנה מאחד הכיסים. "תודה לך. תוכלי להביא למעלה קפה, בבקשה?"

היא אישרה את בקשתה ונעלמה עם המעיל בידה.

קלייר שבה ועלתה במדרגות עד שהגיעה לטוני, שעמד והמתין בסבלנות, צופה בה בשקט. היא הושיטה לו את פיסת הנייר. הוא לקח אותה, פתח את הקיפול, ושאל, "מה זה?"

"זה מספר הטלפון של אמילי. היא נתנה לי אותו כדי שאתקשר אליה עם פרטים לגבי התכניות שלנו הערב." הבעתו לא השתנתה כשקיפל שוב את הפתק, הכניס אותו לכיס מכנסיו והוסיף ללוות אותה במעלה המדרגות. היא לא הייתה בטוחה מה חשב, אבל היעדר התגובה הבהיר לה היטב שהשיחה הנוכחית הסתיימה. "אני מצטערת שאיחרתי כל כך. לא היה לי מושג שזה יהיה יום כל כך ארוך."

הוא אמר שאם הצליחה למצוא את השמלה שלה - זה שווה את הכול. היא אמרה שצמצמה את הבחירה לשתיים. בבוטיק רשמו את המידות שלה, ונשאר לה רק לטלפן ולהודיע להם מה החליטה. היא הוסיפה שגברת ספרינגהיל הדגישה שעליה להחליט

בהקדם האפשרי. היא אמרה לו שתשמח אם יחווה את דעתו, והוא ענה שהוא סומך על הטעם שלה.

היא התיישבה על קצה המיטה, נשפה אוויר, ונשכבה. קרירות החדר וקשיחות המזרן עזרו לה להירגע. היא עצמה את עיניה וקיוותה שהקפה יפיג במקצת את כאב הראש שלה.

"אריק אמר לי שנרדמת אחרי שהורדתם את אמילי." הוא התיישב לידה על המיטה וליטף את שיערה.

היא נאנחה בהקלה. הוא לא נראה כועס. המתח שחשה החל להתפוגג. "אני מצטערת אם זאת הייתה טעות מצדי, אבל הראש שלי כל כך כאב. בקושי הצלחתי לשמוע מה אמילי אמרה לי."

"כמובן, זה בסדר גמור. היית לבדך והיית מותשת. אמרתי לך שאני לא רוצה שתתאמצי מדי. עדיין לא חזרת לעצמך לחלוטין." הוא נשק למצחה.

"דיברתי עם גיסך ודאגתי שישמרו לנו מקומות לשעה מאוחרת יותר, בשמונה. אולי כדאי שתנמנמי עוד קצת. אנחנו צריכים לצאת רק בשבע וחצי."

קלייר שקלה את הצעתו. נותרו לה עוד שעתיים. לבסוף, היא החליטה שמקלחת תועיל לה יותר. היא כבר נמנמה. הם שוחחו כשג'ן נקשה על הדלת ונכנסה עם קומקום קפה, חלב ושני ספלים. היא הניחה אותם על שולחן בסמוך לחלונות ושאלה אם יזדקקו לעוד משהו. היא עזבה את החדר אחרי שהשיבו בשלילה.

הווילונות המוסטים חשפו נוף מופלא וחשוך, למרות שהשעה עוד לא הייתה שש. אורותיה של ניו יורק נצנצו למטה, מייצגים את תושביה הממהרים ממקום למקום. קלייר אחזה בספל הקפה שלה, שאפה את ניחוחו העשיר ושתקה, מהופנטת לחלוטין. התקופה הזאת של השנה, שהימים בה קצרים ואפורים יותר מבכל זמן אחר, תמיד הייתה קשה לה. היא אהבה את אור השמש - הוא מילא אותה שמחה. השנה, היא החמיצה את רוב קרני השמש הסתווית, וקדרות החורף ירדה על העולם במהירות לנגד עיניה.

מבחינתה, החושך היה ניגודו של האור, ועל כן, לווה תמיד בצער. זאת הסיבה שאהבה את אטלנטה. היא עמדה ליד החלון, הביטה בקו הרקיע המרהיב ולגמה מהקפה שלה, מהרהרת בעצבות הממשמשת ובאה. היא החלה לגעור בעצמה מיד. החתונה המתקרבת הייתה אמורה לגרום לה אושר, וכך גם איחודה עם אמילי, אבל היא חשה שהדבר היחיד שרצתה בו באמת היה לחזור לאיווה. היא לא רצתה בלחץ הכרוך בבחירת שמלה ובהתמודדות עם שאלותיה הבלתי פוסקות של אחותה. היא כבר לא ערגה לחום של אטלנטה, אלא לחמימות האח בחדרה ולאפשרות לחדול מכל העמדות הפנים.

היא ראתה את טוני מתקרב אליה בהשתקפות שבחלון הגבוה. הוא נעמד מאחוריה וכרך את זרועותיו סביב מותניה. היא השעינה את ראשה על חזו המוצק. קולו נשמע רך ושופע חיבה. "על מה את חושבת? את נראית מרוחקת כל כך."

"אני לא רוצה לגלות לך. אתה תחשוב שאני כפוית טובה." היא הניחה את הספל על השולחן והסתובבה אליו. הוא הרים את סנטרה עד שהביטה בעיניו. "אין דבר שאני מעריך יותר מכנות." הוא לא נשמע סמכותי, רק כן. הוא הביט בעיניה ונשק לשפתיה בקלילות. "ותני לי להחליט בעצמי מה לחשוב."

היא לא הסבה את עיניה ממנו. החום בעיניו תאם את צבע הקפה שלה, שהחלב הבהיר

אותו. היא שאבה ממנו כוח. "אני רוצה ללכת הביתה."

הבעתו השתנתה מעט. היא ידעה שהוא תוהה להיכן התכוונה כשאמרה בית.

"טוני, אני רוצה לחזור לבית שלך. אני רוצה לחזור לאיווה."

הוא חייך וחיבק אותה. "למה שזה יהפוך אותך לכפוית טובה בעיניי?"

"אהבתי את ההפתעה שלך. שמחתי כל כך לראות את אמילי ואת ג'ון, אבל דברים השתנו. אמילי שואלת כל כך הרבה שאלות, ונראה שהיא לא מרוצה מהחיים שלי. אני מרגישה כאילו הקשר בינינו ניתק. היא אומרת שהשתניתי. אני לא יודעת. אני רק יודעת שהייתי מעדיפה להיות בבית."

הוא הרפה מסנטרה, והיא קברה את פניה בחזהו. פעימות לבו הסבו לה תחושת ביטחון. היא עצמה את עיניה והאזינה למקצב הקבוע, ולא ראתה את פניו ואת החיוך המרוצה שהתפשט עליהן.

היא המשיכה, "הייתי מבטלת את התכניות שלנו להערב אם רק יכולתי."

הוא הרים את סנטרה שוב ואמר, "את יודעת שזה בלתי אפשרי. התחייבנו לפגוש אותם ואנחנו נעמוד בהתחייבות הזאת, אבל אני שמח לדעת שאת רוצה להיות בבית, איתי, בבית שלנו. נהיה שם מחר."

היא הנהנה לאות הן. אחרי כמה רגעים, היא נטלה את ספל הקפה שלה והלכה למקלחת.

היא הבחינה באמבט העומד המרווח כשנכנסה לחדר. היא כבר ראתה אותו בעבר, כמובן, אבל ברגע זה, הוא נראה לה מזמין במיוחד. היא סובבה את ברז המים החמים והחליטה לשאול את טוני לאן הם זורמים - האמבט עמד על ארבע רגליים והיא לא ראתה צינורות ניקוז. היא פתחה את הדלת וראתה אותו יושב על המיטה בגבו אליה. הוא אחז בתיקה הפתוח. כל חפציה היו פזורים על המיטה. היה ברור שחיפש משהו - אולי משהו שלא היה צריך להיות ברשותה, או ראיות לכך שהלכה למקום אסור עם אמילי - אבל הוא לא מצא דבר. היא צייתה לכללים שלו. היא שקלה לומר משהו, להתעמת איתו בנוגע לחדירה לפרטיותה, אבל רק סגרה את הדלת בשקט והודתה לאלוהים שנתנה לו את הפתק עם מספר הטלפון.

אריק עצר לפני המסעדה באפר איסט סייד ברבע לשמונה בערך. תכניתו של טוני לארוחת הערב המשותפת שימחה את קלייר. קודם כל, מסעדת מאכלי הים שבחר הייתה קטנה ומיוחדת, ומרוחקת מכל השאון וההמולה של הרחובות הסואנים. שנית, היא לא הייתה מפוארת כמו המקומות שהלכו אליהם בדרך כלל. היא גם שמחה שהחליט ששניהם ילבשו ג'ינס. כשיצאו מחדר השינה, אמרה לו שוב כמה היא אוהבת לראות אותו במכנסי ג'ינס, והוא הזכיר לה כמה הוא אוהב לראות אותה בלעדיהם. עיניהם נצצו במשובה.

למרות שההזמנה שלהם נדחתה לשעה שמונה, וחרף העובדה שהמלון שלהם לא היה רחוק מהמקום, אמילי וג'ון עדיין לא הגיעו למסעדה. מאחר שהשולחן שלהם עוד לא היה מוכן, הם הלכו לבר, לחכות להם. טוני הוביל אותה לשרפרף פנוי יחיד ופינתי. היא ישבה והוא עמד לצדה והזמין בירת בוטיק לעצמו וכוס יין זִינְפַנְדֶל עבורה.

הישיבה ליד הבר הזכירה לה את הכנף האדומה. תדחיקי. למען האמת, היא הרגישה הרבה יותר טוב עכשיו. אולי בזכות התנומה, האמבטיה והקפה, אולי בשל ההבנה שגילה לגבי יומה העמוס, אבל כנראה שהגורם העיקרי לשיפור בהרגשתה הייתה העובדה שבילתה

הרחק ממבול השאלות הבלתי פוסק. מה שלא תהיה הסיבה, היא הרגישה מאוששת ומוכנה לערב המצפה לה. הם שוחחו על בקבוקי המשקה השונים שעיטרו את הבר. קלייר ניצלה את מאגרי הידע שלה כברמנית, אבל התרכזה בעיקר במשקאות שהכירה מניסיון אישי. היא העירה הערות על משקאות שונים שאהבה, הזכירה את אלה שלא מצאו חן בעיניה, וציינה מדוע. נראה שהעובדה שניסתה סוגי אלכוהול רבים כל כך שעשעה אותו. "אחרי הכול," אמר, "עברו רק שש שנים מאז שהפכת לשתיינית חוקית."

קלייר חייכה וחזרה והדגישה את המילה חוקית. הם פטפטו וצחקו כשג'ון ואמילי ניגשו אליהם לפתע.

הארבעה החליפו ברכות ולחיצות יד, אמילי וג'ון הזמינו משקאות, וכולם עמדו ושוחחו על דא ועל הא. לא חלף זמן רב והשולחן שלהם היה מוכן. ג'ון, אמילי וקלייר הלכו לשבת בזמן שטוני נותר מאחור כדי לשלם את חשבון הבר שלהם.

לאחר שהמארחת הובילה אותם אל השולחן, התנצלה קלייר ואמרה שהיא הולכת לשירותים. כשיצאה מהחדר, שהיה ממוקם בקצה מסדרון צר, הופתעה לראות את ג'ון ממתין לה. "או, שלום. חשבת שהלכתי לאיבוד?"

היא הניחה שהם עומדים לחזור לשולחן וניסתה לחלוף על פניו, אבל ג'ון אחז בזרועה ועצר אותה.

"קלייר, אני חייב לדבר איתך לבד, בלי אנתוני." קיבתה התהפכה.

"לא, ג'ון, אתה לא חייב."

קולו היה רך והוא דיבר במהירות. "כן, אני כן חייב. תגידי לי שלא חתמת עדיין על הסכם ממון."

"לא חתמתי."

"טוב מאוד. אני רוצה לעבור עליו קודם. אמילי אמרה שאת לא חושבת שזה הכרחי, ושאני צריך לעזוב את זה, אבל אני אחיך. אני מכיר אותך מאז שהיית ילדה קטנה. תני למישהו שרוצה את הטוב ביותר עבורך לוודא שהאינטרסים שלך מיוצגים היטב."

"תודה רבה, ג'ון, אבל אני מאמינה שטוני רוצה את הטוב ביותר עבורי. לא אכפת לי מהכסף שלו, אני בוטחת בו ואני - " היא ראתה את השינוי בהבעתו של ג'ון. אוי, אלוהים! היא ידעה מיד שטוני עומד מאחוריה. כשהסתובבה, היא הביטה ישר בחזהו. הוא ניצב ממש מאחוריה.

הוא המשיך לדבר במקומה, "ואני מאמין שעדיף שננהל את השיחה הזאת במקום פרטי יותר." קולו שידר אי שביעות רצון, אבל הם נמצאו במסעדה ציבורית. קלייר ידעה שלא ירים את קולו, או ינהג בגסות רוח ובתוקפנות בנסיבות כאלה.

היא נשאה את מבטה וראתה את החום נעלם מאחורי הקדרות המתפשטת. "טוני - " היא החלה לדבר, ראתה את הבעת האזהרה על פניו, והשתתקה מיד.

הוא המשיך, "אולי כדאי שכולנו נלך לשולחן שלנו? אני חושב שהמלצרית שלנו רוצה להציג את עצמה. ג'ון, אתה ואמילי מוזמנים להצטרף אלינו במכונית. נשמח להסיע אתכם בחזרה למלון אחרי ארוחת הערב. תוכל להמשיך בייעוץ המשפטי שלך אז, אם תרצה."

קלייר התפללה שלא ירצה בכך. היא ידעה מניסיון שיש דברים שעדיף לא להתעקש עליהם.

ג'ון העביר את מבטו מטוני לקלייר. הוא השיב בקול שקרן עוצמה וקריאת תיגר, "זה יהיה נהדר, אנתוני. אני מעריך את ההצעה. נשמח להצטרף אליכם." הוא ריכך את נימת קולו. "אמילי סיפרה לי שהמכונית שלך נחמדה מאוד." שלושתם פסעו אל השולחן בשתיקה.

"תודה לך, היא לא שלי. אני שוכר מכוניות כשאני בעיר. יותר מדי תאונות עם כל התנועה ..." השיחה קלחה בשטף לכל אורך הארוחה מאותו רגע ואילך.

קלייר הכירה את טוני וידעה שהוא כועס. הוא נראה בסדר גמור מבחוץ. הוא הצטיין באמנות מראית העין. הוא פטפט, האזין, צחק וצפה. מבטו פגש במבטה מדי פעם ופעם. היא רצתה לומר לו שהיא מצטערת, שלא ביקשה שום עצה; אבל היא רק היטיבה את המסכה שעל פניה ולא הזכירה את הנושא. אמילי לא ידעה כלום על התקרית ופטפטה בתמימות.

עוד לפני סיום הארוחה, הגיעו האחיות למסקנה שקלייר תלבש את השמלה של ולנטינו. היא אהבה את שרוולי התחרה, והן הסכימו שזו תהיה הבחירה הטובה ביותר לחתונת חורף. טוני הדפיס את כל פרטי ההתקשרות עם הבוטיק, וקלייר מסרה אותם לאמילי. היא אמרה לה שכנראה שתצטרך לחזור לעיר פעם או פעמיים, למדידות ולהתאמות. אמילי אמרה שזה יהיה בסדר גמור.

ג'ון שאל מתי הם טסים לאיווה בבוקר. קלייר הביטה בטוני.

היא לא רצתה לומר, "מתי שנרצה, אנחנו טסים במטוס שלו."

הוא ענה, "אנחנו מתכננים לעזוב מוקדם. אנחנו חייבים להתקדם עם תכנון החתונה. מארגני החתונות שלנו יגיעו אלינו הביתה מחר ב-14:00. למרבה המזל, השעון של ניו יורק מקדים את איווה, אז נרוויח שעה." קלייר נאנחה. הוא היה טוב. היא גם חשבה שאו שהתחיל להירגע באמת ובתמים, או שהצליח לשטות גם בה. הוא נראה אדיב וקשוב להפליא.

כולם שתו קפה אחרי המתאבנים, הסלטים והמנות העיקריות. ארוחת הערב התנהלה בצורה מוצלחת להפתיע. לפני שיצאו למסעדה, סיפרה קלייר לטוני מה אמרה אמילי על העלויות הכרוכות בחתונה. הוא לא אמר הרבה באותו רגע, אבל נראה שחשב על תכנית, מפני שלפתע אמר , "ג'ון ואמילי, אני רוצה להודות לכם על שהצטרפתם אלינו בחג ההודיה הזה. זה חשוב כל כך לקלייר. היא סיפרה לי על האובדן המשותף שלכם. שניכם יקרים לה מאוד." היא האזינה בדריכות, ונראה שגם ג'ון ואמילי עשו כמוה. "לפעמים אני נוטה לאימפולסיביות. אני חייב להודות שאחרי שנות רווקות רבות כל כך, אני מאושר שפגשתי את האישה האחת שאני רוצה לבלות עמה את שארית חיי." הוא הביט בה וחייך. היא חייכה בתגובה. "זאת הסיבה שקלייר הסכימה לחתונה חפוזה כל כך. אבל אני מבין שזה יכול להיות קשה לאנשים הקרובים אלינו ביותר. אולי היו לכם תכניות לסוף השבוע הזה, וקשה לי להאמין שהתכניות שלכם כללו נסיעה לאיווה." שלושתם היו מרוכזים בדבריו.

"לכן, יהיה לי לכבוד אם תרשו לי לטפל בתכניות הנסיעה שלכם לאיווה. אני מדבר בשמה של קלייר, אבל אני מאמין שהיא תרצה שתגיעו כמה ימים לפני הטקס. אין מלונות בקרבת הבית שלנו, ואנחנו נשמח מאוד לארח אתכם אצלנו. יש הרבה מקום." הוא נשמע

אבירי ומקסים לחלוטין.

קלייר תפסה בידו מתחת לשולחן ולחצה אותה בחוזקה. הוא לחץ את ידה בתשובה ואחז בה. היא לא ידעה מה ג'ון יאמר, אבל הייתה מאושרת מדבריו של ארוסה. טוני הוסיף, "ועם כבר התחלתי לדבר, הייתי רוצה שקלייר תזכה לחתונת החלומות שלה. בבקשה, הרשו לי לטפל בכל ענייני הלבוש והאבזרים הנלווים."

אמילי וג'ון לא אמרו דבר בהתחלה. קלייר ידעה שג'ון לא מאושר, בלשון המעטה, אבל גם ידעה שלמרות שהיה עורך דין מצליח, הוא ואמילי עדיין שילמו את הלוואות הסטודנטים שלהם, שלא לדבר על תשלומי המשכנתא והרכב - ויתכן שגם חובות אשראי. לטוני היה יותר כסף משיוכל לבזבז בכל ימי חייו. היא התפללה שיקבלו את הצעתו.

ג'ון דיבר לבסוף, "תודה רבה לך, אנתוני, אבל אני מודה שקשה לי לקבל את ההצעה הנדיבה כל כך שלך."

לטוני היה עוד קלף אחד בשרוולו. "ג'ון, קלייר סיפרה שהיא חיה איתכם במשך שנה אחרי הקולג'. אני צודק?"

"כן."

"אולי תוכל לחשוב על זה כעל החזרת חוב שכר דירה שלא שולם במועדו?" הוא חייך. קלייר רצתה לבכות, אבל רק קרנה אל ג'ון ואל אמילי. עכשיו הם ללא ספק רואים כמה נפלא מסוגל ארוסה להיות.

ג'ון ואמילי החליפו מבטים. לבסוף, הייתה זו אמילי שקיבלה את ההצעה בשם שניהם. "תודה רבה לך. יש לך את מספרי הטלפון שלנו. בבקשה תודיע לנו כשתדעו את כל הפרטים." השיחה הסתיימה. כולם קמו על רגליהם והתכוננו לעזוב, וקלייר חשבה על החשבון. מסתבר שהוא טופל מבלי שאף אחד מהם שם לב לכך. דאגה אחת פחות.

טוני התקשר לאריק מבעוד-מועד והמכונית המתינה להם בחוץ. קלייר קיוותה שהאווירה המנומסת לא תתפוגג כשייכנסו פנימה. האחיות נכנסו ראשונות, ג'ון נכנס אחריהן והתיישב ליד אמילי, ואחרון נכנס טוני, שהתיישב ליד קלייר. ג'ון החל לדבר ברגע שאריק החל לנסוע. קולו היה חזק וישיר, כאילו ייעד את דבריו לחבר מושבעים או לשופט. "אנתוני, אני מתנצל שארבתי לקלייר במסדרון, וקלייר, אני מצטער שגרמתי לך לחוש שלא בנוח."

אמילי, שלא ידעה דבר על התקרית, הביטה בו בעיניים מלאות אימה. קלייר נשפה אוויר ונשענה לאחור, משננת שוב ושוב ללא קול, אוי, אלוהים, הוא לא הולך לרדת מזה.

ג'ון המשיך, "אבל אני מכיר את קלייר מאז שהיא הייתה ילדה קטנה. עשיתי כמיטב יכולתי לדאוג לה ולאמילי, בייחוד מאז שהוריהן מתו. אני אוהב אותה כמו אחות." הוא חייך לקלייר, ואז שב והביט בטוני ברצינות רבה.

"אני עורך דין, ואני מאמין שלקלייר מגיע ייצוג נאות בנוגע להשלכות החוקיות של הנישואים שלכם."

היא לא אמרה דבר. טוני דיבר, "ג'ון, אני מעריך בהחלט את העובדה שלקלייר יש מישהו שרוצה בטובתה, אבל אני חייב להדגיש שהיא תהיה אישתי ואני יהיה זה שידאג לה. אני מבטיח לך שצוות שלם של עורכי דין יעמוד הכן לייצג אותה תחת כל נסיבות שלא יהיו."

ג'ון השיב ללא מורא, "עם כל הכבוד, הצוות המשפטי שלך ידאג לאינטרסים שלך, כפי שהוא אמור לעשות. ברור שקלייר מאוהבת בך ובוטחת בך."

"ואתה רומז שאתה לא בוטח בי?"

"לא, זה לא מה שאני רומז. אני רק אומר שכגיסה של קלייר וכעורך דין, אני צריך לעיין בהסכם הממון שלכם לפני שהיא תחתום עליו."

קלייר לא אהבה את הדיון הזה. היא חשבה שאולי תוכל לעזור. "תודה לך, ג'ון, על הדאגה. אני באמת בוטחת בטוני - "היא ידעה מיד שלא הייתה צריכה לדבר.

"טוני המשיך במקומה, "הדאגה שלך ראויה לכל שבח וההתעקשות שלך ראויה להערכה. הרשה לי להודיע לך, כעורך הדין של קלייר ולא כגיסה, שאין לנו שום כוונה לחתום על הסכם ממון כלשהו. אני רוצה שקלייר תהיה זכאית לחצי מהכול. אני לא מתכוון להתגרש ממנה או לעזוב אותה, ואני לא חושב שהיא תעזוב אותי, אבל אני מאמין שהיא צריכה להיות השותפה שלי בכול. חצי מכל מה שיש לי יהיה שלה החל מה-18 לדצמבר."

ג'ון ישב בשקט ובהה בו. היה ברור שלא ציפה לדבר כזה.

לבסוף, הוא דיבר. "התייעצת עם הצוות המשפטי שלך בקשר לזה?"

"סליחה? אתה שואל בתור עורך הדין של קלייר?"

"לא, אני שואל כגיסך לעתיד. אני מכיר את קלייר. אני יודע שהיא אישה נפלאה ושהיא מאוהבת, אבל כעורך דין, אני חייב לומר שגבר עם הון כשלך לא צריך לחתום על עסקה בלי חוזה מסודר, או להתחתן בלי הסכם ממון."

טוני חייך, משועשע. קלייר ידעה שהשעשוע הזה לא מרמז בהכרח על מצב רוח טוב. אולי היא רק חולמת. אולי תתעורר בקרוב ותגלה שכל זה היה רק סיוט. אמילי ישבה בדממה, המומה מהדו-קרב המילולי שהתחולל לנגד עיניה.

בשלב זה, החליט טוני שהדיון נגמר. "ג'ון, תודה לך על העצה. תודה לך על הייעוץ המשפטי. אכפת לך מקלייר ואתה דואג לה - אני מעריך את זה בכנות. אני מצפה בכיליון עיניים לדיונים מלהיבים נוספים כאלה בעתיד, אבל מותר לי להציע דבר אחד?"

ג'ון הנהן, אבל תשובתו הייתה חסרת חשיבות. השאלה הייתה רטורית בלבד.

"שיחות כגון אלה צריכות להתנהל בפרטיות בלבד, וכך הן אכן יתנהלו מעתה ואילך."

ג'ון הסכים.

איש מהם לא אמר דבר במשך זמן-מה. לבסוף, הייתה זו אמילי ששברה את השתיקה המעיקה. "קלייר, היה כל כך טוב לראות אותך. אני אתגעגע אלייך."

היא הושיטה את ידה, אחזה בזו של אחותה ולחצה אותה בחוזקה.

"אני לא יכולה לחכות עד שנתראה שוב לקראת החתונה ..." היא פנתה אל טוני. "... אם אנחנו עדיין מוזמנים?"

הוא חייך. קלייר לא הייתה צריכה להביט בעיניו כדי לדעת שהחיוך לא ניכר בהן. "כמובן, אנחנו מצפים מאוד לביקור שלכם."

הם הגיעו למלון ואריק פתח עבורם את הדלת. טוני יצא מהמכונית. אמילי וג'ון חיבקו את קלייר בדרכם החוצה ואמילי לחשה, "בבקשה, תתקשרי יותר."

קלייר זייפה חיוך והנהנה. היא לא הייתה בטוחה שתצליח לדבר בלי להסגיר את רגשותיה. שניהם לחצו את ידו של טוני ונכנסו אל המלון.

אריק סגר את הדלת לאחר ששב ונכנס אל המכונית. טוני השעין את ראשו על המושב. קלייר ידעה שאסור לה לומר דבר, אבל רצתה להגיד לו כמה שימחו אותה כל הדברים

שאמר. היא גם רצתה לומר שהיא אכן בוטחת בו לחלוטין, ושהכסף לא משנה לה בכלל.

מבט אחד בארוסה הבהיר לה שאל לה להפר את הדממה. היה ברור שהוא לא שבע רצון.

כשהמכונית החלה לנסוע, הוא לחץ את ידה ודיבר. נימת קולו נעדרה חמימות או שעשוע. "אני חושב שיש לך מזל שנמנמת קצת אחר הצהריים."

אריק הסיע אותם אל הדירה.

פרק 28

ייסורים ממושכים מרסנים את עזי הרוח.

- לורד ביירון

במהלך שמונת החודשים בהם חיה באחוזתו של טוני, לא ראתה קלייר מעולם אורחים בבית - לא עמיתים עסקיים ולא ידידים. המקום היה מלא עובדים: אנשים שניקו, בישלו וביצעו כל מיני מטלות שונות ומשונות. הגנים היו עמוסים גננים ואנשי תחזוקה לעתים קרובות, אבל אורחים של ממש מעולם לא באו לבקר. זו הייתה הסיבה שהמכוניות החונות הרבות בסמוך לכניסה הראשית נראו לה מוזרות כשהתקרבו אל הבית.

קלייר קיבלה שידור חוזר של נאום הכללים הן במטוס והן במכונית. זה נראה לה מיותר להדהים. היא כבר שמעה אותו מאות פעמים, וזו לא הייתה הגזמה. היא הכירה את המילים בעל פה: צייתי לכללים שלי, עשי מה שאומרים לך, אל תסגירי מידע אישי, למעשים יש השלכות, אין דבר חשוב יותר ממראית עין, כישלון פומבי לא בא בחשבון. נראה שהפיכתה לארוסתו של טוני לא פטרה אותה מחובת הציות לכללים הללו; ההפך הוא הנכון.

שלי, היחצנית של טוני, פרסמה את ההצהרה שהכינה לעיתונות. נכתב בה בפשטות:

אנתוני רולינגס, יזם ואיש עסקים נודע,
שמח להכריז לאירוסיו לקלייר ניקולס, ילידת אינדיאנה.
השניים מתכננים חתונה בדצמבר, ומסרבים למסור פרטים נוספים לפי שעה.

ההודעה לעיתונות הפכה את דבר האירוסין לפומבי. קלייר ייצגה אותו כעת באופן ישיר. היא לא יכלה לשנות את דעתה בשלב זה - מעשה כזה לא בא בחשבון בשום אופן והיה נחשב לכישלון ציבורי. בכל אופן, אם נזקקה לסיבה לשנות את דעתה, ליל אמש יכול היה לשמש אמתלה מצוינת. נראה שעדינותו החדשה של טוני וכל החיבה שהרעיף עליה התפוגגו לחלוטין במהלך הוויכוח שלו עם ג'ון. קלייר אמרה לעצמה שמדובר בעיכוב זמני בלבד. התקרית פשוט הכעיסה אותו. להתנהגותו של ג'ון היו השלכות. היא קיבלה עליה את ההשלכות הללו ברצון במקומו. היא ידעה איך ממדרים, וחשבה שהיא נעשית טובה בזה. ניסיונה הרב גרם לה להאמין שהבוקר ישיב אליה את טוני המתחשב. אפשר לומר שצדקה.

כשנכנסו לביתם, קת'רין המתינה להם ליד הדלת. חיוכה קרן מאוזן לאוזן, והיא חיבקה את שניהם. קלייר אהבה אותה באמת ובתמים. היא הייתה לבו של הבית. היה ברור שטוני מכבד את דעתה, ושהיא מכבדת את דעתו שלו. אישורה של קת'רין שימח את קלייר. זה היה האישור החיצוני החשוב מכל מבחינתה, מלבד זה של טוני.

"העלמה קלייר, אני כל כך מאושרת. הבנתי לפני זמן רב שאת בדיוק האישה שמר רולינגס צריך בחייו." היא קרנה אל שניהם.

"אממ, השאלה היא אם אני בדיוק הגבר שאישה צריכה בחייה?" נימת קולו ופניו היו מחויכים. קת'רין חיבקה אותו ואמרה לו שאנשים רבים זקוקים לו, ואחר כך בישרה לו שיש לו אורחים הממתינים במשרדו.

קלייר חשבה לפתע על ההגבלות הנוגעות למשרד המדובר. למה אנשים אחרים מורשים להיות שם כשהוא איננו, אבל היא לא? היא הרהרה בזה ברצינות בזמן שפסעו לעבר המשרד. התשובה הייתה ברורה עד כאב. זה מפני שלכל אדם בעולם מותר להשתמש בטלפון, במחשב ובאינטרנט - כל אדם חוץ ממנה.

הדלתות הכפולות המובילות למשרד היו פתוחות, ושולחן הישיבות היה גדוש ספרים שהזכירו אלבומי תמונות ומחשבים ניידים פתוחים. שתי נשים וגבר היו שקועים בארגון חפציהם תוך כדי שיחה. קלייר וטוני עמדו בפתח בשקט וצפו במתרחש, אוחזים ידיים.

לבסוף, אחת מהנשים נשאה את מבטה וראתה אותם. "מר רולינגס, שלום. הרשה לי להציג בפניך את מארגני החתונה שלך."

טוני ניגש אל הברונטית הגבוהה והמושכת, שהייתה מקצועית מאוד למראה. היא נראתה בערך בת גילה של קלייר. טוני פנה לקלייר ואמר, "פטרישה, הרשי לי להציג לך סוף-סוף את ארוסתי, קלייר ניקולס. קלייר, זאת העוזרת מספר אחת שלי, המזכירה האישית ויד ימיני, פטרישה." מילותיו חשפו את הערצתו לכישוריה.

שתיהן הושיטו יד ללחיצה. קלייר דיברה ראשונה. "שמעתי עלייך כל כך הרבה דברים נהדרים. נחמד מאוד לפגוש אותך סוף-סוף."

היא בהחלט הבחינה בעוינות מסוימת, אבל בחרה להבליג ולראות איך יתפתחו העניינים. פטרישה המשיכה בסבב ההיכרות. "בְּרֵאד קלארק ומוניקה תומפסון, הרשו לי להציג בפניכם את מר אנתוני רולינגס ואת ארוסתו, קלייר ניקולס. מר רולינגס, בראד הוא מארגן החתונה שלך, ומוניקה היא מפיקת האירוע. לשניהם יש המלצות מעולות וכמה רעיונות נהדרים בשבילך."

קלייר וטוני לחצו את ידיהם ואמרו כמה הם שמחים להכיר אותם. טוני הציץ בשעונו, שהורה על השעה 12:30. הם היו אמורים להגיע ב-14:00. מבחינתו, זה קנה להם כמה וכמה נקודות זכות. בניגוד אליו, קלייר ציפתה מאוד לארוחת הצהריים, ולכן הייתה מרוצה פחות. למרות זאת, היא חייכה חיוך קורן, והפגישה התקדמה כמתוכנן. בראד ומוניקה הובילו אותם אל שולחן הוועידות של טוני.

הם פתחו בכך שהצהירו כמה הם נרגשים שנבחרו לתכנן את החתונה שלהם, ואז עברו למצגת פַּאוֶור פּוֹיינְט עתירת מידע שכללה אינסוף אפשרויות. בנוסף, הם הציגו בפניהם תמונות של עבודות קודמות שלהם: קישוטים, סידורי פרחים, עוגות, קבלות פנים וכדומה. הם המטירו על שניהם שאלות: איזו תחושה הם היו רוצים שהחתונה שלהם תשדר? בכמה אורחים מדובר? היכן באחוזה יערכו הטקס וקבלת הפנים? באיזו שעה יתקיים הטקס? באלו צבעים ירצו להשתמש? איזה מין אוכל יעדיפו שיוגש? מה העדפותיהם לגבי מוזיקה?

חרף השאלות המייגעות, קלייר לא יכלה שלא להבחין במבטיה הלטושים של פטרישה. היא הייתה קשובה להפליא לטוני, ואמרה כל הזמן, "כן מר רולינגס, אני יכולה לדאוג לזה בשבילך, מר רולינגס. אני אשיג לך את זה, מר רולינגס."

היא שמחה שהיא עומדת להיות גברת אנתוני רולינגס לראשונה מאז השלכות התנהגותו

של ג'ון ונאומי כללי ההתנהגות החוזרים ונשנים. היא אפילו חשבה שזה די משעשע; איך זה שקנאתה של אישה אחת יכולה לשנות את תחושותיה מהקצה אל הקצה? היא מצאה את עצמה אוחזת בזרועו, מביטה בתמונות של עוגות, אפשרויות תאורה, שולחנות ופרחים ואומרת את כל הדברים הנכונים. פטרישה ישבה בצד ורשמה הערות בזמן שטוני חייך אליה בחיבה רבה והיא-עצמה קרנה אושר.

אחר כך, ביקש ממנה טוני להראות לבראד ולמוניקה את הקומה הראשונה בביתם, כדי שיוכלו להתחיל בסיעור מוחין. השניים הבטיחו שיחזרו אליהם עד יום שני עם אפשרויות הולמות לטקס ולקבלת הפנים. שעה שהוליכה אותם מחדר לחדר, ראתה פתאום את האחוזה מנקודת מבט חדשה - מבעד לעיניהם. היא ראתה אותה כבית יפהפה, מתוכנן בצורה מושלמת. היא לא ראתה אותו ככזה בעבר. פעם, זה היה עבורה בית כלא, אבל דברים השתנו. טוני התייחס לבית כאל הבית שלהם אתמול בערב ואז שוב היום. היא חייכה לעצמה כשחשבה, זה באמת הבית שלי.

טוני והיא הבטיחו לצמד שירכיבו רשימת אורחים בהקדם האפשרי. ארבעתם החליטו פה אחד שמאחר שמדובר בחתונה שתיערך בחג המולד, הצבעים יהיו אדום, ירוק ושחור. קלייר עדיין לא החליטה אלו מהצבעים ייבחר כצבע שמלתה של אמילי. יהיו אורות חג מולד בכל מקום, המוני אורות. הם יעטרו את שערי האחוזה, את הכביש המוביל לבית, ומובן שגם את הבית עצמו, שיקושט בסגנון חג מולד עתיר שיק. מספר המוזמנים יקבע את יתר הסידורים. רביעיית מיתרים ונגנית נבל ינעימו את זמנם של האורחים. בראד ומוניקה הבטיחו לשלוח להם תקליטורים הכוללים מבחר יצירות, כדי שיוכלו לבחור מה יעדיפו שינגנו.

הם הציעו לערוך את קבלת הפנים בגנים - אולי בחצר האחורית. קלייר חשבה שיהיה קר מדי, אבל בראד הבטיח אוהל מקושט ומחומם. הוא הראה להם תמונות של קבלות פנים קודמות שנערכו באוהלי ענק כאלה. עם כל הקישוטים, השולחנות והאנשים, הם כלל לא דמו לאוהלים, אלא לאולמות אירועים מפוארים ומקסימים. הסוגיה הבאה הייתה העוגה. הם עיינו בחמישים תמונות של עוגות, לפחות. בכל הנוגע לטעם, טוני אמר שהוא מעדיף וניל לבן מסורתי. קלייר העזה ואמרה שהיא אוהבת שוקולד. היא קיוותה שייערך מבחן טעימות כלשהו. מוניקה חייכה והסבירה שקיימות כמה וכמה אפשרויות אחרות כמו גזר, קטיפה אדומה, קרמל, שוקולד-אוכמניות ועוד טעמים רבים נוספים. פעם נוספת, קלייר חשה המומה בשל היצע רחב ומפתה מדי.

בשלב זה, הם עברו לדון בתפריט האוכל שיוגש בקבלת הפנים. מאחר שקלייר בחרה רק שתיים מבין כל הארוחות שאכלה בשמונת החודשים האחרונים, היא שאלה את טוני אם מותר לה לקחת הפסקה ולאכול משהו. היא לא אמרה שהיא לא מרגישה כל כך טוב - כנראה שנזקקה לקצת סוכר. הוא נשק ללחיה ואמר לה ללכת לנוח. הוא ידאג לכל היתר. פטרישה הוסיפה, "אני אהיה כאן לעזור."

"אין לי ספק." היא רכנה ונשקה לטוני והלכה למטבח כדי למצוא את קת'רין ולאכול משהו. הם גמרו לעבור כמעט על הכול. בראד ומוניקה יחזרו ביום שני, בשעות אחר הצהריים המאוחרות, כשטוני יחזור מהעבודה. עד אז, כל ההצעות וההחלטות יתגבשו לכדי תכנית שלמה וסופית. היה כיף לדון בכל האפשרויות בלי להתייחס בכלל לפן הכספי. טוני

צדק; החתונה אכן תתוכנן ללא שום בעיות עד ה-18 לדצמבר. כסף יכול להזיז הרים.

המטבח שלהם היה מעוצב בסגנון שהיה תעשייתי יותר מחמים. קלייר מעולם לא אכלה בו בעבר, אבל נוכחותם של זרים בבית גרמה לו להיראות כמקום מבודד ובטוח. היא התיישבה ליד שולחן קטן בסמוך לחלונות והשקיפה על החצר האחורית. טוני מצא אותה שם, אוכלת כריך.

"מה את חושבת על התכניות?" קולו נשמע בהיר והחזיר אותה למציאות. היא הניחה למחשבותיה לנדוד - לא ליעד מסוים כלשהו; סתם לאיזה מקום מאושר ושליו. היא הרהרה באורות, בעצי חג מולד, בשמלת החתונה שלה, בטוני הלבוש בטוקסידו, ותחושה חמימה מילאה את חזה. היא נזכרה בחמימות שחוותה בחזיונותיה בזמן שהייתה חולה, ותפסה שמחשבותיה בהווה הסבו לה את אותה התחושה. זה היה שינוי נחמד - היא עדיין לא התרגלה לכך שהמציאות שלה הפכה למקום חמים ובטוח.

היא חייכה אליו כשהתקרב אליה. "אני חושבת שהכול נשמע נהדר. אני לא מאמינה שהם לא מתרגשים מהלחץ להספיק הכול תוך זמן קצר כל כך."

"מה אמרתי לך?"

היא חייכה. "אין מספיק זמן לדון בכל הדברים שאמרת לי."

"את נראית מאושרת." הוא גנב ממנה את מחציתו השנייה של הכריך בחיוך.

"התכוונתי למה שאמרתי לך לגבי זה שהכסף יוודא שהחתונה שלנו תתקיים מתי שאנחנו רוצים ותיראה בדיוק איך שאנחנו רוצים." הוא נגס מהכריך.

"וברור שצדקת. אני עדיין קצת המומה מהכול." היא לקחה לגימת מים וליטפה את זרועו. היא הביטה בעיניו החומות ואמרה, "המומה בצורה טובה."

הוא לקח ממנה את כוס המים והתחיל לנשק את צווארה. היא שאלה, "שמת לב בכלל שלקחת לי את הסנדוויץ' ועכשיו גם את המים?"

הוא המה בתשובה, "אני חושב שיכול להיות שגם את לקחת משהו שייך לי."

הוא עמד ליד כיסאה. היא כרכה את זרועותיה סביב מותניו ונשאה אליו את מבטה. "באמת? מה לקחתי?"

הוא רכן לנשק אותה והיא קמה ופגשה בו באמצע הדרך. הוא רפרף על שפתיה ועל צווארה בעדינות וידיו הסתבכו בשיערה. "אני חושב שאת הלב שלי."

גופה שכח כליל מהדרישות של ליל אמש. למעשה, הוא החל לדרוש דרישות משלו כשמשך בשערותיה באצבעותיו והסב את פניה כלפי מעלה. היא שקלה לשאול על פטרישה לרגע קצר, אבל המחשבה התפוגגה במהירות. היו לה עניינים דחופים יותר לעסוק בהם. ובכל זאת, היא לא יכלה שלא לומר, "כולם עדיין כאן?"

"בראד ומוניקה עזבו. הם יחזרו ביום שני עם פרטים נוספים. נוכל לגבש תכנית סופית יותר אז." היא נישקה את צווארו כשדיבר. נהמה גרונית עלתה מגרונו, ונימה רצינית התגנבה לקולו.

"פטרישה כותבת שמות לרשימת האורחים שלנו. היא עדיין במשרד שלי. אמרתי לה שאני צריך לבדוק מה שלומך ולוודא שאת בסדר." עיני השוקולד שלו הסתתרו מאחורי עפעפיים סגורים.

היא לא הצליחה לעצור את עצמה. "אני מרגישה טוב מאוד - איך עוד אני יכולה

להרגיש?"

הוא מלמל בהסכמה כשדיברה בין נשיקה לנשיקה, "למה אני לא יכולה להיות במשרד שלך לבד והיא כן יכולה?"

הוא משך אותה קרוב יותר אליו. "בגלל שככה אמרתי."

ידיו ליטפו את העור הרך תחת הסוודר שלבשה.

"שנאתי את התשובה הזאת כששמעתי אותה מההורים שלי, ואני לא אוהבת אותה גם כשהיא באה ממך." היא לא התווכחה או התלוננה, להיפך, היא הסכימה עם כל מה שאמר.

"בסדר. מה אם אגיד לך שאין סיבה שתעסיקי את הראש הקטן והיפה שלך בשום דבר שיש שם? הטלפונים, האינטרנט, המחשבים - הדבר היחיד שאת צריכה לדאוג לו הוא אני."

"אבל אני דואגת לך! אני דואגת לך כל הזמן." היא ליחכה את סנטרו והאזינה ללבו הפועם במהירות בחזהו הרחב. "ואתה לא דואג לראש היפה של פטרישה?"

קולו נשמע מרוחק. "יש לה ראש יפה? לא הבחנתי בזה."

שום תגובה אחרת לא הייתה משמחת אותה יותר באותו רגע. היא הציעה שיעלו לחדרו או לחדרה, והוא ציין את יתרונותיה של רצפת המטבח כשקת'רין השתעלה בקול רם בכוונה רבה.

"סלחו לי, מר רולינגס, העלמה קלייר. מר וגברת סימונס הגיעו לראות את שניכם." קלייר הביטה בטוני בייאוש.

"מה קרה למדיניות האין אורחים של הבית הזה?" היא חייכה וניסתה להחליק את שיערה ואת הסוודר שלה. טוני הפנה לקת'רין את גבו במהירות, השקיף מהחלון, נשם עמוקות וניסה להסדיר את נשימתו. קלייר חשבה שעדיף שתענה לה בעצמה - בהתחשב בקשיי הנשימה שלו. "תודה לך, קת'רין. תוכלי לומר להם בבקשה שמר רולינגס ואני נגיע בעוד כמה דקות?"

"כן, העלמה, אני אוביל אותם לחדר האורחים."

היא ניגשה לטוני ולחשה באוזנו, "מצטערת."

הוא פנה אליה, מחייך; קולו היה שובב ושפע הערצה. "את לא מצטערת, בינתיים. אבל תני לי קצת זמן." המילים הללו היו מבעיתות אותה בזמנו, אבל לא היום. תכנון החתונה, השיבה הביתה והמשחק המקדים המשעשע עשו את כל ההבדל. היא הרגישה חמימות, כמו שחשה בחזיונותיה.

"אני מצפה לזה בקוצר רוח." היא נשענה על דלפק והמתינה שישוב לעשתונותיו. היא ניסתה להיזכר אם ראתה אותו במצב כזה בכל חודשי היכרותם, אבל לא הצליחה. חיוך התפשט על שפתיה בניגוד לרצונה. היא מצאה את הסיטואציה משעשעת למדי.

הם הלכו יד ביד לחדר האורחים. כשהגיעו לכניסה המקושתת, ברנט וקורטני קמו על רגליהם כדי לברך אותם. קורטני רצה לקלייר וחיבקה אותה. אחרי תגובתה של קת'רין, זו הייתה התגובה הטובה ביותר שקיבלה על אירוסיה. היא הרגישה שהיא מקבלת חיבוק מידידת אמת, ולא יכלה שלא להרגיש מאושרת. זה היה אושר אמיתי; היא התחילה להתרגל לתחושה הזאת. קורטני משכה בידה השמאלית כדי לראות את הטבעת שלה, והובילה אותה אל אחת הספות. היא רצתה לשמוע הכול על הנסיעה שלהם לניו יורק ועל

הצעת הנישואין! קלייר העיפה מבט בטוני, אבל הוא וברנט שקעו בדיון שהוביל אותם אל המשרד.

קלייר התכרבלה על הספה, זרועותיה חובקות את ברכיה, ופטפטה עם חברתה. זה לא היה מלחיץ או קשה. היא לא הרגישה מאוימת משאלותיה ולא חשה שהיא חייבת לזייף תשובות. היא לא חשה צורך להמעיט בערכה של הצעת הנישואין הגרנדיוזית שזכתה לה, והרגישה חמימות וקבלה בלבד. קת'רין הביאה להן קפה, וקורטני האזינה לתיאוריה של קלייר: מסע הקניות בחיפוש אחר התלבושת המושלמת, אוויר הערב הקר והצלול בסנטרל פארק - מאורעות היום כולו. זה היה כל כך רומנטי! היא לא חשבה לחזור על הדברים המדויקים שאמר, ורק העירה שזה היה נפלא והוסיפה שהתקשתה להאמין שהוא באמת מציע לה נישואין.

קורטני בקושי הצליחה להכיל את התרגשותה. "אנחנו חברים של טוני כבר הרבה זמן, וגם אני וגם ברנט הבחנו שמשהו השתנה בו לאחרונה. איך שהוא מסתכל עלייך - אף פעם לא ראינו אותו מסתכל ככה על מישהי קודם. נפלא לראות אותו מאוהב."

הפשטות שבפטפוט, בצחקוקים ובשיחה כנה שימחה את קלייר עד בלי די. היא חשבה ששמעה קולות בשלב כלשהו: קולות רמים שבקעו ממשרדו של טוני. גם קורטני שמעה אותם. הן משכו בכתפיהן והמשיכו לפטפט. קורטני אמרה לה שתרצה לעזור בכל דרך שתוכל. היא תשמח לטעום תפריטים אפשריים או קינוחים, תשמח להאזין למוזיקה, לעטר את הכיסאות בעניבות פרפר, לשלוח הזמנות; מה שזה לא יהיה - היא עומדת לשירותה.

הגברים חזרו לחדר האורחים. הבעת פניהם לא קרנה עליזות כמו זו של הנשים, אבל הם נהגו בנינוחות מדומה. לבסוף, קורטני שאלה, "הכול בסדר?"

טוני אמר שכן וברנט הסכים איתו. הנשים נהנו יותר מדי והחליטו שלא יניחו לגברים לקלקל להן. קורטני המשיכה לשאול על החתונה. היא באמת תתקיים בעוד שלושה שבועות? מארגן החתונות והמפיקה מצאו חן בעיניהם? היא רצתה לראות את השמלה של קלייר כשטוני לא יהיה בסביבה, ואמרה לו שהציעה לעזור בהכנות. היא הייתה נרגשת כל כך. הם עזבו כשעתיים לאחר מכן.

קלייר החלה לעלות לסוויטה שלה כשנזכרה בפטרישה. האם גם היא עזבה כבר? טוני אמר שהלכה כשברנט הגיע. הוא אמר שהיא תעבוד על הרשימה בבית ותביא אותה למשרד ביום שני, כדי שיוכל לעיין בה ולתת את אישורו הסופי.

"אנחנו יכולים לאכול בסוויטה שלי בבקשה? זה היה יום נהדר, אבל אני עייפה מאוד."

במהלך ארוחת הערב, סיפר לה טוני שברנט והוא החליפו כמה מילים במהלך אחר הצהריים. ברנט היה ראש הצוות המשפטי שלו וחברו הטוב ביותר. קלייר הופתעה ושאלה, "מה קרה?"

הוא הסביר, "ברנט שאל עמוד מספר העצות של גיסך."

היא נאנחה. "שוב הסכם הממון."

"כן, גם ברנט התעקש שנחתום על אחד."

"אני לא מתיימרת לדעת שום דבר על הרכוש שלך, אבל אם כולם חושבים שאנחנו צריכים לחתום על הסכם, בוא נעשה את זה וזהו."

היא לא תפסה שהשיחה נעשתה טעונה לפתע, אבל הוא לפת את כתפיה לפני שהספיקה

למצמץ והרים אותה מכיסאה. מילותיו הקשות פגעו כהבל חם בלחייה.

"נמאס לי לגמרי מזה שכולם אומרים לי מה לעשות. כבר החלטתי. זה מה שאמרתי לברנט וזה מה שאני אומר לך. לא יהיה שום הסכם ממון. את יודעת למה?"

קלייר הביטה בעיניו. "טוני, בבקשה, אמרת שלא תפגע בי שוב." הוא הרפה מזרועותיה והיא נפלה על כיסאה.

"ואת הבטחת שלא תתני לי סיבה לפגוע בך."

היא חשבה על הצהרתו, אבל לא ענתה. היא ידעה שהיעדר מענה עלול להיחשב לסיבה מוצדקת לפגיעה. "אני לא מבינה למה אנחנו לא חותמים על הסכם ממון. אני רק יודעת שאתה לא רוצה שנעשה את זה."

"זה חלק מזה." הוא צעד הלוך ושוב. "החלק השני הוא ..." הוא כרע ברך לצדה. פניו היו סמוכים מאוד לשלה פעם נוספת. עיניו בהקו בשחור והוא נעץ בה מבט קשה. היא לא הפנתה את מבטה, והוא המשיך, מילותיו אטיות וזדוניות, "...אני יודע שאני לא אעזוב אותך, ואני יודע שאת לא תעזבי אותי. אני צודק?"

היא נקלעה לפרשת דרכים נוספת: אם להיבהל מנימת קולו ומקרבתו ולאפשר לשינוי הבלתי צפוי הזה בהתנהגותו להרוס יום שנהנתה ממנו באמת ובתמים, או לנסות לפייס אותו לפני שיצא משליטה. היא בחרה באפשרות השנייה. היא ענתה לו בקול שנשמע רגוע ומבוקר כאחד. "הסכמתי להיות גברת אנתוני רולינגס רק לפני שלושה ימים. העניינים התקדמו בקצב מטורף מאז, והחתונה שלי תיערך בעוד שלושה שבועות. שנינו המומים. טוני, אני לעולם לא אעזוב אותך מרצוני החופשי."

עיניו הוסיפו להבהב; השחור התעצם. "יש לך צל מושג מה יהיו ההשלכות אם תחליטי לעזוב אותי?"

היא לא הסבה את מבטה וענתה ברוגע, "אני מעדיפה לחשוב על ההשלכות של חיים ביחד ושל גילוי הדברים שגורמים לך אושר," היא חייכה.

"ושל למידת הדברים שאתה רוצה ממני, ומתי אתה רוצה לקבל אותם." עיניו התבהרו והחום השוקולדי החל מבצבץ.

"אולי תוכל לתת לי כמה רמזים?"

הוא החל להירגע. היא ראתה את המתח ואת הזעם מתפוגגים מפניו. היא המשיכה לדבר בנימת הקול השקולה, ותיבלה אותה במעט שובבות, "למעשה, אני חושבת שהבטחת לי משהו אחר הצהריים, במטבח."

זה עבד. הוא התרכך. היא לא עשתה את הצעד הראשון; היא רצתה שיאמין שהשליטה נותרה בידיו. כשלא דיבר וקם על רגליו, חשבה שאולי יעזוב את הסוויטה וישים סוף לשיחה. במקום לעשות זאת, הוא הרים אותה מהכיסא ונשא אותה אל המיטה.

הוא לא היה עצמו הישן, והוא לא היה עצמו החדש והעדין. הוא היה איפשהו באמצע - אבל קרוב יותר לעדין משהיה בליל אמש. היא חשה שביעות רצון. היא עשתה את זה. היא ריככה אותו. תגובתה הביאה להשלכות שקיוותה להן. היא הייתה נחושה בדעתה; היא תצליח לפצח אותו. ובינתיים - זו הייתה בסך הכול סופת רעמים קטנה; ממש לא סערה רצינית.

פרק 29

אדם לא יחפוץ בחיים ללא ידידים
גם אם כל אוצרות תבל יעמדו לרשותו.

- אריסטו

השבועיים וחצי הבאים חלפו במהירות הבזק.

בלילה הראשון שלהם בבית, קלייר התעוררה בשלב מסוים ושמעה את קול נשימותיו של טוני הישן במיטתה. הווילונות היו פתוחים, ואור הירח האיר את הסוויטה. היא הביטה על סביבותיה והתכרבלה תחת השמיכות הרכות. היא הייתה בסוויטה שלה, בביתה, ולא בניו יורק. בעוד שלושה שבועות, מחצית הבית תהיה שייכת לה מבחינה חוקית. ערכו הכספי לא היה הדבר ששבה את לבה; מה שריגש אותה הייתה העובדה שרצתה באמת ובתמים שיהיה שייך לה. בבית הזה היו זיכרונות שסירבה להרהר בהם שנית, אבל הוא צפן בחובו גם הבטחה לעתיד. היא התכרבלה מתחת לשמיכה הרכה והחמימה, לצד גופו החמים של ארוסה הישן, וידעה שלא תרפה מההבטחה הזו בקלות.

הם פגשו את בראד ומוניקה ביום שני שלאחר חג ההודיה. קלייר ידעה שהם שווים כל דולר, ולא משנה בכמה דולרים מדובר. טוני אמר לה לא לדאוג בקשר לזה. הרעיונות שלהם היו מדהימים: החתונה תיערך באולם הכניסה הגדול. קלייר תרד במדרגות בצעדת כלה חגיגית. גרם המדרגות הראשי יקושט באורות ובבדים שקופים למחצה. קבלת הפנים תתקיים בחצר האחורית, באוהל גדול ומחומם. האורחים ייכנסו אליו דרך מרפסת השמש. עצי חג מולד רבים ומיליוני אורות מנצנצים יהיו פזורים בכל מקום. יהיו גם זרים ירוקי עד, מנוקדים בפרחים אדומים. אמילי תלבש שמלה שחורה ותישא זר אדום. האורחים יהנו מבר פתוח וממתאבנים, ואחר כך תבוא ארוחת ערב אלגנטית ומרובת מנות. העוגה שנבחרה הייתה מסוגננת ביותר ומעוטרת בפרחים אמיתיים. היא תורכב מארבע עוגות שונות בטעמי וניל, שוקולד, אוכמניות וגזר.

קלייר התלהבה במיוחד מרביעיית המיתרים מהסימפונית של ארבע הערים - סמל ליציאה המשותפת הראשונה שלהם כזוג.

טוני מסר להם את רשימת המוזמנים שפטרישה שקדה עליה. הוא שאל אותה על אורחים משלה שוב ושוב. היא חזרה ואמרה שאמילי וג'ון הם האנשים היחידים שחשובים לה. הם, וחבריו הקרובים של טוני. היא זכרה את קשייה של אמילי להסתגל לסגנון החיים החדש שלה וחששה שחבריה הוותיקים ירגישו שלא בנוח. היא ציינה את מרדית' כאחת הסיבות לכך שהחליטה להימנע מלהזמין חברים ותיקים. טוני לא ראה טעם להתווכח עם הסבריה. רשימת האורחים כללה את האנשים הבודדים שקראו לאנתוני "טוני", כמו גם 150 עמיתים עסקיים ובני ברית פוליטיים נוספים. הוא הסביר שהאנשים שהזמין נבחרו משתי סיבות: מפני שחיבב אותם או מפני שהזדקק להם.

בראד ומוניקה הציגו בפניהם טיוטה של ההזמנה:

הנכם מוזמנים להשתתף בטקס החתונה הפרטי של:
העלמה קלייר ניקולס ומר אנתוני רולינגס.
הטקס ייערך באחוזתם של מר וגברת רולינגס באיווה סיטי
בשמונה-עשר לדצמבר 2010, בשעה 17:30 בדיוק.
ארוחת ערב ונשף ריקודים יערכו מיד לאחר הטקס.

פטרישה התנדבה לדאוג לאישורי ההגעה. הכול יטופל במשרדו של טוני באיווה סיטי.

רביעיית המיתרים תתחיל לנגן בחמש בערב והטקס יתחיל בחמש וחצי. צוות מיוחד יעמוד הכן כדי להחנות את מכוניותיהם של האורחים ולאכסן את מעיליהם.

תזמורת ג'אז תנגן מוזיקה חיה במהלך קבלת הפנים, שתכלול ריקודים, כמובן. הם לא רצו תקליטן, אבל יהיה כרוז שיפנה אל האורחים בדברים ויסביר את מהלך הערב. כל אורח או זוג יקבל סלסלת שי לאות תודה על כך שהואילו להשתתף בשמחתם של מר וגברת רולינגס. הסלסלות יכילו בקבוק יין משובח, שתי כוסות יין עשויות בדולח, מבחר שוקולדים מובחרים, עטופים בנייר צלופן אדום וירוק, ופתק תודה מבני הזוג.

כשבראד שאל את קלייר אם אביה ימסור אותה לחתן, היא אמרה לו שהוא נפטר. הוא שאל אותה אם תרצה שמישהו אחר ילווה אותה, או שתעדיף לצעוד לבדה אל המזבח. השאלה גרמה לה להרהר בג'ון. היא לא ביקשה, ורק הביטה בטוני.

הוא נאנח והשיב, "היא תרצה שגיסה ימסור אותה."

מאוחר יותר, הוא אמר לה שהרעיון דווקא מוצא חן בעיניו. יתכן שאם ג'ון ימסור אותה לחתן, הוא יקבל סוף-סוף את העובדה שקלייר היא אישתו עכשיו.

טוני אהב את ארמני ואמר שכבר דאג שיתפרו להם חליפות טוקסידו מיוחדות. הוא וברנט הגיעו במהרה להסכמה בנוגע להסכם הממון. טוני הסכים שלא יהיה שום הסכם, וברנט הסכים לקבל את החלטתו ללא ויכוחים מיותרים.

לאחר שטוני וקלייר אישרו את כל תכניותיהם של בראד ומוניקה, השניים החלו לעבוד. המוני עובדים פשטו על הבית ביום שלישי בבוקר. משאיות הובילו עשרות פועלים שתלו נורות על העצים וחשמלאים שווידאו שהכול עובד כשורה. צוות נפרד עסק בהקמת את האוהל הגדול בחצר האחורית, וחשמלאים נוספים עבדו על התאורה ועל החימום בו.

גם בבית היו אנשים רבים שעסקו בתליית קישוטים. מספרם הרב גרם לקת'רין לחוש שלא בנוח. היא וידאה שכולם יודעים שהיא האחראית על משק הבית ושכולם צריכים לסור לפקודתה.

קלייר עשתה כמיטב יכולתה שלא להפריע. טוני יצא לעבודה בכל בוקר. בנוסף להכנות לחתונה שעמדה להיערך בעוד פחות משלושה שבועות, היה לו תאגיד בשווי מיליארדי דולרים שתבע את תשומת לבו. הוא אפילו נאלץ להרחיק כמה פעמים עד דאלאס, לוס אנג'לס וניו אינגלנד.

גם קלייר הצטרכה לנסוע כמה פעמים לניו יורק, למדידות. טוני אכן לא צפה את זה. הצעתה של קורטני לעזור בכל דרך הפחיתה את חרדתו. הוא דרש מקלייר להתקשר אליה בעצמה ולשאול אם תסכים להצטרף אליה. קורטני נשמעה מאושרת. הן ישתמשו במטוס של טוני, כל זמן שלא יזדקק לו. אם יצטרך לטוס, מטוסים נוספים של תעשיות רולינגס יעמדו לשירותן. אריק יתלווה אליהן.

טוני גם הרשה לה להתקשר לאמילי ולג'ון אחרי הפגישה עם בראד ומוניקה. היא הודיעה לאמילי שהשמלה שלה תהיה שחורה, וזו הייתה מאושרת לגלות שלא תיאלץ ללבוש ורוד. קלייר גם שאלה את ג'ון אם יואיל ללוות אותה אל המזבח ולמסור אותה לחתן. הוא השיב, "קלייר יהיה לי לכבוד ללוות אותך אל המזבח, אבל אני רוצה שתדעי שלעולם לא אמסור אותך."

מובן שטוני האזין לשיחה וגלגל את עיניו השחורות. היא לא הניחה להיסוס לחדור לקולה והודתה לג'ון על מסירותו המתמדת. היא גם הזכירה לאמילי ליצור קשר עם הבוטיק בקשר למדידות ואמרה לשניהם שטוני או המזכירה שלו, פטרישה, ימסרו להם פרטים בהקדם בנוגע לתכניות הנסיעה שלהם ולגבי מדידות הטוקסידו של ג'ון.

הכול התחיל להסתדר.

*

בנסיעה הראשונה שלהן לניו יורק, עזבו קלייר וקורטני את איווה השכם בבוקר השמיני לדצמבר. בין ניו יורק לאיווה קיים הבדל זמנים של שעה אחת, והן יצאו לדרך בשש בבוקר - מוקדם הרבה יותר מדי, לדעת שתיהן. הטיסה לקחה שלוש וחצי שעות והן הגיעו לעיר לפני השעה 10:00 ונסעו ישר לבוטיק. השמלה הייתה מוכנה, אבל נזקקה לתיקונים. הנעליים שנבחרו היו נעלי בובה לבנות, מעוטרות ברקמת חרוזים, עם עקבים בגובה עשרה סנטימטרים. הן נראו נהדר עם השמלה.

כשקלייר יצאה מחדר ההלבשה, קורטני פלטה צעקה. קלייר נבהלה בהתחלה, אבל פרצה בצחוק לאחר רגע. היא הייתה מצחיקה נורא, וקלייר ממש נהנתה לבלות איתה! היא לא הפסיקה לומר כמה יפה, מהממת ומסוגננת היא נראית. היא הייתה בטוחה לחלוטין שטוני יהיה מכושף כשיראה אותה.

אחרי הבוטיק, קורטני אמרה לאריק שהיא וקלייר הולכות לאכול ארוחת צהריים באֵסְטוֹר קוֹרְט במלון סֵנְט רֶגִ'יס - אחד מבתי התה הנודעים ביותר בניו יורק. היא הוסיפה שלא יצטרך לאסוף אותן לפני שלוש, כי הן רוצות לעשות קצת קניות. קלייר ניסתה להתווכח. היא לא רצתה לדון באי הנוחות שחשה, אבל ידעה שקיבלה רשות ללכת למדידות בלבד. קורטני לא הייתה מוכנה לקבל תשובה שלילית. לקלייר לא הייתה שום דרך ליצור קשר עם טוני והיא החלה לחוש בחילה.

כשהגיעו לבית התה, קורטני העירה באגביות, "טוני ואני סיכמנו שאת צריכה שמלה חדשה לחזרה לחתונה כשדיברנו אתמול. יש לנו את כל אחר הצהריים, אז אני בטוחה שנצליח למצוא משהו מתאים." קלייר נרגעה. היא הצטערה שלא ציין זאת בפניה, אבל הרגישה טוב יותר עכשיו, כשידעה שנתן את אישורו.

היא לא אמרה את כל זה לקורטני ורק חייכה והשיבה, "בסדר גמור. בואי נאכל משהו ואז נמצא את שמלת החזרה לחתונה הכי יפה בעיר!" היא כבר ערכה קניות פעמים רבות עם כרטיס האשראי שלה, אבל קניות עם חברה ועם כרטיס האשראי היו עניין אחר לגמרי. זה נשמע לה הרבה יותר כיף! קורטני עזרה לה למצוא שמלת טְוִויד אדומה יפהפיה של ולנטינו, מעוטרת בפפיון א-סימטרי. המחשוף בצורת וי יחשוף את שרשרת המסע שלה, ומובן שנזקקה לנעליים מתאימות חדשות. נעלי הפיפ-טואו עשויות העור של סַלְבָּטוֹרֶה

פְֶּרַגְמוֹ השלימו את התלבושת בצורה מושלמת. היא לא רק נראתה מהממת; הצבע השתלב להפליא בכל נושא חג המולד של החתונה. היא נהנתה מקניות בחברת מישהי שחשה בנוח בחנויות אופנת הצמרת היקרות.

החזרה עמדה להיערך בביתם של טוני וקלייר, אבל קורטני התעקשה שארוחת הערב שלאחר החזרה תתקיים בביתה. אחרי הכול, הייתה זו אחריותם של הורי החתן על פי המסורת, והם היו חבריו הוותיקים והקרובים ביותר, ויהיה להם לכבוד לארח את המאורע החשוב הזה. קלייר הודתה לה על אדיבותה, ואמרה לה שתדבר על זה עם טוני ותחזור אליה עם תשובה בהקדם האפשרי.

כשחזרה הביתה, הוקל לה לגלות שהקדימה אותו. כשהגיע לארוחת הערב בשעה שבע, היא חשה עצבנות בגלל הקניות וארוחת הצהריים. הוא לא הקל על אי הנוחות שחשה כששאל איך עבר עליה היום ומה חשבה על השמלה שלה. היא ענתה שאהבה אותה מאוד, ושגם קורטני אהבה אותה. אחר כך, שאל אם חזרו לאיווה מיד לאחר שסיימו את ענייניהן בבוטיק.

קלייר היססה ובחנה אותו. הוא נראה כאילו לא ידע דבר על ארוחת הצהריים ועל מסע הקניות. לפתע, החלה לדאוג שקורטני אמרה לה שזה בסדר מצדו רק כדי להרגיע אותה. היא עטתה באומץ את המסכה שלה, נשכה את שפתה והמשיכה בקלילות מדומה, "אה, לא. הרי קורטני סיכמה איתך שנעשה מזה יום שלם בעיר."

הוא הביט בצלחתו כשענתה. עיניו נעו באטיות לעברה. "סליחה?"

לבה דהר. "למה לא סיפרת לי שסיכמתם ביניכם שנלך לקנות לי שמלה לחזרה?"

הוא חייך. "קורטני מנהלת משא ומתן קשוח. קשה להגיד לה לא."

ביקורן האחרון בבוטיק נקבע ליום שבת, ה-11 לדצמבר - שבוע לפני החתונה. הן תכננו להגיע לשם עד עשר בבוקר, למדוד את השמלה ולחזור שנית בשלוש כדי למדוד אותה שוב לאחר התיקונים הסופיים. אחר כך ייקחו אותה לאיווה.

גם הנסיעה הזאת לוותה בהפתעות. בזמן שאכלו ביום שישי בערב, האייפון של טוני החל לצלצל. הוא ענה והושיט לה את הטלפון. היא לא הייתה רגילה לקבל שיחות, וודאי שלא הייתה רגילה לדבר בטלפון ללא דיבורית. היא ענתה בזהירות, "הלו? זאת קלייר."

"היי, זאת קורט."

היא הבינה למה טוני הרשה לה לדבר. הוא בטח בקורטני. קולה ניחם אותה. היא רצתה לספר לה שסו, מריאן ובוו יצטרפו אליהן לנסיעה לניו יורק מחר. מאחר שהיה להן זמן להרוג בין המדידות, הן תכננו לערוך לקלייר מסיבת כלה במהלך ארוחת הצהריים. החדשות הימֵמו ושימחו אותה ביותר. הרעיון אפילו לא עלה על דעתה - הרי היא לא זקוקה למתנות המקובלות באירועים כאלה - אבל זו הייתה מסורת. היא אמרה לקורטני שזה נשמע נהדר ושאלה אותה אם תוכל להמתין רגע. היא לחצה על כפתור ההשתקה והביטה בו.

"היא רוצה שבוו, מריאן וסו יצטרפו אלינו מחר." גבותיו התרוממו. "הן רוצות לחגוג לי מסיבת כלה בארוחת הצהריים." היא חייכה.

"ואת רוצה לעשות את זה?" הוא עינה אותה, מאלץ אותה לבקש את רשותו. היא ידעה שקורטני מחכה.

"אני רוצה." הוא לא דיבר. "אני חושבת שזה יכול להיות נחמד מאוד." השתיקה נמשכה. "אתה מסכים?" הוא חייך והנהן.

היא לחצה בהתלהבות על הכפתור ואמרה, "קורטני, אני חושבת שזה רעיון נהדר. הן רוצות לפגוש אותנו בשדה התעופה, או שנבוא לאסוף אותן?" לבסוף, היא ניתקה, הושיטה לו את הטלפון ואמרה, "תודה רבה! זה ממש נהדר. ממש לא ציפיתי שיעשו לי מסיבת כלה!"

הטיסה הייתה עליזה: הן דיברו על החתונה ועל השמלה של קלייר. מצב הרוח המרומם נמשך כשיצאה מחדר ההלבשה וכולן השתגעו כשראו את השמלה ואמרו כמה מהממת היא נראית. היא נזקקה לעוד כמה תיקונים קטנים בלבד. אריק לא היה פנוי להצטרף אליהן הפעם, ולכן נסעו במונית. זה מצא חן בעיני קלייר. ההצטופפות הזאת במונית אחת הזכירה לה את חייה הקודמים.

הן הגיעו לקינג'ס קְריג' הָאוּס ב-12:00. זאת הייתה מסעדה קטנה ומיוחדת באפר איסט סייד, בסגנון אנגלי מובהק. הן הזמינו שולחן מבעוד מועד והובלו לקומה השנייה. הקירות נצבעו באדום עמוק ועשיר ונברשות גדולות השתלשלו מהתקרה.

השולחנות האינטימיים היו מקושטים להפליא - בסגנון נשי מובהק. אווירת מסיבת הכלה הורגשה בכל פינה ודי היה רק בה כדי לשלהב את רוחה של קלייר, אבל היא הופתעה לחלוטין רק כשראתה את אמילי יושבת ליד השולחן. היא רצה אליה, חיבקה אותה ושאלה מי סיפר לה על המסיבה. אמילי ענתה שחברתה הטובה קורטני תכננה הכול. כשפנתה לחבק את קורטני, לחשה זו באוזנה, "טוני נתן לי את המספר שלה." היא בילתה אחר צהריים נהדר!

אחרי ארוחת הצהריים, אמילי חזרה איתן אל הבוטיק. כולן התפעלו משמלת שושבינת הכבוד שלה. קלייר הפתיעה אותה כשנתנה לה זוג נעלי עקב שחורות של ג'ימִי צ'וּ, עשויות סאטן ומעוטרות בפפיון קריסטל. הן היו מושלמות בשביל השמלה והחתונה.

כשקלייר יצאה מחדר ההלבשה בפעם האחרונה בשמלת הכלה הגמורה, כולן, אפילו גברת ספרינגהיל, פצחו במחיאות כפיים. קלייר הייתה מאושרת לחלוטין והתוצאה הסופית הייתה נפלאה.

הן טסו בחזרה לאיווה בחמש בערב, והביאו איתן את השמלה של קלייר, את ההינומה והנעליים ואת הלבנים המיוחדים, כולל בירית תואמת. אמילי תגיע ביום רביעי בערב. זה היה אחר צהריים נהדר, והן חתמו אותו בבקבוק שמפניה וחטיפים במטוס.

כשטוני נכנס לסוויטה באותו ערב, היא זינקה עליו וחיבקה את צווארו. "אתה נוראי!" היא נישקה אותו בלהט.

הוא היה מופתע והשיב, "בסדר גמור, תזכירי לי להיות נוראי לעתים קרובות יותר. מה עשיתי?"

"רק עזרת לערוך לי את מסיבת הכלה הכי טובה בעולם ודאגת להביא לשם את אחותי!" הוא הביט בה בתמימות מדומה. היא הוסיפה במהירות, "אוי, אל תתחיל איתי. קורטני סיפרה לי שאתה היית זה שנתן לה את מספר הטלפון של אמילי. אתה, זה שהתנהג כאילו הוא לא יודע שום דבר על זה שהאחרות יצטרפו אלינו לנסיעה. אתה ממש מגעיל, ואני אוהבת אותך יותר בכל יום." היא נישקה אותו שוב. הוא חייך והחזיר לה נשיקות משלו.

כשביקש לראות את השמלה, אמרה, "לא."

הוא הביע תרעומת והשתוממות על שהעזה לסרב לו.

"אסור לך לראות אותה עד יום שבת."

הוא ויתר והסכים לראות רק מה תלבש מתחת לשמלה. קלייר גיחכה. הם היו לבדם בסוויטה שלה. היא החלה לפתוח את כפתורי חולצתה בפיתוי, כפתור אחר כפתור.

פרק 30

אהבו זה את זו, אבל אל נא תקשרו קשר אהבה;
מוטב שיהיה זה ים הנע תדיר בין חופי נשמותיכם.

- חַ'לִיל ג'וּבְּרַאן

אמילי הגיעה בערב יום רביעי שלפני החתונה. טוני שלח את המטוס הפרטי שלו לאסוף אותה מאלבני. ג'ון היה צריך להופיע בשימוע ויכול להגיע רק ביום שישי. הוא התנצל בפני קלייר, אבל לא הצליח לשנות את המועד. קלייר אמרה לו שזה בסדר. היא שמחה לקבל את אמילי רק לעצמה, אבל כשישבה במושב האחורי של אחת ממכוניותיו של טוני וחיכתה לאחותה בשדה התעופה, תגובתה לטיסה במטוס פרטי הדאיגה אותה.

חללה של הב-מ-וו היה חמים והדיף ריח עור - נחמד הרבה יותר מצינת האוויר של איווה. שלג ירד בשלושת הימים האחרונים, והארץ כוסתה כולה במעטה לבן צח ויפהפה. היא יצאה מהמכונית ברגע שדלת המטוס נפתחה והמדרגות נגעו בקרקע. היא חשה היטב באוויר הקר, למרות שלבשה מכנסי ג'ינס, מעיל פרוותי ומגפי שלג. היא תחבה את ידיה הנתונות בכסיות עור עמוק אל תוך כיסי המעיל, וצפתה בצוות המפנה את השלג ממסלול הנחיתה ומהמדרכות.

אמילי ירדה מהמטוס וחיבקה את קלייר. "היי, אחותי, באת לבד?"

"קרלוס הסיע אותי הנה. טוני עדיין בעבודה."

הן נכנסו למכונית החמימה והמתינו לקרלוס שהביא את מטענה של אמילי והכניס אותו אל תא המטען. אמילי חייכה ואמרה, "את יודעת, כשאת ואנתוני הצעתם לטפל בנסיעות שלנו, הנחתי שאתם מתכוונים לכרטיסי טיסה או משהו."

קלייר לא אמרה דבר, והניחה לה להמשיך לדבר. "אני ממש לא מתלוננת, אבל אני לא יכולה לחכות לראות את הבית שלכם!"

היא חשה שאחותה משתדלת בכנות לקבל את חייה. היא חשה הקלה ודיברה בהתרגשות, "יופי, אני לא יכולה לחכות להראות לך אותו. הוא עמוס מאוד ומבולגן כרגע. מאות עובדים באו להכין הכול לקראת הטקס, אבל אני חושבת שנצליח לחמוק מכולם וליהנות מקצת זמן לבד. כבר אכלת?"

השעה הייתה שבע וחצי באיווה והשמיים היו שחורים לחלוטין, אבל פתיתי השלג שהוסיף לרדת גרמו להם להיראות בהירים יותר.

"אכלתי משהו קטן במטוס."

"יופי, נאכל כשנגיע הביתה," השיבה קלייר.

האחוזה הייתה מרשימה כתמיד, אבל השלג גרם לה להיראות זוהרת במיוחד. מיליוני האורות המנצנצים שעיטרו את כביש הגישה, את העצים ואת השיחים העניקו לה מראה אגדתי. קלייר שמחה מאוד שאחותה באה לביקור. היא לא הייתה מעלה על דעתה לבקש מטוני להזמין את משפחתה להתארח בבית, ולכן הזמנתו לא הייתה רק בלתי צפויה, אלא

גם משמחת ביותר. מובן שהיה להם המון מקום. זאת אף פעם לא הייתה הבעיה. הדבר שהטריד אותו הייתה החדירה לפרטיותו.

במהלך השבועיים האחרונים, חרדתו גברה מאוד. עובדים שרצו בכל מקום. הם היו בכל פינה של הקומה הראשונה, ולעולם לא ידעת במי תיתקל בכל רגע נתון. זו הייתה הסיבה שבילו את מרבית זמנם חבויים בסוויטה שלה.

אמילי הייתה המומה וצפתה באחוזה ביראת כבוד. הבית זהר בשל המוני הקישוטים. קרלוס עצר לפני חזית הבית. הן צפו באחד העובדים שפינה את השביל במהירות לכבוד העלמה קלייר והאורחת שלה. כשהגיעו אל דלתות הכניסה, אמילי שלחה את ידה אל הידית כשקלייר עצרה בעדה בעדינות. הן המתינו עד שקרלוס הגיע ופתח עבורן את הדלת.

קת'רין באה לברך אותן כשנכנסו פנימה. קלייר הציגה את שתי הנשים האהובות עליה זו בפני זו. היא קיוותה שאמילי תחוש במערכת היחסים יוצאת הדופן ששררה ביניהן. קת'רין אמרה, "גבירותיי, ארוחת הערב תוגש בכל שעה שתבחרו. מר רולינגס מתעכב בגלל מזג האוויר, והוא המליץ שלא תמתינו לו."

קלייר הודתה לה ואמרה שקודם תראה לאמילי את חדרה ותניח לה להתרענן. היא הוסיפה שיחזרו בעוד רבע שעה.

החדר שהוקצה לאמילי ולג'ון שכן בקצה המסדרון, באגף שבו שכנה גם הסוויטה של קלייר. חדרי השינה האחרים בבית עמדו ריקים רוב הזמן ונשמרו נקיים ללא רבב רק למקרה שיזדקקו להם. זו הייתה סוויטה שגודלה כמחצית מגודלה של הסוויטה של קלייר, עם מיטה זוגית, ריהוט חדר שינה, ספה וכורסה, אח קטנה, חדר אמבטיה וחדר ארונות. היו בה חלונות גדולים שהשקיפו על החצר האחורית, אבל הנוף היחיד שנשקף מהם עכשיו היה גגו של אוהל ענקי.

קלייר הראתה לאמילי את החדר ואמרה לה שקרלוס יביא את המטען שלה בקרוב. אחר כך, היא הובילה את אחותה אל הסוויטה שלה, במרחק כמה דלתות מחדרה. אמילי ניסתה להיות מנומסת, אבל אמרה שוב ושוב, זה פשוט מקסים. כשהגיעו לסוויטה של קלייר, שאלה את אחותה, "זה גם החדר של אנתוני?"

"לא. יש לו חדר משלו בקומה הראשונה." היא חייכה. "אבל הוא מבקר כאן לא מעט." היא חשה בהפתעתה של אמילי. העובדה שטוני והיא לא חלקו חדר שינה קנתה לו כמה נקודות זכות אצלה.

כשסיימו לאכול את ארוחת הערב בחדר האוכל הרשמי, טוני הגיע הביתה. הוא היה מנומס ונעים הליכות להפליא, חיבק את אמילי ונשק לקלייר. הוא אמר לה שהוא מאושר שהגיעה בביטחה למרות מזג האוויר הקשה, והוסיף שלמרבה המזל, התחזיות אומרות שהשלג ייפסק מחר ושסוף השבוע צפוי להיות בהיר. אחר כך, הוא פנה לקלייר ואמר, "אבל את יודעת איך זה עם החזאים האלה. אף פעם אסור לבטוח במטאורולוגים." היא השליכה עליו את המפית שלה בשובבות והוא חייך.

הוא הצטרף אליהן ליד השולחן, וקת'רין הביאה לו את ארוחת הערב שלו. האחיות לגמו קפה בזמן שאכל.

אחרי הארוחה, טוני הציע לערוך לאמילי סיור בבית. קלייר הייתה מאושרת, אבל לא

הפגינה את שמחתה. היא לא הייתה בטוחה שתעשה זאת כהלכה ורווח לה להעביר את המושכות לידיו. אמילי אמרה שוב ושוב כמה היא אוהבת את הבית כשעברו מחדר לחדר ומקומה לקומה. היא שאלה בבדיחות הדעת אם ניתן להשיג מפות שיסייעו לאורחים להתמצא במקום. קלייר וטוני צחקו ואמרו שהוא לא גדול עד כדי כך, ושבמהרה תכיר כל פינה בו.

טוני הוסיף, "אף על פי שבאמת עברו כמה שבועות עד שקלייר התחילה להתמצא כאן."

מובן שהצהרתו תפסה אותה לא מוכנה, אבל הוא לא הבחין בתגובתה. הוא היה שקוע בבחינת תגובתה של אמילי. היה ברור שהיא לא מבינה על מה הוא מדבר, והדבר הרגיע את חששותיו.

קלייר היטיבה את המסכה על פניה ואמרה, "טוב, בסופו של דבר למדתי את הסוד. כל החדרים מקושרים לאגף המרכזי, ואם לא מוצאים משהו, פשוט שואלים את הצוות."

תגובתה העלתה חיוך מרצד על שפתיו של ארוסה.

אמילי הלכה לישון אחרי הסיור והבטיחה להיות כיפית יותר בבוקר. היא הייתה מותשת לחלוטין אחרי יום עבודה, טיסה וסיור מפרך.

קלייר חיבקה אותה. "אוי, אמילי, אנחנו כל כך שמחים שאת כאן."

טוני הצטרף אליה זמן לא רב אחרי שנכנסה למיטה. היא לא יכלה להתאפק ואמרה, "תסביר את ההערה ההיא, בבקשה."

הוא צחק. "יקירתי, רק בדקתי את הרפלקסים שלך."

"טוב, כמעט עוררת רפלקס בלתי רצוי בעליל."

הוא העיר בחיוך, "אולי נצליח לעורר רפלקסים רצויים קצת יותר?"

*

השימוע של ג'ון הסתיים ביום שישי בשעה 12:00. הוא הציע להגיע בכוחות עצמו, אבל הוא לא היה מצליח להגיע לאיווה סיטי לפני עשר בלילה אם היה טס בחברה מסחרית. טוני העמיד לרשותו באדיבות מטוס של רולינגס תעשיות, והוא הגיע לבית ב-15:30. על אף שאמילי הכינה אותו לקראת האחוזה, הוא הביע שוב ושוב את הכרת התודה שלו על הטיסה וחזר ואמר שהבית מהמם.

המקום כולו דמה לכוורת רוחשת פעילות: העובדים נמצאו בכל פינה וערכו הכנות אחרונות לקראת האירוע. אפילו המטבח המה אנשים שהחלו בהכנת האוכל, והאוהל הפך לאולם אירועים ציורי ויפהפה.

קלייר ואמילי התכוננו לקראת החזרה לחתונה והסעודה שאחריה. טוני קיבל את הצעתה האדיבה של קורטני והסכים שהסעודה שלאחר החזרה תיערך בבית משפחת סימונס. החזרה נועדה להתחיל ב-18:30, וארוחת הערב נקבעה לשעה שמונה. זה היה מאוחר, אבל כולם היו אמורים להגיע לאחוזה אחרי יום עבודה ארוך. רשימת האורחים המצומצמת כללה את הכומר, המוזיקאים, בראד, מוניקה, פטרישה ובן זוגה, אמילי וג'ון, קורטני, ברנט וילדיהם, בני הזוג מילר, בני הזוג ברונסון, אלייז'ה סאמר ומריאן קוֹמס. מובן שכולם הוזמנו גם לחתונה עצמה, אבל ההתכנסות הקטנה והבלתי רשמית הזו תאפשר להם שיחה ידידותית ונינוחה יותר.

כולם נקבצו באולם הגדול לקראת 18:15. היה ברור שקבוצת הידידים הזאת הכירה מקרוב את אהבת הדייקנות של טוני. מאחר שרצה להיכנס לאולם בחגיגיות בלוויית ארוסתו, המתינה לו קלייר בסוויטה שלה. כשהגיע, הוא בירך אותה ואמר, "העלמה ניקולס, את מהממת הערב."

רגע לפני שנכנסו לאולם, הוא קרן אליה ולחש, "מחר בשעה הזאת את תהיי גברת אנתוני רולינגס."

היא נשקה לו וחייכה. "אני לא יכולה לחכות."

ראש צוות האבטחה שוחח עם טוני במהירות על כמה סוגיות לקראת מחר. הוחלט שכל הציוד האלקטרוני, לרבות טלפונים ניידים, יוחרם עם הגעת האורחים ויוחזר להם כשיעזבו. האנשים היחידים שיורשו לתעד את החתונה יהיו הצלמים שנשכרו במיוחד. שלי תעבור על התמונות שיצלמו לפני שתפרסם כמה מהן. ראש סגל האבטחה ביקש מידידיהם הקרובים לפקוח שבע עיניים ולדווח על כל פעילות חשודה לאחד מאנשי הביטחון. קלייר הרגישה כמו כוכבת רוק לפני הופעה גדולה.

הכומר דיבר במשך כמה דקות על משמעות הנישואים ועל חשיבותם הרבה: "אנשים רבים בוחרים בנישואים בימינו בלי להבין את משמעותו של המושג נצח. כששני אנשים מאוחדים לעיני האל, הם הופכים לאחד, לנצח."

קלייר פנתה להביט בטוני. היא הייתה אחוזת יראה. איך קרה שהיא, קלייר ניקולס, מצאה את עצמה באולם הכניסה הגדול באחוזתו של אנתוני רולינגס? איך יתכן שהיא אוחזת בידו, מביטה בעיני השוקולד שלו ומאזינה לכומר המדבר על נישואיהם?

הוא המשיך בנאומו: "לאחר ששוחחתי עם אנתוני וקלייר, אני מאמין שהם מודעים לחלוטין לגודל המחויבות שהם לוקחים על עצמם: מחויבות כלפי אלוהים, כלפי ידידיהם, כלפי משפחתם וכלפי עצמם. ולכן אני אומר לכם - חבריהם הקרובים ביותר, שנבחרו על ידם לחלוק עמם את היום המיוחד הזה - הצטרפו אליי בתפילה. הבה נבקש מאדוננו לדאוג לאנתוני ולקלייר, ואינני מתכוון לדאגה כספית. הבה נתפלל שאלוהים ידאג שיאהבו ויבינו זה את זה, ושתמיד יגלו סבלנות זה כלפי זה. הבה נתפלל שיחונן כל אחד מהם בסגולות הנדרשות על מנת לאחוז בחוזקה בדבר הגדול שיחלו בו מחר והלוואי שלא ירפו ממנו לנצח-נצחים. הבה נתפלל." קלייר עצמה את עיניה. טוני לחץ את ידה ברכות, ודמעה זלגה במורד לחיה.

בראד ומוניקה לקחו את המושכות לידיהם בשלב זה. הם הורו לקלייר, ג'ון ואמילי לעלות למעלה. טוני, ברנט והכומר נכנסו למשרד. רביעיית המיתרים החלה לנגן. בראד ומוניקה הרכיבו אוזניות ומיקרופונים וכיוונו את המשתתפים. בהתחלה, הם הורו לגברים לצאת מהמשרד וללכת לירכתי האולם הגדול. בימה מוגבהת, מוקפת אורות ועצי חג מולד אלגנטיים, הוקמה לפני החלונות הגדולים. הקישוטים היחידים על העצים - מלבד האורות הלבנים - היו כדורי בדולח באדום עמוק. מבעד לחלונות נגלו עצים מכוסי שלג והמוני אורות נוספים. רביעיית המיתרים הוצבה בסמוך לאחת מפינות הבימה ונגנית הנבל ישבה בסמוך לפינה אחרת. לאחר שהגברים תפסו את מקומותיהם, קיבלה אמילי הוראה לרדת במדרגות ולפסוע במעבר עד לבימה שבקצהו. לאחר שהגיעה ליעדה, סיימה הרביעייה לנגן ונגנית הנבל פצחה בנגינת מארש החתונה המסורתי. למרות שזו הייתה חזרה בלבד,

חבריהם של קלייר וטוני קמו על רגליהם ובראד אותת לקלייר ולג׳ון לרדת במדרגות.

ג׳ון הציע לקלייר את זרועו, נשק ללחיה והחל להוביל אותה אל המדרגות. לפני שהגיעו אל המדרגה הראשונה, הוא עצר, נרכן אליה ולחש, "קלייר, אנחנו אוהבים אותך. אנחנו רק רוצים שתהיי מאושרת. תגידי לי שהוא טוב אלייך ושהוא עושה אותך מאושרת."

היא ענתה לו כשדמעות עומדות בעיניה, "ג׳ון, הוא מסוגל להיות הכי טוב שיש." ואז, היא נזכרה במסכה שלה. "הוא באמת גורם לי אושר."

ג׳ון ניסה לחייך וליטף את ידה. הם ירדו במדרגות והתקדמו אל הבימה. רביעיית המיתרים ניגנה קטע נוסף. הכומר דקלם כמה ברכות ושאל, "מי מוסר את האישה הזאת?"

ג׳ון דיבר בקול חזק וברור. "אחותה ואני מסכימים לחלוק באישה הנפלאה הזאת באהבה רבה ובכבוד." הוא נשק ללחיה שוב, נטל את ידה בעדינות והניחה בידו של טוני.

המילים שצפו במוחה בבהירות רבה היו שאלוהים יעזור לי. היא הביטה בטוני. הוא התבונן בה, אבל פניו לא הדהדו את מילותיו של ג׳ון. נראה שגם הוא עטה מסכה משלו. היא הייתה בטוחה שסילוני עשן היו פורצים מאוזניו אם היה דמות מצוירת. היא הגתה ללא קול את המילים אני מצטערת. הוא לחץ את ידה בעדינות ושניהם חייכו. הכומר המשיך לדבר.

ארבעתם נסעו יחד בלימוזינה לביתם של קורטני וברנט. קלייר אמרה לאמילי שבשעות הבוקר המאוחרות יגיעו אל הבית מעסה, מניקוריסטית, קוסמטיקאית ומעצב שיער ויעבדו על כל אחת מהן. קת׳רין וקורטני יצטרפו אליהן מאוחר יותר בסוויטה של קלייר, כדי לעזור להן ללבוש את השמלות שלהן.

טוני שמר על מראית עין נאותה בהצלחה גדולה הרבה יותר מזו של ג׳ון. הוא המשיך לנהוג בנימוס והיה ידידותי לאמילי וג׳ון ואוהב וקשוב לקלייר. ברגע שהגיעו לבית משפחת סימונס, הוא הפך לחתן המסור המושלם ולמסמר הערב. ג׳ון היה ידידותי, אבל שקט. מורת רוחו גרמה לה תחושה לא נוחה, והיא הפצירה באמילי בפרטיות שתעשה משהו. "אל תתני לו להרוס לי את היום."

אמילי הבטיחה לנסות.

קורטני הגישה ארוחת ערב איטלקית משובחת להפליא שכללה אנטי פסטי, לחם ושמן זית, יין אדום ופסטה. מצב הרוח החגיגי והאווירה העליזה מילאו את קלייר בתקווה ואושר. טים וסו פטפטו עם טוני כשקלייר ניגשה אליהם ושמעה אותם דנים במחויבויותיו של טים במהלך ירח הדבש שלהם. בהתחלה, היא עמדה בנימוס ליד טוני, אבל כשפסקו מלדבר, ניסתה להיות ערמומית. "טים, תזכיר לי שוב כמה זמן תצטרך לפקח על העניינים בשביל טוני?"

הוא צחק ומשך אותה אליו. "ניסיון יפה." הוא פנה לטים והמשיך, "אתה אחד מבני המזל הבודדים שיודעים איפה נהיה, למקרה חירום. לרוב האנשים, כולל אשתי היפה לעתיד, אין שום מושג לאן מועדות פנינו. אז אל תיתן לה לנסות לחלוב ממך את המידע." הוא חייך. "...וגם את, סו, במקרה שטים חלק איתך את הסוד."

"אוי, אתה כזה רע," קלייר הזעיפה את פניה בהגזמה. "איך אני אמורה לדעת מה לארוז?"

"עוד 'מצוין' על מאמץ ראוי לשבח. קת׳רין דאגה לזה בשבילך." קלייר חייכה אל בני

הזוג ברונסון. הם חייכו בתשובה והצמידו את אצבעותיהם אל פיהם. הם לא התכוונו להרוס לטוני את ההפתעה.

הארוחה הסתיימה בסביבות עשר וחצי, ואז הודיעו הגברים שהגיעה השעה לחגוג את לילו האחרון של טוני כרווק. הם ירדו לקומה התחתונה, אל הקוניאק, הסיגרים ומשחק הפוקר הרציני שהמתינו להם שם. ברנט הודיע שטוני צריך להתכונן לאבד דברים רבים נוסף על חירותו, והצהיר שאין ספק שיפסיד לא מעט כסף במהלך הטורניר המצופה. "בנות, אל תחכו לנו ערות!"

הייתה זו מריאן שהשיבה, "אל תדאגו לנו. אנחנו מתכננות חגיגה משלנו בבית של קלייר. הנהג שלי כבר מחכה לנו, וקת'רין הכינה מרטיני ליד הבריכה והג'קוזי."

טוני וקלייר התנשקו לפרידה. הנוכחים אמרו שאסור להם להתראות שוב עד הטקס. אמילי לחשה לה בזמן שלקחו את מעיליהן, "אני מצטערת. טעיתי. באמת יש לך כאן חיים וחברים נהדרים." קלייר חיבקה אותה.

הנשים חזרו כולן אל האחוזה, לבשו בגדי ים וחגגו בג'קוזי. קלייר החליטה שקורטני ומריאן היו למעשה נערות בגוף של נשים בוגרות. טוני דאג כל כך לשמור על מראית עין מהוגנת, אבל כשצפתה בשתי הנשים הכבודות רוקדות ושרות בבגדי הים שלהן, חשבה לעצמה שמעט שחרור לא יזיק לאף אחד. אבל למרות שהאמינה בזה, לא הרגישה נוח לעשות זאת בעצמה. לא היה לה ספק מדוע מסיבת הרווקות שלה נערכה דווקא בביתם. היא לא רצתה שטוני יראה אותה רוקדת ושרה בצורה בלתי הולמת כשיצפה בסרטוני האבטחה. היא נהנתה לצפות בהן ולגמה מהמשקה שלה בשקט.

בשעה מאוחרת מאוד, הנשים החלו לדבר על סקס. לאחר ששתתה מרטיני אחד יותר מדי, הייתה זו אמילי ששאלה את קלייר, "באמת לא מפריע לך להתחתן עם גבר מבוגר כל כך? מה אם הוא לא יצליח לעמוד בקצב שלך?"

קלייר חייכה בביישנות. "אני לא חושבת שזו תהיה בעיה." היא ניסתה נואשות לשנות את הנושא.

אמילי ישנה באותו לילה בסוויטה של קלייר. ג'ון חזר לאחוזה אחרי שמסיבת הרווקים הסתיימה וישן בחדר שהוקצה להם. קלייר ואמילי רצו לבלות קצת זמן איכות של אחיות. זה היה כאילו חזרו להיות ילדות קטנות. הן צחקקו עד שעות הבוקר המוקדמות. קת'רין נכנסה לסוויטה מעט לפני השעה אחת עשרה, והביאה איתה הרבה קפה וארוחת בוקר. לאחר שכל אחת מהן התקלחה, החל מצעד הטיפוח והפינוקים.

התחזית התגלתה כמדויקת: השמיים בהקו בכחול ספיר עז, ושלג לבן וצח כיסה הכול. צוות העובדים עבד בחריצות על פינוי כביש הגישה ומגרש החניה. היה קר מאוד, אבל השמש זרחה כל היום.

קלייר לא רצתה לראות את טוני בטעות ולהסתכן במזל רע, ולכן לא הסכימה לצאת מהסוויטה עד שתגיע השעה לפסוע במורד המעבר. היא ואמילי קיבלו עיסויים וטיפולי פנים, ועשו מניקור. קת'רין הביאה להם עוד אוכל שעה שמעצבי השיער עבדו ללא לאות על שיערן. קלייר אמרה, "אין לי תיאבון. אני מתרגשת מדי."

קת'רין סירבה להקשיב לה. "העלמה קלייר, אני מסרבת להיות אחראית לזה שתתעלפי במהלך הטקס. את חייבת לאכול."

אמילי חייכה, שמחה על כך שלאחותה יש מישהי שדואגת לה.

ב-16:30, קת'רין, קורטני ואמילי החלו לעזור לקלייר ללבוש את השמלה שלה. המחוך בא ראשון. אחריו, בא תורה של הקרינולינה, שנועדה להעניק לחצאית הסאטן נפח מרשים. החלק העליון הותאם בשלמות לגופה הרזה והקטן של קלייר. שמלת הסטרפלס נלבשה מעל הקרינולינה. המגע הסופי ששכנע אותה לבחור בשמלה הזו דווקא היה מעטה התחרה הנפלא שיצר שרוולים שקופים למחצה באורך המרפקים ושובל ארוך. התחרה שבהינומה השלימה את המראה. מעצב השיער יצר תסרוקת אסופה גבוהה, מושלמת לחיבור ההינומה.

מעטה התחרה השקוף למחצה היה נפלא באמת ובתמים ולא היה שום צורך בתכשיטים כלשהם, אבל אמילי הוציאה שרשרת פנינים ואמרה, "אלה הפנינים שאמא ענדה בחתונה שלה. אותם הפנינים שאני ענדתי בחתונה שלי."

קלייר נאבקה בדמעות. היא ידעה ששרשרת הפנינים תהיה משהו ישן ומשהו שאול, בדיוק כפי שנדרש על פי המסורת. היא לבשה בירית כחולה - משהו כחול, והניחה שהשמלה שלה בהחלט יכולה להיחשב למשהו חדש. אחרי שסיימה להתלבש, נכנס הצלם לסוויטה כדי לצלם כמה תמונות שלה ושל פמליית המלוות שלה.

ממש לפני הטקס, נשמעה דפיקה על הדלת. קורטני ניגשה לראות מי זה. קלייר שמעה אותה אומרת, "טוני, אתה נראה נהדר, אבל אסור לך להיות כאן."

המחשבה הראשונה שעברה במוחה הייתה, טוני דפק על הדלת! הוא מעולם לא עשה זאת קודם.

היא שמעה את קול הבריטון העמוק שלו. חשמל עבר בכל תא בגופה כשהבינה שהיא באמת עומדת להיות אישתו. "יש לי מתנה מיוחדת בשביל קלייר. זה המשהו החדש שלה. תגידי לה בבקשה שהקופסה עשויה מקטיפה כחולה בכוונה." קורטני שאלה אותו משהו, והוא הוסיף, "היא תבין. אני מבטיח לך."

קלייר חייכה לעצמה וחשבה, אני באמת אוהבת אותו!

איכשהו, הוא ידע שתענוד פנינים. יתכן שציפה למחרוזות של סבתה. היא פתחה את קופסת הקטיפה הכחולה וראתה עגילי פנינים ופלטינה ארוכים, יפהפיים. חלקם העליון היה משובץ יהלומים קטנים ונוצצים. הם התאימו בשלמות לתסרוקת ולהינומה שלה. הנשים בסוויטה יצאו מדעתן. כולן אמרו שהעגילים מושלמים, ושטוני מושלם לא פחות. גם קלייר האמינה בזה באותו רגע. היא רצתה להאמין בזה - בכל לבה. ולבה אכן האמין, אולם מוחה אצר בחובו זיכרונות רבים מדי, זיכרונות שמידרה בהצלחה והדחיקה מתודעתה. והם אכן הודחקו, אבל לא נעלמו, למרות שעשתה כל שביכולתה להעלים אותם.

כשברנט הקיש על דלת הסוויטה, קת'רין וקורטני חיבקו אותה ומיהרו לתפוס את מקומותיהן באולם. קלייר הביטה בראי בפעם האחרונה. ההשתקפות מצאה חן בעיניה, והיא התפללה שתמצא חן גם בעיניו. אמילי והיא התקדמו במורד המסדרון, אל גרם המדרגות הראשי. היא שמעה את נגינת רביעיית המיתרים ולחישות מהוסות.

לפתע, מצאה את עצמה מהרהרת באורחים. מי הם? היא לא הכירה כלל את רובם. היא שמעה שמות וזיהתה את חלקם. היו שם פוליטיקאים, אנשי עסקים שפגשה באירועי צדקה, ומפורסמים ששמעה עליהם באמצעי התקשורת. ואז נזכרה בחבריהם, באנשים שהפכו את ליל אמש לבלתי נשכח. חבריהם היו אלה שתמכו בשניהם, ולא נכחו שם רק בגלל ארוסה.

היו אלה האחרים, אלה שלא הכירה, שהפחידו אותה. היא הרגישה שכל אחד מהם שופט אותה. היא רצתה להיות מושלמת עבורם, כדי שטוני יתגאה בה. משככי הכאבים החזקים שלקחה עזרו להרחיק את כאב הראש.

בראד לחש משהו לאוזנייה שלו והמתין להפוגה בנגינה. זמזום הקולות נמוג. קלייר לא ראתה את האורחים או את הפמלייה שיצאה ממשרדו של טוני, אבל ידעה בדיוק מה קורה בכל רגע. אמילי נשקה לה ולג'ון לפני שירדה במדרגות. ג'ון לקח את זרועה, נשק ללחייה ואמר, "אני לא מתכוון להרוס לך את היום. את נראית מדהים, ואני רוצה שתדעי כמה אני אוהב אותך. את לא רק גיסתי, את אחותי הקטנה. בבקשה, תזכרי שאת תמיד יכולה לסמוך על אמילי ועליי." הוא לחץ את ידה. "תזכרי תמיד כמה את אהובה."

קלייר נשקה ללחיו והודתה לו. בראד נתן להם את האות, והם החלו לרדת במדרגות.

כשהכומר שאל מי מוסר את הכלה, ג'ון השיב, "אחותה ואני מוסרים אותה, באהבה גדולה ובהערצה רבה."

שלושים וחמש הדקות הבאות חלפו כמו בחלום. קלייר ראתה ים של פנים. היא ראתה את החיוכים על פני חבריה החדשים ועל פני אחותה, אבל הפנים שהתמקדה בהם יותר מכל היו פניו של אנתוני רולינגס. כשהגיעה למעבר והביטה בו, הוא צפה בה, ממתין.

עיניו ראו אותה ואותה בלבד. הוא עמד בפני האורחים, נאה להדהים, ידיו נחות לצדי גופו. הטוקסידו התפור לפי הזמנה של ארמני הדגיש את כתפיו הרחבות. הוא חייך חיוך גדול ועיניו זרחו בחום ערמוני. היא עמדה לצדו לפני כולם, וחשה שהיא נמשכת אל תוך האפלה ומחפשת נואשות אחר אור וחום. חולשה פשטה בגופה כשהביט בה בעיניים נוצצות.

אני מתחתנת איתו. הוא מתחתן איתי. אני אישתו עכשיו. באותו רגע, קלייר הבינה שברגע זה היא חותמת על חוזה לעיני העולם כולו. לא מדובר עוד בשתי חתימות על מפית. הוא באמת היה הבעלים שלה עכשיו.

לא היה שום דבר שיכלה לעשות בקשר לזה. הוא נתן לה הזדמנות אחת להימלט, והיא לא ניצלה אותה. היא הגיעה להחלטה, ולהחלטה הזאת יהיו השלכות. העולם צפה בהם כעת, וכישלון פומבי לא בא בחשבון. העולם ראה את החתונה המדהימה ביותר שכסף יכול לקנות, עם אישה מהממת שנישאה באושר לגבר נאה. המפית צפה במוחה לשם ניגוד. היא ידעה היטב שמראית עין היא חזות הכול. המוזיקה התנגנה והכומר דיבר, והיא התאמצה נואשות למדר מחדש את שטף המחשבות והרגשות ששטף את מוחה. היא חייכה אליו חיוך אוהב, ענתה לכומר בצייתנות והתנהגה כיאות. הנשיקה בסיום הטקס הייתה רומנטית, והכרזת הכומר על מר וגברת אנתוני רולינגס התקבלה במחיאות כפיים סוערות. הכול נראה מושלם.

קבלת הפנים הייתה מאורע מושלם לא פחות. בראד ומוניקה חשבו על הכול: האווירה הייתה רומנטית והקישוטים היו מרהיבים. קלייר וטוני בירכו כל אורח ואורח והודו לכולם שבאו לחגוג עמם.

טוני היה נפלא לכל אורך הערב. הוא אמר לה שהיא נראית יפהפייה ושהוא אוהב אותה, הוסיף שלכבוד לו לקרוא לעצמו בעלה, ואמר שהוא לא יכול לחכות שהערב יסתיים כדי שיכול להוכיח לה את אהבתו. מתחת לפני השטח, קלייר הוסיפה להתחבט. היא עשתה

מאמץ עילאי להסתיר את הספקות תחת שכבות איפור וספריי לשיער, סאטן ותחרה, פנינים והעמדת פנים.

כולם נהנו מאוד. קלייר אפילו ראתה את ג'ון ואמילי צוחקים עם טום ובוו. לאחר שהמנה הראשונה הוגשה, ברנט קם על רגליו והרים כוס שמפניה לחיי הנשואים הטריים. "אפשר לקבל את תשומת לבכם, גבירותיי ורבותיי? אני רוצה לנצל את ההזדמנות הזאת כדי לקדם בברכה את פניה של קלייר רולינגס עם כניסתה לעולמנו. קלייר, טוני היה ידידי, איש סודי והבוס שלי..." הקהל צחקק. "...במשך שנים ארוכות. צפיתי בו עושה חיל בעסקים ונכשל בחיי האהבה שלו..." צחקוקים נוספים. "...אבל לאחרונה, קורטני ואני צפינו בו זוכה להצלחה גם בתחום האהבה. קלייר, כשאת בסביבה, טוני מחייך חיוך רחב יותר ויש ניצוץ בעיניים שלו. יתכן שלא הבחנת בזה, אבל העיניים של טוני יכולות להיראות שחורות מאוד לפעמים. אבל הן לא שחורות כשהוא איתך. את האור בחייו. את היא החתיכה החסרה בפאזל של חייו - ואני חושב שברור לכל הנוכחים שלאיש הזה לא חסרים דברים רבים. עכשיו, כשאת לצדו, אני מאמין שחברי הטוב הוא באמת גבר שיש לו הכול. תודה לך, קלייר. אנחנו כל כך שמחים לקבל אותך לחיק משפחתנו, ואנחנו מצפים בכיליון עיניים לנצח-נצחים של טוני רולינגס מאושר יותר."

הקהל קם על רגליו כשסיים לדבר. כולם הרימו את כוסותיהם ומחאו כפיים לאות הסכמה. אחרי שחתכו את העוגה והאכילו זה את זה בעדינות - קלייר קיבלה ביס מעוגת השוקולד וטוני קיבל ביס מעוגת הווניל - המנצח הניף את שרביטו ותזמורת הג'אז החלה לנגן. המוזיקה הדהדה, מלאת נשמה, קצב וחיים. אורות האוהל עומעמו ורחבת הריקודים הבהבה בזוהר עז מתמיד. טוני הוביל אותה אל הרחבה, אוחז בידה. עיניו, רכות כקטיפה, שתו בצמא את אישתו החדשה והיפהפייה. היא אבדה במבטו השופע אהבה והערצה. ספקותיה וחששותיה התנדפו בן-רגע. הוא ניחן ביכולת מדהימה למוסס את לבה ואת נשמתה. הוא לקח את ידה באבירות, חבק בעדינות את מותניה הדקים בזרועו החזקה, רבת העוצמה, וגופה התמזג מיד בגופו-שלו. הם נעו בתיאום מושלם. הוא הסתובב וסחרר אותה על רחבת הריקודים. שמלתה נעה עם כל הטייה של גופו. הם רקדו יחד פעמים ספורות בלבד, אבל גופותיהם נעו יחד פעמים רבות מספור. היא אבדה במבטו, והוא שלט לחלוטין בכל ישותה ובכל תנועה של גופה. קצב פעימות לבה נסק בכל פעם שהצלילים התעצמו ונסקו.

הרחבה נמלאה במהרה באורחים שצפו בריקוד הוולס הראשון של הזוג הטרי: טוני, גבוה וכהה; קלייר, קטנה ובהירה; הניגוד החד ביניהם הדגיש את יופיו של הרגע ואת מלוא חושניותו. קלייר לא השגיחה בקהל שנאסף סביבם עד שהתו האחרון הדהד באוויר. עד אותו רגע, עיני האזמרגד הבהירות שלה ראו רק את בעלה. כשהמוזיקה פסקה, הוא נשק לה בעדינות והאורחים פצחו בתשואות. היא הסמיקה וחייכה.

התזמורת החלה לנגן שוב וטוני קד באבירות בפני אמילי והזמין אותה לרקוד. ג'ון הנהן לאישתו והושיט את ידו לקלייר. הוא לחש באוזנה, "את יפהפייה כשאת מאוהבת." ארבעתם רקדו לבדם במשך כמה רגעים, ואז הכרוז הזמין את האחרים להצטרף אליהם. הרחבה נמלאה זוגות רוקדים.

מעט אחרי השעה אחת עשרה, קלייר וטוני - שהחליפו את מחלצות החתונה שלהם -

נשקו לחבריהם ולמשפחתם ונפרדו מכולם לשלום. הם יצאו להרפתקאת ירח הדבש שלהם. פעם נוספת, הוביל אותה טוני אל יעד בלתי נודע.

זמן-מה לאחר ההמראה, הוא החל לפתות את אישתו. הוא ליטף, נישק וגירה את כל חושיה. הוא אמר לה בקול צרוד וחושני שהוא אוהב אותה, הצהיר כמה מדהימה הייתה תמיד וכמה מדהימה היא ברגע זה. הוא גם אמר לה את מה שכבר ידעה: "גברת רולינגס, את שלי עכשיו - שלי לחלוטין. את שייכת לי."

פרק 31

המחר הוא מיסתורין. האתמול הוא היסטוריה.
חיו את הרגע. ההווה הוא מתנה.

- אנונימי

קלייר התעוררה כשחשה בגלגלי המטוס פוגעים במסלול הנחיתה. היא הייתה שקועה בחלום. גופה נח על ספת העור, עטוף בפקעת רכה של שמיכה עבה וקלילה כנוצה. רעש המנועים שגבר בפתאומיות בשילוב עם חריקת הבלמים השיבו אותה אל ההווה. היא לא הייתה בטוחה כמה זמן ישנה ולא ידעה אם כבר הגיעו ליעדם המסתורי, וזכרה רק את ההתרגשות בעיניו של טוני כשדיבר על ירח הדבש הרומנטי המצפה להם. היא נאותה ברצון להוסיף להניח לו להוביל אותה למקומות בלתי ידועים.

היא הביטה מטה, אל ידה השמאלית, וראתה את טבעת האירוסין המוכרת ואת בת-לווייתה החדשה. היהלומים המשובצים בטבעת הנישואין שלה נצנצו, תואמים את אלה הסובבים את היהלום היחיד הגדול. שתי הטבעות היו יפות להפליא. היא הרהרה בתשעת החודשים האחרונים, והתקשתה להאמין שהיא אכן עונדת צמד טבעות מרהיב כל כך, המסמל דבר כה משמעותי: היא נשואה. נשואה לאנתוני רולינגס.

היא הסתובבה באטיות כדי להביט בבעלה. הוא היה שרוע על כורסה מתכווננת וכפות רגליו החשופות היו מורמות. היא צפתה בו והשתוממה למראה תנוחת גופו הנינוחה, שעמדה בניגוד חד לישיבה הדרוכה שהתרגלה לראות בכל פעם שטסו. הוא היה שקוע במחשב הנייד שלו, שנח על ירכיו. לחייה וזוויות שפתיה נעו מעלה כשהבחינה במכנסי הג׳ינס שלבש. אלה היו אותם המכנסיים שלבש כשעזבו את קבלת הפנים. נראה ששניהם עטו את התלבושות האהובות זה על זה: הוא בג׳ינס שלו והיא מחוץ לשלה. היא התכרבלה בשמיכה החמימה ועצמה את עיניה. המנועים זמזמו והיא חשה במטוס מאט לקראת עצירה. היא נזכרה ביממה האחרונה והודתה שטוני צדק. בראד ומוניקה יצרו את החתונה המושלמת. היא זכרה את מראה האחוזה המקושטת. אפילו השלג סר לפקודתם ותרם להשלמת התמונה הסופית. היא הרהרה בחבריהם, במשפחתה ובאורחים האחרים. היא זכרה את מילותיו האדיבות של ג׳ון ואת הרמת הכוסית הידידותית של ברנט.

ואז חייכה כשנזכרה בטוני, נאה עד להדהים בטוקסידו שלו, שהיה בן-לוויה הולם לשמלה הנפלאה שלה. אפילו סינדרלה לא הרגישה מיוחדת יותר בנשף שלה. ממש כמו הנסיך המקסים, היו לו עיניים רק לכלתו. הערצתו לא פחתה במטוס. ברגע שדלת תא הטייס נסגרה והאורות התעמעמו, גברה מסירותו והופכה לתשוקה יוקדת.

לפתע, היא נעשתה מודעת לנסיבות. אם אכן הגיעו ליעדם, היא צריכה להתלבש, ועליה לעשות זאת מהר. ״כבר הגענו לירח הדבש?״

הוא נשא את מבטו מהמחשב וחייך. ״לא היית צריכה לקום. נראית כל כך יפה ושלווה.״

היא כרכה את השמיכה היטב סביב גופה, ניגשה אליו וכרעה לצד הכורסה. ״אני חושבת

שהייתי גמורה לחלוטין." עיניה הירוקות זהרו כשכרכה את זרועותיה סביב חזהו החשוף. היא הביטה בעיניו, שהיו בצבע שוקולד חלב, חשה בחמימות עורו, שאפה עמוק את ניחוחו וחשבה לעצמה, הוא באמת בעלי.

עיניו פגשו בשלה ואז ירדו אל השמיכה. בחיוך, הוא אמר, "זה היה יום מעייף מאוד, גברת רולינגס." צמד המילים גרם לעיניה לזהור ביתר שאת. הוא נשק לאישתו בעדינות וניסה להציץ מתחת לשמיכה בשובבות.

"וגם לילה מעייף ביותר, מר רולינגס."

"הוא עדיין לא נגמר. אנחנו רק עוצרים בלוס אנג'לס כדי לתדלק. יש לנו עוד טיסה ארוכה לפנינו."

זה גרם לה לחשוב. "אז אנחנו נוסעים להוואי?"

"היית רוצה לנסוע להוואי?" היא ענתה שכן, והוסיפה שמעולם לא הייתה שם. הוא נהנה לגרום לה להתפתל. "טוב, תצטרכי להתאזר בסבלנות, נכון?"

הוא נישק אותה שוב.

המטוס עצר סופית. אריק והטייס נכנסו לתאם ובירכו את מר וגברת רולינגס בבוקר טוב. הם התנצלו על ההפרעה, והבטיחו שימריאו שוב תוך פחות מחצי שעה. טוני אמר להם שזה בסדר וביקש שישלימו את כל המטלות הנדרשות בהקדם האפשרי. יש להם ירח דבש להגיע אליו. שני הגברים הבטיחו שיעשו כדבריו ופתחו את דלת היציאה. פרץ האוויר הרענן לא היה קר עוד. היה ברור כשמש שהם כבר לא באיווה.

טוני הניח את המחשב הנייד על הרצפה והזמין את קלייר לטפס אל חיקו. היא התיישבה עליו, השעינה את ראשה על חזהו הרחב והאזינה לפעימות לבו כשדיבר על לוס אנג'לס. ידיו שוטטו בעדינות תחת השמיכה שעטפה אותה, מלטפות את עורה הרך. הוא שאל אם הייתה שם בעבר. היא השיבה שלא, והוסיפה שביקרה רק בצפון קליפורניה כשהייתה ילדה - חופשה משפחתית בסן פרנסיסקו. היא זכרה שביקרו באֶלְקָטְרַז. אביה השוטר חשב שזה יהיה מרתק. אבל היא לא חשבה כמותו. היא זכרה שנכנסו לתאי הכלא במסגרת הסיור. זה לא מצא חן בעיניה בכלל. טוני חיבק אותה. "אני מבטיח לא לכלול ביקור באלקטרז בחופשות העתידיות שלנו. בת כמה היית?"

"אני חושבת ששתים-עשרה." היא נשאה את מבטה והביטה בו. "למה אתה שואל?"

"אה, סתם תהיתי." הוא המשיך לספר לה על ביתם של אלי ומריאן בלוס אנג'לס - במַלִיבּוּ, ליתר דיוק. הוא אמר שהם חייבים ללכת לאחת המסיבות שלהם. הוא לא השתגע על כל הסצנה ההוליוודית, אבל אפילו הוא נאלץ להודות שהמסיבות של אלי ומריאן מדהימות. קהל המוזמנים כלל אנשים שנראו בדרך כלל אך ורק על גבי מסך הטלוויזיה או הקולנוע. נכון שאלי התנהג כמו אידיוט לפעמים, אבל הוא היה מצוין בעבודה שלו, והמוני אנשים היו מוכנים לעשות הכול כדי לקבל הזמנה לאחת המסיבות שלו. הוא תיאר את ביתם כפלא ארכיטקטוני על חוף מליבו: הוא נבנה על ראש צוק והשקיף על האוקיינוס השקט.

"הייתי מאוד רוצה לראות אותו בהזדמנות. אתה נוהג לשהות אצלם כשאתה בעיר?"

"לא. אני - כלומר - אנחנו..." הוא חייך. " ...יש לנו דירה בהוליווד, לא רחוק ממליבו."

קלייר גיחכה. "אולי תוכל לספר לי בהזדמנות כמה דירות יש לנו בדיוק?"

"יש לנו בתים רבים. ייקח הרבה מאוד זמן עד שתכירי היטב את כולם."

היה לה קשה לעכל את הרעיון. היו לה בתים באיווה, בניו יורק, בשיקגו, בהוליווד ובמקומות נוספים.

"רובם לא גדולים כמו הדירות בניו יורק ובשיקגו. שם אני מבלה הכי הרבה זמן."

"טוב, הסיבה היחידה שאתה אומר את זה היא שאף פעם לא ראית את הדירה שלי באטלנטה," השיבה. "אני די בטוחה שכולן ענקיות בהשוואה אליה."

הם דיברו וצחקו כשהדלת שבה ונפתחה. היא הידקה את השמיכה אל גופה במהירות כשהטייס הכריז שהם מוכנים להמריא. היא התכוונה לקום כשטוני משך אותה אליו.

"אממ, אתה לא חושב שכדאי שאחגור חגורת בטיחות לקראת ההמראה?"

הוא הרפה ממנה באי רצון, אבל לא לפני שפתח את השמיכה וחייך אליה. היא נשקה לו, עברה לכיסא הסמוך, התיישבה ונחגרה. הם המריאו בתוך דקות, והיא שקעה בשינה טרופה.

הם שייטו גבוה מעל לעננים כשהתעוררה. טוני ישן בשלווה בכיסא המתכוונן שלצדה. היא קמה, התאזנה באטיות, ופסעה בזהירות אל ירכתי התא, אל המקלחת וחדר ההלבשה הקטנים. הנוף הנשקף מהחלון היה שחור משחור, מנוקד בהבזקי כוכבים שהפרידו בין השמיים והמים. היא מצאה תיק ללילה, שנארז ללא ספק על ידי קת'רין. הוא הכיל מוצרי רחצה, תכשירי שיער וקוסמטיקה וכתונת לילה שחורה, וגם חולצה קיצית ומכנסי קאפרי. היא חייכה. כתונת הלילה יכלה להיות נחמדה, אבל נראה שטוני העדיף את השמיכה.

היא הרגישה רעננה יותר אחרי מקלחת מהירה והחלפת בגדים. שעונה הורה על השעה 08:20 בבוקר, אבל היה ברור שעדיין לילה היכן שלא היו. הם טסו למעלה משמונה שעות, והיא הניחה שיגיעו להוואי בקרוב. היא סיימה להתאפר וחייכה כשהרהרה בשמש זורחת בעוז ובחופים לבנים ובתוליים. היא לא ידעה כמה זמן ישהו בהוואי או לאיזה אי מועדות פניהם. הכול נשמע נפלא, וטוני נהנה להפתיע אותה, אבל היא הצטערה בסתר שלא הייתה מעורבת בתכנון.

היא פסעה בחוסר יציבות בחזרה אל החלל המרכזי, ומצאה את טוני יושב ליד השולחן עם הלפטופ והקפה שלו. הוא הסתובב וצפה בה כשנכנסה. "בוקר טוב, גברת רולינגס, את נראית יפהפייה. חבל שלא הערת אותי. הייתי שמח להצטרף אלייך במקלחת." הוא חייך אליה מעל הספל.

"אני לא חושבת ששנינו נכנסים שם. חוץ מזה, נראית שליו כל כך." היא לגמה מהנוזל הערמוני החם והניחה לארומה העשירה לעורר את חושיה. טוני הסביר שינחתו בהונולולו בעוד שעה בערך, בסביבות שלוש לפנות בוקר. הם ירדו מהמטוס, ימצאו להם משהו לאכול ויסתובבו קצת לפני שימשיכו בטיסה.

"נמשיך? אנחנו לא נשארים בהוואי?"

"לא. אנחנו רק עוצרים שם כדי לתדלק. אבל נצטרך לחזור בהזדמנות אם את רוצה לראות את המקום כמו שצריך. מקסים שם." עיניו התגרו בה. "אבל לא מקסים כמו המקום שאנחנו טסים אליו."

"והמקום הזה הוא?" שאלה, מסוקרנת. עיניו נצנצו. השחור נסוג כמעט לחלוטין - מפנה דרך לגוון החום הרך. חיוכו היה שובב, והוא לא השיב.

"ומתי נגיע כבר?"

"גברת רולינגס, את חקרנית מאוד. מה אם אגיד לך שלא נגיע ליעדנו עד מחר?"

עשרים וארבע שעות טיסה נוספות. לא יתכן. הוא לא מתכוון ליממה נוספת, אלא פשוט ליום הבא.

"טוב, מר רולינגס, הייתי אומרת שאנחנו עומדים לחצות את גבול התאריך הבינלאומי ולעבור לאזור זמן שהתאריך בו אחר." היא חייכה חיוך מדושן עונג.

הוא הביט בה בהערכה, ופנה אל אריק, שמילא את ספלי הקפה שלהם בשנית. "אשתי היא לא רק יפהפייה, אלא גם אינטליגנטית בצורה מדהימה." הוא נשק לקודקודה וקם על רגליו.

"אני חושב שאלך להתרענן לפני שנרד מהמטוס."

הוא נעלם מאחורי הקיר שבירכתי התא. קלייר הבחינה במחשב שלו, שנותר פתוח על השולחן. חיפוש מהיר בגוגל של גבול התאריך הבינלאומי היה יכול להיות מועיל מאוד. מובן שהמסך היה נעול, ולכן תיאלץ להסתמך על זיכרונה בלבד. היא תהתה האם פניהם מועדות ליעד בחציו הצפוני או הדרומי של כדור הארץ. היא לגמה מהקפה המעולה באנחה. היא תצטרך להתאזר בסבלנות. לא הייתה לה ברירה.

לפני שירדו מהמטוס, אמר לה טוני לקחת את תיק היד שלה ואת התיק ללילה שהכינה לה קת'רין. היא שאלה אותו בבדיחות הדעת אם תצטרך לשלם על ארוחת הבוקר שלהם. הוא ענה שלא. היא תזדקק לדרכון שלה.

"מתי הוצאתי דרכון?"

הוא הזכיר לה שדנו בזה לפני חודשים, ושברנט מילא את המסמכים הנדרשים בשמה. מסתבר שההליך הושלם בזמן שהחלימה מהתאונה שלה. היא לא זכרה שום דבר מכל זה, אבל נראה שכך אכן היה. היא בחנה את תמונתה, את חתימתה ואת השם, קלייר ניקולס. טוני הבטיח שיגיש בקשה לדרכון ולתעודת זהות חדשים עם שמה האמיתי, רולינגס, ברגע שיחזרו לאיווה. הוא חייך. הוא כבר דאג להזמין לה כרטיסי אשראי חדשים.

מזג האוויר בהוואי היה נפלא. היא הריחה את אוויר הים הלח כשירדו במדרגות המטוס. הרוח הטרופית הקלילה ליטפה את עורה, אבל עיניה לא ראו דבר מלבד פנים נמל התעופה הבינלאומי של הונולולו, שם אכלו ארוחת בוקר.

אחרי שסיימו לאכול, הם נאלצו לעבור את דלפק האבטחה. אריק טיפל בבדיקת המטוס והמטען. טוני וקלייר נדרשו רק להציג את דרכוניהם. אשת האבטחה שאלה אותם לאן פניהם מועדות. קלייר לא ידעה. טוני ענה בחוסר רצון, "פִיגְ'י. נַאדִי בפיג'י."

קלייר זכרה שפיג'י היא קבוצת איים - היא לא הייתה בטוחה כמה - בדרום האוקיינוס השקט. כשחזרו אל המטוס, היא לחצה את ידו וחייכה. הוא לא היה מרוצה שההפתעה נהרסה, אבל היא ידעה עכשיו לאן הם טסים, וזה שימח אותה. נותרו להם עוד שש שעות טיסה.

הם נחתו בפיג'י, בעיר נאדי, בעשר וחצי בבוקר יום שני של ה-20 בדצמבר, לאחר טיסה של למעלה משמונה-עשרה שעות. כשהמטוס התקרב לנאדי, קלייר הביטה מבעד לחלון, מהופנטת למראה מי הטורקיז והחופים הלבנים הבוהקים. דכדוכו של טוני התפוגג כשחזה בציפייתה והתרגשותו שבה אליו.

אחרי שנחתו, העביר אריק את המטען שלהם למסוק קטן. הוא איחל להם ירח דבש מהנה והבטיח שימתין להם כשישובו. נראה שהדרך היחידה להגיע ליעדם הסופי הייתה אווירית.

הם טסו במשך ארבעים וחמש דקות עד שהגיעו לאי פרטי. הם טסו בגובה נמוך, כך שיכלו ליהנות מהמראות: דולפינים מקפצים, חופים לבנים מבודדים, מהממים ביופיים, עצי דקל וצמחיית יער גשם טרופי. גן עדן של ממש המתין מחוץ לחלונות המסוק הפתוחים; נווה מדבר הרחק מהעולם כולו. קלייר מעולם לא ראתה דבר דומה לזה. היא אמרה לטוני שוב ושוב כמה מדהים הכול. הם נחתו על מימיה הצלולים כבדולח של לגונה, במרכזה של רצועת חול לבן וזך שצורתה כצורת פרסה.

על החוף המתין להם צוות עובדים פרטי: שני שפים, משרתת אישית, מארחת וסקיפר. קלייר כבר התרגלה לזה שמשרתים אותה, אבל נדמה שהעובדים הללו חיו כדי לרצות את מר וגברת רולינגס. הם לקחו את המטען שלהם והוליכו אותם בשביל מתפתל שהוביל אל הבּוּרָה שלהם - מילה בשפת המקום שפירושה "בקתת קש". משב הרוח הטרופי והלח בידר את שיערה של קלייר וסנדליה שקעו בחול הלבן. היא ובעלה נכנסו אל משכנם הזמני יד ביד. זו הייתה בקתת הקש המדהימה ביותר שראתה מימיה. היא נחה על ראש צוק מעל המים, והנוף הנשקף מכל חלונותיה היה מרהיב ביופיו. ראשית, נכנסו אל חדר אורחים גדול ומזמין עם תקרה גבוהה ומשולשת. ענפי במבוק ארוגים כיסו את הקירות, והרצפה הייתה עשויה מלוחות מהגוני ממורקים. על תקרת כל אחד מהחדרים נקבע מאוורר, למרות שתמיד יכלו להדליק את המזגן. קלייר לא יכלה לתפוס איך יתכן שמישהו ירצה לעשות דבר כזה. בבקתה היו דלתות ענק מתקפלות, שפתחו את כל חזיתה למרפסות עץ פרטיות המשקיפות על המים או על הצמחייה הטרופית. כל מרפסת כזו כללה רהיטי גן, מושלמים להתרגעות בשמש. במרפסת הקדמית הייתה אפילו בריכת אינסוף. מהמקום בו עמדו, היא נראתה כנמשכת עד הלגונה. הצוות הביא את מטענם אל חדר השינה הגדול, שמיטת אפיריון זוגית ענקית ניצבה במרכזו. קלייר שוטטה מחדר לחדר, וגילתה חדר אמבטיה יוקרתי למראה, מצויד בכל החידושים המודרניים האחרונים. החדר נפתח למקלחת סלעי לבה חיצונית, לצד המקלחת ניצב ג'קוזי רחב ממדים. צמחייה טרופית עבותה איגפה את אזור הרחצה החיצוני מכל צדיו וסיפקה פרטיות מוחלטת. לאחר שהסיור בביתם הזמני הסתיים, המארחת, נַאיָידִי, שאלה אם ירצו לאכול. קלייר הייתה מורעבת. טוני ענה שישמחו לאכול על המרפסת הקדמית.

הדבר היחיד שנעדר מהבקתה שלהם היה טכנולוגיה, וזה היה בסדר גמור מצדה. היא הייתה מורגלת בהיעדרם של אמצעי התקשרות עם העולם החיצון. בניגוד אליה, לטוני רווח מאוד לאחר שווידא שיש במקום גישה לאינטרנט. הוא הסביר שהוא חייב לעמוד בקשר עם טים, ברנט ועמיתים אחרים, והוסיף ואמר, "אבל את צריכה לעמוד בקשר איתי בלבד, יקירתי." הוא משך אותה אליו ואמר בחיוך, "אני מבטיח לעזור בכל דבר שתצטרכי."

היא נצמדה אליו ונישקה את צווארו. "אני חושבת שאצליח להתמודד עם זה איכשהו."

"תיזהרי, גברת רולינגס, אנחנו עלולים להחמיץ את הארוחה."

קלייר חייכה. "אני מאמינה שיש לנו די והותר זמן בשביל זה. כרגע אני גוועת!"

טוני הסביר שהם יכולים לבקש מהשפים כל דבר שיתחשק להם, בכל שעה. הם החליטו שמאכלי ים יהוו מנת פתיחה מושלמת לכל ארוחה שיאכלו במהלך עשרת הימים הבאים.

שניהם אהבו לנסות מאכלים מקומיים. נאיידי סיפרה להם על אפשרויות הבילוי השונות באי. ראשית, הייתה להם גישה בלתי מוגבלת ליאכטה עם סקיפר שיעמוד הכן לשירותם, שתאפשר להם צפייה מקרוב בבעלי החיים הימיים המקומיים. בנוסף, היו גם שיטוט באיים השכנים וצלילה עם שנורקל. הם יוכלו גם לשוט בקיאק או לצאת לטיול בג'ונגל.

הם נהנו מהמראה המופלא של האוקיינוס בזמן שסעדו את לבם. רוח הים הייתה מענגת. השפים הכינו דג טונה צהוב סנפיר, פירות טריים, ירקות אורגניים ולחם שנאפה זה עתה. הכול היה נהדר.

השעה הייתה שעת אחר צהריים מוקדמת כשגמרו לאכול וקלייר הייתה מותשת. היא רק התחתנה, שמונה-עשרה שעות הטיסה היו מייגעות, והיא החמיצה יום שלם כשחצתה גבול דימיוני. כל אחד היה מותש אחרי רצף אירועים שכזה. טוני חשב שמנוחה בג'קוזי החיצוני, תחת כיפת השמיים הכחולים, תיטיב עמה מאוד. במהלך הימים הבאים, היא תגלה במהרה שהג'קוזי היה מפתה אף יותר תחת שמיים זרועי כוכבים.

למרות שהציע את הג'קוזי כמקום מצוין למנוחה, קלייר חשבה שיש לו תכניות אחרות. המים החמימים, רוח הים הקלילה, רחש הגלים המלחכים את החוף והאווירה הרומנטית עוררו את חושיה מעט. טוני אמר שהוא מבין שהנסיעה הייתה מפרכת, אבל הוא לא הרגיש מותש כלל. ההיפך הוא הנכון. הוא רצה להוציא קצת אנרגיה. היא הייתה מלאת הערכה לאווירה הרומנטית וידעה שהייתה מתאכזבת אם היה נוהג אחרת.

הוא לא אכזב. הם נכנסו למים החמימים, והיא התיישבה בין רגליו והניחה את ראשה על חזהו הרחב. הוא החל לעסות את כתפיה בניסיון לפרוק מעט מהמתח שהצטבר בשריריה. היא חשה שגופה נטען בכוחות מחודשים כשידיו נעו במומחיות. שפתיו מצאו את עורפה וצמררו את זרועותיה ורגליה. בין נשיקה לנשיקה, הוא לחש לה, "תודה שהסכמת להיות אישתי. אני אוהב אותך."

הוא חיבק אותה וליטף את עורה. היא ליטפה את זרועותיו בתגובה. היא הביטה מטה וראתה את הטבעות שלה מתנוצצות מתחת למים. כשידיו חפנו את שדיה, הם כבר הלמו בציפייה. פטמותיה הפכו קשות ומשתוקקות. הוא החל לתור את בטנה ואף נמוך יותר, מסלק סופית כל רמז לעייפות. היא איבדה שליטה. כשהסתובבה אליו, המים החמימים ליחכו את דפנות הג'קוזי. פיותיהם נפגשו בלהט ולשונותיהם התמזגו. דבר לא נעשה בכפייה הפעם.

קלייר רצתה אותו בדיוק כמו שהוא רצה אותה. עלי העצים הסובבים אותם רשרשו, והוא מילא את כל כולה לבסוף. הם נעו יחד, בדיוק כמו שעשו על רחבת הריקודים, וגופותיהם הפכו לאחד - כמו שמותיהם. החושניות הרבה שהרעיף עליה נשאה אותה אל מחוזות חדשים של אקסטזה.

אצבעותיו הוסיפו לעורר את תשוקתה, ושפתיו דילגו בין נשיקות לשאלות: האם ירח הדבש שלהם מוצא חן בעיניה בינתיים? כן, מאוד; האם אהבה את החתונה שלהם? מאוד. היא הייתה מושלמת; האם היא שמחה להיות גברת רולינגס? מאוד שמחה; עד כמה היא שמחה? עד כמה היא מתרגשת? עד כמה היא אסירת תודה?

בסופו של דבר, הם הגיעו למיטה הזוגית. שניהם נטפו זיעה למרות מאוורר התקרה ומשב רוח הים הקליל.

*

לפני שהצטרף לאישתו לתנומת אחר צהריים, צפה בה טוני ישנה. היא הייתה מותשת, ולמרות זאת חצתה איתו זה עתה את שערו של גן עדן. היה קשה להאמין שהסקס יכול להשתפר אחרי כל הפעמים ששכבו יחד, אבל זה בדיוק מה שקרה. היא שכבה על המיטה, מדיפה חמימות וניחוח משגע לחלוטין. הוא הסיט את שיערה בעדינות מכתפיה הלחות וחשף את צווארה החושני ואת פניה המקסימים. הוא נשק לשפתיה בעדינות, טועם את מתיקותן. הוא המשיך לראות את חיוכה אפילו כשעיניו נעצמו והוא שקע בשינה.

הם אכלו ארוחת ערב לאור לפידים על המרפסת, משקיפים על קו האופק המרהיב וצופים בשמש השוקעת באוקיינוס. השפים יצרו מנת מאכלי ים, פירות וירקות אורגניים נפלאה - כולם מתוצרת מקומית. הם אכלו סרטן ירוק ודג לוטין טרי. הם בחרו גם יין מתוך רשימה מסועפת שהוצגה בפניהם.

אחרי ארוחת הערב, טיילו לאורך החוף יד ביד, נהנים ממגע החול הדק על כפות רגליהם היחפות. הלחות פחתה לאחר שקיעת השמש והרוח הקלילה יצרה טמפרטורה מושלמת. רק הירח האיר את דרכם, וקרניו נצנצו על פני המים. אחרים שוטטו בחוף הזה ושהו באותה הבקתה לפניהם, אבל שניהם הרגישו שהם הראשונים.

*

הימים התמזגו זה בזה; הם פתחו כל יום בטיול על רקע קול הציפורים המצייצות ורחש הגלים, ואז ישבו על אחת המרפסות, שתו קפה ואכלו ארוחת בוקר. אחר כך, היו לובשים בגדי ים, מטיילים על החוף ושוחים בלגונה או בבריכה. הם אכלו ארוחת צהריים ושבו אל לוח הזמנים המפונק והעמוס שלהם. רוח קלילה נשבה בבקרים ובערבים, אבל שעות הצהריים היו לוהטות ולחות, כיאה לאקלים טרופי.

הם דנו באפשרויות הבילוי העומדות בפניהם והחליטו יחד כיצד יבלו את ימיהם. הם ניצלו את היאכטה כמה וכמה פעמים. הסקיפר לקח אותם לאתרים נפלאים לצלילה עם שנורקל, והם גילו שניתן לראות בעלי חיים שונים בתכלית בזמנים שונים של היום. ערב אחד, הם שחו במים בשעת שקיעה כשלפתע הקיפו אותם מכל עבר דולפינים קופצים ומשתובבים. קלייר הייתה מנסה לגעת באחד מהם אם הקפטן לא היה מזהיר אותה שלא לעשות זאת. הם נראו כה קרובים וידידותיים. הוא אמר להם לנהוג בזהירות ולא לבטוח במראית עין. היא חשבה שזו עצה טובה.

הסקיפר לקח אותם בכמה הזדמנויות לאיים זעירים שניתן להגיע אליהם רק בסירה. השפים היו מכינים להם ארוחת צהריים מיוחדת, עם פירות טריים ויין. הם פרשו שמיכה על החוף המבודד ליד סלסלת הפיקניק ומצאו דרכים יצירתיות להעביר את השעות שנותרו עד ששב לקחת אותם. קלייר סקרה את כל הבגדים שקת'רין ארזה למענה. היא בילתה את הימים בחלוק רחצה, בבגד ים ובשמלת חוף - כשהגיעה שעת ארוחת הערב. לא היה שום צורך בבגדים אחרים. למעשה, הם בילו שעות רבות עירומים. הם היו שוחים בלגונה, משתזפים על החוף, או נכנסים לשחייה לילית בבריכה, ובגדי הים פשוט נשרו מעליהם בשלב כלשהו.

השמש החזירה לקלייר את עור הארד השזוף של הקיץ. השיזוף החל לדהות עם בואו של

הסתיו, והתאונה שלה האיצה את התהליך. עורה נותר חיוור לאחר מכן. טוני אמר לה שהיא נראית יפהפייה: עור הפנים החיוור הבליט את עיניה והפך את ירוק האזמרגד לעז יותר. היא בחנה את עצמה עכשיו והגיעה למסקנה שהשילוב בין העור השזוף והשיער הבלונדיני נראה בריא יותר. עיניה עדיין בלטו מאוד. אם נגזר עליה להיות בלונדינית, היא מעדיפה להיות בלונדינית שזופה. והשיזוף הנוכחי שלה היה אחיד, בניגוד לזה של הקיץ, שכלל קווי בגד ים.

להוציא את אנשי הצוות, טוני והיא לא ראו איש במהלך כל שהותם בת עשרת הימים במקום. הם היו מבודדים לחלוטין מהעולם. חג המולד בא וחלף. הם איחלו זה לזה חג שמח, אבל לא היו עצים מקושטים, זרים ירוקים, או שלג. זה מצא חן בעיניה מאוד. היא תמיד העדיפה חום ושמש זורחת על קור ושלג. חוץ מזה, היו לה כבר מספיק קישוטים בבית, בחתונה. טוני התנצל שאין לו מתנה עבורה בבוקר חג המולד. היא אמרה לו שזה משמח אותה - הוא כבר נתן לה יותר מדי מתנות, וחוץ מזה, ירח הדבש היה המתנה שלה והיא מתה עליה. היא חזרה שוב ושוב על זה שלא אכפת לה מדברים חומריים. טוני פירט בהרחבה את יתרונותיו של הכסף בכל פעם שהצהירה שהוא לא מעניין אותה. הוא רצה שתבין שכעת יש לה את היכולת להשיג כל דבר שהיא חושקת בו. כל דבר עלי אדמות.

הפירות המקומיים היו נהדרים בשל האקלים הטרופי, והשפים הגישו אותם במגוון צורות בכל עת. היו פאפאיה, אננס, בננה, אבוקדו, אגס, מנגו ולימונית. הם הגישו אותם בסלטים, כתוספת למנה עיקרית, כמנה ראשונה ופרוסים על מגש. הזוג הטרי למדו יחד כמה חושניים יכולים להיות פירות.

טוני נהג לעורר את שפתיה באמצעות מיץ טרי וארומטי של פאפאיה או אננס שנחתכו זה עתה. היא הייתה מניחה בעדינות פיסה על לשונה, עוצמת את עיניה ומוצצת את המיץ מקצות אצבעותיו.

המיץ היה ניגר במורד סנטרה לעתים קרובות. טוני תמיד התנדב באבירות ללקק את הנקטר המתוק בלשונו. הוא נהג להפיל מדי פעם - בטעות, כמובן - את הפרי הדביק על שדיה או על בטנה ולאכול אותו ישר מעורה החשוף. התוצאה הייתה חושנית ומסעירה. המקלחת החיצונית הייתה מקום נפלא לרחוץ מעליהם את הנוזלים הדביקים והריריים, אבל כל רחצה בה הובילה תמיד להרפתקה חדשה.

הוא בחן את כוח הסיבולת שלה בכמה הזדמנויות. מחוותיו היו תמיד עדינות, שופעות חיבה וחושניות. לפעמים, עצם מגע ידיו גרם לה לעוויתות ארוטיות חזקות להדהים - כאלה שחשבה שלא תחווה שוב לעולם. היא חשבה על שאלתה של אמילי בלילה שלפני החתונה. אם התיאבון המיני שלו היה כזה בגיל ארבעים וחמש, היא פחדה לחשוב עליו בגיל עשרים וחמש.

הוא אמר כמה וכמה פעמים שהוא מאושר שהפכה לאישתו, אבל שהתואר הזה מחייב מאוד. היא התנהגה היטב, רוב הזמן, בעבר. אבל זה היה שונה עכשיו. היא כבר לא הייתה תעלומה או שמועה; עכשיו היא גברת אנתוני רולינגס. המעשים שלה, המילים שאמרה וחזותה החיצונית היו שיקוף ישיר שלו. הוא אמר שהוא אוהב אותה ושהוא רוצה שתמיד תהיה מאושרת כפי שהיא כאן, בגן העדן הזה, אבל הזהיר שהם חוזרים לעולם האמיתי בקרוב. הוא רצה שתהיה מוכנה.

קלייר נהנתה מהגוון הבהיר בעיניו במשך עשרה ימים של יחד, עשרה ימים נטולי איומים מהעולם החיצון, ללא שום אפשרות להיכשל בפומבי, להפר חוקים, או להסתכן בהשלכות שליליות. היא התמסרה לו בחופשיות ודאגה שיהיה מסופק. היא מצאה את עצמה שבעת רצון ממקומה בעולם ומאושרת על שהחליטה כפי שהחליטה.

מדי פעם, כשהייתה משתזפת בשמש, הרהרה בשביל הבריחה שהציע לה בסנטרל פארק. היא תהתה אם הייתה מאושרת יותר והיכן הייתה עכשיו לו הייתה בוחרת אחרת. השאלה הגדולה ביותר שנותרה ללא מענה הייתה - האם הוא באמת היה נותן לה ללכת? היא הייתה פוקחת את עיניה בשלב זה ורואה גן עדן טרופי יפהפה ובעל נאה ונדיב להפליא, ומכירה בהשלכות של החלטתה.

ביום חמישי אחר הצהריים, ה-30 לדצמבר, חברו מר וגברת רולינגס שוב לאריק ליד מטוסו של טוני בנאדי. הפעם הם חזרו אחורה בזמן, והגיעו לאיווה סיטי ביום חמישי בערב. הבית נראה מלכותי, מנצנץ תחת שמיכת שלג לבן. הקישוטים הוסרו, אבל אורות הבית זרחו בעוז. הוא נראה נפלא ומזמין. פיג'י אכן הייתה גן עדן, אבל עכשיו הם חזרו הביתה.

פרק 32

קיימת חוכמת הראש, וקיימת חוכמתו של הלב.

- צ׳ארלס דיקנס

סמואל חשב שזאת בדיחה אחת גדולה: ארוחת הערב החגיגית הזאת עם כל בני המשפחה - הוריו אישתו ובנו. נכון, כולם התגוררו באותו הבית, אבל בכל זאת, הארוחות הרשמיות נראו יומרניות להחריד. הן הזכירו לו את התכנית ״דאלאס״, כשניית׳ניאל מגלם את תפקיד אב המשפחה הכל-יכול.

אמנדה הביטה בבעלה כשהארוחה הסתיימה. הוא נרכן לעברה ונשק ללחיה בחיבה. ״אני צריך כמה דקות לדבר עם אבא שלי. אעלה עוד מעט.״

היא חייכה. ״בסדר, אני אחכה לך.״

״זה לא ייקח הרבה זמן.״

הוא ראה את השאלה ללא קול בעיניה של אישתו, ולחש, ״אעדכן אותך אחר כך, אני מבטיח.״

עיניה חייכו. במשפחה כמו שלהם, דברים רבים כל כך היו חייבים להיאמר ללא מילים. כולם הכירו את הכללים. לעולם אין להטיל ספק בדבריו של ניית׳ניאל בפניו. סמואל היה אסיר תודה שאמנדה נאותה להתמודד עם הכללים של חמה. חייהם המשותפים יחד היו שווים כל מאמץ. הם העריצו זה את זה.

״אנטון ואני נהיה למעלה.״

בנם, שהגיע הביתה לחופשה מהפנימייה, צפה בהוריו.

״אני אעלה בעוד רגע, אמא, אני צריך לעשות משהו.״

אמנדה חייכה אל בעלה ואל בנה. אנטון גדל כל כך במהלך הסמסטר האחרון. רק בן חמש-עשרה, וכבר גבוה ממנה בראש. והוא הוסיף לצמוח.

עיניו זרחו לעתים, אבל גם שיקפו פעמים רבות את האפלה ששכנה בעיני סבו. משאת נפשם הגדולה של הוריו הייתה הרחקת אותה אפלה ממבטו.

היא הנהנה. ״בסדר גמור, אולי נוכל לראות סרט יחד אחרי שנעלה לסוויטות שלנו? יש לי כמה קלטות וידאו חדשות.״ היא החלה לטפס בגרם המדרגות הראשי. סמואל זקף את צווארו ופסע במורד המסדרון אל משרדו של אביו. הדלתות הכפולות חצצו בינו ובין האדם הנוקשה שבחדר. הוא לקח נשימה עמוקה, ואצבעותיו נקפצו לאגרוף. הוא נקש על הדלת במלוא הכבוד והמתין לתשובה, ״תיכנס.״

סמואל ידע שזה לא עומד להיות קל. אביו היה מודע לאי שביעות רצונו מהמסלול הנוכחי שתאגיד רולס צעד בו. ועכשיו, הצגת הדברים מזווית חיובית והסכמתם הבלתי צפויה של בעלי המניות כבר היו יותר מדי בשבילו. הם חייבים להפסיק לאמץ את השיטות האלה של ג׳ראר קלוסון.

רעיון אחד שלו עלה להם מיליונים. רעיון אחר עלה להם במיליונים נוספים. נכון

לעכשיו, דף המאזן היה חיובי, אבל הסיכון הגדול וההשלכות החוקיות האפשריות לא היו שווים את היתרונות. הוא נכנס אל המשרד הגדול והתפלל ללא קול שיצליח לגרום לאביו לראות את נקודת המבט שלו.

האיש שמאחורי השולחן ישב זקוף, כקורא תיגר. "תהיתי כמה זמן ייקח לך לאזור אומץ להתעמת איתי."

"לא חשבתי שאנחנו זקוקים לקהל." סמואל סגר את צמד הדלתות, אבל לא שם לב שהן לא נסגרו לחלוטין.

"תמיד הטריד אותך מה אחרים חושבים עליך." גיחך ניית'ניאל. "אין ספק שירשת את זה מאמא שלך. אני שם זין על מה שאנשים חושבים עליי."

"יכול להיות שהגיע הזמן שתפסיק לעשות את זה," אמר סמואל.

"תגיד מה שאתה רוצה להגיד."

"אתה יודע מה אני חושב. אתה חייב להיפטר מג'רארד קלוסון. אתה חייב להפסיק לנסות לעשות כסף בדרכים לא חוקיות."

צחוקו של ניית'ניאל רעם בין כתלי המשרד. "אני חייב?"

"אבא, אני מצטער. יכול להיות ש'חייב' היא לא המילה המתאימה ביותר. אתה צריך."

"אתה מצטער? חתיכת חרא קטן בלי ביצים!" ניית'ניאל קם ויצא מאחורי שולחנו הגדול. הוא ניצב מול בנו.

"לא למדת שום דבר? אל תתנצל! התנצלויות הם לפחדנים, הן גורמות לך להיראות חלש."

סמואל עמד זקוף והמשיך בדבריו. "כל המצב הזה מתחיל לצאת משליטה."

ניית'ניאל צחק. "לצאת משליטה? כשאנחנו עושים מיליונים על גבי מיליונים?"

"עשינו הרבה כסף גם קודם, וזה היה חוקי."

"אז מה בכל הרווחים האלה לא מוצא חן בעיניך? אישתך נהנית מהכסף והבן שלך נהנה מההשכלה המעולה ביותר שכסף יכול לקנות. אתה, אישתך ובנך לעולם לא תדעו איך זה להיות חסרי אמצעים. עכשיו, תגיד לי שוב מה לא מוצא חן בעיניך."

"אני מאמין שהם יכלו להיות מאושרים גם עם הרווחים שהיו לנו קודם. אמנדה ואנטון לא זקוקים למותרות, וגם אני לא..."

הוא צפה באביו שפנה לשבת שוב בכיסא העור המפואר שלו. "...וגם אמא שלי לא זקוקה לכל זה."

ניית'ניאל שינה את דעתו, הסתובב בפתאומיות וסטר על לחיו השמאלית של בנו.

"שלא תגיד לי אף פעם למה אמא שלך זקוקה. אין לך שמץ של מושג מה היא עברה. אתה אף פעם לא חיית כמו שאנחנו חיינו. הכסף טוב לדבר אחד: הוא קונה לך את הדברים שאתה צריך ואת הדברים שאתה רוצה, ובזכות ההחלטות שלי, אתה ואנטון לעולם לא תצטרכו לדאוג לכסף. אל תגיד לי שוב מה לעשות עם העסק שלי ואל תתנצל שוב בפני אף אחד! חינכתי אותך אחרת!"

סמואל ידע שלא נותר דבר שיוכל לומר לאביו. הוא פנה לצאת מהמשרד.

"לאן אתה הולך, ילדי?" שאג האב.

"אני עולה למעלה, לאישתי. יש לך בעיה עם זה?"

"אתה עולה למעלה, לקומה העליונה בבית שלי. לא, אין לי בעיה עם זה. לך יש?"

"לא, אבא, אין לי." הוא יצא מהמשרד.

לפני שסגר את הדלתות הגדולות, הבחין סמואל בהבעתו של אנטון שמיהר להסתלק מהמקום. הנער היה עד לסצנה כולה. סמואל קיווה שיוכלו לדבר על זה כשיעלו למעלה, לסוויטה שלהם. הבן שלו אמור לדעת שהוא יכול לדבר עם אביו על הכול.

פרק 33

אלוהים, תן לי את השלווה לקבל את הדברים שאין ביכולתי לשנותם,
את האומץ לשנות את הדברים שביכולתי לשנות,
ואת התבונה להבחין בין השניים.

- רֵיינְהוֹלד נִיבּור

הנוף שניבט מבעד לחלונות המרצדס בנץ החדשה של טוני הזכיר לקלייר סרטי מדע בדיוני בחלל: פתיתי השלג דמו לכוכבים שחלפו על פניהם במהירות האור. השלג, הרוח והטמפרטורה שמתחת לאפס הבהירו היטב שהם כבר לא בגן עדן. היא התמקמה בנוחות במושב המחומם, שפשפה את ידיה הנתונות בכפפות עור וצפתה בפני השטח המכוסים שלג. הניצוצות המהבהבים יכלו להיות יפהפיים אלמלא הרוח המשתוללת. זה לא הפריע לטוני. הוא נהנה מהמכונית החדשה שלו, שהגיעה לאחוזה בהיעדרם. למרבה ההקלה, היא התמודדה נפלא עם הנסיעה בשלג.

אף על פי שהשעה הייתה כמעט שמונה בערב, קלייר הרגישה כאילו רק עכשיו התעוררה סוף-סוף. הג'ט-לג הקשה עליה בהתחלה. שניהם ישנו עד שעה מאוחרת לאחר שחזרו למציאות באיווה. עכשיו, כשעשו את דרכם לביתם של טום ובוו כדי לחגוג את ערב השנה החדשה, היא הרהרה בשיבתם הביתה.

כשנכנסו לאחוזה, חיוכה המזמין של קת'רין היה המראה היפה ביותר שיכלה לדמיין. הן התחבקו מיד. דממתה השלווה של האחוזה הריקה מקישוטים ומפועלים הייתה מנחמת. טוני והיא אכלו ארוחת ערב קלה ושקעו בשינה עמוקה מיד לאחר מכן.

הם דנו בסוגיית חדר השינה שלהם בבוקר, כשהיו ערניים יותר. עכשיו, כשהיו נשואים, האם לא הגיע הזמן שיחלקו חדר שינה? כששאל אותה מה דעתה בנושא - ציון דרך חשוב לכל הדעות - ענתה שהיא אוהבת את העובדה שיש להם שני חדרים. הדבר החשוב ביותר היה לישון יחד, והמיקום לא היה רלוונטי. היא אמרה שהיא אוהבת את הסוויטה שלה, והיא אכן אהבה אותה. כן, היא ידעה שיש שם מצלמות אבטחה וזיכרונות, אבל זה היה גם המקום שהרגישה בו בטוחה ובבית. יכול להיות שהשלימה עם המצלמות. במובן מסוים, הימצאותן חיזקה את תחושת הביטחון שלה, מפני שאם טוני יצפה בכל תנועה שלה, הוא לא יוכל להטיל ספק במעשיה ולתהות לגביהם.

היא הוסיפה, "חוץ מזה, בסוויטה שלי אין את כל הציוד הטכנולוגי שיש בשלך."

בסוויטה שלו היה מסך מפוצל גדול ורק אלוהים יודע מה עוד.

"ולא תוכל לבדוק מה קורה בשוק המניות מכאן."

מאז הסערה הגדולה שחוו בקיץ האחרון, קלייר לא נדרשה או התבקשה לצפות בסרטונים נוספים, אבל היא האמינה שטוני בהחלט עשה זאת. היא האמינה גם שיש לו גישה לסרטונים ולכל דבר אחר במשרד, בחדר השינה שלו, באולם הקולנוע ובכל מקום אחר בבית. היא לא ידעה זאת בוודאות, אבל חשדה בכך.

הוא שאל אותה 'למה?', והיא המשיכה להרהר בדבר אפילו עכשיו, בזמן שנסעו במכונית.

"אני מניח שזה הגיוני. לא נראה לי שייגמר לנו המקום בקרוב."

היא צפתה בגוון החום של ירח הדבש מפנה את מקומו לטובת האפלה המוכרת. הוא המשיך, "עם זאת, לגבי הטכנולוגיה שהזכרת, אני חושב שיהיה חכם להמשיך לקיים את ההגבלות הנוגעות למשרד ולחדר השינה שלי. נראה לי שעדיף שלא תהיה לך גישה חופשית למחשבים, לאינטרנט ולטלפונים."

"טוני, אני אישתך. מה אתה חושב שאני עלולה לעשות?"

"אני חושב שעדיף שנימנע מקשיים אפשריים." הוא הרים את סנטרה. "את מסכימה, או שהיית רוצה להמשיך בדיון?"

היא הביטה בעיניו, שינסה את מותניה וזקפה את צווארה. "אני מסכימה. סלח לי, אני צריכה להתקלח."

הוא שחרר את סנטרה והיא יצאה מהחדר. היא למדה לפני חודשים רבים שעדיף להימנע מקשיים, וידעה שהתעקשות על המשך דיון שהסתיים מבחינתו לא תהיה מעשה חכם; אבל בכל עצם בגופה התאוותה להמשיך ולהתעקש. הטכנולוגיה לא באמת שינתה לה, אבל היא רצתה שתהיה לה את היכולת לבחור!

עשר שעות לאחר מכן, שעה שעשו את דרכם למסיבה של טום ובוו, הרהרה קלייר בדיון ההוא, שנחתם סופית. היא הייתה גברת אנתוני רולינגס עכשיו - התואר הזה לא אמור להעניק לה מעט כוח והשפעה? הטבות כלשהן? האם יש דרך להעלות שוב את הנושא בלי לחשוש מפעולת תגמול? היא צפתה בפתיתי השלג המנצנצים לאור פנסי המרצדס וניסתה להגיע למסקנה בינה לבין עצמה. האם חייה השתנו בכלל?

היא הייתה גברת אנתוני רולינגס, אבל האם זה באמת שונה מלהיות העלמה קלייר ניקולס?

"איזה את מעדיפה?"

שאלתו קטעה את רצף מחשבותיה.

"אני מצטערת, לא שמעתי את השאלה."

"שאלתי אם את מעדיפה את הנוף בפיג'י על ההוד הקפוא של איווה."

קלייר צחקה. "נראה לי שהתשובה מובנת מאליה, אתה לא חושב?"

"כנראה שכן, אבל אני מנסה לגרום לך לדבר."

"אני מדברת."

"כן, זה נכון, אבל לא אמרת הרבה מאז הבוקר. תרצי לומר לי למה לפני שנגיע?"

היא חשבה על השאלה. כן, היא רצתה להעלות שוב את הנושא, אבל האם זה יהיה חכם מצדה?

"אני לא יודעת."

כפות רגליה היו קרות והמגפיים האופנתיים לא עזרו הרבה. היא ניסתה לתחוב אותן קרוב ככל האפשר לפתחי החימום.

"אם אגיד שכן, זה אומר שאני פותחת נושא סגור?"

"כן, אני מניח שכן. זה שווה את זה מבחינתך?"

חלל המכונית היה חמים, אבל ידיה התחפרו עמוק ככל האפשר בכיסי מעיל הפרווה שלה. היא שקלה את ההשלכות. האם הטכנולוגיה עדיין משנה לה בכלל? האם כדאי להסתכן בגלל דבר כזה? היא ידעה מיד שהתשובה היא "לא".

"אני חושבת שהחלטתי להשאיר את הנושא סגור, אבל אני רוצה שתדע שהטכנולוגיה היא לא הדבר שחסר לי. מה שהייתי רוצה הוא האפשרות לקבל גישה אליה."

טוני גיחך. "קלייר, בחרת מקצוע לא נכון. יכולת להיות אשת עסקים נפלאה. כרגע אמרת שאת לא רוצה לדבר על זה יותר, ובכל זאת הצלחת להבהיר לי את המניעים שלך. פעם נוספת, כולי התפעלות."

התנשאותו לא עזרה לרומם את מצב רוחה. השלג ירד על שמשות החלונות בעוז שגרם לה להרגיש כאילו הם טסים בחלל במהירות האור. שפתיה התהדקו בחוזקה ויצרו קו מתוח. לבסוף, שאלה אותו, "לאיזו מין תגובה ציפית?"

"לתגובה כנה, כמו תמיד."

"טוב, ברצינות, עם מי נשאר לי ליצור קשר? אני לא מבינה למה אתה חושב שההגבלות האלה עדיין נחוצות. הרי אין שום ספק שאני יודעת את הכללים."

ענפי האורנים התכופפו, כורעים תחת משא השלג הכבד. היא הוסיפה להביט ימינה, וראתה את ירוקי העד המכוסים במעטה לבן מבעד לחלון. הם התקרבו לבית משפחת מילר וצלילי מוזיקה מילאו את האוויר. טוני לא הגיב. אחרי ככלות הכול, הדיון הסתיים. תחושת חוסר האונים המוכרת גדשה את חזה. היא רצתה שהמתח המלווה בדממה מעיקה יגיע אל קצו, ולכן שלחה יד ונגעה בזרועו.

"אני אוהבת אותך. אני אעשה כל מה שתרצה, כל דבר שתצפה ממני. אני מודה שגזר הדין שלך לא משמח אותי, אבל אני בסדר. בוא נבלה את הערב עם החברים שלנו ונקדם את פני השנה החדשה יחד."

לפחות הצליחה להסביר לו את נקודת המבט שלה. גם זה משהו.

*

בית משפחת מילר היה מהמם. טעמה של בוורלי היה משובח, והיא הצטיינה בעיצוב פנים. הבית היה מודרני להדהים, אבל נותר מזמין להפליא. סגנונו הייחודי שילב אבן, לבנים ועץ, שהודגשו בזכוכית ובכרום. אף על פי שהמבנה כלל חלונות אינספור, פנים הבית היה חמים. יכולת לצפות בשלג וברוח בעודך מכורבל על הספה.

ייתכן שהייתה זו האש באח, או שאולי היה זה היין בכוסותיהם, אבל כל המוזמנים קרנו חמימות. חבריהם חגגו בשמחה את שובם. הם רצו לשמוע את כל הפרטים על ירח הדבש. קלייר אמרה להם שהיה נהדר, ושטוני לקח אותה לגן עדן, פשוטו כמשמעו. כולם החמיאו להם על החתונה ואמרו שהם זוג יפהפה. סו ציינה כמה יפות התמונות שהותרו להפצה בעיתונים. קלייר שכחה מהסיקור התקשורתי עד אותו רגע.

"עדיין לא ראיתי אותן. יש לך העתקים?"

בוו אמרה שאין לה, אבל שתוכל לחפש אותן מיד באינטרנט. קלייר הציצה בבעלה. אף על פי שלא דיבר, עיניו עשו זאת במקומו. היא ידעה שאסור לה לעשות זאת, אבל קיבלה את הצעתה בכל זאת.

"תודה רבה, אני ממש אשמח לראות אותן."

במקום להוציא מחשב, שלפה בוו שלט רחוק ממגירה וכיוונה אותו אל מסך הטלוויזיה הגדול שעל הקיר. הספירה לאחור בשידור חי מטיימס סקוור הוחלפה בעמוד הבית של מנוע חיפוש. היא הקלידה את השם אנתוני רולינגס. פעולותיה היו נראות לה שגרתיות לחלוטין לפני תשעה חודשים, אבל כעת, גילתה שהיא לא מסוגלת להתיק את מבטה מהמסך. כמה הייתה רוצה לקרוא בנחת את כל המוני העמודים שהופיעו בתוצאות החיפוש. בוו צמצמה את האפשרויות כשנכנסה לתגית חתונה. קלייר הספיקה לראות מאמר נלווה, אבל אז היא לחצה על כפתור ותמונותיהם מילאו את המסך תוך שניות.

קלייר נעצה בהן את מבטה. הם היו לבושים בבגדי החתונה שלהם. היו שלוש תמונות: תקריב פנים, תמונה חזיתית באורך מלא, ועוד אחת שלהם רוקדים. כולם צפו בקלייר כשבחנה את דמותה על המסך. היא הביטה בטוני ובה; הם נראו כמו דוגמנים. טוני היה גבוה, נאה ושרירי, כהה שיער ועיניים, לבוש בטוקסידו שחור שעמד בניגוד דרמטי לדמותה של קלייר. היא עצמה נראתה קטנה, בלונדינית ומהממת. שיערה היה בהיר עד כדי כך שחבריה הוותיקים ודאי לא היו מזהים אותה. היא נראתה קטנה מאוד לצדו. טוני צדק לגבי עיניה. בתמונת התקריב, הגוון הירוק שלהן זרח בחיות רבה. היא כבר ראתה את שמלתה במראה, אבל זה היה אחרת לראות אותה בטלוויזיה, מרחוק. היא הייתה מושכת עין, אלגנטית ומרהיבה. קלייר חייכה. זו הייתה בחירה טובה.

היא הבינה שכולם בחדר צופים בה, ובייחוד טוני. רובם המתינו בשמחה לתגובתה. טוני נראה מרוצה פחות מהשתלשלות העניינים, אבל היא ידעה שלא יאמר דבר. הוא ישמור את דעתו לדיון בארבע עיניים. לבסוף, הניחה סו את ידה על ברכה ושאלה, "אז מה דעתך?"

היא צחקקה. "קשה לי להאמין שהחתונה שלי היא אירוע חדשותי."

כולם גיחכו בתגובה. למה ציפתה? היא נישאה לאנתוני רולינגס. היא הביטה בו. עיניו היו נעוצות רק בה - והן היו שחורות משחור. היא קמה בעוז רוח וניגשה אליו, התרוממה על קצות אצבעותיה והטביעה נשיקה על לחיו.

הוא התרצה והתכופף מעט כדי שתוכל להגיע. היא הסתובבה ואמרה לנוכחים כלאחר יד, "אני חושבת שלפעמים אני פשוט שוכחת מי הוא, אבל יש לי את כל החיים להיזכר." היא נשקה לו שוב.

הם הרימו כוסית שמפניה לכבוד השנה החדשה. ברנט, טום וטים איחלו לטוני שנה רווחית במיוחד. הרי אם השנה שלו תהיה רווחית במיוחד, גם שלהם תהיה כזו. השעה הייתה אחרי אחת לפנות בוקר כשהאורחים התחילו להתפזר לבתיהם.

במכונית, קרירות העור חדרה דרך מכנסיה של קלייר. היא קיוותה שהחימום יחמם הן את חלל המכונית והן את המושב במהירות. נהמת מפשיר הכפור בדממת הלילה רמזה לה שהמרצדס האומללה עושה כמיטב יכולתה. טוני סילק את השלג מהחלונות ודיבר עם ברנט ועם טים, שעשו כמוהו. שכבת השלג הלבנה שכיסתה הכול התעבתה בכמה וכמה סנטימטרים.

למרבה המזל, הפתיתים פסקו מלרדת. קלייר חשבה בפיזור דעת שמדובר במאורע ראוי לציון: טוני פינה את השלג בעצמו לעתים נדירות בלבד. היא ידעה שהיא מנסה להסיח את דעתה מההטפה הממשמשת ובאה.

בעלה נותר קשוב ואדיב במהלך המסיבה, אבל הבעתו כשפתח עבורה את הדלת הבהירה לה שהנושא הזה בהחלט לא סגור. היא הרהרה בכך. הרי בעצם, מדובר באותו נושא שדנו בו קודם. האם זה לא אומר שהוא צריך להיות סגור?

היא הבחינה בגבישי הבדולח הזעירים והקלושים שהופיעו בחלל המכונית בכל פעם שנשפה אוויר. היא זקפה את צווארה וישבה דרוכה; היא הייתה מוכנה. החלונות נוקו, והיא שמעה את קולותיהם של טוני וברנט. הוא יפתח את דלת הנהג בכל רגע. חרדתה התחלפה בהתרסה עם כל רגע שעבר. כל מה שרצתה לעשות היה לראות את תמונות החתונה שלהם. למה הוא עושה מזה כזה עניין? אחרי ככלות הכול, זאת הייתה החתונה שלה. מה זה משנה אם התמונות שרצתה לראות פורסמו באינטרנט?

כשיצאו לדרך, הקולות היחידים שנשמעו היו חריקות הצמיגים על השלג והמהום החימום. היא המתינה. לאחר דומייה ממושכת, טוני דיבר לבסוף. "את זוכרת שסיפרתי לך שקיבלתי אימיילים מאמילי והיא אמרה שהיא רוצה שתתקשרי?"

"כן, ואמרת שאוכל לצלצל אליה מחר." היא נתקפה פאניקה.

"סתם תהיתי. פשוט נדמה לי שהזיכרון שלך מכזיב לאחרונה."

"מותר לי להתקשר לאחותי?"

"כן, אני אדם שעומד במילה שלו."

היא נשפה אוויר בהקלה. טוני הזה היה בלתי ישיר הרבה יותר מזה שהתרגלה אליו. אולי זה אחד מהיתרונות שבלהיות אישתו. היא באמת תהתה מתי תזכה להטבות מסוימות במסגרת תפקידה החדש.

"תודה לך."

היא הביטה בבעלה. שרירי לסתו היו מהודקים ושיניו חשוקות. הוא חיכה שתעלה את הנושא בעצמה. היא עשתה זאת באי-רצון.

"מה חשבת על תמונות החתונה שלנו?"

"אני חושב שהיית פשוט מהממת ושאני גבר בר-מזל."

זאת לא הייתה התשובה שציפתה לה. כן, היא בהחלט לא אהבה את זה שהוא עושה מזה עניין, אבל האינטואציה שלה אמרה לה לסגת.

"אני מצטערת שעודדתי את בוו. הסקרנות גברה עליי."

התנצלות נראתה כמו האפשרות הטובה ביותר, גם אם לא הייתה זו התנצלות כנה.

"זה לא רק מה שעשית. זה מה שאמרת."

היא לא הצליחה להיזכר בשום דבר יוצא דופן.

"מה אמרתי?"

"אמרת שאת שוכחת לפעמים מי אני."

"אני שוכחת שלהתחתן איתך זה עניין חדשותי. אני אוהבת אותך בגלל מי שאתה. אני שוכחת שאתה אנתוני רולינגס. בשבילי, אתה טוני."

הוא לפת את ההגה ביתר שאת והיא חשה במתח שקרן ממנו.

"אמרתי לך שוב ושוב, את חייבת לזכור תמיד מי אני. אם תשכחי מי אני, תשכחי גם מי את, ותשכחי איזו חשיבות יש להתנהגות שלך."

זו הייתה גירסה שונה של נאום מראית העין. הוא צדק; הוא באמת אמר זאת שוב ושוב.

היא האזינה, ענתה את התשובות הנכונות, והייתה אסירת תודה שזכתה לגירסה המרוסנת הפעם.

טוני חזר לעבודה בראשון לינואר. הוא עבד מהמשרד הביתי שלו. היו לו הרבה דברים לעשות. מסתבר שהוא ניסה להישאר מעודכן בזמן שהיו בפיג'י, אבל מישהי הסיחה את דעתו. לאחר שהסתגר במשרד והיא נותרה חופשייה לעשות ככל העולה על רוחה בבית, הבינה קלייר סוף-סוף כמה עמוס היה החודש האחרון. תחושת הבדידות הפתאומית היממה אותה.

היא נכנסה למשרדו לפני שעת ארוחת הצהריים, כדי להתקשר לאמילי. הוא חייג את המספר, הפנה לה את גבו ועבד על המחשבים שלו בזמן שחיכתה למענה. ג'ון ענה. היא התפללה שלא יגיד שום דבר שיכעיס אותו.

"היי ג'ון, זאת קלייר. אמילי שם?"

"היי קלייר. ברוכה הבאה לארצות הברית. חזרתם, נכון?"

"כן. חזרנו ב-30 לדצמבר." היא אותתה לו ללא קול: תקרא כבר לאמילי!

"אז, באמת היה שם יפהפה כמו שכתבו במאמר?"

טוני הסתובב אליה. היא חייבת לסיים את השיחה עם ג'ון ולהמשיך לאמילי. היא הביטה בו בתחינה: היא ידעה זאת היטב.

"לא קראתי את המאמר, אבל היה מדהים. אין ספק שטוני לקח אותי לבלות את ירח הדבש שלנו בגן עדן." תגיד, אמילי שם?"

"אה, כן. היא כאן לידי. היה טוב לדבר איתך. בבקשה, תמסרי דרישת שלום לאנתוני."

היא יצרה איתו קשר עין והגתה ללא קול היי.

"אני אמסור לו, תודה, ג'ון."

היא שמעה את אמילי תופסת את מקומו.

נראה שבניגוד אליה, הם לא השתמשו בדיבורית.

"היי קלייר. מה שלום אחותי אשת חוג הסילון?" קלייר חייכה; אמילי עשתה כמיטב יכולתה לקבל את חייה.

"שלומי נהדר, שמחה להיות בבית. מה שלומך?"

טוני שב אל עבודתו. אמילי אמרה ששניהם בסדר. הם רצו להודות שוב לאנתוני ולה על הטיסה הביתה. מטוס של תעשיות רולינגס הביא אותם לאלבני ביום ראשון שלאחר הטקס. היא הודתה להם גם על האירוח בביתם ואמרה שזה היה מדהים! היא שאלה אותה עוד על ירח הדבש. קלייר ציירה תמונה קסומה וניסתה שלא להגזים בתיאוריה. טוני ישב כשגבו מופנה אליה בנימוס במהלך השיחה. היא ידעה שהוא מאזין לכל מילה, אבל בכל זאת העריכה את המחווה.

אחרי עשר דקות, השעון הפנימי שלה אמר לה שהזמן הולך ואוזל.

"טוב, היה נהדר לראות את שניכם בחתונה ולדבר איתכם - "

אמילי קטעה את דבריה, "רציתי לספר לך שג'ון קיבל הצעת עבודה בחברה אחרת."

היא לא צפתה את זה ואמרה שלא ידעה שהוא מחפש עבודה חדשה. אמילי אמרה שהוא באמת לא חיפש. זאת הייתה הפתעה מוחלטת. קלייר שאלה אם העבודה באלבני. לא. מסתבר שיצטרכו לעבור לניו יורק או לשיקגו. לחברה היו משרדים בשתי הערים, וגם

ביעדים נוספים. קלייר ידעה שזה אומר שאחותה תצטרך להתפטר מעבודתה. אמילי אמרה שהיא מודעת לזה. הם ערכו רשימה של שיקולי בעד ונגד. מבחינה כספית, אם ג'ון יקבל את העבודה, היא לא תצטרך לעבוד. ההעלאה במשכורת הייתה משמעותית מאוד. קלייר שמחה לשמוע את זה, אבל היא ידעה כמה אחותה אוהבת ללמד.

קלייר הוסיפה לה בעד אחד לרשימה: שיקגו הייתה קרובה הרבה יותר אליה ואל טוני. היא שאלה אם ג'ון יעבוד באותו התחום. אמילי אמרה שמדובר בדיני עסקים בין-לאומיים. הוא אמנם למד את זה, אבל במהלך ארבע השנים האחרונות, הוא התרכז בעיקר בתחום העסקים המקומיים. טוני הצביע על שעונו.

קלייר אמרה לאמילי שהיא רוצה להמשיך את השיחה, ושתנסה להתקשר שוב כדי לראות איך הדברים מתקדמים. היא גם הזהירה את אמילי:

"בבקשה, תחשבו על זה לעומק. אל תקפצו על זה ישר רק בגלל הכסף."

אמילי ענתה, "קל לך להגיד."

קלייר הבינה, אבל רצתה קודם כול שיהיו מאושרים. אמילי שאלה מתי תשמע ממנה שוב, ורצתה לדעת אם יש עוד דרך להשיג אותה מלבד הדוא"ל הפרטי של טוני.

קלייר ענתה שהיא עדיין מנסה להתרגל לכל עניין הגברת רולינגס הזה. כל כך הרבה אנשים מנסים לראיין אותה וכל מיני דברים בסגנון - היא בטוחה שאמילי מבינה. הדבר טוב ביותר הוא להשיג אותה ככה. הן נפרדו לשלום וטוני ניתק את השיחה.

קלייר חשבה על הדברים כשקמה על רגליה כדי לצאת מהמשרד.

"תודה רבה, אני מעריכה את האפשרות לדבר איתה."

היא יצאה מהחדר כדי להניח לו להמשיך בעבודה.

"קלייר, חכי רגע."

הדבר הראשון שחשבה היה שהוא מצפה להכרת תודה כלשהי. היא פנתה להביט בו, אש בעיניה.

הוא נשען על שולחנו באגביות. "היא ניסתה להוציא ממך מידע."

היא הייתה מבולבלת, והאש הוסיפה להבהב בעיניה. "איזה מידע? על ירח הדבש שלנו? באמת, טוני, היא אחותי. אולי היא פשוט רוצה לשמוע מה קורה איתי דרכי, ולא דרך כתבה במגזין."

הוא שאל בחוסר סבלנות, "סיימת?"

"כן."

הוא הורה לה לשבת. היא צייתה. "היא ניסתה לגלות אם את יודעת משהו על הצעת העבודה החדשה של ג'ון."

"זה לא הגיוני, למה שאני אדע - " היא הביטה בו ולבה החל לדהור.

"למה? למה שתציע לו עבודה? אני יודעת שאתה לא מחבב אותו."

"אני לא אוהב את הכוח ואת הנחישות שלו. הוא התעקש לדבר על עניין הסכם הממון בלימוזינה שלי, אף על פי שהוא ידע שאני לא רוצה שיעשה את זה. אפילו הייתה לו החוצפה להציע לי ייעוץ מקצועי. ואז, בחזרה לחתונה, הוא עמד מולי ומול החברים שלנו והכריז בעזות מצח אדירה שהוא לא מוסר אותך."

"ידעתי שזה הכעיס אותך. פשוט אף פעם לא דיברנו על זה עד עכשיו."

טוני הנהן.

"אז תסביר לי בבקשה למה לך להציע לו עבודה?"

טוני חייך חיוך שטני. "לא הצעתי. טום הציע לו. הוא יצר קשר עם ג'ון כשהיינו בפיג'. היו להם כבר שתי פגישות בניו יורק. קורות החיים שלו מדהימים למדי לגבי מישהו שלמד משפטים באינדיאנה."

"זה אחד מעשרים וחמישה בתי הספר הנחשבים ביותר בארה"ב למשפטים." היא התחרטה מיד על כך שיצאה להגנתו.

"כן, תודה לך, גברת רולינגס. אני אומר לטום שהוא רשאי ליצור איתך קשר במקרה שנזדקק לנבחרת עידוד עבור מר ואנדרסול."

היא התנצלה וביקשה ממנו להמשיך.

"הוא סיים את בית הספר למשפטים של אינדיאנה בהצטיינות יתרה וקיבל עבודה בחברה מהחוף המזרחי, שבדרך כלל שוכרת רק בוגרים של אוניברסיטאות ליגת הקיסוס. הוא עבד קשה מאוד, ואחרי ארבע שנים בלבד, הוא כבר על המסלול המהיר לשותפות."

קלייר לא הייתה בטוחה מי - טוני או טום - אבל הבינה שאחד מהם ללא ספק עשה שיעורי בית.

"בסדר, אז יש לו רזומה מרשים, אבל כרגע אמרת שאתה לא מחבב אותו."

"למעשה, גברת רולינגס, אמרתי שאני לא אוהב את הכוח ואת הנחישות שלו. ליתר דיוק, הם הרתיחו אותי." הוא חייך שוב. החיוך הזה לא היה שטני, אלא שובב.

קלייר הרגישה לפתע שכבר ניהלו את השיחה הזאת בעבר. "טוני, ג'ון הוא לא אני. הוא לא מכיר אותך טוב כמוני."

"זה מצוין. אני מעדיף שזה יישאר ככה."

"אני מתכוונת לומר שאני לא רוצה שתתאכזב אם הוא יסרב להצעה שלך." טוני הרים את גבותיו. היא המשיכה.

"ג'ון עבד קשה מאוד כדי להשיג את מה שיש לו בחיים. הוא עלול לסרב להצעה שלך כי הוא לא יאמין שהיא מבוססת על הרזומה שלו. הוא עלול לחשוב שהצעת לו עבודה רק בגלל קשרי משפחה."

"את מכירה אותו טוב יותר ממני, אבל טום הציע לו הצעה מרשימה מאוד. הלוואות הסטודנטים שלו, המשכנתה וחובות אחרים שהזכרת - הכול ייעלם. אמילי לא תצטרך לעבוד, והם יוכלו לחיות בכל מקום שירצו."

"אמילי אוהבת את העבודה שלה. היא אוהבת ללמד. אמא שלנו הייתה מורה עד יום מותה. אמילי נהנית ממה שהיא עושה." היא הבינה שהיא לא הופכת את השיחה לקלה יותר.

"אבל אני בטוחה שאובדן החובות יהפוך את ההצעה למושכת מאוד בעיניו. אמילי תמיד תוכל למצוא עבודה אחרת כמורה. יש לה יותר משש שנות ניסיון. אני פשוט לא רוצה שתתאכזב אם הוא יסרב."

"קשה להאמין מה אנשים מסוימים מוכנים לעשות כדי להיפטר מהחובות שלהם."

היא בחרה להתעלם מההערה. "טום אמר לו מתי הוא צריך לחזור אליו עם תשובה? ומה היה הטעם שאדבר עם אמילי בלי שאדע מה אתה מתכנן לג'ון?"

"טום ביקש ממנו תשובה עד סוף ינואר, והייתי סקרן." הפעם הגיע תורה של קלייר להרים את גבותיה.

"תהיתי אם אמילי תשאל אותך ישירות על העבודה, והנחתי שאם תדעי על זה, היא תחשוב ששכנעת אותי להציע לו עבודה. ליתר דיוק, הנחתי שהיא תחשוב ששכנעת אותי לשכנע את טום."

קלייר חשבה רגע. "טוב, אני יכולה לומר לך בכנות שמעולם לא עלה על דעתי לבקש ממך דבר כזה, וברור שאמילי לא מבינה שאין לי השפעה כזאת עליך."

חיוכו הבהב, זדוני יותר הפעם. "או, גברת רולינגס, אני מאמין שאת אישה שנודעה תמיד כמשכנעת ביותר."

השיחה מאירת העיניים הגיעה לקצה. לקלייר היו דברים רבים להרהר בהם. היא לא אהבה את הרעיון שג'ון יעבוד בתעשיות רולינגס, אבל לפחות הייתה כנה - גם כשדיברה עם אמילי וגם כשדיברה עם טוני. זה כל מה שיכלה לעשות. כנות היא תמיד המדיניות הטובה ביותר - נכון?

פרק 34

חלק מהסוד לחיים מאושרים הוא לאו דווקא להילחם בקרבות,
אלא להימנע מהם. נסיגה מחושבת היא ניצחון בפני עצמו.

- נורמן וינסנט פיל

השנה החדשה החלה, ושגרת השנה הקודמת נמשכה. טוני יצא בבוקר לעבודה. קלייר נשארה בבית ושחתה בבריכה המקורה, התאמנה בחדר הכושר, קראה ספרים, צפתה בסרטים והמתינה לשובו. היא עדיין חיכתה שקת'רין תעדכן אותה בתכניותיו מדי ערב. דבר אחד השתנה בכל זאת. כשהיה בעיר, הוא תמיד בא לסוויטה שלה. גם אם כבר ישנה, הוא הצטרף אליה וישן איתה. בנוסף, הוא החל להודיע לה באופן אישי על כל אירוע, פגישה, או פעילות שעמדו להשתתף בהם כזוג. קלייר חשבה שמדובר בשיפור בהשוואה לעדכונים של הרגע האחרון שנהגה לקבל מקת'רין.

הם השתתפו בשני אירועים רשמיים במהלך ינואר. אוניברסיטת איווה ערכה אירוע חגיגי, שלאחריו נערכה מסיבת קוקטייל, לכבוד תורמי הפלטינה של המוסד. מובן שמר אנתוני רולינגס נמנה עליהם. הם נכחו גם בנשף גיוס תרומות פוליטי, במהלכו דיבר הנואם המרכזי על תפקיד המפתח שמשחקים תעשיינים פרטיים בהבראתה הכלכלית של האומה. קלייר גילמה את תפקידה היטב. היא זכרה את כל הכללים שלמדה בפעם הראשונה שיצאו יחד בפומבי, בקונצרט של הסימפונית. כעת, כאישתו של אנתוני רולינגס, היא כבר לא הייתה צריכה להיות בת הלוויה המושלמת. עכשיו הצטרכה להיות הרעיה המושלמת. היא נראתה מושלמת לתפקיד: יפהפייה, מנומסת, שבעת רצון ומלאת הערכה.

הם היו נשואים זה חודש, והיא בילתה את מרבית זמנה בשיטוטים ברחבי ביתה. הקור והשלג שירד ללא הרף מנעו ממנה לצאת ליער. היא הרהרה בקורטני ובסו. אולי הן לא רוצות לראות אותה. היא לא ראתה או דיברה עם אף אחד מאז שיחתה עם אמילי בראשון לינואר. קירות ביתה היפהפה החלו לסגור עליה.

כשטוני עבד מהבית, היא הצטרפה אליו במשרדו. זאת לא הייתה דרישה. היא חשבה על זה כשינוי מבורך בשגרת חייה החדגונית. הוא עבד על פי רוב באיווה סיטי, אבל נסע מחוץ לעיר כמה פעמים. הוא אמר שהיה רוצה שתצטרף אליו בנסיעות העסקים הללו, אבל הוסיף שלוח הזמנים הצפוי לו פשוט עמוס מדי. לא יהיה לו זמן לשום דבר מלבד עסקים, והיא תשתעמם. הוא החליט שעדיף שתישאר בבית.

היא הרגישה מחנק גובר והולך, ונראה שטוני לא חש כלל במצוקתה. היא חשבה שהוא ודאי היה אומר שזה אחד הדברים שחומקים מעיניהם של אנשים עסוקים כמוהו, ושאם היא רוצה משהו, היא צריכה לבקש ממנו. לילה אחד, אחרי שחזר משהות קצרה בשיקגו ושניהם שכבו יחד בסוויטה החשוכה שלו, היא החליטה לבקש. "הייתי רוצה להצטרף אליך בפעם הבאה שתיסע מחוץ לעיר."

"אמרתי לך שאני עמוס מדי. את תשתעממי."

"אני כבר משועממת. בקושי יצאתי מהבית מאז ירח הדבש שלנו. אני מרגישה שאני

משתגעת." היא ציפתה לראות את ההבנה מפציעה על פניו; ציפתה להתנצלות על כך שהיה כה שקוע בעסקיו עד שהזניח את אישתו - אולי אפילו התנצלות סוחפת ודרמטית. אבל היא לא קיבלה דבר מכל זה. הוא פנה אליה בבוטות. פניו היו סמוכים מאוד אל שלה והיא חשה בהבל פיו החמים על עורה.

"באמת? את משועממת?"

היא ענתה באומץ, "כן, אני משועממת."

"ולא תפסת מה שאמרתי לך לפני רגע?"

"אני מצטערת, לא תפסתי. אני לא אפריע לך, ואנחנו לא צריכים לצאת לבלות. אני פשוט רוצה לצאת מהבית."

"קיבלת הרבה הזמנות לצאת." הוא נותר קרוב מאוד.

"מה? איזה מין הזמנות? ולמה לא ידעתי עליהן?"

"לא ידעת עליהן כיוון שבחרתי לא לספר לך עליהן. היית עסוקה להחריד במהלך ההכנות לחתונה שלנו. לפעמים לא היית בבית כשחזרתי. זה לא מצא חן בעיניי."

הוא האט את דיבורו.

"חוץ מזה, חשבתי שזיהיתי אצלך בעיות זיכרון מסוימות בערב השנה החדשה. החלטתי שאת עדיין לא מוכנה ליציאה לבדך כגברת רולינגס."

היא חשה בזעם מציף את כל ישותה וחששה שאם תדבר, מילותיה ילבו את זעמו של בעלה במקום לפייס אותו. היא התרכזה בחשיקת שפתיים.

"ואני אוהב לדעת שאת בבית, בטוחה. אני אוהב לדעת שאת לא יכולה להסתבך בצרות. יש לי יותר מדי דברים שתובעים את תשומת הלב שלי כרגע. אני לא צריך לדאוג לאפשרות שתיקלעי לתאונות נוספות."

היא שתקה זמן רב ככל שיכלה, ועכשיו לא הצליחה להתאפק עוד. היא שאלה בכעס, "ממי?"

"סליחה?"

הוא הבין את נימת דבריה, אבל רצה שתבהיר את כוונתה.

"ההזמנות לצאת. ממי קיבלתי אותן?"

"אני מאמין שיכולת הסקה המסקנות שלך נפגעה עם הזיכרון שלך. אמרתי שבחרתי שלא לספר לך עליהן. החלטתי שתישארי בבית, במקום בו את בטוחה ומוגנת. לילה טוב."

הוא השעין את ראשו על הכרית.

היא שכבה דוממת במשך זמן שנדמה לה כשעות. לבסוף, נשימתו האטה והפכה קצבית. בפעם הראשונה מאז שהציע לה נישואין, היא לא רצתה להיות איתו. היא החליטה שמאחר שהם נמצאים בסוויטה שלו, היא יכולה לעלות לשלה. היא חיכתה עד שהרגישה בטוחה שנרדם, ואז הסירה מעליה בזהירות את השמיכות. היא גיששה בידיה בניסיון למצוא את חלוקה, כששמעה לפתע את קולו המרעים מפלח את האפלה.

"מה את חושבת שאת עושה?"

"אני מודעת לזה שהדיון הסתיים ושאין לי שום שליטה בפעילויות שלי. הכול בידיים שלך. אבל ברגע זה, אני גם מודעת לזה שאתה לא מחשיב אותי לבת זוג או לשותפה. אני הולכת לסוויטה שלי להרהר בידיעה הזאת."

"לא, את לא."

הצהרה החלטית ללא צל של ספק.

כגבר גבוה מאוד, טווח ההגעה של זרועותיו היה גדול במיוחד. ייתכן שהייתה נוחה פחות לתמרון אם לא הייתה שקועה בקשירת החלוק שלה ובתחיבת רגליה אל נעלי הבית. היא איבדה את האיזון כשתפס בזרועה, ובן-רגע מצאה את עצמה שוכבת שוב על מיטתו. משקל גופו מסמר אותה אל המזרן. זיכרונות של תמונות החתונה שלהם צפו במוחה. היא הרגישה קטנה וחסרת הגנה.

"טוני, תזכור מה הבטחת לי." היא ניסתה להישמע חזקה, אבל קולה בגד בה.

"ההבטחה הזאת הייתה תלויה בהבטחה הנגדית שלך." חזה הפך כבד לפתע - לא בשל משקל גופו, אלא בגלל המילים שאמר.

הוא המשיך ואמר, "את צודקת."

היא לא דיברה, לא בטוחה למה התכוון. "השיחה הזאת באמת הסתיימה ואני באמת שולט לחלוטין בפעילויות שלך, וזה כולל את המיטה שתישני בה, ואת ההזמנות שתקבלי או תסרבי להן."

הדמעות החלו להציף את עיניה. "אני באמת לא רואה בך בת זוג. אני יודע שאת אישתי. את שייכת לי."

כתפיה דאבו בשל הלחץ שהסבו לה זרועותיו. מילותיו לא היו בבחינת התגלות: היא ידעה שהיא הרכוש שלו. הוא המשיך להתקרב אל פניה יותר ויותר עם כל מילה שאמר. "את נשארת כאן הלילה. את לא עוזבת אותי, את המיטה שלי, או את נוכחותי." הדמעות זלגו על פניה ללא מעצורים.

"עכשיו הגיע הזמן שתגיבי בהתאם."

הוא נסוג ממנה מעט.

קלייר זכרה פעמים שבהן לא הגיבה מהר מספיק או באופן הולם לדעתו. היא התרכזה בניסיון לעצור את הרעידות, אבל לא הצליחה לעצור גם את הדמעות. מילותיה בקעו מבעד לייפחות. היא בלעה את רוקה במאמץ, וניסתה לחזק את קולה.

"אני לא אעזוב אותך. גם אם רציתי לעזוב את המיטה שלך הלילה, זה היה רק בגלל שהייתי עצובה, ולא בגלל שרציתי שהנישואים שלנו ייגמרו." היא שאפה אוויר, דמיינה את עיניו השחורות, והודתה לאלוהים על החדר החשוך.

"תמשיכי."

"אני לא אעזוב את המיטה שלך. הסכמתי לזה בעבר, ואני מסכימה עכשיו ולנצח, להיכנע לך לחלוטין. אני מצטערת אם גרמתי לך לשקול להפר את ההבטחה שלך."

היא שאפה אוויר וניסתה נואשות לשכך את זעמו. "אתה זוכר שכל התקרית הזאת התחילה בגלל שביקשתי לבוא איתך כשתיסע. אני לא רוצה לעזוב אותך. אני רוצה להיות איתך."

"היכולת שלך להגיב בהתאם הביאה לך תועלת לא פעם ולא פעמיים."

הוא שחרר את כתפיה והניח את ראשו על הכרית. היא הפסיקה למשוך באפה וניסתה להסדיר את נשימותיה.

"עכשיו, תורידי את החלוק הזה." היא צייתה.

הוא הוסיף, "אני מאמין שהגיע הזמן להתנסות בדרכי תגובה אחרות."

הוא התגלגל לעברה.

"אבל את בכל זאת השותפה שלי. אני לא רוצה שתעשי שום דבר שאת לא רוצה לעשות. אז אולי היית מעדיפה ללכת לישון?"

היא ידעה שזאת אחת מההצעות האלה שאסור לסרב להן שסבתא שלה נהגה לדבר עליהן. היא ענתה.

"לא, הייתי מעדיפה להגיב אליך."

היא הצליחה להדחיק את הרעד ולהחניק את הדמעות כמעט לחלוטין. התוצאה הייתה ראש הולם בכאב, תואם את פעימות לבה המהירות מדי.

"הפעם, אין צורך שתגיבי מילולית." ידיו לפתו את גופה הקטן ונימת קולו האדנותית תבעה את נשמתה. "אני מאמין שאת זוכרת שהשיחה הזאת הסתיימה."

היא עצמה את עיניה והנהנה. היא עשתה כמיטב יכולתה להתעלם מכאב הראש ולהגיב למעשיו של בעלה. ממש לפני ששקעו בשינה, החליט טוני לספק לה מעט מידע. "קורטני וסו התקשרו כמה וכמה פעמים. אני אחשוב על ההזמנות שלהן. אמילי צלצלה ושלחה אימיילים. ג'ון התקשר. הוא סירב בנימוס להצעתו של טום. אני מאמין שאמילי יכולה לחכות."

לבה של קלייר שקע. אין ספק שהמידע החדש הזה השפיע על מזגו של טוני. היא רצתה להאמין שההצעה שהציע לג'ון נעשתה בתום לב, בהתבסס על נתוניו של גיסה. סירובו לא הפתיע אותה, למרות שהייתה בטוחה שהפתיע את טוני. הוא לא חווה דחייה לעתים קרובות. זו לא הייתה הפעם הראשונה שספגה את השלכותיה של התנהגותו של ג'ון.

הדבר שהדאיג אותה הייתה מערכת היחסים שלה עם אחותה. האם ירשה לה לדבר איתה או לראות אותה? היא נישקה אותו ונשמעה צייתנית ככל שהצליחה.

"תודה לך, הייתי מאוד רוצה לראות את קורטני ואת סו."

היא רצתה להתרחק ממנו; לנוע אל צדה הרחוק של המיטה הזוגית הענקית, או טוב מזה - למעלה, אל חדרה, אבל במקום זה, הניחה את ראשה על חזהו. "אני מבטיחה שהזיכרון שלי השתפר."

"אני שמח לשמוע אותך אומרת את זה." הוא חיבק את כתפה באטיות וקולו התרכך.

"אני צריך להיות בפיניקס בשבוע הבא. כמה עניינים דחופים שדורשים את נוכחותי. אולי תוכלי להצטרף אליי."

היא הנהנה. "תודה לך, הייתי מאוד רוצה לבוא."

הם נרדמו.

למחרת היום, קלייר הורשתה להתקשר לקורטני ולסו מהאייפון של טוני. היא לא השתמשה בדיבורית, ולמרות שעמד לידה, טוני לא חקר אותה באשר לתוכן השיחה. שתי הנשים רצו לראות אותה ולשמוע את כל החדשות האחרונות. קלייר אמרה שתשמח מאוד. היא תבדוק את היומן שלה ותחזור אליהן. היא התנצלה שלא חזרה אליהן לפני כן - היא פשוט הייתה כל כך עמוסה לאחרונה.

*

קול השעון המעורר של טוני העיר אותם מוקדם הרבה יותר מהרגיל בבוקר הראשון

לפברואר. הטיסה שלהם לפיניקס עמדה להמריא בשבע. הם היו אמורים להיעדר לילה אחד בלבד, אבל זה לא הפריע לה. היא עמדה לצאת מגבולות האחוזה, ודי היה בתמריץ הזה כדי לגרום לה לזנק מהמיטה ולרוץ למקלחת. היא הייתה אמורה להמתין בדירה שלהם בזמן שטוני ייפגש עם עמיתיו. אם הכול ילך כשורה, הם עתידים לסעוד בחוץ בערב. הוא אמר שהדירה הזאת היא אחת מהדירות הקטנות יותר שלהם. היא תהתה מה משמעותו של "קטן" בעיניו בזמן שהתקלחה.

האדים מילאו את חדר האמבטיה בערפל סמיך. היא הידקה אל גופה את מגבת הקטיפה הרכה בגון הלוונדר כשטוני נכנס לחדר. "אנחנו לא נוסעים לפיניקס."

כתפיה צנחו. "למה? עשיתי משהו?"

טוני חיבק את גופה החמים שעה שמים זלגו משיערה על כתפיה ונטפו על הריצפה.

"לא. אנחנו לא יכולים לנסוע לשום מקום. אריק צלצל כרגע. היינו צריכים להסתכל החוצה."

הוא הוביל אותה אל החלונות הצרפתיים הגבוהים שהשקיפו על המרפסת שלה. כשהסיט את הווילונות, כל מה שראתה היה לובן. שכבת שלג חדשה בעובי שלושים סנטימטרים לפחות כיסתה את הקרקע, את העצים, את מעקות המרפסת - את הכול. היא התווספה לשכבת השלג הקודמת, שהייתה בעובי עשרים וחמישה סנטימטרים, וכעת נראה שהעולם כולו נקבר תחת מעטה שלג כבד. הפתיתים לא פסקו מלרדת והתערבלו ברוח המשתוללת. הראות הייתה גרועה מאוד, והיא הבחינה בקושי בפרצי הרוח שהפכו את החצר האחורית לאוקיינוס של גלים לבנים. רק אלוהים יודע כמה עמוק יהיה השלג כשהרוח תתגבר. היא התיישבה על המיטה, מאוכזבת. נחלי מים ארוכים גלשו במורד גבה והיא נאנחה.

טוני התיישב לידה וליטף את רגלה. "תחשבי על זה כעל יום של שלג. לא אהבת ימים כאלה כשהיית ילדה?"

"כן, כיוון שלא רציתי ללכת לבית ספר. אבל עכשיו אני כן רוצה ללכת."

הוא כרך את זרועו סביב כתפה. "את רוצה ללכת לבית ספר?"

היא נשפה אוויר בקול ואמרה, "אני רוצה ללכת לכל מקום."

הוא הרים קווצה משיערה. "טוב, אני חושש שתחטפי דלקת ריאות אם תנסי לצאת לאנשהו."

היא השעינה את ראשה על הכרית, הידקה את שפתיה יחד והביטה בתקרה. היא הרגישה שאם תפתח את פיה היא עלולה לצרוח. היא הייתה לכודה!

טוני נרכן מעליה וחייך. "מה דעתך שנחגוג את יום החופש הבלתי צפוי שנפל בחלקנו?"

היא ידעה על מה הוא חושב, ולא התחשק לה לחגוג. היא הייתה אמורה להיות מסוגלת להגיד לו לא, אבל היא מעולם לא ניסתה לעשות זאת, והיא לא הייתה בטוחה שהיא חזקה מספיק כדי לעמוד בניסיון.

היא שאלה בדכדוך, "איך אתה רוצה לחגוג?"

הוא עדיין ריחף מעליה כשענה, "מה דעתך על לקחת אותי לאגם שלך?"

"מה?" מחשבותיה התרוצצו: האגם יהיה קפוא והוא במרחק שמונה קילומטרים בערך. הם לא יקפאו? אבל זה היה בחוץ - מחוץ לבית!

"אתה רציני?" עיניה נצצו כשניסתה לקרוא את הבעת פניו של בעלה.

"אם זה מה שיחזיר את הניצוץ לעיני האזמרגד שלך, אני רציני." הוא נשק למצחה.

"יש לנו מגפיים, מעילים וכפפות - כל מה שדרוש לסקי. זאת הייתה אחת האפשרויות ששקלתי לקראת ירח הדבש שלנו. אז בואי נייבש אותך, נאכל, נתעטף כמו שצריך ונמצא את האגם הזה ששמעתי עליו כל כך הרבה."

"הוא במרחק שמונה קילומטרים בערך. אתה לא צריך לדבר עם האנשים האלה בפיניקס, להגיד להם מה קורה?"

"את מנסה לשכנע אותי לא לצאת? אני אתקשר למשרד בפיניקס. נוכל לדבר מאוחר יותר במהלך היום. השעה עדיין מוקדמת מאוד שם, ואני יודע שאני מבוגר יותר ממך, אבל אני די בטוח שאצליח לעבור שמונה קילומטרים."

הוא חייך אליה בעיני שוקולד חלב. "חוץ מזה, יש לנו גם מגלשי קְרוֹס קַאנְטְרִי. את חושבת שתצליחי להביא אותנו לשם על מגלשי סקי?"

בעיצומה של הסופה שהשתוללה במערב התיכון, קלייר נמלאה ביותר חמימות והתרגשות משחשה זה זמן-מה. השיחה שניהלו לפני שבוע הותירה אותה חסרת שקט. היא לא אהבה את היחס שלו אליה, או את התחושות שחוותה בעקבות היחס הזה, אבל ברגע שהדיון הסתיים, פחדה להעלות את הנושא שוב. ועכשיו הוא רצה ללכת לאגם שלה. "אני מניחה שיפה שם יותר בקיץ, אבל אני ממש אשמח לצאת החוצה. אני יודעת שאצליח למצוא אותו."

הם אכלו ארוחת בוקר וקת'רין הכינה להם תרמוסים מלאים קפה חם. היא גערה בשניהם, לא מרוצה בעליל מהרעיון המטורף לצאת בשלג, אבל כשטוני לצדה, קלייר ידעה שזה לא משנה. היא עמדה ללכת לאגם שלה, מקום שלא ביקרה בו מאז התאונה.

הם לבשו שכבות על גבי שכבות, התעטפו מכף רגל ועד ראש, כולל מחממי כפות רגליים וידיים, ויצאו מהבית לפני שמונה בבוקר. הרוח שככה מעט, אבל השלג הוסיף לרדת.

עברו שנים רבות מאז שהתנסתה במגלשי קרוס קאנטרי, אבל התנועות חזרו אליה במהירות והמגלשיים הארוכים והדקים ומוטות הסקי סייעו להם להתקדם על גבי שכבת השלג העבות. בהתחלה, התנועה בשטח הדאיגה אותה, אבל מרבית המכשולים המוכרים כוסו בשלג, וההתקדמות הייתה קלה להפתיע. זה היה הרבה יותר מהיר מהליכה. הם הגיעו לקרחת היער בתוך פחות משלושים דקות. קלייר סיפרה לטוני הכול על הפרחים, על הפרפרים ועל בעלי החיים שראתה שם בעיצומו של הקיץ.

הם הרכיבו משקפי סקי צבעוניים כדי לגונן על עיניהם מפני בוהק השלג, אבל היא חשה בשלוותו כשהאזין לסיפוריה. הם הגיעו לחוף האגם בערך ארבעים דקות לאחר מכן. לא היה לה קר. מצב רוחה הרקיע שחקים בשל האוויר הצח, ההתעמלות והנוף. היא העדיפה עלים ירוקים ומים כחולים, אבל השלג שכיסה את העצים ירוקי העד ואת האגם היה יפהפה. האגם הקפוא המכוסה בתלי ובעמקי שלג הזכיר לה עוגה שטוחה גדולה עם זיגוג וניל. היה לה חם ממש כמו באוגוסט.

*

טוני הוקסם לחלוטין מהנוף הבוהק שנגלה לפניו. הוא מעולם לא הקדיש זמן לחקור את אדמתו. זה לא היה משהו חשוב בעיניו, והוא לא הקדיש לזה כל מחשבה, עד עכשיו. הם

עמדו והתבוננו, כשלפתע הופיעו שלושה איילים: זכר ושתי נקבות. הם דהרו בשיא המהירות, חוצים את האגם משמאל לימין. טוני הביט בקלייר. אם הצבאים יכולים לעשות את זה, גם הם יכולים. סקי לאורך האגם יהיה משחק ילדים בהשוואה להתקדמות דרך היערות: שום גבעות, עמקים, או עצים - רק מרחב פתוח. הרוח שכחה והשלג הפסיק לרדת. ככל שנעו רחוק יותר מערבה, נגלה לעיניהם יותר מקו החוף. הכול נראה בתולי וזך.

אחרי שהשלג הפסיק לרדת, חיות אחרות העזו לצאת החוצה מבתיהם החמימים. הם ראו שועלים והמוני סנאים וציפורים. טוני אמר שחשב שכל הציפורים עפות דרומה למשך החורף. קלייר הסבירה שלא כולן נוהגות כך. היא אמרה שבאינדיאנה, הפרוש האדום נשאר לכל אורך השנה. היא זכרה שתמיד התרגשה לראות פרושים בחורף, הם נראו כל כך אדומים ומלאי חיים נגד האפור העגום. טוני המשיך לשאול שאלות ולהאזין לאישתו.

השעה הייתה כמעט אחת כשחזרו אל הבית. קת'רין הייתה מאושרת לראות אותם. היא דאגה. היא הבטיחה שתשלח ארוחת צהריים, אבל רצתה שיתחממו קודם. כשנכנסו לסוויטה של טוני, מצאו את האח מבוערת וחמה. קלייר צחקה כשטוני הסיר את כובע הסקי שלו. שיערו היה פרוע יותר מכפי שראתה אותו אי פעם ולחייו היו ורודות וקרות. עליצותה שעשעה אותו. הוא הציע לעזור לה לפשוט את בגדי החורף. לשניהם התחוור שפיג'י היא יעד עדיף בהרבה לירח דבש. פעילות בשלג תבעה לבישת הרבה יותר מדי בגדים.

כשהאוכל שלהם הגיע, טוני כיסה אותה בשמיכה. היא שכבה על השטיח, מול האח, והשמיכה הרכה אפפה אותה כמו ענן. טוני לבש רק מכנסי התעמלות קצרים כשסינדי גלגלה פנימה את העגלה העמוסה מטעמים. היא החלה להניח את המאכלים והמשקאות החמים על השולחן, אבל טוני חייך אל קלייר ואמר לה שהיא רשאית ללכת. היא הודתה לו ויצאה.

קלייר חייכה לבעלה העירום למחצה שהניח את ארוחתם על השולחן. "לפעמים אני חושבת שאתה הגבר המדהים ביותר שפגשתי."

הוא מזג שתי כוסות קפה ונשא אותן אליה. אחר כך הצטרף אליה מתחת לשמיכה ודחק בה. "ולפעמים את חושבת אחרת?"

היא ענתה בכנות. "ולפעמים אני לא מחבבת אותך." הוא הביט בה בתדהמה. היא נשקה לשפתיו. "היום אני בהחלט מחבבת אותך."

חיוכו חימם את לבה כשאמר, "אני שמח."

*

בזמן שאכלו, טוני שאל אותה על הימים שבהם היא לא מחבבת אותו. היא חשבה להתחמק, לשקר, או לומר לו שהתבדחה בלבד. ואז החליטה לענות בכנות. "אני אוהבת אותך. באמת שכן. לפעמים אני מרגישה כמו האישה בת המזל ביותר עלי אדמות, אבל לפעמים אני גם מרגישה כמו ילדה בת חמש."

היא המתינה. האם הבין מה ניסתה לומר? עיניו לא האפילו; הוא הקשיב.

"אני יודעת שאתה אולי לא חושב ככה, אבל באמת שאין לי שום כוונה להזיק לך. למה שתהיה לי? אמרת לי שסבא שלך בטח באנשים הלא נכונים. סבתא שלך הייתה אחת

מהם?"

נראה שהאזכור של סבו ערער אותו מעט. "לא. למה את שואלת?"

"כיוון שאני מניחה שהוא אהב אותה ושהיא אהבה אותו. אם הם לא היו אוהבים זה את זה, הם לא היו מתחתנים." הוא הנהן.

היא המשיכה ואמרה, "אני מבינה שיש אנשים שעלולים לנסות לפגוע בך או בעסקים שלך, אבל אני לא אחת מהם."

היא לא הייתה בטוחה איך להבהיר לו את רגשותיה. היא הביטה היישר אל תוך עיניו. הזכרת סבו גרמה להן להאפיל רגעית.

"אין לי בעיה עם זה שתשלוט בחיינו. אני בוטחת בך. הדבר היחיד שהייתי רוצה הוא שתבטח בי, כדי שארגיש כמו רעיה, ולא כמו ילדה, או רכוש."

היא הייתה מאושרת לפני רגע, אבל השיחה העציבה אותה. "אני מצטערת. אני הורסת את היום הנהדר הזה." היא הביטה בארוחתה ובמרק הקר, עצמה את עיניה ושמעה את הכיסא שלצדה חורק. היא לא רצתה שיראה את הדמעות שנמלטו מבין עפעפיה ולא נשאה את מבטה.

אנתוני רולינגס לקח בעדינות את ידה של אישתו ועזר לה לקום מכיסאה, ואז הרים את סנטרה בעדינות. הוא ראה את הדמעות ואמר, "קלייר, נראה לי שאת מתנצלת הרבה."

היא התחילה לומר שהיא מצטערת, אבל השתתקה.

"רואה? רואה את החיוך הזה שלך? את לא יכולה לראות אותו, אבל אני יכול. הוא יפהפה. אפילו כשהשיער שלך פרוע. החיוך הזה לא עוצר בשפתיים המושלמות שלך. הוא מתרחב אל הלחיים הוורודות וצרובות הרוח שלך, וחשוב מכל, הוא מגיע עד לעיני האזמרגד הזורחות שלך." הוא נרכן אליה, מילימטרים ספורים מאפה.

"אני מתנצל שלא ניסיתי להעלות את החיוך הזה על פנייך לעתים קרובות יותר."

קלייר חשה בנחישותה מתפוגגת כשברכיה פקו. למרבה המזל, זרועותיו החזקות והיציבות תמכו בה.

הוא המשיך, "את צודקת לגבי דברים רבים כל כך. הקשבתי לך היום כשדיברת על העצים, על השלג, על סופות, חיות וציפורים. את יודעת כל כך הרבה דברים שמעולם לא ניסיתי ללמוד, ואת מכירה אותי טוב יותר מכל אחד אחר. ניסיתי לשמור את העבר שלי בעבר. אבל את הצלחת לקחת את הפיסות שחשפתי במהלך השנה האחרונה ולארוג אותן יחד למארג שאפשר לך להבין אותי. אני חייב להודות באי רצון שאת צודקת."

היא רצתה לומר משהו, אבל הוא נשק לה ברכות והמשיך, "מעולם לא עשית שום דבר במתכוון שיגרום לי לא לבטוח בך, ולמרות זאת, אני יודע שלא תמיד התנהגתי כמו שהייתי צריך. יכול להיות שזה יפתיע אותך, אבל יש לי בעיות עם כל מה שקשור לשליטה."

היא לא יכלה שלא לחייך.

"הנה החיוך הזה שוב."

הוא הוביל אותה אל הספה לפני האש. היא לבשה חלוק רחצה רך והתיישבה מולו, משעינה את ראשה על חולצת הטי שכיסתה את חזהו. שניהם הביטו באש. פעימות לבו וקול נשימתו הדהדו באוזניה. האש שפעה חום ומגופו עלה ריחה של פעילות גופנית מאומצת. היא הרגישה בטוחה ומוגנת, אבל בו-בזמן, חשה שהיא חיה בבית זכוכית. היא

ידעה שתחושת הביטחון הזו עלולה להתנפץ לרסיסים בכל רגע. הוא שאל אותה על מה היא חושבת. היא ענתה, והוא לא הגיב במשך זמן ארוך. היא חששה להביט בעיניו ולראות מה מתחולל בהן.

לבסוף, הוא דיבר שוב. "אולי אני מפחד לאבד אותך, מפחד שאם תכירי אותי באמת, לא תרצי להישאר איתי."

היא לא הייתה בטוחה, אבל צליל קולו ונשימותיו הקצובות רמזו לה שקשה לו לשמור על קור רוח. היא רצתה להקל עליו, לומר לו שזה בסדר, שהוא לא צריך לומר שום דבר נוסף. היא לא הסתובבה כשדיברה.

"טוני, אני די בטוחה שאני מכירה אותך. ואני גם די בטוחה שאני עדיין כאן."

"כיוון שלא הייתה לך הזדמנות לעזוב." זרועותיו נכרכו סביבה ברכות.

היא ליטפה אותן בעדינות בידיה הקטנות. "לא, לא בגלל זה, ולא בגלל המתנות, או הנסיעות, או הכסף. אני עדיין כאן כיוון שהתחייבתי אליך. עשיתי את זה בסנטרל פארק ואחר כך שוב, בבית שלנו, כיוון שאני אוהבת אותך ואני רוצה להיות איתך."

הוא חיבק אותה. "גברת רולינגס, גם אני אוהב אותך. אני רוצה לבטוח בך יותר ולהיות שתלטן פחות. הדבר שאני הכי מפחד ממנו הוא לפגוע בך שוב כמו שפגעתי בך בעבר. אם תישארי מוגנת בין כתלי הבית, הסיכון שיקרה משהו שיגרום לי להגיב כמו שהגבתי בעבר פוחת משמעותית."

"גם אני הרגשתי ככה פעם; כאילו אני רוצה להישאר כאן ולא להסתכן בכך שאכעיס אותך, אבל טוני, אלה לא חיים. לחכות לך בבית כי אני חייבת לעשות את זה, ולחכות לך בבית כי אני רוצה לעשות את זה הם שני דברים שונים לחלוטין."

היא חיכתה, אבל הוא לא הגיב, ולכן המשיכה, "אם תבטח בי, אני אעשה כמיטב יכולתי לציית לחוקים שלך. אני אדון איתך בדברים לפני שאעשה אותם. אני אבדוק אם זה בסדר מצדך לפני שאצא מהבית. אני מבינה את חשיבותה של מראית עין ואת משמעותן של השלכות. אני לא רוצה להכעיס אותך. אבל אני רוצה שתיתן לי הזדמנות להכעיס אותך."

היא החליטה שקל לה יותר לנהל את השיחה הזאת בלי להביט בעיניו. היא דמיינה שני פרחי אירוס קטנים, מוקפים בגבולות קטיפה רחבים, אבל הייתה בטוחה שאם תישא את עיניה, תגלה שהמציאות שונה בתכלית.

"תגידי לי מה את רוצה. איזה חירויות לקחתי ממך, שהיית רוצה לקבל חזרה?"

היא אמרה לעצמה: זאת ההזדמנות שלך, תגיבי בהתאם.

"אני רוצה לקבל הזמנות של אנשים בעצמי. אני לא אקבל הזמנה או אסרב לה בלי לדבר איתך קודם, אבל הייתי רוצה לדעת שיש עוד אנשים בעולם שאכפת להם ממני. אני רוצה להיות מסוגלת לדבר עם אחותי בלי לפחד שלא תרשה לי לעשות את זה או שתכעס בגלל הדברים שאני אומרת. אני רוצה להיות מסוגלת לצאת מגבולות האחוזה סתם ככה. ושוב, זה לא יקרה בלי שתסכים לזה, אבל הייתי רוצה לדעת שאני יכולה."

היא האזינה לקול נשימותיו. השינוי היחיד שהבחינה בו חל כשהזכירה את אמילי.

"והייתי רוצה שתיצור איתי קשר ישירות לגבי התכניות שלנו מדי ערב, בלי התיווך של קת'רין. זה גורם לי להרגיש כמו ילדה קטנה."

היא עשתה מה שיכלה. היא הייתה כנה ככל שיכלה. עכשיו, היא נשפה אוויר והתרגעה

נגד חזהו המוצק. היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר אחר שרצתה לומר. היא פשוט תחכה.

ההרפתקה בחוץ הייתה מסעירה: אוויר קר, שלג מבהיק, ופעילות מאומצת. תהליך ההתחממות היה נפלא גם הוא: אש מבוערת, שטיח רך, תינוי אהבה חושני ורך; ארוחת הצהריים הייתה חמה: מרק, פַּאנִינִי וקפה חם. ועכשיו הם חלקו את מחשבותיהם, דיברו, והיו כנים לחלוטין זה עם זה. היא הרגישה מותשת ומרוקנת, וגופה כמו נמס אל תוך גופו. היא המתינה לתשובתו, וידעה שגורלה לא נתון בידיה-שלה. לא הייתה לה שום ברירה מלבד לבטוח בגבר שחיבק אותה באהבה בזרועותיו. היא עצמה את עיניה, האזינה לפעימות לבו ולקולות נשימתו ושקעה אט-אט בשינה.

פרק 35

אף אחד לא יכול לחזור לאחור ולהתחיל מחדש,
אבל כל אחד יכול להתחיל מהיום וליצור סיום חדש.

- מריה רובינסון

סבתא ניקולס אמרה פעם שהדבר היחיד שקבוע בחיים האלה הוא שינוי. קלייר התפללה שהשינוי הזה יהיה שינוי לטובה. אחרי השיחה מלב אל לב שניהלו, היא החלה להבחין באותות קטנים שהפיחו בה תקווה.

באחר הצהריים לאחר שדיברו, היא התעוררה על ספת העור בסוויטה שלו. היא חיבקה את השמיכה החמימה והביטה סביב. אור היום הגווע הודגש על ידי זוהרה של האש באח והאיר את החדר. היא הייתה לבדה. בהתחלה, היא הניחה שבעלה נמצא בחדר האמבטיה הצמוד או בחדר ההלבשה, אבל הדלתות הפתוחות לרווחה והשקט המוחלט סיפרו סיפור שונה בתכלית. זה לא קרה מעולם. הסוויטה שלו הייתה עמוסת טכנולוגיה. היא ראתה אותו עושה בה שימוש. היא יכלה ליצור קשר עם העולם כולו דרך המסך הממוסגר הגדול. כל מה שהייתה צריכה לעשות זה ללחוץ על השלט.

היא קמה בזהירות וניגשה אל שולחן הכתיבה שלו. המגירה השמאלית העליונה הכילה את המפתח להתקשרות עם העולם. היא לא רצתה להצביע ולהקליק. היא רצתה לדעת קודם אם מותר לה לעשות זאת. המונולוג הפנימי החל: האם טוני יכול לראות אותי? הוא מעולם לא דיבר על מצלמות בסוויטה שלו. האם הן קיימות? האם זה מבחן? מלכודת? היא ביקשה הזדמנות להכעיס אותו. היא החליטה שהיא צריכה לגלות אם מבוקשה באמת ניתן לה.

ידה רעדה כשלפתה את הידית הצרה. מה עם המגירה נעולה? מה עם השלט לא יהיה שם? היא אזרה את כל העוז והאומץ שניחנה בהם, ומשכה. היא ראתה אותו בירכתי המגירה החשוכה: כסוף, עם מקשים שחורים. השלט היה שם, בהישג ידה. רגשות שונים התערבו בקרבה: הקלה - כי הרי קיבלה את ההזדמנות שביקשה; אושר - הוא בוטח בה; עצבות - אסור לה לגעת בשלט; פחד - האם הוא יתפוס אותה? היא האזינה בתשומת לב, מחכה לשמוע קול צעדים, או גרוע מזה, דלת נפתחת. הצלילים היחידים ששמעה בקעו מהאח. היא סגרה את המגירה בזהירות, חזרה אל הספה, והתמוטטה על הכריות הרכות. הלהבות הבהבו כשמראה החדר נמוג אל מול עיניה שהוצפו בדמעות. היא משכה את ברכיה אל חזה וצפתה בלהבות. הפחד והעצבות דחקו את מקומם של ההקלה והאושר. היא ניסתה לשוב ולשמוח ואמרה לעצמה: זה דבר טוב; ניסתה להשיב לעצמה את שלוות רוחה לפני שתצא מהסוויטה שלו.

*

שבוע בערך לאחר מכן, ישבה קלייר על שרפרף גבוה, מגפי הגוצ'י גבוהי העקב שלה

שעונים על מוט עץ, והאזינה לקולה של חברתה: ראיות נוספות להתקדמות. קלייר אהבה לשהות במחיצתה של קורטני. היא דיברה מספיק בשביל שתיהן, וגרמה לה לצחוק שוב ושוב כשפטפטה. היום, דיברה קורטני על הצלב האדום ועל העבודה המדהימה שעשו אנשי הארגון אחרי אסונות טבע באיווה ובכל רחבי ארצות הברית. היא הסבירה את הבעיות הכלכלית שעומדות בפני הארגון בהתחשב בירידה בכמות ובנפח התרומות ובעלייה התלולה במספר הבקשות לסיוע. היא כיהנה כיושבת ראש ועדת גיוס התרומות של מחוז ארבע הערים. היא ביקשה מקלייר להצטרף אליה, והוסיפה שהיא חושבת שיש להן די קשרים עם אנשים ועסקים ששרדו בשלום את השפל הכלכלי שיוכלו לנצל כדי לגייס הרבה כסף. היא שאלה את קלייר איזה מין אירוע גיוס תרומות יהיה הרווחי ביותר לדעתה. הן דנו ביתרונות ובחסרונות של מכירה פומבית, נשף, תחרויות ספורט, טורניר והגרלה - האפשרויות היו רבות כל כך! קורטני רצתה להתעלות על הסכום הכולל שגויס בשנה שעברה.

הפאב שישבו בו היה טעון אנרגיה מחשמלת. הוא שכן בתחומי הקמפוס של אוניברסיטת איווה, ושולחנותיו היו עמוסים בעיקר בסטודנטים שיצאו ובאו ללא הרף. זמזום הקולות בשילוב עם חריקת הכיסאות הנעים גרם לבהונותיה של קלייר לעקצץ בהתרגשות. היא לא הייתה במחיצת אנשים כה רבים זה זמן רב כל כך. היא רצתה לגמוע לתוכה את כל החיות הרוחשת סביבה. היא אמרה לקורטני שעם התואר שלה במטאורולוגיה, הרעיון שתצטרף לארגון צדקה שמסייע לאנשים לאחר התרחשות אסונות טבע כמו אלה שנהגה לחזות בעבר נראה לה מושך במיוחד.

קורטני הגישה לה תיקייה עמוסה במידע. היא הכילה לוח שנה שסומנו בו כל פגישות הוועדה העתידיות, וגם רשימה של שמות חברי הוועדה, כתובות אימייל ומספרי טלפון. קלייר עיינה בפרטים בזמן שאכלה את הסלט שלה. ההתנדבות הזו תגזול ממנה זמן רב יותר מכפי ששיערה. זה היה נהדר. מובן שידעה שתצטרך לקבל קודם את אישורו של טוני, אבל איך זה יראה אם גברת אנתוני רולינגס תסרב לסייע לארגוני צדקה? חוץ מזה, הוא הרשה לה לצאת היום, וידע מה קורטני מתכננת - ראיות נוספת להתקדמות.

קורטני קמה על רגליה כדי להביא לשתיהן עוד קפה, וקלייר הביטה על סביבותיה. היא לא האמינה כמה אושר גורמת לה יציאה פשוטה עם חברה. היא חששה שחזה יתפקע מרוב אושר בשל חברתה של קורטני ונוכחותם של האנשים שהקיפו אותה מכל עבר. כולם נראו חסרי דאגה כל כך. הם ודאי קיבלו את חירותם כמובן מאליו. קלייר ידעה שגם היא נהגה כך בעבר. היא נשפה אוויר והרהרה בבעלה. הוא באמת ניסה לשקול את בקשותיה. היא חייכה כשנזכרה ברגע שאמר לה להתקשר לקורטני.

הכול נראה נורמלי כשטוני נכנס אל הסוויטה שלה ודיבר על היום שעבר עליו. הוא נכנס לחדר האמבטיה להתקלח כשפלט לפתע את המילים שהימנו אותה.

"קלייר, כמעט שכחתי. קורטני רוצה שתתקשרי אליה. האייפון שלי על השידה. המספר שלה מופיע ברשימת אנשי הקשר. תחפשי קורטני ס. תרגישי חופשייה."

ואז הוא סגר אחריו את הדלת. היא בהתה באוויר. זה באמת היה הוא? בכל הפעמים האחרות, הוא חייג בשבילה. היא דאגה שאולי דמיינה את הסצנה כולה. רגליה כשלו קלות כשהלכה אל השידה. היא הרימה את המכשיר באטיות ועברה על רשימת השמות. היא

גללה את הרשימה עד שהגיעה לקורטני ס. היו שם שמות רבים אחרים. היא המשיכה לגלול וראתה את אמילי ו., את ג'ון ו. וגם את ג'ון ו. בית. היא חזרה אל קורטני ס. ולחצה על לחצן החיוג. המסך הראה שהשיחה יצאה לדרך. היא לא נמשכה זמן רב, וקלייר שיערה שידיה המזיעות וברכיה הרועדות לא ניכרו מעברו השני של הקו. היא התרגשה מאוד לאחר שניתקה את השיחה והבינה שקבעה בעצמה תכניות לצאת לארוחת צהריים.

כשקורטני חזרה, היא הניחה את הספלים שלהן על השולחן. הסלטים שלהן נאכלו עד תום והן דנו ביסודיות בכל ענייני הצלב האדום. זה היה כיף. עכשיו, הן שתו עוד קפה ופטפטו קצת. קורטני שלחה את ידה ואחזה בעדינות בידה של קלייר. היא חשה שלא בנוח. חרף כל הניסיון שצברה בשמירה על קשר עין במצבים בעייתיים, היא הפנתה את מבטה. יותר מדי דאגה ניבטה מעיניה התכולות-חיוורות של חברתה.

"אני כל כך שמחה שהסכמת לעזור לי." קורטני דיברה לאט, בקול רך.

אי הנוחות שחשה גרמה לה לרצות למשוך את ידה, אבל היא רק חייכה. "אני שמחה שאני יכולה לעזור לך ולאחרים."

"קלייר, את לא חייבת להיות מושלמת כל הזמן. את לא חייבת לומר תמיד את הדבר המושלם, להיראות מושלמת ולהיות מושלמת. החיים הם לא מבחן מתמיד שאת חייבת לעבור."

קלייר נעצה בה את מבטה בדממה, חוששת שקולה ייסדק.

"אני רק רוצה שתדעי שברנט ואני מכירים את טוני כבר זמן רב..."

קלייר בלעה את רוקה. היא שמעה את הנאום הזה מכל מי שהכיר את בעלה וכבר כינתה אותו "נאום הגבר הנפלא" בינה לבין עצמה. בדרך כלל, התווספו אליו המילים "הוא עובד כל כך קשה..."

"והוא יכול להיות חתיכת אידיוט נפוח, מתנשא ושתלטן."

עיניה של קלייר התרחבו בתדהמה וראשה הסתחרר. היא לא בכתה, אלא פרצה בצחוק. היא צחקה ללא שליטה, צחוק שגבל בהיסטריה. זה לא היה צחוק שהלם את חוק מראית העין, אבל נראה שהיה מדבק, כיוון שגם קורטני החלה לצחוק איתה. אנשים הסתכלו עליהן. באותו רגע, זה לא הזיז לה. אחרי זמן-מה, היא השיבה לעצמה די שליטה עצמית כדי לשאול, "סליחה, מה אמרת כרגע?"

"מותק, שמעת אותי. אני די בטוחה שאת יודעת בדיוק מה אמרתי."

היא לחצה שוב את ידה. "אל תביני אותי לא נכון. אני אוהבת את בעלך, אבל אם להיות כנה, לפעמים אני גם שונאת אותו."

קלייר הנהנה. היא הבינה לחלוטין.

"וזה בסדר גמור, אבל זה לא בסדר שתרגישי לבד."

קלייר האזינה.

"בעלך אוהב אותך. אני רואה את זה בעיניים שלו כשהוא מסתכל עלייך. אף פעם לא ראיתי אותו מסתכל על אישה אחרת כמו שהוא מסתכל עלייך. אבל יש לו שדים שרודפים אותו, שדים שאני אפילו לא מתיימרת לנסות להבין. יש לו גם בעיה רצינית עם שליטה. לפעמים הוא משגע את ברנט לחלוטין."

אי הנוחות שחשה קודם חזרה. "קורטני, אני חושבת שאנחנו לא צריכות לנהל את

השיחה הזאת."

"טוני בהחלט היה אומר שאנחנו לא צריכות לנהל אותה, אבל מה את היית אומרת?"

היא לא ידעה מה לומר. חלק ממנה רצה לסיים את השיחה. וחלק ממנה רצה לדבר, להיפתח ולהרגיש שיש לה מישהו שעומד לצדה בעולם. מישהו שאיננו טוני.

"אני חושבת שאולי עדיף שלא נדבר על טוני."

"בסדר גמור. אני מכבדת את זה. אני מכבדת אותך על שהתחתנת עם טוני ועל אי היכולת שלך לדבר."

קלייר ניסתה נואשות להדק את המסכה אל פניה.

"ניסיתי כמיטב יכולתי לגרום לך להרגיש בנוח. אני רוצה שתהיי רגועה בחברתי."

"אני באמת רגועה לידך. אני חושבת עלייך כחברה."

"מותק, אני באמת חברה שלך. את חברה שלי, וגם טוני הוא חבר יקר. אבל זה לא אומר שאני לא דואגת לך."

"תודה לך, אבל את לא צריכה לדאוג לי. אני בסדר גמור."

"כן, אני מבינה את זה. לפעמים, כשאת איתנו, את באמת בסדר גמור. אבל בפעמים אחרות, את נראית לי רק בסדר."

קלייר לא ידעה מה לומר.

"בטח קשה מאוד להיות מושלכת בבת אחת לתוך העולם של טוני. הוא מייחס חשיבות רבה למראית עין. טוב, יכול להיות שהוא לא אמר לך את זה ישירות."

קורטני החלה לקום על רגליה בכוונה לעזוב.

דמעות החלו לזלוג במורד לחייה של קלייר. קולה היה לא יותר מלחישה כשאמרה, "קורטני, בבקשה, שבי."

קורטני חזרה והתיישבה.

"אם טוני היה יודע שאנחנו מנהלות את השיחה הזאת, לא הייתי יכולה לצאת איתך שוב לארוחת צהריים וזה היה עלול להשפיע על העבודה של ברנט. אני יודעת שהוא החבר הטוב ביותר שלו, אבל כשזה נוגע לטוני, אני לא בטוחה שיש גבולות כלשהם."

קורטני הייתה מבוגרת ממנה בעשרים שנים לפחות, אבל היא האזינה לה בדריכות, מכירה בכנות דבריה של חברתה הצעירה.

"אז האינטואיציה שלי לא הטעתה אותי?"

קלייר נענעה את ראשה.

"קלייר, הכול בסדר איתך?"

"קורטני, אני חושבת שאנחנו צריכות לחזור לרכב שלך. לא נוח לי לנהל את השיחה הזאת, ועל אחת כמה וכמה במקום ציבורי."

הן קמו, לבשו את מעיליהן החמים, לקחו את תיקיהן והלכו למכוניתה של קורטני. ההפוגה בשיחה והאוויר הקר והרענן סייעו לקלייר להתעשת. פעמוני אזעקה הצטלצלו בעוז בראשה. אם תבחר להמשיך בדיון הזה, היא תפר את החוקים: חוק מספר אחד - עשי מה שאומרים לך. הוא אמר לה שוב ושוב כמה חשובה היא מראית העין וכמה חשוב שלא תדון עם איש בעניינים אישיים. זאת הייתה הפעם הראשונה שיצאה בציבור לבדה כגברת אנתוני רולינגס. אם היא רוצה להיות מעורבת בצלב האדום ולזכות בחירויות נוספות,

הפרת החוקים לא תסייע לה להשיג את המטרות הללו. הן פסעו בכיוון המכונית בדממה.

קלייר התיישבה במושב הנוסע, חגרה את חגורת הבטיחות וזקפה את צווארה. היא ידעה מה היא עומדת לומר.

"קורטני, תודה לך על התמיכה. את צודקת, הייתי המומה מהאחריות שכרוכה בלהיות אישתו של טוני. הוא היה תומך ומבין והוא עדיין עוזר לי להכיר במשמעותן של המחויבויות שנלוות לתואר הזה. אני בטוחה שהוא ישמח לשמוע שגם את מוכנה לעזור לי."

קורטני הבינה. קלייר סיימה את השיחה.

"אני שמחה שאת מרגישה טוב יותר לגבי הכול. רק תזכרי שלפעמים נשים מבחינות בדברים שגברים לא מרגישים בהם, אפילו גברים בעלי אבחנה דקה מאוד. אני מקווה שתזכרי תמיד שאני חדת אבחנה מאוד, ושאני כאן בשבילך, בכל זמן שתצטרכי."

קלייר הודתה לה שוב ושאלה אותה משהו על הצלב האדום. בזמן שנסעו, קורטני שאלה אותה אם הם מתכננים משהו מיוחד לקראת יום הולדתו של טוני בסוף השבוע הקרוב. זה הפתיע אותה. היא לא ידעה שיום הולדתו של בעלה מתקרב. מצד שני, גם הוא לא ידע מתי חל יום ההולדת שלה.

"אני חושבת שלא נעשה שום דבר מיוחד. נראה לי שטוני לא אוהב לעשות עניין גדול מימי הולדת."

קורטני הכריזה מיד שהעניין סגור: ארבעתם יעשו משהו יחד. היא סיפרה לה על בר ברוֹק אַיילֶנד שמנגנים בו מוזיקה חיה. היא אמרה שהאוכל שם מצוין והאווירה כיפית. היא חשבה שכולם ייהנו מזה. קלייר הבטיחה לדון בזה עם טוני ולהודיע לה. הן ניסו להחליט מה יהיה היום הטוב ביותר ליציאה; יום הולדתו של טוני יחול בשבת. קורטני אמרה שברנט והיא יוכלו לצאת גם בערב שישי וגם בערב שבת. כשקלייר יצאה מהמכונית, היא הזמינה את קורטני להיכנס, אבל היא סירבה.

קלייר נרכנה אליה וחיבקה אותה. "תודה לך על הכול."

היא הביטה עמוק אל תוך עיניה הכחולות והדואגות.

"אני מצפה לעזור לך ושאת תעזרי לי."

היא לקחה את תיק הפראדה שלה ואת תיקיית המידע.

קת'רין אמרה לה שמר רולינגס יגיע הביתה לארוחת ערב בסוויטה שלה בשעה שבע. ארוחה בסוויטה לא הצריכה לבוש רשמי, אבל קלייר החליטה שהיא רוצה להפוך את הערב למיוחד. היא רצתה שידע כמה אסירת תודה היא על החירות הקטנה שהעניק לה. היא ידעה גם שהצליחה להימנע בהצלחה מהאפשרות להכעיס אותו. היא לא התכוונה לספר לו על כך, אבל חשבה בינה לבין עצמה שזו סיבה נוספת לחגיגה.

טוני הופתע לטובה מההערכה ומההתלהבות הרבות שהפגינה. כשהראתה לו את לוח הזמנים של פגישות הוועדה, הוא אמר לה שיחליט בכל שבוע לגבי השתתפותה בפגישות. הנסיבות עלולות להשתנות, אבל הוא לא צופה שיחוו קשיים מיוחדים. היא הסכימה איתו.

במהלך הארוחה, היא העירה, "גיליתי סוד עליך היום."

"לא ידעתי שיש סודות שאת לא יודעת עליי."

היא חייכה. "גיליתי שיום שבת זה יום ההולדת שלך."

עיניו האפילו ולסתו התהדקה. "חשבתי שמאחר שהחמצתי את היום המיוחד שלך, אנחנו יכולים להחמיץ גם את שלי."

"טוב, אז קורטני חושבת שאנחנו צריכים ללכת יחד לרוק איילנד בְּרוּ קַאמְפֵּנִי."

"אני מכיר את המקום. הייתי שם."

קלייר חיכתה שיסכים לחגיגה. לבסוף, אמרה, "הבטחתי לקורטני שאחזור אליה עם תשובה. היית רוצה ללכת בערב שישי או בערב שבת?"

הבעת פניו המרוגזת גרמה לה לתחושה לא נוחה. היא הבינה שהוא לא רוצה להמשיך לדון בנושא. "או שתעדיף שאגיד לה שאנחנו מעדיפים לחגוג בפרטיות?"

"אני אחשוב על זה ואודיע לקורטני." הדיון הסתיים, והיא לא ידעה מה הוא מתכנן.

*

למחרת בערב, קלייר ישבה מוקפת בניירות כשטוני נכנס לסוויטה שלה. היא הייתה מוכנה ולבושה לארוחת הערב, ושקעה לחלוטין בנתונים הפיננסיים של הצלב האדום של איווה. הוא הביט בבלאגן סביבה והניח שני אלבומי תמונות גדולים בכריכת עור על גבי הניירות. קלייר הביטה בהם ואז בו. "ערב טוב. מה אלה?"

הוא רכן לנשק לה וזוויות שפתיו נעו כלפי מעלה. "אלה הוכחות לקיומה של הכלה היפה ביותר שראיתי מימיי."

היא שכחה מיד מערימות הנייר, והחלה לעיין באלבומים. התמונות היחידות שראתה היו אלה שראתה בערב השנה החדשה. האלבום הראשון נפתח בצילומים שלפני החתונה. האחוזה, הגברים, הנשים; הכול וכולם נראו נפלא. אחר כך הגיעו תמונות של קלייר וג'ון לפני שפסעו במעבר. טוני צפה בה כשעלעלה בדפים; היא חששה להתעכב על התמונות של ג'ון ואמילי. היא תביט בהן מאוחר יותר. אחר כך, הייתה סדרת תמונת שלה מתקרבת אל טוני הממתין. היא הייתה חייבת להודות שהיא נראית יפהפייה. טוני העתיר עליה מחמאות רבות נוספות: מהממת, מדהימה, עוצרת נשימה, יחידה במינה. שניהם נראו כמתפקעים מרוב אהבה והערצה. התמונות צולמו מזוויות שונות ומשונות. חלקן היו אמנותיות מאוד.

כשהאוכל הגיע, עדיין נותר להם אלבום שלם שלא הספיקו לעיין בו. אחרי הארוחה, הם בילו את שארית הערב מול האח, מתבוננים בקפידה בכל תמונה ותמונה. הם דיברו על האנשים, על הקישוטים ועל הטקס. היו לא מעט תמונות מבוימות של שניהם באולם הגדול וליד גרם המדרגות המרכזי. היא צחקה למראה אלה שבהן הצלם מיקם אותה כמה מדרגות מעליו, בניסיון לגרום לה להיראות גבוהה יותר.

"אתה יודע, אם היית מתחתן אם אחת מהדוגמניות ההן שיצאת איתן, הן לא היו צריכות לעשות את זה."

הוא נשק לה ברכות והביט בה בעיניים חומות ורכות. "לא רציתי להתחתן עם אף אחת מהנשים האלה. מעולם לא רציתי להתחתן עם אף אחת מלבדך."

הוא המס את לבה בקלות רבה כל כך.

התמונות הבאות היו מקבלת הפנים. שניהם הסכימו שנראה שהאורחים נהנו מאוד. ואז באו התמונות שלהם רוקדים. קלייר זכרה את התשוקה המהממת שחשה כשהוביל אותה לאורך הרחבה.

"אני אוהב לראות את העיניים שלך מנצנצות כשאת מסתכלת על התמונות האלה."

היא אמרה לו כמה נהנתה מקבלת הפנים, ובייחוד מהריקוד.

"טוב, זה לא יהיה אותו הדבר, אבל נוכל לנסות לחיות מחדש את הריקוד ההוא בשבת בערב, לכבוד יום ההולדת שלי."

היא חייכה. הם עומדים לחגוג. "אין לי מושג אם אפשר להחליט בכלל איזה תמונות הן האהובות עליי ביותר."

"אז אל תבחרי. את יכולה לקבל את כולן." הוא כרך זרוע אחת סביבה, דפדף להתחלת האלבום והוסיף, "את התמונה הזאת שלך, עומדת בראש המדרגות, כשהשמלה שלך אופפת אותך מכל כיוון, את זאת אני רוצה. אני רוצה להגדיל את הצילום ולתלות אותו מעל האח הגדולה בחדר האורחים."

קלייר עיקמה את אפה. "זה מטופש. אני לא רוצה לראות את עצמי מוגדלת פי מאה בכל יום."

"לא אכפת לי. אני רוצה, וזה מה שיקרה. למעשה, אני חושב שאשכור צייר שיצייר אותה."

הוא נשען לאחור וחייך. קלייר רק נענעה את ראשה. לא היה לה שום סיכוי למנוע ממנו לעשות משהו שרצה לעשות.

אחר כך, היא ראתה את התמונה המשפחתית של שניהם עם אחותה וגיסה.

"טוני, אנחנו יכולים לעשות העתקים של כמה מהן ולשלוח אותם לאמילי?"

היא הזכירה רק את אמילי בכוונה.

הוא נאנח. "כן, אפשר לעשות את זה."

קלייר ידעה שהיא צריכה להניח לנושא, אבל לפעמים מצאה שהיא לא מסוגלת לעצור בעצמה.

"אמילי ניסתה להשיג אותי שוב?"

"כן."

היא לא הגיבה. הוא ידע מה היא רוצה. אם תתעקש, זה כבר יחשב לוויכוח או לתחנונים. אם ישנה את דעתו, הוא יודיע לה. חוץ מזה, הם בילו ערב נחמד יחד, עם תמונות החתונה. היא חזרה לדבר על האלבום. "תראה את התמונה הזאת של מריאן ואלי. הם היו מצחיקים כל כך!"

השיחה על משפחת ואנדרסול הסתיימה.

פרק 36

אל תייחס משקל רב מדי למראית עין.

- וֶרְגִילְיוּס

חגיגת יום ההולדת נחלה הצלחה. טוני וברנט התבדחו ואמרו שאחרי שחגגו עד לשעה מאוחרת הם לא צריכים לנהוג שעה הביתה, ולכן כולם נסעו יחד בלימוזינה. הברו קאמפני היה תוסס ומלא חיים: מוזיקה הדהדה מפינות שונות של המבנה הגדול והתעשייתי. על הבמה המרכזית הופיעה תזמורת ג'אז שניגנה להיטים מוכרים. קורטני שמרה להם שולחן מרכזי והודיעה לצוות המסעדה שהם חוגגים יום הולדת. הצוות לא ידע מה שמו של טוני. הם רק ידעו שהוא אורח הכבוד. קלייר, קורטני וברנט צחקו כשהזמרת הקדישה לו את "הֵיי בִּיג סְפֶּנְדֵר", "היי בזבזן גדול", וכרכה סביב צווארו את צעיף הנוצות שלה. קלייר צפתה בהתנהגותו הסבלנית והחליטה שיש לה הרבה מה ללמוד מקורטני. נראה שהוא הסכין עם דברים שהיא-עצמה לא הייתה מעלה על דעתה לנסות - כל זמן שקורטני יזמה אותם.

*

שבוע לאחר מכן, טוני הזמין אותה להצטרף אליו לשני לילות בשיקגו. אף על פי שנאלצה לבטל את השתתפותה בפגישה של הוועדה, היא רצתה לנסוע. היא אפילו הציעה בעצמה ללכת לספא ולהבהיר את שורשי שיערה הכהים. ברנט ודייוויד פילד, שאת שניהם פגשה לפני עידן ועידנים, בפעם הראשונה שהצטרפה לטוני לנסיעה לניו יורק, עלו איתם על המטוס לשיקגו. קלייר ישבה על הספה בזמן ששלושת הגברים דנו בפגישות המצפות להם. כדי להעביר את הזמן, היא בדקה את תכולת תיקה, ושמחה למצוא בו את תעודת הזהות ואת כרטיס האשראי החדשים שלה. הכסף שלהם לא שינה לה, אבל יציאה לקניות היה אחד הבילויים המועטים שטוני אישר ללא היסוס.

תעודת הזהות הישנה שלה הונפקה בג'ורג'יה. כרטיס אחד ששימש הן כתעודת זהות והן כרישיון נהיגה. היא חשבה שמעניין לבחון את ההבדלים בין תעודות רשמיות שמוצאן במדינות שונות. היא תפסה במהירות שהם לא התמצו רק בשם המדינה המופיע על הכרטיס. על התעודה החדשה נכתב שמה: קלייר רולינגס, ועל חלקה העליון התנוססו המילים: אמצעי זיהוי תקף. על התעודה שלה מג'ורג'יה נכתב רק: רישיון נהיגה תקף. היא לא הבחינה בדבר כזה בעבר. זה לא היה נושא שיכלה להעלות בנוכחות ברנט ודייוויד, אבל היא החליטה שתדבר על זה עם טוני כשיהיו לבדם.

היא בילתה את אחר הצהריים בספא: שורשיה הובהרו, והיא עשתה מניקור ופדיקור. כשחזרה אל הדירה, צ'ארלס הודיע לה שמר רולינגס מתעכב ולא יגיע לפני תשע בערב. הוא הוסיף שישמח להגיש לה ארוחת ערב בשעה מוקדמת יותר. היא סירבה. "תודה לך, צ'ארלס. אני אמתין למר רולינגס."

בזמן שסעדו, היא חשה בפיצול הקשב שלו. הוא אכל ושוחח איתה, אבל מחשבותיו נדדו

אל ברנט ודייוויד, ואל העסקה החשובה שניסו להשלים. הוא דיבר על ערב יום המחרת. הוא קיווה שיוכלו לצאת לאכול בחוץ ואולי יספיקו לראות גם הצגה. הכול תלוי בהתקדמות הפגישות שלו. קלייר אמרה שזה נשמע נהדר, והוסיפה שתבין בהחלט אם לא יוכלו לצאת בגלל ענייני העבודה. היא תכננה לבלות את היום כולו בקניות וידעה שהם אמורים לחזור הביתה ביום חמישי.

שעה שהרהרה בדרך הטובה ביותר להעלות את השאלה שלה, טוני עשה זאת במקומה.

"את הולכת לקניות מחר? ראית את תעודת הזהות ואת כרטיס האשראי החדשים שלך? הם אמורים להיות בארנק שלך."

"ראיתי אותם, ותהיתי למה תעודת הזהות החדשה שלי לא כוללת גם רישיון נהיגה."

הוא הפסיק לאכול לרגע והביט בה כאילו שאלה למה השמיים כחולים או למה ציפורים עפות. היא ממש יכלה לדמיין אותו אומר: "באותה מידה יכולת לשאול אותי מה הצבע של הבית הלבן."

"כיוון שאת לא נוהגת." נימת קולו לא הייתה אכזרית, אולי רק קרה.

היא חשבה בזהירות על תשובה הולמת. "לא נהגתי מאז שהכרתי אותך, אבל נהגתי בעבר ונהניתי מזה."

"יש לך עכשיו גישה לנהג. זה לא היה המקרה בעבר, אני צודק?"

"אתה צודק, אבל לך יש נהג ואתה עדיין נוהג. למשפחת סימונס יש נהג וקורטני נוהגת."

רוגזו בשל נושא השיחה היה ברור כשמש. המילים שאמר בקעו חסרות גוון ועצורות. "קלייר, זאת שיחה מגוחכת. יש לך נהג, או שאת נמצאת איתי. אין לך שום צורך ברישיון."

"טוני, ברור שאתה שקוע בעבודה כרגע. אנחנו יכולים לדון בזה בהזדמנות אחרת."

*

במהלך השנה החולפת, טוני התעמר בה המוני פעמים. הוא נהנה לבחון את תגובותיה. בהתחלה, הוא עשה זאת בזדון. הוא היה סקרן לדעת עד כמה רחוק יוכל לדחוק אותה. לאחרונה, זה היה למעין משחק פרטי. הוא מצא את שליטתה העצמית ואת הנחישות שלה סקסיות להחריד. האיפוק שהפגינה כדי להימנע מוויכוח, שעמד בניגוד גמור לשפת גופה המתריסה בבירור, עורר והסעיר אותו.

הערב, הוא לא שיחק בשום משחק. דעתו הייתה נחושה. קלייר לא תנהג וזהו זה. הוא נהג כאילו עצם הדיון בנושא אבסורדי לחלוטין. "תני לי לעזור לך. זה היה היום ארוך והדיון הזה הסתיים. אין שום צורך להעלות אותו שוב."

*

היא חשבה לומר, "בסדר, אני הולכת למיטה." אבל לפני שהספיקה, הוא המשיך, "חשבתי לאפשר לך להחליט בעצמך אם שווה להמשיך להתעקש, אבל החלטתי שלא לקחת את הסיכון הזה. אני מבטיח לך שזה לא שווה את זה."

חזה התרומם והתכווץ כשפלטה אנחה. היא הביטה בבעלה, הידקה את שפתיה ולא אמרה

דבר. הוא צפה בצווארה המתקשח ובעיניה היורות ברקים והמתין. לאחר שתיקה ממושכת, הוא המשיך, בטוח בצייתנותה:

"עכשיו, ספרי לי איך עבר עלייך היום בספא."

היא עשתה כמיטב יכולתה לזייף התלהבות והשיבה, "היה נחמד מאוד. הם תמיד עושים עבודה נהדרת וגורמים לי להרגיש מיוחדת." היא הוסיפה ללא קול: בניגוד לאיך שאני מרגישה ברגע זה.

חומת זכוכית נקבעה בין הרצפה והתקרה מאחורי טוני. היא ראתה את אורותיהם של נהגים הנוסעים במכוניותיהם ברחבי עיר הרוחות החשוכה. היא מצאה את עצמה תוהה במקום נסתר כלשהו בעמקי נשמתה: האם גם אני אנהג שוב אי פעם?

הנסיעה עברה ללא מאורעות מיוחדים. היא ערכה קניות בלי להתראיין שלא במתכוון. הם אכלו במסעדת סטייקים לא רחוקה מבניין הדירות שלהם, והלכו לתיאטרון קדילק פאלאס לראות את "עלובי החיים". קלייר ראתה את המחזמר הזה לפני שנים, מאחד המושבים הרחוקים והגבוהים ביותר, שרואים מהם את הבמה רק בקושי. זה היה אחד המחזות החביבים עליה. הוא זכה בשבעה פרסי טוני, והיא שמחה לראות אותו שוב. המושבים המדהימים שהשיגו הפתיעו אותה. אתמול בערב, טוני בכלל לא היה בטוח שיוכלו לצאת. כל הכרטיסים להצגה הזאת נמכרו לפני חודשים, ולמרות זאת, היא מצאה את עצמה יושבת בתא מיוחד בקרבת הבמה ונהנית מהמופע הנפלא.

מסתבר שהעסקים הלכו כשורה, מפני שטוני, ברנט והיא עלו על הטיסה לאיווה במועד המתוכנן. דייוויד נשאר בעיר כדי לסיים את הכנת החוזים. קלייר קראה בספרה ובחנה את טוני וברנט: היא חשה במשהו שונה בהתנהגותם, שהייתה ידידותית ונינוחה על פי רוב. היא צפתה והאזינה, ונזכרה בהערתה של קורטני: הוא יכול להוציא את ברנט מדעתו לפעמים. היא לא ראתה את זה קורה בעבר, אבל הבינה עכשיו למה התכוונה חברתה.

רפרטואר האישיות המגוון של טוני כלל דמות רבת עוצמה, אדנותית ושתלטנית להחריד, שנשמרה רק לאלה המקורבים אליו ביותר. קלייר נחשפה לאישיות הזו לעתים קרובות מאוד, אבל היא מעולם לא ראתה אותו מפגין אותה בחברת מישהו אחר. היום, היא צפתה בצד האפל של טוני מכה בברנט ללא רחם. זה לא היה מחזה נעים. היא הבינה את זה שברנט חלק דברים כאלה עם קורטני, כיוון שזה מה שזוגות אמיתיים עושים, והבינה את רגשות האהבה-שינאה המעורבים שקורטני רחשה לטוני. היא העמידה פנים שהיא שקועה בספר מפני שלא רצתה להיכלל בשיחה, ולא רצתה שנוכחותה תגביר את אי הנוחות שחש ברנט. היה ברור שלטוני לא שינה כלל שהיא שם.

*

בשבוע האחרון של פברואר, קלייר וטוני התכוננו לקראת ריאיון בוַואנִיטִי פֵּייר. שלי, היחצנית של טוני, התעקשה לבוא לביתם ולהסביר לקלייר שהריאיון הזה חשוב מאוד ליחסי הציבור של מר רולינגס. באמצעי התקשורת השונים התרוצצו שמועות רבות לגבי שניהם, שמועות שהתמקדו בחתונת הבזק שלהם ובהחלטתם להימנע מחתימה על הסכם ממון. הריאיון הזה יאפשר להם לעצב את המידע המופץ בקרב הציבור ולשלוט בו. קלייר חשבה שזו מחווה נחמדה. למען האמת, אם טוני היה מורה לה להתראיין, היא הייתה

עושה זאת בכל מקרה. מה שהפתיע אותה היה כמות העבודה וההכנות שהושקעה בריאיון הזה.

שלי הסכימה לריאיון בוואניטי פייר בגלל נכונותם לעבוד בשקיפות מלאה. הם העבירו לה רשימת שאלות. היא מחקה, הוסיפה וערכה כראות רצונה, עד ששני הצדדים היו מרוצים. אחר כך, השאלות הועברו לטוני ולקלייר, וניתן להם זמן לעבוד על התשובות ה"ספונטניות" שלהם. אחר כך, הם התאמנו ותיקנו את תשובותיהם בעזרתה של שלי. היא קבעה שקוסמטיקאים, אמני איפור ומעצבי אופנה יגיעו לסייע להם להתכונן לצילומים. היא הבטיחה שתהיה נוכחת לכל אורך הריאיון והצילומים. היא תתערב ותעצור כל שאלה בלתי הולמת. זה ייראה טוב יותר מסירוב לענות מצד טוני או קלייר, שעלול ליצור רושם שלילי. לבסוף, שלי וטוני יקראו את המאמר ויאשרו אותו לפני שיפורסם.

קלייר חשבה שכל העניין משעשע מאוד. באמת יכול להיות שכל המפורסמים עוברים את כל התהליך הזה לפני ראיונות? בעבר, היא נהגה לקרוא ראיונות עם סלבריטאים והניחה שהם משקפים את המציאות. החיים כגברת רולינגס המשיכו ללמד אותה שיעורים חדשים מדי יום.

מועד הריאיון הגיע לבסוף. האנשים שנשכרו להפוך את קלייר וטוני למהממים הגיעו מוקדם בבוקר, לפני שבע וחצי. כששלי הגיעה, שניהם כבר נראו כמו דוגמנים. סתם עוד יום של בטלה בבית! חשבה קלייר כשבחנה במראה את האיפור והתסרוקת המקצועיים להפליא שלה.

קת'רין לקחה על עצמה את האתגר הכרוך בהכנת הבית. הכול נצץ והבהיק. אפילו מזג האוויר צייתה לתזכיר השלמות, כנדרש. השמש זרחה בשמיים נקיים מענן בלי להתחשב בעונה, ושכבת שלג חדשה כיסתה על השלג הישן והמעופש, מוסיפה הוד והדר לסביבות הבית.

אַן רוֹבִּינְסוֹן, הכתבת מוואניטי פייר, הגיע בדיוק בשעה תשע, מלווה בצוות צילום. בני הזוג רולינגס הוצגו רק בפני הצלם הראשי, שׁוֹן סְטִיבֶּרְט. הם התחילו בצילומים - כל זמן שקלייר וטוני נראים רעננים ויפים. אחר כך הגיע הזמן להתראיין. התהליך היה מתיש הרבה יותר מכפי ששיערה.

שלי לא משה מצדם, נאמנה להבטחתה. היא לא היססה לומר, "לא, אני חושבת שזה יהיה עדיף," או "כבר עברנו על זה. את יודעת שאנחנו לא מתכוונים לדון בזה היום."

קלייר למדה את תפקידה היטב, וידעה בדיוק מה לומר ואיך להישמע בזמן שדקלמה את השורות שלה. גם טוני התאמן. קלייר חשבה ששניהם נשמעו כנים וספונטניים. צוות המגזין עזב לבסוף אחרי אחת בצהריים, ושלי הצטרפה אליהם לאחר זמן קצר. לפני שעזבה, היא אמרה, "אני חושבת שזה הלך מצוין. אני אודיע לכם ברגע שאקבל עותק מאושר."

קלייר התענגה על הדממה שהשתררה שוב בבית ברגע שכולם עזבו. ראשה הכואב הלם מאחורי עיניה. כאבי הראש לא תקפו אותה באותה תדירות שהתרגלה אליה לאחר התאונה שלה, אבל הסבל שהסב לה כל אחד מהם היה נורא. שינה בחדר חשוך מאוד הייתה התרופה הטובה ביותר.

היא התלוותה אל בעלה כשנכנס למשרד. הוא קיווה להספיק להשלים כמה שיותר עבודה מהבית. נהיגה לאיווה סיטי תהיה מעשה טיפשי בשעה מאוחרת כל כך של היום. קלייר

עצמה את עיניה ונהנתה מהשלווה כשסינדי הגישה להם את ארוחת הצהריים על גבי השולחן הארוך והבוהק. אחרי שמזגה להם קפה, היא שאלה אם יזדקקו לעוד משהו.

"לא, את רשאית ללכת." השיב טוני. הוא פנה לקלייר ושאל, "איך את חושבת שהלך לנו?"

היא פקחה את עיניה כדי להתרכז בדבריו. "אני באמת חושבת שזה הלך טוב. זה היה יותר מתיש ממה שציפיתי. אני לא יכולה לחכות עד שאראה את התוצאה הסופית."

"שלי אמרה שאנחנו אמורים לקבל טיוטה עד השבוע הבא. זאת אמורה להיות כתבת השער של גיליון אפריל, מה שאומר שייקח זמן עד שזה יגיע לדוכני העיתונים."

קלייר נענעה את ראשה. היה לה קשה לתפוס שהנישואים שלה מעניינים מספיק עבור כתבת שער בכל מגזין שהוא, ועל אחת כמה וכמה בואניטי פייר. האוכל והקפה הפחיתו מעט את כאב הראש, אבל היא חששה שהוא כבר הרחיק לכת מדי. תנומה תהיה התרופה הטובה ביותר. אחרי שסיימו לאכול, טוני ניגש אל השולחן שלו.

היא קמה על רגליה בכוונה לעזוב ושאלה, "אתה צריך אותי? הייתי רוצה לעלות למעלה. הבוקר התיש אותי."

הוא הרים תיקיית מסמכים והושיט לה אותה. "הייתי רוצה שתישארי כאן ותעיפי מבט באלה." היא לקחה את התיקייה והתיישבה. תוכנה היה תעלומה. לפתע, הבזיקו במוחה זיכרונות של טוני אחרי הריאיון עם מרדית' בנקס. זיכרונות מודחקים התגנבו אל מוחה לפעמים ללא אזהרה.

היא פתחה את התיקייה וראתה ערימת ניירות עבה. אלה היו אימיילים מודפסים. מחשבותיה נעו לאט, מפני שהייתה מותשת מהריאיון ומטושטשת בגלל כאב הראש. מבולבלת, היא שאלה, "מה אלה?"

"האימיילים שלך." הוא העניק לה חירות נוספת והביט בה בזמן ששקעה בקריאה. היא בחנה את המייל שבראש הערימה:

אל: אנתוני רולינגס

מאת: קורטני סימונס

ה- 25/02/11

נושא: בשביל קלייר

בבקשה תודיע לקלייר שהפגישה שלנו נקבעה לצהרי יום רביעי הבא, ושהייתי רוצה לפגוש אותה לפני כן כדי שנוכל להעלות רעיונות יחד. אנחנו צריכות לארגן סופית את לוח הזמנים של גיוס התרומות עד הפגישה הבאה. מצורף מסמך שהיא צריכה לעבור עליו. אני אעריך את זה אם אחד מכם יוכל להודיע לי מתי קלייר יכולה להיפגש.

- קורטני

(אל האימייל הודקו חמישה עמודי דו"ח באטב נייר)

היא לא ידעה מה לומר, ולבסוף הצליחה ללחוש בקול רפה, "תודה רבה."

הוא לא השיב, ורק הוסיף לצפות בה ולבחון את תגובתה. היא שבה אל ערימת הדפים. האימייל מתחת לזה של קורטני היה מאמילי. גם הוא נשלח ב- 25/02/2011, אבל כאן היה מדובר בתכתובת ארוכה.

25 לפברואר 2011

היי, זאת שוב אני. אני מבינה שקלייר עסוקה במחויבויות החדשות שלה, אבל הייתי רוצה לדבר איתה. אני בדרך כלל בבית בערבים. עברו כמעט חודשיים. שלחתי הרבה מיילים וניסיתי להתקשר עשרות פעמים.

תודה רבה,

אמילי

11 בפברואר, 2011

הגברת רולינגס אינה יכולה להגיב על פנייתך כרגע.

פטרישה מ.

ה-09 לפברואר, 2011

שלום, זאת אמילי ואנדרסול, שוב. תוכלי בבקשה להודיע לגברת רולינגס שאחותה רוצה לדבר איתה? תודה לך.

ה-02 לפברואר, 2011

הגברת רולינגס אינה יכולה להגיב על פנייתך כרגע.

פטרישה מ.

1 בפברואר, 2011

שלום, זאת אמילי ואנדרסול. אני אחותה של גברת רולינגס. אני לא בטוחה מי מגיב לאימיילים שלי. ניסיתי להשיג את מר רולינגס, אך ללא הועיל. בבקשה תודיעי למר רולינגס או לגברת רולינגס שבעלי ואני רוצים לדבר איתם. נשמח לפגוש אותם אם הם מתכננים נסיעה לניו יורק, וגם שיחת טלפון תתקבל בברכה. אני מצפה לתשובתך.

23 לינואר, 2011

הגברת רולינגס אינה יכולה להגיב על פנייתך כרגע.

פטרישה מ.

22 לינואר, 2011

שלום אנתוני, אתה מקבל את המיילים שלי? אני יודעת ששמעת על ההחלטה של ג'ון. הייתי רוצה לדבר עם קלייר ואיתך. אנחנו צריכים לוודא שעניין העבודה הזה לא ישפיע על היחסים בינינו. תן לי להסביר לך למה ג'ון הגיע להחלטה שהגיע אליה. בבקשה, תעביר את ההודעה הזאת לקלייר. אני אהיה בבית כל סוף השבוע. היא יכולה להתקשר בכל שעה. תודה, אם.

17 לינואר, 2011

הגברת רולינגס אינה יכולה להגיב על פנייתך כרגע.

פטרישה מ.

15 לינואר, 2011

היי אנתוני וקלייר, קיוויתי שנוכל לדבר, אבל לא הצלחתי להשיג אתכם. ג'ון ייפגש עם טום ביום שני. יהיה נחמד אם אוכל לדבר עם קלייר וליישב כמה דברים לפני הפגישה שלהם. אני מקווה שאתה בודק את האימייל שלך במהלך סוף השבוע. אני אחכה לשיחה

ממך או מקלייר. דרך אגב, ראיתי כמה מתמונות החתונה שלכם במכולת הבוקר. שניכם נראיתם נפלא. בבקשה, תתקשרו.

4 לינואר, 2011
הגברת רולינגס אינה יכולה להגיב על פנייתך כרגע.
פטרישה מ.

3 לינואר,2011
היי, אנתוני, אני צריכה לדבר שוב עם קלייר. אני לא בטוחה אם היא סיפרה לך, אבל העליתי את עניין הצעת העבודה של ג'ון אתמול. חשבתי על זה, ואני מרגישה אשמה. זה לא היה הוגן מצדי לדבר איתה על זה. אני יודעת ששניכם עסוקים מאוד. ג'ון רצה לדעת אם היה לה איזשהו קשר להצעה שלך. אני הבנתי מיד שהיא לא ידעה על זה שום דבר. אני צריכה להגיד לה שאני מצטערת שהעמדתי אותה בסיטואציה בעייתית. אני מעריכה את מה שאתה מציע לג'ון. אני משתדלת שלא להתערב בתהליך קבלת ההחלטות שלו, אבל הייתי רוצה לדבר עם קלייר עוד קצת. היה כל כך טוב לראות אותה קצת יותר במהלך החתונה שלכם. בבקשה תבקש ממנה להתקשר אליי, ותגיד לה שאני אוהבת אותה. התמונות של שניכם בחדשות היו מדהימות. תודה שוב על הטיסות ועל השהייה בבית שלכם. זה היה נהדר.
תודה רבה,
אמילי

כל התכתובת הזו שודכה יחד. עיניה של קלייר היו רטובות כשסיימה לקרוא את האימייל האחרון מאחותה. היא נשאה את מבטה אל טוני. הוא עדיין לא אמר מילה. עיניו הכהות נצצו. קלייר תהתה מה היא אמורה לעשות עם המידע הזה. יכול להיות שכאב הראש השפיע עליה, אבל היא באמת ובתמים לא ידעה איך להגיב.

היא אמרה, "תודה שנתת לי את אלה. עכשיו, מה אני אמורה לעשות עם המידע הזה?"

"תגידי לי מה את רוצה לעשות." נימת קולו הייתה קשה.

היא קמה וניגשה אל שולחנו. "אני רוצה להתקשר אליה." היא ראתה את הכוונה בפניו. היו ימים שבהם לא הצליחה לקרוא את הבעותיו, אבל היכולת החדשה לא ניחמה אותה. היא ניסתה נואשות למתן את קולה. "אני אשתמש בדיבורית. לא אכפת לי אם תקשיב לכל מילה ותגיד לי מה לומר. אני רק רוצה להתקשר אליה." הוא עדיין לא דיבר, אבל העוצמה שנשקפה מעיניו כמו הוכפלה. "טוני, מותר לי בבקשה להתקשר אליה?"

"השעה כמעט שלוש אחר הצהריים. זה אומר שאצלם ארבע. היא אמורה להיות בבית?"

זאת לא הייתה תשובה, אבל זה גם לא היה סירוב.

קלייר חשבה. בית הספר נסגר ב-15:15 למיטב ידיעתה.

"היא עשויה להיות." ואז הוסיפה, כמהרהרת בקול רם, "וחוץ מזה, ג'ון לא יהיה בבית."

הוא לא הגיב על הערתה האחרונה, ובמקום זה החל לדבר על המיילים שקיבלה. היא התיישבה כשהחל להסביר שהתיקייה מכילה הרבה מאוד אימיילים מאנשים שהיא לא מכירה. מאז נישאו, אנשים רבים ניסו ליצור איתה קשר ממגוון סיבות. פטרישה ענתה לכולם:

הגברת רולינגס אינה יכולה להגיב על פנייתך כרגע.

הוא המשיך, "ההכנות לקראת הריאיון והביצוע שלך היום הרשימו אותי. אני מעריך גם את זה שביקשת ממני משהו לפני למעלה מחודש והיית סבלנית. אני מאמין שמגיע לך פרס. לכן, בנוגע לאימיילים שתקבלי, מהיום תהיה לך הזדמנות לקרוא אותם לפני שפטרישה תגיב עליהם. אנחנו נדון בהם ונחליט יחד מה תעני. מובן שהמילה האחרונה תהיה שלי, אבל אני מאמין שזכית בהזדמנות להשמיע את קולך."

היא הבינה שהוא מאמין שהוא מעניק לה חירות מיוחדת. היא לא יכלה להימנע מלחשוב שהיה זה רק רסיס זעיר מהדברים שהחמיצה. ההזדמנויות האסורות יפתו אותה אפילו יותר עכשיו, מדי יום ביומו.

"תודה לך, אני מבינה."

הוא פנה אל מסכי המחשב שלו, והיא צפתה בגבו במשך זמן שנראה כמו נצח. הוא ידע מה היא רוצה. היא ביקשה ממנו. עכשיו, הוא אילץ אותה לחכות. איך היא תגיב? הוא נאות להעניק לה תשורה קטנה כדי לציין את שביעות רצונו. האם תקבל את רצונו בהכנעה, או שתמשיך להתעקש לצלצל לאחותה?

היא עצמה את עיניה וניסתה לעצור את ההלמות ברקותיה. היא ישבה נטועה על שפת הכיסא הסמוך לשולחנו, וסירבה לנוע. התיקייה, המתנה שהעניק לה, נחה סגורה על ברכיה. אנשים שלא הכירה לא עניינו אותה, וראשה כאב מכדי להמשיך לקרוא. היא חיכתה בזמן שאצבעותיו ריחפו בין המקלדת לעכבר. היא ישבה בשקט, חסרת הבעה, וזכרה את מילותיה האדיבות של קורטני: החיים הם לא מבחן מתמיד שאת חייבת לעבור. היא הנמיכה את כתפיה בהיסח הדעת וזקפה את צווארה. אם הדרך היחידה להתקשר לאמילי הייתה לעבור את המבחן הזה, אז שום כוח עלי אדמות לא יזיז אותה מהכיסא הזה.

לבסוף, הוא הסתובב אליה. "ולמה לא התקשרת עד עכשיו?"

הוא הציג את השאלה בנימת קול קשה ומודגשת.

היא חשבה בקול רם כשענתה, "הייתי עסוקה. אני יכולה לספר לה על הצלב האדום ועל ההכנות לריאיון."

בתגובה, הוא המטיר עליה פקודות. "את תהיי מלאת התנצלות ותסבירי שהתכוונת להתקשר. האימייל האחרון ממנה הזכיר לך ששכחת ממנה לגמרי איך שהוא. הסיבות שציינת נשמעות אמינות. הייתי מעדיף שלא תדוני בעניין הצעת העבודה. מה שנעשה נעשה, ומובן שאני לא אדם ששומר טינה."

היא הייתה אמורה להתרגז בשל ההנחיות, אבל היה לה ניסיון עשיר במשחק הזה. הוא היה האמצעי להשגת המטרה הסופית שלה. "כן, אני מבטיחה."

הוא חייג את המספר, העביר את השיחה לדיבורית ולא טרח להפנות את גבו. הטלפון חייג שלוש פעמים. תקוותיה של קלייר החלו מתרסקות כשאמילי ענתה לבסוף.

"היי, אמילי, זאת קלייר."

קולה של אמילי התפקע מרוב התרגשות. קולה של קלייר נשמע שמח ומלא התנצלות. הן דיברו במשך עשר דקות בערך. בכמה הזדמנויות, טוני אותת לה שהיא צריכה לשנות את הנושא. קלייר ניסתה להתרחק מתקרית העבודה, אבל אמילי הייתה נחושה לדון בזה, והסבירה שג'ון היה קרוב מאוד להתמנות לשותף כבר זמן-מה. הוא לא הרגיש נוח לנטוש

את החברה שהחליטה להמר עליו מיד כשסיים את הלימודים. הוא עבד קשה כדי להגיע לעמדתו הנוכחית ולא הרגיש בנוח לעבוד בשביל בן משפחה, אבל הצעתו של אנתוני הייתה לו לכבוד והחמיא לו מאוד שהוא מוכן לשקול להעסיק אותו. הן דיברו גם על הכיתה הנוכחית של אמילי, והיא שאלה על הריאיון שקלייר הזכירה. לפני שסיימו את השיחה, קלייר הבטיחה לה לענות על האימיילים שלה בתכיפות רבה יותר.

היא לא יכלה להאמין איך שיחת טלפון אחת יכולה לשמח ולאמלל אותה כל כך בו-זמנית. הניסיון לשמור על נימת קול עליזה כמעט הביא אותה לדמעות כשהגיעה השעה לסיים. היא הרגישה מרוקנת לחלוטין. "אם זה בסדר מבחינתך, אני אקח את התיקייה למעלה ואעיף בה מבט. נוכל לדון באימיילים אחרי ארוחת הערב."

"זה בסדר. את רשאית ללכת."

ברגע שעלתה למעלה, היא החליטה לנמנם במקום לעיין בתיקייה. זה היה יום ארוך. הניגוד בין הריאיון ובין מציאות חייה החמיר את כאב הראש וגרם לה בחילה. היא בלעה כדורים נגד כאב ראש, התכרבלה בין השמיכות הרכות והניחה לדמעות לזלוג. השינה הייתה מפלט מבורך.

טוני העיר אותה זמן לא רב לאחר שנרדמה. הוא רצה להודות לה שוב על הביצוע המצוין במהלך הריאיון. הוא אמר שהוא מאמין שגם היא רוצה להודות לו.

פרק 37

הדבר האחד שנמנע אף מאלוהים הוא הכוח לשנות את העבר.

- אַגָתוֹן

ב-15 למרץ, טוני הביא הביתה את העותק הסופי של הכתבה, שאושר על ידי שלי. היא עמדה להתפרסם בסוף מרץ, בגיליון אפריל 2011 של ואניטי פייר.

אנתוני רולינגס מציג לעולם את אהבת חייו,
אישתו, קלייר רולינגס
הגיע הזמן לשים סוף לחרושת השמועות ולגלות איך היא שינתה את חייו
מאת: אן רובינסון. צילום: שון סטיברט

"אתה לא מתחתן עם אדם שאתה יכול לחיות איתו,
אתה מתחתן עם האדם שאתה לא יכול לחיות בלעדיו."

- אנונימי

ביום שלג יפהפה במערב התיכון, מר וגברת רולינגס ישבו לריאיון בלעדי עם ואניטי פייר והתייחסו לשאלות, לשמועות ולמציאות האמיתית של ההיכרות ביניהם, תקופת החיזור והאירוסים, ולבסוף, החתונה. האיש הפרטי להפליא וכלתו הטרייה והיפהפייה פתחו בפנינו בנדיבות את דלת ביתם והזמינו פנימה את הכתבת ואת הצלמים שלנו (תמונה של טוני וקלייר, לבושים בלבוש אלגנטי-נינוח הכולל מכנסיים מחויטים וסוודרים, ישובים על הספה בחדר האורחים המהמם שלהם.)

ביתם של קלייר ואנתוני רולינגס הוא אחוזה רחבת ידיים ורבת הוד המשתרעת על פני כעשרים וחמישה קילומטרים רבועים וממוקמת באיווה סיטי שבאיווה. האחוזה היא בית משפחה יפהפה ומהודר באזור הכפרי של המדינה, מקום מבודד להפליא המסתתר מאחורי שערים כבדים ונעולים תמיד.

הבית נבנה על ידי מר רולינגס לפני כשש-עשרה שנים, והוא מזכיר בצורתו אחוזה בסגנון רומנסקי משנות הארבעים. המבנה המרכזי ממוקם במרכזו של כביש גישה עגול, עשוי לבנים, וממנו מסתעפים אגפים שונים, הכוללים המוני מסדרונות וחדרים. כל מי שנכנס לראשונה לבית, עשוי להרגיש שנקלע למוזיאון יפהפה, אבל החמימות והאהבה שמקרינים הנשואים הטריים מסייעים לאורחים להבין במהרה שהם נמצאים בבית משפחה אמיתי - סגולה שנעדרה מביתו של מר רולינגס עד לאחרונה.

אנתוני רולינגס הציג את קלייר ניקולס בפני העיר דוונפורט בשלהי מאי 2010. הם השתתפו באירוע של התזמורת הסימפונית של ארבע הערים שנערך לכבודו של מר רולינגס בעקבות תרומה נדיבה במיוחד לתזמורת ולקרן לתמיכה באמנויות. מר רולינגס נודע זה שנים רבות בנדיבותו הרבה ובהתגייסותו הנלהבת לתמיכה במטרות פילנתרופיות. הוא חובב אמנות מושבע וממשיך לתמוך ביד רחבה במאמצים לקידום אמנים. כסלבריטאי מקומי, מר

רולינגס נראה בציבור לעתים קרובות באירועים המתקיימים במחוז ארבע הערים (כמו-גם בערים כגון שיקגו, ניו יורק ולוס אנג'לס).

באותו ערב, הוא הופיע לראשונה עם בת לוויה שלא הייתה מוכרת לציבור. לאורך השנים, הוא נראה באירועים בחברת נשים שונות, חלקן מפורסמות כגון סינתיה סימונס וג'וליה אוונס. למען האמת, רולינגס נראה בחברתן של יפהפיות רבות במהלך ארבעים ושש שנותיו, אבל כל מי שנכח באירוע באותו ערב של חודש מאי הרגיש בכך שהפעם מדובר במשהו שונה בתכלית. משתתפים רבים דיווחו על "מבטים תכופים" ועל "החזקת ידיים" שמעולם לא נצפו אצלו בעבר.

אנתוני אומר שהוא זוכר את הרגע שבו ראה את קלייר לראשונה כשאסף אותה לקונצרט. הוא אפילו זוכר מה לבשה (שמלה שחורה עם מחוך מכוסה רקמת חרוזים) ואת התסרוקת שלה (מורמת, עם תלתלים גולשים). הוא שיחק בעדינות בשיערה של אישתו כשתיאר את תסרוקתה באותו ערב. הוא אמר שחשב שהיא נראית מהממת והוסיף שהרגיש גאה מאוד להתלוות אליה באירוע.

ו"פ: עכשיו, בנות, תשאלו את הבעל אם הוא זוכר מה לבשתן בפגישה הראשונה שלכם! אני חושבת שמר רולינגס היה צריך להבין באותו רגע שהוא שלבו נשבה. רציתי לדעת איך שניהם הגיעו לאותה פגישה ראשונה. אז איך הם נפגשו?

אנתוני סיפר מתי ראה את קלייר בפעם הראשונה, באטלנטה, ג'ורג'יה.

ו"פ: זאת הייתה אהבה ממבט ראשון?

הם חייכו זה לזו. קלייר נענעה את ראשה. "אני לא חושבת," ואז הוסיפה, "אנתוני הוא אדם מורכב ופרטי מאוד. אפשר לאהוב מאוד את הקנקן, אבל איתו, לוקח קצת זמן לגלות מה מסתתר בתוכו. לא הייתי נותנת את חיי למישהו בלי לבדוק מה יש בפנים."

"מה זאת אהבה? המשמעות של אהבה היא שאדם אחד יודע את כל הסודות שלך; את כל הסודות העמוקים, האפלים והנוראיים ביותר שלך - הסודות שאף אדם אחר בעולם לא יודע - ועדיין, למרות הכול, האדם האחד הזה לא נרתע ממך או מעריך אותך פחות בגללם."

גברת רולינגס הוסיפה שהיא ראתה מה מסתתר בקנקן, ושהיא אוהבת את תוכנו הרבה יותר מאשר את חזותו החיצונית.

ו"פ: גברת רולינגס, תוכלי לחלוק כמה מהממצאים שלך עם הקוראים? מה מצאת בתוך הקנקן היפהפה הזה?

היא הסמיקה קלות בשל ההערה, אבל התעשתה במהירות. "טוב, הוא לא בדיוק כמו שהוא נראה." נראה שאנתוני מתעניין מאוד במה שיש לה להגיד בנושא. קלייר המשיכה, "לדוגמה, מספרים עליו שהוא עורך ישיבות ופגישות אינטרנטיות מהמשרד שלו בבית, לבוש בחולצה, בעניבה, בז'קט, במכנסי בוקסר ובנעלי התעמלות." היא חייכה אל בעלה, שנענע את ראשו במשובה.

הוא הגיב, "נהדר. עכשיו אני אהיה חייב לעמוד לפני כל ישיבה אינטרנטית כדי לספק את סקרנותם של המשתתפים." הוא חייך חיוך רחב.

כשנשאלה אם היה עוד משהו שהפתיע אותה לגבי אנתוני, קלייר חשבה זמן-מה ולבסוף ענתה שכן. מסתבר שהוא אוהד של הווייקינגס. שניהם גיחכו. גברת רולינגס, שנולדה

באינדיאנה, אמרה שלא הייתה מעלה על דעתה שתינשא בסופו של דבר למישהו שלא אוהד את הקולטס. אנתוני העיר משהו על נבחרות פוטבול אמיתיות שמשחקות במגרשים פתוחים, כשהשחקנים חשופים לכל פגעי מזג האוויר, וקלייר ציינה בזריזות שני משחקי סופר-בול שצפו בהם לאחרונה. היה כיף לצפות בדו-קרב המילולי השובב שלהם.

ו"פ: היו לכם פעם ויכוחים, מחלוקות, או מריבות?

"לא!" הם ענו יחד וצחקו. אנתוני היה זה שענה על השאלה הזאת ברצינות.

"כמובן. אני לא מאמין שאפשר לבלות עם אדם כל כך הרבה זמן ותמיד לראות עין בעין. זה גם לא מה שאני רוצה בחיים שלי. יש המוני אנשים בחיי שיסכימו ללא היסוס עם כל מילה שלי. קלייר קראה עליי תיגר באופנים שהמנהלים הבכירים ביותר שלי לא היו חולמים לעשות. הכוח והנחישות שלה הם הדברים שגרמו לי להתאהב בה."

הוא כרך את זרועו בעדינות סביב כתפיה והוסיף, "בנוסף על היופי והחוכמה שלה."

אחרי שחייכה אליו, קלייר הוסיפה, "אני זוכרת שדווקא אמרת לי שחלק מהתכונות האלה מרתיחות אותך לפעמים." כותבת שורות אלה נהנתה מהביטול שבו התייחס אנתוני להערתה.

ו"פ: מישהו מכם מוכן לחלוק איתנו את סיפור הצעת הנישואין?

קלייר התנדבה, "אני. הוא היה מדהים. בהתחלה, הלכנו לארוחת ערב במנהטן. הוא לקח אותי לרובע התיאטראות. אכלנו בקראון פלאזה והשולחן שלנו השקיף על טיימס סקוור. לא היה לי שום מושג מה הוא מתכנן, הוא נהנה להפתיע אותי. אחרי הארוחה, הלכנו לראות את הסוחר מוונציה עם אל פאצ'ינו, הצגה מדהימה, דרך אגב. בשלב הזה, האמת היא שהייתי עייפה ומוכנה לחזור למלון, אבל הוא לקח אותי לסנטרל פארק." היא הוסיפה בצחוק, "היה קר מאוד באותו לילה. זה היה היום שלפני חג ההודיה. לא ירד שלג, אבל היה קר מאוד. הוא נערך לזה מראש ודאג שיהיו כפפות ושמיכות." היא הביטה בעיניו אחרי כל משפט. אפילו כותבת שורות אלה ראתה את הניצוץ בעיניה הירוקות כששחזרה את ההצעה שלו. קלייר המשיכה ואמרה, "לא ציפיתי להצעת נישואין. הייתי המומה לחלוטין. אבל בכל זאת מצאתי את עצמי בכרכרה רתומה לסוסים באמצע סנטרל פארק, עם כל האורות מסביב, ואנתוני שלף פתאום טבעת יהלום."

זה הזמן לציין שהטבעת האמורה היא למעשה טבעת מקורית של טיפאני עם יהלום סוליטר בן 4.3 קאראט, מוקף ביהלומים זעירים ובמסגרת פלטינה. טבעת הנישואין התואמת עשויה גם היא מפלטינה, וקבועים בה יהלומים עדינים קטנים. מר רולינגס וטיפאני סירבו לציין את מחירה האמיתי של הטבעת, אבל גודלה של האבן, איכותה וחיתוכה הייחודי הביאו מומחים להעריך את שוויה בכ-400,000 דולרים.

ו"פ: אמרת כן מיד? (ברצינות, בנות, תחשבו מה אתן הייתן עושות במקומה.)

קלייר נשענה לאחור. "לא." אנתוני חייך והניח את ידו על ברכה של אישתו. הוא המשיך במקומה. "לא, היא לא הסכימה מיד. היא גרמה לי לחכות במשך זמן שנראה כמו נצח." הוא נרכן לנשק לכלתו והוסיף, "אבל היא נכנעה בסופו של דבר, ואני הייתי מאושר כמו שלא הייתי מימיי."

"הדבר הגרוע ביותר שאפשר לעשות כשאוהבים הוא להתכחש לזה;
אז אם מצאתם את האדם המיוחד הזה,

אל תניחו לאף אחד ולשום דבר לעמוד בדרככם."

ו"פ: היו אנשים שהרימו גבה בגלל המהירות שבה נישאתם. מה יש לכם לומר לאותם מבקרים?

אנתוני ענה, "אני מניח שהם מעולם לא היו מאוהבים." קלייר המשיכה, "לא רצינו לחכות. הגענו להחלטה. רצינו שהחברים ושהמשפחה שלנו יחלקו עמנו את אושרנו."

ו"פ: הדיווחים שקיבלנו מאורחים בחתונה שלכם היו נלהבים ביותר, בלשון המעטה. איך הצלחתם לארגן את חתונת המאה בתוך פחות מחודש?

גברת רולינגס השיבה, "בעזרתם של מתכנני ומפיקי החתונות הטובים ביותר בעולם! הם היו מדהימים. לא היינו צריכים לדאוג לשום דבר."

מהפרסומים באמצעי התקשורת מתקבל רושם של חתונה מדהימה לחלוטין. הכלה הייתה מהממת בשמלת ולנטינו יחידה במינה, שנרכשה על פי מקורבים בבוטיק אקסקלוסיבי במנהטן. החתן היה נאה להפליא בטוקסידו של ארמני שנתפר במיוחד עבורו (תמונה של בני הזוג רולינגס בלבוש חתונה, עומדים למרגלות גרם המדרגות הראשי בביתם. מאחוריהם אפשר לראות את הקישוטים. בסוף הכתבה מופיע קולאז' הכולל תמונות רבות נוספות של החתונה והבית המקושט.)

ו"פ: (אל קלייר רולינגס) איך זה היה בשבילך, להפוך בבת אחת לדמות ציבורית?

קלייר הסמיקה והעיפה מבט באנתוני. "קודם כול, אני רוצה לומר שאני לא מרגישה כמו סלבריטאית. לא עשיתי שום דבר כדי לזכות בתואר הזה. זאת הסיבה שכששואלים אותי את השאלה הזאת, התשובה הראשונה שאני חושבת עליה היא "סוריאליסטי לחלוטין". עדיין קשה לי להאמין שמישהו חושב שהבגדים שלי, הרגלי הקניות שלי, או התסרוקת שלי מעניינים מספיק כדי להפוך לחדשות. זה משהו שאני לומדת להתמודד איתו. אנתוני הדף ממני את התקשורת ככל האפשר בצורה מדהימה."

היא הוסיפה, "אתם יכולים להיות קשים לעיכול לפעמים." היא כיוונה את דבריה לכותבת שורות אלו והוסיפה, "וכשאני אומרת אתם, אני מתכוונת לעיתונאים באופן כללי." היא חייכה חיוך מלבב. "לאו דווקא את באופן ספציפי; ולמרות הכול, אם העובדה שנישאתי לגבר נהדר כל כך מחייבת אותי להופיע בירחון כלשהו פה ושם. . ." היא מתרפקת עליו. " . . .אז זה בהחלט שווה את זה." מר רולינגס הוסיף שהוא רוצה לגונן עליה מחשיפת יתר בלתי רצויה. אחרי ככלות הכול, הוא מעדיף שחייהם יישארו פרטיים ככל האפשר.

כשבני הזוג פסעו יד ביד כדי להראות לי את ביתם, יכולתי לדמיין בקלות איזה טקס חתונה מופלא ודאי התקיים בין הקירות הללו. האולם המרכזי נראה פשוט עוצר נשימה באחר הצהריים הזה של חודש פברואר. גרם המדרגות המפוצל, המטפס לגובה שתי קומות, מעפיל אל מבואה תחומה במעקות מסוגננים המובילה אל כמה וכמה מסדרונות. התקרה, המתנשאת לגובה קומה נוספת - לכל הפחות - מעוטרת בנברשת מהממת שמאירה את האולם כולו באור יקרות.

רצפת השיש היפהפייה נמשכת אל מעבר לגרם המדרגות ומוליכה את הפוסעים על גביה לחדר אורחים, שאחד מקירותיו עשוי כולו מחלונות. גם החדר הזה נכלל בטקס. מעברו

השני של חדר האורחים, הכולל גם אח נהדרת, ניצבת מרפסת שמש מרשימה ונוחה, שגברת רולינגס מציינת כאחד החדרים החביבים עליה בבית. היא אוהבת מאוד לקרוא ולשהות בחוץ, בשמש. במרפסת, היא יכולה להתענג על קרני השמש אפילו במהלך חודשי החורף, כל זמן שלא קר מדי. עם זאת, השהייה בחדר אידיאלית בקיץ, כשכל החלונות פתוחים ואפשר ליהנות ממשבי רוח מזדמנים.

חדר האוכל הרשמי נמצא לא רחוק מהחדרים שתוארו זה עתה. הנשואים הטריים טוענים שהם משתמשים בו בקביעות. מר רולינגס העיר שעצם השהייה עם אישתו היא מאורע מיוחד המצדיק ארוחת ערב רשמית. כותבת שורות אלו ראתה את מרחבי החצר האחורית העצומה שלהם ממרפסת השמש. מסתבר שהוקם בה אוהל ענק לכבוד החתונה, שבו נערכה קבלת הפנים שלאחר הטקס. החצר הייתה מכוסה בשלג צח ביום בו נערך הריאיון, והיא מוקפת מכל צדיה בעצים העומדים עירומים כרגע, וכך אפשר לראות עמוק אל תוך היער. אנתוני הסביר שבתוך כמה חודשים, העלים הירוקים יחסמו לחלוטין את שדה הראייה והמדשאה עצמה תיצור נווה מדבר יפהפה. הוא הצביע גם על הדק, על אזור הבריכה ועל הפטיו. הוא גאה מאוד בבית, וגילה לנו שהשתתף בעצמו בתכנונו ובעיצובו - על בסיס זיכרונות ועל רעיונות ששאב מבתים קודמים. הוא חושב שהתוצאה נפלאה, וכותבת שורות אלו מסכימה איתו לחלוטין.

מר רולינגס הראה לנו גם את משרדו הביתי. כיזם שבנה את הונו על בסיס האינטרנט, מובן מאליו שביתו כולל את הטכנולוגיה החדישה ביותר. שולחן העבודה שלו מכיל לא רק מסכי מחשב מרובים; מאחוריו, על גבי הקיר, קבועים מסכים רבים נוספים, שנופלים במספרם רק מאלה המצויים תמיד באולפני טלוויזיה. המשרד מעוצב בסגנון גברי, הנשלט על ידי עץ ועור. כשנשאל אם הוא עובד מהבית לעתים קרובות, השיב אנתוני שהוא עושה זאת בכל הזדמנות שהוא יכול. זה מאפשר לו להיות קרוב לקלייר כשהיא לא עסוקה בענייניה. (תמונה של מר רולינגס יושב ליד שולחנו המרשים, עובד על המחשב שלו. אפשר לראות שלל מסכים מוארים מאחוריו.)

גברת רולינגס ניצלה את ההזדמנות הזו וסיפרה לוואניטי פייר מעט על פרויקט הצדקה האחרון הקרוב אל לבה. בזמן שעבדה כחזאית, נחשפה לנזקים ולהרס שאסונות טבע ממיטים לעתים על כדור הארץ ויושביו. היא מעולם לא חלמה שתהיה יום אחד בעמדה שתאפשר לה לסייע לאנשים במצוקה, אבל עכשיו היא מוצאה את עצמה בעמדה שכזו. היא החלה לאחרונה לעבוד עם הצלב האדום של איווה, מחוז ארבע הערים וארצות הברית. היא עובדת ללא לאות כדי לסייע בגיוס כספים רבים ככל האפשר. המצב הכלכלי הנוכחי השפיע בצורה הרסנית על משאבי הארגון, וחבריו זקוקים נואשות לתרומות כדי שיוכלו להמשיך במאמציהם היום-יומיים להגיש סיוע לאלו הזקוקים לעזרה. הדבר נכון שבעתיים לאחר אסונות טבע. המציאות העצובה היא שקופת הארגון מדלדלת יותר עם כל יום שעובר. קלייר מקווה שקשריו הענפים של אנתוני והידע האישי שלה בכל הנוגע לאסונות טבע ולמשאבים הנדרשים לאחריהם יסייעו לה להיות לעזר לארגון. ברור כשמש שאנתוני מעריץ את מאמציה: הוא מביט בה בהשתאות כשהיא דנה בחשיבות גיוס הכספים, שנועד להבטיח שהארגון יוכל לבצע את העבודה החשובה שהוא מסוגל לה.

הסיור נמשך בקומה התחתונה של המבנה המרכזי בבית, בה ממוקמים חדרי משחקים

ומולטימדיה גדולים ומסבירי פנים. יש שם שולחן ביליארד, שולחן משחקים, ספות וכורסאות נוחות, מסך פלזמה גדול, מוקף בארבעה מסכים קטנים יותר, ובר מהגוני מרשים, מגולף בעבודת יד, שמאחוריו נמצא מטבחון מצויד להפליא, מעוטר בעבודת אריחים מורכבת. החדר הזה מוביל לאולם הקרנה ביתי, הכולל כורסאות מפנקות לשישה, ומסך גדול מספיק לעשרים ושישה צופים. מסדרון אחר מוביל אל חדר הכושר, המצויד בכל מתקן חדיש עלי אדמות. מר רולינגס הסביר שהוא אוהב להתעמל והוסיף שהוא אוהב לשרוף עודפי אנרגיה אחרי יום ארוך של סגירת עסקאות, שהוא בדרך כלל נאלץ לבלות בישיבה. זה המקום לציין שנראה שהן הוא והן הגברת רולינגס מצויים בכושר מעולה. קלייר הובילה את הצוות שלנו לאזור הפעילות הגופנית החביב עליה - בריכה פנימית, המצוידת גם בספא ובסאונה. היא אמרה שהיא מעדיפה את הבריכה החיצונית, אבל הסבירה שבמהלך החודשים הקרים יותר, שאינם מעטים כלל באיווה, הבריכה הפנימית משמשת חלופה אידיאלית.

לאחר שהסיור הסתיים וחזרנו אל חדר האורחים, ניסינו ללמוד עוד קצת על הזוג המהמם הזה. (תמונה של בני הזוג במעילים חמים, עומדים על המדרגות המובילות לדלת ביתם, ותמונה נוספת שלהם, יושבים על הרצפה לפני האח המבוערת האדירה. שימו לב לציור הדיוקן של גברת רולינגס בשמלת הכלה שלה, התלוי מעל האח.)

ו"פ: גברת רולינגס, את אוהבת את החיים באיווה בהשוואה לחייך הקודמים באטלנטה, ג'ורג'יה?

קלייר עונה בעודה מחככת בידיה את שרוולי סוודר הקשמיר הרך שלה, "הייתי חיה בכל מקום בשמחה, בתנאי שאנתוני איתי, אבל אין ספק שאם הוא יבחר במקום חמים יותר, זה יהיה בסדר גמור מצדי." שניהם מחייכים. "וברצינות. . ." היא ממשיכה. "גדלתי באינדיאנה. איווה לא שונה ממנה בהרבה. המערב התיכון הוא אזור יפהפה. אני אוהבת חום ושמש מאוד, אבל חילופי העונות והרעננות של כל אביב חדש הם בדמי. מההתנסות הקצרה שלי באיווה, אני חושבת שזו מדינה נפלאה עם אנשים נפלאים."

ו"פ: השמועות אמרו שרצית להפתיע את אישתך ולא גילית לה לאן אתם נוסעים לירח דבש. זה נכון?

בחיוך שובב, אנתוני עונה, "כן, השתדלתי מאוד שירח הדבש שלנו ישאר בגדר הפתעה. וכמעט הצלחתי."

היינו חייבים לשאול: "כמעט?"

הוא מביט באישתו, והיא ממשיכה לספר: "הוא היה מצליח אם לא היינו צריכים לעבור בדלפק הביטחון בהוואי." ברור שהסיפור עדיין משעשע אותה. "אבל לא התאכזבתי בכלל. רציתי לדעת לאן אנחנו טסים כבר המון זמן, ואף אחד לא הסכים לגלות לי, לא משנה כמה ניסיתי. אז אחרי שהגענו להוואי, ידעתי רק שאנחנו צריכים להמשיך בטיסה, ושאנחנו עומדים לחצות את גבול התאריך הבין-לאומי."

אנתוני מצטרף. "למעשה, היא הבינה את זה בעצמה, אחרי שנתתי לה רמז... הוא קורץ לאישתו.

היא המשיכה, "אז כשאיש האבטחה הסתכל הדרכונים שלנו ושאל לאן אנחנו טסים, לא

יכולתי לענות לו." היא מוסיפה בחיוך, "אבל לאנתוני לא הייתה ברירה. ורק אז נודע לי שאנחנו טסים לפיג'י." (תמונה של בני הזוג סועדים על דק מואר בלפידים, בשעת שקיעה מהממת ביופייה על רקע האוקיינוס.)

ו"פ: גברת רולינגס, הבחירה של בעלך שימחה אותך? יש נשים שהיו רוצות להיות מעורבות יותר בתכנון.

"ייתכן מאוד שכן, אבל בעלי תכנן לנו עשרה ימים בגן עדן. זה היה מדהים. מעולם לא חוויתי משהו דומה לזה. זה היה נווה מדבר טרופי. אני יודעת שנתנו לכם כמה תמונות בשביל הכתבה, אבל אני חייבת לומר בכנות ששום תמונה לא תעשה עם המקום הזה צדק. האקלים, האווירה, האוכל, החוף," היא נשענת על אנתוני ומחייכת אל תוך עיניו החומות הגדולות, "החברה, הכול היה כמו חלום. אני לא בטוחה שאפילו גן העדן האמיתי ישתווה לזה."

ו"פ: אז לא הפריע לך שלא היית מעורבת בתכנון?

"אם כל ההחלטות שלו יהיו מדהימות כמו הבחירה של יעד ירח הדבש שלנו, לא אכפת לי בכלל." הוא נשק ללחיה.

"גיליתי שאנשים ישכחו את מה שאמרת, ישכחו את מה שעשית, אבל לא ישכחו לעולם את מה שגרמת להם להרגיש."
- מאיה אַנְגֶ'לוֹ

אנתוני מוסיף, "חייתי לבדי במשך הרבה שנים, החלטתי החלטות בעצמי, ועשיתי את הכול למעני ולמעני בלבד. גיליתי שהדבר שאנשים לא שוכחים אף פעם הוא מה שגרמת להם להרגיש. אני מנסה לנהל את העסקים שלי בלי לשכוח את הידיעה הזאת. כשאני מנהל משא ומתן עם אנשים, הם עלולים לשכוח מה אמרתי או מה עשיתי, אבל הם לא ישכחו איך גרמתי להם להרגיש. האם הם מרגישים שהם חשובים לצורך העסקה? האם הם מרגישים שהם משחקים תפקיד מרכזי בתהליך? רציתי שירח הדבש שלי יהיה מיוחד כיוון שיכולתי רק להרוויח מזה." חיוכו נראה זדוני משהו לכותבת שורות אלו. "אבל רציתי גם שהוא יהיה מיוחד כדי שקלייר תרגיש מיוחדת ותדע עד כמה היא חשובה לי." אין ספק שהוא קיבל את מלוא תשומת לבה כשאמר את הדברים האלה, ואני מניחה שהוא זכה בה גם במהלך שהותם בגן עדן. נראה שמר רולינגס ניחן במתת מיוחדת המאפשרת לו לגרום לכל מי שנמצא במחיצתו להרגיש מיוחד. קלייר הסכימה ואמרה שהוא גורם לה להרגיש מיוחדת מהרגע הראשון שנפגשו.

ו"פ: צוות ואניטי פייר רוצה להודות לכם על שהזמנתם אותנו אל ביתכם. רצינו לשאול אם זה נכון שיש לכם בתים נוספים מלבד הבית הזה?

אנתוני ענה, "מאחר שאני עושה עסקים בקביעות בערים מסוימות ונאלץ לבקר בהן בתדירות גבוהה ביותר, אכן יש בבעלותנו כמה דירות פה ושם. זה הופך את הנסיעות לפשוטות ונוחות יותר." (פירוט נפרד של נכסי הנדל"ן שבבעלותם של בני הזוג.)

ו״פ: מר רולינגס, התשובה שלך מביאה אותנו לנושא שנוי במחלוקת נוסף. תרשה לי לשאול על המחלוקת שהתעוררה סביב היעדרו של הסכם ממון?

"הייתי מעדיף שלא תשאלי על זה, אבל הדרך היחידה לשים סוף לשמועות היא להתייחס אליהן. קודם כול, אני חייב להדגיש שלא הייתה שום מחלוקת. לא שקלנו לחתום על הסכם ממון, וודאי שלא היינו חלוקים בדעתנו בנושא." הוא לוקח את ידה של אישתו וממשיך, "אני מאושר להציג בפני העולם את אישתי ולאפשר לאנשים להתוודע אליה. גברת קלייר רולינגס היא אישה מדהימה. היא לא ידעה מי אני כשנפגשנו. היא אמרה לי לא פעם בדיוק מה היא חושבת עליי ועל המעשים שלי, ולא בצורה מחמיאה במיוחד. היא לא ציפתה להצעת נישואים באותו ערב קר..." הוא מחייך אל קלייר... "בסנטרל פארק. אני בוטח בה ללא סייג. עבדתי כל ימיי כדי לבנות אימפריית עסקים, אבל היא חסרת משמעות ללא מישהי שאוכל לחלוק אותה איתה. לא חשבתי שיהיה הוגן לבקש ממנה לחתום על חתיכת נייר שתגביל את השותפות שלה איתי בדרך כלשהי. היא אישתי ואני בעלה. ייתכן שזה לא נחשב 'תקין פוליטית' להגיד את זה היום, אבל אנחנו מאמינים בנישואי נצח, באמון ובאהבה. חתיכת הנייר הזו תהיה חסרת משמעות כשנהיה זקנים ולבני שיער. החלטנו יחד שהמחויבות שלנו זה לזו חזקה יותר מכל הסכם חוקי." גברת רולינגס לוחצת את ידו. "כמו שאמרו פעם בסרט, היא משלימה אותי."

ו״פ: תודה לכם שוב על ההצצה החטופה אל חייכם. אני רוצה להזכיר בשלב זה ציטוט שהוקרא בקול במהלך טקס החתונה שלכם. כל אחד מכם חזר על המילים בתורו:

"אני אוהב(ת) אותך לא רק בגלל מי שאת(ה), אלא בגלל מי שאני כשאני איתך. אני אוהב(ת) אותך לא רק בגלל מה שעשית מעצמך,
אלא בגלל מה שעשית ממני.
אני אוהב(ת) אותך בגלל החלק שבי שאת(ה) מוציא(ה) החוצה."

- רוֹי קְרוֹפְט

(קולאז' תמונות בסוף הכתבה כולל תמונות של הבית: האולם המרכזי, חדר האורחים, הספרייה, המשרד, חדר האוכל הרשמי, אולם המשחקים ואולם ההקרנה הביתי והבריכה הפנימית. בנוסף, אפשר לראות גם תמונות חתונה: הטקס, קבלת הפנים, בני הזוג ליד העוגה והאורחים, ובזמן הריקודים. יש גם כמה תמונות מפיג'י, מהאי הפרטי שבו שהו בני הזוג, שכוללות את החוף, בריכת האינסוף, הדקים המקיפים את הבית והמקלחת החיצונית.)

קלייר קראה את הטקסט ודמיינה את התמונות שיצורפו בהמשך. הכול באמת נראה מושלם לחלוטין.

*

שלושה ימים לאחר מכן, ב-18 למרץ, הפתיע טוני את קלייר בסוף שבוע ארוך באגם טָאהוֹ. ההרים המושלגים היפהפיים, המלאים בגולשים, האחים המבוערות והקפה החם, הפכו את המקום למפלט המושלם. אתר הסקי, שנמצא בגובה של למעלה מקילומטר וחצי מעל פני

הים, ניחן באוויר צלול כבדולח שחודר עמוק אל תוך הריאות. מסלולי הסקי על ההרים היו מדהימים, עם שיכבת שלג של למעלה משניים וחצי מטרים ופתיתים שהוסיפו לרדת ללא הרף ולכסות הכול באבקה דקיקה ומנצנצת. העצים ירוקי העד הגבוהים והמלכותיים השתוחחו תחת כובד השלג שכיסה כל ענף וענף. נוף מרהיב נשקף מבקתת הסקי הקטנה והפרטית שלהם והאש בערה ללא הרף באח. לא היה שם שף אישי, ולראשונה זה שנה, אף על פי שלא עמדו לרשותה מצרכים רבים, הייתה זו קלייר עצמה שדאגה לארוחותיהם. אחרי הפעילות המאומצת שעסקו בה הן מחוץ לבקתה והן בתוכה, היא שמחה שהבישולים שלה מוצאים חן בעיניו. מישהי אמר לה לפני זמן רב: חשוב לאכול כדי לשמור על הכוח.

היא השעינה את ראשה על חזהו, עירומה ומכוסה בשמיכה רכה וחמימה, והרהרה במשמעותו של סוף השבוע הזה כשנחו בזוהר שלאחר מעשה האהבה לאורה של האח. שלוש מאות שישים ושישה ימים קודם לכן, היא הייתה אדם שונה בתכלית, בחיים אחרים. חייה הנוכחיים לא היו רעים. העניין היה שהמעבר בין העבר להווה היה בלתי מתוכנן, בלתי רצוי, אכזרי. היא הרגישה שהיא חייבת לשמוע את תשובתו של בעלה לשאלה שעמדה על קצה לשונה.

"טוני, למה אנחנו כאן דווקא בסוף השבוע הזה?"

*

שניהם בהו בלהבה המרצדת שעה שזרועותיו החזקות הקיפו את גופה הקטן. הוא לקח נשימה עמוקה והשיב, "לא רציתי שתהיי בבית, בסוויטה שלך, בסוף השבוע הזה. רציתי שתהיי בחוץ, באוויר הצח." הוא הרגיש בחזה המתרומם ושוקע, ושמע את הייפחות הרכות. לעזאזל - הבכי היה הדבר שניסה למנוע. הוא קבר את אפו בשיערה ונשק לראשה. "אם זה לא היה קורה, לא היינו כאן עכשיו. הכול קורה מסיבה מסוימת."

הוא סובב אותה בעדינות והביט בפניה, ואז גלגל אותה על גבה. שיערה הבלונדיני נפרש על השטיח כמו הילה. הוא הביט בפניה המלאכיים. גם כשהיו לחות מדמעות, עיניה היו מהממות. הדמעות רק העצימו את הגוון הירוק לאור האש. הוא לא הצליח לעצור את עצמו. היא הייתה יפהפייה, חושנית, והוא רצה אותה. חזהו החשוף נדחק נגד שדיה המלאים. הוא ליטף בעדינות את לחייה הוורודות ואת כתפיה הרכות כשהביט עמוק אל תוך עיניה. "אני לא מצטער שאנחנו יחד, אבל אני כל כך מצטער כשאני חושב על... כשאני נזכר בדברים שעש - "

היא עצרה אותו, נענעה את ראשה והניחה את אצבעותיה על שפתיו. הוא חדל מלדבר ונשק לידה, מוצץ בעדינות כל אחת מאצבעותיה. "בבקשה, טוני. אל תדבר על זה. אני לא רוצה להיזכר בזה או לחשוב על זה." קולה בקע יציב להפליא, למרות הדמעות שזלגו כעת מזוויות עיניה. "אני רוצה לחשוב רק על הרגע הזה."

"אבל את צריכה לדעת - "

"כל מה שאני יודעת הוא שאני אוהבת אותך היום. שנאתי אותך אז. הניגוד גדול מדי בשביל שאצליח לתפוס או לעכל אותו. אני רוצה להתרכז בהיום."

"גם אני אוהב אותך היום. תאמרי לי מה אני יכול לעשות כדי לעזור. קלייר, כל דבר שתרצי - הכול שלך."

"אני רוצה אותך. אני רוצה שתאהב אותי, ושתמלא אותי בכל כך הרבה זיכרונות טובים, שלא יישאר בי מקום לאחרים." היא נשקה לבעלה. "טוני, תמלא אותי לחלוטין."

*

היא לא חשבה. גופה היה בשליטה; ליתר דיוק, גופה איבד שליטה, ונע בתיאום מושלם עם תשוקתה. היא לא חשבה, כיוון שחששה שאם תעשה זאת, תחשוב על העבר ולא על ההווה. במקום לחשוב, היא התמסרה בגופה ובנפשה לבעלה. היו זמנים שבהם ניסתה להרחיק את נפשה ממנו, אבל לא עוד. שניהם היו שלו עכשיו.

*

שפתיו מצאו את עורה הרך ועיניו צפו בתגובת עיניה. הוא רצה לראות את הניצוץ, להשיב אותו אל מקומו הראוי. לרגע חטוף, הוא חשב על האימרה: "המטרה מקדשת את האמצעים". אם זה היה נכון, אז הוא לא מצטער. בזרועותיו, תחת גופו, מגיבה למגעו, הייתה האישה שצפה בה במשך זמן רב כל כך. הוא מצץ את פטמותיה הקשות והיא גנחה עמוקות, רוצה אותו - לא, כמהה אליו. באותו רגע בזמן, החרטה לא הייתה הרגש הדומיננטי ביותר שפיעם בו.

פרק 38

שום דבר לא משפר את הזיכרון כמו הניסיון לשכוח.

- אנונימי

זה התחיל לקרות שוב. סדיני הסאטן היו רטובים מזיעה כשקלייר התנשפה וניסתה להסדיר את נשימתה. רועדת, היא התרכזה בשאיפות ובנשיפות, משכנעת את עצמה ללא הרף שהיא יכולה לנשום. זה היה רק חלום, או סיוט. שוב, היא לא הצליחה לזכור את המראות עצמם, וזיהתה רק את תחושת חוסר האונים הנוראה. היא תמיד התעוררה כששמע את הביפ. זה היה אותו ביפ ארור ששמעה כשהגיעה הנה לראשונה; הצליל שמשמעותו הייתה שדלת הסוויטה שלה ננעלה. כשהחלומות הללו החלו, היא הייתה מתגלגלת, מוצאת את בעלה הישן, מתכרבלת לצדו ונרדמת שוב. אבל עכשיו, היא הסדירה את נשימותיה וידעה שזה בלתי אפשרי. כמו פעמים רבות כל כך בעבר, היא הייתה חייבת לצאת מהמיטה ולהשלים את הרוטינה החדשה שלה.

קול הנשימות הקצובות העיד שטוני ישן בשלווה. היא הסירה מעליה את השמיכות והזדחלה בשקט מהמיטה. ידיה רעדו כשקשרה את חלוקה וצעדה על בהונותיה לעבר דלת המסדרון. "זה טיפשי." לחשה שעה שרגליה חצו את השטיח העבה. ואולי זה באמת היה טיפשי, אבל זו הייתה המציאות העכשווית שלה. היא ידעה שלא תצליח להירדם בלי שתשלים את הטקס החדש. היא לפתה את ידית המתכת, והדלת נפתחה בקלות. היא סגרה אותה אחריה ופנתה אל המרפסת. היא הסיטה את הווילונות, והדלת הצרפתית נפתחה ללא היסוס. פרץ האוויר הקר מילא את החדר ואת ריאותיה. היא פסעה החוצה וסגרה את הדלת בעדינות.

גופה הלח מזיעה התענג על משב רוח הלילה הצוננת. היא עמדה ליד המעקה, שאפה את אוויר האביב והרימה את שיערה כדי לייבש את צווארה המיוזע. היא לא רצתה להיזכר ברגשות של לפני שנה. היא באמת ובתמים לא רצתה בזה. כשיצאה במשך היום אל הפטיו, אל המרפסת, או אל החצר האחורית, והזיכרונות החלו לצוף, היא הצליחה להדחיק אותם. אבל בלילה, המידור של מנגנון ההדחקה שלה קרס. ואז, בדקות או בשעות שלאחר מכן, היא הייתה מנסה להשקיט את פחדה הגובר. היה זה הפחד שניסתה נואשות להרחיק, האימה שבכל רגע, ללא כל אזהרה, ההיסטוריה תחזור על עצמה. ההבנה המחליאה שאין שום דבר שתוכל לעשות כדי לעצור את זה הייתה הדבר שגרם לשנתה לנדוד.

הבטון הקריר תחת כפות רגליה השיב אותה אל ההווה. היא נרעדה, הידקה את חלוק הקשמיר, והצטערה שלא נעלה את נעלי הבית שלה. אבל הרעד לא נגרם בשל הקור. היא ידעה שהגורם לו היה החלום שחלמה. היא הביטה מעלה ובחנה את שמי הקטיפה השחורים, המנוקדים בכוכבים. היא חשבה בפיזור דעת: אז זאת הסיבה שהטמפרטורות צנחו.

היא צנחה אל הכיסא באנחה. היא לעולם לא תשתמש עוד בידע הזה. העבודה שלה

הייתה שמה: גברת אנתוני רולינגס. המטאורולוגיה אבדה, לנצח. היא עזבה את הסוויטה בפאניקה גדולה כל כך, ששכחה להביט בשעון. זה באמת לא משנה; היא כבר לא תצליח לישון. היא משכה את ברכיה אל חזה וכיסתה אותן בחלוק הרך, והחלה בטיפול הפסיכולוגי שלה. קצב פעימות לבה המהיר רמז לה שהלילה זה יימשך שעות ולא דקות בלבד.

הטיפול העצמי כלל מניית רשימה ארוכה של סיבות שבגללן סיוטי הלילה שלה היו מגוחכים ופחדיה - משוללי כל בסיס. קלייר האמינה שאם תצליח לשכנע בכך את הכרתה, הלא מודע שלה ייאלץ להסכים. כשאפשרה למחשבותיה לשוב אל האביב של השנה שעברה, ידעה קלייר בביטחון שחייה עכשיו שונים משמעותית ממה שהיו אז. היא נהנתה כעת מחירויות רבות יותר מתמיד.

טוני נותר נאמן להבטחתו בנוגע לאימיילים שלה. הוא אפילו החליט שהיא זקוקה לכתובת אימייל משלה: clairawl1084@rawlingsind.com. זה הפך את הדפסת המיילים שקיבלה לפשוטה יותר. הוא גם צדק לגבי הבקשות המרובות לראיונות, לתרומות ולשיתופי פעולה שקיבלה מדי יום מאנשים שלא פגשה מעולם. העובדה שפטרישה הגיבה במקומה על הבקשות הללו הקלה עליה. היא קיבלה גם אימיילים אישיים, ועכשיו הייתה לה אפשרות להביע את דעתה לגבי המענה עליהם. בסך הכול, טוני נטה להסכים לבקשות שנגעו לסו, לקורטני, לבוו, או למריאן. אם היו לו תכניות אחרות בנוגע ליום המדובר, כפי שאכן קרה מפעם לפעם, תכניותיו הוכרזו כחשובות יותר, כמובן, אבל עצם היכולת לבקש הייתה הסוגייה המרכזית במשא ומתן שניהלה. אם רצתה לענות למישהו או ללכת למקום כלשהו, כפי שאמר לפני חודשים רבים, היא צריכה רק לבקש. היא התחילה להתרגל למרכיב הזה. הייתה זו תזכורת יום-יומית לסמכותו של טוני.

הסמכות הזו לא התבטאה באותה העוצמה של השנה שעברה. היא חשבה שייתכן שזה היה כיוון שהתנהגותה כבר לא גררה השלכות חמורות כבעבר. וללא קשר לסיבה, חייה השתפרו פלאים ללא ספק.

היא צפתה באור הירח הזורח על העצים המלבלבים, ונזכרה ביציאות בגפה שנהנתה מהן לאחרונה. היא אכלה ארוחת צהריים באיווה סיטי ובסִידֶר רֶפִּידְס, נכחה בפגישות של הצלב האדום בדוונפורט, וערכה מסע קניות בשיקגו. לפני כמה שבועות, מריאן הציעה שיבלו יום שלם של השלמת פערים בניו יורק, מפני שאלי והיא הצטרכו להיות בעיר לצרכי עבודה. טוני קרא את כל האימיילים לפני קלייר, והיא לא ציפתה שירשה לה לבלות את היום בעיר, אבל ביקשה בכל זאת. להפתעתה, הוא הסכים. היא חייכה והרגישה את ההאטה בקצב פעימות לבה, נזכרת כיצד טסה במטוס של תעשיות רולינגס ביום יפהפה של חודש אפריל, עם קורטני ועם סו. הן בילו נהדר, וקלייר הספיקה לחזור הביתה לפני שבע בערב. הוא הגיע לפניה, אבל היא חזרה בזמן לארוחת הערב. הוא לא כעס.

היא החלה להירגע שעה שהרוח הקלילה בידרה את שערותיה. היא האזינה לקול שהדהד בראשה ונזכרה בחירות בלתי צפויה נוספת שזכתה בה לאחרונה. היא השתוקקה בסתר לחזור לשורשיה הערמוניים, ששבו וגדלו בעקשנות, ולכן הודיעה לטוני שהיא צריכה לקבוע תור כדי לחזק את הצבע הבלונדיני. הוא אמר שאין להם תכניות לבלות לילה מחוץ לעיר בקרוב, ושלכן כדאי שפשוט תיסע בעצמה. הוא הוסיף שאם יזדקק למטוס הפרטי, היא תוכל להשתמש באחד ממטוסי החברה. הוא ביקש שתהיה בבית לפני ארוחת הערב.

היא הייתה המומה, ונזכרה ששאלה אותו, "אתה אומר שמותר לי לטוס לבד?"

"קלייר יקירתי, יש איזושהי סיבה שלא תעשי את זה?"

היא הבטיחה לו שאין שום סיבה. התור נקבע - אולי הוא עשה זאת בעצמו, ואולי פטרישה עשתה זאת עבורו. קלייר נסעה לשדה התעופה ועלתה על מטוס של החברה לבדה. היא נחתה בשיקגו, לקחה מונית למגדל טראמפ, ובילתה את כל שעות הבוקר בפינוקים בספא. אחר כך, היא אכלה ארוחת צהריים, ערכה קניות במשך כמה שעות, וחזרה הביתה. היא הסמיקה באוויר הלילה הצונן וחשבה על כך שחזרה הביתה והייתה בסוויטה שלה לפני שש בערב. היא עשתה כמיטב יכולתה כדי להפגין בפני בעלה את משמעותה של ההצהרה שהצהירה לפני כמה חודשים: שיבה הביתה לאישה שרוצה לחכות לך בבית היא דבר שונה לחלוטין משיבה הביתה לאישה שחייבת לחכות לך בבית. הוא תפס את העניין במהירות מרשימה. הרמז הראשון לכך היה הניצוץ בעיני האזמרגד שלה, והרמז הבא כלל חלוק סאטן שחור ואמבטיה חמה שהמתינה להם. למען האמת, היא לא זכרה שאכלה ארוחת ערב באותו לילה.

עפעפיה הכבדים הזכירו לה שהיא צריכה לישון. היא החליקה בחזרה אל הסוויטה שלה ואל מתחת לשמיכות החמימות, וחשבה על הגבר השוכב לצדה. הוא המשיך להיות פרדוקס מהלך. האדם שפגשה כשהגיעה לבית הזה לראשונה לא הפגין את אופיו מאז התאונה שלה. היא ידעה שהוא עדיין שם. הידע הזה לבדו המריץ אותה לציית לחוקיו. הרי נאמר לה שוב ושוב שהבטחתו להדחיק את אופיו של הגבר ההוא תלויה ביכולתה להתנהג כיאות. המתח הכרוך במציאות הזאת ואי הידיעה מה יוליד יום הכבידו עליה קשות וריחפו סביבה ללא הרף.

הגבר שהשתדל לחזר אחריה, לשכנע אותה שהיא חשובה, נחשקת ואהובה, הוסיף להתקיים בצורה מתונה. הוא נותר קשוב, נוכח ותאוותני באופן תמידי, אבל לעתים קרובות, הוא היה עסוק בעבודה וטרוד מכדי להקדיש לה תשומת לב. זה היה מובן לה. הוא היה אדם מצליח שנאלץ לרקוד על הרבה מאוד חתונות.

היה זה הצורך שלו בעליונות מוחלטת לגבי כל אספקט בחייה שגרם לה סבל. קלייר הניחה שזו הייתה הסיבה לתחושת המחנק שליוותה בדרך כלל את סיוטיה. היו לו חברות רבות, והמוני אנשים שהיו תלויים בו לשם פרנסתם. העובדה שהרגיש צורך לשלוט בכל מעשיה, במקומות אליהם הלכה ובאנשים שעמם נפגשה, באימיילים, בעיצוב השיער ואפילו בלבוש שלה, נראתה מגוחכת לחלוטין.

היא ניסתה לבלום את העלייה בלחץ הדם והזכירה לעצמה שלא משנה מה, היא אוהבת אותו. הוא היה מסוגל להרתיח אותה רגע אחד ולגרום לה להרגיש נחותה ואפסית, ולגרום לה להרגיש שהעולם כולו תלוי רק באהבתו הרבה אליה רגע לאחר מכן. העניין היה שהרגשות הסותרים הללו יכלו להופיע בזה אחר זה, ללא סדר מסוים. היא זכרה שהגיעה למסקנה הזו לפני שנה בערך: מצב הרוח שלה, החירויות שנהנתה מהן ותחושת הערך העצמי שלה סבבו כולם סביב שליט יחיד - אנתוני רולינגס.

הוא התגלגל לעברה בדיוק ברגע שההבנה היכתה בה, וכרך סביבה את זרועותיו; ואף על פי שלא התעורר, הוא מלמל, "אהובתי, את קרה כל כך. תתקרבי אליי." היא נמסה נגד חזהו החמים. באותו רגע, הוא גרם לה להרגיש בטוחה ואהובה. היא עצמה את עיניה

ונרדמה.

כשהאביב פרח ונהיה לאטו לקיץ, סלע המחלוקת הגדול ביותר שעמד ביניהם הוסיף להיות המשפחה שלה. אף על פי שאהבה לשמוע מאמילי, קיבתה התהפכה בכל פעם שראתה את שמה מתנוסס על גבי אימייל. בכל פעם שקראה מייל כזה, תנועותיה לוו תמיד בעיניים אפלות וחודרות.

לפעמים, היא העדיפה להניח לפטרישה להשיב במקומה. היו ימים ונסיבות שבהם הכתיבה לאחותה לא הייתה שווה את הריב. זה היה תלוי במילותיה של אמילי - מילים מסוימות גרמו לה לחוש נחושה יותר מאחרות. הוא תמיד פיקח על שיחותיה עמה. זו הייתה מציאות שכבר לא חשבה לערער עליה. היא ידעה שאם תעשה זאת, תאבד את הזכות לדבר איתה. הוא לא היה צריך להגיד את זה ישירות. היא ידעה זאת ממש כפי שידעה שהחירויות שלה תלויות לחלוטין בגחמותיו.

מאז השיחה שלאחר הריאיון, קלייר דיברה עם אמילי פעם בשלושה או ארבעה שבועות, על פי רוב. היא שמעה ממנה לפחות פעם בשבוע, באימייל. אחרי שקיבלה כתובת דוא"ל משלה, ההודעות ממנה החלו לנדב מידע רב יותר על חייה. קלייר הייתה כותבת בכתב יד את תשובתה, וזו הייתה מאושרת או נערכת ונשלחת ליעדה על ידי פטרישה. כשאמילי פקפקה ביכולתה לעשות ככל העולה על רוחה, קלייר סתרה אותה והפריכה את כל טענותיה, מפני שידעה שטוני בוחן כל מילה ומילה.

היה זה אותו טוני שהפתיע אותה בסוף שבוע ארוך באגם טאהו. ובסוף השבוע של יום הזיכרון של ארצות הברית, הוא ארגן להם נסיעה לסן פרנסיסקו. כשהיו שם, הם יצאו לארוחת ערב עם אלי ומריאן, במועדון לילה יוקרתי עם נוף מדהים של המפרץ וגשר הזהב. למחרת, לאחר נסיעה רומנטית לאורך כביש מספר אחת במכונית שכורה עם גג נפתח, שניהם טיילו יד ביד על החוף בבִּיג סֶר. הנתזים המלוחים ועוצמתם של הגלים המכים בסלעי הענק לאורך חוף האוקיינוס הדהימו אותה. זה לא דמה למפרץ מקסיקו או למים השקטים של פיג'י. המראה הזכיר לה את סצנות החופים שראתה בסרטים. במהלך הטיולים האלה, הוא גרם לה להרגיש כמו כוכבת. ביום האחרון שבילו בסן פרנסיסקו, הם הלכו לראות את כל האטרקציות המוכרות, מלבד אלקטרז. הם אפילו לא דנו באפשרות הזו.

הוא תכנן נסיעת עסקים לאירופה בסוף יולי. הוא היה אמור להיעדר שבועיים, ורצה שקלייר תצטרף אליו. הם עמדו לבקר באיטליה, בשווייץ ובצרפת. נקבעו לו פגישות רבות, אבל הוא הבטיח לפנות די זמן לאישתו. קלייר בילתה שעות בספרייה שלהם, מעיינת במדריכי נסיעות ורושמת לעצמה שמות של יעדים, מוזיאונים ואטרקציות. החיפוש יכול היה להיות מהיר יותר באינטרנט, אבל היא עדיין מצאה תמונות מדהימות ומידע רב.

העבודה עם הצלב האדום התעכבה מעט. לוח הזמנים והמטרה הסופית נקבעו. עכשיו הגיע זמן הביצוע. לקורטני היו חברות נוספות בוועדה מלבדה. קלייר מונתה ליושבת הראש של מכירה פומבית שקטה שנקבעה לאוקטובר. היא ניסחה מכתבי גיוס תרומות, ופטרישה שלחה אותם לשותפיו רבי ההשפעה של מר רולינגס. המכתבים נכתבו בשמה של גברת אנתוני רולינגס. טוני שב הביתה עם תגובות חיוביות רבות. קלייר הזמינה אולם נשפים בבֵּטֶנְדוֹרְף, ותכננה לערוך בו את המכירה הפומבית, ולשלב בה אירוע טעימת יינות.

היא אפילו הצליחה לשכנע שורת יקבים ושירות קייטרינג לתרום לאירוע את היין והאוכל. היא האמינה שמעט אלכוהול יתרום להגדלת הסכומים שיוצעו במכירה. נראה שקורטני התרשמה באמת ובתמים והעריכה מאוד את עזרתה.

חום הקיץ יצר את האקלים שאהבה יותר מכל. היא בילתה בשמחה את מרבית ימיה בבית, ליד הבריכה, או על חוף האגם שלה. כשהקיץ הגיע, טוני היסס בהתחלה; הוא לא היה בטוח אם לאשר את מסעותיה לאגם. הוא היה שם. הוא ידע כמה המקום רחוק מהבית. מה אם תקרה לה תאונה אמיתית? בתחילה, היא נכנעה להחלטתו, אבל אז נמלכה בדעתה והחליטה שהעניין הזה שווה את המאבק. האגם היה המפלט שלה. היא רצתה לקבל אותו בחזרה.

ביום ראשון אחד של תחילת יוני, ביקשה קלייר בנחישות שיורשה לה לטייל ביערות כרצונה. טוני נכנע לבסוף, ואמר שחשב לכעוס, אבל זיכרון ההתרגשות שלה בטיול שלהם לאגם בפברואר גרם לו לחייך. היא ביקשה ממנו שיבוא איתה. היו לו תכניות אחרות לאותו יום, אבל הוא הסכים. הם הביאו שמיכה, סלסלת פיקניק שנארזה על ידי קת'רין ומים. כשהגיעו לחוף, נראה שטוני הבין סוף-סוף למה אהבה את המקום כל כך. הוא לא דמה בדבר למה שראו בפברואר. מי האגם נצצו והבהבו בגוני כחול שנוצרו בשל השתקפות רקיע הספיר שמעל. העצים המקיפים את האגם עמדו ירוקים, שופעים ומלאי חיים.

גם עצי היער חזרו ללבלב בירוק, ויצרו מבוך שטוני קיווה שקלייר תצליח למצוא בו את דרכה. הוא האזין לקולות הטבע. בכל ארבעים ושש שנותיו, אנתוני רולינגס מעולם לא עצר להאזין לרחש הגלים המלחכים את החוף. מקצבם האיטי, שהשתלב עם הרוח הקלילה שרשרשה בעלים, הרגיעו אותו בצורה שהתקשה לתאר. הוא נשכב על השמיכה שפרשו בצלו של עץ והזמין את קלייר להצטרף אליו. היא פרקה את ארוחת הצהריים שלהם והם ישבו בדממה.

בתחילה, קלייר דאגה. היא חששה שיכעס בשל עזות המצח שגילתה. ואז, היא הפסיקה לדאוג והביטה בו, בחנה את פניו בתשומת לב. הוא היה שלו. היא חשבה על הגבר שראתה: אנתוני רולינגס, טייקון, יזם ומיליונר, גבר ששלט בכל דבר ובכל אחד סביבו. היא קיוותה שאולי היא עדה לכך שהגבר היהיר שמולה מצליח סוף-סוף לראות את עצמו כחלק קטן מתמונה גדולה בהרבה. היא קיוותה שאולי בפעם הראשונה, הוא לא רואה את עצמו כמרכז היקום. היא לא רצתה להפר את הכישוף, והניחה לו לשכב שם בלי להפריע.

זמן-מה לאחר מכן - היא לא ידעה בדיוק כמה זמן - הוא דיבר. "זה יפהפה. זה נמצא כאן, בשטח שלנו, ואני אף פעם לא ראיתי את זה - לא ככה." השמש זרחה בעוז ויצרה קשתות צבעוניות קטנות שחוללו על פני המים. קלייר פוררה חתיכת לחם מאחד הכריכים שהוציאה קודם וזרקה אותה למים. טוני צחק כשברווזים רבים שחו במרץ לטרוף את הסעודה שהוגשה להם. היא חייכה אליו. חיוכה קרן בעיניה; היא הרגישה בזה. עיני השוקולד חלב שלו נעו מהמים אליה. הוא התקרב אליה. "תודה לך."

"על מה?"

"על שהראית לי מה החמצתי. הייתי כל כך מוכוון מטרה, כל כך ממוקד, והפסדתי כל כך הרבה." היא התקרבה אליו והציעה לו את הכריך שלו.

"אני עדיין לא רעבה. מה איתך?"

ידיו מיששו את עצם הבריח שלה, ושילחו צמרמורת עונג במורד זרועותיה.

"אני חושב שאני יכול לחכות."

השמיכה הרכה, החול הרך והרוח הקלילה יצרו עבורם את המצע המושלם. תנועותיהם לא היו קשות או אלימות, אלא רכות ויסודיות. הם התאימו את עצמם למקצב הגלים וטוני נשא אותה הרחק מהמפלט שלה, אל מקום של אקסטזה טהורה.

שעות היום כמעט שחלפו. היום הארוך ביותר של הקיץ התקרב. לאחר שחקרו את האגם ואת החוף, התבוננו בבעלי החיים השונים והתמקדו זה בזו, הם נותרו על החוף גם כשהשמש החלה לשקוע. וזה היה בסדר. קלייר ידעה שהפעם לא יהיו שום עונשים או תאונות. הפעם, היא הייתה בטוחה. הם ישבו וצפו בכדור הארגמן המדמם זוהר בגון דובדבן לאורך השמיים ודוהה לאיטו אל קו העצים המוצללים שעל גדת האגם הרחוקה.

פרק 39

יש רק דרך אחת להיות מאושרים, והיא לחדול מלדאוג בנוגע לדברים שהם מעבר לכוחנו ומחוץ לשליטתנו.

- אֶפִּיקְטֵטוּס

תהליך הלמידה של קלייר בנוגע למחויבויותיה כגברת אנתוני רולינגס נמשך במהלך חודשי הקיץ. כעת, הוטל עליה גם עול אירוחם ובידורם של עמיתיו העסקיים של טוני. כרווק, הפגישות שלו עם עמיתיו היו בלתי מתוכננות, אבל עכשיו, עם אישה לצדו, שלי חשבה שתוספת המגע הנשי האישי תואיל לו מאוד. הם אירחו כמה וכמה סעודות חגיגיות. בארבעה ביולי, יום העצמאות, הם ערכו בביתם ברביקיו גדול, שהיה גם מסיבת בריכה. על המוזמנים נמנו האורחים שפגשה לזמן קצר בחתונתה, וגם כאלה שלא פגשה קודם לכן מעולם. טוני הציג אותה בפני כולם, והיא זכרה שמות ופרצופים היטב. תיאור התפקיד שלה לא השתנה: היא הייתה צריכה להיות מושלמת. כדי להשיג את מטרתה, היא הייתה חייבת להיות יפהפייה, מנומסת, שבעת רצון ומלאת הערכה. עכשיו, התווספה דרישה נוספת, חדשה: היא הייתה חייבת להיות המארחת האדיבה והמקסימה ביותר בעולם. למרבה ההפתעה, קלייר לא התקשתה למלא את מחויבויותיה החדשות. מרבית האנשים היו מתקשים לארגן ולארח סעודה חגיגית, ברביקיו, או מסיבת בריכה; הם היו צריכים לתכנן, לנקות, לבשל, להכין את הבית ולנקות ולסדר לאחר האירוע, אבל גברת רולינגס לא הייתה צריכה לעשות דבר מכל אלה. הכול כמו קרה מעצמו, בלי שהייתה צריכה לנקוף אצבע. ההזמנות נשלחו, אישורי ההגעה התקבלו, הארוחות תוכננו, הבית או הדירה נוקו, האוכל הוכן, השולחנות נערכו והקישוטים נתלו, המזון הוגש, ובאורח פלא, הסדר שב על כנו כאילו דבר לא קרה למחרת היום. היא רק נדרשה להיות שם, קשובה להפליא לאורחיה, וחשוב מכל, לבעלה.

האירוע הראשון שאירחה התקיים בדירתם בניו יורק. הם אירחו ארוחת ערב אינטימית, לעשרה אנשים. אין ספק שקלייר הייתה מתוחה מאוד ממש לפני הגשת המתאבנים. אולי תרמה לכך שיחת העידוד של טוני לגבי מראית עין, אחריות כאישתו, וכישלון פומבי שבשום אופן לא בא בחשבון. על כל פנים, לאחר שלבשה את הבגדים שבחר, סידרה את שיערה כפי שהציע וצייתה לכל משאלה שלו, ולו הזעירה ביותר, היא גילתה שהערב מתנהל היטב להפתיע. יכולתה לזכור שמות, פנים ועובדות, וכישרונה לדעת מתי לא להתערב בשיחת עסקים ומתי לנהל שיחת חולין קלילה, תרמו לכך שכולם הרגישו בנוח. אחרי שהאורחים עזבו, טוני כרך את זרועו סביב מותניה בעדינות ולחש באוזנה, "היית נפלאה."

זה עשה את כל ההבדל. מאותו רגע ואילך, כשנאמר לה שמתוכנן להם אירוע, מטרה אחת בלבד עמדה לנגד עיניה: לרצות את בעלה. באירועים מסוימים, היא הייתה עומדת הרחק ממנו, מפטפטת עם אנשים, נושאת את מבטה ובוחנת את עיניו. נוכחותם של

אישונים מוקפים בחום הייתה מחזקת את נחישותה לשחק את תפקידה בצורה מושלמת. כשהייתה מבחינה בחללים השחורים המאיימים, היא הייתה מבקשת את סליחתם של בני שיחה ומנסה לרדת לפשר אי שביעות הרצון שהביע. לאחר שגילתה מה הבעיה, עשתה כל מה שיכלה כדי לתקן את המעוות. תפקידה כגברת אנתוני רולינגס אצר בחובו היכרות עם מכרים חדשים רבים, והיא הרגישה בודדה פחות. היא פגשה את האנשים שטוני עבד עמם על בסיס יום-יומי. ייתכן שהייתה לא יותר מאביזר יפהפה, אבל היא האמינה שהיא מהווה נכס חשוב לתדמיתו הציבורית וליחסיו העסקיים. הבונוס היה שהיא לא הפסיקה להדהים אותו כשהצטיינה בכל מבחן ומבחן שהעמיד בפניה.

שבוע לפני נסיעתם לצרפת, הודיע לה טוני שהם עומדים לבלות כמה לילות בניו יורק לפני הנסיעה. הוא התכוון לעבוד ממשרדי החברה בעיר ולקצר את זמן הטיסה לפריז. עבודת המחקר המדוקדקת שעשתה הולידה רשימה ארוכה של אתרים שציפתה בכיליון עיניים לבקר בהם. קודם כול, עמדו בפניו יומיים עמוסים בפגישות, אבל אחר כך, היא רצתה לראות את מגדל אייפל, את הלובר, את מוזיאון אוֹרסֵיי, את קתדרלת נוטרה דאם, את שער הניצחון, ועוד אתרים רבים אחרים. היא אמרה לטוני כמה וכמה פעמים כמה היא נרגשת בשל העובדה שהיא מעורבת בתכנון הפעילויות שלהם. אחרי פריז, הוא הבטיח שיבלו שני לילות בדרום צרפת, אחד מהאזורים המועדפים עליו בארץ. היו לו תכניות מיוחדות ליעד הזה. היא קראה על קאן, על הריביירה הצרפתית ועל מונקו, אבל הסכימה ברצון לסמוך עליו ולהשאיר את התכנון כולו בידיו.

התחנה הבאה הייתה איטליה. נקבעו לו פגישות ברומא ובפירנצה, ואחר כך תהיה להם הזדמנות לבקר במוזיאונים ובאתרי תיירות בשתי הערים. שתי הבקשות שלה היו הוותיקן והגלריה דֵל אַקָדְמִיַה, המוזיאון שמוצג בו פסל "דוד" של מיכאלאנג'לו. טוני הבטיח לה שלדוד אין שום דבר שלא ראתה בעבר.

הוא רצה שתראה את סיציליה. הוא אמר שהמים שם יפהפיים, ושהכחול שלהם מתחרה בזה של פיג'י. הוא חייך בערמומיות וסיפר לה שרחצה בעירום היא דבר מקובל מאוד בחופי הים התיכון.

"אני לא חושבת שאני אוהבת את הרעיון של רחצה בעירום בין המוני אנשים."

טוני הסכים בגיחוך שובב. "אני מאמין שאת צודקת, יקירתי." הוא פתח באטיות את כפתורי החולצה שלה. "חוץ מזה, אני חושב שאני לא רוצה שאחרים יראו את מה ששייך לי, ושיש לי את העונג לראות בכל זמן שארצה."

הפגישות האחרונות שלו נקבעו בשווייץ. הוא היה צריך להיות בז'נבה ובאִינְטֶרְלַאקֶן. הוא הסביר שאם נהנתה מההוד ומההדר של רכס הרוקי באגם טאהו, היא תהיה המומה למראה האלפים השווייצריים. הם מדהימים. הוא היה בטוח שתאהב את כל מה שהיה לטבע להציע בשווייץ.

כשדיבר על הטיול, טוני הביע רצון לבלות זמן רב יותר באירופה. "אני רוצה להראות לך כל כך הרבה מקומות. אנחנו אפילו לא מתכננים להיות בוונציה. שיט בגונדולה הוא אחת ההרפתקאות הרומנטיות ביותר שיש, ומה עם לונדון? את לא רוצה לראות את ארמון באקינגהם?"

"יש לנו את כל החיים לראות את כל המקומות האלה."

עיניו פיזזו מרוב התלהבות כשדיבר על ערים ואתרים שונים. התרגשותו לחלוק עמה משהו הייתה חשובה לה יותר מהטיול עצמו.

ביום שלישי שלפני הנסיעה, הם ישבו בסוויטה שלה. קלייר עברה על אימיילים וטוני עבד על הלפטופ שלו. היא דנה איתו רק במיילים שחשבה שהיא צריכה לענות עליהם בעצמה. היא קראה כל אחד מהם ולבסוף הגיעה לאחד מאמילי. היא ציפתה לו. המייל האחרון ממנה היה לפני שבוע בערך. המייל הזה כלל מידע חדש. זה לא היה רק ה"אני רוצה לראות אותך" הרגיל.

עבור: קלייר רולינגס

מאת: אמילי ואנדרסול

ה-19.07.2011

נושא: היי.

היי קלייר. מה שלומך ומה שלום אנתוני? אנחנו בסדר גמור. אני בחופשת הקיץ, כמו שאת יודעת. יהיה נהדר לראות את אחותי הקטנה, אבל בכל מקרה, אני יודעת כמה את עסוקה. איך הלכו כל ארוחות הערב החגיגיות ההן? זה עדיין הורג אותי! שאת תהיי המארחת של אירועים כאלה! בחיים לא הייתי מנחשת שזה מה שיקרה. בכל אופן, לא אמרת שאתם נוסעים לחופשה? שמעתי משהו בטלוויזיה על זה שהייתם בעוד איזה אי פרטי. זה נכון? אני אף פעם לא יודעת למה להאמין. אבל רציתי לספר לך שלג'ון ולעמית שלו היה ניצחון גדול בבית המשפט לאחרונה. זה עשה רושם גדול על השותפים, ושניהם קיבלו בונוס רציני. הזמינו אותנו לכמה וכמה ארוחות ערב ולג'ון היו כמה פגישות לארוחת צהריים עם חלק מהשותפים לאחרונה. נראה שכל השעות הנוספות והעבודה הקשה שלו עומדות להשתלם בקרוב. הייתי נורא שמחה לשמוע ממך. בבקשה, תמסרי לאנתוני את אהבתנו. איך באיווה? יש לי קצת זמן, אז אולי נוכל לסדר פגישה? או שאת עסוקה מדי בשביל אחותך הגדולה. (אני מנסה לעשות לך ייסורי מצפון.)

אוהבת אותך,

אם

קלייר קראה, נאנחה, כתבה בראש הדף, פטרישה, תגיבי בבקשה, ועברה למייל הבא. היא חשה בעיניו החודרות של טוני. הוא קרא את המייל. היא לא הצטרכה לדון איתו בתוכן, ולא ביקשה שום דבר. היא נשאה את מבטה, ראתה את עיניו הנחות עליה ואמרה, "אני לא רוצה לדבר על זה, בסדר? אני מתרגשת יותר מדי לקראת הטיול שלנו."

הוא משך בכתפיו. "טוב, זה בסדר גמור. פשוט חשבתי שאולי תרצי לראות אותה ואת ג'ון כשנהיה בניו יורק לפני הנסיעה. נשמע לי שצריך לערוך ארוחת ערב חגיגית לכבוד גיסך המכובד."

היא הביטה בו באי אמון. "אתה מציע שנפגוש אותם בסוף השבוע הזה, לפני שניסע לאירופה?" היא חיכתה שיגיב, אבל הוא לא אמר דבר ורק המשיך לקרוא במחשב הנייד שלו ולערוך רשימות באייפד. "בבקשה, אל תמתח אותי."

חיוכו נראה כנה. "אני לא מותח אותך. אם זה ישמח אותך לקראת ההרפתקה האירופאית שלנו, אני מסוגל לשאת כמה שעות של מר נפלא."

היא קמה מכיסאה וניגשה אליו. "ברצינות? מותר לי להתקשר אליה בבקשה ולראות אם

הם פנויים?"

"כן."

ידו נגעה באמרת שמלת החוף הוורודה-בהירה שלבשה. היא התיישבה בחיקו וצחקקה, "באמת? אני לא יכולה לחשוב על שום דבר שישמ - "

החדר התהפך לנגד עיניה כשהדף אותה על הספה וטיפס מעליה. יתרת המשפט, וגם ארוחת הערב שלהם ושיחת הטלפון, יאלצו להמתין.

*

הם הגיעו לניו יורק ביום חמישי בערב ותכננו לטוס ביום ראשון לפריז. טוני חשב שקלייר צריכה לערוך קניות לפני הנסיעה, אבל היא הבטיחה לו שבדקה בתשומת לב היכן כדאי לערוך מסעות קניות בפריז, באיטליה ובשווייץ.

טוני צחק. "זה מפחיד אפילו אותי, גברת רולינגס. אני חושב שאת נעשית קצת יותר מדי טובה בכל עניין הקניות הזה."

הם קבעו לפגוש את ג'ון ואמילי ביום שבת אחר הצהריים, במסעדה בנְיוּבֶּרְג, עיר קטנה וציורית על נהר ההדסון, באמצע הדרך ביו ניו יורק ובין טרוי. טוני הודה שאירוח בדירה שלהם עלול לגרור בילוי משותף ממושך יותר מכפי שרצה. קלייר ידעה שהסיטואציה קשה לו והעריכה את כנותו. חוץ מזה, הרעיון של יציאה למקום ציבורי מצא חן בעיניה. טוני לעולם לא יעשה או יאמר משהו שעלול לסכן את תדמיתו במקום ציבורי. היא ידעה שלא משנה איך תתקדם הארוחה, היא תהיה זו שתישא בהשלכות שלה - בין אם יהיו חיוביות או שליליות; אבל המחשבה שתראה את אמילי וג'ון בפעם הראשונה מאז החתונה שלהם הייתה שווה את התוצאות האפשריות. היא תוכל לסבול את הלילה. הרי מחר הם טסים לאירופה.

כשיצאו מהדירה שלהם בעיר, האוויר בין הבניינים הגבוהים עמד כבד ולח, והעצים את חומו הלוהט של חודש יולי. עשן אגזוזים מילא את ריאותיהם ושום משב רוח לא סייע בסילוק ריחות העיר העזים. שמש הקיץ חדרה את עדשות משקפי השמש הכהות שלה, וגרמה לה למצמץ כשיצאו מהלובי מעומעם האורות והקריר. אף על פי שאהבה בעבר את העיר, מצאה קלייר את עצמה מהרהרת בחולמנות ברוגע ובשלווה של האזור הכפרי של איווה.

במהלך הנסיעה שארכה שעה וחצי, טוני התרכז בפרויקט הנוכחי שלו בזמן שקלייר העריכה את החלונות הכהים ואת מיזוג האוויר של הלימוזינה וניסתה לקרוא. היא ארזה ספרים רבים לקראת הטיול שלהם. היא הניחה שיהיה לה שפע זמן פנוי לקריאה בהתחשב בכל הטיסות, הנסיעות והפגישות של טוני. אף על פי שניסתה לקרוא, המילים שעל הדף נראו לה חסרות משמעות.

היא קראה שוב ושוב את אותו הקטע, אבל מחשבותיה נדדו הרחק מהספר, אל המסעדה. עברו שבעה חודשים מאז ראתה אותם. היא רצתה שהכול יתנהל כשורה, אבל חששה מאוד שההפך יהיה הנכון.

היא ניסתה נואשות להתעלם מסימניו הראשונים של כאב ראש נוסף, וחשבה על הבעיות שעלולות להתעורר. מה אם ג'ון יגיד משהו? מה עם עניין העבודה? מה אם אמילי תתעקש

לבטא בקול את הדאגות שביטאה בכתב? מוחה דהר כששקלה סיטואציות מפחידות לאינספור. היא הרהרה בפיתרונות אפשריים. זה לא תמיד עבד, אבל הכנת תכנית גיבוי גרמה לה להרגיש טוב יותר.

הם היו במרחק של שעה מניוברג כשטוני הפר את הדממה.

"קלייר, תפסיקי בבקשה." המומה, היא פנתה אליו. "להפסיק מה? אני קוראת."

"לא, את לא. את נאנחת, מתנועעת בחוסר שקט ומתענה לגבי דברים שאין לך שום שליטה עליהם."

"אני מצטערת. אני פשוט רוצה שאחר הצהריים הזה יהיה נעים."

"את מתכננת לעשות או להגיד משהו בעייתי?"

"לא! מובן שלא."

"אז בואי תני לי לספר לך על הפרויקט שאני עובד עליו עכשיו."

היא לא הייתה מעוניינת, אבל הוא הציע לחלוק עמה דברים כאלה לעתים נדירות מאוד, ולכן סגרה את ספרה.

"בסדר."

"אלה תחזיות לגבי חברה מסוימת. למעשה, מדובר בעסק בבעלות משפחתית בפנסילבניה. בשלב מסוים, היו להם יותר משבעים וחמישה עובדים. היום הם מעסיקים רק ארבעים ושישה. לא אכפת לי מהחברה הזאת או מהעובדים, אבל אני אחד המשקיעים הבולטים של המתחרים שלהם."

קלייר בהחלט לא הבינה מה הקשר לארוחת הצהריים שלהם, אבל היא הנהנה והשיבה, "הבנתי."

"כשהחברה נוסדה, המנכ"ל המקורי עשה כמה החלטות מצוינות. בחמש השנים האחרונות, הוא העביר את המושכות לדור הבא, וההחלטות הנוכחיות היו מוצלחות הרבה פחות. יושב הראש רוצה למכור את החברה עכשיו, בהתחשב באקלים הפיננסי. הם זקוקים לכסף כדי להמשיך לעבוד. הבנקים סירבו לתת להם אותו. אם הוא לא ימכור, כנראה המקום ייסגר בשנתיים הקרובות."

היא עדיין לא הבינה את כוונתו, אבל המשיכה לשמור על קשר עין ולהנהן. הוא המשיך. "אני שוקל להציע הצעה נמוכה מאוד. מובן שמה שאני רוצה זה להפחית את התחרות. אם הם יקבלו את ההצעה שלי, החברה תיסגר מיד. רואי החשבון שלי אומרים שמכירות החברה המתחרה שהשקעתי בה יזנקו ב-18 אחוז ברגע שהחברה הזאת תיסגר. זה אומר רווחים גדולים בשבילי. הם חוזים שההשקעה שלי תוחזר בתוספת רווחים בתוך שנתיים. היתרונות ארוכי הטווח קוסמים לי יותר ויותר מבחינה כספית. מה את חושבת שהעובדים של החברה בפנסילבניה מקווים שיקרה?"

"או שהם רוצים שהחברה שלהם תמשיך לעבוד במתכונת הנוכחית, או שהם מקווים שהיא תימכר למישהו שלא יסגור אותה."

טוני אמר, "טוב מאוד. למה?"

"כדי שתהיה להם עבודה."

"העובדים בקומת הייצור, האפוטרופוסים, המזכירות ועובדי עזר אחרים לא שיחקו שום תפקיד בתהליך קבלת החלטות שיהיו לו השלכות ישירות על חייהם."

"כן, אבל יש להם משפחות, חובות ומחויבויות," היא חשבה על ההחלטות היום-יומיות שעשה ועל השפעותיהן מרחיקות הלכת.

"ואני בטוחה שכולם מודאגים."

"בדיוק. ממש כמו שאת דואגת לגבי אחר הצהריים הזה. מה האנשים במפעל ההוא יכולים לעשות כדי לשפר את מצבם?"

היא חשבה רגע. "כלום. זה לא בידיהם." המציאות העציבה אותה. לא בגינה. מצבה נראה פתאום חסר חשיבות, אבל היא הצטערה בגלל ארבעים ושישה האנשים הללו.

"שוב נכון. עשית כל מה שיכולת לעשות." הוא שב לדבר על אחר הצהריים. "עשית הרבה יותר מכפי שחלמתי אי פעם שתוכלי לעשות. תמשיכי להתנהג כמו שהתנהגת בזמן האחרון. אם אמילי או ג'ון יעשו או יאמרו משהו, זאת תהיה אשמתם. לא אשמתך."

היא חשבה על הדברים שאמר ג'ון בעבר ועל השלכותיהם הישירות עליה. זה היה ממש כמו ההשלכות שהעובדים ההם עמדו לספוג. טוני חזר לקרוא, אבל לקלייר היו כמה שאלות.

"טוני?"

הוא הביט בה והרים את גבותיו.

"מצטערת, אבל יש לי כמה שאלות."

"קדימה."

"אז אתה אומר שלמעשים של האנשים חסרי השליטה אין שום השלכות?"

הוא סגר את מסך המחשב הנייד.

"אנחנו מדברים עכשיו על פנסילבניה, או על אחר הצהריים?"

"בוא נתחיל בפנסילבניה."

"לא, למעשים שלהם עשויה להיות השפעה גדולה. הרבה מאוד תלוי במטרה של האדם שהשליטה בידיו. בואי נגיד שבעל הון אחר מחליט שהוא מעוניין בחברה הזאת. סביר מאוד שאותו אדם יבקר בה באופן אישי, או ישלח נציג בשמו, כמו שאני עשיתי, כדי לחקור מה קורה שם בדיוק. אם העובדים הללו חרוצים ומסורים, ואם המשקיע מעוניין להשאיר את החברה פתוחה, המעשים שלהם יהיו גורם חשוב במשוואה כשיגיע הזמן לקבל החלטות. הגישה שלהם עשויה לקבוע אם החברה שלהם תיסגר או לא. מצד שני, אם יתברר שהעובדים מתוסכלים ומאכזבים, המשקיע כנראה ייקח צעד אחורה."

הוא שקע במחשבות לרגע, ואז המשיך, "אחד הגורמים שמשפיעים על מצבים כאלה הוא הידע המצוי בידי העובדים, או בידי האנשים שנראים כחסרי שליטה. מעניין לחשוב על כל האנשים שחיים את חייהם בלי להיות מודעים כלל להחלטות שנרקמות סביבם מדי יום."

קלייר הקשיבה לו ודאגה לארבעים ושישה העובדים ולבני משפחותיהם.

"אם הם כן מודעים למה שקורה ומחליטים לנקוט יוזמה, הם יכולים לנסות לגייס משקיעים בעצמם. אני-עצמי מושקע בכמה חברות כאלה, שנוסדו על ידי תעשיות רולינגס אבל מנוהלות בפועל על ידי העובדים, שגם השקיעו בהן בעצמם. זה אומר שהם מקבלים לא רק משכורת, אלא גם דיבידנדים. זה יוצר תמריץ נפלא לעבודה קשה ולמסירות."

היא ביטאה את מחשבותיה בקול רם, "אז אם אני אחליט שנמאס לי לקנות בגדים ושאני רוצה לקנות חברות, אני אוכל לטוס לפנסילבניה, להציע להם קצת יותר מההצעה הנמוכה

שאתה מתכנן, ולהחזיק אותם פתוחים, בהנחה שהעובדים חרוצים, מסורים ורוצים להמשיך לעבוד." היא חייכה כשדיברה.

הוא חייך בתשובה ואמר, "כן, גברת רולינגס. אני יודע שיש לך את ההון הדרוש. אבל אם תשתמשי בהצעה שלי כקרש קפיצה, את עלולה להיעצר על סחר על בסיס מידע פנימי. את לא יכולה להציע הצעה שמבוססת על הצעה של מתחרה, אלא אם הוא פרסם אותה באופן פומבי. ההצעה שלי בהחלט לא פורסמה."

היא המשיכה ושאלה בקול מודאג, "איך אתה מסוגל לסגור עסקה בלי לחשוב על האנשים ועל החיים שהעסקה תשפיע עליהם?"

"זה נקרא עסקים. זאת הסיבה שיש לנו מה שיש לנו ושעוד יהיה לנו הרבה יותר ממה שיש לנו עכשיו." הוא לא שמח לאִדֶה או דיבר בנוקשות. סתם ציין עובדות. "סגירת העסקה הזאת היא הדבר שמעניין אותי; לא האנשים האלה. אם ההצעה שלי תתקבל, אין שום סיבה שאמשיך להעסיק אותם."

"אז אתה אומר שיש נסיבות שבהן אנשים תמימים סובלים מההשלכות של מעשיהם של אחרים, אפילו שאין להם שום קשר למעשים האלה."

היא דיברה מניסיון, אבל בחנה כעת את העיקרון מפרספקטיבה שונה.

"כן. זה קורה כל הזמן."

"בסדר גמור, אז תסביר לי את המצב שלנו. אתה השווית בין שני הדברים. אמרת שלמעשים שלי אין שום השפעה על מהלך אחר הצהריים הזה, ושלכן אני לא צריכה לדאוג לגביו?"

"לא. אמרתי לך לא לדאוג לגבי זה. למעשים שלך כבר הייתה השפעה גדולה מאוד על אחר הצהריים הזה."

קלייר ראתה את עיניו, חמות וכנות. היא רצתה להבין יותר.

"בבקשה, מר רולינגס, תגיד לי מה עשיתי שהשפיע על אחר הצהריים הזה?"

הוא נאנח. "קלייר, למה אנחנו נוסעים לניוברג?"

"כדי לראות את אמילי וג'ון."

"זאת לא תשובה מלאה." הוא המתין.

"אנחנו נוסעים בגללי?"

"ברור שבגללך. הרי לא ייתכן שאת חושבת שזאת הייתה הבחירה הראשונה שלי לבילוי של יום שבת אחר הצהריים?"

היא ידעה היטב שלא. "אבל אתה הצעת את זה. לא היינו נוסעים אם לא היית מסכים לזה."

"את צודקת, אבל אנחנו נוסעים כי את רוצה לנסוע. אנחנו נוסעים כי קיבלת בסבלנות כל אתגר, כל מבחן וכל קושי שעמד בפנייך. ולמען הפרוטוקול, לא כל המבחנים היו מעשי ידיי. הם פשוט היו תוצאה של שם המשפחה החדש שלך. מסתבר שמדובר בעבודה קשה."

גם היא ידעה את זה וחייכה בתשובה. הוא המשיך.

"את לא רק עברת כל מבחן; את עברת בהצטיינות יתרה."

היא לא ידעה מה לומר. הוא החמיא לה בקביעות, אבל היא מעולם לא הייתה בטוחה שדבריו כנים. הוא שלח יד, לחץ את ידה והמשיך, "את התעלית מעל ומעבר לכל ציפייה

ראשונית שהייתה לי ממך. המגבלה היחידה שהצבתי לך וגרמה לך סבל היא הריחוק מאחותך. אני יכול לומר בכנות שאין לי שום דבר נגד אמילי. היא יכולה להיות חקרנית מאוד, אבל אתן קשורות זו לזו." הוא בחן את עיניה. "אמרתי לך לפני חודשים שאנסה להיות בעל טוב יותר. דאגתי רק לעצמי במשך רוב חיי. אני מנסה באמת ובתמים, גם לו זה לא תמיד נראה ככה."

היא התפללה שחיוכה מגיע לעיניה, אבל הרגישה שהן נעשות לחות.

"טוני, אני אוהבת אותך. אני יודעת שאתה מנסה. אני מרוצה מהמאמצים שלך. זה לא אומר שאני לא מקווה ליותר. יכול להיות שזה הופך אותי לכפוית טובה, אבל ככה אני מרגישה. אני חושבת שאתה מדהים. זאת הסיבה שאני רוצה שאתה, אמילי, ג'ון ואני נהיה משפחה. אני רוצה שהם יכירו את הגבר המדהים שנישאתי לו."

היא נישקה אותו, והוא נישק אותה חזרה.

היא עדיין לא הייתה בטוחה איך יתגלגל המפגש המשפחתי שלהם, אבל הציפיות שלה כבר לא היו נמוכות כל כך, וגם כאב הראש החל להשתפר. כשהגיעו למקום, אמילי וג'ון כבר ישבו ליד שולחן פרטי עם נוף נפלא לנהר הדסון. הם קידמו את פניהם בחיבוקים ובלחיצות יד. טוני בחן את עיניה של קלייר, שהתנוצצו כשדיברה עם בני משפחתה.

הוא היה מנומס, מלוטש ועינייני. צופה מבחוץ ודאי היה חושב שהוא אדיב וידידותי. קלייר שמחה שג'ון ואמילי נחשבים בהחלט לצופים מבחוץ. טוני היה אשף מראית העין. הוא היה הראשון שהושיט את ידו ובירך את ג'ון על הישגיו. "אנחנו עדיין מצטערים שהחלטת לא להצטרף אלינו בתעשיות רולינגס. אני מאמין שאף על פי מה שגיסתך אמרה, יכולת להיות נכס אמיתי בשבילנו."

קלייר חייכה והנידה בראשה לעומת ג'ון. "אני לא אמרתי מילה. הייתי המומה בדיוק כמוך כשגיליתי שקיבלת הצעה מטוני. הוא וטום עשו את שיעורי הבית שלהם. ולמרות הכול, אנחנו מכבדים את ההחלטה שלך ומאושרים בהצלחתך."

הוא הודה לשניהם ברוב כבוד, ואמר שהצעת העבודה הייתה מחמאה אדירה עבורו. הוא גם קיבל בתודה את ברכותיהם על הצלחתו במשפט, אבל הוסיף שבכל הנוגע לשותפות, שום דבר לא הוחלט עדיין. הוא העיר בחיוך, "חבר המושבעים עדיין מתלבט."

תגובתו של טוני שימחה את קלייר וטיהרה את האווירה. היא נשמה בקלות רבה יותר. ארוחת הערב הייתה נעימה. היא סיפרה להם על הנסיעה לאירופה.

אמילי אמרה שבילתה סוף שבוע ארוך בפִישֶרְז, אינדיאנה. היא ביקרה ידידים ותיקים. היא נקבה בשמותיהם של כמה מהם ומסרה לקלייר דרישת שלום מחלקם. אזכור חייה הקודמים גרם לעיניו של טוני להתכהות. היא לא התעכבה על הנושא, ורק חייכה והנידה בראשה כיאות. אמילי התייחסה גם לשיער שלה: היא שאלה אם היא אוהבת אותו בלונדיני כל כך. היא מיהרה להוסיף שמובן שהוא נראה יפהפה. למעשה, אמילי אמרה שהיא נראית מהממת; פשוט שונה כל כך. חלק מחבריהם הוותיקים שאלו אם זו באמת היא בתמונות. השם התאים. היא פשוט לא נראתה כמו פעם. קלייר תהתה אם זה אומר שלא הייתה מהממת לפני שהכירה את טוני.

היא שאלה אם תמונות החתונה ששלחה להם מצאו חן בעיניהם. שניהם ענו שאהבו אותן מאוד. אמילי אפילו אמרה שקנתה כמה שמלות חדשות שיתאימו לנעליים שקיבלה לכבוד

החתונה. היא אמרה שמעולם לא היו לה נעליים כאלה ושהיא מתכננת להצדיק כל פרוטה שאנתוני השקיע בהן.

טוני חייך לקלייר ואמר, "איזה רעיון נהדר. אולי גם קלייר תחליט לנעול חלק מהנעליים שלה יותר מפעם אחת." כולם צחקו. מצב הרוח היה עליז. האוכל היה מצוין והשיחה זרמה.

כשעשו את דרכם בחזרה למנהטן, קלייר אמרה לטוני, "תודה רבה לך, אבל אני שמחה שזה נגמר. זה הלחיץ אותי יותר מדי. חוץ מזה, אני מתרגשת לקראת הטיול שלנו!"

עיניו התבהרו שוב.

אם היה עליה להגדיר את סוג ההשלכות של אותו אחר צהריים, קלייר הייתה מקטלגת אותן כחיוביות. למחרת, הם טסו מזרחה וחצו את האוקיינוס האטלנטי.

פרק 40

האמינו שחייכם רבי ערך
והאמונה תעזור לכם לחזק את העובדה הזאת.

- וויליאם ג'יימס

טוני הזמין להם סוויטה - שדמתה יותר לדירה - ברובע השני שבלב פריז. רבות מהאטרקציות שרצתה לראות היו במרחק הליכה מהמלון. הוא הרשה לה לשוטט בעיר כאוות נפשה בזמן שהיה עסוק בפגישות שלו. בהתחלה, מחסום השפה הדאיג אותה. אחרי ככלות הכול, הוא דיבר צרפתית כמו בן המקום; אולם בניגוד לשמועות, כל זמן שעשתה מאמץ לדבר בשפתם, הצרפתים נהגו בה בנימוס וענו לה באנגלית טובה.

היא השתדלה לפקוד את כל החנויות שברחוב סן הוֹנוֹרֶה, אבל מצאה שסגנון הבגדים נועז מדי לטעמה. אחרי שטוני סיים את כל הפגישות שלו, הם חוו את פריז יחד. הם ערכו טיולים רומנטיים לאורך הסיין ובגני טְוּוִילֶרִי וסעדו במסעדות מדהימות. ההבדלים התרבותיים רתקו אותה. ארוחת הערב לא התחילה לפני שמונה וחצי, אבל לפניה באה שעת האפריטיף - בין 18:00 ל-20:00, במהלכה הגישו בתי הקפה והביסטרואים את הקוקטיילים והיינות הטובים ביותר שלהם במחירים מוזלים. בקיאותו של טוני בתרבות צרפת לא הסתכמה בידיעת השפה. הוא גם היה בקיא מאוד ביינות הצרפתיים. נראה שהצרפתים חושבים שיש לצרוך יין עם כל ארוחה וחטיף. זה הזכיר לקלייר את ימי הקולג'.

פריז הוכתרה מזמן כבירת הרומנטיקה, אבל קלייר חשבה שהקוֹט דַ'אזור, "חוף הזהב" בריביירה הצרפתית, הוא טוען רציני לכתר. היא לא הצליחה לתפוס שהיא באמת נמצאת שם, בפינתה הדרומית-מזרחית של צרפת, ממש על שפת הים התיכון, במרכזו של מגרש המשחקים הנודע של כל עשירי העולם. היא לא ידעה שטוני לא קבע שום התחייבויות עסקיות לחלק זה של הטיול. הוא היה מסור לה לחלוטין.

הריביירה הייתה גדושה ביאכטות ובספינות פאר. קלייר לא ידעה שהוא הזמין עבורם יאכטה פרטית ענקית ומפוארת, שנוהלה על ידי קפטן וחובל ראשון משלה. היאכטה נעשתה מלון שלהם למשך שני לילות. הם עלו על הסיפון בבּוֹלְיוֹ סוּר מֶר, כפר נופש יפהפה על חוף הים התיכון.

הם בילו את 72 השעות הבאות בשיזוף על הסיפון, נהנו מהחללים הפנימיים המפוארים ושטו לאורך החוף בכיוון איטליה. הם השקיפו על חלק מהנמלים מהסיפון, וירדו וסיירו בנמלים אחרים. השיט היה מדהים. הנמל האהוב עליה היה מונקו. החוויה כולה נראתה הזויה לחלוטין. היא ידעה שמונקו היא המדינה עצמאית השנייה הקטנה ביותר בעולם ושטחה לא עולה על שני קילומטר מרובע, אבל זה היה אחרת לחוות אותה בעצמה. הם טיילו ברחובות העולים ויורדים ונהנו מהאטרקציות הרבות. היו שם מוזיאונים וארמונות, וחנויות יוקרה רבות. טוני התענג על התלהבותה הבלתי מסויגת של קלייר ממונטה קרלו. היא חשבה שהמוזיאון האוקיאנוגרפי והארמון הם שניים מהמקומות היפים ביותר שראתה

מעודה. היא לא רצתה לעזוב, אבל היאכטה שלהם חיכתה להם בנמל הציורי כדי לקחת אותם צפונה, לאיטליה.

הנמל האחרון לפני איטליה היה מֶנטון. הוא נודע בחיבה כ"פנינת צרפת" והיה מפורסם בגנים היפהפיים שבו. התלהבותו לחלוק איתה מראות טבע שעשעה אותה. הוא גילה שגן סֵר דֶה לַה מָדוֹן, שנודע פשוט כ"גבעת המדונה", מפורסם בכל העולם בשל עיצובו המופלא והצמחייה הנדירה שגדלה בו. היא לא התקשתה להפגין את ההתלהבות שציפה לה.

אחר כך, הם טסו לסיציליה לסוף השבוע. הם נחתו בנמל תעופה קטן בקָטַנְיָה, שם המתינה להם מַזֶרַאטִי גְרַאן טוּרִיסְמוֹ. למעשה, זו הייתה הגראן קַאבְּרִיוֹ, גירסת הגג הנפתח של מכונית הספורט הקטנה והדינמית. הגג הפתוח אפשר להם לסייר באזור הכפרי ולראות את הכול ממרחק נגיעה. הנהיגה בסיציליה ובאיווה הייתה שונה בתכלית. קלייר גילתה במהרה שמגבלות המהירות היו אחרות מאלו של ארה"ב, ושמה לב שאיש לא ממהר לאכוף אותן. הכבישים המפותלים, החד-כיווניים, היו מלאים נהגים שניסו לעקוף אותם, או שצריך לנסות לעקוף אותם. טוני נהנה מהאתגר. כשנסעה איתו ברחבי האי, קלייר הרגישה יותר מתמיד שהיא מפקידה את חייה בידיו.

הרצון לנהוג לא התעורר בה אפילו פעם אחת במהלך כל סוף השבוע.

המלון שלהם היה בטַאוֹרְמִינָה, באזור מישורי מתחת להר טַאוּרוֹ בחלקה המזרחי של סיציליה, ממש על חוף הים היוני.

הסוויטה שלהם נמצאה בקצהו של צוק גבוה, וכללה מרפסת פרטית, תחומה במעקות זכוכית, שנשקף ממנה נוף נפלא של החוף. המקום היה ידוע בהדרו היווני העתיק, בקסם ימי הביניים המיוחד שלו, ובנוף הייחודי של הר אֶתְנָה. טוני צדק בנוגע למים. גוני הכחול והירוק בהחלט היוו תחרות לאלה שראו בפיג'י.

היו שם חופי הנודיסטים שטוני הזכיר, אבל קלייר הציעה שיבלו את זמנם במקומות אחרים. הם העבירו שעות בשיטוט ברחובות ובסמטאות ימי הביניים הזעירים והמתעקלים עד אין קץ. למרבה המזל, היה בלתי אפשרי להגיע לרובם במכונית. הם גילו גנים נסתרים נהדרים מאחורי חומות אבן וטרסות מקסימות המשקיפות על החוף. הם השקיפו על הר אתנה ועל הים מתוך האמפי תיאטרון היווני שנבנה במאה השלישית לפני הספירה. ההיסטוריה שניבטה מכל מקום גרמה לקלייר לדבר על גילה הצעיר של ארצות הברית.

טוני האזין לדבריה הנלהבים ובחן את תנועותיה מלאות החיות כשאחזה בידו ופסעה על גבי קילומטרים על קילומטרים של היסטוריה. טיולים כאלה היו חדשים בשבילו. הוא תמיד נסע למטרות עסקים בלבד. נוכחותה של קלייר הפכה את הכול לחדש ולמהנה גם עבורו. אחת ממטרות הטיול הזה הייתה להסב לה אושר. מטרה נוספת הייתה יצירת זיכרונות מאושרים.

הערבים בטאורמינה היו קסומים. הם טיילו יחד ברחובות המוארים והתענגו על האוכל הנפלא. הם צפו ביראה בזרם לבה שהותיר אחריו שובל עשן ואור כשגלש לאורך מדרונותיו המכוסים שלג של הר אתנה.

קלייר הסכימה בהיסוס לנסיעה להר הגעש, והם שוטטו למרגלותיו ברגל. היא הייתה מרותקת לחלוטין כשגילתה שהיוונים בעת העתיקה האמינו שההר היה משכנה של המפלצת החד-עינית שנודעה בשם ציקלופ. אביה אהב את המיתולוגיה. כשהייתה ילדה,

הוא הקריא לה סיפורים על אותה מפלצת. היא לא יכלה להאמין שהיא באמת הולכת למרגלותיו של אתר שנזכר במיתולוגיה. גובה הפסגה השתנה עם כל התפרצות של הר הגעש, והלבה יצרה מבני בזלת יפהפיים. היא למדה שהמבנים הללו נקראים קניונים, ושניהם צעדו בקניון אלקנטרה ונגעו בערוצי ובעמודי הבזלת שנוצרו על ידי מים שזרמו שם מאות בשנים. הם השתהו בנהר אלקנטרה וחוו את קרירות המים שזרמו מטה מהפסגות המושלגות.

הם טסו לפירנצה ביום ראשון בערב. לטוני נקבעו פגישות נוספות בעיר. היא לא קראה באף אחד מהספרים שהביאה, והעסיקה את עצמה בשיטוט במוזיאונים ובישיבה בבתי קפה שגלשו אל המדרכות. בזמן שישבה ונהנתה מקפה משובח באחד מבתי הקפה הללו, היא הבחינה בשלטים המפרסמים גישה לאינטרנט אלחוטי. היא ראתה אנשים עם המחשבים הניידים שלהם ואת קיר המחשבים הפנויים. במהלך החופשה הזאת, קלייר נהנתה מיותר חירות אישית משידעה מאז שהגיעה לביתו של טוני. הוא לא הזכיר שום מגבלות, אבל ציין שוב ושוב שאסור לה להשתמש באינטרנט בבית. היא החליטה שתבלה את זמנה באיטליה בלראות את איטליה. היא תוכל להשתמש באינטרנט באיווה יום אחד - כך לפחות קיוותה. היום, היא פשוט תיהנה מפירנצה.

תחושת הזמן אבדה לה לחלוטין כששוטטה בגלריה דל אקדמיה. המקום היה גדול, וכלל שלל מוצגים מדהימים. האמנות ריתקה אותה. היא השתהתה באזור הציורים האימפרסיוניסטיים. גדולת המוצגים גרמה לה לשכוח מכל דבר זולת האוצרות שראתה מקרוב.

כשהבינה כמה זמן עבר מבלי ששמה לב, פרץ פאניקה מיידי גרם לברכיה לרעוד. השעה הייתה ארבע וחצי אחר הצהריים והיא הייתה אמורה לחזור לסוויטה שלהם עד חמש. ידיעותיה המועטות בספרדית לא סייעו לה הרבה כשניסתה למצוא את דרכה באמצעות השלטים הכתובים באיטלקית. היא הלכה ברגל למוזיאון, ועצרה במוזיאונים אחרים בדרך. בתי הקפה והרחובות הצרים נראו לה זהים בכל כיוון שפנתה. קלייר התברכה בחוש התמצאות מפותח במיוחד, אבל המחוגים הטסים במהירות מדאיגה גרמה לה לאבד זמנית את כישרונה. היא כמעט רצה לאורך הרחובות ההומים כשניסתה נואשות למצוא את הדרך חזרה למלון שלהם. היא הגיעה ליעדה בחמש וחצי, נכנסה ללובי המהודר ועשתה כמיטב יכולתה להשיב לעצמה את שלוות רוחה.

במלון היו 24 חדרים בלבד, וצוות העובדים הצטיין בזכירת שמות ובמתן תשומת לב אישית. השוער בירך אותה מיד באנגלית שבורה: "ערב טוב, סיניורה רולינגס. בעלך, הוא מחכה לך בסוויטה שלכם. תרשי לי לסחוב את השקיות שלך?"

לבה שקע. היא ידעה שהפגישות שלו נקבעו לא הרחק מהמלון. פחדיה התאמתו. בהתחלה, היא אמרה לשוער שאין לה צורך בעזרה, ואחר כך החליטה שאולי עדיף שיהיה איתה מישהו כשתיכנס לסוויטה. היא מסרה לו את השקיות המועטות שנשאה והם פנו ללכת. השוער פתח עבורה את הדלת במפתח שלה. הדלתות הכפולות נפתחו אל אזור הישיבה, שכלל אח וחלונות שהשקיפו על לבה היסטורי של פירנצה.

טוני לא היה שם.

השוער הניח את השקיות על הספה והודה לה. היא פשפשה בארנקה כדי לתת לו טיפ

כשטוני הגיח מתוך חדר השינה. הוא חייך באבירות אל השוער, הודה לו, והושיט לו טיפ נדיב.

השוער הודה לסניור רולינגס, קד ועזב.

לבה החל להלום באוזניה כששניהם עמדו בשקט במשך זמן שנראה כמו נצח. היא השתמשה בכל הנחישות שבה כדי לא להישבר מול השוער. היא לא פגשה בטוני האחר כבר זמן רב. היא עבדה ללא לאות, יום ולילה, כדי להבטיח שלא תצטרך לפגוש בו. אבל עכשיו היא איחרה. היא הפרה את כלל הדייקנות שלו, ולא היה שום צורך בתירוצים. היא ידעה שההסברים שלה לא ישנו דבר, ולכן עמדה זקופה ונחושה. עיניה לא היו מלאות זעם; הן נצצו מדמעות. הוא רק הביט בה ולא אמר דבר. אישוניו גדלו והתרחבו עם כל רגע שחלף, אבל הבעת פניו לא השתנתה בהתאם. היא חיכתה.

*

טונה צפה בה. הוא דאג. מה אם משהו היה קורה לה? הוא אפילו לא ידע איפה להתחיל לחפש. כששמע אותה מגיעה, התחושה הראשונה שחווה הייתה הקלה: היא בסדר. אבל אז הוא ראה אותה, ידע שהיא בסדר, וההקלה הייתה לרוגז. התהליך לא היה מודע, אבל הוא הרגיש בו, ולא רצה להיכנע לו. היא נראתה מפוחדת כל כך, ולמרות זאת, עמדה כה זקופה וגאה.

בעבר, הוא היה נהנה לרמוס את נחישותה, אבל ברגע זה, כל מה שרצה לעשות היה לגרום לה להרגיש בטוחה. לבסוף, הוא אותת לה להצטרף אליו על הספה. היא התיישבה וחיכתה. הוא הפר את הדממה. "ספרי לי מה ראית היום ומה גרם לך להתעכב?" הוא לא צעק או היכה. הקלתה המוחשית גרמה לו לאובדן שליטה פתאומי. הוא שלח אליה יד, והיא החלה לרעוד באופן בלתי רצוני.

"קלייר, זה בסדר."

נימת קולו ניחמה אותה כשמשך אותה אל בין זרועותיו.

"טוני, אני כל כך מצטערת. הייתי בגלריה דל אקדמיה, וזה היה מדהים. כשקלטתי מה השעה, יצאתי משם מיד. אבל לא הצלחתי להבין את השלטים, וכל הרחובות נראו אותו הדבר."

יפחות קטנות בקעו מבין שפתיה בין מילה למילה.

"ידעתי שהמלון נמצא במרחק הליכה, אבל פתאום לא הצלחתי להיזכר בכיוון."

בהתחלה, הוא לא אמר דבר, ורק חיבק אותה. ואז הוא דיבר.

"זאת עיר זרה. טעויות קורות. פחדתי שקרה לך משהו. לא רציתי שתהיה לך תאונה." נימת קולו הייתה רכה, אבל המילים...

הם העבירו את הדיון לחדר השינה. קור רוחה שב אליה בסופו של דבר. הוא עשה כמיטב יכולתו להראות לה שהיא מוגנת ואהובה. היא הפגינה את הקלתה לנוכח תגובתו. מאוחר יותר, אחרי שטבלו באמבט השיש הגדול, הם התלבשו לקראת ארוחת ערב רומנטית ופסעו יחד ברחובות פירנצה. למרות שהרחובות היו הומי אדם, שניהם הרגישו כאילו אין בהם איש מלבדם כשהלכו שלובי זרוע. העיר הרומנטית, הבניינים היפהפיים ורוח הלילה הנעימה יצרו אווירה מושלמת.

*

במהרה, הם הגיעו ליעדם הבא - רומא. לטוני נקבעו פגישות לאחד משני הימים שתכננו לבלות בעיר. הם שהו בוולדורף אסטוריה של רומא, בסוויטה יוקרתית עם נוף נפלא של העיר, ובייחוד של כיפת בזיליקת פטרוס הקדוש.

לקלייר הוקל כשגילתה שהאיחור שלה בפירנצה לא שלל ממנה את זכות השיטוט בגפה. למרות שטוני הרשה לה להמשיך בשיטוטיה, הוא הזכיר לה שוב ושוב לשים לב לשעה. היא בילתה את היום ברחבי העיר בזמן שטוני שקע בעסקיו. ההיסטוריה העתיקה שקרצה מכל פינה ריתקה אותה.

היא ביקרה בקולוסיאום, בפורום ובפנתאון. היא שתתה לאטה בפיאצה נבונה וצפתה בזוגות שהשליכו מטבעות למזרקת המשאלות. המראות היו עוצרי נשימה ונפלאים, אבל תחושת הפחד הנורא שחוותה בפירנצה השפיעה עליה. היא נהנתה מהכול, אבל משהו נהרס. היא לא התכוונה להרגיש ככה, אבל לפעמים, הזיכרונות והרגשות היו גוברים עליה. היא לא רצתה שטוני יבחין בשינוי, ועטתה בצייתנות את המסכה שלה וגילמה את תפקידה היטב ככל שיכלה.

למחרת היום, בקריית הוותיקן, הם הלכו יד ביד באטריום של בזיליקת פטרוס הקדוש. הם ראו את מערות הוותיקן, את אוצרות הבזיליקה, את כיכר פטרוס הקדוש ואת גני הוותיקן.

כשפסעו בדרך התלולה שהובילה אל המלון שלהם, טוני הודה, "אני נוסע המון, אבל הולך ליעדים תיירותיים רק לעתים נדירות. היום, כשאמרת שאת רוצה לבלות את כל היום בוותיקן, חשבתי שהשתגעת. ציפיתי שנסיים את הסיור אחרי שעתיים." קלייר הביטה בו כשדיבר. "אבל זה היה מדהים. אני רק רוצה שתדעי שאני מבין עכשיו איך קרה שאיבדת את תחושת הזמן בפירנצה. זה כבר לא מפתיע אותי."

היא לא דיברה, ורק לחצה את ידו. רסיס מעברה צף במוחה, והיא חייכה. הוא אמר פעם שהיא ניתנת לאילוף. אולי גם הוא ניתן לאילוף, וזה פשוט לוקח זמן רב יותר איתו.

הארץ האחרונה שהגיעו אליה הייתה שווייץ. לטוני נקבעו פגישות - קודם באינטרלאקן ואחר כך בז'נבה. הם בילו לילה אחד באינטרלאקן. האלפים השווייצריים היו התגלמות הטבע המפואר והטהור, שיד אדם לא נגעה בו. העיירה הקטנה הייתה מוקפת באגמים צלולים כבדולח, פלגים מנצנצים ומפלי מים. ועל הכול חלש רכס הרי האלפים המופלא. קלייר הרגישה כאילו היא בתוך גלויה.

בזמן שטוני בילה עם משקיעים, היא בחרה להתענג על הנוף השלו ולספוג את האווירה. היא שוטטה ברחובות, נהנתה מבתי הקפה ונחה בעיצומו של יופיו הרוגע של המקום. השבועיים האחרונים היו גדושי פעילות. היא יכלה לבלות את זמנה בכל דרך שבחרה - האפשרויות היו אינסופיות, אבל היא נהנתה מקצת בטלה, ומההזדמנות להרהר בכל מה שראו.

מאגר זיכרונותיה עלה על גדותיו. הוא היה מלא וגדוש במראות ובצלילים של ערים עתיקות. היא עצמה את עיניה ונזכרה באמנות ובארכיטקטורה המדהימות שחזתה בהן. היא שאפה אל ריאותיה את ניחוח השוקולד השווייצרי המתוק כשלגמה מהקפה שלה וכירסמה את אחד הפרלינים שקנתה, וחשבה על המזון והיינות הנהדרים שטעמה. היא חשבה גם על בעלה. הוא היה פתוח ומבין לכל אורך השבועיים האחרונים. היא מעולם לא ציפתה

שתיהנה מכל החירויות שזכתה בהן. היא לא נגעה בערימת הספרים שלה. אפילו כשאיחרה, קולו והבעת פניו הביעו יותר דאגה וחשש מאשר כעס. מחשבותיה נדדו מקולו ומהבעתו אל חיבוקו החם והמגונן. הם עשו אהבה בכל הזדמנות.

היא נזכרה ביאכטה ובמקצב הגלים המחזורי. היא חשבה בחיוך שהיא הייתה זו שערגה אליו פעמים רבות, והרהרה בכל הפעמים שיזמה בעצמה פעילות מינית, ובתגובתו המרוצה. היא הבינה אט-אט שהוא עושה בדיוק מה שביקשה ממנו: ממלא אותה בזיכרונות טובים. היא סיימה את הפרלין וחייכה בשביעות רצון.

הם עלו על רכבת לז'נבה מוקדם בבוקר שבת. לטוני נותרה עוד פגישה אחת. זו הייתה המחויבות האחרונה שלו. אחרי שהפגישה תסתיים, הם יבלו את הלילה האחרון בז'נבה ויטוסו הביתה בבוקר. קלייר לא האמינה כמה מהר חלפו 14 הימים. היא הרגישה מותשת לחלוטין, ומאושרת לחלוטין. לפני הטיול הזה, טוני בילה שמונה ימים באירופה בזמן שהיא נשארה בסוויטה שלה. היא זכרה שאמר שהוא עייף כשחזר הביתה. עכשיו הבינה אותו. לאחר שנעדרה מאיווה במשך למעלה משבועיים, היא הייתה מוכנה לחזור הביתה. המקומות שראו היו מדהימים, אבל היא השתוקקה לשוב אל השלווה והרוגע של המיטה שלה, בסוויטה שלה.

לפני שיצאו לבלות את לילם האחרון באירופה, טוני התעקש שיקדישו מעט זמן לביקור בכמה בוטיקים ובחנויות מפורסמים ברחוב דו רוֹן. קלייר חזרה ואמרה שהיא לא זקוקה לדבר. הוא התנהג כאילו לא הבין את דבריה, והוביל אותה לחנות תכשיטים יוקרתית. הוא רצה שיהיה לה משהו שיזכיר לה את הזמן שבילו יחד באירופה, ולכן קנה לה שעון יהלומים מנצנץ. היא תהתה אם כפל המשמעות היה מכוון.

לאחר טיסה של תשע שעות, הם הגיעו הביתה. היא לא זכרה שהייתה עייפה יותר מימיה. הטיסה שלהם מפיג'י הייתה ארוכה יותר, אבל הם נחו המון בירח הדבש - או לפחות בילו זמן רב במאוזן. היא הרגישה כאילו בילתה את כל 17 הימים האחרונים בהליכה באתרים יפהפיים. נדמה לה שארוחת הערב שלהם בניו יורק הייתה לפני עידן ועידנים. אבל היא ידעה שזה לא באמת כך.

לפני שהלכו למיטה, טוני הביא לה ערימת אימיילים גדולה מהמשרד הביתי שלו. היא בחרה שלא לקרוא אותם באותו רגע. היא תעשה את זה מחר. שניהם התמוטטו על מיטתה. היא הודתה לו שוב ושוב על טיול של פעם בחיים ועל הזיכרונות הנהדרים, ושקעה בשינה נטולת חלומות כשראשה נח על כתפו, מאזינה לפעימות לבו.

*

אף על פי שהיה מותש, זרועו חבקה את הגוף הרך והחמים המכורבל נגדו. נשימותיה השלוות רמזו לו שנרדמה. הוא עצם את עיניו ושמע שוב את קולה המודה לו על הזיכרונות. הוא שאף את ניחוח שיערה ונזכר בטיול הבלתי נשכח. הסיפוק העז שחש הדהים אותו.

לפני ששקע בשינה, הוא לחש, "אני מתכוון ללכת למשרד מחר."

היא זעה קלות ומלמלה, "בסדר, אז נתראה מחר בערב. אני לא מתכוונת לתת לשעון שלך להעיר אותי."

הוא חייך למשמע דבריה ושניהם שקעו בשינה שלווה.

פרק 41

זאת לא שאלה של מספיק או לא, חבר. זה משחק של שחור-לבן. מישהו זוכה, מישהו מפסיד. הכסף עצמו לא משתנה.
הוא פשוט מועבר מזוג ידיים אחד לזוג ידיים אחר. כמו קסם.

- גורדון גֶקוֹ

אנטון עמד בשקט מחוץ לדלתות הגדולות של משרדו הביתי של סבו. אפילו שהדלתות היו סגורות לחלוטין, הוא שמע את הקולות שבקעו מעברן השני. אביו התעקש שלא ישתתף בדיון שהתנהל בפנים. אנטון חשב שזה מגוחך. משהו גדול קורה, וזה היה קשור לשם שלו ולחברה שנאמר לו שיירש יום אחד. סמואל יכול לנסות לגונן עליו מנושא הדיון ומידיעת מה שמתרחש בעולם העסקים, אבל הוא לא היה בור. הוא בהחלט היה מסוגל לקרוא את נתוני הבורסה. המניה של תאגיד רולס צנחה מ-79.8 ל-56.4 בשעת סגירת המסחר. החדשות דיווחו על שמועות בנוגע למעשים פליליים שנעשו במסגרת התאגיד. ארבעת הגברים שבמשרד לא שתו בירה ושיחקו קלפים. זה היה רציני מאוד. הוא הרגיש כאילו הכול מתמוטט סביבם. מישהו פרץ את הסכר והמים לא הפסיקו לגאות.

בין כתלי המשרד המלכותי, המחופה לוחות עץ דובדבן, ניית'ניאל תחקר את קלוסון.

"אמרת שאף אחד לא ידע לעולם. מה קרה לכל הרוחות? מאיפה צצו ההאשמות האלה?"

"מר רולס, אני לא יודע. טשטשנו את העקבות שלנו במשך למעלה מעשר שנים. עשית הון. אולי האף-בי-איי התחילו לחשוד כיוון שהרווחת יותר מדי כסף."

"מה זאת אומרת, יותר מדי כסף?!" ניית'ניאל לא היה מסוגל לשבת. הוא פסע לאורכו ולרוחבו של השטיח העבה.

"מישהו חקר את טראמפ או את גייטס? אני אפילו לא קרוב לאנשים האלה."

"זה לא משנה מי עוד נחקר מלבדך." סמואל ניסה לגרום לשני האחרים להתרכז בנושא הדיון האמיתי. "הדבר היחיד שחשוב הוא לברר את כל האופציות שלנו ולהגיע לחקירה מוכנים."

קלוסון הביט בעוזר שלו, קוֹל מֶתְיוּס. הוא היה שקוע בארגון ערימות דפים ובתחיבת רבים מהם אל גורס הנייר. קלוסון פנה אל שני הגברים לבית רולס. "קול ואני מוודאים שלא תהיה שום ראיה שתקשור את רולס לאחת מההאשמות."

"אמרת שאף אחד לא ידע. למה מתיוס גורס דפים? לא אמור להיות שום דבר שצריך לגרוס." ניית'ניאל צפה במתיוס. עיניו הירוקות פגשו בשלו לרגע חטוף. הוא נראה כאילו גורס הניירות לא עובד מספיק מהר לטעמו.

סמואל הרים את קולו כדי להתגבר על שאון הגריסה. "במקום לגרוס, אנחנו צריכים להיות פתוחים ושקופים. כדאי שננהג בכנות, נספוג את הקנסות וכל מה שצריך, ונמשיך הלאה."

זה היה כאילו דיבר לקיר. אביו וקלוסון שקעו בניסיונות גיבוש אסטרטגיה, ומתיוס

המשיך לגרוס ניירות.

קול מתיוס נכנס למעגל הפנימי שלהם לפני שנתיים בערך. הוא לא דיבר הרבה, אבל היה אשף בחקר ובאיסוף נתונים. יכולת לזרוק לו שם מניה או חברה, ובינגו, הוא היה שולף לך יותר מידע פנימי ממה שהיית חושב שקיים. לפתע, ניית'ניאל התחרט שלא החתים אותו ואת קלוסון על איזשהו ייפוי כוח או הצהרת אי חשיפה, משהו שהיה יוצר הפרדה ברורה בינו לבינם.

לרגע חטוף, מחשבותיו נדדו אל החדשות האחרונות. מעבורת החלל צַ'לֶנְגֶ'ר התפוצצה בזמן ההמראה. זה היה חתיכת עסק מחורבן, אבל יכול להיות שהסיפור הזה יעיב על סיקור ההאשמות הכוזבות שהופנו כלפי תאגיד רולס.

פרק 42

אכזבה פתאומית הנובעת מתקווה שהתנפצה מותירה צלקת; הגשמתה המושלמת של אותה תקווה לא תוכל למחות אותה לחלוטין לעולם.

- תומאס הַרְדִי

למחרת היום, קלייר קמה מאוחר, והתענגה על המיטה הגדולה והריקה. אחרי שסינדי הביאה לה קפה ואוכל, היא ישבה על המרפסת שלה, שמחה באמת ובתמים להיות בבית. חודש אוגוסט באיווה הזכיר לה את אינדיאנה, ואפילו שהטמפרטורה והלחות הוסיפו לעלות, שיאו של הקיץ כבר הורגש היטב. לא יעבור זמן רב והחום יחלוף, ובטבע יצוצו סימנים ראשונים של סתיו.

קלייר התכוונה לנצל את ימי הקיץ האחרונים במלואם. היא לקחה את תיקיית האימיילים לבריכה. היא ידעה שטוני קרא אותם לפני שהגיעו אליה, והחליטה להפריד את אלה שתחשוב שדורשים מענה אישי ולזרז את טקס בקשות הערב שלה. 18 ימים של אימיילים גזלו ממנה לא מעט זמן. היא התחילה בסילוק אלה שלא רצתה להשיב עליהם. אחר כך, היא קראה שוב את המיילים ששלחו אנשים שהכירה. מה הם רוצים? האם היא יכולה לעזור בדרך כלשהי? אם הגיעה למסקנה שלא תוכל לעזור, הם עברו לערימה שנועדה לפטרישה. אם חשבה שיש משהו שביכולתה לעשות, היא הניחה אותם על הערימה שנועדה לדיון עם טוני.

השלב הבא היה ערימת החברים והמשפחה. היא הייתה קטנה להפליא בהשוואה לאחרות. רובם ידעו שהיא וטוני נמצאים בחוץ לארץ. חברותיה רצו בעיקר לשמוע על הטיול ולקבוע בילויים משותפים. קורטני רצתה שיצאו לארוחת צהריים ברגע שתרגיש מאוששת מספיק. העתק מהמייל של מריאן נשלח כנראה גם לטוני. היא הזמינה אותם לבכורת סרט בביתם שבמליבו, שהייתה אמורה להתקיים באוקטובר. קלייר בדקה את היומן שלה. זה היה סוף השבוע שלאחר המכירה הפומבית השקטה של הצלב האדום. היא הוסיפה את המיילים האחרונים לערימת הדיון. הדפים האחרונים היו מאמילי. היא בהחלט העדיפה לשבת בשמש, לשתות תה קר ליד הבריכה שלה, לבושה בבגד הים שלה, ולקרוא את המיילים מאחותה מחוץ לטווח הראייה של אנתוני.

המייל הראשון היה הודעה קצרה לגבי הפגישה שלהם. היא כתבה ששניהם נהנו לראות אותם והודתה להם על ארוחת הערב. נראה שג'ון דיבר עם המלצר על החשבון לפני שהגיעו למסעדה, אבל הוא מעולם לא הגיע אל השולחן בסופו של דבר. זה העלה חיוך על פניה של קלייר. היא לא הבחינה בזה. אמילי איחלה להם טיול מהנה ואמרה שהיא מחכה בקוצר רוח לשמוע את כל הפרטים כשיחזרו. המייל השני נשלח שבוע מאוחר יותר. הוא התחיל במילים: "אני יודעת שאתם עדיין באירופה, אבל רציתי לספר לך..."

מסתבר שהחברה קבעה תאריך שרירותי - ראשון בנובמבר - לשם הערכת עבודת העמיתים. היא הייתה אופטימית לגבי השורה התחתונה של ג'ון. הוא בילה כל שעה פנויה

בעבודה. היא הוסיפה בזהירות שגם אם השותפים לא יהיו שבעי רצון, זה עדיין לא יהיה סוף העולם. הוא עדיין יהיה עורך דין עמית ומועמדתו לשותפות תידחה להערכת העובדים הבאה. היא ביקשה מקלייר שתתקשר כשתגיע הביתה. המייל השלישי הגיע אתמול. הוא החל במילים, "כבר חזרתם?" אמילי שאלה שאלות רבות על הנסיעה ודיברה על שנת הלימודים הקרבה. נראה שהמצב הכלכלי השפיע על משאבי בית הספר שלימדה בו. אף על פי שזה היה מוסד פרטי, ההנהלה החליטה על קיצוצים משמעותיים, שישפיעו ישירות על הכיתה שלה. זה גרם לקלייר לתהות אם תוכל לנצל חלק מההון העומד לרשותה ולתרום לבית הספר. היא החליטה לדון בזה עם טוני. היא רצתה לצלצל לאחותה ולבדוק את עניין התרומה.

ארוחת הצהריים הוגשה בבריכה. היא התמקמה על כיסא הנוח עם ספר שלקחה לאירופה אבל לא פתחה אפילו פעם אחת, ונמלאה תחושת פינוק, שלווה ושביעות רצון. היא הייתה בבית. הג'ט לג גבר עליה זמן לא רב לאחר מכן והיא נרדמה. היא ישנה במשך רוב שעות אחר הצהריים, עד שקתרין העירה אותה בארבע והיא הלכה לסוויטה שלה, להתכונן לשובו של טוני. בחמש בערב, קתרין הודיעה לה שהם יסעדו בפטיו האחורי. שגרת חייה שבה אל מסלולה.

אוגוסט חלף, ספטמבר תפס את מקומו, ואוקטובר הגיע אחריו כהרף עין. קלייר וקורטני היו עסוקות מאוד בהשלמת הפרטים האחרונים לקראת המכירה הפומבית השקטה. התרומות, האולם, הקייטרינג והיין נבדקו שוב ושוב. רשימת האורחים אושרה וההזמנות נשלחו. קלייר הייתה נרגשת, והרגישה שזה אירוע הכניסה שלה לעולם הצדקה. טוני לא רק היווה חלק מהעולם הזה - הוא זרח בו. היא רצתה ששמה של גברת אנתוני רולינגס יזוהה עם צדקה בדיוק כמו שמו של מר אנתוני רולינגס. זו הייתה הפעם הראשונה שהיא הייתה זו שהודיעה לו שהם עומדים להשתתף באירוע. הוא חייך ואמר לה שיבדוק את לוח הזמנים שלהם.

דברים שהייתה חייבת לתת עליהם את הדעת כמארחת לא פסקו מלצוץ במהלך תכנון המכירה. כמה וכמה ארוחות ערב נערכו ביעדים שונים, והם נכחו יחד גם באירועי צדקה אחרים. בכל הנוגע לאירועים הללו, ההחלטות הרות הגורל ביותר שניצבו בפניה נגעו לבגדים שתלבש ולתסרוקת שלה, ואפילו ההחלטות האלה נעשו לעתים קרובות במקומה. זה הפך את האירוע של הצלב האדום לחשוב פי כמה עבורה. היא ידעה שיש לה הרבה יותר מה להציע מההופעה החיצונית שלה.

זמן לא רב לפני יום המכירה, קלייר וטוני נכחו בפורום בשיקגו, שטוני היה הדובר המרכזי בו. הוא התבקש לשאת נאום בנושא "הצלחה". נושא הכנס היה "סיכון לעומת כישלון בעולם העסקים". הוא מעולם לא ערך חזרות על הנאומים שלו לפניה או התייעץ איתה לגבי תוכנם, ולכן, כשישבה לצדו בשולחן המרכזי והוא פתח בדברים, המילים שאמר היו חדשות גם בשבילה.

כשפגשה בו לראשונה, היא לא אהבה את טוני איש העסקים. הוא היה זה שנהג לבקר בסוויטה שלה; לבוש תמיד ללא רבב, אדיש, שיטתי, מרוחק, ולכך הצטרפו תארים נוספים, גרועים בהרבה. אבל עכשיו, היא נהנתה לצפות בו ולהיות לצדו של אנתוני רולינגס, איש העסקים המוערך, שהיה כמו דג במים בהזדמנויות כאלה. הוא קרן הילה שכמו אמרה: אני

אדם מצליח. חלק ודאי היו תופסים את ההילה הזו כיוהרה. אין ספק שהיא-עצמה חשבה כך בזמנו, אבל עכשיו, היא מצאה אותה מושכת. בעבר, היא שנאה את הביטחון העצמי והסמכותיות המופרזים שניחן בהם, אבל כעת, היא ראתה אותם בצורה שונה. זה היה סקסי. כשצפתה בו והאזינה לדבריו, היא הבינה את חשיבות תפקידה-שלה.

פעמים רבות, לאחר ארוחת הערב והנאום, המארגנים היו קובעים סימפוזיון שאלות ותשובות. הסימפוזיונים הללו היו בלתי רשמיים, וכל מיני אנשים היו ניגשים אל טוני ושואלים אותו שאלות. רבים מהמשתתפים היו יזמים צעירים שביקשו עצה. לדבריה של שלי, השתתפותו של טוני באירועים כאלה הייתה חיונית ליחסי הציבור שלו. לדבריו של טוני, השתתפותו באירועים כאלה הייתה גיהינום צרוף. קלייר הצטוותה לקטוע בנימוס את דבריהם של משתתפים כדי שיוכל להמשיך לאדם הבא ולעזוב בסופו של דבר.

במהלך הסימפוזיונים הללו, ניגשו אליו אנשים רבים. קלייר ניסתה להיראות קשובה ולא פולשנית בו-בזמן, עד שהגיע הרגע שלה להתערב. למען האמת, היא לא שמה לב לאנשים השונים. כולם הפכו למקשה אחת במוחה. במהלך הכנס המסוים הזה, אחד המשתתפים שאל שאלה שתפסה את שניהם לא מוכנים. גבר לבוש בחליפה יקרה, צעיר יותר מטוני וקרוב יותר לגילה של קלייר, ניגש אל טוני.

"שלום, מר רולינגס. אני שמח לפגוש אותך. הנאום שלך היה מעורר השראה." טוני לחץ את ידו והודה לו בנימוס, ואז הגבר הבלונדיני בעל העיניים הכחולות הגדולות והרכות המשיך, בביישנות מה, "יש לי בקשה לא שגרתית. מותר לי לדבר עם אישתך כמה דקות?"

קלייר לא הביטה בו עד אותו רגע. היא סתם בהתה בקהל. מילותיו גרמו לה להסתובב - קודם אל טוני המופתע, ואז אל האיש. המסכה שלה התרופפה לרגע. היא זיהתה אותו מיד ותהתה לפתע מדוע לא הכירה את קולו. המהומה בראשה גרמה לה להיאלם, אבל עיניו של טוני השיבו אותה אל המציאות. היא הניחה את ידה בעדינות על זרועו של טוני, וענתה בהיסוס, משתדלת לדבר בקול יציב ככל האפשר.

"אלוהים. אנתוני, סיימון."

טוני צפה בה כשגמגמה בניסיון להציג אותם זה בפני זה.

"אנתוני, הרשה לי להציג בפניך את סיימון ג'ונסון. סיימון ואני למדנו יחד בוולפורייזו, לפני מיליון שנים בערך."

המילים זרמו במהירות רבה מדי.

"סיימון, הרשה לי להציג בפניך את בעלי, אנתוני רולינגס."

שני הגברים יצרו קשר עין ולחצו ידיים שוב. טוני היה מנומס. קלייר צפתה בעיניו. זה היה כאילו מתג שינה את צבען בן-רגע מחום בהיר לשחור. הוא פנה לקלייר ואמר,

"אני מאמין שזה תלוי בגברת רולינגס."

אנשים אחרים חיכו לדבר איתו. קלייר התנצלה בשמה ובשם סיימון, ואפשרה לטוני להמשיך לשוחח עם האחרים. סיימון והיא התרחקו משם. כשהלכו, סיימון הניח את ידו בהיסח הדעת על שקע גבה. היא התרחקה ממנו מיד. הם התיישבו ליד שולחן ריק.

סיימון דיבר בקול רך. "קלייר, אני מצטער שהעמדתי אותך במצב קשה. פשוט רציתי לדבר איתך כבר הרבה מאוד זמן."

"שמונה שנים בערך?"

נימת קולה הקרה הפתיעה אפילו אותה.

"זה האירוע השלישי בהשתתפותו של מר רולינגס שאני מגיע אליו, ורק היום אזרתי סוף-סוף די אומץ לדבר איתך."

היא זכרה "פגישת מחזור" קודמת שאירעה לפני זמן לא רב, ואמרה, "קודם כול, סיימון, תבטיח לי שאתה לא כתב, ושאתה לא מדבר איתי כדי לפרסם את השיחה בשום צורה שהיא."

עיניו הכחולות נראו המומות בתחילה, ואז מבטן התרכך. "לא, קלייר, אני רק רוצה לדבר איתך. בטח קשה לך לא לדעת במי את יכולה לבטוח."

היא נשמה בקלות רבה יותר. "זה באמת קשה. עשיתי כמה טעויות שאני לא מתכוונת לחזור עליהן."

"גם אני רוצה לדבר איתך על טעות שעשיתי."

קלייר הביטה בו. בהתחלה, היא חשבה שלא השתנה הרבה מאז שנת הלימודים הראשונה שלהם בקולג', אבל הוא בהחלט השתנה. הוא היה מבוגר יותר, בוגר יותר ובטוח יותר בעצמו. שיערו הבלונדיני עדיין נזקק לתספורת ועיניו הזורחות נותרו בורקות בדיוק כמו פעם. היא לא שכחה את התשוקה שראתה בעיניים האלה.

"ראיתי תמונות שלך בכל כך הרבה מקומות לאחרונה. הרגשתי שאני חייב לדבר איתך לפחות פעם אחת ולהסביר מה קרה בקיץ של 2003."

הם נפגשו בוולפורייזו בשנת הלימודים הראשונה. סיימון למד הנדסת מחשבים וקלייר למדה מטאורולוגיה. הם חלקו בניין מעונות משותף, ונתקלו זה בזו לעתים תכופות. המשיכה ההדדית שחשו פרחה והייתה להתאהבות צעירה ולסיפור אהבה גדול. הוא היה אהבתה הראשונה והיא הייתה אהבתו הראשונה. הרגשות החדשים, הבלתי מוכרים, הימּמו את שניהם. הוא הציע לה נישואים מדי יום. לה היו תכניות אחרות - לפתח קריירה ולזכות בהצלחה לאומית. במהלך הקיץ, הם נסעו לבקר זה בביתו של זה וכל אחד מהם הכיר את משפחתו של האחר. הם עשו את כל הדברים שאוהבים צעירים עושים. אמה של קלייר אמרה שתכניות הן דבר שניתן לשינוי. סיימון מצא חן בעיניה. הם היו אמורים לבלות במסיבות טוגה, ללמוד ולבלות יחד בשנת הלימודים השנייה שלהם, אבל בשלב כלשהו בין פגישת המשפחות ובין החזרה ללימודים, סיימון נעלם. הוא התקשר כמה פעמים, כתב כמה מכתבים והתפוגג. קלייר ידעה שלמשפחתו לא היה קל לשלם את שכר הלימוד באוניברסיטה. זאת הייתה הסיבה שכשסיימון קיבל משום מקום הצעת התמחות חלומית, הוא פשוט היה חייב, חייב, לקבל אותה. הזדמנות כזאת פשוט לא מזדמנת לסטודנטים בשנה השנייה. ההתמחות הייתה בקליפורניה, והוא לא יכול היה להרשות לעצמו להחמיץ אותה. זה היה אמור להימשך סמסטר אחד בלבד. היא חיכתה שישוב. הוא לא חזר. תחלופת המכתבים ביניהם הפכה דלילה יותר ויותר, ולבסוף פסקה לחלוטין.

היא המשיכה הלאה. היא לא הייתה מסוגלת לשכוח אותו, אבל הצליחה לדחוק אותו למדור נסתר בתודעתה. במשך השנים, האתגרים שזימנו לה החיים מילאו את ימיה עד אפס מקום. הוא צץ במחשבותיה לעתים נדירות בלבד, כשלא הייתה מודעת לכך.

"זה לא הכרחי. שנינו המשכנו הלאה." קלייר החלה להתרומם מכיסאה. "היה נחמד לראות אותך."

הוא נגע בידה בעדינות. "בבקשה, קלייר, אני צריך להסביר לך." היא התיישבה ביישנות.

"את זוכרת שנסעתי לקליפורניה?" היא הנהנה.

"בהתחלה, זאת באמת הייתה התמחות, אבל אז הם הציעו לי עבודה. אני לא בטוח שאת זוכרת, אבל להורים שלי היה קשה לשלם את שכר הלימוד שלי, וההצעה הייתה טובה מכדי שאוותר עליה. רציתי לחזור ולסיים את התואר שלי, אבל הייתי בן עשרים בסך הכול, והציעו לי את עבודת החלומות שלי."

קלייר זכרה את המכתב שקיבלה, שבו הודיע לה שלא יחזור מקליפורניה. המכתב הזה שבר את לבה. היא רצתה להצטרף אליו, אבל הוא לא ביקש ממנה.

"אני שמחה שהדברים הסתדרו בשבילך. אתה עדיין חי בקליפורניה?"

"כן, והחברה שהתחלתי לעבוד בה בזמנו היא, באופן מעניין ביותר, חברת-בת של תעשיות רולינגס."

לבה של קלייר החל לדהור. אם טוני ידע על זה, סיימון יפוטר. היא ראתה את האפלה בעיניו, ורצתה להגן עליו. "אתה עדיין עובד שם?"

"לא." היא נאנחה בהקלה.

"עבדתי שם יותר מחמש שנים, אבל עזבתי הרבה לפני שפגשת את בעלך. קראתי את המאמר בוואניטי פייר." היא חייכה.

"יש לי חברה משלי עכשיו."

"זה נהדר. אני מקווה שאתה מאושר."

"מבחינה עסקית, אני בהחלט מאושר. אני צריך להודות למר רולינגס. ההתחלה שקיבלתי בחברה שלו עשתה את כל ההבדל. היום אני יוצר חלק מהמשחקים שאנשים משחקים בטלפונים הניידים שלהם. הולך לי לא רע."

"אני באמת ובתמים שמחה בשבילך." היא העיפה מבט חושש בטוני. "אני צריכה לחזור לטוני."

"אמא שלי עוקבת אחרייך בעיתונים ומספרת לי מה קורה איתך. מצאת חן בעיניה מאוד."

"גם היא מצאה חן בעיניי. בבקשה, תמסור לה דרישת שלום ממני ותגיד לה שלא תאמין לכל מה שהיא קוראת." עיניה נמלאו עצבות בשל הזיכרונות.

"לפני שתלכי, רציתי להגיד לך שאפילו עכשיו, אחרי כל ההצלחה שזכיתי לה, אני מתחרט שלא חזרתי אלייך."

היא לא דיברה כי פשוט לא הצליחה.

"חשבתי לעשות את זה כל יום, אבל העבודה תבעה ממני לנסוע בלי הפסקה. הייתי בסין כשהורייך מתו. אם הייתי בארה"ב, הייתי בא לתמוך בך. פשוט הייתי חייב לומר לך שלא עזבתי אותך בגלל שום דבר שעשית או אמרת. קלייר, את נשארת מושלמת בזיכרונות שלי. אני מצטער שהדברים לא התגלגלו אחרת."

היא חשה פרץ של עצבות על מה שיכול היה להיות, אבל סיימון המשיך לדבר:

"אפילו עקבתי אחרי הקריירה שלך. ידעתי שהיית באלבני ואז באטלנטה. זכרתי כמה היא הייתה חשובה לך. חשבתי שאולי אחרי שתצליחי, נוכל לנסות שוב."

היא הביטה בשולחן. דבריו גרמו לה לחוש שלא בנוח. היא הייתה חייבת לחזור לטוני.

"אבל אני רוצה שתדעי שאני שמח בשבילך, ושאני שמח שאת נשואה באושר."

תחושת החרדה הגוברת גרמה לה לקום על רגליה.

"תודה רבה, סיימון. אני מאחלת לך שתמשיך להצליח. בבקשה, תמסור את מיטב איחוליי למשפחה שלך. אני חייבת לחזור לבעלי."

"הפלאפון שלך עלייך?" הבעת פניה נעשתה מבולבלת. הוא חייך.

"אני מעציב אותך, וממש לא התכוונתי לעשות את זה. רציתי להראות לך את המשחק החדש שלי. הוא כיפי, ואני מקווה שהוא יגרום לך לחייך. את זוכרת שהיינו נשארים ערים כל הלילה ושיחקנו משחקי וידאו?"

היא זכרה, אבל זה היה כאילו אישה אחרת עשתה את כל הדברים האלה, בחיים אחרים.

"יצרתי את המשחק הזה בהשראת מישהי מהעבר. מעין מחווה, אני מניח."

"התיק שלי לא כאן. הוא על הכיסא שלי." היא נזפה בעצמה בדממה. הוא היה כה פתוח ונהג בכנות שכזו, והיא משקרת לגבי פלאפון!

הוא שלח יד לכיסו, הוציא סמארטפון והחל לגעת במסך.

"הנה הוא. את יכולה להוריד אותו תמורת דולר ותשעים ותשעה סנט."

הוא הוסיף בחיוך, "אני מאמין שתוכלי לעמוד בהוצאה."

היא הביטה במסך. נראה שמטרת המשחק הייתה למצוא משהו, אבל כדי להשיג את המטרה הזאת, היית צריך לפשפש בין ערימות בגדים, משולשי פיצה ישנים, קרטוני פיצה, פחיות סודה וכדומה. היא חייכה כשהסביר:

"בכל שלב יש פריט חדש שצריך למצוא. זה פופולרי מאוד בקרב סטודנטים. הרווחתי מיליונים בזכותו."

היא חייכה אליו חיוך אמיתי. היה לה קשה להאמין שהוא מרוויח כל כך הרבה כסף ממשחקים.

"אני שמח שראיתי את החיוך שלך. קלייר, את יפהפייה, אבל אני מתגעגע לשיער החום."

"ביי, סיימון, בהצלחה לך." היא הנהנה.

הוא נראה כאילו הוא רוצה לחבק אותה או ללחוץ את ידה - רק לגעת בה איכשהו - אבל היא הסתובבה והלכה, ומיד יצרה קשר עין עם טוני. הוא צפה בהם. היא שבה לעמוד לצדו ולמלא את תפקידה.

הוא הכיר בחזרתה בחיוך מקסים ובירך אותה, "גברת רולינגס."

כשיצאו מאולם הכנסים, אורותיה של שיקגו נצנצו באוויר ליל ספטמבר הצלול. ידו של טוני נחה בעדינות על שקע גבה. הטמפרטורה הייתה חמימה עדיין, אבל היא נרעדה. אריק פתח את דלת הלימוזינה, וטוני עזר לה להיכנס למכונית.

היא צפתה באורות העיר החולפים מבעד לחלונות, אבודה במחשבותיה. היא חזרה לימי הקולג'. זיכרונות מחדר המעונות המבולגן העלו בה תחושה חמימה. היא שמחה בשבילו. הוא הצליח להגשים את מטרותיו. היא זכרה את שאיפותיו: הוא לא השתוקק לעושר; רק לאושר ולמשפחה. היא זכרה שרצה להיות מסוגל לסייע להוריו. היא לא שאלה אם הוא נשוי, ואפילו לא בדקה אם הוא עונד טבעת נישואין. אבל היא קיוותה בכל לבה שהוא אכן עונד אחת.

"גברת רולינגס." טוני פנה אליה. היא הסתובבה להביט בו. הוא היה קרוב מעט יותר מדי.

"איך קוראים לך?"

המומה, היא פשוט בהתה בו. הוא שלח יד לסנטרה, אחז בו והביט היישר אל תוך עיניה. "השם שלך - מה השם שלך?"

מעוצבנת ומבוהלת, היא השיבה, "טוני, מה אתה עושה?"

הוא לא הרפה מסנטרה. "אני שואל אותך שאלה, שאלה שנראה שאין לך תשובה עליה."

התנהגותו הדהימה אותה, אבל היא הצליחה לענות,

"קוראים לי קלייר, קלייר רולינגס."

הוא שאל לאט ובכוונה רבה, "אז תסבירי לי, גברת רולינגס, איך ייתכן שאת יושבת איתי, בעלך, עונדת את הטבעות שקניתי, בלימוזינה שנקנתה בכסף שעבדתי קשה כדי להרוויח, וחושבת על גבר אחר?"

"טוני, בבקשה עזוב את הפנים שלי. אתה מכאיב לי."

הוא שחרר את סנטרה, אבל ידו החליקה מאחורי צווארה, לפתה את ראשה ומשכה בשיערה הפזור. הוא המשיך, "אני חייב לחזור על כל שאלה, או שאת חושבת שתוכלי לענות לפחות על אחת מהן בפעם הראשונה?"

עיניה הירוקות הבהבו בפאניקה, אבל התקשחות צווארה אמרה נחישות.

"הפתיע אותי לראות את סיימון. לא חשבתי עליו או שמעתי ממנו יותר משמונה שנים. אתה לא היית מהרהר מעט בפגישה כזאת?"

לפיתתו התהדקה. "לא, אני מאמין שהעבר צריך להישאר בעבר. מה שהיה היה, ועכשיו צריך להתמקד בהווה." צווארה דאב. הוא משך את ראשה כך שעיניהם היו בגובה אחד. עיניו שלו זרחו בשחור. עיניה שלה לא היו מתנצלות, אלא מלאות זעם. היא לא הגיבה. הוא המשיך:

"נכון לעכשיו, אני מאמין שאת צריכה להתרכז בלהראות לי שאישתי ממוקדת בראש ובראשונה בלשמח את בעלה."

הוא השתמש בידו השנייה כדי להעלות את המחיצה בינם לבין אריק, ואז פתח את רוכסן מכנסי הטוקסידו שלו. המומה ומלאת גועל, קלייר החלה למחות, אבל במהרה גילתה שהיא לא מסוגלת לדבר עוד. הוא אחז בצווארה והנמיך את ראשה בדממה, משעין את ראשו על המושב, אצבעותיו שזורות בשיערה. כשניסתה להתרחק, הוא תפס בידה ועיקם אותה לאחור. הוא לא הרפה מידה או מצווארה עד שגמר.

היא עשתה כמיטב יכולתה להיראות שלווה כשהלכו יחד בלובי של מגדל טראמפ. טוני כרך את זרועו סביב מותניה ולחש באוזנה ברכות. "יש דרכים נוספות שתוכלי להפגין באמצעותן את מסירותך, גברת רולינגס. נעבור עליהן כשנגיע לדירה שלנו."

שלושה-עשר החודשים האחרונים התפוגגו כלא היו. היא לא הייתה קלייר רולינגס - רעיה. היא הייתה קלייר ניקולס - כל דבר שהוא רצה שתהיה.

פרק 43

כל אידיוט יכול לעמוד בפני משבר.
מה ששוחק אותך באמת זה לחיות מיום ליום.

- אנטון צ'כוב

השתיקה בלימוזינה התעצמה מרגע לרגע כשטוני וקלייר עשו את דרכם הביתה מבטנדורף. במכירה הפומבית השקטה גויסו למעלה מחצי מיליון דולר. עלות האירוע לא הגיעה לעשרת אלפים דולר - תודות לגיוס נותני השירותים המחוכם שלה. דממת הנסיעה עמדה בניגוד חד להמולה במרכז הכנסים.

לפני שעזבו את המקום, קורטני דיברה בהתלהבות רבה על יכולותיה של קלייר. "הכול הלך כל כך טוב! קשה לי להאמין שעשינו כל כך הרבה כסף. מותק, יחד אנחנו הולכות לגייס כסף לכל ארגון ממערב למיסיסיפי."

אף על פי שלא הייתה בטוחה לגבי עתיד פעילויותיה הפילנתרופיות, קלייר חיבקה את חברתה וחייכה באומץ. "אוי אלוהים, נחיה ונראה, אני מניחה."

"טוב, תנוחי קצת על זרי הדפנה, אבל אז יש לי תכניות בשבילך!" התלהבותה הייתה מדבקת. היא חייכה והנהנה אליה.

מחויבויותיה האחרונות של גברת רולינגס כמארחת סייעו רבות להצלחת האירוע. היא הזכירה בעורמה את המכירה, ואת האפשרות לתרום מראש או לנכוח בה אישית. היא חשבה שמעניין מאוד ששותפיו העסקיים של טוני הראו נכונות לעשות את שניהם כשפנתה אליהם באופן אישי. העובדה שהיו בביתה, אכלו על שולחנה וזכו לתשומת לבה בהחלט תרמה למאמציה. נשיאת הצלב האדום של מחוז ארבע הערים הודתה לגברת רולינגס ולגברת סימונס בהתלהבות רבה.

רבים מעמיתיו של טוני נכחו באירוע - הן מקומיים והן כאלה שהגיעו במיוחד מחוץ לעיר. כשהזמינה אותם, קלייר לא ידעה שלנוכחותם באירוע תהיה השפעה נוספת על המחוז כולו. האנשים החשובים הללו נזקקו למקומות לשהות בהם ולמסעדות לאכול בהן בזמן ששהו בבטנדורף. קורטני אמרה שאמצעי התקשורת העריכו שמחוז ארבע הערים הרוויח כרבע מיליון דולר בעקבות האירוע שלהן. קלייר עצמה לא נחשפה לדיווחים. היא לא אהבה לצפות בטלוויזיה, וכל צורת תקשורת אחרת נאסרה עליה.

למעשה, רבות מהחירויות החדשות שאך זכתה בהן אבדו לה מאז הסימפוזיון בשיקגו. היא עדיין ראתה אימיילים, אבל רק לאחר שהתשובות עליהם כבר נשלחו. הם כבר לא היו חירות, אלא רק תזכורת בוטה למה שנאסר עליה מחדש.

במהלך ההכנות האחרונות למכירה, קלייר וקורטני היו חייבות לתקשר ולראות זו את זו, אבל יכולתה ליצור קשר ולפגוש אנשים פחתה באופן דרמטי. טוני החליט שהיא זקוקה לזמן להחליט מה באמת חשוב לה.

הלילה בשיקגו הזכיר לה את ימיה הראשונים באחוזה. טוני היה שתלטן, אדנותי ותובעני

להחריד. אפילו הנטיות המיניות הסאדיסטיות והאכזריות שזכרה מלפני התאונה הופיעו שוב. ברגע שחזרו לדירה, קלייר ניסתה לדבר איתו בהיגיון.

"בבקשה, תחשוב על מה שאתה עושה."

זה היה כאילו עיניו השחורות לא מכירות כלל בקולה. היא התחננה:

"טוני, תזכור את ההבטחה שלך. אני אישתך. תחשוב מה אתה מבקש ממני לעשות."

הוא לא התרשם, ודרישותיו נמשכו:

"את באמת אישתי, אבל אני ממש לא מבקש."

כשהתעוררה למחרת בבוקר, קלייר חשה בכאבים המוכרים שהתוודעה אליהם שנה קודם לכן, ופחדה להתייצב מולו. היא שכבה בשקט, וניסתה להאזין לקול נשימותיו. כשהבינה שהוא מתקלח בחדר הצמוד, הוקל לה. היא התיישבה באטיות והרהרה באפשרויות העומדות בפניה. עד שראתה את סיימון, הדברים התקדמו יפה. אפילו באיטליה, כשהפרה את אחד החוקים שלו, הוא הגיב בנדיבות - לא באכזריות. אבל הבוקר, היא האזינה למים הזורמים ושקלה לעזוב אותו, את הדירה - את הכול.

היא לא ידעה איך תוכל לעשות את זה. היא ידעה שאין שום מקום שתוכל ללכת אליו שבו לא יוכל למצוא אותה. היא צנחה על הכריות הרכות והרשתה לעצמה להזיל כמה דמעות. לרגע, היא התקשתה למלא את ריאותיה בכמות אוויר מספקת, ונזכרה בסיוטים שלה. זה לא היה חלום או סיוט, זאת הייתה המציאות שלה. אף על פי שלא רצתה לראות או לדבר איתו, היא הכירה בתחושת חוסר האונים שהיכתה בה. הדרך היחידה שלה קדימה הייתה לעבור את הגבר שבחדר הסמוך. באטיות, היא הסירה מעליה את השמיכות, יישרה את כתפיה ופסעה אל המראה. נחישות הברזל שהניעה את כפות רגליה לא נבעה מאומץ, אלא מתחושת הכרח שנבעה מחוסר אונים. ההשתקפות שנגלתה לה לא הייתה הגרועה ביותר שראתה; היא ראתה גרועות הרבה יותר ממנה. אבל למרות זאת, הסימנים האדומים-כחולים גרמו לקיבתה להתכווץ. היא הושיטה יד לחלוק שלה וכיסתה את הראיות.

דקות לאחר מכן, טוני נכנס אל חדר השינה. הגבר שניצב לפניה נראה לא מודע לחלוטין למאורעות ליל אמש. הוא אף נשק ללחיה ואמר,

"המקלחת כולה שלך."

היא פשוט בהתה בו. מיהו בכלל?

הוא חייך והוסיף,

"הייתי נשאר שם עוד קצת אם הייתי יודע שאת ערה."

מאוחר יותר באותו בוקר, הוא עזר לה להתכונן לנסיעה הביתה ושוחח איתה על דא ועל הא.

התקרית אילצה אותה להכיר בעובדה שהשלתה את עצמה. טוני האחר לא הלך לשום מקום. למעשה, הוא היה קרוב מאוד אל פני השטח. באותו בוקר, לא היה לה שמץ של מושג בחברת מי היא טסה, או עם מי היא חולקת בית. מדי ערב, היא חיכתה בבטן מתהפכת, תוהה מי יעבור את סף הדלת.

היא ציפתה שהאירועים האחרונים יחריפו את תדירות הסיוטים שלה, אבל להפתעתה - הם פחתו. היא שיערה שהסיבה לכך היא שההכרה שלה חולקת כעת את המתח שרק תת

המודע שלה סבל עד כה.

לאחר שעבר זמן-מה, היא ניסתה לדבר איתו על סיימון. נקודת המבט שלה לא עניינה אותו והוא לא רצה לשמוע מה יש לה להגיד בנושא. הוא חזר ואמר דבר אחד: היא משה מצדו במקום ציבורי, עזבה את בעלה, והלכה לבלות זמן עם מאהב לשעבר. קלייר חשבה שדבריו אבסורדיים. הפרשנות שלה הייתה אחרת: היא ליוותה את סיימון הצדה באירוע ציבורי ודיברה איתו כמה רגעים, כדי לאפשר לטוני לדבר עם מעריציו. לפרשנויות השונות שלהם חסר מכנה משותף, והיא האמינה שכך יהיה גם בעתיד. הנושא היה סגור.

כשנסעו הביתה מבטנדורף, היא תהתה מה הוא חושב על המכירה השקטה והרהרה בהשלכות האפשריות שתיאלץ לספוג עכשיו, כשנוכחותה במרחב ציבורי לא נדרשה עוד. הוא דיבר לבסוף רק כשכמעט היו בבית, קוטע את מחשבותיה:

"ברכותיי."

"תודה לך."

"המכירה הייתה הצלחה אדירה."

"תודה רבה. אני מרוצה. קורטני שמחה. רציתי לשמח גם אותך."

"ועכשיו את כבר לא רוצה לשמח אותי?"

"לא, אני בהחלט רוצה." היא הייתה כנה.

"כבר אמרתי לך בעבר. את לא מפסיקה להפתיע ולהדהים אותי ביכולות שלך."

הוא הוסיף כלאחר יד, "חלקן מדהימות אותי אפילו יותר מהאחרות."

היא לא הגיבה כי זה היה מה שרצה שתעשה. במקום לענות, היא ישבה במקומה, מיואשת, וחשבה על התאריך: שמיני לאוקטובר. מחשבותיה פנו בכיוונים מנוגדים רבים. היא חשבה על המכירה: מישהו הציע 70,000 דולר על הזכות להשתמש במטוס ובטייס של טוני ליומיים. זאת הייתה תרומה נהדרת. הוא חשב עליה בעצמו. תרומות אחרות כמו חופשות באתרי נופש, חבילות בידור וכרטיסים יוקרתיים למשחקי כדורסל או פוטבול, עזרו גם הן להשגת המטרה הסופית.

היא נזכרה גם שהם אמורים להיות במליבו בסוף השבוע הבא, במסיבה של מריאן ואלי. היא ציפתה לזה מאז קיבלו את ההזמנה. משפחת סימונס ומשפחת מילר התכוונו ללכת. הסרט היה מותחן. קלייר הכירה את השחקנים, אבל ציפתה בעיקר לראות את הבית.

ואז נדדו מחשבותיה למשפחתה. הדדליין של ג'ון היה בעוד פחות מחודש. היא לא דיברה עם אמילי כבר זמן רב - עוד לפני התקרית עם סיימון. חירויות אחרות רבות כל כך נשללו ממנה. הרעיון שתוכל לדבר עם אחותה נראה מגוחך. היא לא הרגישה שנותרו בה הנחישות או הכוח הדרושים לשם בקשה כזאת.

היא חשבה על יום הולדתה ה-28, שהלך והתקרב, והרהרה באמת של חייה. היא נסעה בלימוזינה שלה, לאחוזה שלה, עם בעלה העשיר והנאה. משועשעת, היא חשבה שזאת הייתה הגירסה של ואניטי פייר. האמת היא שהיא הייתה כלואה בלימוזינה של טוני, בדרכה לאחוזה של טוני - ששימשה לה בית סוהר פעמים רבות - עם בעלה הנאה, שהיה גם אכזרי, סאדיסטי, שתלטן ומניפולטיבי. אפילו הצלחתו של טוני כאיש עסקים איבדה מזוהרה מאז דיברה עם סיימון. טוני הרס חיים, והתעלם מההשלכות של מעשיו כדי לעשות כסף. סיימון גרם להנאה ויצר משחקים. אנשים הוציאו פחות משני דולר על משחק שלו, אבל

רבים מאוד עשו את זה, ובשורה התחתונה, זה היה הרבה יותר ממספיק.

המציאות העציבה אותה. היא לא הייתה בטוחה, אבל הניחה שבפנסילבניה יש עכשיו 46 אנשים שבדיוק איבדו את עבודתם.

חייה לא היו גרועים יותר מחייהם של רבים אחרים. להפך - הם היו טובים יותר במובנים רבים. היא הבינה שאי צדק הוא בעיה גלובלית, אבל היו כמה שאלות שהוסיפו לנקר במוחה: איך הגיעה הנה? איך ייתכן שכל שאיפותיה הושלכו הצדה בצורה כזאת?

כשעצרה רגע לחשוב על כך, שום דבר לא נראה לה הגיוני.

*

ב-14 לאוקטובר, חצתה קלייר בשמחה את היבשת במטוס של תעשיות רולינגס עם משפחת מילר, משפחת סימונס וטוני. שבוע לפני כן, היא לא הייתה מאמינה שיש לה איזשהו סיכוי לנסוע לקליפורניה, אבל היא בילתה את כל השבוע בבית, בחברת בעלה המסור. השבוע, הגבר שנישאה לו היה זה שחזר הביתה מהמשרד מדי ערב.

המתח הכרוך באי הידיעה איזה טוני יופיע בכל יום מחדש הוציא אותה מדעתה. מאז המכירה הפומבית, הוא היה קשוב, אוהב ואכפתי. מזג האוויר הפך קריר יותר, הימים התקצרו, והמתח שבחיים עם שני גברים שונים גרם לה להלך על החבל הדק המפריד בין שפיות לשיגעון. היא ידעה שמשב רוח חזק אחד הוא כל מה שנדרש כדי לגרום לה ליפול אל אחד מצדי החבל. סערות, רוחות חזקות וסופות טורנדו לא היו זרות לאיווה. כולן היו בלתי צפויות. היא חשבה שהן מייצגות את חייה היטב למדי, בצורה אירונית.

קורטני נותרה נאמנה להבטחתה דקת האבחנה. היא ידעה שמשהו לא בסדר בין קלייר וטוני. היא לא ידעה מה בדיוק. קלייר חשבה שככל שתדע פחות - כך ייטב לכולם. טוני לא הבין את הקשר ביניהן. קלייר ניסתה להקל בו ראש על ידי כך שהתלוננה עליה: "כיף להיות איתה, אבל היא מדברת כל כך הרבה..."

היא התפללה שמזימתה תעבוד. היא הייתה זקוקה לקורטני בחייה. זקוקה לה מאוד. המטוס שלהם נחת בלוס אנג'לס בערב יום שישי. המסיבה נקבעה לשבת בערב. במהלך הטיסה, החברים שתו יין, צחקו וסיפרו סיפורים על המסיבות הקודמות של אלי. נראה שהשמיים הם הגבול בכל מה שנוגע למוזרויות בסצנה ההוליוודית. קלייר ציפתה בכיליון עיניים לחוות אותה על בשרה. משפחת סימונס ומשפחת מילר ירדו במלון יוקרתי, ובני הזוג רולינגס המשיכו לדירה שלהם.

מנהלת משק הבית בלוס אנג'לס המתינה להם על יד הדלת בזמן שהנהג נשא את המטען שלהם לחדרם. טוני אמר שהם ירצו ארוחת ערב קלה מהר ככל האפשר. קלייר לא הייתה רעבה. ראשה כאב. היא רצתה רק לפרוק את חפציה וללכת לישון. ברגע שנותרו לבדם, טוני דיבר בקולו של האני האחר שלו.

"מחר בערב נהיה בזירה ציבורית במיוחד. לא עבר זמן רב כל כך מאז נתקלנו בקשיים באירוע דומה."

היא לא רצתה להאזין לו. "טוני, בבקשה, אל תתחיל עם זה שוב."

הטיסה, היין וכאב הראש גרמו לה להתרגז מהר יותר מבדרך כלל. תשובתה החצופה הימממה אותו לרגע, אבל הוא התאושש במהירות. היא נשאה בגדים אל הארון כשלפת את

זרועה וסובב אותה אליו.

"קלייר, הגישה האדישה שלך לא מוצאת חן בעיניי. יהיו שם הרבה יותר עיתונאים מכפי שחווית אי פעם במקום אחד."

לפיתתו הכאיבה לה. היא הביטה ישר לתוך עיניו ועמדה זקופה כשענתה, "אני מבטיחה לך שהגישה שלי לא אדישה. אתה פשוט חוזר על עצמך שוב ושוב. אני מכירה את הנאום בעל פה ואני יודעת - "

היא לא הצליחה לסיים את המשפט.

זאת הייתה המכה הראשונה מאז התאונה שלה. היא לא נפלה, אבל איבדה את שיווי המשקל לרגע, בעיקר מעוצמת ההלם.

הוא דיבר שוב, כאילו לא ניתץ לרסיסים את הבטחתו זה עתה וניפץ באחת את קירות בית הזכוכית שניצבה בתוכו. "יש לך אחריות מסוימת ואני מצפה ממך להתנהג בהתאם."

הוא שחרר את זרועה, ניגש למזוודה שלו והוציא את מגפי ההליכה שלה.

"דרך אגב, היית רוצה לדעת למה דאגתי שיארזו גם את אלה?"

מחשבותיה דהרו כששינה את הנושא. היא לא הצליחה לעמוד בקצב. היא סירבה לבכות, נשפה אוויר ונגסה בפיתיון. "למה מגפי ההליכה שלי כאן?"

"כהפתעה ליום ההולדת שלך, דאגתי שנבלה את ליל יום ראשון ויום שני בסוויטה הנשיאותית של מלון אקסקלוסיבי במיוחד שנמצא בלב פארק יוֹסֶמִיטִי. חשבתי שתיהני מהרי סִיֵּרַה נֶבָדַה ומהשיטוט בפארק. אחרי השנה שעברה, לא רציתי להחמיץ את חגיגות יום ההולדת שלך." נימת קולו הפכה קשה. "אבל במקום להפתיע אותך כמו שקיוויתי, חופשת יום ההולדת הרומנטית שלנו תלויה רק בך עכשיו."

קלייר השתדלה לעקוב אחריו. רק בה? למה הוא מתכוון?

"אם זיכרונך לא יכזיב, אם תצליחי לזכור את הנושאים שהדאיגו אותי ואת החוקים שלי, ואם תצליחי לציית לבקשות המועטות שלי, נוכל להמשיך בתכניות שלנו ליום ההולדת שלך. אבל אם לא תצליחי להתמודד עם האחריות המוטלת עלייך, לא תהיה לי ברירה אלא לבטל את ההזמנה, ושנינו נצטרך להתרכז בדרכים שיעזרו לך לחדד את הזיכרון." הוא נעץ את מבטו באישתו בזמן שצנחה על קצה המיטה.

"מה את בוחרת? רצית להיות שותפה. תגידי לי מה את רוצה לעשות: לנסוע ליוסמיטי, או לנסוע הביתה ולשנן את כללי ההתנהגות הנאותה?"

זאת הייתה עוד אחת מהשאלות האלה שיש להן רק תשובה אחת נכונה.

אלוהים, כמה היא שנאה את הריקוד הזה: סטירה על הלחי רגע אחד, ודיבורים על חופשה רומנטית במשנהו. זה היה הוואלס: צעד אחד קדימה ושני צעדים אחורה. היא רצתה לצרוח. היא ישבה על צדה האחד של המיטה, והניחה לדמעות לזלוג כשבלעה את רוקה. קולה חשף את מצוקתה, אבל היא ניסתה להישמע שלווה.

"אף פעם לא הייתי ביוסמיטי. שמעתי שמדהים שם. זה נשמע כמו יום הולדת נהדר."

דמעותיה לא ריגשו אותו, והוא פשוט עמד שם, ממתין לתשובתה. היא ראתה את מבטו החודר וחשה בצביטת פאניקה מוכרת להכאיב. היא הבינה שלא ענתה על השאלה שלו. "הייתי רוצה לנסוע ליוסמיטי. אני אעשה כל מה שתגיד."

הוא התקרב אליה, לקח את ידיה ועזר לה לקום. בתי החזה שלהם נגעו זה בזה כשנשאה

את מבטה על עיניו השחורות מדי עדיין. היא לא הסבה את מבטה.

"קלייר, אני לא רוצה להפר את ההבטחה שלי, אבל אני חייב לחזור על עצמי שוב ולהדגיש שאסור לך להיכשל בציבור בשום אופן."

"אני מבינה. אני מצטערת שגרמתי לך להפר את ההבטחה שלך. אני אעשה מאמץ להשתפר."

*

באותו לילה, בזמן ששכב במיטה לצד אישתו הישנה, נזכר טוני בסצנה מלפני שנים. זו הייתה סצנה אחת מיני כמה שעיצבו רבות מהחלטותיו. הוא שמע את קולו המרעים של סבו: "ילד, אתה לא תצטרף אלינו לארוחת הערב היום."

מופתע, הוא הבחין שהצלחת שלו נעדרת ממקומה הקבוע. הוא שאל למה. סבו לא דיבר, ורק הוציא מכתב מכיס הז'קט שלו והניח אותו על השולחן. אנטון לקח את המכתב ופתח אותו. אלה היו הציונים שלו מהסמסטר האחרון. הוא לקח על עצמו 17 שעות אקדמיות: מערכת עמוסה מאוד לגבי סטודנט שנה ראשונה. היו שם חמישה כמעט מצוין וטוב מאוד אחד. זה נראה לו לא רע.

הוא זכר שעדיין לא הבין את פשר נימת קולו של סבו.

"אתה מתכנן להצליח בעולם הזה, ילד?"

"כן, אדוני, בהחלט."

"אז אל תניח לזה לקרות שוב. לכישלון יש השלכות. אולי אם תבלה קצת זמן לבדך בסוויטה שלך, שם תאכל הערב, תיזכר ששלמות היא התנאי הראשוני להצלחה." סבו הסב את מבטו ממנו ולקח לו כוס יין.

"ניית'ניאל, אולי הוא עשה כמיטב יכול - " עיניו השחורות של סבו קטעו את תחינתה של סבתו. היא השפילה את מבטה אל צלחתה. הנושא היה סגור. טוני הביט בהוריו. גם הם השפילו את מבטם.

הוא זכר שיצא מחדר האוכל ונשבע שיגרום לניית'ניאל להתגאות בו. זה לא היה קל, אבל היום הוא האמין שלמד לנצל הזדמנויות וליצור הזדמנויות יש מאין. אם סבו היה חי - והוא בהחלט היה צריך להיות בחיים - הוא האמין שהיה מתגאה בו.

*

למחרת בבוקר, טוני עזב את הדירה מוקדם כדי לשחק גולף עם חברים. כשהתקלחה, קלייר הבחינה ברגישות בזרועה הימנית. בזמן שהתנגבה, היא ראתה טביעת יד גדולה וסגולה במקום. היא לא הייתה מודאגת מכך שספגה את חמת זעמו של בעלה, אבל חששה שמישהו יבחין בראיות הפיזיות לכך. הוקל לה כשראתה שקתרין ארזה לה חולצות עם שרוולים. היא אמרה לעצמה שאם החבורה הסגולה תיחשף, היא תפר שני כללים: מראית עין וגילוי מידע אישי. והחשוב מכל, זה לא ישמח את טוני. מחשבותיה דהרו קדימה והיא בחנה את השמלה שהייתה אמורה ללבוש למסיבה: נטולת שרוולים.

ברגע שפגשה שוב את כל הנשים, גייסה קלייר את החיוך הגדול ביותר שלה ושאלה, "אז מי במצב רוח לקצת קניות ברודֵיאוֹ דְרַייב? אני חושבת שמגיעה לי שמלה חדשה למסיבה!"

היא לא הייתה צריכה להפציר בהן יותר מדי: כולן שמחו לצאת לקניות ברחוב החנויות המפורסם והיוקרתי ביותר באמריקה, אבל נראה שהמסכה שלה לא הייתה נטולת סדקים. קורטני ניסתה לתפוס אותה לבד ולשאול אותה מה קורה כמה וכמה פעמים. היא אמרה שהיא מרגישה שמשהו לא בסדר.

קלייר חייכה חיוך ענקי והביטה בעיניה של חברתה.

"זה סתם עניינים של נשואים טריים. עניין הנישואין הזה חדש לשנינו. אנחנו עובדים על זה." היא הרגישה שקורטני לא מאמינה לה, והמשיכה, "באמת, הכול בסדר."

טוני כבר ציין שיכולות הקניות שלה השתפרו, והוא צדק. היא מצאה בסאקס שתי שמלות שחברותיה מתו עליהן - אחת מארמני והשנייה של גוצ'י. מובן שהיא נזקקה לנעליים ולתיק תואמים לכל אחת מהן. היא תירצה את מסע הקניות בכך ששתי בחירות יאפשרו לטוני להיות זה שיעשה את ההחלטה הסופית. היא פרשה את השמלות על המיטה, עם הנעליים ותיקי הערב, ושאלה אותו בהתלהבות איזו מהן הוא רוצה שתלבש. הוא אהב את העובדה שיצאה לקניות עם החברות שלה, ולא חשב לרגע לשאול למה עשתה זאת. עם זאת, הוא אמר שיהיה לו קשה להחליט אם לא תעשה לו תצוגת אופנה. היא צייתה. הוא בחר בגוצ'י: שמלת מעטפת בכחול עמוק, בעלת גיזרה קלאסית ושרוולים ארוכים. הדבר שהכי מצא חן בעיניו בשמלה הייתה קלות הפתיחה שלה.

כל השישה הגיעו למסיבה יחד, ופגשו בקהל שכלל בעיקר סלבריטאים ועיתונאים. קלייר לא משה מצדו של בעלה בזמן שפטפטו עם אנשים שראתה עד כה רק על מסכי הטלוויזיה והקולנוע. היא הופתעה לגלות כמה נורמלים כולם נראים. כמה מהם אולי היו גסי רוח או נרקיסיסטיים, אבל רובם היו בלתי יומרניים וצנועים ונהגו בטוני בכבוד רב. עד שהאזינה לשיחות שניהל עמם, קלייר לא ידעה שהוא מעורב גם בעסקי הבידור: תחנות טלוויזיה וחדשות ואולפני סרטים. זאת הייתה הסיבה לידידותו עם אלי. היא באמת חשבה שמוזר שהשניים האלה התיידדו.

עכשיו הכול נראה הגיוני פתאום.

היא לא צפתה את ההוד ואת ההדר של ביתם של אלי ומריאן. הסגנון של בוו ניכר בכל פינה. כל סנטימטר בבית זעק קליפורניה: חללים פתוחים, נופים מהממים, קווים נקיים ושפע. הבית נבנה על צוק עם נוף מהמם לאוקיינוס, וקלייר תהתה אם הם חוששים מרעידות אדמה. היא החליטה שלא תשאל.

להוציא כמה גיחות בחברת קורטני ומריאן, שהייתה נחושה להכיר לה את קהל הסלבריטאים ליגה א' של הוליווד, היא נותרה כל הערב לצדו של טוני. הוא שיתף אותה בחביבות בשיחות שניהל והציג אותה בפני כולם. אנתוני רולינגס וכלתו - כמה חמודים הם נראים! עדיין בשלב ירח הדבש וצמודים זה לזה כמו דבק. הם היו שיחת המסיבה.

אחרי בראנץ' של יום ראשון עם חבריהם, טוני וקלייר טסו לפְרֶזְנוֹ. הוא סידר שמכונית שכורה תמתין להם בשדה התעופה. היא תהתה כמה אנשים בעולם שוכרים מכוניות בשווי למעלה מ-100,000 דולר. הוא אמר שזאת לא בדיוק המזראטי גראן טוריסמו, אבל שהוא אוהב לנהוג גם בקוֹרְבֶט $ZR1$. האנשים שהביאו אותה אמרו שהיא יכולה להגיע מאפס ל-160 קילומטר לשעה בתוך שבע שניות. קלייר אמרה, "ברצינות, אני מאמינה להם. אנחנו לא צריכים לבדוק את זה בעצמנו."

הפארק הלאומי יוסמיטי היה יפהפה בדיוק כמו ששמעה. הרי האבן המפורסמים, מפלי המים, האגמים ועצי הסקויה הענקיים שלהבו אותה. אהבתה לטבע גברה על רגשות השיטנה שהחלה לרחוש לבעלה לאחרונה. הנוף המרהיב והחיבה שהרעיף עליה עזרו לה לשכוח את האני האחר שלו, או לפחות להדחיק אותו מתודעתה ולהתרכז בטוני הנוכחי.

ביום הולדתה, אחרי שטיפסו במעלה שביל תלול שהתחיל למרגלות מפלי נבדה, טוני הפתיע אותה בארוחת פיקניק שהסתיר בתרמיל הגב שלו, כולל שמיכה ובקבוק יין. היא רצתה לשנוא אותו, את התנהגותו ואת החוקים שלו, ולפעמים באמת הרגישה שהיא שונאת אותו. אבל בפעמים אחרות, הוא היה כל כך רומנטי, רגיש ושופע חיבה...

אחרי שאכלו, הוא הושיט לה קופסת קטיפה בצבע בורגונדי ולחש:

"יום הולדת שמח, קלייר."

הוא גיחך בשובבות והוסיף, "זכרתי: בלי קופסאות קטיפה שחורות."

היא נענעה את ראשה וחשבה: אלוהים, הוא טוב. היא נטלה את הקופסה ופתחה אותה. היו שם עגילי יהלומים צמודים מהממים.

היא נזכרה פתאום בעגילים אחרים שהיו לה פעם - אלה שהוריה נתנו לה לכבוד סיום הלימודים בתיכון. הם לא היו גדולים או מרשימים כמו אלה - רחוק מזה. לרגע, היא תהתה היכן הם.

"תודה רבה, טוני. הם מדהימים." מילותיה היו כנות ומלאות הערכה. היהלומים התנוצצו בשמש והעגילים באמת היו עגילי היהלומים היפים ביותר שראתה מעודה. היהלום היחיד היפה יותר היה זה שהתנוסס על ידה השמאלית.

טוני נשק לה ברכות. "יום הולדת שמח, אהובה. אני שמח שאנחנו כאן."

היא הנהנה. גם היא שמחה.

ביום שלישי אחר הצהריים, אריק חיכה להם בפרזנו עם המטוס הפרטי של טוני. הם הגיעו הביתה בשעת לילה מאוחרת. הבדלי השעות עבדו לטובתם כשטסו מערבה.

אף על פי שמחוגי השעון הראו שהשעה כבר אחרי עשר, קלייר החליטה שאסור לה להחמיץ את ההזדמנות.

"טוני, היה לי יום הולדת נהדר. יוסמיטי היה מדהים והעגילים שלי מהממים."

היא ענדה אותם, את שרשרת המסע שלה ואת שעון היהלומים החדש שלה משווייץ.

"יש לי עוד בקשת יום הולדת אחרונה."

הוא חיבק אותה חזק. "ומהי?"

הימים האחרונים היו טובים. היא היססה לרגע, אבל החליטה להמשיך.

"הייתי רוצה לדבר עם אחותי."

היא הביטה מעלה, אל עיניו. באיזה צבע הן?

הוא נאנח. "בואי נלך למשרד ונתקשר לפני שאשנה את דעתי."

קלייר התרוממה על קצות אצבעותיה ונישקה אותו. "תודה לך."

היא בקושי הצליחה להכיל את התרגשותה, אפילו שידעה שהשיחה תתנהל בדיבורית. כשאמילי ענתה, היא נשמעה ישנונית. קלייר התנצלה, אמרה לה שבדיוק הגיעו הביתה אחרי שהיו מחוץ לעיר כמה ימים, והסבירה שהרגישה שהיא פשוט חייבת להתקשר אליה. אמילי התאוששה במהירות. הן פטפטו כמעט רבע שעה, ואז קלייר הבינה שהגיע הזמן

לסיים את השיחה. מובן שהתנצלה על שלא התקשרה קודם - היא פשוט הייתה עמוסה כל כך בגלל המכירה הפומבית. היא סיפרה לאחותה על המסיבה בהוליווד ועל טיול ההפתעה של טוני לכבוד יום ההולדת שלה.

אמילי הודתה לשניהם על התרומה למחוז בית הספר שלה. היא נעשתה בעילום שם, אבל היא ניחשה מי עמד מאחוריה. היא גם אמרה לקלייר שג׳ון מדאיג אותה. הוא בילה יותר ויותר זמן במשרד ככל שהדדליין התקרב. היא הוסיפה שהוא שם אפילו עכשיו, אף על פי שהשעה כבר אחרי 23:00, ושבטח יצא מהבית עוד לפני שתתעורר בבוקר. מסתבר שמבקר חיצוני הובא לחברה כדי לבחון את נתוני העובדים: מספר השעות החודשיות שלהם, הרווחים שעשו לחברה, גביית תשלומים מלקוחות וכו׳. ג׳ון לא סיפר לה הכול, אבל הייתה לה תחושה רעה. משהו לא היה בסדר. היא הבטיחה לעדכן את קלייר בחדשות אם תצליח לתפוס אותה. קלייר אמרה לה שתנסה ואיחלה לה לילה טוב. טוני ניתק את השיחה.

היא חיבקה אותו לחשה, ״זה היה יום הולדת נהדר. אולי אני לא עייפה כמו שחשבתי אחרי ככלות הכול.״ החיוכים שעלו על פני שניהם היו כנים.

פרק 44

הדבר החשוב ביותר בחיים הוא פרספקטיבה.

- לוֹרֶן גְרֵאהם

לקלייר שוב ניתנה הזכות להביע דעה לגבי האימיילים שלה. מובן שהבעת דעה הייתה רק חלק מהמשוואה. גם הפרזנטציות היוו גורם מכריע. היא התכוננה לקראת המצגת שלה ויישרה את שלוש ערימות הנייר שלפניה. הראשונה נועדה לפטרישה - תגובות שלא דרשו מענה אישי. הן דנו בערימה הזאת לעתים נדירות בלבד. הערימה השנייה, שכונתה על ידה בסתר "לשאול את טוני", הייתה הערימה שגזלה את הזמן הרב ביותר. לעתים קרובות, אלה היו שתי הערימות היחידות. היו ימים שבהם היא חשה ששום מייל בערימה השנייה לא מצדיק את המתח הנלווה לבקשה, והיו ימים שבהם נוספה קטגוריה נוספת: התכתבות. על פי רוב, היו אלה תשובות בכתב יד להתכתבות שהחלה ביוזמתו של מישהו אחר, אבל מדי פעם, כמו היום, היא עמדה להציג בפני טוני מייל עצמאי, שיזמה בעצמה. לפעמים, המיילים שלה נשלחו כפי שכתבה אותם, ובפעמים אחרות, הם ערכו בהם שינויים. הכול היה חלק אינטגרלי מתהליך המשא ומתן המורכב.

המייל העצמאי של היום יועד לאמילי. הוא שוכתב שש פעמים לפני שהגיעה לגירסה הסופית. היא פסעה הלוך וחזור בסוויטה שלה, ותהתה אם ניסחה את דבריה היטב וחשוב מכך - האם טוני ירשה למייל להישלח.

הדדליין של ג'ון היה בראשון לנובמבר. היום היה ה-4 בנובמבר, וקלייר עדיין לא שמעה מאחותה. היא קיוותה מאוד שהמייל שניסחה אכן יגיע ליעדו. אחרי ככלות הכול, טוני היה זה שהציע שתתקשר לאמילי בראשון לנובמבר. מובן שהיא קפצה על ההזדמנות, אבל בבית לא הייתה תשובה. כשלא הייתה תשובה בבית גם בשני ובשלישי לנובמבר, היא לא יכלה שלא לדאוג.

לאחר שהבינה שתת המודע שלה וההכרה שלה חולקים את אותן הדאגות, ובהתחשב בזמן הרב שהחלה לבלות שוב בבית לאחרונה, קלייר החלה לערוך לעצמה עצמה שוב ושוב ססשנים ממושכים של טיפול פסיכולוגי. היא השתעשעה ברעיון שדאגתה לג'ון הייתה בסופו של דבר לא יותר ממנגנון הגנה: דרך לחשוב על בעיותיו של מישהו אחר ולהתחמק מבעיותיה שלה. למען האמת, היא לא דאגה לעצמה. היא הייתה מודאגת בעיקר מהגבר שנישאה לו.

האישיות האוהבת חזרה במובנים רבים: הוא הרעיף עליה מחמאות ושפע דאגה, אכפתיות וחמלה. השליטה המשיכה להיות נושא בעייתי. הוא ציפה ממנה לצייתנות ולכניעה מוחלטות. כל זמן שמילאה אחר רצונו, היא לא סבלה משום השלכות. קלייר בילתה שעות אין סוף בניסיון לסובב את הדברים כך שיראו חיוביים.

אבל אם הדברים אכן היו חיוביים, האם באמת הייתה צריכה לבלות שעות על גבי שעות בניסיון למצוא דרך להציג אותם ככאלה?

לא היו לה דברים רבים אחרים לעשות, ולכן התלבשה לקראת ארוחת הערב וקראה ספר בזמן שחיכתה לשובו של טוני. הוא היה צפוי לחזור בשבע, כרגיל, אבל היא הופתעה כשנכנס לסוויטה שלה מוקדם מאוד לגביו - בחמש וחצי. כשנשאה את מבטה וחייכה, קלייר הבחינה מיד שמשהו לא בסדר. לבה החיש את פעימותיו, והיא שאלה את עצמה: מה עשיתי?

הוא לא דיבר, הניח כמה דפים על הספה וכרע ברך לפניה. הדפים הזכירו לה את הריאיון עם מרדית', אבל היא הרגישה שהוא לא רותח מזעם, אלא שרוי במצוקה כלשהי.

"טוני, מה העניין?"

הוא השעין את ראשו על ברכיה, והיא חשבה שמעולם לא ראתה אותו מעורער כל כך. היא הרימה את ראשו ושאלה, "ברצינות, טוני, אתה מפחיד אותי. מה קרה?"

"באתי הביתה ברגע ששמעתי את החדשות. ידעתי שתרצי לדעת. את בטח לא תאמיני לי, אבל אני באמת מצטער."

קלייר הביטה בעיניו וראתה בהן כנות. היא לקחה את הדפים בידיים רועדות. לא היה לה שום מושג מה היא עומדת לקרוא, אבל היה לה ברור שזה עומד להיות רע.

עילוי המשחקים הצעיר נהרג בתאונה טרגית

סיימון ג'ונסון, בן 28, מפאלו אלטו, קליפורניה,

נהרג בתאונה טרגית ביום רביעי, ה-3 לנובמבר, 2011.

קלייר הניחה את הדפים ורצה אל חדר האמבטיה. היא הרגישה בחילה פתאומית. היא לא ראתה את סיימון שמונה שנים, ולא חשבה עליו במודע כל הזמן הזה. ועכשיו הוא מת.

ההקאה גרמה לה לרעוד בכל גופה. כשסיימה, היא הסתובבה וראתה את טוני עומד ליד מפתן הדלת: צופה באישתו. היא לא ידעה איך יגיב לתגובתה, אבל הניחה שימצא אותה בלתי הולמת. לפתע, זה לא היה אכפת לה. היא צנחה על הרצפה בייאוש ונכנעה לבשורות האיומות. דמעותיה צנחו על רצפת האריחים קרירה שהרגיעה מעט את ראשה ההולם. אף על פי ששמעה את צעדיו, היא ידעה שהיא חלשה מכדי להגן על עצמה. היא עצמה את עיניה וחיכתה לשמוע את קולו המרעים.

אבל היא לא שמעה אותו. טוני כרע לצדה בשקט, עזר לה לעמוד ונשא אותה בעדינות בחזרה אל הסוויטה. הוא השכיב אותה על הספה, התיישב והניח את ראשה בחיקו. הם לא דיברו במשך זמן ארוך מאוד. הוא ליטף את שיערה כשבכתה. היא בכתה על סיימון; לא על אהבה אבודה. היא הייתה נשואה למישהו אחר. היא בכתה על חיים שהסתיימו מוקדם מדי. בעיתון נכתב שהוא היה בן 28. גם היא הייתה בת 28. זה לא גיל צעיר מדי למות?

לבסוף, היא הצליחה לשאול, "איך הוא מת?"

"היה כתוב שהמטוס שלו התרסק באזור נידח, מעל רכס הרים."

היא שבה להתייפח.

"הרשויות סרקו את אתר ההתרסקות. לא היו ניצולים. הידיעה הופיעה בעדכון החדשות שלי במחשב, ומיהרתי הביתה מיד."

קלייר הצליחה להתיישב לבסוף. היא הביטה בבעלה וניסתה להסביר,

"הוא היה ידיד. אני לא עצובה כיוון שהיינו יחד לפני הרבה שנים. הוא פשוט היה צעיר מכדי למות."

הוא חיבק אותה ברכות ואמר, "אני באמת מבין. סתם הגזמתי בשיקגו."
הוא הסיט את שיערה מפניה ברוך.
"בעיתון כתבו שהוא התארס לאחרונה."
החדשות גרמו לה להתחיל לבכות שוב. היא רצתה שיתחתן ושמישהי תאהב אותו.
כשנרגעה, טוני הביא לה ממחטות נייר, והיא קראה את שאר הידיעה:

הרשויות גילו את אתר ההתרסקות של מטוסו הפרטי של מר ג'ונסון בפסגת רכס הרי סיירה נבדה. מר ג'ונסון היה בדרכו הביתה, לפאלו אלטו, לאחר פגישה עם משקיעים באזור לוס אנג'לס.

מר סיימון ג'ונסון, מיליונר צעיר שבנה את הונו בעשר אצבעות, היה ידוע בעיקר בשל עבודתו בתחום המשחקים. הוא התחיל את דרכו המקצועית בשֵׂדִיס-טִיקֶס, חברת-בת של תעשיות רולינגס בצפון-קליפורניה.

מר ג'ונסון ייסד את חברת המשחקים שלו, סִי-ג'וֹ, בשנת 2005. הוא גדל באינדיאנה והיה אמור להינשא למיס אֶמְבֶּר מֶקוֹי מפאלו אלטו, קליפורניה, ב-21 לאפריל, 2012.

המשפחה עדיין לא הודיעה מתי תתקיים הלווייתו.

היא הניחה את הדפים והשעינה את ראשה על חזהו של טוני. הוא חיבק אותה כשהתייפחה, בכתה וחלמה. כשהתעוררה, ראשה הלם בכאב, ועיניה היו נפוחות ורגישות. טוני עדיין היה שם, אוחז בה בזרועותיו. היא קמה והלכה אל האמבטיה, רחצה את פניה וחזרה לחדר.

"אני חושבת שסיימתי. תודה שהיית מבין כל כך."

הוא אותת לה לחזור לשבת על הספה. כשהתיישבה, כרך את זרועו סביבה. "ידעת שהוא עבד באחת החברות שלי?"

"הוא סיפר לי בשיקגו, ואמר כמה מוזרות הן דרכי הגורל. הוא אמר שהוא רוצה להודות לך על ההתחלה הנהדרת של הקריירה שלו."

"לא סיפרת לי."

"לא נתת לי הזדמנות."

הוא לא הגיב. מה כבר יכול היה לומר?

למחרת היום, טוני עבד מהבית וקלייר נחה במרפסת השמש. היא חשה תערובת של עצב וריקנות. חרף צניחת הטמפרטורות האחרונה, קרני שמש רחומות הפכו את המרפסת למקום נעים. העצים עמדו שוב חשופים, והעשב התכסה בשמיכת החורף האפורה שלו. קלייר חשבה שהסיטואציה כולה נראית הזויה והרהרה באמבר מקוי ובהוריו של סיימון. היא לא יכלה לתאר על עצמה מה עובר עליהם באותם רגעים.

היא שכבה על הספה הזוגית בתקווה שהשמש תשפר את מצב רוחה, והרהרה בחיים ובמוות. המוות נראה לה שלו וצפוי. היא מצאה את עצמה חושבת על כך שוב - חושבת על דברים שלא חשבה עליהם כבר יותר משנה. טוני מצא אותה בוהה בחלל. נימת קולו הייתה אוהדת ורכה. "קלייר, המשפחה עומדת לערוך טקס אזכרה פרטי לסיימון ביום ראשון, במדיסון, אינדיאנה."

היא פנתה להביט בבעלה. היא התאפרה וסידרה את שיערה, אבל עפעפיה היו נפוחים ועיניה נראו מרוחקות. "בסדר."

היא חשבה על הצהרתו ושקלה את תגובתה. "אנחנו צריכים לשלוח פרחים."

"לא. אנחנו צריכים ללכת."

היא התיישבה. "לא! אנחנו לא צריכים." הדמעות איימו להציף שוב את עיניה.

"טוני, לא הייתי בלוויה מאז שהוריי מתו. אני לא יכולה ללכת להלוויה של סיימון."

אנתוני רולינגס כרע ברך לצד אישתו בפעם השנייה זה יומיים. נימת קולו הייתה מתוקה ותומכת להדהים.

"יש לי את מספר הטלפון של ההורים שלו. אני באמת חושב שאת צריכה להתקשר אליהם. אני לא אומר לך לעשות את זה. אני רק אומר שאני חושב שכדאי שתעשי את זה. הטקס יהיה פרטי. אם הם יזמינו אותך או אותנו, אנחנו צריכים להיות שם."

קלייר נענעה את ראשה. היא לא יכלה לדבר בלי להתחיל לבכות. הוא הושיט לה את מספר הטלפון, נשק לה בעדינות וחזר למשרד.

ייתכן שחלפה חצי שעה וייתכן שחלפו שלוש שעות לפני שקמה לבסוף ונקשה על דלת המשרד - הזמן איבד את משמעותו באותם רגעים. הם התקשרו יחד. האישה שענתה היססה לפני שקראה לגברת ג'ונסון.

"אנחנו עוברים תקופה קשה כרגע. אפשר לשאול מי זה?"

"מדברת קלייר, קלייר רולינגס." היא זכרה שלסיימון הייתה אחות צעירה, ותהתה אם היא זו שענתה לטלפון. היא ביקשה ממנה להמתין. אמו של סיימון ענתה כמה רגעים לאחר מכן.

"גברת ג'ונסון, אני לא בטוחה אם את זוכרת אותי."

"ברור שאני זוכרת אותך. תודה שהתקשרת."

קלייר אמרה ששניהם משתתפים בצערם. אף על פי שהתפללה שגברת ג'ונסון לא תזמין אותם לטקס, היא אכן הזמינה את שניהם. לפני שסיימו את השיחה, היא הוסיפה, "סיימון ואני היינו קרובים מאוד. אני יודעת כמה היית חשובה לו. את חושבת שאת ומר רולינגס תוכלו להגיע מוקדם?"

קלייר הביטה בטוני, שהרים את גבותיו ומשך בכתפיו. היא ענתה,

"אם את רוצה שנגיע מוקדם, נעשה זאת."

"תודה לך. הטקס יתחיל ב-14:00, אבל המשפחה תתכנס מוקדם יותר,

ב-12:00. אם את ומר רולינגס תוכלו להגיע באחת, אני אעריך את זה מאוד."

קלייר אמרה שהם יגיעו, וטוני ניתק את השיחה.

*

הטיסה ללואִיוִויל, קֵנטָקִי, הייתה שקטה. טוני המשיך להיות תומך בצורה מדהימה ולא עבד, קרא בלפטופ שלו, או עשה שום דבר מלבד להתרכז בקלייר. תשומת לבו יוצאת הדופן הוסיפה לאי הנוחות שחשה. כשהגיעו ללואיוויל, נהג שהמתין להם לקח אותם למֵדִיסוֹן, עיירה ציורית קטנה על גדות נהר אוהיו. זו הייתה הפעם הראשונה שביקרה באינדיאנה זה שנים ארוכות.

בית הלוויות דמה לאחוזה קולוניאלית: עשוי לבנים ומעוטר בעמודי שיש לבנים גדולים. הם הגיעו מוקדם, ולכן ישבו במכונית והמתינו. קלייר ידעה שהיא מתנועעת באי שקט. היא

לא הצליחה לשלוט בזה. כל הסיטואציה הייתה עוכרת שלווה. לבסוף, טוני תפס בידה ולחץ אותה. היא נשפה אוויר והביטה בו. הרגישות שגילה הדהימה אותה, בהתחשב בעובדה שהיה מדובר בסיימון, והיא ביטאה את מחשבותיה בקול. היא לא שקלה את המילים כהרגלה לפני שאמרה אותן. לא נותר בה כוח לשקול את ההשלכות האפשריות.

"למה אתה מתנהג בצורה תומכת כל כך?"

"כיוון שלא הייתי שם לתמוך בך כשהורייך מתו." מחשבותיה החלו דוהרות.

"מה? אני לא מבינה."

הוא אחז בידיה. "קלייר, נאלצת לעבור את המוות של הורייך לבדך. לאמילי היה את ג'ון, אבל לך לא היה אף אחד. אמרת שלא היית בלוויה מאז. לא יכולתי לנחם אותך אז; בבקשה, תני לי לעשות את זה עכשיו."

היא נתנה לו. לא כיוון שהוא רצה שתעשה זאת, אלא משום שנזקקה לכך. היא נזקקה לתחושת האהבה והתמיכה שתיאר ונמסה לתוך חיבוקו. כשהגיעה השעה, הם נכנסו לבית הלוויות יד ביד.

היא זיהתה את גברת ג'ונסון מיד: אישה יפה ובלונדינית עם עיניו הכחולות והגדולות של סיימון. אם לומר את האמת, היא לא הייתה מבוגרת בהרבה מטוני. קלייר ניסתה לגלות נחישות, אבל רגשותיה היו טריים מדי, קרובים מדי לפני השטח. שתי הנשים התחבקו ובכו. גברת ג'ונסון הוליכה אותם לחדר פרטי, שם הצטרפו אליהם אביו של סיימון, אחותו, ואישה נוספת. קלייר הניחה שהברונטית היפה ודקת הגיזרה שעיניה נפוחות מבכי היא אמבר מקוי.

גברת ג'ונסון הייתה חזקה בצורה מדהימה, וביקשה מהם לשבת. אחרי שעשו כדבריה, היא דיברה.

"תודה לכם שבאתם היום, מר וגברת רולינגס, אני יודעת שסיימון היה שמח."

שניהם הודו לה, וקלייר הוסיפה מיד, "בבקשה, תקראי לי קלייר."

"קלייר, סיימון אמר לי שהוא דיבר איתך לפני כמה חודשים. ביקשתי שתגיעו מוקדם כיוון שרציתי להגיד לך כמה זה היה חשוב לו."

היא תפסה בידה, וקלייר הנהנה אליה כשהמשיכה לדבר.

"לא הייתה לך שום דרך לדעת כמה שנים הוא ערג אלייך וכמה חזקה הייתה הערגה הזו. במשך תקופה ארוכה, הוא חשב שאם יניח לך להגשים את שאיפותייך המקצועיות קודם, תסכימי לחזור אליו בסופו של דבר, אבל אחרי שהוא ראה אותך, דיבר איתך, והבין שאת לא כמו שכולם אומרים..." היא היססה.

" ...טוב, אחרי שהוא הבין שאת עדיין אותה קלייר שזכר, וחשוב מכל - אחרי שהוא הבין שאת מאושרת," היא חייכה אל טוני.

"הוא היה מסוגל סוף-סוף להמשיך הלאה."

קלייר האזינה לה, והייתה מודאגת הן לגביה והן לגבי טוני.

גברת ג'ונסון החוותה בידה לעבר הברונטית הדקה. "זאת אמבר. היא וסיימון התארסו לאחרונה."

טוני וקלייר בירכו אותה.

אמו של סיימון המשיכה, "סיימון אהב את אמבר מאוד, אבל הוא היה חייב להרפות ממך

קודם. אני רוצה שתדעי שתמיד תהיי מיוחדת מבחינתנו כיוון שהבן שלנו אהב אותך."

חזה של קלייר רטט בזמן שהתייפחה בשקט. טוני ניחם אותה.

"לא הייתה לך שום דרך לדעת איך הוא הרגיש. הוא מעולם לא אמר לך. אני רוצה שלא תחשבי לעולם שאנחנו נוטרים לך טינה. למה שנעשה דבר כזה כשלא היה לך שמץ של מושג לגבי האמת?"

היא לחצה את ידה של קלייר בפעם השנייה.

"פשוט רציתי שתדעי כמה חשובה הייתה השיחה הקצרה שניהלתם. הוא הלך משם אחרי שהבין שאת נשואה באושר ושהוא יכול להמשיך הלאה. תודה לך."

קלייר ניסתה לחייך. "אני אסירת תודה שהייתה לנו הזדמנות לדבר."

בפעם הראשונה מאז שספגה את השלכותיה של אותה השיחה, היא באמת ובתמים הרגישה כך.

בשלב זה, גברת ג'ונסון פנתה לטוני. "מר רולינגס, אלוהים הוא כל כך מצחיק לפעמים."

טוני השיב, "אני מצטער. אני לא מבין את כוונתך."

"מר רולינגס, אם היה אדם אחד שבני העריץ, חוץ מאבא שלו, זה היית אתה."

עיניו של טוני שיקפו את ההערכה שנשקפה מעיניה.

"הוא התחיל את הקריירה שלו, קיבל את עבודת החלומות שלו, באחת החברות שלך. כשהוא התחיל לעבוד בשדיס-טיקס, ביקרת כמה פעמים במשרדים שלהם. אתה ודאי לא זוכר את זה, אבל פעם דיברת עם סיימון על אחד הפרויקטים שלו. הוא דיבר על זה במשך חודשים. הוא רצה להיות כמוך. ועכשיו אתה וקלייר נשואים באושר. אני פשוט חושבת שלאלוהים יש חוש הומור."

היא הביטה בשניהם בעיניים אוהבות, והציגה אותם בפני יתר בני המשפחה, "בבקשה, שבו באחת השורות הקדמיות. סיימון היה מעריך את זה, וגם אני אעריך את זה מאוד."

הם עשו כדבריה.

בזמן הלוויה, טוני אחז בידה. היא לא הצליחה לזכור את מהלך הטקס מאוחר יותר. מילותיה של גברת ג'ונסון והזיכרונות מהלווייתם של הוריה מוטטו אותה. היא נזקקה לכל שביב אנרגיה כדי להיראות שלווה, להילחם בראשה ההולם ולא להתעלף.

בטיסה הביתה, היא חשבה על מילותיה של אמו: סיימון שאף להיות כמו טוני. היא חשבה על הערכתה שלה את דמותו של בעלה: הוא הרס חיים בהחלטות העסקיות שלו. הוא רצה לשלוט לחלוטין בכל אחד ובכל דבר, והוא היה מסוגל להיות אכזרי להחריד. היא תהתה אם ייתכן שיש בבעלה יותר מכל אלה; אולי יש בו חלקים שהחמיצה. אם סיימון שאף להיות כמוהו, אולי באמת היו בו דברים שכדאי לשאוף אליהם?

ראשה נח בחיקו, והיא הביטה מעלה, אל פניו. היא זיהתה את ההבעה. היא ידעה שמחשבותיו מתרוצצות במיליון כיוונים שונים. היא צפתה בלסתו החזקה מתהדקת ומתהדקת, ראתה את עיניו החומות-כהות, את מצחו חרוש הקמטים ואת שיערו המעוצב למשעי ...

אולי טוני לא רק הרס חיים, אלא גם שיפר אותם. בסופו של דבר, גברת ג'ונסון האמינה שכך בדיוק היה. אולי היא זקוקה לפרספקטיבה שונה. סבתא ניקולס אמרה פעם: מרוב עצים לא רואים את היער. יכול להיות שהיא קרובה יותר מדי? היא הכירה את טוני בצורה

אינטימית; הכירה את כל הפגמים שלו. האם ייתכן שהוא אדם שונה ממרחק מסוים? הקולות בראשה התנצחו. אנשים אחרים חשבו שטוני הוא אדם נדיב, נפלא ואדיב: איש עסקים טוב לב. היא ידעה שהוא מסוגל להיות רגיש, חושני ונדיב בצורה מדהימה. היא גם הכירה צד אחר שלו, שלא התאים לתיאור הזה כלל וכלל. היא הביטה מעלה, ראתה את בעלה בוהה בחלל בהיסח דעת וממשיך ללטף את שיערה הבלונדיני. היא העריכה את המאמצים שעשה במהלך הימים האחרונים. הוא באמת השתדל. היא נשפה אוויר ועצמה את עיניה.

*

טוני זכר את הבעתה במהלך הלוויה: הלומת יגון כל כך. אנשים נראים ככה רק אחרי שהם מאבדים מישהו שאהבו בכל לבם. מובן שהיא איבדה שני אנשים כאלה.

הוא ראה את הכנסייה המתפקעת מאנשים בעיני רוחו. אף על פי שהשוטר ג'ורדון ניקולס לא מת בשעת מילוי תפקידו, הוא זכה ללוויה הראויה לשוטר נערץ שמת מות גיבורים. בכל מקום נראו שוטרים במדים. נראה שגם שירלי ניקולס הייתה אהובה מאוד, כי היו שם המוני חברים ותלמידים אבלים שלה. לא היה קשה להיטמע שם בהמון. עכשיו, כשליטף את שיערה המשיי של קלייר, הוא הבין פתאום שזה היה היום שבו חל מפנה בתכנית שלו. במקור, היו לו רעיונות אחרים, אבל אחרי שצפה בקלייר הצמודה לאחותה, טוני ידע שהוא חייב להכיר אותה. למעשה, עכשיו כשחשב על זה, הוא הבין שידע אפילו לפני כן שהוא לא רוצה שאף אחד מלבדו יכיר אותה.

ההתמחות הייתה דרך קלה להיפטר מסיימון. כשחזה בעצבות בעיניה של קלייר ובעיניהם של בני משפחתו של סיימון, היה בו חלק ששנא את מה שקרה, אבל זאת הייתה אשמתו של סיימון. הוא היה צריך לעזוב את קלייר בשקט, אבל הוא לא עשה את זה. התנהגותו בשיקגו הובילה להשלכות של היום הזה במדיסון.

טוני נעץ את מבטו בפניה הישנים של אישתו על ירכו. באותו יום, לפני שנים רבות כל כך, היא הייתה לגמרי לבדה. היום, הוא עשה את מה שרצה לעשות אז. זה היה הוא - לא אמילי, ולא ג'ון. קלייר הייתה זקוקה לו. הנסיבות לא אפשרו לו לחייך בגלוי, אבל עכשיו, אחרי שנרדמה, הוא חייך חיוך גדול.

*

כשנחתו באיווה, טוני העיר אותה בעדינות. השעה הייתה רק שש בערב, אבל השמיים היו כהים ושלג החל לרדת. הם מיהרו מהמטוס אל המכונית החמימה שהמתינה להם. ברגע שישבו בב-מ-וו, הוא שאל אותה,

"לאן היית רוצה לנסוע לכבוד יום הנישואים שלנו?"

היא השיבה בצייתנות, "למקום חם, עם הרבה שמש."

התשוקה שלא ביטאה בקול רם הייתה, לבד.

פרק 45

כולם יכולים לוותר. זה הדבר הקל ביותר בעולם.
אבל להישאר חזקים כשכולם מצפים מכם להתפרק -
זה כוח אמיתי.

- אנונימי

נובמבר היטלטל בין סתיו לחורף. טכנית, החורף לא מתחיל עד שמגיע היום הקצר ביותר של השנה, אבל ככל שהוא מתקרב, הימים מתקצרים באופן דרמטי והחשיכה גוברת יותר ויותר. יש ימים של נובמבר שמצטיינים בשמיים בהירים ותכולים ובשמש קרה הזוהרת בעוז. הניגודים והטלטלות במזג האוויר ובחייה של קלייר יצרו לחצים בלתי צפויים שהגדירו את קיומה. היא נלחצה כשטוני היה טוב, כיוון שידעה שהוא עלול להפסיק להיות כזה בכל רגע. היא דאגה כשהוא היה רע, משום שידעה כמה רע הוא עלול להיות.

במהלך ארוחת צהריים לבנות בלבד, קורטני העלתה שוב את הנושא. מאז המכירה הפומבית, תדירות ארוחות הצהריים המשותפות שלהן פחתה. קלייר התגעגעה אליהן נואשות. לכן, לאחר הלווייתו של סיימון, היא הייתה מאושרת כשקיבלה הזמנה נוספת מחברתה, וגילתה שטוני מאיץ בה לקבל אותה.

הוא אמר, "אני חושב שלא יזיק לך לעשות קצת כיף."

היא הסכימה איתו לחלוטין.

שתי הנשים בילו את אחר הצהריים בבטנדורף. הן אכלו, עשו קניות, טיילו ודיברו. קורטני שמעה על סיימון. היא ידעה שידיד ותיק של קלייר ניגש אליה אחרי אחד הנאומים של טוני, ושטוני לא היה מרוצה מהעניין. היא לא ידעה את כל הסיפור. היא שמעה גם על מותו הפתאומי, ועל התנהגותו התומכת להדהים של טוני.

קורטני גרמה לה לצחוק, ובמצבה הנפשי המעורער, זה היה הישג אדיר. היא דיברה על החגים הקרבים. היא חיכתה בכיליון עיניים שילדיה יחזרו הביתה כדי שיוכלו לחגוג יחד, כמשפחה. קלייר חיבבה את ילדיה של קורטני, שלא היו ממש ילדים. הם היו בשנות העשרים שלהם - אחד מהם השלים את התואר השני שלו, והשני בדיוק התחיל את הקריירה שלו כבנקאי השקעות בסנט לואיס. אף אחד מהם לא היה נשוי, אבל לקֵיילֶב הייתה חברה קבועה. קורטני חיבבה אותה וקיוותה שבנה יציע לה נישואין בקרוב. היא וברנט רצו להיות סבים. קלייר חשבה שזה מוזר שהיא מבוגרת מקיילב רק בשנתיים ובכל זאת, אמא שלו הייתה החברה הכי טובה שלה.

קורטני גם התרגשה מאוד לקראת הנסיעה הקרובה שלהם. נראה שטוני הכיר סוף-סוף בעבודה הקשה של ברנט וזיכה אותו בבונוס משמעותי לקראת חג המולד. הוא סיפר לו על הבונוס לפני החגים כדי שיהיה לו זמן לתכנן הפתעה יפה לקורטני, אבל ברנט לא רצה לעשות תכניות בלעדיה, ולכן כלל אותה בתכנית מהרגע הראשון. הם עמדו לנסוע לפיג'י, לחופשה דומה לזו שקלייר וטוני נהנו ממנה בירח הדבש שלהם. הם סירבו להחמיץ את חג

המולד בחברת ילדיהם, ותיכננו לעזוב רק אחרי הראשון לינואר. קורטני שאלה אותה שאלות רבות על פיג'י, והתלהבותה הייתה מדבקת. היא סיפרה לה כל מה שזכרה, וציינה שהמקום דומה לגן עדן ושאין צורך בבגדים רבים מדי, כי הם גם ככה נוטים לנשור ממך כשאת שם.

קורטני הבינה את בעיית הפרטיות שהטרידה את קלייר. מרבית השיחות החשאיות שלהן התנהלו בזמן שהלכו או נסעו במכונית. קלייר לא רצתה להסתכן בזה שמישהו ישמע אותן.

"מתוקה, את מדאיגה אותי מאוד. אני יודעת שלאבד ידיד זה קשה, אבל נראה לי שהתחלת להידרדר עוד לפני שסיימון מת."

קלייר אפילו לא ניסתה להעמיד פנים.

"אני פשוט לא יודעת. אני מרגישה ריקה ועייפה כל הזמן."

"אם יש משהו שאני יכולה לעשות בשבילך..." היא לחצה את ידה, "רק תגידי."

"אני חושבת שימים כמו היום הם התרופה הטובה ביותר בשבילי."

קורטני הסכימה שצחוק יכול לעזור, והן צחקו. הן נכנסו לחנויות, הביטו בעוברים ושבים, ונהנו יחד.

כשחזרה לאחוזה באותו ערב, היא הרגישה קלילה יותר. היא ניסתה בכל כוחה להמשיך להרגיש כך גם בביתה ובסוויטה שלה. היא בהחלט הבחינה בעובדה שטוני ניסה לעזור. הוא הראה לה מיד מייל מאמילי ואמר,

"היא רוצה שתדברו לפני שג'ון יגיע הביתה. אני חושב שכדאי שתתקשרי לפני ארוחת הערב."

הם הלכו יחד למשרד וקלייר ניסתה שוב. היא ניסתה להשיג את אחותה מאז ראשון בנובמבר. עברו כבר כמעט שבועיים. הפעם, אמילי ענתה בצלצול הראשון.

"הלו?"

קלייר ענתה לה דרך הדיבורית. "היי אמילי, זאת קלייר. דאגנו. הכול בסדר?"

"אני לא חושבת. ביקשתי ממך להתקשר מוקדם כדי שנוכל לדבר לפני שג'ון יחזור הביתה."

"יצאתי היום עם קורטני. התקשרתי ברגע שקיבלתי את המייל." היא אמרה אמת.

"ג'ון עוד לא חזר. אנתוני שם?"

היא היססה. האם כדאי שתשקר?

"הוא כאן. את רוצה לדבר איתו?"

"אני לא יודעת. אולי הוא יוכל לעזור."

טוני הביט בה והרים את גבותיו. קלייר אמרה,

"אני יכולה לעבור לדיבורית כדי שהוא יוכל לשמוע."

אמילי אמרה שזה רעיון טוב. טוני לחץ על כפתור, כדי שיישמע כאילו השיחה משתנה, ואמר שלום. כשאמילי ענתה, הם שמעו את קולה נסדק.

קלייר שאלה, "אמילי, מה קרה?"

"את יודעת שהדדליין להחלטות לגבי השותפות היה בראשון לחודש?"

קלייר ענתה שכן. גם טוני ענה כמוה.

"טוב, אז הוא נדחה,"

קלייר קטעה אותה, אופטימית כתמיד,

"אז לא דבר רע בהכרח. הם פשוט עדיין לא החליטו."

"אבל עכשיו המבקר החיצוני, האדם שהם שכרו במיוחד בשביל זה, מטיל ספק בג'ון. הוא התבקש לאמת את כל הנתונים שהוא הגיש. הוא מחטט ברשומות ישנות ומבלה שעות על גבי שעות בחיפוש הוכחות שיאמתו את כל הנתונים."

קלייר וטוני הביטו זה בזה בדאגה.

טוני היה הראשון שדיבר.

"אמילי, אני בטוח שזה סתם עניין פורמלי. ג'ון עובד בחברה יוקרתית מאוד. הם פשוט רוצים לוודא כל פרט ופרט."

"אנתוני, אני מקווה שאתה צודק." הם שמעו אותה מושכת באפה.

"הוא מעמיד פנים שהוא לא מודאג, אבל אני יודעת שזה ממש לא ככה."

קלייר אמרה, "כל המתח הזה בטח משגע אותו לחלוטין." היא הזדהתה איתו. היא ידעה שהניסיון להצדיק ולאמת כל צעד שעשית יכול להיות מתיש.

"אני חושבת שהוא פגוע. קלייר, את מכירה את ג'ון. הוא לעולם לא היה עושה שום דבר בלתי חוקי או בלתי הגון."

קלייר לא הייתה בטוחה מה לענות. היא לא רצתה לשבח את ג'ון בפני טוני, אבל לפני שהספיקה לגבש תשובה, הוא השיב במקומה.

"אנחנו עשינו שיעורי בית בצורה יסודית לפני שהצענו לג'ון את העבודה. אני יודע שהוא אחד מעורכי הדין הישרים וההגונים ביותר בארץ."

קלייר בחנה את הבעת פניו. היא ראתה רק כנות, והוסיפה, "גם אני חושבת ככה, אם. הכול יהיה בסדר. שיבדקו את העבודה של ג'ון בזכוכית מגדלת אם הם רוצים - הם לא ימצאו שום דבר בעייתי."

"תודה רבה, באמת, לשניכם. ג'ון לא רצה שאספר לכם. זאת הסיבה שלא עניתי לך, אבל באמת רציתי שתדעו."

קלייר הרגישה שהשעון הפנימי שלה מתחיל לתקתק במהירות.

"אמילי, בבקשה תעדכני אותנו - "

טוני קטע אותה, "אם אוכל לעזור איכשהו, אולי נוכל להיפגש שוב בחג ההודיה השנה?" היא הביטה בו בתדהמה כשהמשיך לדבר.

"נוכל להיפגש בניו יורק, או אולי קרוב יותר לטרוי, אם זה יהיה לכם נוח יותר."

אמילי הודתה לשניהם. היא אמרה שתחשוב על חג ההודיה. היא העריכה את הצעתו של אנתוני לעזור, ואמרה שהיה נחמד פשוט לדבר איתם.

"אני מבטיחה שאעדכן אתכם. כדאי שאסיים במקרה שג'ון יחזור בקרוב. תודה רבה."

הם ניתקו.

קלייר כעסה על טוני במשך יותר מחודשיים. היא תיעבה אותו בגלל התגובה שלו בשיקגו. התנהגותו באותו ערב הגעילה אותה. היא תיעבה גם את האופן שבו נהג בה בקליפורניה. במידה מסוימת, היא אפילו תיעבה את העובדה שסיימון העריץ אותו. ובכל זאת, הוא ניסה לכפר על מעשיו בכמה וכמה הזדמנויות מאז. היא קיבלה את התנצלותו רק על פני השטח, בעיקר לשם הגנה עצמית. עד עכשיו, היא רק רצתה לפייס אותו, אבל

באותו רגע, כשניתק את השיחה, היא העריכה והוקירה אותו בכל לבה, ללא היסוס.

ההבנה כמעט שיתקה אותה. רק לפני רגע, כל תא בגופה התקומם נגדו, ממש כאילו היו שני קטבים זהים של מגנט. היא תפשה לפתע שהקדישה את כל האנרגיה שבה למלחמה בתחושת הדחייה ולאילוץ לשהות במחיצתו. אין פלא שהרגישה מרוקנת כל כך; אבל כשניתק את השיחה, המגנט שלה התהפך לפתע. לפתע, במקום לחוש דחייה, היא הרגישה משיכה. ההקלה אפפה אותה מכל עבר, והמסכה שלה התפוגגה. הבעת פניה נעשתה כנה.

"תודה רבה, טוני." היא ניגשה אליו וחיבקה אותו.

נראה שהרגיש בשינוי כשהביט בעיניה הירוקות ואמר, "אני צריך להמשיך לעבוד."

היא לא הבינה, וחשבה שהתכוון לומר שיש לו עוד הרבה עבודה. היא התרחקה כדי להניח לו לחזור לענייניו, אבל הוא משך אותה בעדינות בחזרה אל חיבוקו. קלייר הביטה בעיניו החומות והרכות.

"לא, קלייר, אני צריך להמשיך לעבוד כדי להפוך לגבר שתתגאי לקרוא לו בעלך."

היא קברה את פניה בחזהו. אין ספק שהחליפה היקרה שלו תוכתם במסקרה. הוא הרים את סנטרה.

"אני צריך להמשיך לעבוד כדי שאוכל להפוך לגבר שגברת ג'ונסון חושבת שאני."

מאוחר יותר באותו ערב, הם צחקו, התכרבלו ודיברו. התקשורת ביניהם לא הייתה קלילה כבר חודשים. קלייר הרגישה מסוחררת בשל ההקלה במתח. בפעם הראשונה מזה יובלות, ראשה לא הלם. היא לא דאגה לג'ון. אין שום סיכוי שימצאו משהו בעייתי בעבודה שלו. הכול ייפתר מעצמו. השאלה האמיתית הייתה כאן.

באופן בלתי צפוי, היא האמינה פתאום שגם היא נענתה. היא אמנם ידעה שהפיתרון לא יהיה קבוע, אבל החליטה ליהנות ממנו כל זמן שיימשך.

אמילי שלחה להם מייל שבוע לאחר מכן, וסירבה להזמנת חג ההודיה של טוני. היא העריכה בכנות את הצעתו, אבל ג'ון בקושי עצר לרגע כדי לאכול משהו. הוא עבד מסביב לשעון כדי לסיים את החקירה בהצלחה.

טוני ראה את אכזבתה של קלייר והציע שייסעו לכל מקום שתרצה לקראת החג. היא החליטה שתעדיף להישאר בית ולחגוג חג הודיה מסורתי עם בעלה. היא רצתה לבשל לו סעודת חג מסורתית. הוא נראה מודאג, אבל הסכים בתנאי אחד: שתרשה לו לתכנן חופשה מיוחדת לכבוד יום הנישואים שלהם ולקראת חג המולד. היא הסכימה.

*

הם נתנו לכל הצוות יום חופשי, ושרדו את חג ההודיה ואת ערימות הפחמימות הריקות. קלייר הכינה תרנגול הודו, מילוי, פירה תפוחי אדמה, רוטב, בטטות מתוקות, לחמניות שמרים, פאי דלעת וירקות מטוגנים. טוני אכל בצייתנות מהכול, ואמר שהכול היה מצוין.

מספר הקלוריות הכולל בארוחה חרג משמעותית מהדיאטה הרגילה שלהם. שניהם חששו שיתפקעו עוד לפני שהגיעו לפאי הדלעת, שהוגש עם הרבה קצפת.

אף על פי שנהנתה לבשל, קלייר כבר שכחה כמה היא שונאת לנקות. טוני עודד אותה להשאיר את הכול ככה. הוא אמר שהצוות יטפל בזה מחר. במקום כלשהו בירכתי מוחה, היא שמעה את אמה ואת סבתה אומרות שלהשאיר את הבלגן שלך למישהו אחר זה דבר

איום ונורא. היא אמרה לו לצפות בפוטבול, ושהיא תדאג למטבח. להפתעתה, מר אנתוני רולינגס הצטרף לאישתו וקרצף מחבתות, משטחי עבודה וכיריים. קלייר צפתה בו והחליטה ששטיפת כלים הופכת אותו לסקסי אפילו יותר מלבישת מכנסי ג'ינס כחולים.

אחרי חג ההודיה, הבית התמלא לחלוטין בקישוטי חג מולד. קתרין אמרה לקלייר שלפני שהגיעה לבית, הוא לא קושט כלל לקראת החג. קלייר התקשתה להאמין בזה. היא לא ביקשה שהבית יקושט, אבל נהנתה מאוד מהתוצאה.

התצוגה של השנה הנוכחית לא הייתה מפוארת כמו זו של החתונה, אבל הייתה עדיין מרשימה מאוד. האווירה הייתה חגיגית ביותר כשאירחו חברים וכמה מעמיתיו של טוני. קלייר שמחה להציג את הבית בפני אנשים בכל תפארת החג העליזה שלו.

ביום שבת שלפני יום הנישואים שלהם, הם עלו על מטוסו של טוני וטסו מערבה. הפעם, הם נסעו להוואי. כשנסעו לפיג'י, טוני הבטיח לה שעוד יזדמן לה ליהנות מהוואי בפעם אחרת. הוא בהחלט חשב את עצמו לגבר שעומד במילה שלו, ולכן תכנן להם טיול של עשרה ימים. כפי שעשו בירח הדבש שלהם, הם עצרו בלוס אנג'לס כדי לתדלק, ואז טסו שש שעות נוספות, להונולולו.

הפעם, קלייר ידעה לאן פניהם מועדות. היא ידעה שאחרי שינחתו בהונולולו, הם יצטרכו לעלות על מטוס קטן נוסף, שיישא אותם לאי לַאנַאִי. זה היה מקום רומנטי להפליא, לא מבודד כמו האי הפרטי שלהם בפיג'י, אבל עדיין גן עדן אמיתי. כששאל אותה לאן תרצה לנסוע, היא ענתה שלמקום חם, עם הרבה שמש. הוא הקשיב.

קלייר לא אמרה לטוני או לאף אחד אחר שרצתה לנסוע לבדה במקור. בכל אופן, לאנאי אכן היה מבודד להפליא, וקלייר שמחה לבלות בו לבד, עם בעלה.

הפעם, הייתה להם סוויטה מדהימה ביופיה באתר נופש, שכל חלונותיה משקיפים על האוקיינוס השקט. ללא ספק, המאפיין החביב עליה ביותר בסוויטה הייתה המרפסת הפרטית, שעוצבה בסגנון מקומי-מסורתי, עם מיטת שיזוף ענקית, שולחן אוכל אינטימי וכיסאות נוח. טוני הסביר שהסוויטה תעמוד לרשותם למשך כל השהות שלהם באי, אבל אמר שיבלו גם כמה לילות באיים אחרים.

מאחר שהבין עכשיו כמה קלייר נהנית מסיורים במקומות חדשים, הוא תכנן סיורים בשלושה איים יפהפיים נוספים. באי קַאוּאַיי, הם בילו שלושה ימים בהתרשמות מהצוקים, מהקניונים, מיערות הגשם המופלאים ומהחופים הציוריים. טוני קבע להם גם שיט מיוחד, במהלכו ראו דולפינים, כלבי ים וצבי ים ירוקים, וגם פלאי טבע כגון מערה ימית נטולת תקרה.

ביום שבילו באוּאַהוּ, הם הגיעו לאי מוקדם במטוס קטן, שכרו מכונית, וטוני הסיע אותם ברחבי האי. הם ביקרו בפרל הארבור, שם פסעו יד ביד בייראה וקראו לוחיות הנצחה ושמות. אחר כך, טוני הסיע אותם במעלה כביש פַּאלִי, בינות לעצים ולצמחיית יער עבותה, עד שהעיר שתחתיהם נעלמה, והם מצאו את עצמם בין העננים. הם הגיעו למצפה יפהפיה שהשקיף על רכס קוּאוֹלַאוּ, על קו החוף המרהיב ושופע הירק ועל פסגות ההרים הנשגבות.

באותו ערב, הם שבו ללאנאי ועברו לסיורים פרטיים וחושניים יותר. אף אחד מהם לא נע מהר או בכוח, להפך. שניהם היו יסודיים, חושניים ואוהבים. רוח הים ורחש הגלים יצרו יחד אפרודיזיאק מנצח, והם עשו אהבה שעות ארוכות.

באי הגדול, הם טסו במסוק במשך שעתיים מעל הפארק הוולקאני. זו הייתה חוויה ראשונה מסוגה עבור שניהם, ושניהם חשבו שתהליך היצירה וההרס המחזורי פשוט משלהב. קלייר לא יכלה שלא להיזכר בהר האתנה בסיציליה, הפעיל גם הוא. היא חזתה בשני הרי געש פעילים מתפרצים באלימות בתוך שנה אחת. משהו אמר לה שהיא מתגרה במזלה. הטייס הסביר להם שפֵּלֶה, אלת הגעש שחיה בלוע ההר, היא אלה בלתי צפויה ביותר. ההר יכול להתפרץ ללא הפסקה במשך מאה שנים או לשקוט לפתע מחר. קלייר הנהנה. היא הכירה את זה מקרוב.

אחרי הסיור במסוק, הם בילו כמה שעות בטיפוס במעלה שבילים שהובילו אותם אל מכתשים וולקאניים, מדבריות ויערות גשם חרוכים וציורי סלע פרהיסטוריים. היא קראה על אודותיהם, אבל הכניסה למנהרה הוולקאנית הייתה דבר שונה לחלוטין. טוני התעקש גם שיטיילו בחוף החול השחור. קלייר לא חשבה שחול כזה ימצא חן בעיניה. בסופו של דבר, חול אמור להיות לבן. אבל זאת הייתה חוויה יוצאת דופן ומדהימה. הם חלצו את נעליהם, והיא חשה בחומו של החול השחור תחת כפות רגליה. היא ציפתה שיהיה רותח, אבל הגיעה למסקנה שהחול הלבן בפלורידה היה חם אפילו יותר - עוד מסקנה בלתי צפויה.

הם בילו את יום חג המולד בלאנאי, בסוויטה שלהם. קלייר הייתה מוכנה לחג השנה. הייתה לה מתנה בשביל טוני - שעון שווייצרי יפהפה שקנתה ברודיאו דרייב, באוקטובר. גם אם כבר ראה את חיוב האשראי, הוא לא אמר מילה, ונראה מופתע ומאושר בבוקר החג. קלייר ידעה עד כמה הדיוק חשוב לו.

גם לטוני הייתה מתנה בשבילה, אבל המתנה שלו לא הייתה פזרנית כל כך. למעשה, היא הייתה בסיסית מאוד, ובכל זאת - היא נותרה חסרת מילים. הוא הניח את ההפתעה שלו בקופסת קטיפה שחורה גדולה מעט יותר מהרגיל, מהסוג שמכיל בדרך כלל מחרוזות. בהתחלה, קלייר חשבה ששכח את מה שאמרה על קופסאות קטיפה שחורות, אבל חיוכו רמז לה אחרת.

הוא אמר בערמומיות, "זה לא תכשיט, אז חשבתי שמותר לי להשתמש בקופסה כזאת, אבל אם את לא רוצה אותה - " הוא התחיל למשוך מידה את הקופסה.

היא ענתה בחיוך, "לא, אני רוצה אותה."

היא הרימה את המכסה וגילתה פלאפון בסיסי, שמאפשר רק שליחת הודעות ושיחות. בעבר, היא פתחה קופסאות קטיפה שהכילו תכשיטי יהלומים וזהב מפוארים וראוותניים. אף אחד מהם לא ריגש אותה כמו הטלפון הנייד הזול הזה.

עיניה הירוקות נצצו מדמעות, וטוני החליט שההרצאה הנלווית יכולה להמתין.

קלייר הרגישה כאילו מישהו העניק לה את הירח. זה היה חג מולד נפלא. באותו ערב, הם שכבו על מיטת השיזוף, צפו בכוכבים והאזינו לרחש הגלים במרחק. היא הייתה רגועה לחלוטין, ושכבה מכורבלת נגד גופו של בעלה, אבל מחשבותיה נדדו לאחר הצהריים המושלג ההוא בסוויטה שלו. באותו אחר צהריים, היא ביקשה ממנו כמה דברים. היא ביקשה ממנו משהו גם כששכבו על השטיח באגם טאהו. היא הבינה שהערב, כל בקשותיה התמלאו לבסוף. כשהחלה להירדם, שמעה אותו אומר,

"חג מולד שמח, אהובתי." היא חיבקה את זרועותיו החזקות.

"על מה את חושבת?"

היא הסתובבה והביטה בו. "בדיוק חשבתי שיש לי הכול - כל מה שביקשתי. תודה רבה." היא נשקה לשפתיו.

"אני אוהבת אותך." שניהם שקעו בשינה.

*

הם חזרו לאיווה ב-28 לדצמבר. האחוזה הייתה מכוסה שלג והקישוטים התנוצצו לקראתם. לטוני הייתה פגישה בשיקגו ב-29 לדצמבר. קלייר הייתה מותשת מהנסיעה, והחליטה להישאר בבית. היא אמרה לטוני שתנסה ללמוד להעריך את החורף של המערב התיכון עד שיחזור.

פרק 46

לפעמים, ההחלטות הקטנות ביותר יכולות לשנות את חייך לעד.

- קֶארִי רַאסֶל

ההרצאה של טוני בנוגע למתנת חג המולד שלה התקיימה במטוס, בדרכם הביתה. הוא פתח בהוראות תפעול, שקלייר לא ראתה בהן שום טעם. היא קיבלה את הפלאפון הראשון שלה בחטיבה, וידעה איך לחייג מספר, לקבל שיחה, לשלוח הודעה ולקבל הודעה. ולמרות זאת, השיעור שקיבלה כלל גם מידע שימושי: מסתבר שהפלאפון שלה היה מחובר למחשב ולאייפון שלו. כשתקבל שיחה או הודעה, הוא יקבל התראה על כך. אם תשלח הודעה או תתקשר למישהו, הוא יקבל התראה גם על זה. הייתה לו אפילו אפליקציה שאיפשרה גישה לרשימת אנשי הקשר שלה ולתוכן הודעות הטקסט שתשלח ותקבל. קלייר אמרה לעצמה: תמדרי. סוף-סוף, היה לה פלאפון.

הוא הורה לה לענות רק לשיחות ממספרים שסומנו בטלפון בכוכבית, כמו: *טוני, נייד, *בית, פרטי, ו*אריק. לפלאפון הוכנסו גם מספרים נוספים: אמילי, נייד, ג'ון, נייד, ואנדרסול, בית, קורטני ס., מריאן פ. וכו'. הוא אמר שכולם יוכלו להשאיר לה הודעה קולית או לשלוח לה הודעת טקסט ואז שניהם יוכלו להחליט יחד מה תענה. קלייר האזינה בצייתנות ונאנחה. זה מגוחך!

"ביקשת שאצור קשר ישירות איתך. זה יגשים את הבקשה הזאת."

היא הידקה את שפתיה. הוא צודק. זה מה שביקשתי וזה מה שהוא נתן לי. אבל היא רצתה יותר! היא החליטה לנסות לנצל את מצב הרוח החגיגי והעליז שלא כרגיל ולחצה.

"אולי אני יכולה לפחות לשלוח הודעות טקסט מיידיות לקורטני ולסו? אני מתכוונת, בסופו של דבר, לא אמרת שתוכל לקרוא את ההודעות בזמן אמת באייפון שלך?"

בעלה עשה הון מהאינטרנט; הייתה לו טכנולוגיה שאיפשרה לו לצפות, להאזין ולהשגיח בכל זמן ומקום. היא ידעה את זה.

הוא הירהר בתשובתו. "נתחיל לעבוד לפי החוקים שלי. אחרי זמן-מה, נוכל לשקול אותם מחדש."

היא נכנעה. הוא לא סגר את הנושא. זה היה ניצחון זעיר, או תבוסה זעירה. בכל אופן, זה לא היה סוף המלחמה.

*

הם חגגו את ערב השנה החדשה בביתם, בחברת ידידיהם. קורטני וברנט, בנם קיילב וארוסתו, ג'וליה, טים וסו, שהייתה בחודש השישי להיריונה, וטום ובוורלי. כולם בילו נהדר. הם העבירו את רוב הערב בקומה התחתונה, שיחקו קלפים וביליארד, שתו שמפניה, דיברו וצחקו.

קורטני הייתה נרגשת כולה בעקבות אירוסיו של בנה. ג'וליה נראתה המומה במקצת

מחמותה לעתיד הנלהבת יתר על המידה. קלייר לא יכלה שלא להציע לה את עצתה.

"פשוט תחייכי ותיכנעי. זה הופך את החיים לקלים הרבה יותר."

אף על פי שהזוג הצעיר לא קבע תאריך לחתונה, קורטני אמרה לקלייר שאולי יהיו לה מחויבויות צדקה נוספות השנה. היא התכוונה לעזור לג'וליה ככל האפשר בתכנון החתונה. קלייר קראה את הבעת פניה של הכלה לעתיד ולחשה באוזנה,

"אני מבטיחה לדבר איתה אחר כך."

ג'וליה חייכה. "תודה רבה."

תינוקם של טים וסו היה אמור להיוולד ב-20 למרץ. כל הנשים כירכרו סביב סו והתפעלו מבטנה התופחת. זה גרם לקלייר לחשוב. טוני והיא מעולם לא דנו בילדים. היא החלה להשתמש בהתקן תוך רחמי כחצי שנה לפני שנפגשו. במבט לאחור, היא שמחה שעשתה זאת, אבל בהתחשב בגילו של טוני, אולי זה נושא שהם צריכים לדון בו.

כולם קיבלו בהתלהבות את פני השנה החדשה.

"לשנה נהדרת נוספת לכולנו ולתעשיות רולינגס!" הם שתו לחיים.

קלייר וטוני אמרו לקורטני ולברנט כמה הם עומדים ליהנות בפיג'י, וקלייר הוסיפה,

"אנחנו לא יכולים לחכות לשמוע את כל הפרטים כשתחזרו."

היא חייכה והעירה, "טוב, אולי לא את כל הפרטים."

קורטני הסמיקה. טוני חיבק את קלייר. היא עדכנה אותו בעצות האריזה שנתנה לקורטני. הם התנשקו.

ברנט העיף מבט שואל באישתו. היא חייכה ואמרה, "אסביר לך אחר כך."

זה גרם להם לצחקק אפילו יותר. השנה התחילה בצורה נפלאה.

*

אף על פי שטוני יצר איתה קשר ישירות מדי ערב, היא לא הרגישה שזכתה בחירויות תקשורת חדשות כלשהן. אמילי קיבלה את המספר שלה ונהגה להשאיר לה הודעות טקסט והודעות קוליות. קלייר יכלה לקרוא אותן או להאזין להן, אבל הייתה מנועה מלהגיב עד שטוני אישר זאת. היא גילתה שמחיקת הודעות מכל סוג הייתה אסורה בתכלית. מסתבר שמחיקת תוכן רומזת על ניסיון להסתיר משהו. היא לא שאלה, אבל תהתה למה? אם לטוני הייתה גישה לכל המידע, למה הוא צריך לראות הכול גם בטלפון שלה לפני שתמחק אותו?

קורטני וברנט נסעו לפיג'י, וטוני הרגיש בחסרונו של ברנט. קלייר מצאה שזה משעשע. הוא לעולם לא היה מודה כמה ברנט חיוני לו, אבל היה ברור שהיעדרותו מקשה עליו. היא תכננה לחלוק את המידע הזה עם חברתה כשתחזור. קורטני ביקשה ממנה להשגיח על מפעלי הצדקה הרבים שלה עד שישובו. זה היה חודש ינואר - שיאו של דכדוך החורף הקבוע שלה - והיא הסכימה בשמחה לקבל על עצמה עבודה נוספת. למרבה הצער, היא הסכימה לעזור בלי להתייעץ עם טוני קודם.

"אני מסכים שמדובר במטרות נעלות ביותר, אבל אני עדיין לא חושב שאת צריכה להיעדר כל כך הרבה."

"זה רק לשבועיים, וכבר אמרתי שאעשה את זה."

"הסכמת בלי לדון בזה איתי. שכחת מהאחריות שיש לך כאן? אני בהחלט מקווה שאין לך שוב בעיות זיכרון."

"לא שכחתי, ואני מצטערת. רק רציתי לעזור לחברה. אני מבטיחה לא להזניח כאן שום דבר."

"את בהחלט לא תזניחי שום דבר כי את לא תלכי. או שאולי את חושבת שדאגה לבעלך היא כבר לא עניין חשוב?"

קלייר ידעה שכל תחינותיה חסרות טעם. "טוני, אני מצטערת."

היא התקשרה לכל ארגון ואמרה, "אני באמת מאוד מצטערת, אבל לא אוכל להגיע לפגישה שלכם. עשיתי טעות ולא שמתי לב שכבר יש לי התחייבות אחרת. אם תוכלו לשלוח לי את הפרוטוקול באימייל, אדאג להעביר אותו לגברת סימונס."

השיחות הללו התבצעו דרך הדיבורית של הפלאפון החדש שלה, בנוכחות בעלה. לפתע, לוח הזמנים שלה היה ריק לחלוטין, והיא הייתה חופשייה להיענות לכל גחמותיו.

אף על פי שידעה שטוני לעולם לא יודה בזה, קלייר חשדה שההשלכות הנוכחיות נבעו יותר מהיעדרו של ברנט ופחות מאי הציות שגילתה. משיכתה לבעלה דעכה. הניסיון לימד אותה שמדובר בתהליך מחזורי, כמו גאות ושפל. היא הייתה דועכת, ואז גוברת שוב. היא עודדה את עצמה להמתין בסבלנות לגאות.

ינואר הזה היה מושלג פחות מקודמו, והעובדה הזו שיפרה את מצב רוחה מעט. כשירד פחות שלג, השמיים היו מכוסים פחות עננים, והשמש נגלתה פעמים רבות יותר. הטמפרטורה באיווה נותרה מתחת לאפס, אבל הנוף מהסוויטה שלה לא חשף מדבריות קרח שוממים. החורף, בשילוב עם תחושת אי הוודאות, חזר באופן ודאי בהחלט, וחיזק את תחושת ההליכה המתנודדת על חבל שחוותה בעבר. היא המשיכה בטיפול הפסיכולוגי העצמי שלה, והזכירה לעצמה שקורטני תחזור בעוד שבוע ושהאביב יגיע רק בעוד שלושה חודשים.

זה אמנם היה ניסיון פיוס יותר מאשר הפגנת מסירות של ממש, אבל היא השתדלה נואשות להרגיע את חששותיו של טוני. היא חיכתה לו בצייתנות מדי ערב, לבושה באופן הולם, האזינה בלהיטות כשסיפר לה איך עבר עליו היום, דנה איתו באימיילים, בהודעות הטקסט ובהודעות הקוליות שקיבלה והפגינה ללא הרף את אהבתה כלפיו. היא אפילו החליטה שלא להתעקש בעניין המיילים וההודעות שקיבלה מאמילי. המצוקה בקולה של אחותה ערערה אותה. היא שאלה אותו בנימוס אם יוכלו להתקשר אליה.

הם התקשרו - מהטלפון של קלייר. הפלאפון חסך ממנה את ההליכה הארוכה למשרד שלו. הם ניסו שלוש פעמים, אבל לא הייתה תשובה. טוני הסכים באבירות לנסות שוב מאוחר יותר. כשהשיגו אותה לבסוף, קלייר נדהמה ממה ששמעה מאחותה. ג'ון הואשם בהונאות חיוב. הוא ואמילי היו הרוסים לחלוטין.

למחרת בבוקר, קלייר פקחה את עיניה והבינה שהיא נמצאת במיטתו של טוני. תחושת הבלבול נבעה יותר מדאגתה למשפחתה ופחות מהחדר החשוך. היא התגלגלה לעברו, אבל הוא לא היה שם. השעה הייתה 07:03. אם תמהר לחדר האוכל, אולי תספיק לתפוס אותו לפני שיצא לעבודה. היא רצתה להודות לו שוב על שהרשה לה לדבר עם אחותה במהלך התקופה הקשה שעוברת עליה. מובן שקיוותה שהכרת התודה שלה תסייע לה לתמוך

באחותה בעתיד. היא נעלה את נעלי הבית, לבשה את חלוק הקשמיר והלכה לחדר האוכל. היא הריחה את ניחוחו העשיר של הקפה כבר בפרוזדור. טוני ישב בראש השולחן ושתה קפה. הצלחת שלו הייתה ריקה והמחשב הנייד שלו ניצב פתוח לפניו.

כשנכנסה אל החדר, הוא נשא את מבטו.

"בוקר טוב, יקירתי. את נראית יפהפייה הבוקר."

היא עשתה פרצוף. "אני חושבת שאתה צריך לעבור בדיקת עיניים."

היא נשקה לו והמשיכה, "רציתי להספיק לתפוס אותך לפני שתצא."

היא התיישבה ליד השולחן וקתרין מזגה לה קפה.

"רציתי לומר כמה הערכתי את זה שהרשית לי לדבר עם אמילי. זאת תקופה קשה בשבילם."

היא הוסיפה חלב וצפתה בנוזל בגון השנהב מתערבל בתוך התהום השחורה. היא נשאה את מבטה והביטה בעיניו, תוהה אם יהיו בצבע קפה שחור או קפה בחלב, והוסיפה,

"ורציתי להגיד לך שאני אתגעגע אליך."

היא חייכה אל עיני השוקולד חלב שלו כשדיברה.

"אז יש לי חדשות טובות בשבילך. אני עובד היום מהבית."

לבה שקע, מפני שרצתה קצת זמן לבד כדי שתוכל להרהר בכל מה שקרה לג'ון, אבל למרות זאת, חיוכה לא מש משפתיה ולו לרגע.

הוא המשיך, "אז לא תצטרכי להתגעגע אליי."

"זה נהדר! יש לך הרבה עבודה?"

"כמה ישיבות אינטרנטיות ושיחות טלפון, אבל אל תדאגי, אני יודע שלוח הזמנים שלך פנוי לחלוטין. יש לי כמה רעיונות איך נוכל למלא אותו."

החיוך שלו והברק בעיניו גרמו לה לפקפק ברעיונות הללו. היא תשמח כשברנט יחזור. טוני הזה גרם לה לתחושה לא נוחה. היא תיעבה את פיצול האישיות שלו.

היא לגמה מהקפה שלה והשיבה, "בסדר גמור. אני צריכה להתעמל ולהסתדר. ירדתי הנה מהר כדי להספיק לראות אותך."

"בואי למשרד שלי אחרי שתתלבשי," אמר. כשקם לעזוב, הוא נגע בכתפה.

היא ענתה בצייתנות: "אגיע ברגע שאוכל."

הוא נשק ללחיה. "או שאולי תוכלי לבקר לפני שתתלבשי?" נימת קולו הייתה שובבה לפתע.

היא נגעה בידו. "אם אעשה זאת, ייתכן מאוד שלא תסיים את העבודה שלך להיום."

הוא הסכים באי רצון והלך למשרד. היא חייכה למראה לבושו: חולצה, עניבה, מכנסי טרנינג של אוניברסיטת ניו יורק, גרביים ונעלי בית. הסיפור הזה שסיפרה לוואניטי פייר היה אמיתי לגמרי.

מחשבותיה נדדו כשלגמה את הקפה שלה, אכלה את ארוחת הבוקר והשקיפה החוצה. השמיים היו כחולים להדהים לגבי חודש ינואר. לפתע, היא כמהה להיות בחוץ, באור השמש. מה שקרה לג'ון גרם לה בחילה. אולי מעט אוויר צח יאפשר לה להתבונן במצב מנקודת מבט רעננה, ואולי תחשוב על רעיונות לעזור למשפחתה. היום היפהפה מחוץ לחלון קרץ לה ללכת, לשוטט ולהתרחק - גם אם רק לכמה שעות. השלג שירד בשבועות

האחרונים נמס, אבל היום היה קר מאוד; היא ידעה שהקרקע תהיה מוצקה. אולי יהיה לה זמן לטיול לפני שיתרכזו ברעיונות של טוני, ואולי תצליח לפתות אותו להצטרף אליה. יכול להיות שיהיו לו רעיונות לעזור לג'ון.

היא הרהרה בטיול כשסיימה להתקלח וחשבה מה ללבוש: ג'ינס, סוודר ומגפי שטח. אבל איש לא התחשב בתכניות שלה. היא ראתה שבגדים אחרים כבר נפרשו למענה על המיטה. היא שנאה את זה. הסיוע עם הבגדים קרה לסירוגין, בלי שתדע מתי, מאז התאונה שלה. על מיטתה היו מונחים מכנסי ג'ינס, יוקרתיים יותר מאלה שהייתה בוחרת בעצמה, וסוודר כחול צמוד עם מחשוף וי גדול - לא בדיוק מתאים להליכה בטבע, אבל היא חשבה שתוכל להסתדר איתו בתוספת מעיל וצעיף.

ואז, היא הבחינה בתכשיטים שנבחרו למענה והונחו על שולחן האיפור שלה. ברצינות? רק בוקר עכשיו! מי צריך יהלומים בבוקר? היא נמנעה מעימות מיותר ועשתה כפי שצוותה: לבשה את הבגדים וענדה את מחרוזת המסע שלה, את עגילי היהלומים הצמודים ואת שעון היהלומים.

השעון השווייצרי החדש שלה היה יפהפה, אבל הוא שימש תזכורת קבועה על פרק ידה: לדייק! היא איחרה פעמיים. היא לא הייתה זקוקה לשעון שיזכיר לה את חיבתו של טוני לדייקנות. הפעם הראשונה לימדה אותה לקח שלא תשכח לעולם.

למרבה המזל, בחירת הנעליים הושארה לה. היא יכלה לנעול את מגפי השטח ולקוות לטוב. למרות שהייתה בטוחה למדי שרעיונותיו של טוני לא כללו נעליים, הן בהחלט היו חלק בלתי נפרד מתכניתה שלה. אולי גם הוא יוכל למצוא את מגפי השטח שלו.

השעה הייתה כמעט עשר כשהגיעה למשרד שלו. היא הקישה על הדלת וחיכתה שיקרא לה להיכנס. היא לא שמעה אותו, אבל הדלת נפתחה. כשנכנסה, ראתה אותו יושב ליד שולחנו בחולצה ובעניבה. הוא נראה כל כך מקצועי. היא חייכה והתיישבה בשקט על ספת העור, מחוץ לטווח מצלמות האינטרנט, וחיכתה שיסיים את הישיבה. הם דיברו על חברה כלשהי במישיגן שהפסידה כסף. הממשל המקומי סירב להעניק להם הקלות מס נוספות. האם הם עומדים לסגור את החברה או לא? הדיון התרכז בפוטנציאל הרווחים העתידיים. קלייר לא רצתה לחשוב על זה. היא לא רצתה להרהר במובטלים נוספים. היא נטלה מגזין והחלה לעלעל בדפים בשקט.

הישיבה הסתיימה לבסוף ברבע לאחת-עשרה. היא חיכתה שיסיים את מה שעשה על המחשב. כשגמר, היא שמעה את כיסאו מסתובב כשפנה אליה.

"אה, כחול, הצבע האהוב עליי," אמר כשבחן את הסוודר שעה שהתקרבה אליו.

"את יפהפייה בכל צבע..." עיניו היו מלאות הערכה למה שיכול היה לראות וגם למה שנסתר ממנו באותו רגע.

" ...וגם בלי שום צבע."

הוא חייך והניח את ידיו על מותניה.

"יש לי עוד ישיבת אינטרנט אחת באחת-עשרה ואז שתי שיחות במהלך ארוחת הצהריים. הייתי רוצה שתחזרי כשאסיים." זה אולי נשמע כמו בקשה, אבל זאת ממש לא הייתה בקשה.

"כל כך יפה בחוץ. הייתי רוצה ללכת לטיול בזמן שתעבוד." הניסוח היה חלק מורכב כל

כך מהמשא ומתן התמידי איתו.

"לא. יכול להיות ששיחות הטלפון יצטרכו להידחות. זה תלוי בהתפתחות הישיבה הבאה. הייתי רוצה שתהיי כאן במקרה שאסיים מוקדם יותר. נוכל לאכול יחד ולדון בפעילויות האפשרויות שלנו לאחר הצהריים." הוא שב להביט במסך המחשב שלו וקרא בו בזמן שדיבר.

קלייר נשמה עמוק, נרכנה מטה, ונשקה לצווארו בעדינות. היא הייתה טובה. הוא ידע שהיא עצובה בגלל המשפחה שלה. היא קיוותה שתוכל ללחוץ מעט יותר.

"טוב..." היא נשמה את צווארו במתכוון.

"...אז אולי מותר לי רק לצאת לגינה? השמיים כל כך כחולים והייתי רוצה מאוד לנשום קצת אוויר צח."

הוא היה שקוע לחלוטין במחשב, אבל מאמציה זיכו אותה בחיוך מפתה.

"בסדר, אבל תחזרי עד שתים עשרה, ותוכלי להביא לי קפה לפני שתלכי?"

קלייר חשבה לשאול למה הוא לא מבקש מקתרין או ממישהו אחר מצוות העובדים, אבל החליטה שזה יעכב את היציאה שלה לחצר. היא נישקה את צווארו. "כן."

היא מצאה במטבח קומקום קפה. הוא עדיין היה חם. היא הוסיפה חלב, נשאה אותו אל המשרד והמתינה. השעה הייתה כבר 10:57.

טוני עילעל בכמה דפים ודיבר במקביל באייפון שלו. הוא ניתק ואמר,

"תגידי לאריק שיש כמה חוזים במשרד באיווה סיטי. אני צריך אותם פה לפני אחת. הוא צריך להביא אותם מיד."

היא חשבה שהוא משתדל מאוד להעסיק אותה בבית. זה באמת לא הפריע לה, אבל היא רצתה לצאת להליכה שלה.

הוא ודאי קרא את השאלה בעיניה.

"ואחרי שתדברי איתו, צאי לטיול שלך. רק תחזרי עד הצהריים."

היא חייכה ונשקה ללחיו. "בסדר. אני אגיד לאריק ואחזור."

היא מיהרה למצוא את אריק. היא שאלה את קתרין אם היא יודעת איפה הוא, והסבירה שתהיה בחצר או בגנים אם מר רולינגס יזדקק לה לפני הצהריים.

קתרין אמרה לה לגשת לדירה של אריק, שנבנתה בצמוד לחניה הראשית. קלייר החלה ללכת. היא הייתה באזור הזה של הבית לעתים נדירות בלבד. היא לא נהגה, וכשיצאה למקום כלשהו, אריק או טוני תמיד חיכו לה עם המכונית ליד הדלת. השביל המוביל מהבית לחניה הראשית היה מקסים. החלונות נמשכו לכל אורכו של המסדרון משני צדיו והיו נקיים ושקופים כל כך שנראה כאילו הם לא שם.

היא הביטה בשמיים וחשבה על אחותה ועל גיסה. אמילי נשמעה מרוסקת כל כך אתמול. העובדה שטוני הזכיר לה להתקשר הייתה נס בפני עצמו, אבל העובדה שדיברה בדיבורית הייתה צפויה. קלייר התקשתה להאמין שג'ון באמת בכלא. האישומים במעילה ובהונאות חיוב היו מגוחכים לחלוטין. ג'ון מעולם לא העתיק במבחן; היה ברור כשמש שלא עשה שום דבר מהדברים האלה. זה היה מה שהפך אותו לעורך דין מדהים - הוא היה ישר כמו סרגל. קלייר ניסתה להרגיע את אמילי. היא רצתה לנסוע אליה ולעזור, אבל ידעה שטוני לעולם לא ירשה לה לעשות זאת. אולי תוכל לשלוח כסף למימון ההגנה של ג'ון. אחרי

ככלות הכול, טוני אמר לה שוב ושוב כמה עשירה היא, לא? אם הכסף לא יכול לעזור לה להשיג את מה שרצתה, אז מה התועלת בו?

מחשבותיה התמקדו במכוניות היפות כשנכנסה לחניה המקורה. טוני בהחלט אהב מכוניות יוקרה. קלייר ידעה שהם קיבלו כמה וכמה מכוניות חדשות מאז הגיעה לבית. חבל שהיא לא נוהגת. היא נאנחה וחשבה, עברו כמעט שנתיים.

אור בקע מתחת לדלת הדירה. קלייר נקשה על הדלת. אריק פתח מיד. היא ראתה חדר אורחים מעוצב בטעם, ומטבח מחובר בהמשך.

"כן, גברת רולינגס, אפשר לעזור לך?"

"אריק, מר רולינגס אמר שיש כמה חוזים במשרד באיווה סיטי שהוא חייב לקבל עד אחת. אם תצא מיד, תספיק לחזור בזמן."

הוא חטף את מעילו ואת כובעו בזמן שדיברה, הוציא את מפתחות הב.מ.וו 7 מארונית מיוחדת במסדרון, וסגר אותה.

הוא הביט בחיפזון בשעונו. "גברתי, תאמרי למר רולינגס שאחזור לפני 12:30." הוא נכנס למכונית.

"אני אגיד לו, תנהג בזהירות."

היא הניחה שההודעה תוכל לחכות עד שתראה אותו בצהריים. כשאריק יצא מהחניה, היא הבחינה בארונית המפתחות. הדלת לא נסגרה כיאות, והיא ראתה מפתחות למכוניות רבות. היא הרגישה עצבנית לפתע כשחשבה עליהם. היא יכולה לסגור את הארונית ולצאת לחצר, לנשום אוויר, או שתוכל לקחת את אחד הצרורות ולנהוג להנאתה באוויר הפתוח. היא לא רצתה לנהוג לעד; רק עד שתחזור לנשום כרגיל.

הפור נפל תוך שניות ספורות, אבל הן הרגישו כמו נצח. היא שלחה יד, תפסה את המפתחות הראשונים שמיששה, ולחצה על הכפתור. אורותיה של המרצדס בנץ היבהבו. היא עשתה כמיטב יכולתה להיות יציבה וצייתנית בים אי הוודאות. המעשה האימפולסיבי הפתאומי הזה מילא אותה התרגשות ופחד. היא התיישבה במכונית לפני שתספיק לשנות את דעתה, שאפה עמוק את ניחוח המכונית החדשה, מיששה בידיה את ההגה המצופה עור, וסובבה את המפתח.

היא לא התכוונה לעזוב את טוני לנצח. היא פשוט הרגישה חנוקה. ההשגחה המתמדת והשתלטנות האיומה שלו הגבירו את תחושת אי היציבות הנפשית שלה. פיצול האישיות של טוני הוסיף ממד נוסף לתחושת החנק שלה. הפוגה קצרה או חירות רגעית יעזרו לה לשמור על שפיותה. חוץ מזה, היא אמרה לבעלה לפני שנה שהיא אוהבת לנהוג. וזה כל מה שרצתה לעשות - לנהוג.

פרק 47

אסור לנגוס בפיתיון העונג לפני שבודקים שאין בתוכו קרס.

- תומאס ג'פרסון

לוח המחוונים שלפניה דמה יותר לאלה שראתה במסוקים. אורותיו התעוררו לחיים. היא ניסתה להישאר רגועה, ואמרה לעצמה שהנהיגה לא השתנתה במהלך עשרים ושניים החודשים האחרונים. היא פשוט צריכה להחליף הילוך וללחוץ על דוושת הדלק. רגלה רעדה, והיא כמעט התנגשה בדלת החנייה. למזלה, היא זכרה ללחוץ על הכפתור, חיכתה שהדלת תתרומם והתרכזה בנשימות אטיות. הדלת נפתחה והיא התקדמה בזהירות במורד שביל הגישה לבית. היא התפללה שאם מישהו יראה את המכונית, הוא יניח שאריק נוהג בה. ליד השערים, היא לחצה שוב על כפתור, אותו כפתור שראתה את אריק לוחץ עליו פעמים רבות בעבר. השערים נראו כמהססים בהתחלה, אבל אז נפתחו לרווחה בבת-אחת.

היא נהגה לעבר כביש I-80 ושאפה אוויר. זה היה האוויר המתוק ביותר שנשמה זה קרוב לשנתיים. השעון על לוח המחוונים הורה על השעה: 11:16. היא ידעה שבעוד 44 דקות, טוני יצפה שתיכנס למשרדו. היא אמרה לעצמה שאולי הישיבה תתארך והוא לא יבחין בהיעדרה, או שאולי שיחות הטלפון יתחילו והוא יהיה טרוד מדי, אבל ידעה את האמת. טוני מסוגל לעשות עשרה דברים בו-זמנית. ב-12:00 ושנייה הוא יתרגז, וב-12:15 הוא כבר ירתח מזעם. לבה פעם בעוז, והיא תהתה מה יקרה כשייפגשו שוב. איזה סוג עונש הוא יחליט להטיל עליה הפעם? ידיה הרטובות מזיעה החליקו על הגה העור, והיא בחרה שלא להתמקד באפשרויות המאיימות. המרצדס פנתה מזרחה. היא תהתה לאן לנסוע. לקורטני? לא, היא בפיג'י. לאמילי? לא, זה יהיה המקום הראשון שהוא יחשוב עליו. היא גייסה לעזרתה את כישורי הטיפול הפסיכולוגי שלה, ושכנעה את עצמה שההפסקה הזאת מגיעה לה. היא גם אילצה את עצמה להתענג על תחושת החירות המדהימה, תחושה שלא חוותה מזה עשרים ושניים חודשים. חושיה החלו מתעוררים באטיות. צבעי האזור הכפרי נראו עזים יותר. מושבי העור הדיפו ניחוח חזק יותר. רחש רך עלה מהגלגלים המתחככים באספלט, והרטט צייתת לתנועותיה שלה כשאחזה בהגה. היא הרגישה שיכורת כוח.

היא ראתה שמיכל הדלק מלא, והודתה לאריק ללא קול. היא דאגה לרגע שייפגע בגלל מעשיה, והשתדלה להתרכז בעולם שהשתרע מחוץ לחלונות ובתנועה סביבה, שכללה בעיקר משאיות גדולות. בהתחלה, הן גרמו לה עצבנות קלה, אבל המרצדס נעה ועקפה אותן בקלילות. לפני שהגיעה לאחוזה, היא נהגה בהונדה אקורד. זאת הייתה מכונית טובה, אבל הנהיגה במרצדס דמתה לנהיגה על ענן. לפתע, השעון צד את עינה. השעה הייתה 12:11. היא החלה לתהות מה קורה בבית. אם טוני יתחיל לחפש אותה בעצמו, או שאולי ישלח מישהו אחר לעשות זאת? כל מה שיכלה לעשות עכשיו היה לנהוג ולחשוב. היא אהבה אותו, אבל הלחץ התמידי התיש ושיגע אותה.

היא פשוט הייתה צריכה הפסקה.

היא ירדה במחלף דוונפורט, והחליטה לנסוע דרומה, לכביש 74, בכיוון ההפוך מניו יורק. ב-15:30, היא חלפה על פני העיר פֶּאוֹרְיַה באִילֶנוֹי. קיבתה הריקה הזכירה לה שלא הפסיקה לנהוג מאז עזבה את האחוזה. היא הייתה חייבת ללכת לשירותים ולאכול משהו. היא זיהתה במרחק M זהובה. צ׳יפס של מקדונלדס נראה לה כמו רעיון נהדר.

היא לא אכלה מזון מהיר כמעט שנתיים. היא סובבה את ההגה ונכנסה למגרש החניה. קלייר ניסתה להחליט מה להזמין, כשהבינה שאין עליה כסף. טוב, העיקר שהשירותים היו בחינם. אם הייתה מתכננת את הנסיעה הזאת מראש, היא הייתה חושבת לקחת את המעיל ואת התיק שלה. נראה שתעודת הזהות וכרטיס האשראי שלה נמצאים בידיו של טוני עכשיו, אבל היו לה בדרך כלל מזומנים בארנק - לשם שמירה על מראית עין.

ניחוח הצ׳יפס מעורר התיאבון שבקע מהמסעדה דבק בבגדיה כשחזרה למכונית. היא חשבה מה לעשות לגבי כסף, והביטה בטבעות הנישואים שלה. כמובן! היא ענדה תכשיטים בשווי כמה מאות אלפי דולרים. היא פשוט צריכה למכור משהו.

איך מוכרים תכשיטים? ואיפה?

היא הניעה את המכונית והחליטה לעלות על כביש 155, מדרום לכביש 55. זאת לא הייתה החלטה נבונה, כיוון שהתנועה בכביש 55 זרמה באטיות. בסופו של דבר, היא הגיעה לשלטים שהורו על הדרך לסנט לואיס ולסְפְּרִינגְפִילד. עבר זמן רב כל כך מאז הגיעה להחלטה כלשהי בעצמה. ראשה הסתחרר בשל תחושת העצמאות - ואולי גם בגלל הרעב.

הזמן חלף. השמש החלה לשקוע והאופק נצבע בצבעי הדמדומים. אובדן אור השמש השפיע על תודעתה. תחושת הכוח התפוגגה לכדי הבנת המציאות. היא ידעה, ללא שמץ של ספק, שהיא חייבת להסתובב. טוני יכעס ויעניש אותה: למעשים שלה ללא ספק יהיו השלכות, אבל היא לא יכלה להמשיך לנסוע.

קודם כול, היא זקוקה לכסף. שנית, מה יכתבו בעיתונים? טוני לא יהיה מרוצה אם עזיבתה תיוודע בציבור. אימה מילאה את כל גופה כשחיפשה מקום להסתובב. השלט הורה על יציאה נוספת בעוד שלושה קילומטרים.

לפתע, שאלות החלו מסתחררות במוחה: יש לה בכלל מספיק דלק לחזור? מה טוני יעשה? היא החליטה שכל עונש שיבחר יגיע לה בהחלט. היא הייתה אימפולסיבית והפרה את החוקים שלו. ההפוגה הקטנה הייתה נפלאה, אבל הגיע הזמן להתמודד עם ההשלכות. לא הייתה לה שום ברירה אחרת. אם הפלאפון שלה היה איתה, היא הייתה מתקשרת ואמרת לו שהיא בדרך הביתה. היא תכננה להתחנן לסליחתו ולטעון שקפצה עליה טיפשות אימפולסיבית, זמנית בלבד.

היא הייתה אבודה במחשבותיה, ולא הבחינה באורות המהבהבים עד שהיו ממש מאחוריה. ברגע שהבחינה בהם, היא הניחה שהם עומדים לחלוף על פניה. היא לא נסעה מהר מדי, אבל הניידת לא המשיכה הלאה. יכול להיות שטוני שלח אותם? איך הם מצאו אותה? היא עצרה בצד, ונזכרה בג׳י פי אס. האם באמת העלתה על דעתה שתוכל לנסוע בלי שהוא ידע לאן? היא נראתה שלווה כלפי חוץ כשהשוטר ניגש אל חלונה.

״גבירתי, תראי לי את הרישיונות שלך בבקשה.״

״אדוני השוטר, אני חוששת ששכחתי את הארנק שלי בבית, בטעות. אני יכולה להראות לך את רישיון הרכב ואת הביטוח.״

היא הושיטה לו את המסמכים שהוציאה מתא הכפפות.

"גבירתי, מה שמך בבקשה?" שאל השוטר בזמן שעיין בניירות.

"שמי? קוראים לי קלייר, קלייר רולינגס."

הוא הושיט לה את המסמכים ואמר, "גבירתי, אני מבקש שתצאי מהמכונית."

היא לא רצתה לעשות זאת. היא רצתה לנסוע הביתה. היא החליטה מה עליה לעשות, וידעה שהיא צריכה להגיע הביתה, ומהר.

"אדוני השוטר, נסעתי מהר מדי?"

"גבירתי, צאי מהמכונית עכשיו." השוטר נעץ בה מבט ומילמל משהו אל האוזנייה שלו.

"אדוני, אני ממהרת. הארנק שלי לא עליי, אבל יש לי את השעון הזה. אולי אישתך תרצה שעון יהלומים יפה." היא הייתה נואשת לחזור לאיווה, לטוני, אבל לא בניידת משטרה.

הוא שלף את האקדח שלו מנדנו וחזר על דרישתו.

"גברת רולינגס, צאי מהמכונית ותרימי ידיים."

הוא אחז באקדח ביד אחת ורכן לעברה.

"תפתחי את הנעילה. אני אפתח את הדלת. ידיים למעלה בבקשה."

קלייר לא האמינה שזה קורה לה. היא רק רצתה כמה רגעים של חירות, והשוטר הזה נוהג בה כאילו הייתה פושעת. יכול להיות שטוני האשים אותה בגניבת המכונית שלו? זה לא נשמע כמו משהו שהוא יעשה. הוא לא היה רוצה לעורר מהומה ציבורית.

היא פתחה את הנעילה והוציאה את רגליה החוצה. השוטר ה"ידידותי" תפס בגסות בפרקי ידיה ואזק אותם מאחורי גבה. כתפיה דאבו.

"מה אתה עושה? למה אתה עושה את זה? לא גנבתי את המכונית. היא שייכת לבעלי. יש לי זכות מלאה לנהוג בה!"

"גבירתי, קיבלתי פקודות להביא אותך לתחנה, לחקירה."

הוא הוליך אותה אל הניידת.

"מה עם המכונית של בעלי? הוא יכעס מאוד אם משהו יקרה למכונית שלו."

קולה נשמע נואש בדיוק כמו שחשה.

"שוטרת נוספת נמצאת בדרך לכאן. היא תנהג במכונית לתחנה. היא תוחזק במגרש שלנו עד שבעלך יאסוף אותה או עד שתשוחררי."

הוא האזין ללא הרף להוראות שבקעו מהאוזנייה שלו.

"היא תהיה כאן בעוד כמה דקות."

"עדיף שלא ניסע עד שהיא תגיע הנה. אני רצינית לגבי בעלי. הוא עלול לכעוס מאוד. אתה לא רוצה להיות הבן-אדם שהוא יאשים אם משהו יקרה למכונית שלו."

גם היא לא רצתה להיות האדם הזה. היא ישבה במושב האחורי של הניידת, ושמעה את הדלת נטרקת. היא הרגישה כמו בלון שהתפוצץ - מרוקנת לחלוטין.

החירות הייתה מתוקה, אבל עכשיו לא נותר ממנה דבר.

כשהגיעו לתחנת המשטרה 56 באילנוי, קלייר עקבה במבטה אחרי המרצדס שהקיפה את הבניין. הדאגה למכונית הייתה מטופשת, אבל היא לא רצתה שלטוני יהיו סיבות נוספות להעניש אותה. השוטר הוביל אותה אל תוך התחנה. שוטרים רבים, חלקם לבושים במדים

וחלקם בלבוש אזרחי, המתינו להם ליד הדלת. היא הוכנסה לחדר טחוב, שריח הקפה והזיעה המעופשת שעמד בו הציף את חושיה. הריהוט היחיד בחדר היה שולחן פלדה אפור ושני כיסאות מתכת. היא התיישבה על אחד הכיסאות הקרים והשוטר הסיר מידיה את האזיקים. היא שפשפה את פרקיה, הביטה בו ודיברה בקול נחוש משכנע ביותר.

"אדוני, אני גברת אנתוני רולינגס. אני בטוחה ששמעת על בעלי או לפחות על אחת החברות שלו. אם תשחרר אותי ברגע זה, אני מבטיחה לא לספר לו על התקרית הזאת."

הוא לא הגיב והשאיר אותה לבדה. היא המתינה. קיבתה התהפכה. היא ידעה מה עומד לבוא. טוני בוודאי בדרכו הנה. אם יטוס, הוא יוכל להיות כאן תוך פחות משעה. בפעם הבאה שהדלת תיפתח, היא תראה את עיניו האפלות. הצליל היחיד שנשמע בחדר הקטן נבע מהפעימות המוכרות ששבו להלום בראשה. היא חיכתה, וניסתה להכין את עצמה לקראת ההתמודדות עם השלכות מעשיה.

היא הפרה את הכלל החשוב מכל פעמים רבות, אבל עכשיו - היא עשתה זאת בפומבי. לא היה שום סיכוי שזה לא יגיע לחדשות. היא חיכתה. הדלת נפתחה. שוטרת נכנסה לחדר.

"גברת רולינגס, היית רוצה לשתות משהו? מים או קולה דיאט, אולי?"

"תודה רבה, הייתי רוצה קצת מים."

היא שבה להמתין. בפעם הבאה שהדלת נפתחה, היא הביטה בשולחן. חלף די זמן. זה חייב להיות טוני.

"גברת רולינגס, אני הסמל מַיילס וזה..." השוטר הצביע על הגבר העומד משמאלו. "סוכן האף-בי-איי פֵּרְגוּסוֹן."

"שלום. אני מבולבלת. למה צריך כאן סוכן אף-בי-איי?"

"היינו רוצים לשאול אותך כמה שאלות לגבי היום."

היא הנהנה.

"גבירתי, את חייבת לדבר. השיחה הזאת מוקלטת, ואי אפשר לשמוע תנועות."

היא שנאה הקלטות, בין אם היה מדובר בווידאו או באודיו.

"כן, בבקשה. תשאלו אותי כל מה שתרצו. בסך הכול נהגתי במכונית של בעלי ושכחתי את הרישיון שלי."

"גבירתי, באיזו שעה יצאת מביתך בסמוך לאיווה סיטי?"

הסוכן פרגוסון שאל בזמן שהסמל מיילס רשם הערות.

היא תהתה אם ההקלטה לא מדויקת מספיק לטעמם.

"יצאתי לדרך ב-11:15."

זה היה קל. היא הביטה בשעון על לוח המחוונים כשנכנסה למכונית.

"ראית את בעלך לפני שיצאת?"

"אתה מתכוון לשאול אם שאלתי את בעלי אם מותר לי לנסוע? לא."

"לא, גבירתי. התכוונתי למה ששאלתי. ראית את בעלך לפני שיצאת מהבית?"

"כן. ראיתי אותו קצת לפני אחת-עשרה. הוא עמד להתחיל ישיבה אינטרנטית במשרד שלו."

"ישיבה אינטרנטית?" שאל הסמל מיילס.

"זאת ישיבה שמתנהלת בזמן אמת באינטרנט."

השוטרים המשיכו לשאול שאלות לגבי הזמנים ולגבי האנשים. קלייר אמרה להם שכל צוות העובדים היה בבית, חוץ מהנהג שלהם, אריק. הוא יצא לפניה, כדי להביא לבעלה כמה מסמכים מהמשרד בעיר. האם היא אמרה למישהו שהיא יוצאת? היא הנידה בראשה, ואז, כשנזכרה בהקלטה, אמרה,

"לא."

למה לה לנהוג חמש שעות בלי לקחת את התיק שלה ומבלי להגיד למישהו לאן היא הולכת? באמת שלא הייתה לה תשובה טובה. היא לא יכלה לומר להם שלא הייתה לה גישה לתעודת הזהות שלה ושנאסר עליה לצאת לבדה. אם הייתה אומרת דברים כאלה, היא הייתה מפרה שוב את הכללים, ואז טוני היה יוצא מדעתו לגמרי. לפתע, היא הבינה שהוא ודאי צופה בה מעברו השני של החדר. קיבתה התכווצה. הברירה היחידה שעמדה בפניה הייתה העמדת פני טיפשה.

"אני לא יודעת. השמיים היו יפים כל כך, ואיווה כל כך אפורה לפעמים. אני מניחה שפשוט רציתי לנסוע למקום חמים יותר."

"גברת רולינגס, חשוב שתדעי שבעלך יישאר בחיים." נימת קולו של הסוכן פרגוסון הייתה חלולה.

היא לא הבינה. יישאר בחיים? למה? הוא התפורר לרסיסים רק כי עזבה אותו?

"אני לא בטוחה שהבנתי. למה שהוא לא יישאר בחיים?"

"גברת רולינגס, מישהו ניסה לרצוח את בעלך היום. הוא הורעל היום בסביבות 11:15." הסוכן פרגוסון ענה והסמל מיילס צפה בתגובתה.

היא נענעה את ראשה, מנסה לתפוס את משמעות המילים שאמר, אבל שום דבר לא נשמע לה הגיוני. טוני היה בסדר גמור כשעזבה - בדיוק כמו תמיד.

"אתה טועה. למר רולינגס הייתה ישיבה אינטרנטית באחת-עשרה, והוא דיבר במהלכה עם אנשים רבים מהתאגיד שלו."

היא החלה לדבר במהירות רבה יותר, ולבה החיש את פעימותיו.

"כן, זה מה שהיה אמור לקרות, אבל אחרי שהישיבה התחילה, העמיתים שלו ראו אותו לוגם מספל ונופל פתאום הצדה. רבים מהצופים ניסו להשיג אותו בנייד שלו, אבל הוא לא זז. למרבה המזל, אחד מצוות העובדים שמע את הטלפון מצלצל ונכנס למשרד. הטיסו אותו במסוק לבית חולים באיווה סיטי. הסימנים החיוניים שלו יציבים, אבל הוא עדיין לא חזר להכרה. הרופאים מאמינים שהוא יחלים לחלוטין. אני כאן כנציג האף-בי-איי, כיוון שזאת חקירה של ניסיון לרצח שחצתה את גבולות המדינה."

הסוכן פרגוסון דיבר אליה כאילו הייתה חשודה בפשע.

"אני צריכה להגיע אליו מיד."

היא קמה על רגליה כשדיברה. הסמל מיילס הורה לה לשבת. היא נדהמה.

"סליחה, אתם מאשימים אותי ברצח בעלי?"

"לא, גבירתי. בעלך לא נרצח. את נחקרת לגבי ניסיון לרצח."

היא הייתה המומה לחלוטין.

"אתם מאשימים אותי בניסיון לפגוע בו? אתם צריכים לדעת שאף אחד לא פוגע באנתוני

רולינגס. אם כבר, זה הוא שפגע בי, פעמים רבות מאוד."

"אז את טוענת להגנה עצמית?"

צווארה התקשח, וקולה נמלא התרסה.

"אני לא טוענת שום דבר. לא עשיתי שום דבר שמצריך טענות כלשהן."

"גברת רולינגס, יש לך מושג מה היה בספל שבעלך שתה ממנו?"

היא ידעה בדיוק מה היה בספל: קפה, שהיא עצמה הכינה.

"כן, סמל. אני מניחה שהספל הכיל קפה. ממש לפני שעזבתי, הבאתי לו כוס קפה."

קיבתה התהפכה ביתר שאת.

"לך ולבעלך אין צוות עובדים שמכין בדרך כלל את המזון ואת המשקאות?"

"יש לנו, אבל הוא ביקש ממני להביא לו קפה."

זה ממש לא מצא חן בעיניה.

"אני מאמינה שאני צריכה עורך דין."

"גבירתי, את לא מואשמת בכלום כרגע, אבל את בהחלט זכאית לייצוג משפטי. כדאי שתדעי שעורך הדין של בעלך שלח הודעה ואמר שלא יוכל לייצג אותך, כי זה יהיה בבחינת ניגוד אינטרסים. תצטרכי להשיג עורך דין בעצמך."

"הייתי רוצה להתקשר לג'ון ואנדרסול, גיסי."

היא נזכרה בכליאתו בזמן שהמילים בקעו מבין שפתיה.

"לא, רגע, אני לא יכולה."

שוטר נוסף נכנס לחדר והתחיל לדבר עם הסמל מיילס. אחרי שהשניים התלחשו, הסמל דיבר.

"גברת קלייר רולינגס, הקצין הממונה עליי הודיע לי שהתובע המחוזי של איווה מאמין שיש די ראיות נסיבתיות כדי להחזיק אותך במעצר למשך הלילה ולהביא אותך בבוקר לאיווה סיטי. התובע המחוזי מאמין שיהיה לו צו מאסר רשמי עד שתגיעי לשם."

היא שמעה את המילים, אבל לא הצליחה לתפוס את משמעותן. הקול הפנימי שבראשה ניסה לשחזר את מהלך היום: לבשתי מה שאמרו לי ללבוש, הייתי במשרד של טוני בזמן שנאמר לי להיות בו, ושאלתי אותו כמו בת חמש אם מותר לי לצאת החוצה. מזגתי לבעלי כוס קפה, הקפה שהוא ביקש ממני להביא לו. ועכשיו עומדים להאשים אותי בניסיון רצח?

שוטר נוסף ליווה אותה לתא. הוא היה קטן, והייתה לו דלת סורגים שננעלה. היא דאגה לטוני, ולא הצליחה לישון. איש לא היה בבית בבוקר - מלבדם ומלבד הצוות. כל העובדים עבדו אצל טוני במשך שנים ארוכות, והוא רחש לכולם אמון ללא סייג. אף אחד מהם לא היה פוגע בו. היא דאגה. האם כבר חזר להכרה? האם הרעל שבקפה היה בקומקום? או שאולי הגיע מהחלב שהוסיפה?

היא רצתה שהשוטרים ימצאו את הפושע האמיתי לפני שינסה לפגוע שוב בטוני. היא ידעה שברגע שיחזור להכרה, הוא יגיד להם שהיא לא עשתה את זה - שהיא לא הייתה מסוגלת לעשות את זה - וייקח אותה הביתה.

פרק 48

אף אחד לא יכול לגרום לך להרגיש נחות
בלי שתניח לו לעשות את זה.

-אלינור רוזוולט

רק אתמול, קלייר נהגה במרצדס בנץ יוקרתית לסנט לואיס. הנסיעה חזרה לאיווה סיטי, במושב האחורי של ניידת משטרה ובידיים כפותות, מלווה בשוטר לבוש מדים, לא הייתה נעימה באותה מידה. כשהגיעו, מדרגות בית המשפט המחוזי היו מלאות כתבים וצלמים. היא ניסתה להגן על פניה כשכולם צילמו אותה מכל הכיוונים והמטירו עליה שאלות:

"למה ניסית להרוג את בעלך? עשית את זה בשביל הכסף? חשבת שתצליחי לצאת מזה נקייה?"

למרבה המזל, השוטרים פילסו להם דרך בכוח והובילו אותה פנימה במהירות.

היא לא יכלה להאמין למשמע אוזניה. איך זה ייתכן שהם שואלים אותה שאלות כאלה? היא דאגה לאמילי: קודם ג'ון, ועכשיו היא. היא בטח מרגישה שחייה הפכו לסיוט. היא ניסתה להרגיע את עצמה: ברגע שטוני יתעורר, הוא יטפל בהכול.

השוטר הוביל אותה לחדר אחר עם שולחן. מַרְקוּס אֵוֶורְגְרִין נכנס אליו. היא זיהתה אותו מיד. הוא נכח בחתונתה, והיא התלוותה לטוני לאחד מאירועי הצדקה שלו. היא חשבה שזכרה שטוני תרם לקמפיין הבחירות שלו.

"גברת רולינגס, אני מרקוס אוורגרין, התובע המחוזי של מחוז ג'ונסון."

"כן, מר אוורגרין, אני מאמינה שכבר נפגשנו."

קלייר הושיטה את ידה ללחיצה. מר אוורגרין לא לחץ את ידה.

"כן, אני חושב שאכן נפגשנו, אבל עכשיו אנחנו נפגשים בנסיבות שונות לחלוטין. גברת רולינגס, יש לי צו מעצר נגדך, שנחתם זה עתה על ידי השופטת רֵיינוֹלְדְס. לפני שניכנס לאולם בית המשפט, אני רוצה שתדעי שאת מואשמת בניסיון לרצוח את בעלך, אנתוני רולינגס."

"ואני רוצה שתדע שלא עשיתי את זה. לא הייתי חולמת לעשות דבר כזה. מה שלום טוני?"

כששאלה את השאלה האחרונה, עיניו של מר אוורגרין הושפלו אל השולחן. לבה שקע. אוי, אלוהים, הוא מת! אבל לא, אם זה היה נכון, הוא היה אומר שהיא מואשמת ברצח.

"הוא ער, ומסר תצהיר למשטרה, אבל הוא לא יהיה כאן היום."

הוקל לה לשמוע שהוא בהכרה, אבל היא הייתה זקוקה לו כאן. הוא יעזור וייקח אותה הביתה. היא רצתה להסביר לו הכול. היא ידעה שיכעס כיוון שיצאה בלי רשות ונהגה, והייתה בטוחה שיהיו למעשים האלה השלכות, אבל היא הייתה בטוחה שהוא יודע שהיא לעולם לא הייתה מנסה להרוג אותו.

"אני שמחה מאוד לשמוע שמצבו השתפר. אתה מוכן לומר לי איזה ראיות נמצאו נגדי?"

היא לא ידעה איך זה עובד, אבל חשבה שהגיע הזמן לנסות ללמוד.

"את ועורך הדין שלך תשמעו הכול אחרי ההעמדה לדין."

הוא עזב את החדר.

ידיה נכפתו פעם נוספת, והיא הובלה לאולם בית המשפט. היא צפתה בהליכים ממרחק-מה, רואה את הכול, אבל לא מעכלת שהדברים אכן מתרחשים במציאות. השופטת ריינולדס דיברה והציגה שאלות למר אוורגרין. הוא הסביר שהמדינה מאמינה שיש בידה די ראיות להוכיח מעל לכל ספק שגברת קלייר רולינגס אכן ניסתה לרצוח את בעלה בכוונה מלאה ובזדון, למען בצע כסף. יתר על כן, גברת רולינגס נמלטה מזירת הפשע ונמצאה ליד סנט לואיס. מאחר שהייתה לה גישה לדרכון ואמצעים כספיים להימלט, מר אוורגרין ביקש מהשופטת שלא לאפשר שחרור בערבות.

השופטת אמרה, "גברת רולינגס, את מבינה את ההאשמות נגדך? את מבינה שאם תורשעי, המדינה תוכל לגזור עלייך מעצר למשך תקופה שלא תעלה על 162 חודשים?"

"כן, גבירתי השופטת, אני מבינה." זה לא היה נכון. היא לא הבינה.

"את מבינה שיש לך זכות לייצוג משפטי? אם אינך יכולה להרשות לעצמך עורך דין, המדינה תמנה אחד עבורך. יש לך גם זכות להישפט במשפט עם חבר מושבעים. בשלב זה, את נחשבת לחפה מפשע. המדינה היא זו שצריכה להוכיח את אשמתך. את מבינה את הזכויות שלך?"

"כן, גבירתי השופטת, אני מבינה." היא שמרה על קשר עין עם השופטת. היה לה ניסיון רב בשמירה על קשר עין במצבים קשים.

"גברת רולינגס, יש לך עורך דין?"

"לא, גבירתי השופטת, אין לי, ואני לא יכולה להרשות לעצמי אחד."

"בית המשפט ימנה לך עורך דין לאחר סיום הליך ההעמדה לדין."

השופטת עיינה במסמכים שלפניה.

"בהתחשב בפרסומו הרב ובמעמדו של הקורבן, אני קובעת ערבות על סך שניים וחצי מיליון דולרים. השימוע המקדים ייערך בעוד 11 ימים מהיום, ביום שלישי, ראשון לפברואר. התיק הבא..."

הפטיש שלה הכה בסדן, וקולו הדהד ברחבי בית המשפט.

שומר ליווה את קלייר לתא מעצר. היא ישבה בחלל המחניק והמתינה לעורך הדין שלה. הבידוד היה אמור להעכיר את מצב רוחה, אבל היא הייתה מבולבלת מדי ולא שמה לב לכך. אמרו לה שברגע שעורך הדין שלה יגיע, היא תוכל להפקיד את כספי הערבות ולהשתחרר. קלייר ידעה שזה לא עומד לקרות. לא היה לה מספיק כסף לארוחה במקדונלדס, וודאי שלא היו לה 2.5 מיליון דולר.

השעה הייתה אחרי שלוש כשנלקחה שנית לחדר הקטן עם השולחן. כמה רגעים לאחר מכן, הדלת נפתחה, וגבר צעיר בחליפה זולה בשם פּוֹל טַאסְק נכנס לחדר, נושא תיק מסמכים ומחשב נייד. הדבר המחשבה הראשונה שחלפה במוחה הייתה שהוא נראה יותר כמו תלמיד תיכון ופחות כמו עורך דין.

"שלום, גברת רולינגס, אני עורך הדין שלך, פול טאסק. אני רק רוצה שתדעי שזה כבוד גדול בשבילי לעבוד על התיק שלך. מר רולינגס הוא מודל לחיקוי עבור כולנו באיווה.

כולם מכבדים אותו כל כך. למה ניסית להרוג אותו? זה היה משום שלא חתמתם על הסכם ממון? אני מתכוון, עשית את זה בשביל הכסף?"

"לא! לא עשיתי את זה. זאת אי הבנה איומה. אני יודעת שברגע שמצבו של בעלי ישתפר, הוא יעזור לי. הוא יודע שאני לא אעשה לו דבר כזה."

"כן, כמובן, גברת רולינגס..."

אחרי שמר טאסק הודיע לבית המשפט שגברת רולינגס לא תוכל להפקיד את הערבון הנדרש, היא הואשמה רשמית בעבירה. הם לקחו את חפציה האישיים - את תכשיטיה ואת בגדיה, ואחר כך צילמו אותה, לקחו את טביעות האצבעות שלה ועשו לה בדיקת כימיקלים. שוטרת נתנה לה אוברול של אסירה, תחתונים וחזייה.

במהלך חמשת הימים הבאים, היא חיכתה והגיבה בהתאם לשאלות הסנגור שלה. היא פגשה את פול טאסק ואת העוזרת שלו, ג'יין אליסון, מדי יום. הם שאלו שאלות, והיא המשיכה לטעון שהיא חפה מפשע. היא תיארה להם שוב ושוב את מאורעות הבוקר ההוא. היא לא הפרה את הכללים של טוני אפילו פעם אחת. כשיבוא להציל אותה, תוכל לומר לו בכנות שלא חשפה מידע אישי. היא תסביר לו שנסעה, אבל תאמר שגם החליטה לחזור. היא לא עזבה אותו; היא עזבה רק את האחוזה, לזמן קצר. היא תתנצל, תקבל את העונש שיטיל עליה, והחיים ישובו למסלולם.

היא בילתה שעות אינסוף בניסיון להבין מי הרעיל אותו. התשובה לשאלה הזו יכלה להציל אותה מ-162 חודשים בכלא. למרבה הצער, כל הראיות הצביעו עליה. היא נתנה לטוני את הספל ב-11:00 בערך, וחמישה-עשר אנשים ראו אותה עושה את זה. הוא שתה מאותו ספל ואיבד את ההכרה לפתע. צילומי האבטחה שלהם תיעדו אותה מוזגת קפה במטבח ונושאת אותו למשרדו. אזור שולחן העבודה לא נקלט במצלמות, אבל היא בהחלט תועדה כשהתרחקה מהשולחן - ללא הספל.

וגרוע מזה. היה גם צילום שלה בחנייה, אומרת לאריק לנסוע לאיווה סיטי כדי להביא מסמכים ממשרדו של מר רולינגס. מזכירתו של אנתוני, פטרישה, הצהירה בשבועה שלא היו בידיה שום חוזים שמר רולינגס נזקק להם באותו יום, והוסיפה שגם לא דיברה איתו באותו בוקר. אריק היה הנהג של טוני, זה שהסיע אותו ממקום למקום. זה נראה כאילו קלייר רצתה לוודא שלא יהיה מי שיביא אותו במהירות לבית החולים, כדי שתוכל להיות בטוחה שלרעל יהיה די זמן לפעול. המצלמה בחנייה תיעדה את קלייר כשלקחה את המפתחות של המרצדס ומיהרה למכונית. גם למכונית עצמה הייתה חשיבות: זו הייתה המכונית היחידה בחנייה שהייתה רשומה על שמה, קלייר רולינגס.

היא הייתה המומה. "היא לא יכולה להיות רשומה על שמי. אני לא נוהגת."

פול הראה לה העתק של מסמכי הבעלות. אותם המסמכים שמסרה לשוטר, אף על פי שלא קראה אותם בעצמה. לפי עדותם של האנשים בסוכנות הרכב, מר רולינגס הגיע למקום בעצמו בדצמבר האחרון ושילם על המכונית במזומן. המכונית הייתה מתנת חג המולד של אישתו, והיא עברה פחות מאלף חמש מאות קילומטרים.

הצהרתה בנוגע לכך שאין לה רישיון נהיגה בתוקף התבררה כלא נכונה. מסתבר שלמרות שהייתה לה תעודת זהות ללא רישיון נהיגה, הרישיון שהנפיקה בג'ורג'יה תחת השם קלייר ניקולס עדיין היה בתוקף. פול לא הבין איך ייתכן שלא ידעה את זה.

"היא ניסתה להסביר, "טוני טיפל בהכול."

הוא לא הבין, ואמר לה שיהיה קשה מאוד לשכנע בזה חבר מושבעים.

השימוע המקדים עמד להתקיים בעוד שישה ימים. המדינה ציידה אותה בבגדים הולמים לקראת הצגת הראיות המקדימה - מאורע שיקבע במידה רבה את אופן התנהלות השימוע. בהצגת הראיות המקדימה נכחו בדרך כלל עורכי הדין מטעם התביעה, הסנגורים, והנאשמים, אבל, ללא ידיעת הנאשמת, הקורבן ביקש אישור להיות נוכח בעצמו. השופטת הסכימה. מטרת ההתכנסות הזו הייתה לקבוע אם ניתן להימנע ממשפט ולהגיע להסכם בין שני הצדדים. הקורבן שיכנע את השופטת שהוא יוכל לסייע בהשגת המטרה הזאת.

מר אוורגרין ושניים מעמיתיו ישבו מול קלייר וצוותה ליד שולחן גדול, מכוסה במסמכים ובמחשבים ניידים. הצגת הראיות עמדה להתחיל כשלבה החסיר פעימה לפתע. היא ראתה אותה מבעד לשמשת הדלת: חזק, נאה והחלטי. היא צפתה בו כשדיבר עם מישהו בפרוזדור, סובב את ידית הדלת ונכנס.

למרות שמר אוורגרין ופול דיברו באותו רגע, כולם השתתקו כשהדלת נפתחה ומר אנתוני רולינגס נכנס לחדר בכבודו ובעצמו. מר אוורגרין קם ואמר,

"מר רולינגס, חשבתי שדיברנו על זה והסכמנו שלא תגיע היום."

"מר אוורגרין."

קלייר רעדה ללא שליטה כששני הגברים לחצו ידיים. אם רק הייתה יודעת שהוא עומד להיות שם.

"אני מעריך את דאגתם של כולם לביטחוני. אני אחזור על הדברים שאמרתי לשופטת ריינולדס: אני לא מאמין שאישתי היא איום כלשהו. אני חושב שאם נוכל לקבל כמה רגעים ביחידות, נוכל לחסוך למשלמי המסים של איווה את עלותו של משפט ממושך. השופטת ריינולדס הסכימה לבקשתי."

שליטתו של טוני בסיטואציה הייתה ברורה כשמש. זה נשמע כאילו הוא בסך הכול מבקש מהאחרים לצאת מהחדר לכמה דקות, אבל היה ברור לכולם שלא מדובר בבקשה.

מר אוורגרין וצוותו החלו להתרומם מכיסאותיהם. פול וג'יין התלחשו ביניהם בזמן שפול קם על רגליו. הוא רכן לעברה.

"אני אוודא שהשופטת ריינולדס באמת אישרה את הבקשה."

הוא פנה לטוני ועשה כמיטב יכולתו להישמע מקצועי, אבל היה ברור שעצם נוכחותו מרתיעה אותו.

"מר רולינגס, אני אצטרך לוודא שהשופטת ריינולדס אכן אישרה את הבקשה שלך. במצבים כגון זה - "

טוני התנשא מעליו כשקטע את דבריו והושיט לו דף ששלף מכיס הז'קט שלו.

"כמובן, מר טאסק, לא הייתי מצפה לפחות. הנה אישור בכתב מכבוד השופטת."

פול לקח את המסמך ובחן את תוכנו.

"גברת רולינגס, נראה שהכול בסדר."

הגברים החלו לנוע בכיוון הדלת. ג'יין לא זזה. היא הייתה עורכת הדין היחידה שהבחינה בתגובתה הפיזית של קלייר. היא ישבה, הביטה בהערות שרשמה, בקלייר ובטוני. הדממה התעצמה.

לבסוף, היא התרוממה והביטה בעיניו של טוני.

"מר רולינגס."

"העלמה אליסון."

הן הנהנו זה לזו.

"מר רולינגס, זה בלתי צפוי ביותר. הייתי רוצה לדבר עם הלקוחה שלנו כמה דקות, כדי לוודא שהיא אכן מעוניינת בפגישה הזאת. אם תואיל לצאת למסדרון עם מר אוורגרין וצוותו, מר טאסק ואני נוכל לדון בהתפתחויות עם גברת רולינגס."

טוני החל לדבר, אבל ג'יין המשיכה בנחישות.

"ואז, אם גברת רולינגס תסכים לזה, תוכלו לדבר - בתנאים שלה."

קלייר חשה הערכה פתאומית כלפי עורכת הדין הצעירה שלה.

מר אוורגרין הניח את ידו על זרועו של טוני והנהן. טוני הביט ישירות בקלייר. עיניו השחורות עצרו את נשימתה. היא לא ראתה את העיניים האלה כבר כמעט שבוע. הן מילאו אותה ברגשות עזים: אהבה ושינאה מעורבות יחד. חיוכו התרחב באטיות. קלייר הבינה מיד שהוא משועשע.

"כמובן, העלמה אליסון."

כולם, מלבד קלייר, ג'יין ופול, עזבו את החדר. כשהדלת נסגרה, קלייר חזרה לנשום.

פול דיבר ראשון.

"קלייר, את לא חייבת לעשות את זה, אבל אם לא תעשי את זה, זה יראה כאילו משלמי המסים לא מעניינים אותך."

הם באמת לא עניינו אותה.

"וזה לא רק זה. העובדה שהוא מוכן לדבר איתך - האדם שנאשם בניסיון לרצוח אותו - גורמת לו להיראות סלחן ואבירי. אם תסרבי..."

קלייר האזינה לו, אבל מחשבותיה הסתחררו. היא האמינה שטוני יודע שהיא לא אשמה. אולי הוא רוצה לקחת אותה הביתה, לבטל את ההאשמות ולשכוח מכל העניין. אם תצא מכאן איתו היום, היא תשתחרר מהתא הזה ותחזור הביתה! ג'יין נגעה בזרועה, וקלייר פנתה להביט בפניה המודאגות.

"קלייר, אני חושבת שזה תלוי רק בך. כל מה שפול אמר נכון, אבל זה לא משנה. את התחלת לרעוד כשהוא נכנס לחדר. אם את רוצה, פול ואני..."

היא הביטה בפול, שלא נראה חזק כמוה.

"...נישאר איתך, או שאולי רק אני אשאר."

קלייר מצאה את קולה.

"זה לא מה שהוא אמר. הוא רוצה לדבר איתי לבד."

"קלייר, לא מעניין אותי מה שהוא רוצה,"

קולה היה חזק ותומך.

"מה את רוצה?"

היא הביטה בעיניה של ג'יין.

"אני רוצה שזה ייגמר. לא עשיתי את זה."

ג'יין לא דיברה, אבל הרימה את גבותיה. קלייר יישרה את גבה, זקפה את צווארה וזקרה

את סנטרה.

"אני רוצה לדבר איתו."

פול אמר שהוא ילך לקרוא למר רולינגס. ג'יין התקרבה אליה.

"את רוצה שאשאר?"

קלייר נשמה עמוק. היא לא גילתה שום סוד; היא לא סיפרה לאנשים מה עבר עליה, והיא רצתה שטוני ידע את זה.

"לא, אני רוצה לדבר איתו לבד."

ג'יין חייכה ולחצה את זרועה.

"יהיה בסדר. חשוב שתדעי שאת חייבת לדון איתנו בכל עסקה שמציעים לך לפני שתסכימי לקבל אותה. אנחנו נהיה ממש מחוץ לדלת."

קלייר אמרה שהיא מבינה וחשבה לפתע על הופעתה. עורכי הדין שלה יצאו וטוני נכנס לחדר. הם הנהנו זה לזה. טוני סגר את הדלת ופנה אליה. היא בחנה אותו כשניגש אל השולחן. הוא נראה נאה ובריא כמו שור. הקלה מילאה את נפשה כשנוכחה לדעת שניסיון הרצח לא הזיק לבריאותו.

"טוני, אני כל כך שמחה שאתה בסדר." היא הושיטה אליו את ידיה מעבר לשולחן. הוא לקח אותן בידיו הגדולות. היא המשיכה לדבר.

"אתה יודע שלעולם לא הייתי פוגעת בך?"

בעיניו נראה רק רמז קלוש לחום.

"הייתי אומר שנראה שההפך הוא הנכון."

היא נענעה את ראשה והרגישה בדמעות זולגות על לחייה.

הוא המשיך, "את הבאת לי את הקפה. בקפה היה רעל."

"אתה אמרת לי להביא לך קפה. חשבתי על זה מיליון פעמים. כנראה הרעל כבר היה בקומקום, או בחלב. אני פשוט לא יודעת."

היא הרגישה במבטו הנעוץ בה כשהמשיכה לדבר.

"אין לי מושג מי היה עושה דבר כזה. האנשים היחידים האחרים בבית היו העובדים, שנמצאים איתך כבר שנים, אבל הכול אמור להיות מתועד. יש לך מצלמות במטבח - "

הוא קטע אותה.

"כל הראיות מצביעות עלייך. ויש גם את הדרך שבה רצת למכונית וברחת."

היא השפילה את עיניה. היא ידעה שהפרה את החוקים כשנהגה.

"אני מצטערת."

הדמעות תלו על ריסיה התחתונים.

"זה היה דחף של רגע. ידעתי שאסור לי לקחת את אחת המכוניות, אבל ראיתי את המפתחות. לא נהגתי כבר כל כך הרבה זמן. השמיים היו כל כך כחולים, ואתה היית... טוב, החיים היו בלתי צפויים. הרגשתי שאני נחנקת ושאני חייבת הפסקה, הפוגה קצרה. באמת, טוני, עמדתי להסתובב ולחזור הביתה. אני רוצה להיות בבית. אני רוצה להיות איתך."

הוא הרים את סנטרה. "קלייר, איך תנאי המגורים שלך?"

הדמעות נשרו מריסיה והתגלגלו במורד לחייה. היא לא השיבה. מחשבות החלו להתרוצץ

שוב במוחה. קולו היה נמוך, ואף אחד אחר לא שמע אותו מלבדה.

"השלכות. מראית עין. חשבתי שכבר למדת את הלקח שלך אחת ולתמיד."

"טוני, בבקשה, קח אותי הביתה. אני מבטיחה שלעולם לא אאכזב אותך שוב. בבקשה, תגיד להם שאתה יודע שלעולם לא הייתי עושה דבר כזה, שאני פשוט לא מסוגלת."

עיניו השחורות היו חודרות, אבל היא לא ויתרה.

"אני יודעת שיהיו למעשים שלי השלכות ושתעניש אותי. לא אכפת לי, כל זמן שאתה בסדר. אני רק רוצה ללכת הביתה. בבקשה..."

תחנונים לא היו חלק מהתכנית שלה, אבל היא רצתה להיות בבית.

"בבקשה, טוני, הם יקשיבו לך."

היא ציפתה לראות חמלה בהבעתו, והתאכזבה.

"נראה שכל העניין היה לא יותר מתאונה איומה ומצערת, אבל עשיתי את שיעורי הבית שלי. נראה שאת יכולה לטעון לאי שפיות ולקבל טיפול במקום לשבת בכלא."

היא התרוממה מכיסאה והחלה לצעוד בחדר.

"מה אתה מנסה לומר? אני לא עומדת לטעון שהייתי לא שפויה! זה אומר שאני אשמה ושאני משוגעת. אני לא זה ולא זה!"

היא הסתובבה והביטה בו.

"וזאת לא הייתה תאונה. אני לא ניסיתי להרוג אותך!"

הוא קם והתקרב אליה, מביט עליה מלמעלה.

"מצאתי מוסד לחולי נפש שמוכן לקבל אותך. אני אשא בהוצאות, וכך משלמי המסים לא יאלצו לשלם על השיפוט המעורער שלך."

"אני כאן כבר יותר משבוע. חקרו אותי שוב ושוב. לא הסגרתי שום מידע פרטי. לא הפרתי אף אחד מהחוקים. החוק היחיד שהפרתי היה נהיגה במכונית - זה הכול!"

"אם תטעני לאי שפיות, המשפט יבוטל. כל התקרית המצערת הזאת מובנת בהחלט. באת מרקע צנוע. החיים שלנו יחד גבו ממך מחיר נפשי גבוה בגלל כל הלחץ והאחריות שמתלווים אליהם. זה מובן בהחלט שמחויבויות האירוח והצדקה וכל הלחץ התקשורתי גרמו לך להתערער; פשוט לא הצלחת להתמודד עם זה."

היא התיישבה. תחושת הבחילה גברה מרגע לרגע.

טוני ניגש אליה. הוא השתופף והביט בעיניה.

"הייתי צריך לזהות את הסימנים. אולי הייתי שקוע מדי בעבודה. כשביטלת לאחרונה את מחויבויות הצדקה שלך, הייתי צריך להבין שאת נמצאת תחת יותר מדי לחץ."

קלייר האזינה לו וחוותה תחושת דז'ה-וו מהממת. זו הייתה ההבעה שלו, החיוך הזה; חיוך שזכרה מארוחת ערב - או נשף מסכות - לפני שנתיים כמעט. מראה פניו הביע הרבה יותר מהמילים שאמר.

"רצית לברוח מכל זה, וברגע של חולשה... לא, ברגע של אי שפיות, החלטת שהדרך היחידה החוצה היא לנסות להרוג אותי."

היא האזינה לו והבינה: הוא התאמן על הנאום הזה. אלוהים אדירים!

"למרבה המזל, נראה שלא ידעת בכמה רעל את צריכה להשתמש. אחרת, היית מצליחה."

הבלבול במוחה החל להתפוגג, הערפל נמוג; היא ראתה את טוני, את הבעתו ואת

הדברים שלא נאמרו בקול. הוא המשיך.

"אם היית מצליחה, לא הייתי כאן כדי לעזור לך עכשיו."

היא הבינה לפתע שהוא גמר איתה. זה היה כמו העובדים בפנסילבניה; היא הייתה חסרה ערך עכשיו. הוא כבר לא הזדקק לה! הוא התיישב מולה.

"את לא שמחה שאני כאן לעזור לך?"

התדהמה הייתה למציאות שהיכתה בה בעוצמה: לא סטירה פיזית, למרות זה בהחלט הרגיש כמו סטירה מצלצלת. הוא לא עמד לעזור לה. במקום שתרגיש עצבות עמוקה, שנתיים של צייתנות וכניעה גרמו לה לפרץ עוינות נורא. הוא המשיך לדבר:

"וקלייר, שמעתי שהחדרים במוסד לחולי נפש גדולים יותר מהתאים בכלא."

חיוכו התרחב.

היא זקפה את צווארה והביטה בעיניו. הדמעות נגוזו ועיניה רתחו מזעם.

"כן, טוני. אני כל כך אסירת תודה. רוצה שאראה לך כמה אסירת תודה אני?"

הנימה הצינית והעוינת שחדרה לקולה פתאום הייתה ברורה כשמש.

הוא קם על רגליו ויישר את הז'קט שלו.

"נצלי את הזמן שעומד לרשותך כדי לחשוב על זה. אל תעשי עוד החלטה פזיזה ואומללה. זאת ההצעה הטובה ביותר שתקבלי."

הוא הקיש על הדלת.

"שלום, קלייר."

היא לא השיבה. עורכי הדין חזרו לחדר. קלייר חשה נחושה לפתע. אם הוא מתכונן לזנוח אותה, אז הגיע הזמן שתתחיל לדבר.

מר אוורגרין דיבר ראשון.

"מר טאסק, אם הלקוחה שלך מתכננת לטעון לאי שפיות, התביעה תזדקק לראיות פסיכולוגיות."

"מר אוורגרין, אני לא מתכוננת לטעון לאי שפיות."

כולם פנו להביט בה. היא בקושי הוציאה מילה בחמשת הימים האחרונים. היא המשיכה לדבר בקול רווי נחישות; קול שאיש מהם לא שמע עד כה.

"אני יכולה להבטיח לכם שאני לא האדם הלא שפוי כאן, למרות שיש לי כל סיבה להיות בלתי שפויה. אני חפה מפשע. ועכשיו, אם תסלחו לי, אני צריכה לדבר עם הצוות שלי."

היא נכנסה להצגת הראיות הזאת כשהיא מוכנה לחלוטין לשבת בשקט ולהמתין לטוני שיציל אותה; עכשיו, היא פנתה לג'יין, עורכת הדין היחידה שהייתה מוכנה להתמודד עם בעלה, ואמרה,

"העלמה אליסון, אני תוהה אם נוכל לדחות את הדיון הזה. יש לי כמה ראיות שאני רוצה לחלוק איתך ועם מר טאסק."

פרק 49

לעולם אל תניחו לאיש לכפות עליכם שתיקה באיומים;
לעולם אל תניחו לעצמכם להפוך לקורבנות;
אל תניחו לאנשים אחרים להגדיר את חייכם;
הגדירו אותם בעצמכם.

- הַארְוִוי פֵּיירְסְטַיין

עמדו לרשותם רק שלושה ימים להתכונן להצגת הראיות החדשה. קלייר בילתה שעות על גבי שעות עם עורכי הדין שלה, ושלפה ממעמקי תודעתה את כל הדברים שמידרה והדחיקה. היא סיפרה להם כל מה שזכרה מעשרים ושניים החודשים האחרונים. טוני לא יאהב את זה, אבל היא הייתה כנה לחלוטין, וחלקה עמם את כל הפרטים שניסתה להדחיק. היא הסבירה את פגישתם הראשונה ואת החוזה ביניהם. היא אמרה שהיא חושדת שהוא השתמש בסם האונס כדי להביא אותה לאיווה, מכיוון שלא זכרה כלל שנסעה לשם מאטלנטה. היא חשבה שהסיפור ישבור אותה, אבל הוא התגלה כתראפוטי: קתרזיס של ממש.

היא תיארה את איש העסקים המכובד והנערץ, אנתוני רולינגס, כאדם אכזרי, נקמני, סאדיסטי ושתלטן. היא באמת עזבה את הבית בחיפזון, ועשתה זאת כדי לקבל הפסקה קצרה ממנו: מהחוקים שלו, מההמגבלות שלו ומההשלכות שלו. אם היה יודע שעזבה את האחוזה ללא רשות, הוא היה מעניש אותה. היא הסבירה שהעונשים שלו היו מילוליים, נפשיים וגופניים, וציינה שפעם אחת, שישה חודשים בערך אחרי שהגיעה לאחוזה, הוא כמעט הרג אותה. היא סיפרה על הבידוד שכפה עליה, על האונס, על סרטוני הווידאו, על האדנותיות שלו ועל המניפולציות השתלטניות שלו, ועל ההתעללות הנפשית הבלתי פוסקת, שהייתה לעתים תכופות גם התעללות גופנית.

לפעמים, עורכי הדין שלה הפסיקו לרשום את דבריה ופשוט האזינו לה. זה היה גדול הרבה יותר מכל דבר שציפו לו. פול וג'יין עבדו יחד כדי לבנות תיק: לא תיק של אישה שניסתה לרצוח את בעלה בגלל בצע כסף, אלא תיק של אישה שעברה התעללות קשה וניסתה להימלט.

פול בהחלט חשב שחייה היו גיהינום, אבל הוא אמר שיש נקודות ומאורעות שהיא תיאלץ להסביר. היא הרי הצהירה שנחטפה - אבל האם ניסתה להזעיק עזרה בשלב כלשהו? האם לא חיה באחוזתו של מיליארדר? היא באמת מצפה שאנשים יאמינו שלא הייתה לה גישה לטלפון, לאינטרנט, לשום דבר בסגנון? והאם לא נישאה לאיש הזה, שתיארה כמפלצת? האם לא קיבלה ממנו מתנות: בגדים, כסף, תכשיטים וכו'? האם לא התלוותה אליו לכמה וכמה טיולים אקסטרווגנטיים? האם לא ישבה עם כתבת מוואניטי פייר וסיפרה על בעלה הנפלא ועל החיים הנפלאים שלהם יחד?

קלייר הבינה איך זה נראה מבחוץ. היא ידעה מה חשיבותה של מראית עין, אבל גם ידעה

בדיוק מה עבר עליה. היא הסבירה שאפילו אחרי שהדברים השתפרו עם טוני, האיום בהתעללות תמיד שכן שם, מתחת לפני השטח. הדברים באמת השתפרו אחרי שכמעט הרג אותה. הוא השתפר, והיא חשבה שהיא אוהבת אותו, אבל תמיד היו שם הכללים וההשלכות הפוטנציאליות של מעשיה. הוא העניש אותה בכל פעם שלא הייתה מושלמת לדעתו. האמת תוציא אותה לחופשי. קלייר רולינגס הייתה נחושה בדעתה: היא עומדת לספר לעולם כולו את האמת.

הצוות שלה הכין תקציר של הראיות, שנועד לחשוף בפני התביעה את אסטרטגיית ההגנה שלהם. התקציר אמנם לא כלל את כל הפרטים, אבל בהחלט הדגיש את מערכת היחסים העוינת ששררה בין מר וגברת רולינגס, ותיאר בהבלטה את נטיותיו האגרסיביות, המשפילות והשתלטניות של אנתוני רולינגס. הם הסבירו שכוונתה היחידה של קלייר באותו יום הייתה להימלט ממציאות חייה הקשה. היא לא תכננה ולא הוציאה לפועל שום תכנית שנועדה לפגוע בבעלה.

מועד הצגת הראיות המקדימה הגיע לבסוף. מר אוורגרין וצוותו, פול, ג'יין וקלייר, ישבו שוב סביב שולחן גדול. ההבדל הבולט היחיד בפגישה הזאת היה שיערה החום של קלייר. ג'יין נענתה לבקשתה והביאה לה צבע שיער ערמוני. היא נראתה צעירה יותר. הבלונד היה מהמם ויפהפה. קלייר לא הרגישה מהממת או יפהפייה.

מר אוורגרין פנה לפול. "מה מרשתך מתכוננת לטעון?"

"מרשתי חפה מפשע ומתכוננת לומר זאת לבית המשפט."

"הייתי רוצה לשאול את מרשתך כמה שאלות, כדי לאפשר לה הצצה חטופה במה שיעבור עליה במשפט עצמו. מר טאסק, העלמה אליסון, יש לכם התנגדות כלשהי?"

פול פנה אליה.

"קלייר, זה לא רעיון גרוע. זה יאפשר לנו להבין את האסטרטגיה של התביעה, ויאפשר לך להתנסות בשלב מתן העדות. השאלות האלה לא יישאלו תחת שבועה. את יכולה לסרב לענות, ולא ניתן יהיה להשתמש בתשובות שלך כנגדך במשפט האמיתי."

"בסדר גמור, אתה יכול לשאול מה שתרצה."

היא הייתה נחושה בדעתה. היא חפה מפשע, והיא מתכוונת לספר לעולם את האמת על מה שעבר עליה. נוכחותו של מרקוס אוורגרין, שהיה בן גילו של טוני, ערערה מעט את שלוותה. אחרי ככלות הכול, מרקוס נכח בחתונה שלהם. טוני לא יאהב את זה שהיא חולקת עמו דברים מסוימים. אבל היא הייתה חפה מפשע, ואם טוני לא יעזור לה, האמת תעשה את זה במקומו.

מר אוורגרין פתח את המחשב הנייד שלו והחל לתחקר אותה.

"ראשית, גברת רולינגס, כמו שעורך הדין שלך אמר, את לא מעידה תחת שבועה, והתשובות שלך היום לא יוזכרו במשפט. עליי לומר לך שהצוות שלי ואני קראנו את התקציר המקדים של מר טאסק, אשר דן במערכת היחסים בינך ובין מר רולינגס, וכולל האשמות חמורות כלפיו. את עומדת לחוות עכשיו חקירה נגדית מדומה. את מבינה?"

קלייר הנהנה.

"גברת רולינגס, עני על כל השאלות באופן מילולי בבקשה."

היא ענתה שתעשה זאת להבא.

"בבקשה, צייני את שמך לפרוטוקול."
"קלייר רולינגס."
"כמה זמן את נושאת את השם הזה?"
"אנתוני רולינגס ואני נישאנו ב-18 לדצמבר, 2010."
"גברת רולינגס, לא שאלתי מתי התחתנתם. שאלתי כמה זמן את נקראת קלייר רולינגס."
מר אוורגרין המשיך להציג לה שאלות שגרתיות לגבי זמנים ותאריכים, ואז התמקד בחייה לפני אנתוני רולינגס. מה עשתה למחייתה? היכן התגוררה? איך היא ומר רולינגס נפגשו?
"למה עברת לביתו של מר רולינגס?"
"לא עברתי לבית שלו. הובאתי לבית שלו," תיקנה אותו קלייר.
"למה הובאת לבית שלו?"
"בגלל ההסכם העסקי ביני ובין מר רולינגס."
"איזה מין הסכם זה היה?"
קלייר היססה.
"הוא שכר אותי להיות העוזרת האישית שלו."
"וכמה הוא שילם לך כדי להיות העוזרת האישית שלו?"
"הוא לא ממש שילם לי."
היא לא הייתה בטוחה איך להסביר את זה כך שמר אוורגרין או חבר מושבעים יבינו את כוונתה.
"עבדת בחינם? כן או לא?"
"לא. למעשה, הוא שילם את החובות שלי."
מר אוורגרין נראה מעוניין.
"את החובות שלך? הוא שילם את החובות שלך? הוא שילם את החוב על המכונית שלך ואת חוב כרטיס האשראי שלך?"
"כן."
"ויש לך מושג כמה כסף היית חייבת בסך הכול?"
האם היה לה מושג? כמובן שכן. טוני אמר לה את הסכום מאות פעמים בתחילת מערכת היחסים שלהם.
"כן."
"ובכן, גברת רולינגס, בבקשה תחלקי עמנו את הידע הזה. כמה כסף מר רולינגס שילם כדי להחזיר את כל החובות שלך?"
"הוא אמר לי שהוא שילם 215,000 דולר."
"וואו! 215,000 דולר כדי להיות העוזרת האישית שלו. וזה היה הכול? או שהיו יתרונות אחרים לעבודה אצלו?"
יתרונות? היא לא הבינה את כוונתו.
"האם מר רולינגס סיפק לך מקום מגורים, ביגוד, או מזון?"
"כן. חייתי בבית שלו. הצוות הכין את האוכל שלי והיו לו שם בגדים בשבילי."
"ותגידי לי, גברת רולינגס, אלה היו בגדים ישנים, או שהוא קנה לך בגדים חדשים?"

"הם היו חדשים, אבל מעולם לא ביקשתי - "

"בבקשה, תשובות של כן או לא בלבד. אז הבגדים היו חדשים. את התגוררת באחוזה שלו, והוא שילם במקומך חובות בסך 215,000 דולר. ספרי לי מה עשית כעוזרת האישית של מר רולינגס. קיבלת שיחות טלפון?"

"לא."

הוא המשיך,

"ענית לאימיילים בשבילו?"

"לא."

"תיאמת את לוח הזמנים והפגישות שלו?"

"לא."

"הכנת לו אוכל?"

"לא."

"הכנת לו משקאות?"

"לא."

"גברת רולינגס, מה כן עשית?"

קלייר הרגישה שלחייה מאדימות.

"הייתי אמורה להיות פנויה בכל שעה, בכל זמן שהוא רצה אותי."

"את יכולה להסביר את עצמך בבקשה?"

מר אוורגרין נרכן לעברה.

"למה כוונתך כשאת אומרת 'בכל זמן שהוא רצה אותך'?"

היא השפילה את מבטה.

"הייתי אמורה לספק את צרכיו המיניים."

"ועשית את העבודה שלך?"

"לא הייתה לי ברירה."

היא המשיכה להביט בשולחן.

"גברת רולינגס, שאלתי אם עשית את העבודה שלך - כן או לא?"

קלייר הביטה בעיניו של התובע.

"כן. עשיתי מה שאמרו לי לעשות."

"ואם אני לא טועה, את ואנתוני רולינגס התחתנתם תשעה חודשים אחרי שהתחלת לעבוד אצלו. אני צודק?"

"כן. כבר דנו בזה."

"נכון, דנו בזה. אני פשוט מנסה להבין. אז 215,000 דולר, דיור, מזון וביגוד במשך תשעה חודשים. זה אומר שמר רולינגס שילם לך כמעט 1,000 דולר ליום כדי שתספקי את צרכיו המיניים. את בטח ממש פנתרה במיטה!"

קלייר בהתה בו.

ג'יין ופול התפוצצו.

"זה היה מיותר לחלוטין!"

מר אוורגרין התנצל והמשיך לתחקר אותה. הוא שאל לגבי הטענה שנכלאה, ואז הראה

תמונות שלה עם אנתוני: יושבים לאכול ארוחת ערב; מבלים באירועי צדקה ובבילויים אחרים

קלייר חשבה שיש לו תמונה של כמעט כל פעם שיצאה מהבית במהלך ששת חודשי הכליאה הראשונים שלה.

"אתה לא מבין. הרשו לי לצאת רק אם - "

"גברת רולינגס, את תקבלי הזדמנות לדון בסיבות שבשלן בחרת לעוות את האמת כשעורך הדין שלך יחקור אותך. זאת ההזדמנות שלי. אני אשאל את השאלות."

הוא המשיך לדבר בנימת קול מתנשאת ושאל על ההתעללות הפיזית לכאורה. האם יש ברשותה חוות דעת של רופאים? האם דיווחה על ההתעללות? האם אמרה למר רולינגס בכלל שהיא לא נהנית מזה?

זה גרם לג'יין ולפול לזנק ממושביהם בפעם השנייה. קלייר חשה בחילה. ראשה הלם והיא הרגישה שהיא עלולה להתעלף. היא רכנה לעבר ג'יין.

"נוכל לעשות הפסקה לארוחת צהריים?"

קלייר וג'יין דיברו בפרטיות בזמן שפול הלך להביא כריכים. קלייר כבר סיפרה להם הכול לפני כן. היא הסבירה איך טוני שלט בה. היא לא הורשתה להתלונן. היא לא הורשתה לצאת מהסוויטה שלה במשך זמן רב, והיא מעולם לא הורשתה לעזוב את האחוזה ללא אישור ממנו אחרי נישואיהם. אבל התמונה שמר אוורגרין צייר גרמה לה להיראות כמו זונת צמרת. הוא גרם לזה להישמע כאילו היא ניסתה לשים את הידיים שלה על הכסף שלו מהרגע הראשון.

ג'יין הרגיעה אותה ואמרה לה שלהגנה תהיה הזדמנות לומר את דברה. הם יסבירו הכול לחבר המושבעים. עם זאת, אפילו היא הביעה דאגה למראה התמונות של טוני וקלייר המבלים יחד בציבור. קלייר לא נראתה כמו אישה שמוחזקת בניגוד לרצונה. לג'יין היו תמונות שנשלחו אליה על ידי מר אוורגרין לקראת היום. היא העלתה במחשב שלה תמונה שלהם במסעדת יוקרה במנהטן.

קלייר זכרה את הערב ההוא: טוני סיים בהצלחה עסקה גדולה והם חגגו לפני ארוחת הערב. היא זכרה ששנאה אותו באותו ערב. אבל האישה שבתמונה לא נראתה מלאת שינאה. הקלייר שבתמונה הייתה לבושה להפליא, יפהפייה, מרוצה למראה וקשובה: בת הלוויה המושלמת. ההבנה שהיא הצליחה במחויבויותיה הקודמות מעל ומעבר למצופה הגבירה את ההלמות בראשה הכואב.

לאחר הפסקת האוכל, מר אוורגרין הרענן שב לתחקור:

"גברת רולינגס, את הצהרת שאנתוני רולינגס התעלל בך פיזית ונפשית, ולמרות זאת, החלטת להתחתן איתו. אני צודק?"

"כן."

"ועכשיו, תוכלי לספר לנו מי דאג לחתונה? ותוכלי לומר לי אם זו הייתה חתונה יפה?"

"טוני שילם על החתונה. הוא שכר מארגני חתונות. הם עשו הכול, וזה היה מקסים. אתה צריך לדעת, היית שם."

"יש לך שמץ של מושג כמה עלתה החתונה שלך?"

"לא."

"ובכן, הרשי לי לבשר לך שהיא עלתה יותר מ-350,000 דולר. השמלה שלך לבדה עלתה למעלה מ-70,000 דולר."

היא באמת ובתמים לא ידעה.

"והסכומים הללו לא כוללים את הטבעות שלך או את ירח הדבש. גברת רולינגס, תוכלי לספר לנו לאן נסעתם לירח הדבש?"

"נסענו לפיג'י, לאי פרטי."

"ואת יודעת מה הייתה עלות ירח הדבש הזה, גברת רולינגס?"

"לא. זה מעולם לא הוזכר בפניי. והכסף ממש לא הזיז לי!"

היא הרגישה מותשת לפתע.

"כשנעצרת על ידי השוטרים, נהגת במכונית יקרה מאוד שרשומה על שמך, לבשת בגדים יקרים, וענדת תכשיטים בשווי מאות אלפי דולרים. את עדיין טוענת שהכסף לא הזיז לך?"

"נהגתי במכונית הזאת בגלל שמצאתי את המפתחות שלה. הבגדים והתכשיטים נבחרו על ידי טוני. אפילו לא בחרתי את הבגדים בעצמי באותו בוקר."

מר אוורגרין חזר ללפטופ שלו.

"נחזור לחתונה שלכם. ידעת שלך ולמר רולינגס לא היה הסכם ממון?"

"כן. הוא אמר לי שאנחנו לא זקוקים לאחד, מפני שאם אי פעם אנסה לעזוב אותו, יהיו לזה השלכות קשות."

"גברת רולינגס, אני שואל כאן את השאלות. ידעת שהצוות המשפטי שלו רצה שהוא יחתום על הסכם ממון?"

"כן. הוא אמר שההחלטה הייתה שלו ורק שלו."

"ואת מבינה שללא הסכם ממון, במקרה של גירושין, את תהיי זכאית למחצית מהונו של מר רולינגס?"

"לא הקדשתי לזה שום מחשבה."

"ואני מניח שגם לא הקדשת שום מחשבה לזה שאם מר רולינגס ימות, את תהיי היורשת היחידה של ההון שלו.

"אני יכולה לומר בכנות שלא."

בשלב זה, הוא הראה לה תמונה של בניין דירות באטלנטה.

"את מזהה את הבניין הזה?"

"כן."

"מובן שאת מזהה אותו. זה הבניין שבו גרת לפני שעברת לאחוזתו של מר רולינגס. מה היה גודלה של הדירה שגרת בה?"

קלייר לא חשבה על הדירה הזאת כבר כמעט שנתיים.

"זאת הייתה דירת שני חדרים עם מטבחון."

"ועכשיו, גברת רולינגס, תוכלי להגיד לי אם את מזהה את הבית הזה?"

זה היה תצלום אוויר של האחוזה. נראו בו הבית עצמו, הגנים, הבריכה, הפאטיו, כביש הגישה הארוך ומרחבי הטבע העצומים סביב.

"כן."

"זה הבית שאת ומר רולינגס גרתם בו יחד. זה נכון?"

היא רצתה לגמור עם זה.

"כן."

"גברת רולינגס, מה גודלו של הבית הזה?"

"אני לא יודעת. אתה מתכוון לשאול כמה מטרים רבועים יש בו?"

היא התחילה להתרגז.

"בסדר גמור. כמה חדרי שינה יש באחוזה?"

מר אוורגרין חייך. קלייר חשבה על זה רגע.

"בכנות, אני לא יודעת. אתה רוצה שאכלול בספירה גם את החדרים של צוות העובדים? אני פשוט לא יודעת."

"אז, תני לי לראות אם הבנתי אותך. הוחזקת כאסירה בבית הזה במשך כמעט שנתיים ואת לא יודעת כמה חדרי שינה יש בו? או שאולי נהנית מחיי המותרות יותר מדי ולא עצרת לחשוב על דברים כאלה?"

מר אוורגרין נגע במסך המחשב שלו.

"טוב, בואי נעלה הילוך. את מזהה את עצמך בתמונה הזאת?"

היא הנהנה.

"תוכלי לומר לי בבקשה איפה את ומה את עושה?"

"אני בדוונפורט, עושה קניות."

"את עושה קניות. אבל חשבתי שאמרת שלא הייתה לך גישה לכסף?"

"טוני נתן לי כרטיס אשראי."

"התמונה הזאת צולמה לפני או אחרי שהתחתנתם?"

"אני מאמינה שהתמונה הזאת צולמה לפני כן, אבל, ברצינות, אתה לא - "

מר אוורגרין קטע אותה.

"גברת רולינגס, תרשי לי לשאול את השאלות."

הוא עצר לרגע. "אז, מר רולינגס נתן לך כרטיס אשראי לפני שנישאתם. מי שילם את חשבון הכרטיס?"

"הוא."

"מי היה איתך במסע הקניות הזה?"

"אריק, הנהג של טוני, חיכה במכונית."

"אז, אם באמת היית אסירה, את לא חושבת שזאת הייתה הזדמנות מצוינת לברוח? אחרי ככלות הכול, היית לגמרי לבדך בדוונפורט. גברת רולינגס, ניסית לברוח?"

"לא. פחדתי."

"תשובות של כן או לא, בבקשה."

הוא הביט בהערות שעל גבי המסך שלו.

"השתמשת בכרטיס האשראי הזה רק בדוונפורט?"

"לא."

מר אוורגרין הראה לה תמונות נוספות: קלייר בשדרה החמישית במנהטן; קלייר עורכת קניות בסאקס בשיקגו.

הוא המשיך, "גברת רולינגס, האם השתמשת בכרטיס האשראי שלך בהזדמנויות האלו?"

"כן."

"איפה את מצולמת כאן?" הוא הצביע על אחת התמונות.

"במנהטן."

"אז, ערכת קניות במנהטן ...." הוא הניד בראשו.

" . . .ממש אובדן צלם אנוש! וכמה כסף אולצת לבזבז? יש לך מושג כמה כסף הוצאת במהלך מסע קניות הספציפי הזה?"

היה לה מושג.

"כן, חמשת אלפים דולר, אבל זה מה שאמרו לי לע - "

"גברת רולינגס, בואי נתקדם. היה לך כרטיס אשראי גם אחרי החתונה?"

"כן."

"והאם יצא לך להשתמש בו?"

"כן."

הוא נעץ בה את מבטו.

"אז כל הקטע הזה של הכסף לא היה גרוע כל כך, הא?"

"לא רציתי את הכסף. אני עדיין לא רוצה אותו. אמרתי לטוני שהכסף שלו לא מעניין אותי - "

עמיתו של מרקוס הראה לה כתובת דוא"ל ומספר טלפון. מר אוורגרין המשיך ושאל, "גברת רולינגס, את מזהה את כתובת האימייל הזאת?"

"כן."

"זאת כתובת האימייל שלך, נכון?"

"כן, אבל - "

"גברת רולינגס, של מי מספר הטלפון הנייד הזה?"

"שלי."

"גברת רולינגס, חשבתי שאמרת שהיית מבודדת ושלא הייתה לך שום דרך לתקשר עם העולם החיצון. אז בואי נראה, אני מאמין שיש בידי תמונות שלך ושל בעלך בהוואי, באגם טאהו, בסן פרנסיסקו, וכן - גם ברחבי אירופה. תגידי לי, גברת רולינגס, נהנית מהטיול בדרום צרפת?"

ראשה הלם בעוצמה.

מר אוורגרין החל בהטפת מוסר ממושכת ודיבר על חזאית מובטלת ושקועה בחובות שהתלבשה על איש עסקים עשיר, בודד ונטול יורשים; יזם שלא רק עשה את הונו בעבודה קשה, אלא גם נודע בכל העולם בשל נדיבותו הפילנתרופית. הוא תיאר איך אותה בחורה פיתתה אותו ושכנעה אותו להעסיק אותה כזונה במשרה מלאה בביתו, ובשלב מסוים אפילו הצליחה לגרום לו להינשא לה בלי לחתום על הסכם ממון. כשנפלה לידיה ההזדמנות, אותה אישה זדונית שמה רעל בקפה של בעלה האומלל, שלא חשד בכלום. ואם כל זה לא מספיק, היא גם שלחה את הנהג שלו בתואנת שווא כדי שלא יהיה בסביבה לעזור, ונסעה משם בלי להביט לאחור. היא עוד הייתה מצליחה להתחמק מזה, אבל התפתחות הטכנולוגיה אפשרה לחמישה-עשר אנשים לחזות בהתמוטטות הבעל, והעזרה הגיעה בזמן. לתביעה היו עדי אופי רבים שהיו מוכנים ומזומנים לערוב לרוחו הנדיבה ולטוב לבו של מר

רולינגס. לעומת זאת, להגנה אין אפילו אדם אחד שמוכן להתייצב מאחורי הנאשמת ולתמוך בהאשמות הזדוניות שלה.

האם טוני לא אמר לה שוב ושוב שמראית עין היא הכול? החדר הקטן הפך קטן יותר ויותר. ראשה ולבה דאבו. היא ראתה את התמונות ואת פניהם של עורכי הדין שלה ושמעה את האשמותיו של מרקוס אוורגרין. קיבתה התהפכה והתעוותה ובפיה עמד טעם מר ונורא.

פרק 50

אנחנו לא יכולים לשנות את הזיכרונות שלנו,
אבל אנחנו יכולים לשנות את משמעותם ואת מידת השפעתם עלינו.

- דייוויד סִימֶנְדְס

הוא נעץ את מבטו בקיר הלבנים. למה הם תמיד משתמשים באותו צבע ירוק חיוור? אם ניסו ליצור אווירה עליזה, הם נכשלו כישלון חרוץ. אנטון המשיך לבהות בקיר, אף על פי ששמע את חריקת הדלת וידע שהשומר והאסיר נכנסו לחדר. הוא לא היה מסוגל להביט בסבו המובל בצורה כזאת. הוא חיכה, ידיו בכיסיו, עד ששמע את הדלת נסגרת שוב. הוא הסתובב ופגש בעיניים השחורות והמתריסות. אם סבו היה לובש חליפה, אם שולחן המתכת היה שולחן כתיבה עשוי מהגוני, אז ניית'ניאל היה נראה כמו האיש שאת דמותו נצר בזיכרונו. חרף הנסיבות, הבעת פניו לא השתנתה. הם אולי הכניסו אותו לכלא הארור הזה, אבל הם בשום אופן לא כלאו את רוחו בין הכתלים הללו.

"נו, ילד, גילית מיהו?"

קול מתיוס עבד שכם אל שכם עם ניית'ניאל רולס במשך קרוב לשנתיים. יום לפני מעצרו של ניית'ניאל, הוא לא הגיע לעבודה. הוא לא התקשר. הוא פשוט נעלם. כמעט שנה לאחר מכן, מידע שהיה ידוע רק לאנשים המקורבים לנית'ניאל ביותר הוביל להרשעתו. במהלך המשפט, התברר להם שסוכן אף-בי-איי שתול חדר לתאגיד רולס. מובן ששמו של הסוכן לא נחשף מעולם - כדי להגן על זהותו, אבל השנה הייתה 1988, ואנטון רולס היה מומחה במחשבים, מומחה גדול, למען האמת. הוא לא אהב את המונח "האקר"; היו לו קונוטציות שליליות כל כך.

הוא הניח את תיקיית המסמכים לפני סבו.

"כן, אדוני, גיליתי את שמו ויש לי מספיק מידע אישי כדי לעלות על עקבותיו."

"ידעתי שלא תאכזב אותי."

ניית'ניאל פתח את התיקייה וסקר את תוכנה.

"אז היו לו אישה ומשפחה."

הוא בילה כמה דקות נוספות בסקירת הדפים. לבסוף, הוא סגר את התיקייה בפתאומיות והיכה בידו על השולחן.

"הבן זונה הזה ישלם!"

כיסאו פגע בקיר כשזינק על רגליו.

"שמעת אותי, ילד?"

"כן, אדוני, שמעתי אותך."

אנטון צפה בסבו הפוסע הלוך ושוב בכלוב הכלא שלו.

"ולא רק הוא. שום סיכוי. הוא הרס את העולם שלי. הוא לקח את המשפחה שלי. הילדים

המזוינים שלו, והילדים שלהם, והילדים שלהם... כולם יתמודדו עם ההשלכות של המעשים שלו! הוא לקח ממני הכול."

עיניו של ניית'ניאל השחירו כשהתקרב אל נכדו.

"אתה יודע מה?"

"לא, אדוני."

"אי אפשר לאבד הכול, עד שיש לך הכול לאבד."

הוא חזר לצעוד במהירות.

"לי היה הכול, ועכשיו תסתכל עליי! האיש הזה והמשפחה המזוינת שלו עומדים לשלם!"

הוא התקרב אל נכדו.

"ביום שאצא מהחור המסריח הזה, הם ישלמו. כל אחד מהם יתחרט על היום שבו הוא החליט להרוס אותי."

אנטון הבחין בשוני בין קול פסיעותיהם. נעלי הלכה שלו השמיעו צליל אחר לגמרי מחריקות סוליות הגומי של נעלי סבו.

"יש עוד, אדוני."

ניית'ניאל הסתובב בחטף כששמע את המילים.

"מה? מה עוד גילית?"

"הייתה לו עזרה. הוא עבד בשיתוף פעולה צמוד עם קצין אבטחה בשם בורק; בורק נתן למתיוס את כל המידע שהוא היה צריך. אם הקצין הזה לא היה עוזר לו, אין שום סיכוי שהוא היה מצליח לאסוף כל כך הרבה ראיות."

הוא צפה בפני סבו, שהאדימו יותר ויותר בזמן שדיבר.

"ואבא שלך?"

השחור בעיניו של ניית'ניאל ריתק את מבטו של אנטון.

אנטון נאלץ לשמור על קשר עין ולמסור לו את ידע המידע.

"הוא העיד לטובת המדינה." ניית'ניאל שב לצעוד במהירות.

"מאחורי דלתיים סגורות, כמובן, אבל כולם יודעים. התקשורת קוראת לו הגיבור של המשפחה שלנו."

ניית'ניאל התמוטט על כיסאו, סמוק פנים ומובס. אין ספק שפיסת המידע האחרונה השפיעה עליו. קולו התרכך קמעה כשאמר, "ילד, אתה תשרוד."

"כן, אדוני, אני אשרוד."

"זה שבאת לכאן היום, זה שגילית את המידע הזה וחשוב יותר מהכול - זה שהיו לך את הביצים לגלות לי הכול - זה אומר לי כל מה שאני צריך לדעת על מה שיקרה איתך. אבא שלך תמיד איכזב אותי, אבל אני חושב שיש דבר אחד שבו הוא היה טוב יותר ממני."

אנטון התיישב בכיסא המתכת והביט בסבו. הוא שמע את הכנות בקולו של ניית'ניאל, וביקש ממנו להמשיך.

"דעת הקהל. לי אף פעם לא הזיז מה אנשים חושבים עליי. עבדתי קשה והאמנתי שכל הכסף, הרכוש והיוקרה שהיו לי מגיעים לי לחלוטין. ועדיין - רציתי יותר. זה מעולם לא היה סוד. תזכור את זה: אתה יכול לרצות לשלוט בכל העולם, אבל אל תיתן לאף אחד לדעת מזה." הוא הביט במצלמה שבפינת החדר העליונה.

"אם הם ידעו מה אתה רוצה, הם ייצפו בך ויקחו ממך את זה. תשמור על מראית עין, ילד. אם תעשה את זה, תוכל לקבל כל דבר שתרצה. כל העולם המזוין יהיה שלך."

פרק 51

האושר לא תלוי בתנאים חיצוניים כלשהם.
מה שקובע אם נהיה מאושרים או לא הוא הגישה שלנו.

- דֵייל קַרְנֶגִי

קלייר הייתה אסירה זה שלושה חודשים והשלימה עם העובדה שזה לא עומד להסתיים בקרוב. התא הקלאוסטרופובי והבידוד המוחלט כמעט לחלוטין הפכו לשגרה החדשה שלה. למרבה הפלא, היא גילתה שהיא מסתגלת - כפי שקרה לה בעבר במצבים טראומטיים. זה היה קשה בהתחלה, אבל עם הזמן, היא פיתחה כוח ונחישות.

ב-18 לאפריל, 2012, אולם בית המשפט היה ריק, להוציא את השופטת, הנאשמת ועורכי הדין. כל מילה שנאמרה הדהדה בחלל הגדול. קלייר ניקולס עמדה בפני השופטת שעה שעורכי דינה טענו בשמה שהיא אינה מעוניינת להשיב על אשמת ניסיון לרצח. כשהשופטת הסבירה את השלכותיה של טענתה, היא האזינה לה, צפתה בשפתיה הנעות, חשה במרקמו החלק של הכיסא שנשענה עליו לשם תמיכה, והתייפחה בשקט.

בעקבות ההחלטה שלה, קלייר לא תצטרך לשאת את החרפה הכרוכה במשפט עם מושבעים. היא לא הודתה באשמה, אבל לא רצתה ולא יכלה לסתור את ההאשמות. לכן, היא הסכימה לקבל גזר דין מופחת, בידיעה שלא תוכל להחליט לערער עליו בעתיד. היא לא תיאלץ להתמודד עם מר אוורגרין והשאלות שלו. היא לא תיאלץ להתמודד עם עיניו האפלות והחודרות של אנת'וני רולינגס כשתעיד. היא לא תיאלץ להסביר לעולם כולו איך אולצה לעשות דברים ולמה הדברים היו שונים בתכלית מכפי שהצטיירו כלפי חוץ. היא תוכל פשוט להיעלם בשקט.

גם משפט דעת הקהל לא התנהל היטב. תושבי איווה סיטי, תושבי איווה ואזרחי ארצות הברית כולה פסקו כולם שהיא אשמה. הם תייגו אותה כרודפת בצע חסרת מצפון. מובן שמרבית המידע לא הגיע לאוזני הציבור. אפילו המידע ששני הצוותים המשפטיים דנו בו נותר חסוי. אנת'וני רולינגס דאג לכך.

השופטת גזרה עליה שבע שנים בבית כלא ברמת אבטחה בינונית, מהן ינוקו החודשים שכבר בילתה במעצר. חומרת הפשע חייבה רמת אבטחה בינונית ומעלה. מסתבר שאפילו בעלה לשעבר העיד בפני השופטת וביקש שתיכלא בבית סוהר עם אבטחה מינימלית: הוכחה נוספת לאופיו הסלחני והנדיב.

עורך דין מטעמו של אנת'וני רולינגס מילא את הניירת הדרושה לשם סיום נישואיו לקלייר ניקולס. מובן שהיא לא הערימה עליו שום קשיים. הגירושין הפכו לרשמיים ב-20 למרץ 2012. מאחר שלא חתמו על הסכם ממון, קלייר לא קיבלה כל פיצוי כספי על נישואיהם בני חמישה-עשר החודשים. אחרי ככלות הכול, היא נאשמה בניסיון לרצוח אותו. מדוע שתהיה זכאית לפיצוי כספי כלשהו?

על פי תכניות הרכילות ששודרו באזור המשותף בכלא, מר רולינגס מצא בקלות רבה

נשים שיתפסו את מקומה. העולם כולו השתתף בצערו וקם לנחמו. אפילו ערך מניות תעשיות רולינגס האמיר.

*

החלון הקטן בתא הכלא שלה אפשר לקרני אור בודדות בלבד לחדור פנימה, והקירות נראו חדגוניים וחסרי חיים. היא הדליקה את מנורת השולחן שלה, והחדר הקטן נמלא באור חמים. התא הקטן בבית הכלא לנשים באיווה יהיה ביתה במהלך עוד ארבע שנים לפחות. אף על פי שנגזרו עליה שבע שנות מאסר, היא תוכל להשתחרר מוקדם על התנהגות טובה. קלייר הייתה טובה בציות לחוקים.

היו לה מיטה צרה, שידה, כמה קולבים לתליית מדים, כמה מדפים, ושולחן עם כיסא. זה לא היה הרבה, אבל היא הייתה מרוצה. היא אמנם התרגלה ליותר, אבל בהחלט לא הייתה מאושרת בחיק המותרות. הקיום החדגוני, שבו כל יום דמה בדיוק למשנהו, עזר לה לשרוד. לא היו שום הפתעות. הכול היה צפוי. יום אחרי יום, אותה השגרה: לקום, להתלבש, לאכול ארוחת בוקר, ואז לחזור לתא, לבדה, עד ארוחת הצהריים. אחרי ארוחת הצהריים, היא זכתה לשעת זמן פנוי: היא יכלה לבלות אותה בחדר כושר גדול, בספריית הכלא, או בחצר. קלייר אהבה לצאת החוצה. היא הלכה לשם בכל פעם שמזג האוויר אפשר זאת. ואחר כך, חזרה לתא עד ארוחת הערב. אחרי הארוחה, האסירות שהתנהגו כשורה נהנו מבילוי של שעה באזור המשותף. קלייר הייתה זכאית לכך, אבל בחרה לבלות בתא שלה במקום. ידידות דרשה מתן אמון באנשים אחרים. קלייר לא בטחה עוד באף אחד מלבד בעצמה. היא נשארה בתאה עד שהזמזם צלצל. הצלצול בישר על זמן המקלחת. אחרי המקלחת, היא חזרה לתא, והאורות כובו ב-23:00. פשוט וודאי. היא סבלה ממספיק אי ודאות.

היא בילתה את הזמן הפנוי שלה בקריאה. אמילי ניסתה לשלוח לה ספרים לעתים קרובות ככל האפשר. היא עצמה סבלה מאוד: הן בעלה והן אחותה ישבו בכלא. היא התבקשה להתפטר מעבודתה כמורה בטרוי. בית הספר הפרטי חשש למוניטין שלו, ונראה שכמה מתורמיו הגדולים חששו שתשפיע לרעה על ילדים צעירים. היא חזרה לאינדיאנה, ולימדה בבית ספר ציבורי באינדיאנפוליס. המשכורת שלה הייתה צנועה בהרבה, אבל אפשרה לה להתקיים.

*

הנסיעה ממִיטְשֶׁלְוִויל לאיווה סיטי ארכה שעתיים. ברנט סימונס היה צריך לקחת נהג. היו אלה ארבע שעות עבודה מבוזבזות, אבל הוא בחר לנהוג בעצמו בכל זאת. הוא רצה להיות לבד ולהשלים עם המשימה שהוטלה עליו. הוא התבקש להודיע לקלייר ניקולס שייתכן שתצטרך לעמוד בפני תביעה אזרחית. ברנט ידע שכראש הצוות המשפטי של תעשיות רולינגס, היה באפשרותו לשלוח מישהו אחר, וזה בדיוק מה שרצה לעשות. למרבה הצער, טוני הבהיר שזה לא נתון לבחירתו.

שמש של חודש יולי זרחה בעוז על הכביש לפניו. לרגע קצר, דעתו הוסחה בשל אשליית הנוזל המהבהב במרחק. הוא לא רצה לעמוד בפני קלייר; לא רצה לראות אותה בבית

הסוהר. הוא ידע שהיא לא צריכה להיות שם, ושהוא לא עזר לה. היא ודאי הרגישה נטושה וזנוחה ובצדק. היא באמת ננטשה ונזנחה. מחשבותיו שבו לינואר, אל שיחת הטלפון האיומה שבישרה לו ולקורטני שמישהו ניסה להרוג את טוני. נותרו להם עוד שלושה ימים לבלות בפיג'י, אבל מובן שהקדימו את הטיסה וחזרו הביתה מיד.

כשבאו לבקר את טוני בבית החולים, הוא נראה ונשמע בריא. מצד שני, מצב רוחו היה שפוף ביותר, בעיקר כשהודיע להם שכל הראיות מצביעות על קלייר. קורטני השבורה התווכחה איתו. אחרי שעזבה את החדר, טוני הבהיר לו שנאסר עליהם לבקר את קלייר או לעזור לה בדרך כלשהי אחרי מה שעשתה.

קורטני לא קיבלה את זה טוב. היא נסעה אליה בכל זאת. טוני גילה את זה איכשהו, וברנט עבר גיהינום בגלל זה.

הוא לא היה מעורב ישירות בתביעה הפלילית. למעשה, הייתה זו מדינת איווה שהאשימה את קלייר בניסיון לרצח - ולא טוני. אבל הוא בהחלט היה מעורב בהליך הגירושין המזורז. הוא היה זקוק למסמך מסוים שנמצא ברשותו של מרקוס אוורגרין, התובע המחוזי של מחוז ג'ונסון. באמצע פברואר, המזכיר של מרקוס שלח לו דיסק און קי באמצעות שליח מיוחד. הוא מצא שם את המסמכים שהיה זקוק להם, ותכנן להשאיר את הכונן הנייד במשרד. ברגע האחרון, הוא החליט לקחת אותו הביתה ולבחון את הנתונים בקפידה רבה יותר.

קורטני יצאה לארוחת ערב עם חברות כשברנט הכניס את הכונן למחשב הביתי שלו. הייתה עליו רק תיקייה אחת: "רולינגס, קלייר". הוא פתח אותה. היו בה תיקיות רבות. התיקייה הרלוונטית לצרכיו הייתה "רולינגס נגד רולינגס". היא הייתה אמורה להיות התיקייה היחידה שם, אבל זה לא היה המצב. התיקייה שנקראה "מדינת איווה נגד רולינגס: תצהיר מקדים" הייתה ממש מול הפרצוף שלו. זה היה לא אתי וודאי גם בלתי חוקי, אבל הוא פתח אותה. עורכי דין צעירים נוטים להכביר מילים. התצהיר של פול טאסק היה בן 147 עמודים! ברנט הזעיף את מצחו ונענע את ראשו למראה חוסר הניסיון הבולט של עורך דינה של קלייר. הוא התכוון לסגור את המסמך כשהתרכז לפתע בכתוב - מרותק.

שעתיים ושתי כוסות ויסקי לאחר מכן, הוא סיים לקרוא את התצהיר כולו. התיאורים של חייה של קלייר עם טוני היו מעוררי בחילה. טאסק ציין יותר מפעם אחת שאלה רק דוגמאות לעינוי המתמשך שסבלה. והיה עוד. איך ייתכן שכל זה קרה בלי שהם ידעו דבר? ברנט נבהל פתאום. הוא חשב שחבל שקרא את המסמך ושמוטב שימחק אותו מיד.

במקום לעשות זאת, הוא שמר עותק של התצהיר על דיסק און קי משלו, וגם הדפיס אותו. אחר כך, הוא מחק אותו מהכונן המקורי. אם ישאלו אותו על זה, יטען שהמסמך מעולם לא היה שם. הוא רצה להכות את טוני, אבל ידע שלא יוכל לומר לו לעולם שקרא את התצהיר.

הוא תכנן לשמור את זה לעצמו, והחליט להסתיר את העותק המודפס בכספת ולשים את הדיסק און קי עם עותק המסמך בתיבה מיוחדת במגירת השולחן. לפני שהספיק לעשות את זה, קורטני חזרה הביתה. היא ידעה מיד שמשהו לא בסדר והניחה שטוני אשם בכך. אולי זה היה השילוב בין הוויסקי והדאגה לקלייר, אבל הוא הושיט לה את עותק הנייר ללא

אומר. זאת הייתה טעות שכמעט עלתה לו בנישואים בני עשרים ושמונה שנים. כשסיימה לקרוא את התצהיר, הוא שאל אותה שתי שאלות פשוטות:

"את מאמינה לזה? את מאמינה שהיא אומרת את האמת?"

קורטני התפוצצה! היא האמינה לכל מילה ורצתה לערוף את ראשו של טוני. היא גם רצתה שברנט יתפטר מעבודתו, שיעברו למקום רחוק מאיווה סיטי, והחשוב מכל - שיעזרו לקלייר.

ברנט האומלל ניסה להסביר לה שהם לא יכולים לעשות אף אחד מהדברים האלה.

"למה לא? היא אמרה לי בבית הסוהר שהיא לא עשתה את זה! ידעתי שמשהו לא בסדר. שאלתי אותה על זה כל הזמן. למה לא לחצתי עליה יותר? אלוהים! כתוב פה שהוא הרביץ לה בקליפורניה. היינו שם, איתם! ברנט, תחשוב על קלייר - היא צעירה כל כך. מה עם הדברים האלה שקראת היו קורים לבת שלנו?"

"הייתי הורג את הבן זונה! אבל הדברים האלה לא קרו לבת שלנו, והוא לא רק הבוס שלי, עכשיו הוא גם הבוס של קיילב. את לא חושבת, לאור המידע החדש הזה, שזה לא מקרי שהוא בדיוק הציע לקיילב עבודה נהדרת כל כך? עכשיו, הוא לא שולט רק בנו, אלא גם בבן שלנו ובכלתנו לעתיד."

"אנחנו חיים באמריקה. פשוט תקום ותתפטר!"

"קורטני, אני לא יכול. אף אחד לא מפנה את הגב לטוני. תשאלי את ג'ון ואנדרסול."

ברנט לא התכוון לפלוט את המידע הזה, זאת הייתה טעות. קורטני הייתה המומה. היא מזגה לעצמה כוס קברנה נוספת וקראה שוב את התצהיר. למחרת, כשברנט היה בעבודה, היא עזבה את הבית. הוא חזר הביתה ומצא פתק:

"אם מישהו ישאל, תגיד שנסעתי לטפל באמא שלי כי היא חולה. אל תנסה להתקשר או ליצור איתי קשר. אני לא אענה."

ברנט ניסה בכל זאת, כמה וכמה פעמים. היא חזרה רק שבוע לאחר מכן. ברנט זכר שחשש ממה שתגיד לו. הוא בהחלט ציפה שתאמר:

"אתה חלש ואני גמרתי איתך. אני רוצה גט."

אבל במקום לעשות זאת, קורטני התנצלה.

"לא הייתי שם כדי לעזור לקלייר וכנראה אני לא יכולה להיות שם ולעזור גם עכשיו. אני יכולה להיות כאן ולעזור לך. אתה לא צריך להתמודד עם הבן זונה הזה כל יום בלי תמיכה. אני אוהבת אותך ואני אתמוך בך, אבל אני רוצה שתדע דבר אחד: אני רוצה לעזוב את המקום הזה ולהתרחק ממנו. מנקודה זו ואילך, אנחנו עובדים לאט-לאט, בלי לעורר חשד, על הרחקת כל החסכונות והנכסים שלנו מתעשיות רולינגס. אנחנו נשחרר את המשפחה שלנו. ואנחנו עומדים להתחיל עם קיילב, לפני שהוא ישקע עמוק מדי. אתה מסכים?"

הוא הסכים. גם הוא רצה לברוח, בדיוק כמוה. בפעם הראשונה שקורטני נאלצה לפגוש את טוני פנים אל פנים, הוא דאג. אבל היא עברה את זה בשלום. היא אמרה שאם הוא מסוגל להעלות על פניו חיוך מזויף, ואם קלייר יכלה לעשות את זה, אז גם היא תוכל לעשות כמותם. הם כבר הכינו את התשתית לקראת המעבר של קיילב לעבודה אחרת.

כשברנט יצא מהמכונית ונכנס אל בית הסוהר, הוא חשב על קלייר. איך היא תיראה?

האם הצליחה לשרוד? איך? הוא שנא את טוני וקילל אותו עם כל צעד מהדהד שעשה לאורך המסדרונות הארוכים והחשופים.

שומר לקח אותו לחדר קטן וטחוב, מואר בתאורת פלורוסנט, שהכיל שולחן פלדה וארבעה כיסאות. ברנט הניח את תיק המסמכים שלו על השולחן וחיכה. הוא הביט סביב, והבחין במצלמה החבויה בפינה. היא הזכירה לו את סרטוני האבטחה שצויינו בתצהיר ואת שיחתו עם טוני:

"אז אתה רוצה שאומר לעלמה ניקולס (טוני לא אהב שאנשים אמרו את שמה הפרטי) שאתה שוקל להגיש נגדה תביעה אזרחית? בגין מה?"

"הוצאת דיבה והשחתת מוניטין."

"למה, מה היא אמרה?"

"זה לא משנה. אתה לא צריך לדעת. פשוט תעשה את העבודה שלך."

קולו היה חלול וסמכותי.

למען האמת, ברנט ניסה לדלות ממנו מידע. הוא תהה האם טוני יחלוק עמו את הפרטים שכבר היו ידועים לו, ותהה גם אם הוא יודע שהוא יודע. הוקל לו כשגילה שלא.

"טוני, יש הרבה חברים בצוות המשפטי שלא היו קרובים לעלמה ניקולס כמוני. אולי אחד מהם יוכל להודיע לה על התביעה?"

"לא, זה יבוא ממך."

קולו היה תקיף ועיניו יקדו.

"שמת לב פעם למצלמות הנחמדות ההן בחדרי המבקרים? כל מי שרוצה לראות את הסרטונים האלה יכול להשיג אותם - בתנאי שהוא מוכן לשלם. אני מניח שלא תאמר לה שום דבר שלא קשור ישירות לתביעה. אני חייב להדגיש שזה לא עומד להיות ביקור ידידותי."

ברנט אמר שהוא מבין.

*

קלייר קראה בתאה באותו אחר צהריים של חודש יולי, כשהזמזם שלה התעורר לחיים פתאום. משמעות הצלצול הייתה שעליה לגשת לדלת שלה. היא עומדת לקבל משהו. חבילה, בדרך כלל. הפעם, שומר הודיע לה שיש לה מבקר. היא נדרשה להגיע מיד לאזור הביקורים.

לקלייר היו שני ביקורים בלבד מאז שנעצרה. הראשון היה באיווה סיטי, לפני שטענה שהיא אינה מעוניינת להשיב על ההאשמות והועברה לבית הסוהר. באותו יום, פני האדם שעמד מאחורי השומר היו פניה של חברתה הטובה ביותר. קורטני הייתה בפיג'י כשנעצרה, ובאה לבקר אותה בכלא ברגע שחזרו לאיווה.

היה ברור שקשה לה מאוד לראות את קלייר מובלת על ידי שומר. היא התנצלה בפניה על שלא נהגה כחברה טובה באמת. היא אמרה שאם רק הייתה לוחצת עליה יותר ומכריחה אותה לספר לה מה קורה, ייתכן שלא הייתה מרגישה מיואשת עד כדי כך ולא הייתה נוקטת באמצעים קיצוניים כל כך כדי להימלט מטוני.

קלייר הרגיעה אותה:

"לא ניסיתי להרוג את טוני. בבקשה, אל תאמיני לשום דבר ממה שמספרים בחדשות. תזכרי כמה מראית העין חשובה לטוני. במקרים רבים, הדברים לא היו באמת כפי שהם נראו."

קורטני אמרה שהיא מבינה ושתנסה לעזור לה, אבל הוסיפה שזה יהיה קשה - בגלל ברנט והעבודה שלו... קלייר לא שמעה ממנה מאז. אם לומר את האמת, היא הבינה אותה.

המבקרת הנוספת היחידה הייתה אמילי. קלייר ידעה שהנסיעה למיטשלוויל, איווה, הייתה קשה לה. כשהיה לה מעט זמן פנוי, היא רצתה לבקר את ג'ון בניו יורק.

עכשיו, קלייר פסעה בזהירות בעקבות השומר, שהוביל אותה במורד מסדרונות שונים ודרך כמה וכמה שערים: כל שער ננעל, נפתח והשמיע את צליל הביפ האלקטרוני המוכר. בתחילה, קלייר חשבה שהאדם שעומד לפניה הוא ידיד; חלף זמן רב כל כך מאז הפעם האחרונה שראתה אותו. אבל הבעתו של ברנט אותתה לה מיד שהוא איננו חברה עוד. לאחר שהתיישבה בכיסא שהשומר הצביע עליו, הוא יצא מהחדר, והשאיר את שניהם לבד.

היא ידעה שזה ביקור עסקי, אבל עדיין חשבה עליו כעל ידידה. היא לא יכלה לעצור את עצמה ושאלה,

"ברנט, מה שלומך? מה שלום קורטני? מתי החתונה של קיילב?"

ברנט השיב בפנים קפואות ובקול נטול גוון.

"העלמה ניקולס, הורו לי להודיע לך על הגשתה של תביעה אזרחית שאת הנאשמת המרכזית בה."

קלייר לבשה ארשת מקצועית כשלו, והשיבה,

"בסדר, תודה לך על ההודעה. מותר לשאול במה עוסקת התביעה?"

*

"מרשי מאמין שאת אשמה בהוצאת דיבה נגדו. השחתת אופיו במכוון נראית כמזימה להרוס את שמו הטוב ואת המוניטין המקצועי שלו."

הוא אמר את הדברים שהיה עליו להגיד, בנימת הקול שצווה להשתמש בה, אבל מחשבותיו נדדו למחוזות אחרים.

קלייר נראתה שונה ממה שציפה. אלה לא היו רק השיער שלה והמדים שלבשה; היא ניחנה בביטחון ובכוח. הסגולות הללו לא ניכרו בה מעולם בעבר. הוא זכר שראה אותה בפעם הראשונה במטוס של טוני, כשטסו יחד לניו יורק. היא הייתה עצבנית ולא בטוחה בעצמה, אבל ניסתה להתנהג אחרת. עכשיו, כמעט שישה חודשים - שלושה מתוכם בכלא פדראלי - מאז הפעם האחרונה שראה אותה, היא שידרה עצמאות וחוזק. הוא ידע שזוהי איננה תוצאה של המקום שהיא נמצאת בו, אלא תוצאה של המקום שבו לא נמצאה. היא לא הייתה עוד תחת מבטן החודר של העיניים האפלות. בדיוק כמו שני חורים שחורים של ממש, הן שאבו אנרגיה, ביטחון וודאות מכל אדם שעמד קרוב מספיק אליהן.

היא צחקה והשיבה, "תודה לך, מר סימונס. אני חוששת מאוד שמרשך לא יהיה מעוניין שהאשמות שלי יוודעו ברבים, וזה בדיוק מה שיקרה בתביעה מסוג זה."

"העלמה ניקולס, גרימת נזק למוניטין המקצועי של אדם יכולה לגרום לאובדן הכנסה. תביעה אזרחית נועדה לפצות את התובע על נזקים כאלה."

היא ענתה בחיוך,

"ומובן שיש ברשותי את ההון הדרוש כדי לפצות את מרשך על הנזק שנגרם לו."

"הוטל עליי להודיע לך שתביעה כזאת נשקלת נכון לעכשיו, ושאם מרשי אכן יחליט לתבוע, ייתכן שתצטרכי לפצות אותו בסכום שייקבע על ידי בית המשפט."

הוא קם על רגליו והתכונן לעזוב.

"ברנט, תוכל בבקשה לדבר איתי רגע?" הוא המשיך לאסוף את חפציו.

"מר סימונס?" הם יצרו קשר עין.

"אישתך אמרה לי פעם שהחיים הם לא מבחן תמידי. היא אמרה שאנחנו לא צריכים להיות מושלמים כל הזמן. אני רוצה שתדע שאני יודעת. אני יודעת יותר טוב מכל אחד אחר, שהיום עברת מבחן."

ברנט הרגיש שעיניו נעשות לחות כשהנהן אליה קלות בהסכמה. הוא השפיל את מבטו ופנה אל הדלת, אבל קולה הבוטח של קלייר עצר אותו.

"מר סימונס, רק עוד שני דברים..." הוא הסתובב להביט בה.

"...רק במקרה שישאלו אותך, אני רוצה לומר שאקדם בברכה תביעה כזאת. היא תעניק לי הזדמנות לפרסם את ההאשמות שלי ברבים."

הוא הנהן בחיוך יודע. היא צדקה; טוני לעולם לא יסתכן בחשיפה.

"והדבר השני שרציתי להגיד לך הוא שאני אוהבת את אישתך ומתגעגעת אליה באמת ובתמים. אם אכפת לה, תגיד לה בבקשה שאני באמת בסדר גמור - יותר בסדר מכפי שהייתי בעבר."

"תודה לך, העלמה ניקולס. אמרתי את מה שבאתי לומר."

"אכן, מר סימונס. תודה לך."

ברנט נקש על הדלת. השומר פתח אותה והוא עזב את החדר.

*

השומר לקח את קלייר בחזרה אל תאה. היא לא יכלה שלא לרחם על ברנט כשפסעה במורד המסדרונות וחצתה את השערים המרובים. הוא חגג לפני זמן לא רב את יום הולדתו החמישים, אבל הקמטים העמוקים והעיגולים השחורים הבולטים תחת עיניו העצובות גרמו לו להיראות מבוגר בהרבה. היא ידעה מניסיון שהכלא שלו היה גרוע הרבה יותר משלה.

בערך שלושה שבועות לאחר מכן, היא קיבלה מכתב קצר בדואר. כתובת השולח הייתה תיבת דואר בלתי מסומנת בשיקגו. היא לא זיהתה את השם, ג'יי פַּיינְדְס, אבל המילים הספורות מילאו את לבה בתחושת אהבה ותמיכה. זה לא היה הרבה, אבל זה היה משהו. עבורה - זה היה המון!

אכפת לי. אני שמחה.

אני מצטערת. גם אני מתגעגעת אלייך,

ואני מקווה שאוכל לעשות יותר בעתיד.

אוהבת אותך!

קורט

קלייר שמרה את המכתב וקראה אותו מדי יום. עם הזמן, מכתבים נוספים באו בעקבות המכתב הקטן: לסו ולטים נולד תינוק בריא; חתונתם של קיילב וג׳וליה נקבעה ליוני 2013. פיסות מידע קטנות, שתמיד נלוו אליהן כמה מילות אהבה.

פרק 52

עלייך לקבל בהשלמה את נפתולי חייך.
הדבר החשוב היחיד הוא לפגוש בהם באומץ
ולהתמודד עמם כמיטב יכולתך.

- אלינור רוזוולט

כשהחבילה הגיעה באוקטובר 2012, קלייר הניחה שהיא מאמילי. אחרי ככלות הכול, כתובתה של אחותה התנוססה עליה. אבל כשפתחה אותה, היא ידעה מיד שאין זה כך. היו שם ירחונים ישנים, כתבות שנגזרו מעיתונים או העתקים של כתבות כאלה, וכמה תמונות. כל הפריטים בחבילה אורגנו באופן מדוקדק ובסדר כרונולוגי. הפריט הראשון היה פתק. הוא לא היה חתום, אבל היא לא נזקקה לחתימה:

חשבי על המידע הזה כעל המעשה הכנה לחלוטין הראשון ביחסינו.
לא הייתי חייב לעשות את זה, אבל בחרתי לתת לך שיעור נוסף.
אני מקווה שתביני שהיית בסך הכול חתיכה נוספת בפאזל.
לכל המעשים שלנו - הטובים והרעים - יש השלכות,
ואפילו האמת לא יכולה להביס את מראית העין.
מאחר שאני מניח שיש לך שפע זמן פנוי, אני ממליץ שתקראי את הכול.
אני חושב שתמצאי את המידע הזה מאיר עיניים. בחיים אחרים, בנסיבות אחרות, ייתכן שהדברים היו מתגלגלים אחרת. לימדת אותי הרבה.
אני מאמין שגם את למדת כמה לקחים.

נ.ב.

אמרתי לך פעם שיכולתך לענות תשובות הולמות מביאה לך תועלת.
היה בלתי אפשרי לשנות את ההשלכות, אבל בהחלט הייתה לך השפעה חיובית על המעשים; השפעה ששנינו צריכים להיות אסירי תודה עליה. אני אכן אסיר תודה.

היא הניחה את הקופסה בפינת תאה והחלה בפריט הראשון, מ-1975. זה היה עותק של מאמר ישן שדן באריכות בתאגיד רולס, חברה בבעלות פרטית המתמחה בטקסטיל. הבעלים, נייתְ'ניאל רולס, התבקש להתראיין לעיתון בעקבות ההנפקה הראשונה של מניות התאגיד. המחיר ההתחלתי למניה בבורסה של ניו יורק היה חמישים סנט. ביום הראשון, זינק שווי המניה לשמונים ותשעה סנטים. קלייר לא הבינה את משמעות המידע, אבל טוני אמר לה לקרוא את הכול, ולכן עשתה זאת.

היא בחנה את הפריט הבא, ותפסה את משמעותו של המאמר. זאת הייתה כתבה מנְיוּזְוִיק, מ-1979. הדבר שמשך את תשומת לבה הייתה תמונה של בית. הוא דמה מאוד לביתו של טוני. לפני הבית עמדה משפחה. תחת התמונה נכתב: נייתְ'ניאל רולס, אישתו

שרון, בנו סמואל, כלתו אמנדה ונכדו, אנטון. טוני הנער נראה בין 12 או 14. אפילו בגילו הצעיר, היא ראתה בבירור את עיניו האפלות. הכתבה תיארה בפירוט את הצלחתו העצומה של תאגיד רולס. פיצול מניות הארגון האחרון אישר את מה שאמרו כולם: החברה הזאת עמדה להפוך לסיפור הצלחה גלובאלי. משפחתו של ניית'ניאל נהנתה מסגנון חיים ראוותני ביותר. הם חיו את החלום האמריקאי. היה להם הכול.

בכתבה בטיים מגזין מ-1982, הופיעה תמונה של ניית'ניאל. הכותרת הייתה: הצלחה מסחררת. היו שם ציטוטים של משקיעים חשובים רבים שציינו את מעלותיו הרבות של התאגיד, שהרחיב את פעילותו ואף פלש לתחומים נוספים - בניצוחו של ניית'ניאל, שנעזר גם בבנו, סמואל. היה שם ציטוט של ניית'ניאל. הוא אמר שהוא מקווה שנכדו יתפוס את מקומו יום אחד.

הכתבה הבאה הייתה מניוזוויק והתפרסמה ב-1986. זאת לא הייתה סתם כתבה; זאת הייתה כתבת השער. על רקע תמונה של בית קלפים נכתבו בהבלטה המילים: בית רולס קורס. הכתבה עצמה הייתה קצרה יחסית לכתבת שער, והתייחסה בעיקר לסיבות שהובילו לצניחת מניות רולס בעקבות האשמות בפלילים. הפרטים לא היו רבים, כיוון שהמקרה נמצא עדיין תחת חקירה פדראלית, אבל המשקיעים תבעו את כספם והארגון התפורר לנגד עיני העולם כולו.

המאמר הבא, שהתפרסם גם הוא בניוזוויק, הכיל מידע רב הרבה יותר. השנה הייתה 1987 והתמונה המרכזית תיעדה את ניית'ניאל במדי אסיר. הכותרת הייתה: ניית'ניאל רולס נמצא אשם. על בסיס ראיות שנחשפו במהלך חקירת אף-בי-איי חשאית שנמשכה כשנתיים, מר רולס נמצא אשם בפשעים רבים. העיקריים שבהם היו: סחר פנימי, מעילה, תיאום מחירים והונאה. נכסי המשפחה נמכרו במכירה פומבית. משקיעים הרוסים צוטטו והצהירו: "איבדנו הכול; טוב לראות שגם המשפחה שלו איבדה את הכול." משפחת רולס חיה חיי מותרות מדהימים לפני כן. עכשיו לא היה להם דבר.

ידיעה קצרה מ-1989 בישרה על מותו של ניית'ניאל רולס בגיל 68. הוא מת אחרי 22 חודשים בלבד בכלא עם אבטחה מינימלית, מהתקף לב קטלני.

הזמזם זימזם. היא לא רצתה להפסיק לקרוא. היא חשבה שעומד להתברר לה משהו חשוב ומשמעותי, אבל בינתיים גילתה רק ששמו של טוני היה פעם אנטון רולס. היא הייתה חייבת לציית לחוקים, ולכן הניחה הצדה את הדפים וכיבתה את האור.

*

היא חזרה אליהם למחרת, אחרי ארוחת הבוקר. הפריטים הבאים היו עותקים של תיעוד המשפט: "מדינת ניו יורק נגד ניית'ניאל רולס". אף על פי שהדוחות היו מייגעים, קלייר הצליחה להבין לאחר זמן-מה ששלוש עדויות מפתח הביאו להרשעתו של מר רולס. הראשונה הייתה עדותו של בנו, סמואל, שהיה לעד מדינה. השנייה הייתה עדותו של סוכן אף-בי-איי שזהותו נשמרה בסוד. הסוכן הזה עבד כשתול בתאגיד במשך שנתיים. העדות האחרונה הייתה של חוקר ניירות ערך. אל העדויות צורף מסמך שתויג כסודי ביותר. המסמך חשף את שמות הסוכנים החשאיים: חוקר ניירות הערך היה ג'ונתן בורק, וסוכן האף-בי-איי היה שֶׁרְמַן ניקולס - סבה של קלייר.

קלייר החלה לרעוד לפתע, למרות החום ששרר בתאה. התגלית הבאה נבעה מכתבה נוספת מ-1989: סמואל ואמנדה רולס נמצאו מתים בביתם השכור בסנטה מוניקה. גופותיהם התגלו על ידי בנם בן העשרים ושלוש. על בסיס הראיות שנצאו בזירה, המשטרה הסיקה שמדובר ברצח או בהתאבדות. קלייר חשבה רגע. טוני אמר שהוריו מתו בתאונה. מסתבר שתאונה הייתה מונח נזיל ביותר באוצר המילים שלו.

חדשות אוניברסיטת ניו יורק, 1990: במהלך השלמת התואר השני שלהם, אנת'וני רולינגס וג'וֹנַאס סְמִיתֶ'רס מילאו את המסמכים הדרושים לשם פתיחת תאגיד משלהם: סמית'רס-רולינגס קאמפני, הידועה כ-CSR. במאמר נכתב ש-CSR עומדת ליטול נתח משמעותי ביותר מעוגת האינטרנט הנחשקת.

כתבה בניו יורק טיימס, 1994: אנת'וני רולינגס קנה את חלקו של ידידו ושותפו ג'ונאס סמית'רס תמורת 4 מיליון דולר. CSR הופכת לתעשיות רולינגס. הכתבת חזתה שהחברה נמצאת בדרכה להפוך לענקית אינטרנט.

ניוזוויק, 1996: תעשיות רולינגס מתחילה להתרחב לתחומים שונים. אנת'וני רולינגס אמר שהוא נחוש שלא לשמור על כל הביצים שלו בסל אחד. החברה מעורבת כעת בתעשיית הבידור ובתחבורה.

טיים מגזין, 2003: אחד המועמדים המועדפים לאיש השנה שלנו הוא אנת'וני רולינגס. רולינגס נעשה אחד המועמדים הבולטים ביותר בעיקר בזכות מסירותו לאנשים: תעשיות רולינגס היא אחת מעשר החברות המעורבות ביותר במפעלי צדקה בארה"ב. בכתבה הובא הציטוט הבא של מר רולינגס: "אני מתכוון להקדיש את חיי ואת הוני לאיתור ולטיפוח הזדמנויות לשיפור חייהם של בני האדם. כל אדם הוא עולם ומלואו."

אינדיאנפוליס סטאר, 2004: הספד לזכרם של ג'ורדן ושירלי ניקולס. קלייר חשה בחילה כשקראה את המאמר הנלווה בהלך רוח שונה בתכלית מזה של נערה הלומת יגון. המאמר עסק בתאונה המצערת שעלתה להם בחייהם, והתייחס לעברו של אביה כשוטר מסור ומצטיין, ולמסירותה של אמה למשפחתה ולהוראה. הרשויות שיערו שהתאונה נגרמה בשל כבישים חלקים ועלי שלכת רטובים. אל ההספד צורפו במהדק תמונות שצולמו בבית הקברות. אחת מהן הייתה תמונה של ג'ון מחבק את אמילי; על צדה האחורי של התמונה נכתב "אמילי וג'ון". התמונה השנייה תיעדה את קלייר יושבת לבדה. שמה נכתב מאחור. קלייר זיהתה מיד את כתב היד. מילים צפו ועלו בתודעתה לפתע: "לא יכולתי לתמוך בך כשהורייך מתו. נאלצת לעבור את המוות שלהם לבדך. לאמילי היה את ג'ון, אבל לך לא היה אף אחד." היא הבינה לפתע שטוני היה שם וראה אותה מתאבלת במו-עיניו.

חדשות אוניברסיטת וולפורייזו, 2005: היא הייתה אז סטודנטית. בתמונה נראה אנת'וני. הוא החזיק בידיו צ'ק ענקי על סך חמישה מיליון דולר. תרומתו לאוניברסיטה אפשרה לחבר הנאמנים לאשר מלגות נוספות לסטודנטים.

הזמזם זימזם שנית. אף על פי שהיה עליה לחכות עד שתוכל להמשיך במסע, היא כבר החלה להבין שהפגישה שלה עם אנת'וני רולינגס במרץ 2010 לא הייתה מקרית כלל.

הפריטים הבאים היו צילומים עכשוויים יותר: תמונות שצולמו בחתונתם של ג'ון ואמילי. כמה מהן אפילו התמקדו בקלייר. היא לבשה את שמלת השושבינה המכוערת בצבע קצף ים. אמילי וג'ון נראו צעירים ומאושרים כל כך; על גב התמונות נכתב 2005 ו-קלייר בכתב

יד מוכר. האם הוא היה גם שם?

אלבני פוסט, 2006: מינויים לחברת עורכי דין מקומית. השם השני ברשימה היה ג'ון ואנדרסול. המאמר דן בג'ון הן מבחינה מקצועית והן מבחינה אישית.

מאמר נוסף מ-2006: תעשיות רולינגס ממשיכות להתרחב. המאמר התמקד במגע הזהב של אנת'וני רולינגס. התרחבותה האחרונה של החברה כללה את רכישתה של TTT-TV, רשת טלוויזיה.

אטלנטה דיילי ג'ורנל, 2009: TTT-TV רוכשת את WKPZ. אף על פי שהתחנה פיטרה עובדים רבים בעקבות הרכישה, אנת'וני רולינגס הבטיח שכשהמצב הכלכלי ישתפר, יהיה באפשרותו להציע למפוטרים הזדמנויות תעסוקה חדשות. הוא הצהיר שמסירותו נתונה לעובדים שלו, והוסיף שהוא דואג אישית לכל אדם ואדם שאיבד את עבודתו.

קלייר הבינה הכול עכשיו. כל האנשים האלה ב-WKPZ שהיו כל כך נחמדים אליה ועזרו לה להגשים את חלומה - כולם איבדו את עבודתם בגללה.

פיפל מגזין, אוגוסט 2010: קלייר זיהתה את הכתבה מיד. זאת הייתה הכתבה שכמעט עלתה לה בחייה. היא לא הייתה צריכה לקרוא אותה, אבל עשתה זאת בכל זאת: "האישה המסתורית בחייו של אנת'וני רולינגס". הכתבות הללו כבר לא היו בבחינת תגלית; הן רק חיזקו את מה שכבר ידעה.

19 לדצמבר, 2010: תמונת החתונה שלה. הוא והיא ניצבו מול עדשת המצלמה, מחייכים. היא זיהתה את התמונה, אבל הכתבה השלילית הייתה חדשה לה. הכתב דיבר על מעלותיו הרבות של אנת'וני ותהה איך ייתכן שאיש עסקים מבריק כל כך מסוגל להתפתות למעשה טיפשי כמו נישואים ללא הסכם ממון.

ואניטי פייר, אפריל, 2011: תמונת פניהם המחייכות שלה ושל אנת'וני על השער. קלייר תפסה פתאום שהאישה בתמונה לא דומה לה בכלל. היא הייתה יפהפייה, בלונדינית, מתוחכמת, אלגנטית ורזה הרבה יותר מדי. היא הבינה רק עכשיו את גודל השינוי. היא הניחה תמונה שלה מחתונתה של אמילי ליד תמונת השער. היא לא השתנתה. היא שונתה. איך יתכן שלא הבחינה בזה קודם?

נובמבר 2011: העתק של הידיעה שטוני הביא הביתה, שבישרה על התאונה הטרגית שעלתה לסיימון ג'ונסון הצעיר בחייו.

אלבני פוסט, ינואר, 2012: רשימת מעצרים עדכנית: ג'ון ואנדרסול, 32, נאשם במעילה ובהונאות חיוב, ממתין למשפט בעניינו.

חדשות איווה סיטי, ינואר, 2012 - כותרת ראשית: "אנת'וני רולינגס נותר בחיים לאחר שאישתו הטרייה ניסתה לרצוח אותו". אין פלא שכתבים רבים כל כך המתינו לה על מדרגות בית המשפט!

חדשות איווה סיטי, יולי, 2012 - כותרת ראשית: "מאמציו של אנת'וני רולינגס לחסוך הוצאה מיותרת למשלמי המסים של איווה". התמונה בשחור-לבן הייתה של מחסן מלא שולחנות עמוסים בסחורה: תכשיטים, נעליים, תיקים, בגדים וכו'. נכתב שם שמר רולינגס הרגיש רע בגלל שמשלמי המסים נאלצו לשאת בהוצאות המשפט המקדים של אישתו לשעבר, ולכן ערך מכירה פומבית של חפציה. הוא גייס די כסף על מנת לפצות את המדינה על עלות הייצוג המשפטי שלה ועל עלויות המשפט שלה, ועדיין נותרו 176,000 דולרים

נוספים, אותם תרם לצלב האדום של איווה. מר רולינגס הסביר שארגון זה נותר קרוב ללבו בגלל שהיה פרויקט הצדקה החביב על קלייר. אל המאמר צורפו גזירי עיתון נוספים עם תמונות תקריב של כמה מהתכשיטים. התמונה לא הייתה גדולה, אבל במרכזה נראתה קופסת קטיפה שחורה ובתוכה שרשרת זהב לבן עם תליון צלב עשוי זהב לבן עם פנינה גדולה במרכזו.

כשעמדה לסגור את הקופסה, משהו צד פתאום את עינה. בתחתיתה הייתה מקופלת מפית. היא הוציאה ופתחה אותה. על המפית נכתב באותיות אדומות מודגשות: הכנף האדומה. בתחתיתה נראו שתי חתימות: קלייר ניקולס ואנת'וני רולינגס. מעל האותיות האדומות הופיע התאריך: 15 למרץ, 2010. היא הפכה את המפית ובדקה שנית, אבל לא נכתב עליה שום דבר נוסף. לא היה שום הסכם, שום הגדרת מחויבויות עבודה, ושום חוזה משנה חיים - סתם מפית עם חתימות.

ראשה הסתחרר כשהמחשבות התרוצצו במוחה: היא יכולה לקחת את כל הדברים שבקופסה ולבקש משפט חוזר. אבל לא, היא טענה שאינה משיבה על ההאשמה ובכך ויתרה על זכותה לערער. טוני ידע את זה. חוץ מזה, המערכת המשפטית ובית המשפט של הדעה הציבורית הרשיעו אותה מזמן, והם לא ישנו את דעתם עכשיו.

היא תהתה מדוע בחר לחלוק איתה את המידע הזה. מובן שלא ראה בה איום. היא הגיעה למסקנה לבסוף כשארזה את הפריטים מחדש. טוני בילה שנים - עשורים - בתכנון הנקמה שלו. הוא אהב שהישגיו זוכים להערכה. הוא תבע הכרת תודה על מעשיו. לא היה לו אף אחד אחר מלבדה לחלוק עמו את העבודה הקשה שהשקיע. היא תהתה לאיזו מין הכרה הוא מצפה. אולי פתק "יישר כוח!"?

היא שמרה לעצמה כמה מהתמונות והמאמרים, הכניסה את כל היתר לקופסה, צלצלה לשומר, וביקשה רשות לשרוף אותה. השומר הסכים וליווה אותה אל המרתף. שעה שפסעה במורד המסדרונות, מחשבות ורעיונות החלו גודשים את מוחה. היא האמינה שמעשיה הצילו את חייה. היא גם ידעה שצייתנות דורשת כוח רב יותר מפעולת תגמול. עם כל צעד מהדהד, הידע החדש ליבה את הכוח הזה.

היא חייתה את חייה לאור מילותיהם של סבתה ושל אמה. המילים הללו עודדו אמת ומחילה. האמת לא הוציאה אותה לחופשי. מחשבות הנקם ניצתו בה לא רק בשל ההשלכות שספגה בעצמה; היא רצתה לנקום גם את נקמתם של רבים אחרים: הוריה, ג'ון ואמילי, סיימון, חבריה ב-WKPZ. היא רצתה לנקום אפילו את נקמת השרשת של סבתה.

היא פתחה את דלת הכבשן וחשה בחום הלוהט. הוא הזכיר לה את האש שבערה באח שבסוויטה שלה, באח שבסוויטה של טוני, ובאח שבאגם טאהו. היא השליכה את הקופסה אל תוך הלהבות וצפתה בה נשרפת. ריצוד הלהבות העלה בזיכרונה את להבות העבר: אהבה, פחד, בוז, תשוקה, ערגה, כאב ועצב. האש איכלה את הזיכרונות הללו והציתה נחישות חדשה. לפני שנתיים וחצי, הייתה לה מטרה אחת: לשרוד.

עכשיו הייתה לה מטרה חדשה: נקמה.

מר אנת'וני רולינגס יגלה שגם למעשים שלו יש השלכות. קלייר הרהרה בהחלטתה; קת'רין אמרה לה פעם שהיא זכתה בהזדמנות נדירה להכיר באמת את אנת'וני רולינגס. עכשיו, חמושה בידע שצברה, עמדו בפניה ארבע עד שבע שנים לתכנן את מפלתו.

היא הסתובבה אל השומר, וראשה הסתחרר מרוב אפשרויות.

*

האיש הלבוש מדים הבחין מיד שמשהו השתנה באסירה. זה היה החיוך שלה. איך ייתכן שלא הבחין בו עד כה? הוא הגיע עד עיני האזמרגד הירוקות שלה.

אפילוג

אני יכול לסכם בשתי מילים את כל מה שלמדתי על החיים האלה:
הם נמשכים.

- רוברט פְרוֹסט

הסתיו של מסצ'וסטס נותר קר מהרגיל. סופיה נכנסה לסטודיו שלה רועדת, חושבת על מאורעות השבועות האחרונים. בהתחלה, הייתה פתיחת התערוכה החדשה שלה בגלריה, שזכתה להצלחה מסחררת. אורחים ומשקיעים מכל רחבי החוף המזרחי הגיעו בהמוניהם. חלומה קרם עור וגידים כשהמוניטין שלה כאמנית החל לצבור תאוצה. ואז, בתוך יום אחד, כל עולמה חרב עליה.

הטלפון צלצל בדיוק כשהתכוונה לצאת לסטודיו לפני שבועיים. היא כמעט לא ענתה, אבל נמלכה בדעתה בצלצול הרביעי. משטרת ניו ג'רזי התקשרה להודיע לה שנהגים שעברו במקום מצאו את הטויוטה קאמרי הכחולה. התאונה ודאי קרתה במהלך הלילה. הם האמינו שאביה כנראה איבד שליטה על ההגה בגלל העלים הרטובים, או שאולי נסע מעל המהירות המותרת. מובן שהיא רשאית לבקש בדיקה של מומחה תאונות. השוטר אמר שהוא משתתף בצערה, ושאל אם תוכל להגיע לניו ג'רזי, לזהות את הגופות. אביה ואמה נהרגו במקום.

סופיה נאלצה להתמודד עם אחריות רבה כל כך, עם מטלות רבות כל כך. השבוע שלאחר מכן חלף כמו בתוך ערפל. היא הייתה צריכה לתכנן את הלוויה ולטפל בעניין הרכוש שלהם - או ליתר דיוק, בהיעדרו. זה ייקח חודשים או שנים. למרבה הצער, לא היה לה מושג מה היקף החובות שהוריה לקחו על עצמם כדי לעזור לה עם האמנות שלה.

עכשיו, כשהיה לה סוף-סוף רגע לעצמה, סופיה הרגישה שהיא לא מסוגלת להישאר בבית. היא פחדה שלא תעשה דבר מלבד לבכות. זאת הייתה הסיבה שהחליטה ללכת לסטודיו באחר צהריים סגרירי של יום שבת.

היא הניחה את תיקה במשרד, ושמעה את פעמון דלת הכניסה מצלצל. לעזאזל, היא התכוונה לנעול אותה. היא לא פחדה או משהו; היא פשוט רצתה קצת זמן לבד, בשקט.

היא נכנסה לסטודיו. האיש שהמתין ליד דלפק הקבלה נראה מוכר. אולי הוא הגיע לאירוע הפתיחה בגלריה, או שאולי ראתה אותו בטלויזיה? היא לא הייתה בטוחה, אבל עיניו היו אפלות ומהפנטות כל כך.

"אני מצטערת. אנחנו סגורים היום. פשוט שכחתי לנעול את הדלת."

היא ניגשה לזר הנאה.

"זה בסדר, אני יכול לחזור בהזדמנות," השיב לה הזר שחור העיניים בחיוך נעים.

"אני פשוט נוסע הביתה והגעתי העירה במקרה. חבר שלי סיפר לי על הגלריה שלך. הוא היה כאן לפני שבוע בערך וקנה שלוש יצירות. אני אוהב מאוד תמונות טבע, והוא אמר שיש לך מבחר נפלא."

סופיה נשפה אוויר וחייכה. "אתה חבר של ג'קסון ווילסון?"

חיוכו של האיש התרחב כשהנהן.

"הוא אחד המעריצים הגדולים ביותר של העבודות שלי."

"אני לא מתכוון להיות חצוף, אבל את בטוחה שלא תסכימי לערוך לי סיור מהיר? דרך אגב, שמי הוא אנת'וני, אנת'וני רולינגס."

סופיה הושיטה את ידה. "מה קרה לנימוסים שלי? אני מצטערת כל כך. אני סופיה, סופיה בורק. אשמח לערוך לך סיור."

היא לא יכלה להתיק את מבטה מהעיניים האלה.

"בתנאי אחד," אמר אנת'וני בעינים זורחות.

"שתסכימי להרשות לי להזמין אותך לארוחת ערב ומשקה אחר כך."

סופיה שילבה את זרועה בזרועו והובילה אותו ברחבי הסטודיו. אחרי כמה דקות במהלכן נהנתה מקסמו הרב, היא החליטה שאין סיבה שלא תקבל את הצעתו. אחרי השבועות הקשים האחרונים - מה כבר יכול לקרות אם תסכים לארוחת ערב אחת?

אתן יודעות מה היו ההשלכות . . . עכשיו הגיע הזמן שתגלו את האמת!

אל תחמיצו את המשך הסאגה של קלייר, טוני וסופיה. גלו את הסודות, השאיפות, השקרים והרגשות המזינים את הרשת הסבוכה שלהם.

האם קלייר תצליח להגשים את תכניתה? האם העמדת הפנים של טוני בלתי חדירה לחלוטין? האם האהבה באמת התקיימה אי פעם? האם הנקמה תנצח? מה יקרה לסופיה? נקמתו של מי תביס את כל היתר?

אמת

הספר השני בסדרת השלכות

קל להבין את כל האמיתות ברגע שהן נחשפות;
הבעיה היא לחשוף אותן.

- גלילאו גליליי

הרשעה

הספר השלישי בסדרת השלכות

אתה חייב לדבוק במטרותיך,
אבל היה מוכן לזנוח את הנחות היסוד שלך.

דֵניס וֵייטְלי

אודות הסופרת

אלית'ה רומיג היא סופרת רבי מכר של הניו יורק טיימס ויו אֶס אֵיי טוּדֵיי, שנבחרה ל"סופרת מספר אחת שאתם חייבים לקרוא" באתר Goodreads ביולי 2012.

אלית'ה בילתה את מרבית חייה באינדיאנה. היא גדלה במִישַאוָוקָה ולמדה באוניברסיטת אינדיאנה. היא מתגוררת כיום דרומית לאינדיאנפוליס.

היא נישאה לחבר שלה מימי התיכון, ויש להם שלושה ילדים. היא ובעלה נשואים למעלה מעשרים ושבע שנה. לפני שהייתה לסופרת במשרה מלאה, עבדה במשרה מלאה כשיננית וכתבה בלילות. עכשיו, כשהיא לא עסוקה בטוויית עלילות מסמרות שיער ובלתי צפויות לחלוטין, היא נהנית לבלות את זמנה עם משפחתה ועם חבריה, ואוהבת להתעמל, לקרוא ולברוא גיבורים וגיבורות ואנטי-גיבורים שירדפו את חלומותיכם!

אלית'ה נהנית מנסיעות, בייחוד כשהיא נוסעת למקומות חמים עם חוף ים.

ב-2011, היא זכתה לבקר בסידני, אוסטרליה, כשנסעה לבקר את בתה שלומדת שם באוניברסיטה. היא חולמת להגיע למקומות שהיא כותבת עליהם ולטייל מסביב לעולם.

השלכות, הרומן הראשון שלה, יצא לאור באוגוסט 2011, בהוצאת אֶקְס לִיבְּרִיס. באוקטובר 2012, גברת רומיג הוציאה את השלכות לאור מחדש, כסופרת עצמאית. אמת, ספר ההמשך, יצא לאור ב-30 לאוקטובר, 2012, ו-Convicted (הרשעה), הספר השלישי בסדרה, ראה אור ב-8 לאוקטובר 2013. הסופרת לא צפתה את יצירתו של הספר הרביעי בסדרה: Revealed: The missing years (חשיפה: השנים החסרות). הספר מתרכז בתקופת הזמן שעברה מאז הרשעה. חשיפה ראה אור במאי 2014.

אלית'ה כתבה גם סדרות בת לסדרת השלכות: מבעד לעיניו - השלכות ו-מבעד לעיניו - אמת ממתינים עכשיו לקוראים שמצאו את עצמם תוהים ללא הרף:

"מה עובר לבן אדם הזה בראש?".

הספרים הנלווים הללו שופכים אור חדש על העלילה והדמויות.

אלית'ה רומיג חברה באיגוד הסופרים הרומנטיים של אמריקה ומיוצגת על ידי דניאל אִיגֶן-מילֶר מסוכנות בְּרַאוּן ומילר.